

Cô Vợ Hồ Ly Ngọc Nghé

Contents

Cô Vợ Hồ Ly Ngọc Nghé	3
1. Chương 001	3
2. Chương 002	6
3. Chương 003	9
4. Chương 004	11
5. Chương 005	14
6. Chương 006	17
7. Chương 007	19
8. Chương 008	21
9. Chương 009	24
10. Chương 011	26
11. Chương 012	29
12. Chương 013	31
13. Chương 014	34
14. Chương 015	37
15. Chương 016	39
16. Chương 017	42
17. Chương 018	45
18. Chương 019	47
19. Chương 020	50
20. Chương 021	53
21. Chương 022	56
22. Chương 023	59
23. Chương 024	61
24. Chương 025	64
25. Chương 026	66
26. Chương 027	69
27. Chương 028	71
28. Chương 029	75
29. Chương 030	78
30. Chương 031	82
31. Chương 032	86
32. Chương 033	89
33. Chương 034	92
34. Chương 035	95
35. Chương 036	97
36. Chương 037	100
37. Chương 038	103
38. Chương 039	105
39. Chương 040	109
40. Chương 041	112
41. Chương 042	116

42. Chương 043	119
43. Chương 044	123
44. Chương 045	126
45. Chương 046	129
46. Chương 047	131
47. Chương 048	135
48. Chương 049	138
49. Chương 050	141
50. Chương 051	144
51. Chương 052	147
52. Chương 053	151
53. Chương 054	155
54. Chương 055	158
55. Chương 056	161
56. Chương 057	164
57. Chương 058	166
58. Chương 059	168
59. Chương 060	171
60. Chương 061	173
61. Chương 062	176
62. Chương 063	178
63. Chương 064	181
64. Chương 065	184
65. Chương 066	186
66. Chương 067	190
67. Chương 068	192
68. Chương 069	194
69. Chương 070	197
70. Chương 071	200
71. Chương 072	203
72. Chương 073	205
73. Chương 074	208
74. Chương 075	210
75. Chương 076	212
76. Chương 077	214
77. Chương 078	217
78. Chương 079	219
79. Chương 080	221
80. Chương 081	223
81. Chương 082	226
82. Chương 083	228
83. Chương 084	230
84. Chương 085	233
85. Chương 086	235
86. Chương 087	237
87. Chương 088	239
88. Chương 089	242
89. Chương 090	244
90. Chương 091	246
91. Chương 092	249
92. Chương 093	251
93. Chương 094	253
94. Chương 095	255
95. Chương 096	257

96. Chương 097	260
97. Chương 098	263
98. Chương 099	265
99. Chương 100	267
100. Chương 101 – Hoàn	270

Cô Vợ Hồ Ly Ngọc Nghech

Giới thiệu

Vật đổi sao dời...tang thương hoán cải...Hồ ly vốn dĩ được xây dựng hình ảnh từ bao lâu là một nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-ho-ly-ngoc-nghech>

1. Chương 001

Chương 1

Nổi phiến muộn của thành chủ anh minh

Không sơn tân vũ hậu, thiên khí vẫn lai thu[1].

[1. Hai câu đầu trong bài Sơn Cư Thu Minh của nhà thơ Vương Duy (Thời Đường). Dịch nghĩa: Núi non tươi mát sau mưa. Khí trời chiều đến, thu vừa bước sang. (Bản dịch của Anh Nguyên)]

Trên núi Phi Hồ của Bắc Quốc, lá phong đỏ rực như lửa, hoa cúc nở vàng sáng như ráng chiều, suối chảy róc rách, gió bay nhẹ nhẹ. Mùa thu thường là mùa mang nỗi buồn man mác, náo nê mà các văn nhân tao khách gửi gắm trong thơ, nhưng cảnh sắc cuối thu trên núi Phi Hồ vẫn đẹp tới mức khiến tâm hồn người ta khoan khoái nhẹ nhàng.

Chỉ là, trong số những người cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng này, không bao gồm Thu Hàn Nguyệt, người đã đến biệt trang ở đây tu dưỡng hơn mười ngày nay.

Buồn lắm, thật sự là rất buồn.

Đây là tiếng gào thét, bi thương đang vang lên trong lòng Thu Hàn Nguyệt.

Thu Hàn Nguyệt hẳn, vừa ra đời đã hưởng cuộc sống xa hoa phú quý, mười lăm tuổi bước chân vào giang hồ, trở thành một du hiệp thiếu hiệp; Hai mươi tuổi đảm nhiệm chức thành chủ thành Phi Hồ, nay hai mươi lăm tuổi, tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, danh lợi song toàn. Trên dưới đại hà, trong ngoài trường thành, có kẻ nào không biết, có nơi nào không hay? Ba từ “Thu Hàn Nguyệt” nếu đem tách riêng ra thì chỉ là ba từ hết sức bình thường trong kho chữ của Trung Quốc, nhưng khi ghép lại với nhau, ba chữ ấy đại diện cho tướng mạo anh tuấn, thân hình cao lớn, trẻ trung giàu có, phong lưu đa tình, nói năng nho nhã, tính tình ôn hòa...

“Thành chủ.”

Kính Phi, tùy từng đi theo chủ nhân trước mặt từ năm lên sáu. Theo cách nói của Kính Phi thì khổ nạn của hắn bắt đầu ngay từ những năm tháng vui vẻ nhất của thời thơ ấu.

Lúc này, cậu chàng có gương mặt khá thanh tú ấy đầu đang cúi gằm, không dám nhìn vị chủ nhân nằm trên giường trong trạng thái nhắm mắt dưỡng thần kia. Theo kinh nghiệm nhiều năm hầu thành chủ của hắn, mỗi lần chủ nhân ở trong trạng thái này, nghĩa là lại có ai đó sắp gặp xui xẻo hoặc tai ương. Hắn vạn phần không muốn người đó sẽ là mình. Trong mắt người ngoài, thành chủ thành Phi Hồ là người tài đức song toàn, hoàn mỹ vô khuyết, thậm chí còn được xưng tụng là kiểu mẫu điển hình cho những hiệp khách thiếu niên, chỉ có mình kẻ nô bộc như hắn là hiểu, chủ nhân của hắn có bộ dạng như thế nào sau lưng mọi người.

“Tiểu Phi Phi, có chuyện gì sao?”

Nghe thấy chưa, chỉ riêng cái cách “gọi yêu” vài phần ám muội như thế đã khiến hắn bị liên lụy không ít, mọi người đều cho rằng trong mắt thành chủ, hắn giữ một vị trí không bình thường, nếu không tại sao có thể được “sủng hạnh” bao nhiêu năm như vậy... Oan uổng quá, hắn là một thiếu niên trong sạch, còn đang đợi đủ bạc đón nương tử về, sinh một đứa con an ủi mẹ già, sao lại bị chủ nhân hại tới mức thê thảm thế này chứ?

“... Đến đây đã mười mấy ngày rồi, ngài không định về thành sao?”

“Nào, mau thuyết phục ta đi.”

Cơ mặt Kính Phi co giật một hồi, “Ngụy tiểu thư còn đang làm khách trong phủ...”

“Chính vì biết nàng ta vẫn còn ở đó, nên ta mới không về, không phải à?”

“Ngụy tiểu thư nhan sắc tuyệt thế, văn võ song toàn, dịu dàng duyên dáng, tự nhiên phóng khoáng, thành chủ không sợ phải chịu thiệt thòi đâu...” Trên thực tế, là người ta phải chịu thiệt thòi thì có, một vị tiểu thư tốt như vậy cơ mà.

“Tiểu Phi Phi, người đi theo thành chủ ta bao nhiêu năm như thế, người thật sự chẳng lĩnh hội được điều gì sao?”

“... Điều gì?”

“Phàm việc gì cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài, đôi khi, dù là chính mắt người nhìn thấy cũng chưa chắc đã là chân tướng.”

“Có ả.” Có quá đi chứ, sự lĩnh hội này, không ai có thể bì được với Kính Phi, sự lĩnh hội thiết thân mà... đợi một lát, có phải ý của thành chủ là, Ngụy tiểu thư hoàn mỹ trong mắt hắn và là người cùng đẳng cấp với thành chủ trong mắt người ngoài kia, lại là người hai mặt, trong ngoài bất nhất sao?

“Cả ngày phải đối mặt với chính mình cũng khiến ta buồn chán rồi, lại lấy thêm một kẻ khác giống hệt mình về chẳng phải thêm phiền hay sao?” Ngụy Di Phương kia cũng thật to gan, vì muốn trốn tránh hôn nhân, mà dám lôi cả hắn vào. Đợi khi nào tâm trạng hắn tốt lên, phải mang lễ hậu trả cho nàng ta mới được.

Mùi sát khí thoang thoảng cứ phả ra từ người chủ nhân khiến tiểu đồng Kính Phi rùng mình, biết đã đến lúc mình nên thức thời mà biến mất khỏi tầm mắt của chủ nhân rồi. Dù sao hắn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ “ngày nào cũng giục” mà lão thành chủ phân phó... Hu hu hu hu, sao đến cả lão thành chủ cũng cho rằng giữa hắn và thành chủ có chuyện “vớ vẩn” kia chứ? Còn nói gì mà “Trên đời này, ‘thằng nhóc’ Hàn Nguyệt bất kham kia chỉ nghe lời một mình người thôi”, nói thế là có ý gì hử...

“Chờ đã.”

Chủ nhân khẽ rút lên, khiến Kính Phi đang rón rén lui ra xụ mặt xuống, “Thành chủ.”

“Món chính trong bữa trưa nay là gì?”

“Cá sông hấp, vừa tươi vừa béo...”

“Ta muốn ăn gà nướng.”

Bắt đầu rồi đây, Kính Phi hiểu, chủ nhân ác ma đã xuất đầu lộ diện, nhưng cũng cho phép mình giây giụa lần cuối trước khi “chết hẳn”. “Thành chủ, sáng sớm nay ngài nói muốn ăn cá tươi, tiểu nhân đã phải bỏ ra hai canh giờ để bắt con cá dưới sông lên, ngài...”

“Ta muốn ăn gà nướng.”

“Ngày mai tiểu nhân sẽ xuống núi bắt...”

“...Bữa trưa hôm nay, ta muốn ăn gà nướng.”

“...Giờ xuống núi mua gà sống đã không kịp nữa rồi.”

“Tại sao phải xuống núi?”

“Chẳng phải ngài vừa nói ngài muốn ăn...”

“Trong núi này rất nhiều, tại sao phải xuống núi?”

“...” Hu hu hu, ông trời ơi, xin ngài hãy rủ lòng từ bi, mau ban một phu nhân “hổ cái” cho thành chủ, để thành chủ không còn thời gian rảnh rỗi sinh nhàm chán lấy việc đùa bỡn lòng trung thành của kẻ tiểu nhân này làm trò tiêu khiển. “Tiểu nhân đây sẽ đi bắt một con gà rừng cho ngài.”

“Ngoan lắm.” Thu Hàn Nguyệt nhắm mắt lại, trên khuôn mặt hoàn mỹ vẫn phẳng phất nụ cười vui vẻ. Bộ dạng ôn hòa nho nhã như thế, tươi trẻ ngời ngời như thế, ai có thể tin, hẳn chính là tên ác chủ vừa ức hiếp tôi tớ trung thành của mình chứ?

Nghe tiếng bước chân của Kính Phi xa dần, Thu Hàn Nguyệt mở bừng đôi mắt sáng như ngọc của mình, lắc đầu thờ dài: Vẫn không ổn. Mặc dù, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Phi Phi nhớ thành một rúm khiến tâm trạng hẳn vui vẻ một chút xíu, nhưng, vẫn thấy buồn chán. Lẽ nào phàm những ai quá hoàn mỹ, đều sẽ cảm thấy phiền não như thế này sao? Đứng ở chỗ cao sẽ lạnh, việc gì cũng có lý do của nó.

Trong khi nam thành chủ còn đang buồn phiền ủ rũ vì sự hoàn mỹ quá mức của bản thân, thì có người lại đang mặt nhăn mày nhíu vì cái bụng rỗng của mình.

“Đói quá đi mất, muốn ăn quá đi mất, Linh Nhi muốn ăn vịt tiềm, Linh Nhi muốn ăn cá sốt, Linh Nhi muốn ăn thịt kho, Linh Nhi muốn ăn gà nhất...”

“Mau ngậm cái miệng lại nhai suốt cả buổi sáng của muội lại cho ta!” Trong sơn động được ngăn cách bởi những đóa hoa rừng, vang lên tiếng hét thô bạo.

Nhưng tiếng hét đó chỉ khiến âm thanh rên rỉ bên ngoài kia im được chốc lát, sau đó lại tiếp tục: “Linh Nhi muốn ăn cơm, Linh Nhi muốn ăn bánh bao, Linh Nhi muốn ăn cháo, Linh Nhi nhớ mẹ, mẹ biết nấu cơm, mẹ biết làm bánh bao, mẹ biết nấu cháo, mẹ biết...”

“Bách Linh Nhi!” Trong đám hoa rừng đó bỗng xuất hiện một con... ừm, không sai, là một con hồ ly có bộ lông đỏ rực như lửa, hét lên với tiểu hồ ly có bộ lông trắng muốt đang nằm bò trước cửa hang ngược đôi mắt trong veo nhìn ra ngoài: “Muội có thể dừng lại một lát không hả? Muội có rên rỉ nữa, có trông ngóng nữa, thì mẹ cũng phải một tháng sau mới về được!”

“Linh Nhi rất đói, Linh Nhi rất muốn ăn...”

“Chẳng phải ta đã hái uội rất nhiều quả rồi hay sao? Muội nhìn xem, mỗi quả muội chỉ cần một miếng rồi ném đi, muội muốn thế nào hả?”

“Linh Nhi muốn ăn thịt...”

“Trong sáu huynh muội chúng ta, chỉ có muội là tu luyện kém nhất, khó khăn lắm mới tu thành hình người, còn không biết ăn chay dưỡng sinh! Muội mà còn không biết kiềm chế cứ tiếp tục ăn thịt nhiều như thế, ta thấy muội có thể sống được đến trăm tuổi cũng đã là quá tốt rồi.”

“Một trăm năm thì một trăm năm, Linh Nhi vẫn muốn ăn thịt...” Nếu sống tới một nghìn năm mà chỉ có thể gặm đồ khô ăn quả chay, thì nàng thà chỉ sống một trăm năm thôi, hu hu hu... “Tam tỷ, Linh Nhi đói, Linh Nhi đói lắm, Linh Nhi sắp đói chết rồi, Linh Nhi yêu tam tỷ nhất trên đời...”

Bách Tước Nhi khẳng định, mẹ sinh ra lục muội này, rõ ràng là tới để đòi nợ họ, nếu không năm huynh muội còn lại, mỗi lần nhìn vào đôi mắt mở to trong veo ầng ậc như nước hồ thu kia, tại sao đều không cất lời từ chối những yêu cầu của muội ấy?

“Giờ nghỉ lại, thời gian Bạch Hổ còn ở trên núi thật tuyệt vời biết bao, muội chỉ cần gọi hần nửa câu, hần đã hiểu kính một trăm con gà uội.” Bách Tước Nhi vươn vai, thoát cái biến thành một mỹ nhân áo đỏ điểm lệ chói mắt, “Muội đợi ở đây, ta xuống núi tìm xem có gia đình nông dân nào không, mượn tạm ít cơm canh uội ăn đỡ.”

Cái gọi là “mượn” ở đây, nói cho có vậy thôi, với nhan sắc tuyệt thế của nàng, thì dù bất kể nam nữ già trẻ đều điên đảo mắt hồn, cam tâm tình nguyện dâng cho nàng hết thủy đồ ăn ngon vật lạ trong nhà. Haizzz, ai bảo Bách Tước Nhi nàng mười tám loại võ nghệ loại nào cũng tinh thông, chỉ duy việc bếp núc là phải cúi đầu hổ thẹn.

Tiểu Bạch Hồ tinh thần hưng phấn, lăn mấy vòng trên tấm thảm mềm như nhung bên dưới, vui vẻ reo lên: “Linh Nhi muốn đi cùng tam tỷ!”

“Muội hãy ngoan ngoãn đợi ở đây...” Nhưng rồi một suy nghĩ thoáng qua, nghĩ đến đám lang sói hổ báo trong núi bao lâu nay vẫn thềm nhỏ dãi tiểu muội, nàng ta liền thay đổi: “Thôi, đưa muội theo, mau tới đây ta ôm.”

Linh Nhi khi còn trong hình dạng hồ ly, đám lang sói kia thềm muốn bộ lông trắng như tuyết cùng mùi thịt thơm ngon của nàng; Linh Nhi tu thành người, thì những ác ma háo sắc đó lại thềm muốn thân hình yêu kiều ngọt ngào của nàng. Nếu không nhờ mấy vị huynh muội ghê gớm khó nhằn giữ gìn, lại thềm Bạch Hổ Tinh tu luyện ba ngàn năm đạo hạnh cao thâm si tình tiểu muội nên hết lòng bảo vệ, thì tiểu muội không biết đã bị người ta ăn tươi nuốt sống bao lần rồi... Haizzz, trong nhà có một bảo bối xinh đẹp, thật là phiền não.

Bách Tước Nhi lúc này đương nhiên không ngờ rằng, tiểu muội nhà nàng, mặc dù tránh được kiếp làm thức ăn cho đám hổ lang độc ác, nhưng sớm muộn gì cũng bị con người xé ra ăn sạch...

2. Chương 002

Chương 2

Nỗi phiền muộn của ái đồng Phi Phi

Ông trời ơi, Kính Phi không cầu vàng không ham bạc, không cầu ngọc ngà châu báu, chỉ cần ngài hãy rủ lòng từ bi, hãy để thành chủ đem thời gian hành hạ Kính Phi dùng vào việc cưới thê nạp thiếp, sinh con đẻ cái xây dựng sự nghiệp tạo phúc muôn dân...

Kính Phi vừa cắt tiết, vật lông con gà rừng trong tay, vừa lẩm bẩm cầu khẩn.

“Tiểu Phi Phi, gà nướng xong chưa?”

“Thành chủ, không nhanh đến thế đâu, đã vùi một con gà vào trong lò rồi, có lẽ một khắc^[1] sau mới ăn được. Nếu ngài đói, hãy dùng chút điểm tâm trên bàn ăn dần bụng trước.”

[1. Một khắc: tương đương nửa tiếng (30 phút)]

“Tốt nhất là ngươi hãy nhanh lên, Tiểu Phi Phi. Đến lúc thành chủ ta đói hoa mắt, sẽ gặp gì ăn nấy đó.”

“... Gặp gì ăn nấy?”

“Người ngoài chẳng phải đều nói người chẳng phải là “ái đồng” được thành chủ ta sủng ái nhất hay sao? Có cần tìm ngày lành tháng tốt biến những lời đồn đại kia thành sự thật không?”

“...” Kính Phi rùng mình liền mấy cái, hành động đập bunn lên thân gà bỗng trở nên nhanh nhẹn lạ kì, thể hiện rõ bản chất của một tiểu nô bộc tinh nhanh được việc.

Bắt nạt Tiểu Phi Phi, độ thỏa mãn nhỏ tới mức khiến người ta không cảm nhận được. Thu Hàn Nguyệt bực bội “hừ” một tiếng, lười biếng véo một miếng bánh mì nhét vào khuôn miệng với đôi môi gợi cảm của mình nhai kỹ rồi nuốt.

Công bằng mà nói thì “ái đồng” nhà hần đúng là rất được việc, biết dọn dẹp, biết uống rượu biết nấu ăn biết may vá, lên được phòng khách mà cũng xuống được nhà bếp, khả năng chịu đựng áp lực tốt, tính nhẫn nại cao, chẳng trách lại được thành chủ “yêu mến” như vậy, không thể sống thiếu “ái đồng” dù chỉ một khác... “Tiểu Phi Phi?”

“Xong rồi xong rồi, đến đây đến đây!” Kính Phi nhón chân chạy, bưng con gà còn nóng hổi thơm ngào ngạt và béo ngậy lên. “Tiểu nhân ra canh chừng con kia, mời thành chủ dùng!”

“Ừm.” Hàn Thu Nguyệt hừ mũi một tiếng coi như là lời đáp. Đôi đũa trúc trong tay hào hứng phần khởi bắt đầu khám phá con gà nướng mới ra lò, thấy tò mò tại sao mình lại nhất thời hứng thú nhất định phải ăn món này cho bằng được, chả có vị gì...

“Mùi gì thế?” Tiểu Bạch Hồ nằm dựa người vào khuôn ngực đẹp tới đáng kiêu hãnh của Bách Tước Nhi ghéch cái mũi nhỏ lên hít hít, ngược đôi mắt mở to trong vắt của mình lên nhìn, cào cào vào mu bàn tay của tỷ tỷ, “Tam tỷ, tỷ có ngửi thấy không?”

Bách Tước Nhi lườm muội muội một cái: “Muội ấy à, tu luyện thì không kiên nhẫn, tập võ thì sợ khổ, đạo ngộ kém, luyện phép thuật thì thiếu thiên phận, riêng cái mũi thì lại vô cùng nhạy bén.”

Linh Nhi âm ức: “Nhưng, đúng là có mùi gì đó rất thơm mà.”

“Đây là mùi thơm của cướp hồn đoạt phách trời sinh tỏa ra từ cơ thể của tam tỷ ta!”

“Không phải không phải đâu, mùi này còn thơm hơn mùi từ người tỷ nhiều... á á, là thịt gà, có người đang ăn gà nướng! Tam tỷ, nhanh, đi nhanh lên một chút!”

“Muội thật là...” Bách Tước Nhi gơ tay lên, nhưng không dám đánh xuống. Một là sợ sẽ đánh cho tiểu hồ ly ngốc nghếch nhà mình trở nên ngốc hơn, tham ăn hơn, hai là sợ bị đại ca muôn phần sủng ái tiểu muội đánh ột trận rồi nhốt vào hắc động sau núi mà suy ngẫm về tội lỗi của mình. “Muội hãy ngoan ngoãn cho ta, nếu không thì đừng mơ nhìn thấy dù chỉ là cái lông gà!”

“Oái, Linh Nhi nghe lời mà, Linh Nhi muốn ăn thịt gà!”

... Haizz, thực ra, cũng không nỡ đánh phải không? Khi nàng bắt gặp đôi mắt to trong vắt như hồ nước mùa thu trên gương mặt nhỏ nhắn xinh xẻo đang ngược lên nhìn mình, dù là ở hình dáng hồ ly hay hình người, ngoài việc cố gắng tìm cách để sủng ái muội ấy hơn nữa, cũng chẳng còn cách nào khác... ừm, thỉnh thoảng, cũng có thể bắt nạt muội ấy tí chút.

“Tam tỷ, nhanh lên nhanh lên, ở ngay trước mặt, mùi thơm nức mũi ấy càng lúc càng gần rồi!” Bách Linh Nhi vốn muốn lăn tròn trên đất để ăn mừng vì sắp được thưởng thức đồ ăn ngon, nhưng nhớ ra mình đang nằm trong lòng tỷ tỷ, đành dùng cái đầu nhỏ nhắn cọ cọ vào khuôn ngực nhô cao đầy đặn của tỷ ấy mà tỏ ý vui mừng.

“Tiểu Bạch Hồ háo sắc!” Bách Tước Nhi cười vui vẻ.

“Thành chủ, con gà thứ h đã nướng xong rồi!” Cho dù hao tâm tổn lực rất nhiều, nhưng khi gạt hái thành quả, Kính Phi vẫn không kiềm được sự kiêu hãnh trong giọng nói. Chỉ là, khi nhìn thấy con gà nướng đầu tiên ngoài cái đùi được thành chủ nể mặt bẻ ra thì “thi thế” vẫn còn nguyên trạng nằm yên trên đĩa, quả bóng kiêu hãnh căng nơi lồng ngực của Kính Phi bỗng như bị xì hơi lép kẹp.

“Thành chủ, ngài... hay là đợi lát nữa lại ăn tiếp?” Đợi hai lát, ba lát cũng được, chỉ cần đừng nghĩ ra thêm ý tưởng kỳ quái nào nữa để hành hạ tiểu nô bộc Kính Phi hần, hần cam tâm đợi.

“Ai nói ta muốn đợi một lát. Bỏn thành chủ muốn...”

Thu Hàn Nguyệt còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để khiến khuôn mặt nhún nhúm như cái bánh bao của “ái đồng” nhà mình nhún thêm chút nữa, Bách Tước Nhi đã ôm Bách Linh Nhi nhảy lên tường biệt viện nhà người ta.

“Tam tỷ tam tỷ, chính là ở kia, con gà ở trong đình tự kia!” Mùi thơm nức mũi khiến nước miếng từ cái miệng tham ăn của Linh Nhi chảy ròng ròng.

“Biết rồi, trong đình tử không chỉ có gà mà còn có người.”

“Nhưng, Linh Nhi có tam tỷ mà.” Đám người đó nhìn thấy tam tỷ, chẳng phải đều sẽ ngoan ngoãn dâng hết những thứ ăn được cho tỷ ấy sao?”

“Muội đúng là tiểu hồ ly!” Nịnh nọt nghe thật êm tai, Nhưng Bách Tước Nhi đã sống lâu mấy trăm năm rồi, nàng không dám hành động ngông cuồng khinh suất, từ người nam tử kia toát ra thứ mùi của kẻ mạnh, loại người đó, không thể đối xử với hần như những người bình thường được. “Nam tử kia không dễ đối phó, chúng ta tạm thời quan sát đã rồi hẵng hành động.”

“Á á á!” Linh Nhi là một tiểu hồ ly mới tu thành hình người chưa được ba năm nên đầu nghĩ được nhiều như thế, mặc kệ hần dễ hay khó đối phó, có gà ăn là được rồi.

“Yên nào, đợi thêm lát nữa thôi.”

“Á á á.” Mở to mắt nhìn tiểu đồng tóc búi cao trong đình rửa tay, rồi vặt một cái đùi gà, chuẩn bị cho vào miệng cắn một miếng to, Linh Nhi không thể đợi thêm được nữa. “Linh Nhi muốn ăn, để lại cho Linh Nhi!”

Đột nhiên nàng nhảy về phía trước, trước khi Tước Nhi kịp phản ứng, bóng dáng hồ ly nhỏ bé đã vọt vào trong đình, chỉ chá kêu mấy tiếng, rồi nhảy lên bàn.

“Tam tỷ mau đến đây, có nhiều đồ ăn ngon lắm, mau đến đây đến đây!”

“Linh Nhi ngốc nghếch!” Bách Tước Nhi nghiêng răng trèo treo, không dám đột ngột hiện thân, mà ở nguyên chỗ nấp, đợi thời cơ.

“Trời ơi, đây là một con... hồ ly?” Khi Linh Nhi dùng tiếng của hồ ly để gọi tỷ tỷ, Kính Phi kinh ngạc kêu lên.

“Chẳng qua chỉ là một con hồ ly thôi mà?” Trong mắt Hàn Thu Nguyệt ánh lên sự hứng thú, bàn tay to lớn túm lấy cổ chú hồ ly có bộ lông trắng như tuyết, nhắc “nàng” tới gần mặt mình hơn. “Còn là một con hồ ly đẹp tuyệt vời nữa chứ.”

“Buông ra buông ra, Linh Nhi muốn ăn gà, muốn ăn gà!”

Tiểu hồ ly ngốc nghếch quên mất rằng giờ mình đang mang hình dáng hồ ly, những lời nàng nói đương nhiên cũng là ngôn ngữ của hồ ly, Thu Hàn Nguyệt nghe, cũng chỉ cảm thấy những âm thanh chí chí chít chít mà thôi. Nàng giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay to lớn của hần, nhưng càng giãy càng giống như kiến cắn cây, chẳng có tác dụng gì.

Thu Hàn Nguyệt nhếch môi cười, “Tiểu tử, có phải thấy mùa đông sắp đến gần, nên cố ý tặng cho thành chủ một chiếc khăn lông cáo không?”

“Không phải, không phải đâu, Linh Nhi muốn ăn gà, muốn ăn gà!”

“Xi, lông tự nhiên, may áo lông cáo thì hợp lắm đây. Tiểu nha đầu có huynh đệ tỷ muội nào mập mập hơn người chút không, mau gọi họ tới đây hiến thân cho thành chủ ta, thế nào?”

“Hu hu hu, người xấu người xấu người xấu, không cho Linh Nhi ăn gà...”

Kính Phi cúi đầu. Mặc dù rất thông cảm với tiểu hồ ly tự mình dâng tới miệng cạp này, nhưng có nó ở đây, sự chú ý của chủ nhân sẽ không còn tập trung vào mình hần nữa, hần cuối cùng cũng có thể ăn một bữa cơm ngon lành rồi... Tiểu hồ ly, xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của con người.

Linh Nhi sau khi giãy giụa hồi lâu đã mất kiên nhẫn, ngửi thấy đôi môi đang khấp vào mở ra trước mặt mình thấp thoáng có mùi thịt gà, không kìm được, thè cái lưỡi nhỏ xíu màu hồng ra mà liếm...

3. Chương 003

Chương 3

Linh Nhi thoát thân

Thơm thơm, cũng mềm mềm nữa...

Lại liếm... thơm quá thơm quá.

Lại liếm... mềm quá mềm quá, Linh Nhi muốn ăn nữa...

“Tiểu tử, người đang lấy lòng bồn thành chủ đây à?” Thu Hàn Nguyệt không muốn thừa nhận cảm thấy hứng thú khi bị một tiểu hồ ly trêu chọc, bèn dịch nàng ra xa một chút, đặt nàng lên lòng bàn tay, tay còn lại nghịch nghịch đôi tai nhỏ dựng đứng của nàng. “Chỉ bằng theo thành chủ ta về, ta sẽ vỗ béo ngươi, rồi lột da ngươi làm một chiếc áo ghi lê, thế nào?”

Thu Hàn Nguyệt mặc dù không hiểu tiếng động vật, nhưng thấy đôi mắt to tròn đen lay láy nhìn con gà trên đĩa đầy thèm muốn lập tức hiểu ngay, ha ha, đây là một con tiểu hồ ly tham ăn bị dụ đến đây bởi mùi gà nướng?

“Cái này, cho người ăn.” Chàng cầm con gà đã bị mình vặt mất cái đuôi đưa lên miệng tiểu hồ ly. Nuôi cho nó béo, bộ lông đẹp để này mới có ích.

Linh Nhi gơ đôi chân trước lên, ôm chặt lấy con gà, rồi cắn một miếng thịt gà to, ngấu nghiến nhai xong nuốt vội, cổ họng phát ra những tiếng ư ư ư rất thỏa mãn.

Thấy cảnh ấy, tiểu nô bộc Kính Phi gần như muốn khóc thét: tài nghệ nấu ăn thiên tài của hần, cuối cùng đã tìm thấy tri âm, cho dù đây là một con hồ ly nhỏ cũng được...

“Tiểu tử, nhìn ngươi ăn ngon thật đấy, khiến bồn thành chủ đây cũng bắt đầu thèm.” Thành chủ đại nhân liếc xéo tiểu ái đồng đang rưng rưng nước mắt đứng cạnh, “Tiểu Phi Phi, ngươi nói xem, thịt hồ ly nấu thế nào mới ngon?”

“...Thành chủ... thành chủ... ngài...” Trong lúc quá đỗi kinh hãi, Kính Phi lắp ba lắp bắp, “Ngài không định... Ngài không thể làm thế...” Tiểu hồ ly ngốc nghếch kia, còn không mau chạy đi, ở đó mà ăn mãi, sắp bị hầm thành một nồi thịt rồi!

“Ngươi muốn nói bồn thành chủ không thể làm chuyện tàn nhẫn như thế, phải không?”

“...Vâng, đúng thế, thành chủ...” Lẽ nào đôi mắt làm say mê bao nhiêu thiếu nữ kia của ngài không nhận ra tiểu nha đầu này đáng yêu biết bao, đẹp biết bao, khiến người ta yêu thích biết bao?

Anh bạn nhỏ Kính Phi đáng thương lại không ngờ rằng, chủ nhân nhà hần lấy việc tàn sát động vật đáng yêu làm niềm vui, nếu không, sao hần lại trở thành “ái đồng” của thành chủ bao năm nay?

“Haizz, kể ra thì cũng hơi tàn nhẫn thật.”

Đúng thế đúng thế. Kính Phi vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc.

“Nhưng, bồn thành chủ ta đang rất đói, nếu không thể ăn thịt tiểu hồ ly này, có thứ gì để thay thế nó không?”

Gà nướng gà nướng đó. Kính Phi thầm kêu lên nhắc nhở.

“Tiểu Phi Phi có muốn không?”

“Gì ạ?”

“Làm vật thay thế, để Tiểu Phi Phi thay thế tiểu hồ ly này ‘thỏa mãn’ bồn thành chủ, có muốn không?”

“...” Tiểu hồ ly, người đi bình an. Kính Phi ta nhất định sẽ không quên cầu kinh niệm phật cho người, kiếp sau đừng làm động vật nữa.

“Tiểu tử, Tiểu Phi Phi thấy chết không cứu, người thật đáng thương.” Hàn Thu Nguyệt xách tai tiểu hồ ly lên, nuối tiếc thở dài.

Bách Linh Nhi hoàn toàn không biết cái mạng nhỏ của mình sắp rơi vào thảm cảnh, lúc này nàng vừa ăn xong một chiếc đùi gà, bụng còn chưa no, nàng giơ bàn chân nhỏ xíu cào cào vào lòng bàn tay của nam tử kia: “Linh Nhi vẫn muốn ăn nữa.”

Thu Hàn Nguyệt nhướn mày, nhìn vào đôi mắt to long lanh của tiểu hồ ly. Thực tế thì, chàng cảm thấy rất lạ, một đôi mắt vừa thuần khiết vừa xinh đẹp như thế sao lại là đôi mắt của một con hồ ly? Nếu khuê nữ nhà nào có được đôi mắt thế này, nhất định đàn ông sẽ xếp hàng thành đống dưới gấu váy của nàng ta cầu thân?

“Linh Nhi muốn ăn nữa, Linh Nhi muốn ăn nữa.” Bách Linh Nhi cầu xin khổ sở nhưng chẳng thấy hiệu quả, nhớ tới hành động mình làm trước đó khi được ăn đùi gà, lại thè cái lưỡi nhỏ ra, liếm liếm vào đôi môi của hắn để lấy lòng, “Linh Nhi muốn ăn gà...oa oa!”

Nhân lúc Thu Hàn Nguyệt còn đang ngẩn người ra vì sự tiếp xúc mềm mại ở môi mình, một chùm sáng đỏ rực cuộn lấy tiểu hồ ly tham ăn kia, rồi nhanh chóng biến mất không tăm tích.

“Á á...” Biến cố quá đột ngột, khiến Kính Phi kinh ngạc rú lên.

Còn Thu Hàn Nguyệt không thể giải thích được sự tức giận của mình, hét lên: “Kính Phi, còn không mau đuổi theo?”

“Đuổi theo?”

“Không thấy hồ ly của bốn thành chủ bị người ta cướp mất rồi sao? Còn không mau đuổi theo bắt lại cho bốn thành chủ!” Hắn rất muốn tự mình đuổi theo bắt lại, không sai, nhưng vì một con hồ ly, phải phiền tới bốn thành chủ hẳn đích thân ra tay thì có đáng không?

“Thành chủ, con hồ ly đó, hình như không phải của ngài...”

“Bốn thành chủ nói nó là của ta thì nó là của ta!” Thu Hàn Nguyệt lời lẽ vô cùng tức giận, giậm chân bình bịch, “Nhất định phải tìm con hồ ly đó về cho bốn thành chủ!”

“... Vâng, vâng, vâng! Tiểu đồng sẽ đi ngay! Đi ngay giờ!” Mặt Kính Phi nghếch ra, chiều vừa rồi của chủ nhân có phải gọi là cái lão hoàn đồng không? Sao bộ dạng giống hệt như tiểu công tử nhà Tiết công tử mỗi khi bị mất thứ đồ chơi yêu quý vậy?

Kết quả, đương nhiên là không tìm thấy.

Tiểu đồng Kính Phi đáng thương chạy khắp vùng núi hoang dã, cho đến khi mệt lử mồ hôi ướt lưng, mặt mày nhăn nhó, cũng chẳng thấy bóng dáng tiểu hồ ly đâu. Tự hắn cho rằng mình dù không có công lao cũng có khổ lao, chủ nhân ác bá chắc cũng không đến nỗi quá dã man với hắn. Nhưng lại thấy chủ nhân cười vô cùng ám muội: “Tiểu Phi Phi, nếu không bắt được tiểu hồ ly, thì cũng phải bắt được gà rừng chứ?”

“Đương nhiên rồi ạ!”

“Ngày mai bắt mười con, làm gà nướng, gà hấp lá trúc, xôi gà, gà rang muối... có thể làm được món gì thì làm! Ta không tin không dụ được con tiểu hồ ly tham ăn đó đến!”

“Vậy vậy... ngộ nhờ nó không đến thì sao?”

“Thế thì ngày nào cũng làm! Gà không được thì thay bằng cá, cá không được thì đổi sang tôm, tôm không được thì đổi sang hổ, phải dụ bằng được con hồ ly ấy đến cho bốn công tử!”

A di đà Phật. Kính Phi lẩm nhẩm niệm Phật, nhằm siêu độ cho chúng sinh trong núi này trước.

Linh Nhi rất đói, Linh Nhi rất... không phải, Linh Nhi không phải đói, mà là thèm. Tam tỷ hôm đó đã mắng người ta một trận, còn mang rất nhiều đồ ăn ngon về cho Linh Nhi ăn, nhưng, chẳng thứ gì ngon bằng cái đùi gà ấy, Linh Nhi vẫn muốn ăn món gà ngon như thế...

Bách Linh Nhi lặn qua lặn lại trên tấm thảm lông màu trắng mà đại ca mang từ Tây Vực về cho nàng, một chân vuốt vuốt cái bụng rỗng, nhớ lại mùi vị thơm ngập rưng ngày hôm ấy, không kìm được, lại nuốt nước miếng thèm thườn.

“Linh Nhi, muội nghe cho rõ đây, với kinh nghiệm xông pha ngang dọc giữa đám nam nhân của tam tỷ ta, gã đàn ông đó không phải là hạng vừa, muội tốt nhất là tránh xa hắn ra một chút! Tránh được bao xa thì tránh, biết chưa hả?”

Những lời giáo huấn của tam tỷ vang vọng bên tai, nhưng Bách Linh Nhi nghiêng cái đầu nhỏ xíu, tự có suy nghĩ riêng của mình: Linh Nhi có muốn ăn thịt gã đàn ông đó đâu, Linh Nhi muốn ăn món gà ngon miệng kia cơ, chỉ cần nói rõ với tam tỷ, tam tỷ sẽ thả cho Linh Nhi đi ăn, đúng không?

Đúng, chính là thế! Thân hình nhỏ nhắn linh hoạt nhảy lên, muốn chạy vào căn phòng được ngăn bằng tường hoa kia, thỉnh cầu tam tỷ thả cho ra ngoài.

“Linh Nhi, ngoan ngoãn ở yên đấy cho ta, nếu không trước khi đại ca quay về, ta sẽ đánh nát đít muội!”

Oa oa. Linh Nhi lập tức phủ phục xuống đất, dùng hai chân trước ôm chặt đầu, bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời, tránh cho cái mông không phải chịu sự giày vò của tam tỷ.

Một lúc sau, bên trong bức tường hoa kia chẳng thấy động tĩnh gì, Linh Nhi thấp thỏm di chuyển một chân, mở một con mắt to trong veo như nước của mình ra: Tam tỷ chưa ra ư? Lại thận trọng di chuyển chiếc chân kia, rón rén nhòm lên, qua khe hở của bức tường hoa đại, len lén nghe động tĩnh bên trong: Haizz?

“...Linh Nhi ngu ngốc... ngoan ngoãn đi... đừng có chạy lung tung... Đánh đít đấy... Đại ca thương muội nhất, luôn luôn thiên vị muội...” Hồ ly đỏ nằm trên chiếc giường hồng ngọc, đầu vùi vào trong chiếc chăn gấm ấm áp, đang ngủ rất say, tư thế ngủ cũng rất yêu kiều, đang nói mơ không ngớt.

Tam tỷ đang ngủ, tam tỷ đang mắng Linh Nhi trong mơ. Những chiếc chân nhỏ khê khằng giẫm lên tấm thảm trải từ trong sơn động ra đến tận cửa, bắt chước dáng đi êm ái của Sơn Mao[1] tỷ tỷ tiến về phía trước được tầm một trượng, quay đầu nhìn, bình yên vô sự, hi hi.

[1. Sơn Mao: Mèo rừng]

Linh Nhi lúc lắc cái đuôi nhỏ xù lông để thể hiện tâm trạng vui vẻ của mình, sau đó, chân trước nới chân sau, dựa vào ưu thế nhỏ nhắn trời ban, lao đi như bay, chạy về nơi đang tỏa ra hương thơm ngào ngạt mời gọi.

Linh Nhi đáng thương, một lòng chỉ muốn được ăn một bữa đùi gà no nê, không ngờ rằng đang tự đưa mình vào miệng “sói”, từ đó, không bao giờ thoát ra được nữa...

4. Chương 004

Chương 4

Nước mắt của tiểu mỹ nhân

Thiên linh linh địa linh linh, thần linh đi qua đi lại đừng hiễn linh, sát sinh không phải ý của ta, muốn trách thì trách... “Tiểu Phi Phi.”

Kính Phi rụt cổ lại, lau lau đôi tay đầy dầu mỡ vào tạp dề, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng toét miệng cười, ngẩng đầu nhìn chủ nhân đang nhàn nhã đi tới:

“Thành chủ.”

“Gà sắp chín chưa?”

“Sắp rồi ạ.”

“Tiều hồ ly đến chưa?”

“...Có lẽ hôm nay... không ở nhà chăng?”

“Tiều Phi Phi?”

Giọng chủ nhân đã bắt đầu cao lên, khiến lông mao trên người Kính Phi dựng hết cả lên, vội vàng đáp lại: “Vâng vâng vâng, thành chủ, tiểu đồng sẽ đi nướng gà thật thơm, để mùi hương bay đi khắp sông cùng núi, bay mười vạn tám trăm dặm, cho dù tiểu hồ ly của thành chủ có ở hang cùng ngõ tẽ nào, cũng sẽ ngoan ngoãn chạy đến trước mặt thành chủ...” đợi chết.

Biết điều đấy. Thu Hàn Nguyệt tạm thời thấy rất hài lòng. “Có được Tiểu Phi Phi tận tâm tận lực như thế này, thì việc tiểu hồ ly của ta quay lại 1 có hy vọng rồi, tốt lắm!”

Kính Phi vừa mới thở phào nhẹ nhõm được nửa hơi, đã nghe thành chủ đại nhân nhà hắn tuôn một tràng: “Tiều hồ ly không quay lại, tay của Tiểu Phi Phi không thể dừng, tiểu hồ ly à, người không thể hại Tiểu Phi Phi của ta vất vả quá mức như thế chứ.”

“...” Tiểu hồ ly, vì chúng sinh trong núi này, vì Kính Phi đã từng có một ý nghĩ nhân từ với người, hãy mau mau chạy tới trước mặt thành chủ đại nhân của ta mà hiến thân đi, cùng lắm, mừng một ngày rằm, Tiểu Phi Phi sẽ đốt vàng mã cúng hoa quả cho người...

“Linh Nhi muốn ăn, Linh Nhi muốn ăn gà!” Như thế đáp lại lời nguyện cầu của Tiểu Phi Phi, một chùm sáng màu trắng bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống.

“Linh Nhi muốn ăn gà, hu hu, người xấu, cho Linh Nhi ăn gà...” Thân hình nhỏ bé của Bách Linh Nhi ra sức giãy giụa trong lòng bàn tay lớn, cái miệng nhỏ không ngừng há ra, chỉ vì muốn được chiếc đùi gà béo ngậy người ta đang cầm ở tay kia.

“Tiều tử, vì người, bỗng thành chủ đã tức giận suốt mấy hôm nay, đâu có dễ dàng để người ăn như thế?” Thu Hàn Nguyệt không màng tới hình tượng thành chủ thiếu hiệp của mình gây dựng bấy lâu nay, há miệng cắn một miếng thịt gà, nhai nhồm nhoàm, có tiếng lít chít trong cái miệng nhỏ của tiểu hồ ly trước mắt và sự ai oán trong đôi mắt to của nó làm gia vị, cảm thấy món gà nướng hôm nay ngon đặc biệt.

“Linh Nhi muốn ăn, Linh Nhi nhất định phải ăn!” người xấu không cho Linh Nhi cũng phải ăn.

Để thỏa mãn cơn thèm, Bách Linh Nhi với bản tính kiên định không sợ hãi, dốc hết sức lao lên, khi đã chồm lên được bàn tay kia rồi, lập tức nước mắt ầng ậc nhìn vào miếng thịt béo ngậy thơm ngon cuối cùng trên cái đùi gà chui vào miệng của “người xấu” kia. Chẳng còn để ý được gì nữa, nàng lập tức nhắm thẳng đôi môi bóng mỡ kia mà lao tới, “Cho Linh Nhi, cho Linh Nhi ăn!”

Kính Phi lấy tay áo che mặt, không nấn tâm nhìn cảnh trước mắt. Dám cướp đồ ăn từ trong miệng của thành chủ đại nhân anh minh thần vũ, con tiểu hồ ly này đang chê mình sống lâu quá rồi chăng? Hắn dường như không dám tưởng tượng cảnh tiếp theo, không biết hồ ly đầu sẽ lìa khỏi cổ hay chân tay lìa khỏi thân nữa... Hu hu, tiểu hồ ly đáng thương!

Hu Hu, lưỡi của Linh Nhi quá nhỏ, không thắng được kẻ xấu kia, hu hu... Ừm, biến thành người sẽ to hơn, Linh Nhi muốn biến thành người, Linh Nhi...

Khi thấy tiểu hồ ly lao tới để cướp đồ ăn từ miệng mình, Thu Hàn Nguyệt theo phản xạ nhắm mắt lại, bàn tay lớn đã giơ lên chuẩn bị sẵn, định bóp cổ tiểu hồ ly kia... nhưng tay hắn, đột ngột dừng lại.

Khi lực đè lên đầu gối nặng dần, khi cánh tay bỗng dưng xuất hiện một thân hình mềm mại thơm tho, khi sự tiếp xúc ở môi dần thay đổi, thành chủ thành Phi Hồ học rộng biết nhiều cũng phải thất kinh mà kêu lên.

“Không đủ, Linh Nhi còn muốn ăn, cho Linh Nhi ăn!”

Ngay cả tiếng động vật lít cha lít chít cũng biến thành giọng con gái dịu dàng như nước, Thu Hàn Nguyệt mở to hai mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt cũng to không kém kia.

Đôi mắt ấy, sáng mắt đập đờn, long lanh như nước mùa thu khảm trên khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, cùng đôi lông mi dài, chiếc mũi cao đầy, còn cả đôi môi nhỏ nhắn màu hồng đào, hai bên tóc buông lơ, thật kiều

diễm tựa hoa đào, thuần khiết tựa bách hợp, đôi mắt ngây thơ trong sáng, nhưng trong đó lại diễn tả sự yêu kiều khó tả thành lời, có thể hấp hồn người khác, cái này...

Đột nhiên, thành chủ đại nhân cười tươi tắn: Thật thú vị, thú vị chết mất.

Bàn tay vốn đang định túm cổ tiểu hồ ly của hắn, giờ lại ngang nhiên hạ xuống vuốt mái tóc dài, trượt dần, tìm thấy vị trí đặt tay thích hợp nơi chiếc eo thon, khẽ cười: “Thì ra, tiểu nha đầu này đã tu luyện thành một tiểu yêu tinh.”

“...Oái? Hả? Á!” Kính Phi kinh hãi hét lên, rồi nhảy lên, rồi lại hét, lại nhảy, hắn không hiểu, sao đột nhiên, trong lòng thành chủ lại xuất hiện một tiểu mỹ nhân yêu kiều xinh đẹp như thế kia?

“Kính Phi.” Thu Hàn Nguyệt chau mày, “Người ồn ào quá!”

“Nhưng... nhưng... thành chủ hành chủ... nàng ấy... nàng ấy... ở đâu ra?”

“Nàng là tiểu hồ ly.”

“Hả, á, nàng ấy nàng ấy nàng ấy... là hồ ly tinh?”

“Nếu không muốn bốn thành chủ tổng người vào hầm mỏ làm sai dịch, thì hãy ngậm ngay miệng lại!” Cứ gào lên như thế làm tiểu mỹ nhân của hắn chạy mất, ai đền cho hắn đây?

“Người cướp gà của ta, người là người xấu!” Bách Linh Nhi phùng đôi má phớt hồng lên, sau đó lại chu môi hạ giọng cầu khẩn: “Cho Linh Nhi ăn được chứ? Được chứ?”

Thu Hàn Nguyệt cuối cùng cũng phải chấp nhận sự thật rằng hắn bị tiểu hồ ly liếm môi tìm hắn đã ngứa ngáy khó chịu, nhưng phàm là đàn ông, đối mặt với bảo bối cực phẩm trước mắt, lòng không rối loạn mới thấy đáng lo.

“Nàng muốn ăn gà?”

“Ừm, Linh Nhi muốn ăn, cho Linh Nhi ăn được không?”

“Được.” Thu Hàn Nguyệt vật chiếc đùi gà còn lại.

Bách Linh Nhi ngửa khuôn mặt xinh xắn lên, mở chiếc miệng nhỏ nhắn, hướng về phía có thứ thơm phức hấp dẫn ấy, nhưng khi cái lưỡi nhỏ của nàng vừa chạm vào chiếc đùi gà, nó lại bị dời đi, nhử qua nhử lại khiến nàng giống con cá bơi qua bơi lại quanh lưỡi câu móc miếng mồi thơm phức.

Hừ. Nhìn đôi mắt xinh đẹp chỉ chuyển động quanh cái đùi gà, Thu Hàn Nguyệt bỗng nổi cáu: Đường đường là thành chủ thành Phi Hồ, khuôn mặt anh tuấn khiến bao thiếu nữ khắp nam bắc Đại Giang phải say đắm si mê, thế mà lại không bằng một cái đùi gà sao?

“Cho Linh Nhi ăn đi mà!” Cuối cùng, ngứa cổ tới mức mỗi nhử nhưng chỉ nhìn mà không được ăn khiến Linh Nhi bắt đầu nổi giận, đôi mắt to lập tức lấp lánh nước nhìn gã đàn ông trước mặt tố cáo: “Người là kẻ xấu, Linh Nhi không thích người nữa!”

Khi ấy, Thu Hàn Nguyệt có thể thề với trời rằng, hắn đã nghe thấy tiếng “thình thịch” vọng ra từ trái tim mình, cảm giác vừa chua vừa ngọt vừa mềm vừa êm hoặc giả là một thứ cảm xúc lẫn lộn gì đó lập tức trào dâng, lan khắp cơ thể. Mặc dù hắn không hiểu điều đó có ý nghĩa gì, nhưng có một thứ hắn có thể chắc chắn là, muốn hắn buông tay thả tiểu hồ ly tự tìm tới “nạp mạng” này đi, thật là khó!

“Muốn ăn đến thế cơ à, tiểu nha đầu?” Hắn đặt cái đùi gà ngang mũi hít một hơi, “Đúng là rất thơm.”

“Hu hu hu...” Linh Nhi mặc dù ngây thơ, nhưng cũng biết mình đang bị kẻ khác bắt nạt, khịt khịt mũi, trề trề môi, nức nở thút thít, nước mắt tràn mi. “Linh Nhi muốn ăn, cho Linh Nhi ăn, người xấu không cho Linh Nhi ăn, Linh Nhi không thích người xấu... hu hu hu...”

“Mới thế mà đã khóc rồi?” Thu Hàn Nguyệt đột nhiên cắn một miếng đùi gà. “Khóc nữa là không có thịt ăn đâu.”

“Linh Nhi không khóc nữa!” Khuôn mặt nhỏ xinh vẫn còn đọng mấy giọt nước mắt long lanh, đôi mắt to lại mở ra nhìn hắn chăm chăm: “Linh Nhi không khóc nữa!”

Thu Hàn Nguyệt chỉ vào môi mình: “Vây, còn không mau đến ăn đi?”

“Được!” Nàng cười tươi tắn, cái miệng nhỏ ghé tới, chiếc lưỡi hồng vươn ra, muốn cuốn miếng thịt đang ngậm giữa hai môi hần. Cuối cùng, vì muốn cái lưỡi của mình cuốn được nhiều đồ hơn, hai cánh tay mềm mại vươn ra ôm chặt cổ hần, cơ thể ấm áp áp sát vào khuôn ngực rắn chắc của hần... Tóm lại là gần như dâng toàn bộ hai miếng “đậu phụ”[1] trắng ngần nõn nà của mình vào miệng người ta.

[1. Ý chỉ bộ ngực]

Haizz, nghĩ đến tiểu tiểu Bách Linh Nhi, thời gian tu hành ngắn ngủi, nếu không ăn vào viên đan dược mà đại ca lấy trộm về mới có thể hóa thành người, e rằng tới bây giờ vẫn chỉ là một tiểu hồ ly vui vẻ nhảy nhót giữa núi rừng mà thôi. Tới nay, thời gian có thể biến thành người cũng chưa được ba năm, linh thể ngây thơ đơn thuần như trẻ con, lại sống trong sự bảo bọc chăm sóc kỹ càng cẩn mật của huynh tỷ trong nhà, nàng ngây thơ như một tờ giấy trắng, bản thân không hiểu mấy chuyện phong hoa tuế nguyệt, sao có thể là đối thủ của vị thành chủ phong lưu?

5. Chương 005

Chương 5

Lời dụ dỗ của thành chủ

Bách Linh Nhi ăn no, ngủ một giấc say sưa, sau khi giấc mơ trưa kết thúc, nàng mở mắt nhìn quanh, không thấy đám kì hoa dị thảo mà đại ca đi khắp nơi tìm về đồ dành nàng, cũng không phải san hô vỏ sò mà các tỷ tỷ thu thập ở long cung của thái tử mang về cho nàng trang trí giường, đỉnh giường màn xanh này rất lạ. Đang do dự đảo mắt suy tư không hiểu, thì eo lại bị ai đó siết chặt, vòng tay ấm áp kéo nàng sát lại.

“Hử?”

“Hử gì?” Thu Hàn Nguyệt nhìn nàng đang cuộn tròn lại trong lòng mình, “Ngủ đủ rồi chứ?”

“Lò sưởi của Linh Nhi là người?”

Lò sưởi? Thu Hàn Nguyệt nhướn mày.

“Không đúng không đúng, người còn ấm áp hơn cả lò sưởi?” Linh Nhi lại nhích nhích về phía người kia, “Thích, Linh Nhi rất thích!”

“... Thích thì tốt!” Thu Hàn Nguyệt chẳng để phí thời gian, lập tức khóa chặt đôi môi hồng đào, bắt đầu tìm tới cái lưỡi nhỏ tham ăn trong miệng nàng, trên đùa nỏ.

Đồ ngon dâng tới miệng, phải cố gắng mà tận hưởng chứ. Đương nhiên, thành chủ thành Phi Hồ cũng rất “kén ăn”, nếu không phải loại cực phẩm, chắc chắn không thể khiến cái miệng tôn quý của hần cử động.

Còn Linh Nhi, đầu tiên còn hân hoan đón nhận, nhưng khi cái miệng ấy chiếc lưỡi ấy tấn công nàng liên tiếp, miệng nàng lưỡi nàng đã bắt đầu mệt tới tê cả đi, mãi vẫn không thấy có thứ hợp khẩu vị mà mình muốn, nàng không kiềm được mà khẽ bật khóc rấm rứt.

“Khóc gì chứ?” Hần kinh ngạc ngẩng đầu lên, kỹ thuật hôn môi của hần đã thụt lùi rồi sao? Hay là tốt quá, tiểu nha đầu này không thể chịu đựng được?

“Không có gà ăn.” Nàng nói trong tiếng nức.

“...” Hần nghếch mặt.

“Người lừa Linh Nhi, không có gà ăn!”

“... Tiểu hồ ly ngốc nghếch, không phải lần nào cũng đều có gà ăn.”

“Người lừa Linh Nhi.”

“...” Hấn “ăn” chỗ khác là được chứ gì? Tai nàng, đôi má phúng phính của nàng, chiếc cổ thon nhỏ, mỗi tắc trên người nàng đều mịn màng căng mướt khiến người ta lưu luyến không rời, yêu không nở rời...miệng. “... Nàng là Linh Nhi?”

“Linh Nhi là Linh Nhi.” Đôi mắt hiền dịu mở to tò mò nhìn gã đàn ông đang ôm mình rất ấm áp và có khuôn mặt vô cùng anh tuấn đó. “Người tên là gì?”

Bách Linh Nhi, cái tên rất hợp với dáng vẻ hoạt bát xinh đẹp lại vô cùng thướt tha của nàng, chỉ là tướng mạo thông minh, bụng dạ lương thiện, đích thực là một tiểu hồ ly ngốc nghếch, một tiểu hồ ly ngốc nghếch mà hấn muốn “ăn thịt”.

“Thu Hàn Nguyệt.”

“Thu Hàn...”

Ngón tay thon dài chỉ vào cái miệng xinh xinh màu hoa anh đào của nàng: “Gọi một tiếng ‘Nguyệt’ ta nghe xem nào!”

“Nguyệt?”

Thu Hàn Nguyệt ngẩn người. Mặc dù đã sớm dự liệu rằng khi giọng nói dễ nghe của nàng gọi tên mình, chắc chắn sẽ vô cùng hay, nhưng không ngờ, chỉ một tiếng gọi mềm mại dịu dàng ấy, lại khiến hấn có cảm giác tê dại tới tận xương tủy, tiểu yêu tinh, quả nhiên là một tiểu yêu tinh, hơn nữa còn là một tiểu yêu tinh thuần khiết không lẫn bụi trần! “Linh Nhi, theo ta về nhé!”

“Về đâu?”

“Về nhà ta, cũng chính là nhà của nàng...”

“Nhà?” Linh Nhi lập tức muốn nhảy lên, “Á á, tam tỷ! Tam tỷ không tìm thấy Linh Nhi sẽ lo lắng lắm, Linh Nhi phải về!”

Sao có thể? Hấn ôm chặt tiểu hồ ly của mình hơn, “Nàng không được đi đâu hết!”

“Linh Nhi muốn về!”

“Không cho phép! Không được! Không thể!”

Nhìn khuôn mặt ưa nhìn bỗng trở nên sắc lạnh nghiêm nghị, Bách Linh Nhi bỗng thấy sợ, đôi mắt dịu dàng lại rừng rưng: “Hu hu hu, người hung dữ với Linh Nhi, người xấu, hu hu hu...”

Những giọt nước mắt đỏ rơi xuống tay của Nam đại thành chủ, hấn dùng môi hút cạn chúng, “Được rồi, đừng khóc nữa, về thì về...” “Vậy Linh Nhi đi nhé?” Nói là đi, nhưng cũng có chút không nở. Vòng tay này còn ấm hơn cả lò sưởi, nàng thích. Mùi gỗ tùng của núi rừng tỏa ra nhẹ nhàng từ cơ thể của người đàn ông này, nàng thích. Người đàn ông tuấn tú này... nàng thích.

Thu Hàn Nguyệt nở một nụ cười dịu dàng: “Kính Phi đang làm món gà hầm lá sen, không muốn ăn xong rồi hăng đi sao?”

Tiểu hồ ly mắt sáng rỡ: “Muốn ăn muốn ăn, Linh Nhi muốn ăn!”

Tiểu hồ ly ngốc nghếch sau khi ăn xong món gà hầm lá sen, lại ngủ lả quay như một chú heo con. Nguyên nhân, bởi món gà hầm lá sen đó có tác dụng giống thuốc an thần. Muốn Nam đại thành chủ “thả hồ (ly) về núi” ư? Thà bảo hổ tự lột da mình còn dễ dàng hơn.

“Thành chủ, ngài định đưa nàng ta về thật sao?”

“Đúng.”

“Thế sao được? Ngài mang một con...?” Ánh mắt sắc lẹm của chủ nhân phóng tới khiến Kính Phi lập tức đổi giọng, “Mang một cô nương trở về như thế, không chừng sẽ gây náo loạn?”

“Có thể náo loạn gì chứ?” Thu Hàn Nguyệt cup mắt, trong đôi mắt thản nhiên điềm tĩnh như thể chuyện này chẳng hề liên quan tới mình của hấn giờ đây tràn ngập sự dịu dàng, miên man.

Tiểu nha đầu tựa vào vòm ngực rắn chắc của hắn, hai má đỏ hây hây, đôi mắt to nhắm chặt, chiếc miệng nhỏ xinh hé mở, hơi thở đều đặn thơm tho, ngây thơ non nớt như một đứa trẻ con, nhưng làm gì có đứa trẻ con nhà nào vừa sinh ra đã xinh đẹp mà mị tới mức hấp mất hồn người ta đi như thế. Nếu trong thiên hạ có người đàn ông nào nở buông tay thả một bảo bối như thế này đi, thì hắn sẽ tặng người ấy một chữ “Phục”. Còn hắn, hắn không thử.

“Ngài biết rõ rằng, nàng ta là... ngài mang nàng ta về, thế thì phải làm thế nào?”

“Nên làm thế nào thì làm thế ấy.” Đàn ông và phụ nữ, còn có thể làm thế nào nữa? Thu Hàn Nguyệt ôm cơ thể mềm mại đang cong người ngủ lên, đi về phía xe kiệu.

“Thành chủ!” Khuôn mặt thanh tú của Kính Phi ngập tràn sự kinh ngạc, “Ngài sẽ không... ngài sẽ không... với nàng ta chứ...”

“Tại sao lại không?” Thu Hàn Nguyệt đặt nàng vào trong xe trước, sự dịch chuyển khê khàng đó khiến tiểu nha đầu lảo đảo, câu gì đó không biết là tiếng người hay tiếng... thú. Hắn không tìm được cú đầu xuống, đặt lên đôi môi màu hoa anh đào một nụ hôn.

Kính Phi gần như muốn xỉu: Nàng ta là một con hồ ly mà, sao ngài có thể... việc này không thể, như thế là loạn... loạn luân? Hình như cũng không thể phán như vậy, nhưng rất loạn, câu này không sai chứ? Người và thú mà.

“Người im miệng cho ta!” Thu Hàn Nguyệt quay đầu khê rít lên, “Nếu người làm nàng thức dậy, ta sẽ mang người đi nướng cho nàng ăn! Mau đóng cửa lại!”

Kính Phi hiểu rồi. Tóm lại, thành chủ đại nhân nhà hắn đã quyết định chấm tiểu hồ ly này. Nhưng cho dù có muốn làm gì đó, thì có cần phải báo cáo cho lão thành chủ không...

Thành chủ đại nhân của Kính Phi cứ như đọc được suy nghĩ của hắn vậy, ngài hạ thấp giọng nhưng không vì thế mà Kính Phi không nghe ra sự uy hiếp trong giọng nói của chủ nhân: “Chuyện của nàng, nếu như người dám lảm nhảm để lộ dù chỉ một từ, bốn thành chủ sẽ trói người lại, mang đến tặng cho Tái Tây Thi ở thành Đông!”

Tái Tây Thi? Bà trình nữ già mặt đen như đất nồi da thịt thô ráp như vỏ cây giọng to như Trương Phi, hể nhìn thấy mỹ nam là không cất bước nổi đó ư? Thốt nhiên, vì giữ “trình tiết” của người trai thuần khiết, Kính Phi quyết ngậm miệng như hến.

Bách Tước Nhi tỉnh lại sau giấc mộng đẹp, trong mộng các mỹ nam tranh nhau lấy lòng nàng, nàng vươn vai với tư thế tuyệt đẹp, lại che miệng ngáp hết sức phong tình, đôi mắt yêu kiều khê nheo lại trông uể oải đầy gợi cảm, nàng lười biếng gọi một tiếng: “Linh Nhi.”

Hiếm khi cô nàng lại ngoan như hôm nay, không vì cái miệng thềm ăn suốt ngày mà làm phiền giấc mộng đẹp của tam tỷ, nên tam tỷ sẽ đưa tiểu muội xuống tửu lầu dưới chân núi ăn một bữa no nê.

Chỉ là, gọi một lúc lâu, không thấy tiểu muội đáp lại.

“... Tiểu muội đang ngủ à?” Bách Tước Nhi nhảy xuống khỏi chiếc giường hồng ngọc, cất những bước đi khoan thai uyển chuyển, đến trước căn phòng được ngăn bằng những nhánh san hô, đó là phòng của tiểu muội, “Muốn ngủ hay là ăn... hả?”

Trên chiếc giường bằng tuyết không thấy vết tích của tiểu hồ ly... Ở gian ngoài chẳng?

Sau hơn một khắc đồng hồ đi tìm, trong động hồ ly vang lên một tiếng thét chói tai: “Linh Nhi, tiểu muội ngốc nghếch đi đâu rồi hả? Muội muốn hại ta bị đại ca mắng một trận đúng không? Mau cút về đây cho ta?”

Lúc này, trong khoang xe rộng rãi của thành chủ đại nhân, trong chiếc chăn gấm vừa dày vừa ấm, Linh Nhi trở người, khuôn mặt nhỏ xinh dụi dụi vào “lò sưởi” nóng ấm bên mình, vẫn ngủ ngon lành.

6. Chương 006

Chương 6

Cuộc viếng thăm của đồng môn

“Thành chủ, ngài quay về thật đúng lúc, Nguyên đại hiệp và Mạch thiếu hiệp vừa tới hôm qua, nếu ngài còn không về, hai vị nói sẽ lên núi tìm ngài.” Chủ nhân đi vắng lâu ngày hồi phủ, tổng quản phủ Thành chủ Nam Trung ra ngoài tận cửa lớn nghênh đón, đón lấy dây cương trong tay chủ nhân, ngay lập tức lại phát ra âm thanh như cái loa rè: “Thuế đất ở huyện Nam Hà đã thu về, rất khá, năm nay tăng gấp đôi năm ngoái. Cầu qua sông ở huyện Bắc Cốc đã sửa xong, hôm nay công nhân tới lĩnh tiền công. Huyện Đông Dương...”

Những lời báo cáo lê thê dài dòng của tổng quản đại nhân bỗng dừng khựng lại khi thấy thành chủ ôm một vật gì đó kín như bưng từ trong xe ra, “Thành chủ, công việc tay chân này sao phải phiền ngài đích thân làm? A Tam, A Tứ, hai người còn không mau đỡ đồ cho thành chủ...”

“Lui ra!”

Thành chủ đại nhân hét lên một tiếng nghiêm nghị, khiến hai tên tráng đinh vừa sấn lại đã bị dội ra cách đó mười bước chân, đồng thời tiếng hét ấy cũng khiến Nam Trung tổng quản giật nảy mình: Chủ nhân thời thiếu niên đặc chí, thời thanh niên đã có nhiều chiến tích, nhưng cư xử xưa nay vẫn ôn hòa, ít nghiêm giọng thế này, hôm nay làm sao vậy? Lẽ nào mới ra ngoài có vài ngày đã bị trúng tà?

“Kính Phi, thành chủ ra ngoài có tiếp xúc với thứ gì không sạch sẽ không? Liếc nhìn bóng chủ nhân đi xa dần, Nam Trung túm lấy Kính Phi đang mặt ủ mày chau truy hỏi.

“Thứ không sạch sẽ...” Cái kia, có tính là không sạch sẽ không? Nhưng nếu nói “nàng ta” không sạch sẽ, thì Kính Phi hẳn từ nhỏ tới lớn chưa thấy thứ gì sạch sẽ hơn, đẹp dễ hơn... Nhưng, “nàng ta” không phải là người mà là...

“Kính Phi!” Thu Hàn Nguyệt hét lên, “Còn không mau cút nhanh về Quan Nguyệt lâu bảo bọn nha đầu chuẩn bị đi, lằng nhằng ở đây làm gì?”

“Có nô tài, có nô tài, nô tài đến đây!” Nô bộc trung thành Kính Phi đi nhanh như bay, vội vàng lao tới để hầu hạ chủ nhân.

Thành chủ, rất khác thường. Nam Trung sờ cái cằm không râu của mình, thầm nghĩ.

Nguyên đại hiệp, Mạch thiếu hiệp. Người trước là đại sư huynh Nguyên Dã, kẻ sau là sư đệ Mạch Tịch Xuân của Thu Hàn Nguyệt, ba người bọn họ có tình cảm tốt đẹp nhất trong đám sư huynh đệ cùng tầm sư học nghệ năm đó, sau khi tài nghệ tinh thông xuống núi rồi thì mỗi người đều có tiền đồ riêng của mình, nhưng xưa nay chưa từng mất liên lạc. Mỗi năm cũng có tới tám chín mươi ngày gặp gỡ, uống rượu trò chuyện.

Nhưng lần này, Nguyên Dã thân là danh bổ của Bác Phong môn đến đây vì công sự, còn Mạch Tịch Xuân với thân phận của kẻ săn tiền thưởng nổi danh khắp giang hồ, cũng không phải vô cớ mà tìm tới.

“‘Hàn Diệp Song Diệp’ đã giết hại cả nhà Vương đại phú kinh doanh dược liệu ở Cống Nam, hai mươi mấy mạng người, giết người cướp của tạm thời không nói, còn...” Nguyên Dã chau mày, trên khuôn mặt thô lỗ hằn lên sát khí, “Còn cưỡng hiếp tất cả nữ quyến trong nhà, thậm chí đến đứa trẻ cũng không tha... Loại người đồi bại độc ác như thế, để ta gặp được, ta không ngại tiền trăm hậu tấu ngay!”

“Mấu chốt là, rõ ràng hai kẻ đồi bại biến chất còn không bằng cầm thú ấy lại lấy danh ‘Hàn Diệp Song Diệp’ thật quá sỉ nhục sự trong sáng của ngôn ngữ!” Khuôn mặt căng tròn như búp bê của Mạch Tịch Xuân cũng hằn vể cấn tức.

Hàn Thu Nguyệt nhướn mày, “Ý hai người là, hiện tại hai tên đó có khả năng ở trong địa giới của thành Phi Hồ?”

Nguyên Dã gật đầu: “Theo tin tức đưa về thì đúng là như thế. Ta đuổi theo bọn chúng từ Cống Nam tới Mạc Bắc, rồi lại đuổi tới đây, các dấu vết đều cho thấy chúng đã đến đây.”

“Có khả năng giữ chân một trong ‘Tam đại thần bối’ hiện nay lâu như thế, thì hai tên kia mặc dù là loài cầm thú, cũng không phải đồ bỏ đi.”

“Đồ bỏ đi cũng không làm những việc độc ác khiến người khác căm hận như thế!” Mạch Tịch Xuân bẻ đốt ngón tay rằng rắc.

Thu Hàn nguyệt cầm chén trà lên, thổi thổi những lá trà màu xanh đang lênhên đên nơi miệng chén, “Phụ thương Giang Bắc không tiếc bỏ ra ngàn vạn lượng bạc để mời hai kẻ sẵn tiền thưởng hét giá cao chót vót như hai người lộ diện, là có ý muốn đuổi chúng khỏi Giang Bắc đúng không? Hay muốn dụ chúng tới để giết?”

Mạch Tịch Xuân hừ một tiếng, “Dù không ai trả ngân lượng cho tiểu gia, thì loại dê tiện đó dê cũng không ngại giết chúng trăm nghìn lần!”

Nguyên Dã làm việc thận trọng, suy nghĩ chu toàn, đáp: “Hàn Nguyệt, a hoàn tỳ nữ trong phủ của đệ rất nhiều, cần phải tăng cường phòng bị, không thể khinh suất.”

“Nam Trung, người nghe thấy chưa?” Thu Hàn Nguyệt liếc mắt nhìn tổng quản đang đứng một bên, “Bắt đầu từ hôm nay, tăng cường cảnh giới ở mức cao nhất.”

“Vâng.”

Nguyên Dã lại dặn dò thêm: “Còn phải điều tra nghiêm ngặt người ra kẻ vào trong phủ, khả năng cải trang và khinh công của ‘Hàn Diệp Song Diệp’ đều rất giỏi, nhất định không để sơ sẩy.”

“Vâng.” Nam Trung tiếp nhận lệnh, lập tức cáo lui ra ngoài thu xếp, đường đường là phủ đệ của thành chủ, sao dám khinh suất?

“Được rồi.” Mạch Tịch Xuân vương vai, nằm ườn ra ghế, mặt cười nham hiểm: “Nói xong việc chính, giờ nói sang việc phụ, thế nào?”

Thu Hàn Nguyệt cup mắt uống trà, không đáp.

“Nghe kẻ dưới trong phủ của huynh nói, Ngụy Di Phương đã đến đây ở hơn một tháng, hơn nữa còn đến là vì muốn bàn chuyện hôn sự với huynh, kết quả thế nào?”

Thu Hàn Nguyệt liếc hắt, “Đệ muốn ta trừng phạt bọn kẻ dưới lắm chuyện sao?”

“Làm vậy thì không còn thú vị nữa, phải không nào?” Mạch Tịch Xuân nổi hứng tò mò, “Nói nghe xem, Tứ sư huynh, rốt cuộc huynh và nữ nhân Ngụy Di Phương kia có khả năng gì không?”

“Đệ có hứng thú với nàng ta à?”

“... Tứ sư huynh đừng đùa nữa, huynh thừa biết từ xưa tới nay đệ không thích những cô gái quá tinh ranh thông minh. Đặc biệt là Ngụy Di Phương, đẹp thì đẹp đấy, nhưng lại không làm cho đàn ông thấy động lòng. Kiểu mà đệ thích ấy hả, phải là những cô gái có nụ cười ngọt lịm tận tim, mà khóc thì phải khiến người ta đau buốt tận xương, vừa ngọt ngào vừa thuần khiết vừa nũng nịu lại vừa xinh đẹp...”

“Vậy thì chi bằng đệ tự thích chính mình đi.” Nguyên Dã lên tiếng.

“Tam sư huynh sao lại nói vậy?” Tam sư huynh từ xưa tới nay tính tình nghiêm túc, không thích nói mấy chuyện phong hoa tuế nguyệt, nay lại chịu lên tiếng, Mạch Tịch Xuân lại càng thấy hứng thú hơn.

“Bởi vì người mà đệ tả trên thế giới này không có. Vừa muốn người ta cười, lại muốn người ta khóc, lại muốn thuần khiết, còn phải xinh đẹp, thế thì đệ hãy tuyển chính mình, tự mình diễn hình xem, chẳng phải rất thích hợp sao?”

“Ai bảo thế giới này không có? Thế giới rộng lớn, không gì là không thể, chỉ cần đệ kiên trì không bỏ cuộc, đợi mãi, rồi cũng sẽ đợi được người vừa ý đệ. Tứ sư huynh, huynh nói xem có đúng không?”

Thu Hàn Nguyệt hừ mũi, “Cho dù là có, thì dựa vào cái gì mà người ấy lại thuộc về đệ?”

“Không thể nói thế được. Người đẹp như vậy, cũng chỉ có Thất sư đệ của các huynh mới biết cách thưởng thức, bởi vì phẩm vị của đệ hơn người! Ai như tam sư huynh, lại đi thích một mỹ nhân bằng, còn quyền luyện mười mấy năm trời...”

“Mạch Tịch Xuân!” Đôi lông mày rậm của Nguyên Dã dựng ngược, ngũ quan anh tuần nhất thời cau lại đầy hung dữ.

“Được, không nói, không nói nữa!” Mạch Tịch Xuân thuận gió đẩy thuyền, không dám thử thách giới hạn của Tam sư huynh, “Không thể nói tới mỹ nhân bảo bối của huynh, vậy chúng ta lại bàn tới Ngụy Di Phương của Tứ sư huynh đi, người con gái này, nói thế nào nhỉ, vừa thông minh lại vừa xảo quyết, ai dám lấy nàng ta? Chẳng trách nàng ta phải tới chỗ Tứ sư huynh tìm sự an ủi, sự thực thì...”

“Tịch Xuân.” Thu Hàn Nguyệt lại hét lên lần nữa, “Nếu có một ngày nào đó đệ phơi xác đầu đường, thì chắc chắn là do cái mệnh thối của đệ đã gây họa lớn.”

“Tứ sư huynh quá khen, tiểu đệ sẽ không ngừng cố gắng, miệt mài cố gắng. Lại nói tới Ngụy Di Phương kia, cô gái này...”

Nguyên Dã tính bộc trực, nhưng một khi sự thật bị chọc giận, cũng không ngại lên tiếng giáo huấn người khác, hần tiếp lời Thất đệ bằng giọng hết sự lạnh nhạt: “Đệ thích người ta, thì cứ thẳng thắn tới mà cầu thân. Cái mệnh thối vô đức của đệ sẽ không giúp đệ ôm được người đẹp về đâu, còn ngồi đây mà nói tiếp, thì chỉ có nước ngồi đây trọn mắt mà nhìn người ta lấy chồng sinh con thôi.”

7. Chương 007

Chương 7

Thành chủ lại dụ dỗ

Huynh đệ ba người còn đang tranh cãi thì Kính Phi vội vàng vàng chạy vào, “Thành chủ!”

Động tác uống trà của Thu Hàn Nguyệt bỗng dừng lại, “Chuyện gì?”

“Cái đó... cái gì đó... tỉnh rồi, ngài mau đi xem?” Thật là khó cho nô bộc trung thành Kính Phi, có người ngoài ở đây, nên không biết phải làm thế nào mới phải.

Sắc mặt Thu Hàn Nguyệt trầm xuống, chân đã bước ra ngoài, ắt giọng nghiêm nghị: “Cái gì mà ‘cái đó’? Sau này còn nghe người nói năng lộn xộn như thế nữa, phạt người tới nhà xí làm khổ sai!”

Với lượng thuốc mê đủ ột người đàn ông to lớn ngủ mê một ngày một đêm, nàng mới ngủ nửa ngày đã tỉnh lại, có phải vì bản chất của nàng không giống với “con người” ?

“Nhưng...” Kính Phi thấy mình rất oan uổng, ầm ức: Người ta không biết phải xưng hô thế nào mà.

“Tứ sư huynh, huynh đi đâu đấy?” Là người ưa náo nhiệt và có khả năng luôn “bắt sóng” những chuyện thế này nhanh hơn người khác, Mạch Tịch Xuân lập tức đứng dậy, lon ton theo sau sư huynh, “Nhìn Tiểu Phi Phi của huynh ngập ngừng định nói rồi lại thôi, có lẽ đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng rồi phải không? Nói nghe xem nào, nói nghe xem nào!”

Thu Hàn Nguyệt để mặc hần lải nhải đi theo, chỉ cầm cúi bước, bước chân nhanh nhẹn như bay.

“Mẹ ơi, kia là... kia là...” Mạch Tịch Xuân đột nhiên đứng sững lại, vẻ mặt kinh ngạc lắp ba lắp bắp, cổ họng như bị cửa ngang, chỉ phát ra những tiếng ú ớ kì quái, còn ngón trỏ của tay phải lại run run đưa lên, chỉ về phía bên trái.

“Đệ làm trò gì thế...” Thu Hàn Nguyệt vốn đang định mắng cho hần một trận nhưng khi thấy mắt hần trợn ngược và nhìn theo hướng tay hần chỉ, biết được nguyên do, thần sắc trên khuôn mặt đẹp như ngọc tạc kia

bỗng thoát biến đổi, phóng tới trước mặt người đang ngó Đông ngó Tây, nhìn Nam nhìn Bắc kia. “Sao lại ra đây?”

Áo ngắn trắng tinh, quần lụa màu hoa đào, đai lưng nhỏ cũng màu hoa đào thắt nơi eo thon, bên ngoài là chiếc váy lụa màu trắng mỏng manh như cánh chuồn chuồn, suối tóc thắt nơ màu hoa đào thả đến eo, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm hồng hào, đôi mắt sáng long lanh xinh đẹp, sóng sánh thuần khiết...

“Lui ra cả!” Thu Hàn Nguyệt thét lên.

“... Là người?” Tiếng quát nghiêm nghị của chàng khiến đám người dưới, nô tỳ vừa tò mò vừa đổ kị kia kinh hãi, đồng thời cũng thu hút sự chú ý của kẻ đang hết sức tò mò và bồn khoăn trước thế giới mới là Bách Linh Nhi, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở một nụ cười tươi tắn, lao tới nắm vạt áo hắn: “Linh Nhi nhận người!”

“Nàng đương nhiên phải nhận ra ta rồi.” Thu Hàn Nguyệt dang tay ra ôm lấy cơ thể nhỏ bé mềm mại, ánh mắt si mê đắm đuối bao bọc lấy nàng, nhìn không chớp mắt, “Trên thế gian này cho dù nàng không nhận ra ai thì cũng phải nhận ra ta. Có nhớ ta tên gì không?”

“Ừm...” Bách Linh Nhi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Nguyệt?”

“Bé ngoan.” Hắn cúi đầu hôn lên trán nàng.

Bản tính của động vật, khiến nàng có cảm giác mình được yêu thương trân trọng, Bách Linh Nhi cười ngọt ngào, dịu dàng nói, “Người có muốn đưa ta về nhà không?”

“Không muốn.”

“Linh Nhi phải về nhà rồi...” Sự từ chối quá bất ngờ, Bách Linh Nhi chu môi, đôi mắt xinh đẹp sáng rõ lập tức ầng ậ nước, “Linh Nhi không biết nơi này...”

“Đây sẽ là nhà nàng.”

“Nhà của Linh Nhi?”

“Đúng, nhà của nàng.”

“Nhà của Linh Nhi không phải thế này, nhà của Linh Nhi ở...”

“Nàng thích căn nhà này được bày trí như thế nào, ta sẽ biến thành như ý nàng muốn.” Giọng hắn dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước. Không có kinh nghiệm yêu chiều người khác, không có nghĩa là không biết yêu chiều.

“Biến?” Đôi mắt đẹp của Linh Nhi mở to, “Người và đại ca ca giống nhau, biết biến hóa?”

“Đại ca ca?” Hắn không cho rằng mình thích nghe tên một gã đàn ông khác xuất hiện trước hắn từ cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp kia, đôi mắt hắn sáng quắc, “Linh Nhi thích biến căn nhà này thành hình dạng thế nào?”

“Ừm...” Nàng đảo đảo đôi mắt xinh đẹp, “Linh Nhi muốn ăn gà! Còn muốn ăn cá, muốn ăn rất nhiều thứ nữa!”

Thật đáng yêu! Thu Hàn Nguyệt cười ngất, “Ồ trong nhà này, nàng có thể ăn bất cứ thứ gì, ăn tới mức nàng ngán không muốn ăn nữa thì thôi!”

“Linh Nhi còn muốn ngủ!”

Thật đúng là bảo bối! Thu Hàn Nguyệt véo véo chiếc mũi tròn nhỏ nhắn của nàng, “Ồ trong nhà này, khi nàng ngủ sẽ không có kẻ thứ hai dám tới làm phiền nàng.” Còn hắn thì lại chính là kẻ đầu tiên, duy nhất kia.

Kiểu nói “ý toại ngôn ngoại” của người đàn ông này, Linh Nhi không hiểu, chỉ chăm chăm nói ra mong muốn của mình, “Linh Nhi còn muốn được sưởi ấm dưới ánh mặt trời ấm áp, Linh Nhi muốn cuộn mình chơi đùa trên thảm lông mềm mại, Linh Nhi muốn chơi với Hồ Điệp tỷ tỷ, Linh Nhi muốn tắm trong nước ấm, Linh Nhi còn muốn...”

Mỗi câu nàng nói, nụ cười trên môi hẳn càng rộng hơn. Với nhan sắc của nàng, muốn một thành trì một quốc gia e rằng đều sẽ có đàn ông nguyện dâng cho nàng, nhưng những thứ nàng yêu cầu thật nhỏ bé đơn giản, thật đúng là một tiểu hồ ly ngọc ngà đáng yêu.

“Ồ cái nhà này, nàng muốn làm gì cũng được.”

“Muốn làm gì cũng được ư?” Linh Nhi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, ra chiều suy nghĩ. Nơi này, hình như là một nơi rất đẹp. Nơi này, còn có một người đàn ông rất ưa nhìn. Người đàn ông này, là người đàn ông đẹp trai nhất sau đại ca ca, trên người còn có mùi mà Linh Nhi thích...

“Sư huynh, nhìn đệ! Nhìn đệ đi, sư huynh! Tứ sư huynh...” Mạch Tịch Xuân đứng bên cạnh vừa hét vừa nhảy chơi chơi, “Nói cho đệ biết, tiểu mỹ nhân này ở đâu ra? Là tiểu mỹ nhân ở đâu?”

Linh Nhi nhìn hấn nhảy nhót khổ sở lại hét gọi rất náo nhiệt, cảm thấy vừa tò mò vừa thú vị, đôi môi màu hồng đào bật ra tiếng cười giòn tan như những chuỗi trân châu va vào nhau, hỏi: “Người là ai? Linh Nhi không biết người.”

“... Nàng đang hỏi ta? Hỏi ta ư? Đang hỏi ta sao?” Được tiểu mỹ nhân chú ý, Mạch Tịch Xuân vừa kinh ngạc vừa vui mừng, “Ta là Mạch Tịch Xuân, Mạch trong mạch điền^[1], Tịch trong...”

[1. Mạch điền: Là ruộng lúa.]

“Tịch trong ‘Mệnh tại đán tịch’, ‘Xuân’ trong ‘Xuân thu đại mộng’, một người không quan trọng, không cần phải nhớ.” Thu Hàn Nguyệt bế tiểu nha đầu lên, đi về Quang Nguyệt lâu của mình, “Không phải muốn tắm nước ấm sao? Ta đưa nàng đi.”

“Có bọt?” Mắt Linh Nhi sáng rực.

“Đúng, có bọt.” Thu Hàn Nguyệt không kìm được lại thơm lên đầu mũi cô nàng một cái, tiểu nha đầu này trẻ con đáng yêu như thế, không biết trong thế giới hồ ly nàng được mấy tuổi rồi? Hấn không bị buột tội dự dồ trẻ con đấy chứ?

Mà cho dù là thế, hấn có thể từ bỏ không?

Không thể.

“Tứ sư huynh, Tứ sư huynh, đợi đã...”

“Nếu đệ đi theo...” Thu Hàn Nguyệt quay đầu lại, khuôn mặt anh tuấn dịu dàng vạn phần trước đó giờ đã đổi thành khuôn mặt hung dữ như Diêm Vương, “Ta sẽ tức tốc đưa thư tới Ngụy Di Phương, nói đệ đã đến địa giới của Phi Hồ thành.”

Cổ Mạch Tịch Xuân rụt lại, lấm bả lấm bả, chỉ còn biết trợn mắt đứng nhìn tiểu mỹ nhân hoàn mỹ nhất trong mộng tưởng của mình bị đại dã lang cướp mất...

8. Chương 008

Chương 8

Sự dồn nén của thành chủ

Vì xuất thân hoàng thân quý tộc, lại có diện mạo anh tuấn hoàn hảo, nên mọi người liền xưng tụng Thu Hàn Nguyệt là một chàng công tử đa tình, phong lưu phóng khoáng, tình yêu rải khắp nơi, còn trên thực tế, vị thành chủ trẻ tuổi này thời kỳ niên thiếu từng đi khắp thiên hạ, đúng là đã có rất nhiều hồng nhan tri kỷ. Năm hai mươi tuổi, sau khi tiếp nhận chức thành chủ, những tháng năm tự do tiêu dao ấy cũng chính thức chấm dứt. Mặc dù trong giao tế cũng có liên quan tới thanh lâu kỹ nữ, nhưng hiếm ai có thể lôi thành chủ đại nhân vào làm khách nơi phòng kín. Hấn còn là đối tượng để người khác tranh giành được xe tơ kết tóc, trong phủ của Hàn Thu Nguyệt sớm cũng đã có vài thiếp thất do người khác mang tặng làm quà. Còn

những vị quan cao chức trọng tự nhận là gia thế hiển hách đủ để ngồi vào vị trí thành chủ phu nhân, lại càng ra sức tìm người nhờ mai mối, nườm nượp kéo đến, giẫm nát cả thêm cửa phủ đệ thành chủ. Chỉ có điều, vị trí thành chủ phu nhân vẫn còn đang bỏ trống, chưa có giai nhân nào được ngồi vào.

Người dân thành Phi Hồ buồn phiền ử rữ, trống rỗng thất vọng. Thu Lai Phong – thành chủ thành Phi Hồ tiền nhiệm cũng chính là cha của thành chủ đương nhiệm càng buồn bã hơn. Đối với người dân thành Phi Hồ mà nói, một ngày mà thành chủ anh tuấn hơn người kia chưa lấy vợ, thì họ cũng chưa mất hứng nghe ngóng bàn tán. Còn đối với lão thành chủ Thu Lai Phong mà nói, một ngày con trai còn chưa kết hôn, thì giấc mộng ngày ăn no đêm ngủ kỹ tay ôm cháu nội của ông cũng sẽ chỉ là giấc mộng vô vọng. Vốn ông ta cũng còn hy vọng vào mấy vị tiểu thiếp của con trai, tốt xấu gì thì ông già là ta đây cũng đã chuẩn bị tinh thần, dù là con của tiểu thiếp hay con của chính thê cũng sẽ yêu thương hết mình, nhưng đợi mãi đợi mãi, chẳng chút động tĩnh.

Như thế, bảo sao Thu Lai Phong không oán giận? Lúc này, Thu Lai Phong lòng đầy oán hận đang thở vắn than dài, đi đi lại lại giữa rừng hoa thu rộ nở, cảnh sắc như trong tranh trong hậu hoa viên của phủ nhà, tay vuốt râu, trong lòng ngoài ảo não ra vẫn là ảo não. Haizz, Nam gia bốn đời đơn truyền, chỉ mong nam đình hưng thịnh.

“Ta đến phủ này hai ba năm rồi, còn chưa thấy công tử mang bất kỳ ai về.”

“Đừng nói người, ta ở trong phủ cũng hơn mười năm rồi, cũng chưa từng thấy công tử cưng chiều ai như vậy.”

“Huynh đã thấy dung mạo của tiểu cô nương ấy chưa? Mặt trắng hồng, miệng chúm chím, mắt long lanh, vừa nhìn đã khiến người ta hồn xiêu phách lạc.”

“Huynh cũng thấy rồi à? Giống như tinh chất được chiết ra từ cánh hoa đào, quỳen với tuyết, tạo ra một người con gái như thế...”

“Xin hỏi, các người đang nói ai thế?” Kẻ đang đóng tai nghe trộm tiến tới trước, không biết xấu hổ cất tiếng hỏi.

“Ai dà, còn nói gì nữa?” Người bị vỗ vai không kịp nghĩ ngợi, vung tay nói: “Còn không phải là tiểu mỹ nhân mà hôm qua thành chủ đại nhân mới mang về sao... Lão thành chủ?”

Năm ba gia đình đang túm tụm lại bàn luận hết sức sôi nổi bỗng dưng thất sắc hoảng hốt.

“Ai có thể nói cho ta biết trong phủ đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết không?” Thu Lai Phong ôn hòa hỏi.

Lúc này, Thu Hàn Nguyệt giam mình trong thư phòng xử lý công vụ giấy tờ cũng đang trong trạng thái buồn bực.

Nghĩ Thu Hàn Nguyệt hẳn là ai chứ? Thiếu hiệp phong lưu, đường đường là thành chủ Phi Hồ, là đối tượng của bao nhiêu giang hồ hiệp nữ, là tình lang trong mộng của không biết bao nhiêu nữ nhi. Hắn chưa từng tự xưng phong lưu chủ động trêu ghẹo con gái nhà người ta, nhưng cũng nhất quyết không phải là dạng Liễu Hạ Huệ ôm hồng nhan trong lòng mà không động tà tâm. Thế mà tối hôm qua, hắn đã làm thánh nhân như thế đấy.

Tiểu nha đầu kia vừa tắm vừa nghịch bong bóng nước. Tiểu nha đầu thích tắm, phủ đệ của hắn vừa khéo lại được xây dựng trên mạch nước nóng của thành Phi Hồ, có suối nước nóng tự nhiên, nàng mặc sức vui vậy thỏa thích, tới chán thì thôi. Nhưng, tiểu nha đầu đó thật chẳng có sự phòng bị giữa nam và nữ, hay căn bản không coi hắn là đàn ông đấy?

Trên cơ thể ngọc ngà trắng như tuyết chỉ khoác một tấm lụa mỏng, vui đùa tận hứng trong suối nước nóng, hắn đứng bên nhìn mà máu nóng bùng bùng, lửa bốc ngàn ngút, nhưng khi xuống nước, ôm thân hình mềm mại kiều diễm kia vào lòng, nhìn đôi mắt to tròn thuần khiết như trẻ con của nàng, máu vẫn chảy, lửa vẫn cháy, nhưng lại bị cảm giác tội lỗi giày vò, không dám ăn tươi nuốt sống thứ hàng cực phẩm đó... Khó chịu quá, không ngờ Thu Hàn Nguyệt hắn cũng có lúc phải chịu sự khó chịu như thế này.

Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở đó, cái đáng nói hơn ở phía sau.

Sau khi tắm suối nước nóng xong, làn da ngọc ngà của tiểu nha đầu lại ở nên hồng hào, căng bóng mịn màng, khoác chiếc áo lụa mỏng như cánh ve sầu, lặn qua lặn lại trên chiếc giường rộng phủ ga màu tím sẫm của hắn, tiếng cười lanh lảnh như chuông, xinh đẹp yêu kiều tới mức thánh nhân cũng muốn thất lễ. Còn hắn lại ôm nàng ngủ say cả đêm.

Chỉ là ôm thôi, không làm gì khác.

Bức bối quá, rất bức bối, vạn phần bức bối, vạn phần vạn phần vạn phần... bức bối!

“Ca ca, Nguyệt ca ca, huynh ở đâu?”

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi về phía phát ra tiếng nói ngọt như mật kia, “Linh Nhi, sao nàng lại tìm đến đây?”

Tối qua, hắn thật sự chỉ chợp mắt được một canh giờ khi trời đã tờ mờ sáng. Sáng nay tỉnh dậy vào giờ Mão, tiểu nha đầu vẫn đang ngủ rất say. Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ấy rất lâu, rồi khẽ khàng hôn lên đôi má bầu bĩnh trắng hồng kia một cái, nhẹ nhàng ngồi dậy, buông rèm, dặn dò a hoàn phải phục vụ chu đáo, sau đó ra ngoài luyện kiếm. Sáng dậy luyện kiếm là thói quen thường ngày của hắn, không sai, nhưng hôm nay ngoài dậy vì thói quen còn có ý muốn “giải tỏa” một chút. Sau đó, tắm nước lạnh, thay y phục, đến thư phòng xử lý công văn được đưa tới phủ đệ ngày hôm qua. Vốn định tới giờ Thìn, giờ dùng bữa sáng đi gọi nàng dậy, nhưng tiểu nha đầu đã tự mình chạy tới.

“Linh Nhi ngửi thấy mùi trên người ca ca!”

Ca ca, hắn cười khổ. Thật không hiểu mình có chỗ nào giống ca ca, tên đẹp như thế nàng không gọi, lại cứ thích gọi hắn là “ca ca”, cùng lắm khi hắn kiên quyết thì nàng lại thêm chữ “Nguyệt” trước “ca ca”. Hắn nghĩ, đây cũng chính là nguyên nhân khiến hắn không thể nổi thú tính “ăn tươi nuốt sống” nàng, làm gì có ai nhẫn tâm “hủy hoại” cả muội muội của mình chứ? Nhưng, rõ ràng tiểu nha đầu này mới chính là một con thú nhỏ cơ mà.

“Mùi gì? Trên người ca ca có mùi gì?” Thôi được, hắn thừa nhận, hai từ “ca ca” khi được thốt ra từ cái miệng nhỏ nhắn màu hồng đào của nàng, nghe rất động lòng, khiến tim hắn ngứa ngáy, ngực hắn bồng bồng...

“Ừm.” Linh Nhi dụi cái đầu nhỏ với mái tóc được buộc bằng dây lụa đỏ và trắng vào ngực hắn, mái tóc thả dài phía sau đổ xuống người hắn tím tím. “Trên người ca ca có mùi rất dễ chịu, Linh Nhi thích.”

“Linh Nhi của ta là chú chó nhỏ hay sao?” Hai cánh tay hắn luồn xuống dưới nách nhấc bổng nàng lên, cúi đầu áp mặt vào mặt nàng cọ cọ, cảm nhận sự tiếp xúc mềm mại giữa hai làn da, miệng lại nói với Kính Phi đứng bên cạnh: “Bảo nhà bếp mang bữa sáng lên.”

“Vâng.” Kính Phi sa sầm mặt, cúi đầu chạy đi.

Ái đồng Kính Phi vẫn tưởng mình là đang lo lắng cho chủ nhân, nhưng hoàn toàn không biết rằng cái vẻ mặt hắn lúc này, sớm đã bị đám gia đình, nha hoàn trong phủ lý giải thành bộ dạng u uất buồn chán của kẻ bị thất sủng. Dù sao, trước khi tiểu mỹ nhân đến, thì tiểu đồng Kính Phi vẫn là “Tiểu Phi Phi” được yêu quý nhất trong lòng thành chủ, bây giờ không như thế nữa, thật khiến người ta cảm thông.

“Thích ăn gì cứ ăn, ta phê duyệt xong những công văn này, sẽ đưa nàng đi cưỡi ngựa.” Bữa sáng chuẩn bị xong, Thu Hàn Nguyệt đặt tiểu nha đầu trên tay xuống chiếc ghế tròn, nhìn thân hình nhỏ bé của nàng trong chiếc ghế rộng lớn lại càng thêm nhỏ, hắn cúi đầu xuống vạn phần yêu thương, vuốt đôi má phúng phính của nàng: “Nhà bếp làm đùi gà, thử xem có hợp với khẩu vị của nàng không?” Liệu hắn có cần dán bảng cáo thị, chiêu mộ thêm vài đầu bếp giỏi chuyên làm gà về phủ không?

“Linh Nhi muốn ăn gà, Linh Nhi cũng muốn cưỡi ngựa!” Trước kia theo ca ca và các tỷ tỷ xuống núi, nàng đã từng nhìn thấy người ta cưỡi ngựa, bộ dạng đặc ý cũng rất vui vẻ, khi đó nàng rất muốn cưỡi, đại ca đã đồng ý sau này nàng lớn sẽ cho nàng thử. Nguyệt ca ca giờ lại muốn đưa nàng đi cưỡi ngựa, ca ca rất tốt, còn... tốt hơn cả đại ca nữa! Nàng thích Nguyệt ca ca!

9. Chương 009

Chương 9

Nước dãi của thành chủ tiền nhiệm

Hoa mùa xuân nở vào lúc vạn vật hồi sinh, sự sống mới nảy nở, đua nhau khoe sắc. Hoa mùa thu nở trước khi giá lạnh ủa về, mở bữa tiệc thịnh soạn cuối cùng trước khi vạn vật tàn lụi xác xơ, dù tùy ý nhưng hậu hĩ. Hoa cúc thanh nhã, hoa quế quý phái, hoa hồng diễm lệ thơm ngát, mộc phù dung một ngày biến đổi ba lần, muôn vẻ yêu kiều...

Mà tất cả những thứ ấy, đều không thể bì được với đóa hoa tuyệt thế vô song đang độ nở rộ trong phủ.

“Phật tổ bồ tát ơi, đây chính là tiểu mỹ nhân mà Hàn Nguyệt đưa về đây sao?” Thu Lai Phong tròn mắt hỏi.

“Chính thế, bá phụ.” Mạch Tịch Xuân lẩn lộn vất vả suốt một ngày dài bên ngoài vừa quay về cũng nói xen vào, khi liếc nhìn tiểu mỹ nữ mặc áo váy trắng như tuyết đang bắt bướm trong vườn hoa dưới ánh tịch dương kia, bỗng chốc mặt mũi tan biến. “Biết vì sao người có con mắt cao vời vợi như Hàn Nguyệt lại đưa tiểu mỹ nhân về rồi chứ?”

“Biết rồi, biết rồi, biết quá rồi ấy!” Thu Lai Phong không để ý tới người vừa tới là ai, chỉ vỗ vào vai đối phương, đồng cảm với người có cùng “chí hướng.”

“Đợi khi nào ngài nhìn thấy ánh mắt của con trai mình nhìn tiểu mỹ nữ, ngài sẽ càng không tin vào mắt mình hơn, con trai của ngài, kẻ trước kia từng giết người không chớp mắt trên giang hồ ấy, khi nhìn tiểu mỹ nữ, có thể khiến da gà trên người người ta rớt xuống đất thành ba tầng, sau đó còn cam tâm tình nguyện lột thêm một tầng da nữa đi, đây thật sự là...”

“Ca ca, ca ca!” Linh Nhi chơi trong vườn hoa mồ hôi ướt mắt, quay đầu về phía chàng trai đang nằm trên ghế trúc đọc sách dưới gốc cây gọi: “Tại sao ở đây lại có Hồ Điệp tỷ tỷ, còn trên núi không có?”

Tiếng là đọc sách, nhưng thực ra quá nửa tinh thần của hắn đều tập trung vào tiểu nha đầu đang chơi đùa kia, hắn ngược đời mắt đẹp lên, cười đáp: “Thành Phi Hồ ở phía Bắc, giờ đang là mùa thu, không khí trên núi rất lạnh, Hồ Điệp tỷ tỷ của nàng sợ lạnh nên đi trốn đây. Ở đây phía dưới có mạch nước nóng ngầm, cho dù là mùa đông, thì Hồ Điệp tỷ tỷ của nàng cũng sẽ bay ra nhảy múa cùng hoa tuyết”. Nơi này được ông trời ưu đãi, vốn ngay từ khi hắn sinh ra đã thế rồi, nên từ trước tới nay hắn chưa từng cảm thấy tò mò kì lạ, nhưng hôm nay mang ra hiến tặng cho tiểu nha đầu kia, trong lòng bất giác thành tâm thành ý cảm tạ ông trời vì sự sung ái này.

“Thật tốt, thật tốt, Linh Nhi cũng sợ lạnh, Linh Nhi và Hồ Điệp tỷ tỷ giống nhau đều thích nơi đây!” Linh Nhi vui sướng nhảy múa, giống như chú bướm trắng nhảy múa trong khóm hoa vậy. “Hồ Điệp tỷ tỷ, Hồ Điệp tỷ tỷ, đậu lên tay Linh Nhi đi!”

Đôi mắt nàng mở to lấp lánh, xòe bàn tay mềm mại của mình ra, dịu dàng gọi.

Hồ ly thuộc loài động vật biết đi, hồ điệp (Bướm) lại thuộc loại côn trùng biết bay, mặc dù chủng loại khác nhau nhưng ngôn ngữ có thể tương thông, tiểu hồ ly thể hiện thiện ý của mình, những chú bướm xinh đẹp hay chính là Hồ Điệp tỷ tỷ của Linh Nhi bèn sà tới, đậu trên vai nàng. Có chú bướm còn tưởng dây buộc tóc màu hoa đào được buộc thành nơ trên đầu nàng là một đóa hoa đào chúm chím sắp nở, bèn sa ngay xuống, có chú bướm thích đôi má phúng phính trắng hồng của nàng, định đậu lên đó, còn có những chú bướm yêu thích đôi môi mềm mại hồng xinh như cánh hoa của nàng, định đập dờn hút mật... Trong nháy mắt, cô nàng nhỏ bé trắng như tuyết, dưới những tia nắng chiều tà, trong vườn hoa đủ màu sắc, bị vô vàn những chú bướm bảy màu vây quanh. Cảnh tượng ấy, khiến mọi người có mặt trong vườn đều sững sờ.

Thu Hàn Nguyệt cũng bị rúng động, ngẩn người hồi lâu. Rồi đột nhiên, hắn bật người dậy, khiến những chú bướm kinh động bay mất, hắn ôm nàng vào lòng, ôm rất chặt. “Linh Nhi...”

Vừa rồi, sao hắn lại thấy sợ như thế chứ? Hắn sợ mình chỉ là một cơ thể bằng xương bằng thịt, sợ có những thứ hắn không nắm giữ được, sợ hắn có thể sẽ mất tiểu hồ ly ngọc ngà này... Chuyện gì thế này? Thích

nàng, yêu nàng, hẳn biết. Nhưng sao bỗng dưng nàng lại có trọng lượng như vậy trong tim hắn? Cảm giác ấy đến quá nhanh quá đường đột, khiến hắn trở tay không kịp, không biết phải làm thế nào.

“Ca ca, đau quá...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Nhi đau đớn cau lại.

“Đau?” Hắn ngăn người, lúc này mới phát hiện hai tay mình đang ôm chặt eo cô gái nhỏ, hắn thu lực về, xoa xoa eo của tiểu nha đầu hỏi: “Đau chỗ nào? Ở đây à? Hay là ở đây?”

“...Hi, ca ca, buồn quá, hi hi... ha ha ha...” Bị chạm vào chỗ buồn, Linh Nhi ngo ngoáy né trái né phải, cười ngả cả vào lòng Thu Hàn Nguyệt. Còn Thu Hàn Nguyệt vốn chỉ định xoa xoa cho nàng bớt đau, lại thấy nàng thích thú như vậy, nên chuyên tâm lấy lòng, bắt đầu cù cho nàng cười.

Khắp cả khu vườn, đột nhiên tràn ngập những tiếng cười vui vẻ lạnh lạnh như chuông ngân của Linh Nhi, cho tới khi những tiếng cười đó lan khắp phủ đệ của thành chủ.

Còn về Thu Lai Phong, thành chủ tiền nhiệm, nay là cha của thành chủ, cùng bạn của thành chủ là Mạch Tịch Xuân, sớm đã bị hóa thành hai bức tượng, hơn nữa là hai bức tượng bị những cảm giác như kinh ngạc, rúng động, sợ hãi làm cho ngẩn ra kia còn đang đảo đảo tròn mắt và chảy nước dãi...

Trong mắt hai người bọn họ, vị thành chủ đương nhiệm có vẻ bề ngoài nhìn phong lưu đa tình nhưng thực chất bên trong lại rất kỳ quái kia, đã bị điên thật rồi.

Về yêu kiều thuần khiết nhất và vẻ thuần khiết yêu kiều nhất, lạnh lợi và ngây thơ không nhiễm chút bụi trần, tất cả đều tập trung trên người Linh Nhi. Đàn ông gặp nàng tự nhiên sẽ thần thờ sẽ nâng niu. Đàn bà gặp nàng, đa phần sẽ không thể thích, nhưng cũng không cách nào ghét bỏ nàng, bởi họ sẽ cảm thấy như được gặp lại những năm tháng vô tư, vui vẻ nhất của chính mình. Ai lại đi ghét bỏ tuổi thơ của mình chứ?

Mà cảm giác đó, e rằng ngay đến ba nàng thiếp của Thu Hàn Nguyệt cũng không thể tránh khỏi.

Nói tới ba mỹ nhân này, đều là “hậu lễ” của mấy vị quan lớn, phú hào tặng cho thành chủ với mục đích nịnh bợ hoặc kết thân. Mà đã là “hậu lễ” đương nhiên phải phóng tay, đồng thời phải tặng thêm phần chắc chắn cho khả năng đạt được mục đích của mình, do đó, ba nàng thiếp ấy nàng nào cũng đều xinh hơn ngọc thơm hơn hoa, đều là những giai nhân nghìn người mới chọn được một. Theo lý mà nói, từ cổ chí kim, các nhà quyền quý hào môn đều không tránh khỏi cảnh thê thiếp tranh giành đấu đá lẫn nhau. Nhưng, ba nàng thiếp này của Thu Hàn Nguyệt lại sống rất thuận hòa.

Đấy không hoàn toàn là vì thành chủ đại nhân có khả năng trấn áp, cũng không phải các nàng thiếp kia đại lượng bao dung mà là, ba người bọn họ sau khi lần lượt được kiệu nhỏ rước về phủ thành chủ, Thu Hàn Nguyệt ban viện tử, ban nha đầu cho ba mỹ nhân, thời gian đầu, việc sủng ái cũng theo trình tự, không thiên vị người nào. Y phục trang sức hàng tháng, hay thưởng riêng dịp năm mới lễ tết cũng chưa từng bên trọng bên khinh, không có thiên lệch khiến cho dù là kẻ lòng dạ đen tối hẹp hòi nhất trên thế giới này cũng không tìm được sơ hở để mà gây chuyện. Còn bây giờ, hẳn dường như quên mất rằng trong nhà mình còn có ba nàng thiếp.

Sự tranh giành của phụ nữ, đa phần bắt đầu từ người đàn ông, khi người đàn ông không còn là lý do để họ tranh giành nữa, thì hà tất họ phải làm khổ nhau?

Có điều, giờ đã khác rồi.

Mấy hôm trước, ba nàng đang ngồi uống trà thưởng cúc, thì bọn a hoàn hầu hạ trong viện tử từ bên ngoài chạy vào, kẻ nào kẻ ấy mặt mày u ám như nhà có tang, khua tay múa chân chỉ chốc một hồi, chỉ vì một chuyện: Thành chủ mang về một tiểu mỹ nhân, đang ở Quan Nguyệt lâu, cùng ăn cùng ngủ với thành chủ, được sủng ái như châu như ngọc.

Chuyện này, họ không thể nói là không quan tâm. Thu Hàn Nguyệt dù gì hiện giờ cũng là người đàn ông của họ, chồng mình mang con gái về nhà, mà còn coi trọng yêu thương người con gái ấy một cách bất thường, sao có thể khoanh tay ngồi im?

Ba nàng tới tìm Bách Linh Nhi, đương nhiên cũng không phải là để hỏi tội nàng. Thân làm thiếp nhất, ngoài dùng sắc mê hoặc lòng người, còn phải biết thân biết phận, biết trên biết dưới, nếu vị tiểu mỹ nhân xinh đẹp kia đúng như bọn kẻ dưới nói, đang được thành chủ nâng trong lòng bàn tay như châu như ngọc,

thì họ sao dám động vào nàng? Đến là vì muốn nhìn một cái – rất tò mò mà, sắc đẹp của cả ba nàng không sao mê hoặc được thành chủ đại nhân, họ muốn xem người được thành chủ đại nhân thương yêu, rốt cuộc quốc sắc vô song tới mức nào? Đương nhiên, nếu người đó hiền lành dễ bắt nạt, thì họ cũng chẳng ngại gì mà không đánh đá chua thêm vài ba câu hà khắc ghen tuông, phải biết cuộc sống của họ rất nhàm chán cũng cần tìm việc gì đó để làm mà.

Sau đó, cả ba nàng thiếp đã nhìn thấy Bách Linh Nhi trong Bách Hoa đình. Nhất loạt, họ còn tưởng rằng đó chính là tinh linh vừa chui ra từ những đóa hoa cơ.

10. Chương 011

Chương 11

Linh Nhi phản kích

Ba nàng thiếp chưa từng thấy Thu Hàn Nguyệt thịnh nộ như vậy, người nào người nấy sợ hãi mặt hoa thất sắc, chân mềm nhũn quỳ cả xuống.

“Người xấu mau buông Linh Nhi ra, mau buông Linh Nhi ra! Linh Nhi ghét người!” Linh Nhi tay cào, chân đạp, Thu Hàn Nguyệt không phản ứng kịp, bị nàng trườn khỏi lòng. “Không được ôm Linh Nhi, Linh Nhi ghét người! Người còn hung dữ với tỷ tỷ, ghét người!”

“... Linh Nhi?” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Nhìn tiểu nha đầu mặt đầy nước mắt, còn hai mắt lại tức giận thế kia, ngón tay nhỏ đang run run chỉ vào hắn, giống như phải chịu ảm ức tày trời, mà hình như kể gây ra sự ảm ức đó của nàng là hắn?

“Nàng vì bọn họ nên mới giận phải không?” Hắn chỉ vào ba người phụ nữ, bỗng nhớ ra thân phận của họ, hình như... là thiếp của hắn?

“Người đến Ấp Thúy lâu, đến “Tiêu hồn quật” đi ôm người con gái khác mua vui, gạt Linh Nhi ở đây luyện chữ... òa...” khóc.

“Những lời này... là các người nói cho nàng ấy nghe?”

Thu Hàn Nguyệt hỏi ba người quỳ dưới đất, “Là ai nói?”

“Thành chủ...” Ba người phụ nữ đều im lặng.

“Không được mắng tỷ tỷ!” Linh Nhi khóc rất thảm thiết, nhưng vẫn nhảy ra làm việc chính nghĩa: “Làm sai lại còn mắng người khác, đại ca ca gọi đó là vừa ăn cắp vừa la làng, rất đáng ghét!”

Đại ca ca? Khuôn mặt anh tuấn của Thu Hàn Nguyệt đột nhiên sầm xuống, nghiêm giọng quát: “Không được nhắc đến ba chữ đó nữa!”

Linh Nhi đầu tiên là bị tiếng quát của hắn làm cho sợ tới trắng bệch cả mặt, rồi sau đó, “òà... người mắng Linh Nhi... òà... Linh Nhi không thích người... Linh Nhi muốn về nhà... òà...”

Phụ nữ được làm bằng nước hay sao, nhưng không phải người con gái nào khóc cũng khiến trái tim hắn như muốn ta ra thế này. “Linh Nhi”.

Thu Hàn Nguyệt hết cách, bước tới ôm chặt tiểu nha đầu đang khóc như vòi rồng phun mưa kia lại, thở dài: “Đừng khóc nữa, nàng khóc thê thảm như thế, người khác lại tưởng ta ức hiếp nàng thật.”

“... Đúng là người ức hiếp Linh Nhi... Người đi ôm người con gái khác mua vui, gạt Linh Nhi ở nhà viết chữ, tay Linh Nhi rất mệt rất mỏi, cũng không dám dừng lại...”

“Ta không có ôm... Tay rất mệt mỏi phải không? Chỗ nào? Chỗ này phải không?” Thu Hàn Nguyệt cầm bàn tay phải của Linh Nhi lên, khe khẽ xoa cổ tay cho nàng, “Như thế này có đỡ hơn không?”

“Ừm, còn phải xoa nữa... Nguyệt ca ca là kẻ xấu, Linh Nhi ghét hẳn...Tay này cũng cần xoa... Ca ca đáng ghét... Linh Nhi không thèm chơi với hẳn nữa... Còn muốn xoa nữa...”

Cô gái ngốc nghếch vừa ra sức sai bảo lại vẫn không quên lẩm bẩm oán trách, Thu Hàn Nguyệt, vừa là người bị sai bảo và cũng là người bị oán trách phì cười, “Đúng là ta tới Ấp Thúy lâu thật, nhưng không ôm đàn bà con gái gì cả. Ta bảo nàng viết chữ, không phải vì dỗi gặt nàng, chỉ sợ nàng buồn chán mà thôi.” Lại càng sợ hơn nếu không có việc gì phân tán tâm tư của nàng, tiểu hồ ly ngốc nghếch này lại đòi về nhà.

“Nhưng, Linh Nhi viết chữ rất mệt.”

“Viết mệt rồi thì phải nghỉ chứ, Nguyệt ca ca có nói không cho Linh Nhi nghỉ ư?”

“Nhưng, viết không xong, ca ca sẽ không về, Linh Nhi nhớ ca ca mà...”

“Linh Nhi?” Hẳn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đôi mắt lấp lánh như phát sáng. Trong ngực chàng, cảm giác trào dâng, sau đó lan tỏa tới từng góc ngách trong cơ thể. “Linh Nhi nhớ Nguyệt ca ca, là vì thích Nguyệt ca ca ư?”

“Vốn đã thích mà.”

Vốn đã thích sao? “Vậy thích hay là không thích?”

“Nguyệt ca ca lừa Linh Nhi, còn hung dữ với các tỷ tỷ, Linh Nhi không muốn thích nữa. Linh Nhi thích các tỷ tỷ!”

“Chẳng phải ta đã giải thích rồi sao, ta đến đó, tuyệt đối không phải là để tìm vui. Còn nữa...” Hung dữ với các tỷ tỷ? Đột nhiên chàng nhớ ra ba người phụ nữ trên danh nghĩa là thuộc về chàng vẫn đang quỳ dưới đất, “Nàng thích họ?”

“Thích, các tỷ tỷ đối với Linh Nhi rất tốt, Linh Nhi thích.” Linh Nhi nhìn ba người phụ nữ cười ngây ngô, nhưng lại thấy họ vẫn đang quỳ, đôi lông mày thanh tú xinh đẹp lại lập tức ảo não chau vào: “Ca ca còn phạt họ?”

“Ta không phạt họ.”

“Nhưng họ đang quỳ.”

“Họ quỳ là bởi họ thích quỳ, không liên quan tới ta.”

“Còn lừa Linh Nhi.”

“Ta không có!”

“Hừ, rõ ràng lừa gạt người ta mà còn không chịu thừa nhận, Linh Nhi không chơi với ca ca nữa!” Nàng cao ngạo hất cằm, quay ngoắt người bỏ đi.

“Linh Nhi...” Thành chủ đại nhân mặt ủ mày chau, quyết định theo đuổi để giáo huấn tiểu yêu tinh không biết tôn phụ trọng đạo này, trước khi cất bước, còn không quên ba người mà Linh Nhi quan tâm. “Ba người các nàng tốt nhất nên bảo quản cho chặt cái miệng của mình, mau quay về phòng của các nàng đi!”

Nếu họ không ngu ngốc tới mức gây sự với Linh Nhi, thì đương nhiên hẳn cũng chẳng so đo với họ quá nhiều. Còn làm thế nào để bố trí mấy người này, giờ hẳn không có tâm tư đâu mà quan tâm nữa, phải tìm tiểu yêu tinh kia tính sổ trước đã.

Khắc tinh. Thì ra, thành chủ đại nhân cũng có khắc tinh. Ba người phụ nữ quỳ dưới đất đã đưa ra đoán định chắc chắn như thế, họ cảm thấy cuộc sống tương lai chắc chắn rất thú vị.

“Không cho ca ca đến “Tiêu hồn quật”, không cho ca ca đến Ấp Thúy lâu, không cho ca ca đi ôm phụ nữ!”

Vừa mới sáng sớm, Thu Hàn Nguyệt cúi đầu nhìn cô nàng nhỏ bé bò trên người mình, ôm chặt eo mình, vừa tức giận lại vừa buồn cười. “Ta ra ngoài là vì việc công.”

“Mặc kệ, Linh Nhi không cần biết là việc công hay việc mẫu, Linh Nhi không muốn ca ca đi ôm người con gái khác!” Trong lúc nói, đôi cánh tay nhỏ nhắn trắng trẻo thò ra khỏi ống tay áo rộng thùng thình ôm eo hẳn càng lúc càng chặt hơn.

“... Cùng lắm thì ra lệnh cho Kính Phi thông báo với đối phương, đổi địa điểm hẹn gặp ở trà lầu vậy.”

“Trong trà lầu có phụ nữ không?”

“... Cái này...” Hoàng triều Đại Lũng không có điều luật nào quy định phụ nữ không được làm trong trà lầu thì phải?

Đôi mắt đẹp của Linh Nhi mở to hết cỡ, “Có, đúng không?”

“...” Hấn không thể nói là không có. Nếu hấn nói thế, thì mới đúng là lừa dối nàng.

Linh Nhi tức giận đùng đùng, tay đột nhiên buông ra, không những không ôm hấn nữa, mà còn đẩy hấn ra ngoài: “Ca ca đi đi, ca ca đi ôm phụ nữ đi! Linh Nhi cũng muốn đi ôm các tỷ tỷ!”

Thu Hàn Nguyệt cười ngất, kéo nàng ôm vào lòng, từ nay về sau, vị trí này chỉ dành cho riêng cho nàng mà thôi. “Cô nhóc, nàng ôm phụ nữ thì làm sao chọc giận được ta chứ.”

“Phụ nữ không giận phải không, vậy ôm đàn ông thì sao?” Đừng tưởng Linh Nhi tính tình thuần khiết, nhưng lại biết suy từ việc này ra việc kia.

Khuôn mặt anh tuấn của Thu Hàn Nguyệt sầm xuống:

“Không được!”

“Không được gì cơ?”

“...” Thu Hàn Nguyệt dám khẳng định, nếu hấn nói ra những lời đại loại như không cho phép nàng ôm đàn ông, nàng sẽ thật sự chạy đi ôm một tên đàn ông để chọc tức hấn. Cô nàng nhỏ bé này hơi trẻ con, hơi ngốc một tí, cũng dễ bắt nạt, nhưng thú tính còn trong nàng khiến nàng biết cách để phản kích, hơn nữa còn là sự phản kích đơn giản, trực tiếp nhất, và lại luôn luôn có hiệu quả.

“Thật sự không muốn ta ra ngoài?”

“Đúng!”

“Thật sự không muốn người phụ nữ khác tiếp cận ta?”

“Đúng!”

“Tại sao?”

Tại sao? Linh Nhi chớp chớp đôi mắt có hàng lông mi dày dài cong vút, rồi đảo đảo đôi mắt tròn xoe long lanh, nhất thời không biết phải giải thích tại sao. Đúng là nàng không hiểu tại sao, nhưng nàng cũng cho rằng “tại sao” kia hoàn toàn không quan trọng. Trên người ca ca có mùi mà Linh Nhi thích, cũng có nụ cười mà Linh Nhi thích. Mặc dù, thỉnh thoảng ánh mắt ca ca nhìn Linh Nhi còn nóng bỏng hơn cả ánh nắng mặt trời, biểu hiện của ca ca trông còn “đói khát” hơn cả khi Bạch Hổ tinh cao giọng nói muốn nuốt Linh Nhi vào bụng, nhưng ca ca sẽ không làm hại Linh Nhi, bị ca ca nhìn như thế, trái tim nhỏ bé của Linh Nhi lại đập thình thịch thịch rất nhanh, nhưng không phải vì sợ hãi. Linh Nhi không sợ ca ca, mà còn muốn thân thiết gần gũi với ca ca, nhìn ca ca là Linh Nhi thấy thích rồi. Ca ca như thế, chỉ có thể được nhìn một mình Linh Nhi thôi...

Dù đáng về nghiêng đầu chăm chú suy nghĩ của nàng đáng yêu vô cùng vô tận, nhưng Thu Hàn Nguyệt vẫn thở dài thê lương. Hấn sao có thể hy vọng cô nàng hồ ly ngốc nghếch này nói ra những lời từ tâm can mình chứ? Tiểu hồ ly ngốc nghếch này tâm tính chất phác ngây thơ, còn chưa hiểu chuyện đời, hấn phải vất vả rồi.

“Mặc thêm áo vào, ta đưa nàng ra phố dạo một vòng.” Trong lúc chờ tình cảm của nàng “chín mùi” thì hấn chỉ còn mỗi cách là yêu chiều sủng ái nàng hơn mà thôi. Nếu không, còn có thể làm gì khác đây?

11. Chương 012

Chương 12

Kể địch của ba mỹ nhân

“Thành chủ thật sự muốn thay đổi địa điểm bàn công chuyện sang trà lâu ư?”

“Ừm, ca ca đã hứa với Linh Nhi rồi, sau này không đến Tiêu hồn quật nữa”. Linh Nhi ăn bánh thơm ngọt ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, kiêu ngạo đắc ý.

Vấn Liễu, Như Yên, Phát Hương đều ngăn người, nhìn cô nàng nhỏ bé rõ ràng không hề biết tình là cái chi chi, nhưng lại có thể thao túng trái tim của một người đàn ông, thật đúng là chuyện kỳ lạ.

“Linh Nhi, nhà muội ở đâu?” Nơi nào mà có thể nuôi dưỡng được một bảo bối như thế này?

“Nhà của Linh Nhi...” Tối hôm qua ca ca hỏi, khi người khác hỏi nhà của Linh Nhi, Linh Nhi sẽ nói như thế nào? Nàng đã nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, khổ sở suy nghĩ lại những lời thì thầm thân mật bên gối tối hôm qua. “Linh Nhi không nhớ.”

“Không nhớ?” Ba người phụ nữ kinh ngạc, “Muội không nhớ là nhà của mình ở đâu sao?”

Lẽ nào thành chủ đại nhân thấy con gái nhà người ta kiêu diễm, nhất thời thích mắt, đã dùng thủ đoạn hạ lưu nào đó dụ dỗ con gái nhà người ta ư?

“...Linh Nhi vẫn không nhớ ra.” Khi ấy Linh Nhi đang buồn ngủ, ca ca nói rất nhiều, Linh Nhi sao có thể nhớ hết được?

“Các tỷ có thể đi hỏi ca ca.”

Vậy... thì thôi đi. Ba người phụ nữ rụt rụt cổ, vội vàng gạt phát ý định tìm hiểu căn nguyên nguồn gốc.

“Tỷ tỷ, buổi sáng ca ca đưa Linh Nhi ra phố chơi, vừa đẹp vừa vui, chúng ta cũng cùng đi có được không?” Ca ca nói không có ai đi cùng, Linh Nhi không được ra phố một mình, có các tỷ tỷ rồi, Linh Nhi không phải một mình nữa. Hi.

“Hả?” Ba người phụ nữ đương nhiên muốn, muốn vô cùng, nhưng họ nào dám?

“Ca ca cho Linh Nhi một chuỗi những đồng đinh đang, có thể đổi lấy đùi gà để ăn, Linh Nhi đổi cho các tỷ tỷ ăn.”

“Kêu đinh đang hả?” Ba đôi mắt đẹp chớp chớp, qua những lời mang tính tượng hình như thế, họ đã đoán ra đáp án. “Là tiền đồng? Hay là bạc?”

“Tỷ tỷ xem!” Linh Nhi lấy trong chiếc túi thêu vải giắt bên eo ra một chuỗi “kêu đinh đang”. “Có phải là kêu đinh đang không? Có thể đổi lấy đùi gà, đổi bánh bao, còn có cả cháo rất ngon nữa! Tỷ tỷ, ra phố đi được không? Có được không? Được không?”

Đôi mắt to long lanh, khẩn thiết, kỳ vọng, dịu dàng như thế nhìn bạn, trái tim có sắt đá đến đâu cũng sẽ hóa thành một vũng nước mà thôi, ba người phụ nữ trước sự khẩn cầu của đôi mắt nàng, chẳng ai nói nổi chữ “không” dù biết rõ làm vậy là rất không thỏa đáng.

“...Được, vậy thì cùng ra phố. Chúng ta đi cửa sau, đi sớm về sớm.” Như Yên quyết định thay ba người còn lại.

Ba người bọn họ hối hận rồi, hối hận vì đã không giữ vững sự kiên định, hối hận vì mềm lòng trước nhan sắc...

“Các tỷ tỷ, mau đi thôi, ở ngay phía trước, có món cháo rất ngon, chính là ở ngay phía trước!” Linh Nhi giống như một con bướm bay nhanh về phía trước, ba người phụ nữ chỉ sợ lạc mất nàng, kẻ kéo tay, người khoác tay, người bám theo sát gót, một tới bỏ hơi tai, mồ hôi thánh thót.

“Linh Nhi, chậm thôi, bọn tỷ theo không kịp nữa...” Thành chủ rốt cuộc là đã tìm được tiểu bảo bối này ở đâu ra không biết? Rất lan lợi, hoạt bát, muốn lấy ba cái mạng già của họ hay sao.

“Nhưng, i chậm là cháo không còn nữa đâu!” Linh Nhi nghe lời đi chậm lại, nhưng mặt mày nhăn nhó, cái miệng nhỏ trề ra.

Bà cô nhỏ này sẽ không định khóc đấy chứ? Ba người bọn họ bỗng cảm thấy bất lực, thở dài: “Cháo sẽ không hết được đâu, hết rồi chúng ta cũng có thể xin thành chủ gọi sử phụ đó về bếp nhà nấu uội ăn, nhưng mà Linh Nhi bảo bối này, muội đừng có khóc ở đây, hiểu không hả?”

“Linh Nhi không khóc.” Đôi mắt to tròn nước mắt vòng quanh lại bắt đầu cười tươi hơn hở.

“Ngoan”. Ba người phụ lại yêu thương dào dạt. “Chúng ta đừng đứng ở giữa đường thế này nữa, mau đi thôi. Lát nữa muội ăn mấy bát cũng có.”

Ăn mấy bát cũng có? “Linh Nhi thích tỷ tỷ!”

Ba người phụ nữ vừa cười vừa lắc đầu: “Muội ấy à...”

“Ô, ai thế này? Không nhìn nhầm đấy chứ, đây là mấy vị “nhàn nhân” trong phủ của thành chủ đại nhân phải không nhỉ?”

“Đúng là oan gia ngõ hẹp.” Sau khi nhìn rõ kẻ chắn đường phía trước, Vãn Liễu lườm một cái, khề lằm bằm.

Phát Hương thì xì một tiếng, “Chó ngoan không cản đường, chó này ở đâu ra đây, sao dám đứng chắn giữa đường các bà đi thế này?”

“Phì phì, mồm ai thối thế, chẳng trách không giữ nổi chân của thành chủ đại nhân trẻ tuổi phong lưu.” Ba kẻ kia, đều là những mỹ nhân yêu kiều, dáng điệu vô cùng phong tình. Vị ở giữa mặc một chiếc váy quay ngực màu hoa lưu, áo khoác ngoài bằng lụa, đôi hoa tai bằng ngọc thả hờ hững trên vai, làm nổi bật đôi mắt đen láy cùng ánh nhìn chế giễu châm biếm. “Thành chủ đại nhân tối hôm qua còn nói, trong nhà nuôi mấy khúc gỗ sống dở chết dở, cuộc sống thực sự chán ngán, cũng may còn có tỷ muội bọn ta, thế giới mới trở nên sắc màu phong phú hơn.”

“...Thế ư?” Phát Hương liếc một cái nhìn về phía tiểu linh lung bên cạnh mình, lập tức cười tươi như hoa. “Ý của Vãn Tước cô nương là muốn nói cho bọn ta biết rằng tối hôm qua thành chủ đã lại chỗ cô nương ư?”

Vãn Tước lấy khăn che miệng, tiếng cười lãnh lớt như tiếng đàn: “Ta không nói thế, nếu muốn người có thể đi hỏi thành chủ.”

“Có gì mà không được?” Vãn Liễu cũng đáp lời, “Quay về bọn ta sẽ hỏi thành chủ. Tốt xấu gì, bọn ta cũng vẫn là những người bước vào cửa phủ một cách堂堂 hoàng, đúng chứ?”

Không nghi ngờ nữa, câu nói này đá đánh trúng vào điểm yếu nhất trong trái tim con người ta, mặt Vãn Tước thoáng biến đổi, ngay lập tức có tỷ muội khác đứng ra đỡ lời giúp cô ta.

“Ồ, bước được vào cửa phủ thì giỏi giang lắm hay sao? Trong phủ của thành chủ, đám a hoàn nô tài chẳng phải cũng đường hoàng vào từ cửa ấy à? Theo ta, phải khiến thành chủ yêu thích mới là điều quan trọng, Vãn Tước tỷ làm sao bì được với đám “nhàn nhân” từ đầu năm tới cuối năm cũng chẳng được gặp mặt thành chủ lấy một lần như các người. Bọn ta chỉ mong thành chủ đại nhân biết thương hoa tiếc ngọc, đừng khiến Vãn Tước tỷ mệt chết là được.”

Con gái thanh lâu nói chuyện, đúng là to gan lớn mật. Vãn Liễu, Phát Hương bình thường tính cách khá ghê gớm nhưng cũng không bì được với cái kiêu ăn nói chua ngoa thế này. Hai người tức đỏ cả mắt, tức trắng bệch cả mặt, môi mấp máy mấy lần, nhưng không tìm được lời nào thích hợp để phản kích.

Như Yên vỗ vỗ vai hai người an ủi, hỏi tiểu linh lung bên cạnh mình: “Linh Nhi, tối qua thành chủ đại nhân có uội ăn thịt gà không?”

“Ai là thành chủ đại nhân?”

“Chính là cái người mà muội gọi là “ca ca” đó, huynh ấy có bốn thịt gà uội không?”

“Ừm...” Đôi mắt to xinh đẹp của Bách Linh Nhi sáng lên, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. “Ăn thịt gà, ăn cả cá, còn có tôm...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì nhớ lại những kỷ ức tươi đẹp mà trông cũng ngọt ngào hơn, nhưng ngay sau đó lại oán thán: “Nhưng, ca ca xấu lắm, không cho Linh Nhi ăn nhiều, ca ca nói bữa tối ăn nhiều sẽ đau bụng, bụng Linh Nhi có đau đâu, ca ca xấu lắm!”

Thật sự rất thông cảm với thành chủ đại nhân. Như Yên cố nén cười: “Dùng xong bữa tối thì sao? Thành chủ có đi ra ngoài không?”

“Ai là thành...Ồ, là ca ca! Ca ca đương nhiên không thể đi rồi, phải cùng tắm bọt với Linh Nhi, phải ôm Linh Nhi ngủ. Ca ca là lò sưởi của Linh Nhi, không có ca ca, Linh Nhi không ngủ được!”

... Nghiến tới đau cả răng. Nghe nàng một tiếng “ca ca”, hai tiếng “ca ca”, lại còn dùng giọng điệu ngọt ngào mềm mại như thế để gọi, sao có thể khiến người ta chịu đựng được đây? Dáng điệu xinh đẹp yêu kiều, thuần khiết ngây thơ hết sức tự nhiên ấy, dù có tới một nghìn một vạn Vân Tước cũng khó có thể tranh giành được cái gì của nàng.

“Ồ” Hiểu được dụng ý của Như Yên, giờ tới lượt Phát Hương cười yêu kiều. “Thế thì phải làm thế nào đây? Không lẽ thành chủ của chúng ta còn có thuật phân thân, có thể vừa làm lò sưởi của Linh Nhi, vừa có thể tới Tiêu hồng quật ôm Vân Tước, quả không hổ danh thành chủ phong lưu, đặc biệt nổi trội.”

“Ca ca không đến Tiêu hồng quật!”

12. Chương 013

Chương 13

Thuyết “trao đổi khí” của thành chủ

Bách Linh Nhi thật sự không hiểu thế nào là “tiêu hồng” nhưng lại chắc chắn rằng trong “Tiêu hồng quật” có phụ nữ, không thể để người khác ôm ca ca lò sưởi của Linh Nhi, người khác ôm rồi, Linh Nhi sẽ rất tức giận, tức giận giống như... giống như hồi còn ở trong núi, bị Thanh Xà (rắn) tỷ tỷ- kẻ hay bắt nạt ức hiếp Linh Nhi nhất cướp mất đùi gà vậy!

“Tỷ tỷ, ca ca không đến Tiêu hồng quật!” Một lần không đủ, thì nói hai lần.

“Không đến Tiêu hồng quật phải không?” Phát Hương hỏi.

“Không! Không đến! Không đến!” Linh Nhi gào lên bằng chất giọng non nớt, vung nắm tay, nghênh mặt, thể hiện sự khẳng định của mình.

“...Người ở đâu ra thế này?” Vân Tước giơ tay lên chỉ, móng tay sắc nhọn suýt nữa thì làm xước làn da mỏng của nàng, cũng may Như Yên kịp thời chặn lại. “Người là hồ ly tinh đến từ đâu hả?”

Lời vừa nói ra khiến xung quanh rộ lên những tiếng cười. Những lời như “hồ ly tinh”, “mê hoặc”... chẳng phải từ xưa tới nay thường dùng để chỉ các nữ tử sống trong thanh lâu nhiều nhất hay sao? Lần đầu lại thấy một nữ tử thành lâu dùng từ ấy để mắng người khác, khiến người ta nghe mà không khỏi bật cười.

Song, Bách Linh lại đúng là một con hồ ly chính hiệu, nên nàng ngoan ngoãn cười đáp: “Linh Nhi đến từ Phi Hồ...”

“Linh Nhi!”

“...Ca ca!” Linh Nhi quay đầu lại, vui mừng sung sướng, nhảy vào lòng người vừa nói.

Thu Hàn Nguyệt đón lấy nàng, sắc mặt đanh lại, ánh mắt lạnh lẽo: “Sao nàng lại ở đây?”

“Linh Nhi đi dạo phố!”

“Ta đã nói những gì?”

“Linh Nhi không đi một mình, còn có các tỷ tỷ đi cùng!”

Thu Hàn Nguyệt liếc mắt nhìn về phía ba người phụ nữ.

“Thành chủ...” Ba người phụ nữ run rẩy.

“Ca ca, ca ca.” Bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy khuôn mặt anh tuấn kéo lại, cái miệng chu lên âm ức. “Ca ca không đi Tiêu hồn quật, đúng không?”

Ánh mắt hần thoáng lạnh: “Ai lại giả trò thị phi?”

Ba người phụ nữ cùng rùng mình.

“Là nàng ta!” Linh Nhi lên tiếng.

Á... ồ. Ba người phụ nữ nhìn về phía tay Linh Nhi chỉ, rồi họ thở phào nhẹ nhõm.

“...Nàng ta?” Trong ánh mắt chàng có vài phần nghiêm khắc.

“Vân Tước? Nàng đã nói gì với Linh Nhi?”

Vừa rồi hần đi ngang qua đây, bỗng liếc thấy một bóng người trong đám đông, bắt giác hần dừng lại, sau đó lại nghe thấy giọng nói vô cùng non nớt của Linh Nhi, hần đi đến, đương nhiên cũng vì muốn xác định xem có phải là nàng không.

Linh Nhi xoay khuôn mặt anh tuấn của hần lại, “Nàng ta nói với các tỷ tỷ rằng, tối qua ca ca ở bên cạnh nàng ta, Linh Nhi nói với các tỷ tỷ là ca ca ở bên Linh Nhi. Ca ca, ca ca hãy nói cho các tỷ tỷ nghe, ca ca đã ở bên Linh Nhi, được không?”

Một trong những bản năng của động vật, khi cảm nhận được thứ mình yêu thích đang bị kẻ khác nhòm ngó, lập tức nảy sinh ý thức bảo vệ. Linh Nhi, lúc này phải giữ thật chặt địa bàn của mình, không để cho kẻ khác nhân cơ hội lấn chiếm.

“Tiểu... ngốc nghếch, nàng là người rõ nhất tối qua ta ở đâu, còn cần ta nói nữa ư?” Quay đầu lại nghiêm khắc nhắc nhở nàng hồ ly ngốc nghếch này một hồi, nhưng hần tuyệt đối không nhắc một từ nào liên quan tới hai chữ “hồ ly”.

“Hi, ca ca ở bên Linh Nhi.”

Nàng cong môi cười, đôi mắt sáng của hần dịu dàng, giữ chặt cơ thể bé nhỏ của nàng trong tay. “Về nhà thôi.”

“Về nhà, về nhà, Linh Nhi muốn ăn...” rồi đột nhiên nhìn thấy ba người phụ nữ vẫn đứng yên tại chỗ, “Tỷ tỷ, về nhà thôi!”

Ba người phụ nữ kia do dự cất bước.

“Các tỷ tỷ nhanh lên một chút, nhanh lên!” Trên bờ vai vững chắc của người đàn ông, Linh Nhi cất tiếng giục giã, khuôn mặt hồng phấn như cánh hoa đào đang kỳ nở rộ, khiến những người đi đường ngệt mặt đứng nhìn. Khi khuôn mặt xinh xắn đó bị tấm rèm cửa của xe thành chủ che mất, những người trên phố bỗng cùng buông tiếng thở dài tiếc nuối.

“...Nàng là ai?” Có người hỏi.

“Nhìn thì chắc chắn là người của thành chủ, nhưng lại không nghe nói gần đây thành chủ nạp thiếp thất gì cả.”

“Tiểu mỹ nhân như thế, ai chiếm hữu cũng muốn giấu kín, thành chủ cũng là người, đúng không?”

“Haizz, thành chủ là thành chủ, lại là con cháu hoàng gia, có được một mỹ nhân như thế cũng không phải chuyện kỳ lạ gì...”

“Ca ca chỉ nói không cho phép Linh Nhi ra phố một mình, Linh Nhi không đi một mình, Linh Nhi đi cùng các tỷ tỷ, ca ca không thể đánh Linh Nhi!”

Bọn a hoàn trốn hết vào phòng dành cho kẻ dưới ở lầu sau, vươn cổ ghé tai lắng nghe động tĩnh trong phòng của chủ nhân, thỉnh thoảng lại che miệng cười thầm, vui mừng thích thú. Trong Quan Nguyệt lâu, Bách Linh Nhi dùng ghế làm vật che thân, cứ chạy lòng vòng quanh cái ghế ấy mấy vòng, chỉ vì muốn trốn người đàn ông có khả năng sẽ trừng phạt nàng kia.

“...Nàng mau lại đây trước đi!” Thu Hàn Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không! Mỗi lần Linh Nhi trốn tam tỷ tỷ ra ngoài chơi, đều bị tam tỷ tỷ đánh đít.” Linh Nhi hai tay sổng chết ôm chặt lấy hông mình, “Tay của ca ca còn to hơn tay của tam tỷ, Linh Nhi sợ đau, không muốn bị đánh!”

“Ta sẽ không đánh nàng.”

“Lần nào tam tỷ cũng nói không đánh, nhưng lần nào cũng đánh Linh Nhi rất đau.”

Người khác thất tín hết lần này tới lần khác thì liên quan gì tới hần?

“Ta đã nói rồi, ta sẽ không đánh nàng...”

Hần nói dịu dàng hơn, vẻ mặt cũng dịu hần xuống. “Linh Nhi không tin ca ca sao?”

“Ừm...” Đôi mắt long lanh như nước hồ thu của Linh Nhi đảo đảo.

“Ca ca thương Linh Nhi, là thương giả vờ thôi sao?” Hần vẫn cố gắng.

“Nhưng, tam tỷ cũng thương Linh Nhi...”

“Nhưng Nguyệt ca ca không phải là tam tỷ của nàng...”

Nhân lúc tiểu nha đầu đang tập trung tinh thần suy nghĩ, hần từng bước từng bước rút ngắn khoảng cách với nàng, đến cuối cùng, hần nhanh như mũi tên, kéo phắt nàng vào trong vòng tay, chuẩn bị trừng phạt nàng.

“Á á á, ca ca nói dối, á á á...”

Tiếng thét của thú nhỏ đã bị nuốt chửng.

Thu Hàn Nguyệt cũng muốn đánh đít tiểu nha đầu này một trận để sau phải chừa, nhưng đường đường một thành chủ lại bị đánh đồng với vị “tam tỷ” của người ta, chi bằng dùng phương thức riêng của mình để trừng phạt nàng thì hơn.

“Ca ca... trao đổi khí... không phải bón thịt gà...” Trong lúc chiếc lưới nhỏ bận rộn, Linh Nhi vẫn còn thời gian để phân tích.

“Đúng, không phải bón thịt gà, là trao đổi khí.” Thu Hàn Nguyệt bẻ cong sự thật.

Trước kia, tiểu nha đầu này luôn thắc mắc không hiểu tại sao cùng là môi trường giao nhau mà không phải lần nào cũng có mùi vị thơm ngon của thịt gà, trong lúc trần trở suy nghĩ cách giải thích, thành chủ đại nhân đã trịnh trọng nói với tiểu nha đầu này rằng, những lần thân mật không có hương vị thịt gà thì gọi là “trao đổi khí”. Còn thế nào gọi là “trao đổi khí”, thì là do Linh Nhi ăn nhiều quá, Nguyệt ca ca phải dùng phương pháp “trao đổi khí” để giúp nàng tiêu hao năng lượng.

“Ừm, Linh Nhi cần rất nhiều khí, ca ca cho nữa đi...” Linh Nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của mình lên, chiếc miệng xinh xắn hé mở, vui vẻ mời mọc.

Suýt chút nữa, chỉ một chút nữa thôi, Thu Hàn Nguyệt đã muốn nổ tung tại chỗ: Dưới gầm trời này có tiểu yêu tinh nào không hiểu gì về hai chữ “phong tình” nhưng lại khiến người ta phải hồn xiêu phách lạc thế này không hả?!

“Không cho khí nữa!” Đã được ăn lại còn được nói, hần nghiêm mặt lại. “Ta đã nói rất rõ ràng rằng, không có ta đi cùng thì nàng không được ra phố một mình, nàng nghe tai này ra tai kia phải không?”

“Ca ca...” Linh Nhi lo lắng, cọ cọ chiếc má mềm mại vào khuôn ngực rắn chắc của hần.

Hắn khẽ rên rĩ, thở gấp, rồi điên cuồng gào thét... thẳm trong lòng! Hắn quyết định, phải nhanh chóng “giáo dục”, “đào tạo” tiểu hồ ly ngốc nghếch này thành người trưởng thành, nếu không thành chủ thành Phi Hồ chắc chắn sẽ phạm tội “ngược đãi” trẻ vị thành niên.

“Hiểu rồi, ta sẽ trừng phạt ba người Như Yên!”

“...Phạt ba vị tỷ tỷ? Đừng!” Chiếc miệng nhỏ nhắn đỏ xinh của Linh Nhi trề ra.

“Làm sai thì phải phạt.”

“Là Linh Nhi sai, Linh Nhi đòi ba tỷ tỷ đưa Linh Nhi ra phố...”

“Nàng còn nhỏ tuổi, không hiểu được lòng người hiểm ác bên ngoài, còn họ họ phải hiểu. Lần này nếu không gặp ta, ai biết các nàng sẽ xảy ra chuyện gì?”

Thực ra, “Hàn Diệp Song Diệp” tới nay vẫn chưa bị bắt về quy án, ngộ nhờ hai tên dân tộc ấy nhìn thấy tiểu nha đầu này...

Sắc mặt hắn bỗng sầm hẳn xuống, “Kính Phi còn ở ngoài không?”

“Có! Công tử, có Kính Phi!” Kính Phi cũng đang áp tai vào tường nghe lén động tĩnh bên trong, vội vã đáp.

“Điều hai đội thị vệ mũ giáp chỉnh tề tăng cường cảnh giới bên ngoài Quan Nguyệt lâu, ngoài người ra, không được cho bất kỳ người đàn ông nào vào đây!”

“Cái này...”

“Có vấn đề gì không?”

“Đến thành chủ cũng không thể vào ư?”

“...Tiểu-Phi-Phi?”

“Nô tài biết rồi, nô tài hiểu rồi, nô tài sẽ đi làm ngay!” Rồi hắn chuồn nhanh như làn khói, ái đồng Phi Phi chẳng mấy chốc đã biến mất không tăm hơi.

13. Chương 014

Chương 14

Kỳ vọng của lão thành chủ

Do Linh Nhi khẩn cầu nên Thu Hàn Nguyệt không xử phạt ba người phụ nữ kia.

Ba người bọn họ không có ác ý gì với Linh Nhi, đương nhiên đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn tha cho họ. Nguyên nhân quan trọng hơn nữa là, hắn không có lý do gì phải dùng gia quy để xử phạt những người sắp không còn liên quan gì với phủ đệ này nữa. Người sắp đi rồi, cần gì phải độc ác với người ta chứ? Nếu Linh Nhi thích họ, hắn sẽ sai Nam Trung tận tâm lựa chọn ba người đàn ông trung thực, tốt bụng, lương thiện để ban cho họ, coi như là phần thưởng.

“Thành chủ, lão thành chủ đại nhân sai nô tài hỏi người một câu, Linh Nhi cô nương này là...vợ lớn hay vợ nhỏ?”

Ánh mắt Thu Hàn Nguyệt thoáng hiện vẻ băn khoăn, rồi đôi mắt sầm lại: “Câu này là lão thành chủ sai người hỏi?”

“...Đương... đương nhiên... đương nhiên là lão thành chủ sai nô tài hỏi rồi.” Nam Trung không hiểu ý hắn, càng thêm lo lắng.

“Người đi theo cha ta đã mười năm rồi, sau đó theo ta năm năm, xét về tuổi tác, ta phải gọi người là ‘Nam thúc’ cũng không có gì quá đáng.”

Nam Trung sợ tới mức giật bắn cả mình: “... Không, không dám!”

“Ta cũng không sợ mà nói thật với Nam thúc một câu rằng, Linh Nhi là bảo bối của bốn thành chủ, ai dám động vào dù chỉ một sợi tóc của nàng, bắt kể là ai, cho dù người đó có là cha ta, là lão thành chủ, ta cũng sẽ không khách sáo, người hiểu chưa?”

“...Hiểu rồi ạ.” Thành chủ đã nói tới mức này, hẳn còn dám không hiểu ư? “Lão nô xưa nay luôn biết ai mới là chủ nhân của mình, tuyệt đối sẽ không làm những việc khuất tất sau lưng người.”

“Bốn thành chủ muốn tin như thế.”

“Nếu thành chủ không còn việc gì khác, lão nô xin được lui.”

“Đi đi, chuyện ta giao vừa rồi, hãy mau tiến hành.”

“Vâng.” Nam Trung lui ra ngoài, trái tim trong lồng ngực vẫn còn đập thình thịch mãi không chịu yên. Không hổ là người có xuất thân từ hoàng gia, luồng khí áp bức toát ra từ người thành chủ khiến người ta không thể thờ nổi.

“Nam thúc.” Thu Hàn Nguyệt đột nhiên cao giọng, “Sai người mời Ngụy cô nương đến phủ nghỉ ngơi vài ngày.”

“...Dạ?”

Ngày nắng rực rỡ, bướm bướm bay lượn, hoa đón gió cười vui. Bên ngoài, gió thu cuốn lá vàng, phong cảnh nơi đây quả tuyệt đẹp.

Thu Hàn Nguyệt ngồi dưới gốc cây trong vườn hoa, phê duyệt công văn được gửi đến từ các huyện phủ, Linh Nhi đang nhảy nhót chơi đùa quanh đây, tiếng cười trong trẻo của nàng thỉnh thoảng lại vọng vào tim hắn, khiến hắn phân tâm, phải mất cả ngày trời mới đọc và phê duyệt xong hết chỗ công văn.

“Ca ca, ca ca, Linh Nhi có thể biến thành ‘Tiểu Linh Nhi’ không?” Linh Nhi chạy một hồi, nằm bò trên chiếc thảm trải trên cỏ, đầu gối lên đùi hắn, ngược khuôn mặt nhỏ xinh đỏ hồng lên, hỏi.

“Tiểu Linh Nhi? Tiểu Linh Nhi là gì?”

“Chính là Linh Nhi nhỏ hơn Linh Nhi bây giờ ấy.” Ca ca ngốc thế.

“...” Thu Hàn Nguyệt chớp chớp mắt.

Nàng giờ hai tay ra, khum lại ước lượng cho Thu Hàn Nguyệt thấy. “Chính là ‘Tiểu Linh Nhi’”

Thu Hàn Nguyệt đột nhiên thấy tự hào với khả năng phản ứng nhanh nhạy của mình, trong nháy mắt hắn đã hiểu ý tiểu nha đầu muốn nói, “Nàng muốn biến thành tiểu hồ ly?”

“Đúng vậy, vừa rồi Linh Nhi nhìn thấy một Mao (mèo) tỷ tỷ, Linh Nhi muốn chơi với tỷ ấy, nhưng Linh Nhi không đuổi kịp Mao tỷ tỷ, Mao tỷ tỷ chạy mất rồi.”

Tiểu nha đầu này, bảo sao hắn lại yêu nàng đến thế chứ? Hắn đã từng nói rằng “Chưa được sự cho phép của ca ca, không được biến thành hồ ly”, tiểu nha đầu gặp được người bạn thú vị muốn chơi cùng không dám tự tiện biến thành hình hồ ly, thực là khiến người ta yêu chết đi được.

“Nàng muốn biến thành hình hồ ly cũng được, nhưng đừng để người khác nhìn thấy, hiểu chưa hả?” Hắn đã từng rất kinh ngạc khi thấy tiểu nha đầu biến từ hình dáng hồ ly sang hình người trong vòng tay mình, hắn không muốn nàng biểu diễn lại màn ấy cho người khác xem.

“Chỉ có ca ca được thấy?”

“Đúng, chỉ có ta.”

“Ồ.”

“Ngoan.” Hắn bẹo cằm của tiểu nha đầu, “Đợi ta làm xong việc rồi sẽ đưa nàng ra phố chơi, lúc ấy nàng có thể biến thành Tiểu Linh Nhi.”

“Ra phở chơi?” Linh Nhi mở to mắt, “Ra phở chơi thì Linh Nhi không biến thành hình dạng hồ ly đâu, biến thành Tiểu Linh Nhi rồi không thể ăn được nhiều, Linh Nhi không biến!”

Hắn nghiêm mặt: “Linh Nhi không nghe lời?”

“...Nghe lời chứ.”

“Nghe lời thì phải biến.”

“Nhưng...”

“Nàng muốn ăn gì, ta sẽ mua về cho nàng ăn. Nhưng khi ra ngoài, nàng phải biến thành một chú hồ ly nhỏ.” Trước khi “Hàn Diệp Song Diệp” sa lưới, thì hắn không sao có thể yên tâm về bé con này. Nhưng khi hắn có việc phải ra ngoài, để nàng ở nhà hắn cũng không yên tâm. Lúc này mới thấy được ưu điểm khi tiểu nha đầu này chỉ là một chú hồ ly nhỏ, đi đâu cũng có thể mang theo bên mình.

“...Ồ.” Linh Nhi gục đầu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn phụng phịu ầm ục.

“Tiểu hồ ly ngốc nghếch.” Hắn xốc nàng lên, thơm vào hai má mềm mại mịn màng của nàng, “Biến thành tiểu hồ ly, thì lúc nào cũng có thể ở bên ta, không tốt ư?”

“Hả?” Đôi lông mi của Linh Nhi chớp như cánh bướm, “Ca ca đến Tiêu hồn quật Linh Nhi cũng được theo ư?”

Hắn cười ngắt, “Đúng, nếu ta đi tới đó, nàng cũng có thể theo.”

“Nếu ca ca ôm người con gái khác, Linh Nhi cũng có thể ôm đàn ông ư?”

“...”

“Nó muốn người mời Ngụy Di Phương vào phủ?”

“Vâng, chính miệng thành chủ dặn như thế.”

Thu Lai Phong cau mày, cau chặt tới mức hai đầu mày dính vào nhau, sau đó vuốt chòm râu trắng trầm tư suy ngẫm: Con trai làm vậy là có ý gì đây?

Sai Nam Trung chạy ngược chạy xuôi, khoa trương đi lo việc hôn sự cho ba người thị thiếp, rồi lại nâng niu tiểu mỹ nhân như bảo bối, thậm chí còn đại nghịch bất đạo nói với người cha già này những lời hỗn xược, theo lý thì động tĩnh tiếp theo đây sẽ tìm ngày hoàng đạo để ban danh phận cho tiểu mỹ nhân kia? Nhưng vào lúc này, lại mời nha đầu xảo quyệt của Ngụy gia đến góp vui?

“Lão thành chủ, người mà lão nô lo lắng không phải Ngụy cô nương, mà là...”

“Hả?” Thu Lai Phong nhướn một bên mày lên, liếc xéo hắn. “Bên đó vẫn chưa chịu từ bỏ?”

“Vâng, chưa chịu từ bỏ, lão nô còn biết thành chủ vẫn có phần cảnh giác với lòng trung thành của lão nô...”

“Người nghĩ nhiều như thế để làm gì?” Lão thành chủ xua tay, “Mấy chuyện nhỏ cỡ con phiền phức ấy, vứt được thì vứt đi, còn nếu thật sự không dứt bỏ được, đến khi ấy hẵng nói chưa muộn. Giờ vấn đề lão thành chủ ta quan tâm nhất hiện nay là được bế cháu nội, người mau đi mời nha đầu Ngụy gia kia vào phủ đi, đây mới là việc chính.”

“Lão nô đã đi mời rồi, có lẽ chỉ hai ba ngày nữa là Ngụy cô nương sẽ đến thôi.”

“Tốt, tốt, tốt, vậy chúng ta hãy lau mắt cho sáng, xem xem tiểu tử Hàn Nguyệt sẽ nảy sinh tâm tư với cô nương nào. Ha ha ha, cuộc sống trong phủ ngày một náo nhiệt đến thêm một người nữa thì vẫn ít, tốt nhất là thêm vài người vào, rồi sau đó lao vào đấu đá nhau chẳng phải sẽ rất thú vị hay sao? Ha ha ha...”

“...” Trên đời này, có người làm cha nào như thế không?

14. Chương 015

Chương 15

Thành chủ nổi giận

“Tại hạ chuyên buôn bán các loại gỗ, lần đầu đến nơi này, không người thân thích, lạ nước lạ cái, mong thành chủ đại nhân quan tâm giúp đỡ.”

“Tại hạ là người mua bán dầu thực vật, thành Phi Hồ nhiều thầu dầu, hướng dương, tại hạ định thu mua với số lượng lớn, mong thành chủ đại nhân giúp đỡ.”

“Thành chủ đại nhân, tại hạ là...”

Bị một đám thương nhân vây quanh, Thu Hàn Nguyệt vẫn giữ nụ cười hòa nhã ngàn năm không đổi của mình, gật đầu nhận lời, đóng vai một thành chủ đại nhân phong độ ngời ngời, nho nhã lịch sự rất đạt.

Thịch thịch thịch. Thật buồn chán, thật vô vị, Linh Nhi muốn ăn gà. Chiếc đầu nhỏ xíu xinh đẹp của tiểu hồ ly màu trắng như tuyết rúc vào lòng hắn, cọ cọ vào ngực hắn.

“Nằm im nào.” Hắn chau mày khế mắng.

“Thu thành chủ, ngài nói gì cơ?” Một thương khách mặc áo lụa ngồi bên tay phải Thu Hàn Nguyệt, đang định cầm chén rượu lên kính hắn, lại nghe thành chủ đại nhân lên tiếng, vội vàng bỏ lời.

“Không có gì, bỗng thành chủ xưa nay vẫn thích tự do nói chuyện một mình.”

Kính Phi đứng sau lưng hắn, khước miệng giật giật.

“Ha ha...” Thương khách áo lụa cười nịnh bợ. “Thành chủ thật thú vị, thật thú vị. Thành chủ tuổi trẻ tài cao, thực sự xứng đáng là anh hùng thiếu niên đương thời. Tự cố chí kim, anh hùng ắt phải có mỹ nhân, thành chủ đại nhân cũng nên sớm tìm thành chủ phu nhân đi thôi!”

Khịt khịt khịt. Người này nhiều lời quá, Linh Nhi không muốn nghe. Tiểu hồ ly thè chiếc lưỡi màu hồng phấn liếm liếm ngón tay hắn.

“Cố gắng nhẫn nhịn thêm chút nữa.” Hắn gãi gãi cổ “nàng” an ủi.

“Ừm? Ngài...” Thương khách áo lụa ngẩn người, nhưng rồi lập tức tỉnh ngộ: Tự nói chuyện với mình? Thành chủ đại nhân tuổi còn trẻ như vậy, sao lại mắc tật này chứ?

“Thành chủ, là thế này, tại hạ đến từ Lạc Phượng thành, thành chủ thành Lạc Phượng là Diêu Vạn Đường cũng chính là em rể của tại hạ, Diêu thành chủ có một muội muội, diện mạo như hoa, dịu dàng hiền thực...”

Khịt khịt khịt. Người này thật đáng ghét, Linh Nhi tức giận rồi! Tiểu hồ ly không còn kiên nhẫn được nữa mà nghiêng hàm răng nhỏ, rồi khế cắn vào ngón tay cái của hắn.

“... Đang ghen à?” Hắn cũng cười và hỏi.

“Ừm? Thành chủ...” Chứng bệnh này, xem ra rất nghiêm trọng. “Diêu thành chủ vô cùng ngưỡng mộ và quý trọng tài năng của Thu thành chủ, khi biết tại hạ sẽ tới Phi Hồ thành bàn việc hợp tác làm ăn, còn đặc biệt nhờ tại hạ hỏi thăm sức khỏe của thành chủ và lão thành chủ. Thu thành chủ là con cháu thiên tử, Diêu thành chủ cũng là hoàng thân quốc thích, hai nhà môn đăng hộ đối, một sự kết hợp rất hợp ý trời, nếu Thu thành chủ đồng ý, tại hạ...”

“Chít_____” Linh Nhi tức chết mất! Tiểu hồ ly cuối cùng không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, nhảy nhót loạn xạ, mở miệng cắn phập một miếng vào ngón tay béo múp múp đang giờ ra trước mặt.

“Á!” Bị tấn công đột ngột khiến thương khách áo lụa hét lên thảm thiết, cơ thể mập mạp của ông ta nhảy chồm chồm lên như một con tinh tinh, vung vẩy ngón tay vừa bị cắn, nên cũng vung vẩy cả vật thể không biết là thứ gì đang găm trên ngón tay mình kia.

Không khí trong phòng bỗng trở nên dị thường.

Có lẽ không ngờ tiểu hồ ly sẽ dùng chiêu này, nên Thu Hàn Nguyệt hoàn toàn không có sự đề phòng, lúc này cũng đang nghiêng răng nghiêng lợi vì tức giận: Tiểu hồ ly ngốc nghếch, đồ ngốc nghếch này!

Nhưng tức thì tức, nhìn cơ thể nhỏ bé của “nàng” bị người ta vung qua vẩy lại, thì lửa giận trong người hấn lập tức chuyển sang vị thương khách kia.

“Dừng lại cho ta!” Khi hấn hét lên với thương khách áo lụa, cũng là lúc hấn lao tới gần người kia, tay trái giữ lấy cánh tay của người thương khách kia, tay phải giật lấy cơ thể nhỏ nhắn của tiểu hồ ly. “Còn không mau nhả ra?”

Vì tiểu hồ ly vẫn luôn nằm trong ống tay áo rộng của Thu Hàn Nguyệt, nên mọi người không biết thành chủ tức giận điều gì, thương khách áo lụa bị tấn công kêu lên thảm thiết, chư khách xung quanh thì không nhìn rõ vật bị ông ta hất kịch liệt kia là vật gì. Khi thành chủ thu lại vật đó vào trong ống tay áo, rồi lập tức quay người bỏ đi, bọn họ vẫn còn chìm trong hoang mang: Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Lần này thì Thu Hàn Nguyệt thực sự tức giận.

Dù trước kia khi hấn quyết định mang tiểu nha đầu ngây ngô không rành thế sự này về là xuất phát từ sự bốc đồng hay lòng tham khi nhìn thấy cái đẹp, thì hiện tại tình cảm của hấn dành cho tiểu nha đầu rất sâu nặng, rất quẩn quýt, tới mức chính hấn cũng không ngờ tới, hấn còn tưởng vì cuộc sống của mình vô vị buồn chán quá nên mới cần tiểu nha đầu thêm chút màu sắc vào đó, nhưng giờ tiểu nha đầu trở thành thứ hấn vô cùng yêu thương, hấn chỉ hận không thể mang hết những gì đẹp đẽ nhất, tốt nhất đáng tới trước mặt nàng, chỉ hận không thể ngậm nàng trong miệng, khảm nàng trong tim...

Càng trân trọng, lại càng lo sợ!

Hấn sợ.

Sợ tiểu nha đầu bị bắt nạt, sợ nàng phải chịu ảm ức.

Nhưng...

Hấn cũng giận!

“Nàng có biết hôm nay nàng đáng bị đòn không?”

“Linh Nhi...”

“Còn không biết mình sai ở đâu hay sao?”

“Linh Nhi không sai!” Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tức giận vênh lên.

“Nàng...” Khuôn mặt anh tuấn của hấn sầm xuống, “Không sai? Vừa rồi tại sao nàng lại đột nhiên tấn công người ta? Nếu không có ta ở đây, thì nàng có khả năng tự bảo vệ mình không? Nàng phải làm thế nào để thoát thân? Nếu ta không đón được nàng, nàng bị hấn hất ngã, thì liệu nàng có thể tiếp đất an toàn không? Nàng có thể tự bảo vệ mình không?”

“Ta... ta...” Linh Nhi cúi gằm đầu xuống.

“Nàng còn nói mình không sai nữa?”

“... Linh Nhi không sai!” Khuôn mặt người đó thật đáng ghét, giọng nói cũng đáng ghét, tất cả đều đáng ghét, Linh Nhi ghét ông ta!

“Nàng vẫn không chịu nhận lỗi?” Sắc mặt hấn tái xanh vì giận.

“Linh Nhi...” Nàng ngược đôi mắt ầng ậc nước lên nhìn hấn, chiếc miệng nhỏ nhắn run run: “Ca ca thật đáng ghét, Nguyệt ca ca thật đáng ghét!”

“Nàng...” Hấn tức tới ngũ tạng muốn bốc khói, “Nàng phải ở trong Quan Nguyệt lâu này để sám hối, bắt đầu từ hôm nay, nàng không được đi đâu hết!”

Đẩy cửa ra, hấn bỏ đi một mạch. Còn ở lại đây thêm nữa, hấn dám sẽ kéo tiểu nha đầu bướng bỉnh kia ngồi lên đùi mình, rồi cho nàng một trận lăm!

Hắn đi rất nhanh, đi vội vàng, Linh Nhi đứng sau không kịp phản ứng, khi nhận ra mình bị Nguyệt ca ca bỏ rơi, nàng mới “òà” lên tức nức...

Thu Hàn Nguyệt sao có thể thật sự bỏ mặc Linh Nhi chứ?

Những lời nghiêm khắc vừa rồi, chẳng qua chỉ muốn tiểu hồ ly ngốc nghếch kia ý thức được vấn đề nàng gây ra không hề nhỏ, lần sau tuyệt đối không thể mắc phải nữa. Tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi, tính khí trẻ con, nếu hắn chiều chuộng thương yêu quá, e rằng nàng sẽ không biết nông sâu, không hiểu nguy hiểm, ngộ nhỡ những lúc hắn không có mặt ở đây mà nàng vẫn cứ xử ngông cuồng như vậy, hậu quả thật sự hắn không dám nghĩ.

“Minh Thuyết, đừng nhà bếp tối nay làm thêm một đĩa đùi gà chiên giòn thật thơm.” Tiểu nha đầu lúc này đang âm ỉ cho rằng mình vô cùng đáng thương đây, lát nữa chắc chắn hắn lại tốn công đồ dành rồi.

“Vâng, thành chủ.” Minh Thuyết, nô tỳ chuyên hầu hạ nữ tử của chủ nhân, ngoan ngoãn vâng lời. Sau khi quan sát sắc mặt hắn, lại nói tiếp: “Thành chủ, Ngụy cô nương sắp đến rồi thì phải?”

“... Thế thì sao?”

“Mỗi lần Ngụy cô nương đến, đều yêu cầu nô tỳ hầu hạ, lần này...”

“Không biết ai là chủ nhân của mình nữa phải không?”

“... Không không không, nô tỳ hiểu ạ!”

Minh Thuyết nhún mình hành lễ, vội vàng chạy biến. Ai ngờ, cô ta vừa ra khỏi Quan Nguyệt lâu, đi về phía nhà bếp truyền đạt lại mệnh lệnh của chủ nhân, thì gặp một mỹ nữ cao quý từ xa đi đến, “Ngụy cô nương?”

“Minh Thuyết” Mỹ nữ cười tươi như hoa: “Thật là trùng hợp, ta đang đi tìm người. Người là nô tỳ hiểu rõ tính khí ta nhất, lần này hãy tới phòng ta đi.”

“Xin thứ lỗi Ngụy cô nương, nô tỳ được thành chủ bố trí để hầu hạ tiểu chủ nhân Linh Nhi rồi, e rằng không thể hầu hạ cô nương nữa.”

“Ồ?” Mỹ nữ không hề buồn bực, nhướng cao đôi mày liễu: “Tiểu chủ nhân Linh Nhi? Thành chủ của các người lại thêm một sủng thiếp nữa rồi à? Mau đưa ta tới làm quen.”

15. Chương 016

Chương 16

Linh Nhi lại phản kích

Đêm đó, Thu Hàn Nguyệt quay về tắm lâu, tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Linh Nhi đâu, hắn lo sợ tới phát điên, khi hắn tìm được tiểu hồ ly đang cuộn mình nằm ngủ trong chăn gấm, người hắn đã đầm mồ hôi.

Tiểu hồ ly nằm ngủ mà thỉnh thoảng vẫn còn thút tha thút thít, tức nức, hắn nhìn mà đau lòng, cũng vừa buồn cười, bèn bế cô nàng mềm mại đó áp vào ngực, ngủ một giấc thật ngon. Ai ngờ ngày hôm sau, tiểu hồ ly lại không thấy đâu nữa, hắn không kịp rửa mặt chải đầu đã bỏ đi tìm khắp nơi, vừa ra khỏi tắm lâu, ngẩng đầu lên bèn liếc thấy trên mái nhà một vật đuôi trắng, định thần nhìn lại: Tiểu hồ ly đang nằm sưởi nắng, chiếc miệng nhỏ mấp máy liên hồi, như đang nói chuyện với mấy con bồ câu xung quanh.

“Linh Nhi, không ăn sáng sao?” Hắn đi bộ tới dưới mái hiên, ngẩng đầu hỏi.

Chít chít chít chít... Nguyệt ca ca nổi giận với Linh Nhi, mắng Linh Nhi, Linh Nhi không thèm chơi với Nguyệt ca ca nữa! Đúng là Linh Nhi đang dốc bầu tâm sự, tổ khổ với những người bạn mới.

Gù gù gù gù... Đúng, đúng, mặc kệ hấn! Chúng ta không nên quan tâm tới loài người! Con chim bồ câu trắng héch đầu ưỡn ngực đập đập đôi cánh, gập đầu như bỗ củi, tán thành.

“Linh Nhi, bữa sáng có món tôm nồn, cá hấp, còn cả món gà nướng lá sen, không ăn thật ư?”

Chít chít chít chít... Nguyệt ca ca hôm qua mắng Linh Nhi, bỏ mặc Linh Nhi, Nguyệt ca ca đáng ghét, Linh Nhi rất giận!

Gù gù gù gù gù gù... Loài người đều đáng ghét, chuyên thích ức hiếp bắt nạt chúng ta, chúng ta phải tránh xa loài người ra!

Chít chít cha cha... Không đúng, không đúng, Nguyệt ca ca không đáng ghét!

Gù gù gù gù... Chẳng phải vừa rồi người nói hấn đang ghét ư?

Chít chít cha cha... Linh Nhi có thể nói, người không được nói!

Gù gù gù gù... Chúng ta là bạn, bạn thì phải chia sẻ với nhau!

Chít chít chít chít... Nhưng, nhưng, Nguyệt ca ca là... của Linh Nhi...

“Linh Nhi!” Thu Hàn Nguyệt đợi mãi vẫn không thấy Linh Nhi trả lời, khuôn mặt anh tuấn sa sầm xuống. “Còn không chịu xuống à? Còn không xuống, Nguyệt ca ca sẽ giận đấy!”

Gù gù gù gù... Nhìn đi nhìn đi, loài người luôn lật lọng bất thường như vậy đấy, người còn nói đỡ cho loài người, ta không làm bạn với người nữa!

Chít chít chít... Người mắng Nguyệt ca ca, Linh Nhi cũng không làm bạn với người nữa!

Gù gù gù gù...

Chít chít chít chít...

Bị phốt lờ, bị hờ hững, bị coi như không khí, Thu Hàn Nguyệt đã bao giờ bị người ta phốt lờ tới mức này chưa? Sự kiên nhẫn của thành chủ đại nhân đã hết, hấn hét lớn: “Linh Nhi, nằng còn không chịu xuống, ta sẽ đánh đít nằng!”

Phạch phạch phạch.

Đàn bồ câu trắng đồng loạt cất cánh bay lên trời.

Hừ, chít chít.

Một con hồ ly trắng nhảy phắt vào rừng.

Bản năng của động vật luôn cao hơn của loài người, Thu Hàn Nguyệt đứng trân trân nhìn theo bóng dáng tiểu hồ ly mất hút khỏi tầm mắt mình, khi hấn bừng tỉnh và dùng khinh công để đuổi theo, đã hoàn toàn mất phương hướng.

“Linh Nhi, Linh Nhi, Linh Nhi!”

Từ nãy tới giờ, bọn a hoàn làm việc trong Quan Nguyệt lâu không dám lại gần thành chủ trong vòng mười bước chân, từ sáng sớm tinh mơ vừa tỉnh dậy, thành chủ đại nhân đã ra khỏi tẩm thất, ngẩng đầu nói chuyện với ai đó trên xà nhà, mà họ hoàn toàn không nhìn thấy kẻ nào cùng ngôn ngữ với thành chủ đại nhân trên đó, họ không tò mò, mà lông mao dựng ngược: Sáng sớm thế này, thành chủ đại nhân bị va đầu vào vật gì hay sao?

Cho tới tận khi nghe thành chủ cao giọng nói: “Linh Nhi”, bọn nó mới lần lượt ngộ ra: Có lẽ tiểu chủ nhân Linh Nhi còn đang ngủ say trong nội thất giờ vẫn chưa tỉnh đã gây sự suốt đêm, khiến thành chủ đại nhân bị bức tới thành bất thường rồi chăng?

Người duy nhất hiểu rõ sự tình chính là Kính Phi, vốn hấn vô cùng bất mãn trước sự có mặt của tiểu hồ ly ngốc nghếch này trong phủ, chỉ mong “nó” nhanh chóng biến đi, quay lại núi rừng, tránh gây họa cho phủ thành chủ, nên hấn cũng chẳng định giải thích giúp chủ nhân.

Haizz, sáng sớm ngày ra, thành chủ đại nhân chẳng đáng thương g đâu.

“Người gọi ta đến, là mục đích này sao?”

“Nếu không, nàng tưởng là thế nào?”

“Thu Hàn Nguyệt, người... thực sự là quá mức bỉ ổi, vô liêm sỉ!”

“Nàng mới quen ta ngày đầu tiên sao?”

“Quen người là việc xui xẻo nhất trong cuộc đời ta!”

“Trùng hợp quá, cảm nghĩ của chúng ta cũng giống nhau đến thế ư?”

“Thu Hàn Nguyệt, đừng quên người đang nhờ vả người khác!”

“Ngụy Di Phương, phải nhớ nàng cũng đang nhờ cậy ta.”

Trong thư phòng thành chủ, một nam một nữ, kẻ đứng người ngồi, chàng anh tuấn nàng kiều diễm, vốn là một bức họa hài hòa khiến người nhìn phải mãn nhãn, nhưng ngược lại họ đang hầm hè nhau như lửa với nước, không thể dung hòa. Nữ tử dung mạo yêu kiều, dáng điệu thướt tha, khí chất cao quý, lúc này đôi mắt đẹp như đang bốc hỏa, nghiêng rằng nghiêng lợi, chỉ hận không thể lột da rút gân, lóc xương hút tủy kẻ đang ngồi sau thư án kia!

“Thu Hàn Nguyệt, người cho rằng ta không có người thì không được ư?”

“Nàng có thể đi tìm người khác, nhưng ai có bản lĩnh để trấn áp được phụ thân nàng đây?”

“... Ta có thể tìm thái tử!”

Thu Hàn Nguyệt thở dài đầy vẻ thông cảm, tử tế nhắc nhở Ngụy Di Phương, “Cẩn thận đấy, ngộ nhỡ bị Hoàng hậu nương nương để ý, thì nàng sẽ trở thành cá trên thớt, kiếp nạn ấy khó tránh.”

Ngụy Di Phương tung chân đá bay chậu trúc phú quý dưới chân, “Trên đời này sao lại có loại người như người chứ?”

“Ông trời thương ta.”

“Người...” Nhận ra rằng có nói tiếp, thì nàng cũng sẽ bị tên khốn nham nhả số một trên đời này làm cho thất khiếu chảy máu thôi, Ngụy Di Phương tức giận hít một hơi thật sâu, không thèm phân thắng thua với kẻ tiểu nhân. “Giúp người lần này, người sẽ giúp ta chứ?”

“Đúng thế.”

“Không sợ nếu giúp ta thì hậu viện của người sẽ loạn à?”

“Không cần nàng lo.”

“... Được, lần này ta giúp người!” Thu Hàn Nguyệt, bà cô ta tạm thời để người được đắc ý mấy ngày, có bản lĩnh thì hãy rèn luyện bản thân thành mình đồng da sắt súng gươm bất khả xâm phạm đi, nếu không, chờ xem bà cô ta sẽ xử lý người thế nào!

Cho đến tận bữa tối ngày hôm nay, Thu Hàn Nguyệt bấm đốt tay nhằm tính, hần phát hiện ra rằng, đã hai ngày hai đêm lẻ ba canh giờ hần không được gặp tiểu hồ ly ngốc nghếch kia rồi.

Ban ngày, hần bận bịu việc công, mặc dù không thường xuyên nhớ nhung, nhưng cũng luôn canh cánh trong lòng, có điều không có thời gian mà buồn bã.

Nhưng đến tối, không được ôm cơ thể mềm mại đó vào lòng thì thôi, ngay cả cơ thể nhỏ xíu của tiểu hồ ly hần cũng chẳng được sờ chẳng được nhìn, bảo người ta sao có thể chịu đựng cho nổi? Nếu không phải nghe thấy giọng Nam Trung quát hỏi đám người dưới, kẻ nào dám lén lút vào bếp ăn vụng đùi gà, thì hần sớm đã bay thẳng tới núi Phi Hồ, đào tung chỗ ấy lên rồi.

Không ngờ tiểu hồ ly ngốc nghếch lại giận dai như thế, thật đáng đánh đòn!

Để tránh bị bại lộ, hần sai Minh Thúy sang hầu hạ Ngụy Di Phương, giao mọi việc quét dọn chăm sóc Quan Nguyệt lâu cho Kính Phi, còn hần trong lúc nhàn nhã, dạo bộ quanh phủ. Hần đi tìm khắp mọi nơi, từ

trần nhà, xà nhà, trong cả sơn thạch giả, trong lùm cây bụi cỏ, hay cành cao rậm rạp hẳn cũng không tha, miệng liên tục không ngừng gọi: “Linh Nhi, Linh Nhi, có đùi gà ngon lắm, không ăn sao?”

“Nguyệt ca ca nhớ Linh Nhi rồi, Linh Nhi không nhớ Nguyệt ca ca sao?”

“Linh Nhi ra đây, Nguyệt ca ca sẽ không mắng Linh Nhi nữa, Linh Nhi không muốn tắm bọt sao?”

“Nguyệt ca ca thích Linh Nhi, Linh Nhi bảo bối, Linh Nhi muốn Nguyệt ca ca đau lòng ư?”

Thành chủ đại nhân vì tiểu hồ ly ngốc nghếch kia mà vắt óc nghĩ ra đủ mọi lời dụ dỗ nghe mùi mẫn tới sồn da gà, hoàn toàn không hay biết rằng bảo bối mà hắn một mực cưng chiều đang lặn trên tấm thảm được làm bằng những cánh hoa rơi trong bụi hoa bên cạnh, biến thành hình dạng con người, nhảy vào suối nước nóng.

“Tắm bọt... hi hi, ca ca không tìm thấy Linh Nhi, Linh Nhi đi tắm bọt...”

Từ xa xa, Ngụy Di Phương cầm theo trang phục tắm thông thả bước tới, đôi mắt đang nheo lại như mèo lười bỗng dưng trừng rất lớn, kia chính là bảo bối mà Thu Hàn Nguyệt hết mực cưng chiều, bảo vệ vô cùng kỹ lưỡng sao?

16. Chương 017

Chương 17

Nỗi bất lực của thành chủ

Tìm đủ mọi cách mà không thấy người, cũng chẳng thấy vật, thành chủ đại nhân tung đòn sát thủ.

“Trung thúc, lệnh cho nhà bếp bắt đầu từ hôm nay không nấu bất kỳ thứ đồ ăn gì nữa!”

“Kính Phi, dựng một căn bếp nhỏ bên chái nhà Quan Nguyệt lâu, gọi mấy người nữa tới giúp người, chuẩn bị gà lá sen, gà hấp, gà nấu, gà hầm chân, người làm được món gà gì thì hãy làm hết cho ta!”

Mùi thịt thơm nức bay khắp chái nhà của Quan Nguyệt lâu, Thu Hàn Nguyệt đứng trên mái, hai mắt mở to, quan sát xung quanh, hẳn không tin lần này không dụ được tiểu hồ ly ngốc nghếch kia ra!

Nửa canh giờ trôi qua, một canh giờ trôi qua, hai...

“Ca ca ~ ~” Giọng nói ngọt ngào mềm mọng vang lên, yêu kiều ngay sát tai hắn.

Hắn quay phắt đầu lại, trên cành cây xum xuê phía đối diện, đôi mắt to tròn đang nhìn hắn chớp chớp vô tội.

“Nàng chạy tới đó làm gì?” Hắn gào lên.

Bị tiếng thét của hắn làm cho giật mình, Linh Nhi rụt cổ vào: “Ca ca, Linh Nhi không xuống được nữa.”

“... Không xuống được?” Hắn liếc mắt ước chừng độ cao từ chỗ cành cây xuống đất, “Làm sao nàng lên được?”

“Là Tiểu Linh Nhi lên.” Sau đó khịt mũi ngửi mùi thịt thơm, bản năng liền biến thành Linh Nhi hình người, không biết phải làm thế nào để xuống. “Ca ca, cho Linh Nhi xuống đi mà.”

“Giờ thì nàng nhớ đến ta rồi?”

“Ca ca ~”

Thu Hàn Nguyệt rất muốn khoanh tay đứng nhìn, cho cô nàng ngốc nghếch này phải chịu giày vò một chút, nhưng bất lực vì không thể khống chế được bản thân, đầu thì phản kháng mà người đã bay lên ôm nàng xuống.

“... Gà! Gà! Gà! Linh Nhi muốn ăn gà!” Trên giá nướng trong vườn, hết con gà này tới con gà khác đang được quay trên lò, trong lúc cơ thể còn đang lơ lửng trên không trung, mắt Linh Nhi đã chỉ nhìn thấy những vật thể ngon lành tỏa hương thơm nức phía dưới rồi, hai bàn tay nhỏ vỗ vào vai hấn, muốn hấn hạ cánh xuống chỗ đất kia.

Đột nhiên, Thu Hàn Nguyệt tức giận không có chỗ xả, bay thẳng về tấm lâu, chốt cửa chính đóng cửa sổ, phá vỡ ảo tưởng của nàng.

Linh Nhi vừa không hiểu vừa lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhìn rất đáng thương, rất đau khổ: “Ca ca, Linh Nhi muốn ăn gà mà, thịt gà thơm ở ngoài kia, ca ca ~”

“Trong mắt nàng, ta và thịt gà thơm ai quan trọng hơn?” Hấn hỏi. Một câu hỏi hết sức mất mặt như vậy hấn không muốn hỏi, nhưng không hỏi thì tâm trạng không thể yên được. “Nói cho ta nghe, cái nào quan trọng hơn?”

“Hả?” Linh Nhi nghiêng đầu suy nghĩ.

Lại còn phải suy nghĩ thật hay sao? Hấn càng thêm tức giận, ngón tay dài của hấn chỉ chực uốn cong lên, thật muốn cốc vào cái đầu nhỏ xinh đẹp nhưng ngốc nghếch kia một cái thật đau. “Mau nói!” “... Đương nhiên là ca ca rồi!” Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Linh Nhi đưa ra kết luận.

“Thật không?” Đáng thương là, hấn nhận ra mình khó nén được vui mừng.

“Thật!” Tiểu hồ ly gạt đầu rất mạnh, “Linh Nhi không ăn thịt gà, có thể ăn thịt bò, ăn cá, còn ăn cả tôm nữa, đều là những thứ rất ngon, ca ca thì chỉ có một mà thôi.”

“...” Thất khiếu bốc khói, không đủ để hình dung tâm trạng lúc này của thành chủ đại nhân.

“Ca ca ~” Linh Nhi dụi dụi đầu vào ngực người đàn ông trước mặt, “Linh Nhi rất nhớ ca ca!”

“...” Muốn khóc mà không có nước mắt, những từ này không đủ để miêu tả tốc độ biến chuyển tâm trạng của thành chủ đại nhân.

“Ca ca ~” Cơ thể mềm mại nhỏ nhắn áp sát người hấn, vòng tay ôm cổ hấn, nũng nịu: “Không có ca ca, Linh Nhi ngủ không ngon, ăn không no, rất buồn phiền.”

Á! Thu Hàn Nguyệt liên tục than thầm, hấn đột nhiên cảm thấy nhất định là nửa cuộc đời trước của hấn quá đổi thuận lợi, xuôi chèo mát mái khiến ông trời nổi lòng ghen tị, nên mới phải một tiểu yêu tinh có đôi mắt ngây thơ thuần khiết tới mức này đến thu phục hấn, giày vò hấn.

“Ca ca, không ăn gà nữa, ôm Linh Nhi ngủ được không? Linh Nhi rất muốn ngủ.” Trong lúc nói, Linh Nhi hé chiếc miệng xinh, ngáp dài, cơ thể bỗng dưng mềm nhũn như nước.

Haizz, hấn ôm chặt nàng, bế nàng đi vào trong phòng, lòng vô cùng bất lực: Hấn nhận tội rồi, ông trời muốn trừng phạt, hấn xin nhận!

“Muội chính là Bách Linh Nhi phải không?”

Sáng sớm, Thu Hàn Nguyệt vừa đi khỏi, Ngụy Di Phương đã sà đến, nàng ta tìm được tiểu mỹ nhân đang hai tay cầm chặt bút mím môi lợi viết chữ trong tiểu đình lục giác ở Quan Nguyệt lâu, đột nhiên lòng như nở hoa. Từ sau hôm gặp ở suối nước nóng, nhưng vì Minh Thúy khổ sở cầu xin nên nàng ta cũng không tiến tới xin làm quen, nàng ta vẫn còn canh cánh việc này trong lòng.

“... Tỷ tỷ là ai?” Bách Linh Nhi ngẩng đầu, thấy trước mặt mình là một mỹ nhân, dáng dong dỏng cao, y phục rực rỡ, bèn toét miệng cười.

“Cái miệng ngọt thật, gọi ta là tỷ tỷ, là muốn sau này ta về đây sẽ đối tốt với muội phải không?”

Bách Linh Nhi lập tức lắc đầu, những chiếc dây buộc tóc màu sắc và cây trâm cài trên đầu lấp lánh phát sáng. “Không ngọt, không ngọt. Hôm nay Linh Nhi không ăn bánh ngọt, Linh Nhi đang ăn lạc!”

“... Cái gì cơ?” Ngụy Di Phương nhất thời ngẩn người.

“Tỷ tỷ có muốn ăn không?” Linh Nhi vốc một vốc lạc được rang vàng ruộm, đầu tiên bỏ vào miệng một hạt hít hà hương thơm, rồi cầm một hạt khác, hào phóng đưa cho Ngụy Di Phương mời mọc.

“Muội không biết ta là ai phải không?” Ngụy Di Phương đành phải giải thích vậy.

“Tỷ tỷ là ai?”

“Ta là ai?” Nụ cười ác ý đã được diễn tập qua rất nhiều lần bỗng xuất hiện. Thu Hàn Nguyệt, người bất nhân, ta bất nghĩa, bà cô ta sẽ khiến cho hậu viện của tên khốn nham người phải rối loạn, phải bốc cháy, cháy tới đen như lông quạ. “Ta là thê tử sắp cưới của Thu Hàn Nguyệt, là nữ chủ nhân tương lai của cái phủ này, muội muội à”.

“Thu Hàn Nguyệt...” Linh Nhi không hiểu chớp chớp mắt. “Là ca ca. Vậy thê tử là gì?”

“... Thê tử chính là người phụ nữ sẽ cùng ăn cùng ngủ với chồng cả đời này, ta và Nguyệt ca ca của muội sẽ sống cuộc đời như thế.”

“Chồng là gì?”

Ngụy Di Phương lại nghệt mặt ra lần nữa: Sao không ai nói cho nàng ta biết, bảo bối của Thu Hàn Nguyệt lại “ngốc” tới mức độ này chứ?

“Tỷ tỷ cũng không biết ư?”

“Ta...” Trước đôi mắt mở to muốn tìm hiểu tới tận gốc rễ sự việc đang chăm chú nhìn mình, cái lưỡi giảo hoạt thường ngày của Ngụy Di Phương đột nhiên mất đi sự lanh lợi, ý đồ đổ dầu vào lửa khiến hậu viện của Thu Hàn Nguyệt phải bốc cháy phừng phừng, bỗng dưng không còn đất dưng. Thu Hàn Nguyệt không hiểu dự được ở đâu về một tiểu mỹ nhân ngây thơ thuần khiết tới cực độ thế này?

“Linh Nhi, Thu Hàn Nguyệt đưa muội về đây, có nói sẽ sắp xếp uội thế nào không?” Nàng ta quyết định thay đổi chiến thuật.

“Hả?” Đôi mắt to chớp chớp chớp chớp, không hiểu.

“Hắn không nói sẽ uội danh phận gì ư...” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Nhi vẫn rất hoang mang, nàng ta đành phải lựa lời giải thích. “Hắn có nói, đây là nơi nào không?”

“Ca ca nói, đây là nhà của Linh Nhi!”

“Hắn có nói sẽ để muội làm thành chủ phu nhân của hắn không?”

“Thành chủ phu nhân là gì?”

“...” Ngụy Di Phương tin chắc rằng mỹ nữ thuần khiết như tờ giấy trắng này mà kết hợp với Thu Hàn Nguyệt giảo hoạt thì thật khiến người ta phải phát điên. “Linh Nhi à, tỷ tỷ đưa muội đi chơi, được không nào?”

“Đi chơi?” Mắt Linh Nhi sáng rõ, nhưng rồi lập tức lại xụi lơ. “Ca ca nói, không có ca ca, Linh Nhi không được ra ngoài.”

“Lời nói của đàn ông sao có thể nghe theo chứ? Muốn đi chơi thì đi, nào, tỷ tỷ đưa muội đi!”

“Không được không được, lần trước Linh Nhi đi ra ngoài cùng các tỷ tỷ, ca ca đã rất tức giận, Linh Nhi không muốn ca ca giận nữa!”

Xì, Ngụy Di Phương rõ ràng là đang khinh miệt Thu Hàn Nguyệt tới cực điểm. Nàng ta nặn ra một nụ cười thân thiết hòa nhã, nói: “Không đi thì không đi, Linh Nhi ngoan, tỷ tỷ chơi với muội ở trong phủ thôi vậy...”

Trong phủ, cũng vẫn có thể dạy dỗ huấn luyện tiểu mỹ nhân như thường, để cuộc sống sau này của cái tên khốn kia phải khổ sở!

17. Chương 018

Chương 18

Mưu kế của thành chủ

Kế hoạch chăm sóc dạy bảo tiểu mỹ nhân của Ngụy Di Phương phải tạm thời hoãn lại do Thu Hàn Nguyệt khởi động kế hoạch của mình.

“Hai tên súc sinh kia lại gây án rồi, tiểu thư và a hoàn của tài chủ giàu có huyện Vạn Hòa bị hại rồi, chỉ hai ngày nữa là đến ngày lành để vị tiểu thư đó xuất giá, hai nha đầu đều mới mười ba mười bốn tuổi... Hai tên súc sinh đó mà rơi vào tay ta, ta thiến chúng, sau đó băm thịt làm tương!” Mạch Tịch Xuân buột miệng rủa lớn, nổi tức giận hằn trên khuôn mặt “búp bê” đáng yêu.

Nguyên Dã sắc mặt trầm ngâm, lạnh lùng không nói gì.

Thu Hàn Nguyệt nghe mắng nhiều rồi, nói: “Lẽ nào hai người chưa phát hiện ra phương hướng gây án của Hàn Diệp Song Diệp có điểm gì đặc biệt ư?”

Hai người bọn họ đều ngược mắt nhìn hắn.

“Dù hắn đi tới bất kỖđâu, cũng đều chọn những hộ có gia thế hiển hách nhất để xuống tay, đầu tiên là cướp tiền, sau đó cướp sắc, cuối cùng là lấy mạng người ta.”

Nguyên Dã gật đầu, “Ta cũng nhận ra điều đó. Nhưng nếu không thể biết được mục tiêu trước khi bọn chúng ra tay, thì cũng chẳng có cách nào phòng bị.”

Thu Hàn Nguyệt gật đầu. “Chính xác, khinh công và thuật thay đổi khuôn mặt của bọn chúng thành thạo tới mức ấy, muốn tóm được sơ hở của bọn chúng quả thật không dễ.”

Nghe giọng điệu hết sức nhẹ nhàng của hắn, Mạch Tịch Xuân vô cùng bất mãn, “Tứ sư huynh không bức tức sao? Chúng đang gây án trong địa giới của huynh, với tính khí trước kia, huynh sớm đã vác kiếm đuổi cùng giết tận bọn súc sinh ấy rồi. Lẽ nào cuộc sống lựa là găm vóc mấy năm nay đã mài mòn nhuệ khí của huynh?”

Niệm tình tên sự đệ này trong lúc tức giận ăn nói không biết lựa lời, Thu Hàn Nguyệt quyết định không đôi co với y, khước miệng khê nhếch lên, “Giờ ta lại thích đạt được mục đích của mình bằng cách thức ít tổn sức nhất.”

“Huynh có kế hoạch rồi?” Hai người kia mắt sáng lên nhìn hắn.

Thu Hàn Nguyệt gõ gõ ngón tay giữa xuống bàn, “Vào đi, nàng định đứng ngoài đó nghe trộm tới bao giờ?”

Mĩ nhân áo cam thướt tha bước vào. Mạch Tịch Xuân đang cầm chén trà lên nhấp giọng bỗng “phụt” một tiếng phun hết ra ngoài, “... Nàng, nàng... là Ngụy Di Phương?”

Ngụy Di Phương vờ như không, đi thẳng về phía Thu Hàn Nguyệt, ngồi vào chiếc ghế bên trái hắn, “Nói đi, ta phải phối hợp với người thế nào?”

“Làm vài việc khiến người đời phải bàn tán, dụ mấy kẻ kia tới.”

“Có một điểm không biết người nghĩ đến chưa?” Ngụy Di Phương nheo mắt nhìn tên bạn khốn kiếp cứ một mực muốn dâng nàng tới miệng bọn dâm tặc kia. “Người đem ta ra làm mồi, nói để nghe một chút thì là muốn bọn dâm tặc sớm bị bắt về quy án, làm yên lòng bách tính thành Phi Hồ, nhưng nguyên nhân thực sự chính là không muốn bọn chúng làm hại tiểu mỹ nhân của người thôi. Nhưng hiện giờ ta đang ở trong phủ thành chủ, dụ người đến, cũng đồng nghĩa là dụ chúng vào phủ thành chủ của người, với nhan sắc của vị tiểu mỹ nhân đó, làm sao tránh được chúng đây?”

Thu Hàn Nguyệt nhắm mắt, “Tạm thời ta sẽ đưa nàng tới nơi khác.”

“Không sợ cô ta hiểu lầm?”

“Chẳng phải nàng đã thử rồi ư?”

“...” Tên này, thật ngông cuồng!

“Đợi đã đợi đã.” Mạch Tịch Xuân mặt mày đăm chiêu, bỗng nói xen vào. “Tứ sư huynh, huynh muốn mang nàng ra làm mỗi nhữ, chủ động dẫn dụ hai tên dâm tặc đó sao?”

“Có gì không được?”

“Mặc dù không phải là không được, nhưng...” Mạch Tịch Xuân buồn bã, ủ rũ nói. “Huynh... huynh vì người phụ nữ của mình, mà khiến một người phụ nữ khác gặp nguy hiểm, có phải quá đáng lắm không?”

Thu Hàn Nguyệt không để ý, “Cũng may, người mà đệ nói không phải là ‘người phụ nữ của người khác’”.

“Không phải người phụ nữ của người khác thì sao? Cho dù nàng chưa có ai, cũng không thể...”

“Ai bảo ta chưa có ai?” Rất nhẹ nhàng, rất vừa vặn, Ngụy Di Phương lên tiếng.

Mạch Tịch Xuân hai mắt mở trừng trừng, lời thốt ra đầy tức giận. “Nàng đã có ai rồi sao?”

“Liên quan gì tới người?”

Bị chặn họng, Mạch Tịch Xuân sắc mặt tím tái, phải lúc sau mới thốt ra một câu: “Đúng là chẳng liên quan tới ta!” rồi lập tức quay gót bỏ đi.

“Hắn làm sao thế?” Nguyên Dã chau mày, buồn bực hỏi. “Rõ ràng là biết Ngụy cô nương sẽ không bị sút mẻ dù chỉ là một cái móng tay, tức giận vớ vẩn gì chứ?”

Thu Hàn Nguyệt lại nhướn ày, điềm đạm đáp: “Quan tâm quá hóa lo.”

“Thu Hàn Nguyệt, trong tay áo đệ có thứ gì vậy?”

“À, sủng vật đệ mới nuôi.”

“Đệ nuôi sủng vật từ bao giờ thế?”

“Gần đây thôi.”

“Sủng vật gì?”

“Một tiểu hồ ly thành tinh.”

“... Thu Hàn Nguyệt, đệ có làm sao không đấy?”

Thu Hàn Nguyệt nhếch môi cười, nói thật không ai tin, biết làm thế nào?

Lúc này, hắn và Ngụy Di Phương đang ngồi trong kiệu dành riêng cho thành chủ nghênh ngang qua phố. Chiếc kiệu kiêu này được làm riêng cho những người là hoàng thân quốc thích đồng thời đã được phong đất, bốn phía để trống, rèm được vén lên, cao ráo rộng rãi, chạm rồng khắc phượng, ngồi trên đó, có thể phóng tầm mắt nhìn bao quát rất xa.

Mời Ngụy Di Phương ngồi cùng kiệu, là một phần trong kế hoạch của hắn. Hắn muốn khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp này của Ngụy Di Phương phơi bày trước con mắt của bách tính thành Phi Hồ, nếu “Hàn Diệp Song Diệp” đang lẫn khuất đâu đó trong thành, chắc chắn sẽ không bỏ qua giai nhân tuyệt sắc này.

Ngụy Di Phương đúng là người hiểu hắn nhất trên thế giới này, hắn làm vậy nhằm bắt tặc, nhưng phân nửa, nguyên nhân của việc bắt tặc ấy là vì Linh Nhi. Mặc dù lúc nào cũng đưa nàng theo bên mình, nhưng hắn vẫn không thể hoàn toàn yên tâm, đành phải tìm cách diệt trừ mối họa khiến hắn bất an đó.

“Thu Hàn Nguyệt, nếu vì trò chơi này, mà cha ta tới tìm người bức hôn, người chuẩn bị ứng phó thế nào?”

“Bổn thành chủ muốn trước lợi dụng sau vứt bỏ lệnh ái, ai có thể làm gì được ta?”

Ngụy Di Phương sầm mặt: Người vô sỉ tới mức độ này, đúng là không ai sánh kịp.

“Đừng ngồi ngây ra đó, cười đi, nhìn bốn thành chủ cười liếc mắt đưa tình, tốt nhất là một nụ cười có thể khuynh quốc, tối nay dụ được hai tên dâm tặc kia vào phòng nàng.”

Ngụy Di Phương thoáng giận, gơ tay định đánh: “Tên ngốc người cũng quá hỗn xược rồi đấy!”

Liếc mắt thấy chỗ nàng ta định xuống tay, hấn vội giơ tay lên đỡ.

Ngụy Di Phương phát hiện ra sự bất thường trong động tác của tên bạn xấu, đôi mắt đẹp neho lại nghi ngờ: “Người giơ tay lên đỡ, chắc không phải vì sợ ta đánh trúng sủng vật của mình đấy chứ? Người trở nên nhân ái như vậy từ bao giờ?”

Thu Hàn Nguyệt chẳng giấu giếm gì bèn vạch tay áo ra, liếc mắt nhìn bé ngọc đang ngủ rất say bên trong, thò tay vào vuốt vuốt chiếc mũi ướt của nàng một cái, rồi lại bẹo bẹo tai nàng, khiến nàng khịt khịt phản đối. Thế là, tâm trạng của thành chủ đại nhân bỗng dưng bừng sáng, nụ cười trên môi bỗng trở nên ngọt ngào, đa tình hơn vài phần.

Ngụy Di Phương thất kinh: Ước hiếp sủng vật mà có thể khiến thành chủ Phi Hồ thỏa mãn như vậy sao, tên ngọc này... điên rồi.

“Thu Hàn Nguyệt, bốn cô nương không muốn dây dưa lãng nhăng với người nữa, người ngồi kiệu hoa của người, ta đi thăm thú thành Phi Hồ!” Nói rồi nàng tung người nhảy xuống.

Thu Hàn Nguyệt ngẩng đầu, nhìn theo bóng giai nhân, ánh mắt trĩu mến.

Ngày hôm sau, Thu Hàn Nguyệt đem theo mỹ nữ đi dự yến tiệc.

Lại là một bữa tiệc xa hoa do các thương nhân giàu có trong thành Phi Hồ đứng ra tổ chức. Không chỉ có rượu, có hoa, mà còn là trăm hoa đua nở, khiến người ta “mất nhìn không xuể”. Nếu khả năng kiềm chế kém, chỉ e máu mũi phun tại chỗ, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Ánh mắt của Ngụy Di Phương lướt qua những cánh tay trần, những khuôn ngực lộ quá nửa trắng như tuyết, cúi người thì thào vào tai nam nhân bên cạnh, hỏi: “Lẽ nào người cho rằng, người người muốn tìm sẽ cải trang thành bộ dạng lãng lơ như thế này sao?”

“Không phải không có khả năng ấy.” Thu Hàn Nguyệt gấp một miếng thịt, nhưng lại vờ tỏ ra không cần thận để nó rơi xuống đầu gối, sau đó nhanh tay nhét nó vào trong ống tay áo dâng cho “ai đó”. Chiếc áo này về lại phải bỏ đi thôi.

“Ý của Túy ông không phải là ở rượu[1].”

[1. Âu Dương Tu. Túy Ông đình kí: Ý của Túy ông không phải là ở rượu, mà ở cảnh sắc núi sông. Ngụy ý chỉ lời nói mang ẩn ý khác.]

“Ngay đến vò rượu ngon như nàng còn không lọt vào mắt bốn thành chủ, nàng tưởng họ có thể ư?”

“Đang khen hay chứ ta đây?”

“Tùy nàng hiểu.”

Đôi mắt đẹp của Ngụy Di Phương liếc hấn đầy ẩn ý: “Thu Hàn Nguyệt, người đúng là một đối thủ hay. Chi bằng, chúng ta kịch giả tình thật, thành hôn đi?”

Thu Hàn Nguyệt dùng ngón tay gãi gãi cằm tiểu hồ ly, một đề nghị vô nghĩa, hấn hoàn toàn chẳng bận tâm.

“Cứu tôi với_____”

Trong tiếng nhạc dập dìu, bỗng tiếng kêu cứu của một nữ tử vang lên thẳng thốt, khiến những người có mặt trong yến tiệc xôn xao.

Ngụy Di Phương là người đầu tiên lao ra.

18. Chương 019

Chương 19

Linh Nhi kinh hãi biến hình

Khi Thu Hàn Nguyệt đi ra, Ngụy Di Phương đã bắt đầu giao đấu với người ta.

Một người? Hẳn hơi bất ngờ.

Hàn Diệp Song Diệp từ xưa tới nay vẫn đi thành đôi, như hình với bóng không rời, nếu người đang ở trước mặt hẳn đây, không phải là Hàn Diệp Song Diệp... không lẽ có sai sót gì ư?

Cách thức gây án của Hàn Diệp Song Diệp ngoài việc lựa chọn những gia đình giàu có hiển hách nhất của địa phương, còn thích giở trò dâm loạn với những nữ tử “hoa đã có chủ”. Những nạn nhân khác đi kèm, chỉ là do bọn chúng tiện tay hành xử luôn mà thôi.

Hắn là thành chủ thành Phi Hồ, cố ý đi có cặp về có đôi cùng Ngụy Di Phương, phơi bày nhan sắc diễm lệ của Ngụy Di Phương ra trước mặt dân thiên hạ. Đặc biệt, Hàn Diệp Song Diệp tự phụ về việc võ công cái thể, rất ít khi chọn thời điểm ra tay vào lúc trăng thanh gió mát đêm tĩnh lặng, cảnh tượng huyền ảo ồn ào như đêm nay rất hợp với “sở thích” kỳ quái của chúng...

Hắn đã tạo ra tất cả những điều kiện cần thiết cho Hàn Diệp Song Diệp, nếu còn không dụ được chúng tới, thì chẳng phải hắn đã uống công bày binh bố trận hay sao?

“Thu Hàn Nguyệt, người không giúp ta thì thôi, nhưng cứ đứng ngây ra đó xem nào nhiệt thì còn ra thể thống gì nữa?” Trong lúc giao tranh với đối thủ, Ngụy Di Phương vẫn tìm cơ hội rít lên.

“Nàng cần ư?” Hắn nhướn mày khiêu khích.

Người đó căn bản không phải đối thủ của Ngụy Di Phương, hà tất phải khổ sở chống trả? Cứ như đang cố ý kéo dài thời gian, nhưng kéo dài thời gian của ai mới được?

... Của Ngụy Di Phương? ... Hay là ta?

Hắn đột nhiên giật thót mình.

Sao hắn lại quên mất Linh Nhi chứ?

Không sai, lúc này Linh Nhi đang nằm trong ống tay áo hắn, hắn biết, nhưng Hàn Diệp Song Diệp không biết.

Hôm đó, Linh Nhi cùng ba người phụ nữ kia ra phố, người dân trong thành đều đứng lại chỉ trỏ và suy đoán xem lai lịch và danh phận của tiểu mỹ nữ trong phủ thành chủ, còn hắn lại ôm Linh Nhi ngang nhiên bỏ đi trước con mắt của bao người, chắc chắn lời ông tiếng ve đã lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm...

Mục tiêu của Hàn Diệp Song Diệp là Linh Nhi, không phải Ngụy Di Phương!

Mặc dù, lúc này Linh Nhi không có ở trong phủ, nhưng đó là nhà hắn, hắn có trách nhiệm đảm bảo bình an cho nam phụ lão ấu trong đó.

“Linh Nhi, lát nữa khi quay về phủ, nàng hãy tìm một chỗ nào vắng vẻ mà trốn đi, Nguyệt ca ca có việc phải làm, nghe thấy không?”

Chút chút. Tại sao?

Thu Hàn Nguyệt coi như nàng đã đồng ý, nhảy lên ngựa quất roi, ngựa lao vút đi như tên bắn.

Trong phủ thành chủ, quả nhiên y như hắn dự liệu, đang rơi vào tình huống nước sôi lửa bỏng.

Hàn Diệp Song Diệp đã làm ra những việc không thuận lòng người như vậy, thủ đoạn đương nhiên cũng vô cùng đê tiện, chúng bỏ thuốc mê vào giếng nước trong phủ, phần lớn thị vệ đều đã gục. Phần còn lại, đang khổ sở chống trả.

Thu Hàn Nguyệt vượt tường vào phủ, đập lên mấu tanh nồng nặc, đi thẳng đến viện tử của ba thị thiếp kia, từ xa đã nghe thấy tiếng của ba nữ tử đó than khóc, sắc mặt hắn tối sầm lại.

“Ngoan ngoan đợi ở đây!” Hắn thả tiểu hồ ly vào trong khóm hoa, rút kiếm giắt trên thắt lưng ra, phi người vào viện tử.

Trong phòng, ba người phụ nữ kia bị trói ở giữa, áo quần rách rưới, khóc lóc thảm thiết. Đứng quanh họ là hai tên đàn ông, đều đeo mạng che mặt màu đen, dùng kiếm chém rách y phục của ba nàng, truy hỏi về tung tích của một người.

Thu Hàn Nguyệt thân pháp cực nhanh, kiếm pháp cũng lanh lợi không kém, vừa vào trong viện nội, không nói không rằng, thấy người là thấy kiếm, lập tức tung sát chiêu.

Hàn Diệp Song Diệp cũng không phải hạng tầm thường, cảm nhận được sát khí đến gần, đều vung đao lên chống đỡ.

Ba người bọn họ đánh từ trong phòng ra tới ngoài sân, đánh chưa đến năm chiêu, hai tên kia đã nhận thấy Thu Hàn Nguyệt không dễ đối phó như đám thị vệ trước đó, mượn ánh nến nhìn kĩ, chúng nhận ra là thành chủ thành Phi Hồ, thế là chúng lại thấy yên tâm. Trong mắt chúng, đám vương tôn công tử của hoàng gia đều là lũ vô dụng, học được vài chiêu thì làm được gì?

“Đại ca, đệ thấy thành chủ đại nhân cũng có vài phần nhan sắc, chẳng phải đại ca vẫn thích món này ư? Hay là thử xem sao?”

“Thử cũng chẳng hề gì, nhưng cũng phải xem thành chủ đại nhân có chịu theo đại ca hay không đã chứ, ha ha ha...”

Chúng lời qua tiếng lại trêu đùa nhau, vừa lúc đó Nguyên Dã và Mạch Tịch Xuân xuất hiện.

Sư huynh sư đệ đã đến, Thu Hàn Nguyệt lập tức buông kiếm nhường chiến trường, lui về sau quan sát.

Nguyên Dã và Mạch Tịch Xuân truy đuổi hai tên này đã lâu, giờ gặp được chúng, vô cùng tức giận. Hàn Diệp Song Diệp võ công rất cao cường. Trận này, chỉ trong thời gian ngắn thì khó phân thắng bại. Nhưng bọn chúng muốn thắng tất sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Song Diệp phóng ra thứ ám khí cực độc, các góc của Hoa mai đình sáng loáng trong ánh nến, đặc biệt loại ám khí này đều đã được tẩm độc.

Do vậy, Nguyên, Mạch phải đối phó với chúng khá vất vả.

Thu Hàn Nguyệt vừa định ra tay, thì...

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tại sao lại khóc? Tại sao lại bị trói? Đau lắm đúng không? Linh Nhi cởi trói giúp các tỷ tỷ... Cởi được rồi! Tỷ tỷ đừng khóc nữa, không đau, không đau nữa!”

Cô nàng ngốc nghếch này! Thu Hàn Nguyệt nghiêng răng rửa齿, nhón gót phóng vào trong phòng, nhưng liếc thấy Hàn Diệp Song Diệp cũng phóng người lao theo. Về mặt hấn bổng trở nên lạnh lùng tàn độc cực độ, trường kiếm trong tay khê lặt, chặn mọi đường sống, cơ thể ai đó bổng bị cắt làm hai.

Trước đó hấn vẫn còn nhớ những lời căn dặn của Nguyên Dã và Mạch Tịch Xuân nữa, họ yêu cầu hấn phải bắt sống chúng nhằm giao nộp cho quan phủ xử án. Nhưng vừa rồi, hấn chỉ muốn ra tay với tốc độ nhanh chóng trong thời gian ngắn nhất khiến đối phương không có khả năng hành động, hoàn toàn mất năng lực phản kháng.

Tên còn lại thấy vậy thì rú lên thảm thiết, hất tay phóng ám khí giấu trong ống tay áo về phía hấn.

Thu Hàn Nguyệt chỉ cần nhón chân nhảy lên, là chắc chắn tránh được, nhưng đúng lúc ấy, hấn lại liếc thấy tiểu nha đầu ngốc nghếch lao từ trong phòng ra, nếu hấn né, thì độc khí kia chắc chắn nàng sẽ hứng cả... Haizz, hấn đâu ngờ chứ?

“... Ca ca?” Linh Nhi không hiểu về ám khí, không biết võ công, theo bản năng, khi nhìn thấy thứ gì đó sắc lẹm đỏ rực chuẩn bị cắm vào cơ thể của Nguyệt ca ca, cái miệng nhỏ chu lên lăm lăm nguyên rửa, phất ống tay áo, đám Hoa mai đình kia bỗng như mọc mắt chui cả vào trong đó, sau đấy là tiếng loảng xoảng, bị nàng dốc cả xuống đất.

Thu Hàn Nguyệt vung tay hạ kiếm, tên còn lại đầu lìa khỏi xác.

“Á_____” Tận mắt nhìn cảnh đầu rơi máu chảy, Linh Nhi ôm mặt hét lên, rùng mình một cái, lập tức biến thành hồ ly trước bao nhiêu con mắt, run lập cập không ngừng.

Cảnh này, khiến ba người phụ nữ bị trói dưới đất sững sờ tới ngất xỉu.

Nguyên Dã, Mạch Tịch Xuân từng đi nhiều hiểu rộng, nhưng thấy cảnh này cũng phải trợn mắt há miệng vì kinh ngạc.

Thu Hàn Nguyệt buồn phiền vô hạn, lẽ ra hẳn không nên ra tay tuyệt tình như vậy khiến Linh Nhi sợ hãi, nhưng khuôn mặt tuấn tú vẫn tĩnh lặng như không, bước chân vững vàng, cúi người xuống, vạch ống tay áo, để tiểu hồ ly ngọc ngà kia chui vào trong, nói với sư huynh và sư đệ vẫn còn đang ngăn người đứng đó: “Chuyện ở đây giao cho hai người cả đấy.”

Hai ngày sau, phủ thành chủ được dọn dẹp sạch sẽ, trở lại hoạt động bình thường.

Đưa thi thể của Hàn Diệp Song Diệp về nhà môn địa phương, Nguyên Dã và Mạch Tịch Xuân làm xong công tác bàn giao, đến thư phòng tìm Thu Hàn Nguyệt. Thu Hàn Nguyệt ngẩng đầu, bắt gặp vẻ mặt nghiêm trọng của hai người kia, lòng đã quyết định, liền gọi a hoàn dâng trà, ngón tay mân mê chén ngọc đã uống cạn, đợi hai người kia lên tiếng.

“Hàn Nguyệt, đệ biết chúng ta muốn nói gì.” Trầm mặc rất lâu, Nguyên Dã lên tiếng trước, “Con hồ ly đó...”

Thu Hàn Nguyệt cười rất vô tội: “Mặc huynh gọi như thế cũng đúng, nhưng đệ vẫn mong sư huynh gọi tên của nàng, Bách Linh Nhi.”

Nguyên Dã cao giọng: “Nàng ta chỉ là một con...”

Thu Hàn Nguyệt nhếch môi cười, hai mắt sắc như hai lưỡi dao.

“Tam sư huynh!” Mạch Tịch Xuân chau mày, mặc dù có chút sợ hãi trước khí thế bức người của tam sư huynh, nhưng vẫn lên tiếng. “Huynh nghĩ gì thế? Huynh khác người như vậy là đùa với lửa đấy, cẩn thận gây họa lớn!”

19. Chương 020

Chương 20

Sự phẫn nộ của quá khách

“Linh Nhi ngoan, há miệng ra.”

“Ừm...” Với bản tính ngoan ngoãn vốn có, chiếc miệng xinh nhưng khá nhọn nhợt nhạt khê mở ra.

Ngồi trên ghế, nam nhân đang ôm cô nhóc trước ngực kia cảm thấy vô cùng xót xa, cúi xuống khê hôn lên môi nàng, rồi bón thìa canh gà đã được thổi cho bớt nóng vào miệng nàng.

“Ca ca, Nguyệt ca ca...” Đôi mắt to nhắm chặt, bàn tay nhỏ xíu ôm chặt eo Thu Hàn Nguyệt, khuôn mặt xinh xắn nép sát lồng ngực rắn chắc của hắn, miệng lẩm bẩm thì thầm gọi.

“Nguyệt ca ca ở đây, Linh Nhi đừng sợ, uống xong bát canh gà này, Nguyệt ca ca sẽ đưa Linh Nhi đi tắm.”

“Nhưng...” Đôi mi dài run run yếu ớt, “Nhưng... Nguyệt ca ca giết người...”

Cơ thể Thu Hàn Nguyệt khê cứng đờ, nhưng ngay sau đó gạt phăng những phiền não trong lòng, lại bón thêm một thìa canh gà nữa, “Đấy là người xấu, Nguyệt ca ca giết người xấu.”

“... Người xấu?”

“Rất xấu rất xấu nữa là đằng khác, chúng... chúng bắt nạt các tỷ tỷ của Linh Nhi.”

“Bắt nạt các tỷ tỷ?”

“Đúng!” Chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, cuối cùng Thu Hàn Nguyệt cũng đã tìm ra lý do để giải thích. “Nếu ca ca không giết chúng, chúng sẽ giết các tỷ tỷ của Linh Nhi, Linh Nhi có muốn tỷ tỷ chết không?”

“... Không muốn!”

“Có sợ Nguyệt ca ca không?”

“Nguyệt ca ca giết người xấu... giết người xấu muốn làm hại các tỷ tỷ, Nguyệt ca ca là người tốt, Linh Nhi không sợ!”

“Ngoan, mau uống hết canh gà đi, lát nữa Nguyệt ca ca sẽ đưa Linh Nhi đi tắm nhé?”

“Ừm, Linh Nhi ngoan, Linh Nhi uống canh gà.” Đôi mắt to vẫn nhắm chặt, nhưng sự sợ hãi trên khuôn mặt đã dần dần tan biến, đợi nàng uống xong chung canh gà, đôi môi đã bắt đầu hồng hào trở lại.

Thu Hàn Nguyệt lấy chiếc khăn bông lớn quấn chặt người Linh Nhi, giữ đúng lời hứa đưa nàng đi tắm.

Từ Quan Nguyệt lâu đến tuổi nước nóng có một con đường nhỏ, hần bước đi trên con đường ấy, mỗi bước chân đều toát ra vẻ kiên định chắc chắn, nhưng trong đôi mắt đẹp, lại thoáng có chút hoang mang, buồn bã.

Linh Nhi, chỉ cần nàng không sợ Nguyệt ca ca, Nguyệt ca ca sẽ chẳng sợ gì hết.

Gần đây phủ thành chủ không được yên ổn cho lắm.

Đầu tiên là bị đám Hàn Diệp Song Diệp ác danh khét tiếng tập kích ban đêm, cũng may thành chủ kịp thời quay về, giết chết hai tên ác tặc ấy, bảo vệ được sự trong sạch của nữ quyền trong phủ.

Tiếp đến là, ba vị phu nhân trải qua đêm kinh hoàng ấy đã vô cùng sợ hãi, thành chủ bèn chuyển họ tới viện tử hê lánh nhất trong phủ, ngoài Kính Phi, không một ai khác được phép lại gần.

Lại nữa, thành chủ và hai vị huynh đệ vốn có thâm tình từ xưa không hiểu vì chuyện gì mà đã lớn tiếng cãi cọ, thậm chí suýt nữa ra tay dẫm thương nhau. Khi hai vị huynh đệ kia phui áo bỏ đi, sắc mặt đen sì, hoàn toàn không có vẻ cười cợt thân thiết thường thấy.

Lão thành chủ Thu Lai Phong đi du ngoạn quay về, cảm nhận được không khí khác thường trong phủ, không thể không tới gặp người con trai khiến ông ta vô cùng đau đầu này.

“Không có chuyện gì cả, chỉ là họ bị bọn Hàn Diệp Song Diệp làm cho sợ hãi quá mức, một thời gian nữa sẽ ổn thôi.” Thành chủ đương nhiệm giải thích qua loa.

“Nói bọn người hầu trong phủ bị dọa thì còn nghe được, nhưng Nguyên Dã và Mạch Tịch Xuân tại sao lại gây hấn với con?”

“Bất đồng quan điểm trong một vài vấn đề, nên khó tránh được xảy ra tranh cãi.”

“Nhưng ta nghe nói các con không chỉ tranh cãi, mà suýt chút nữa còn động thủ?”

“Cha chỉ là nghe nói thôi.”

“Vậy còn ba người Như Yên kia thì là thế nào?”

“Họ làm sao?”

Nhẫn nại, nhẫn nại, nhẫn nại chính là phúc. Thu Lai Phong nuốt nước miếng, “Tại sao lại giam họ?”

“Đêm đó họ bị bọn chúng sỉ nhục, nên đã vô cùng kinh hãi, thần trí không còn tỉnh táo nữa, nói năng lộn xộn, chuyển về trong viện tử yên tĩnh hơn để tĩnh dưỡng mà thôi.”

“... Chỉ có thế?” Thu Hàn Nguyệt trả lời vô cùng kín kẽ, chẳng tìm được sơ hở mà bắt bẻ.

“Không lẽ phụ thân đại nhân còn muốn thế nào nữa?”

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh là đức. Thu Lai Phong cố ép mình phải cười, “Làm cha vốn mong muốn con cháu đầy nhà, con đàn cháu đống.”

Thu Hàn Nguyệt nghe vậy, lập tức dừng bút lại, đôi mắt chăm chú nhìn cha: “Con cháu đầy nhà, con đàn cháu đống?”

“... Đúng, đúng, đúng!” Lương tâm của thằng con bất hiếu trời dậy rồi sao?

“Có cần con đánh tiếng giúp phụ thân đại nhân không?”

“Việc này...” Vì ta?

“Nếu cần con đánh tiếng thì phải thật nhanh, nhân lúc phụ thân đại nhân vẫn còn khả năng làm việc đó, phụ thân sinh thêm mấy đứa nữa đi.”

“...”

Thu Lai Phong bị đả kích nặng nề sau cuộc trò chuyện với con trai, buồn bã đi đi lại lại trong hoa viên, vô thức ngẩng đầu nhìn, người ngồi trong đình phía trước kia, chẳng phải nha đầu họ Ngụy ư?

Lão thành chủ mắt sáng rực, sự buồn bã u sầu vừa rồi chỉ còn lại vài phần, nhanh nhẹn bước về phía đình hóng mát: “Nha đầu họ Ngụy.”

“Bá phụ?” Ngụy Di Phương cũng ngẩng đầu lên, duyên dáng nhún mình thi lễ: “Bá phụ vẫn khỏe chứ ạ?”

“Khỏe, khỏe lắm.” Thu Lai Phong vội vàng đi vào trong đình rồi ngồi xuống, “Gần đây cháu thường xuyên ở lại trong phủ, chưa đi sao?”

“Trong phủ của bá phụ có hoa có cỏ lại có suối nước nóng, mỗi lần con đến, đều thấy thích thú vô cùng.”

“Vậy, những chuyện xảy ra gần đây, cháu có biết không?”

Ngụy Di Phương cười, rót một chén trà dâng cho Thu Lai Phong: “Còn phải xem là chuyện gì đã.”

Lại gặp một tiểu hồ ly! Thu Lai Phong thầm nghĩ rằng trèo trèo, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười: “Chi bằng nói chuyện cháu và Thu Hàn Nguyệt đi.”

“Con và Thu Hàn Nguyệt...” Đôi mắt quyến rũ đầy ý cười, ngập ngừng định nói lại thôi.

“Sao, làm sao?” Thu Lai Phong hai mắt lại phát sáng, “Cháu và Thu Hàn Nguyệt làm sao?”

Ngụy Di Phương cúi đầu cụp mắt. “Tình sâu như biển.”

Đã... tình sâu như biển rồi ư? Thu Lai Phong vui sướng: “Vậy bao giờ hai đứa thành thân?”

“Cái này chỉ chờ Hàn Nguyệt thôi, dù chàng sắp xếp thế nào, con cũng vui vẻ chấp nhận.”

“...Ừm?” Nói vậy, lão thành chủ lại phải suy nghĩ rồi. Nha đầu họ Ngụy trở thành kẻ ăn nói lấp lửng, tam tòng tứ đức như thế này từ bao giờ?

“Haizz ~ ~” Ngụy Di Phương buồn bã buông tiếng thở dài, “Trước kia, con tưởng rằng mình sẽ không bao giờ bị vướng vào lưới tình, sẽ không chịu khuất phục nhún mình trước bất kỳ người đàn ông nào, nhưng đến nay mới nhận ra, khi đã gặp chữ ‘tình’ rồi, phụ nữ đều bất lực giống nhau, haizz ~”

Nói vậy nghe cũng có lý, người phụ nữ cho dù có mạnh mẽ tới đâu, gặp được người đàn ông mình yêu sẽ trở nên dịu dàng thuần phục, chịu nhún mình cúi đầu... “Nha đầu họ Ngụy này, đừng giận dữ, phải nỗ lực, Thu bá bá ủng hộ cháu bằng...lời nói!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp mỗi lúc cúi mỗi thấp của Ngụy Di Phương, khóe miệng khẽ co giật.

Lão thành chủ sợ con trai tới mức ấy, thật còn ra thể thống gì nữa? Cũng may bốn cô nương đây chẳng có hứng thú với tên khốn nham nhả kia, nếu không, gặp được vị bố chồng như ông, không giày vò cho ông sống đi chết lại há chẳng phải sẽ hổ thẹn với trời cao đất dày ư?

Hai người, mỗi người đeo đuổi tâm tư riêng. Đôi mày liễu của vị khách vô tình đi ngang qua đình hóng mát dựng lên, cơn giận lan khắp mặt hoa: Thu Hàn Nguyệt, người thật to gan!

Sau nhiều ngày được Thu Hàn Nguyệt an ủi dỗ dành, chiều chuộng, Linh Nhi cũng dần dần thoát khỏi nỗi ám ảnh đầy mùi máu tanh kia, khôi phục lại vẻ hoạt bát ham chơi trời sinh. Từ bướm cho đến bồ câu trắng, các loại chim muông, còn cả một con mèo vàng lớn đều trở thành bạn của nàng. Mỗi góc ngách trong phủ, chỉ cần có bóng dáng tinh nghịch màu hồng phấn kia xuất hiện, là đều nghe thấy những tràng cười vui vẻ, tinh khiết, khiến con người ta quên đi mệt nhọc, u sầu.

Phủ thành chủ nhờ có những tiếng cười ấy, mà không khí căng thẳng bất an tích tụ từ mấy hôm trước cũng dần dần tiêu tan, ngoài việc tăng cường cảnh giới phòng vệ đặc biệt trong phủ, tất cả trở lại hoạt động bình thường.

“Linh Nhi... cô nương, đến giờ dùng bữa trưa rồi.”

“Lát nữa Linh Nhi mới muốn ăn!”

Người của nhà bếp có chút bất ngờ: Cô nàng này hôm nay lại chê cơm sao?

“Ngươi rồi ăn sẽ không ngon đâu, dùng bữa trước đã, lát nữa chơi sau.”

“... Nhưng, mãi mới thả được điều bay lên.” Lúc này, thứ thu hút sự chú ý của Linh Nhi là một con điều giấy hình bướm, đương nhiên lại là do Thu Hàn Nguyệt mua về lấy lòng người đẹp.

“Thả điều có gì là khó đâu, ăn cơm trước đã!”

“... Minh Thúy tỷ tỷ giận ư?” Tiểu hồ ly tính tình ngốc nghếch nhưng cái tai không ngốc chút nào, nghe thấy người kia bắt đầu cao giọng, lập tức quay đầu lại, bắt gặp đôi mắt tức giận, hai tay khẽ run lên, chiếc điều giấy bay luôn theo gió: “Á, điều bay mất rồi...”

“Mau ra ăn cơm cho ta!” Người mang cơm bước tới trước một bước, túm lấy cổ áo nàng, kéo quay về phòng, “Ăn cơm, ăn cơm xong chuẩn bị ăn đòn!”

20. Chương 021

Chương 21

Lời tỏ tình của thành chủ

Người mới đến rõ ràng chẳng có nhiều kiên nhẫn, Linh Nhi vừa mới ăn xong một bát cơm, nàng ta đã vội vàng sốt sắng bế sấp cô bé con trên đùi, bắt đầu giơ tay lên đánh vào mông cô nàng.

“Á, á, đau quá, đau quá!” Linh Nhi ôm lấy chiếc eo thon của người kia. “Tam tỷ, đừng đánh Linh Nhi, đừng đánh Linh Nhi nữa... Linh Nhi yêu tam tỷ mà, Linh Nhi rất yêu tam tỷ mà!”

Người kia cười nhạt, “Đồ ngốc, chỉ nói mấy câu yêu ta thì ta sẽ tha uội sao? Muội có biết thời gian này tam tỷ của muội sống thế nào không? Có biết ta đã lo lắng uội thế nào không? Có biết ta đã phải tốn bao nhiêu công sức để đi tìm muội không? Có biết đại ca, nhị tỷ đã trừng phạt ta thế nào không? Có biết...”

Mỗi khi nói xong một từ “có biết”, là lại một cái đập rất mạnh xuống mông, rõ ràng tam tỷ đang vô cùng tức giận, xuống tay không niệm tình, cái mông mềm mại non nớt của Linh Nhi chẳng mấy chốc đã tê dại vì đau.

“Hu hu... tam tỷ, đau... Linh Nhi yêu tam tỷ... hu hu... hu hu... Ca ca mau tới cứu Linh Nhi... Ca ca...”

“Khóc cũng vô ích, lần này ta nhất định phải trừng phạt muội thật nặng, xem lần sau muội còn dám tự ý bỏ nhà đi nữa không!”

“... Hu hu... Ca ca cứu Linh Nhi với... Ca ca... Ca ca...”

“Gọi đại ca phải không? Đại ca đi về phương Bắc rồi, huynh ấy còn tưởng Bạch Hổ vương tự ý cướp muội đưa đi... mà nói những chuyện ấy với muội làm gì, muội hãy nhớ cho kỹ đây, giờ đại ca không thể về ngay được! Chẳng ai cứu muội cả đâu!”

“... Ca ca... Ca ca... hu hu hu... Ca ca...” Hai cánh tay của Linh Nhi vớ ra cửa, như muốn tìm kiếm vòng tay yêu chiều độ lượng, ấm áp nhất từ nơi ấy.

Còn trên thực tế, đúng là Thu Hàn Nguyệt đã xuất hiện thật!

“Linh Nhi!” Khi đá cánh cửa bật ra, liếc mắt nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, đặc biệt là khuôn mặt nhỏ nhắn tèm lem nước mắt nước mũi của bé con, Thu Hàn Nguyệt bỗng trở nên vô cùng lạnh lùng, hấn vung tay trái chặt gãy chiếc ghế dài mà kẻ bạo hành kia đang ngồi, tay phải nhanh nhẹn rút kiếm đâm vào lưng người ta, đường kiếm nhanh như sao xẹt.

Vừa rồi, Nam Trung đến bẩm báo thị tỳ Minh Thúy chuyên hầu hạ Linh Nhi bị đánh ngất ở chái phòng, một quản sự chủ quản của nhà bếp lại cho biết vừa rồi Minh Thúy mới đi lấy bữa trưa cho Linh Nhi. Khi ấy, hấn toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Người lại vào được đây sao?” Tam tỷ của Linh Nhi một tay túm chặt nàng, thân hình nhẹ nhàng lắc một cái đã tránh được đường kiếm của hấn, không tránh khỏi có chút kinh ngạc. Kết giới mà nàng ta bày bố, hấn có thể phá vỡ ư?

“Ca ca... Ca ca... Linh Nhi đau lắm... Mông Linh Nhi đau lắm...”

Thu Hàn Nguyệt mắt như tóe lửa, cố gắng ép bản thân không được nhìn nàng nữa, trầm giọng hỏi: “Người muốn gì? Hãy nói đi.”

“Nghe khẩu khí của người, xem ra dù ta muốn gì, người cũng sẽ cho cả đấy nhỉ?” Tam tỷ cười ngạo nghễ.

“Nói ra xem.”

“Vì cái gì? Vì con bé ngốc nghếch này ư?” Tam tỷ vắn vắn nhúm tóc mai xoa xuống bên trán của Linh Nhi, “Có đáng không?”

“Tốt nhất người đừng động vào nàng.”

“... Bảo bối tới vậy sao?” Tam tỷ nheo mắt, “Nếu ta động vào nó, người có thể làm gì?”

“Tốt nhất là đừng.” Giọng Thu Hàn Nguyệt vô cùng dịu dàng.

“Nhưng, nếu không bắt nạt cái đồ ngốc này, ông trời sẽ thấy không thuận mắt đâu.” Tam tỷ dùng bàn tay còn lại, véo tai Linh Nhi, rồi lại bầu vào cái cổ nhỏ nhắn của nàng, bẹo vào cái má phúng phính đang dính đầy nước mắt của nàng... “Bẩn quá!”

Cái bẹo cuối cùng lại sờ vào một đồng bầy nhầy của nước mắt và nước mũi, nàng ta chán ghét ra sức lau vào chiếc áo ngắn màu hồng của Linh Nhi, “Ồ? Loại vải này không tệ lắm nhỉ? Nhà giàu bình thường không có tiền mua đâu, thế mà người nở mày áo cho con bé ngốc nghếch này mặc sao?”

“Rốt cuộc người là ai?” Sát khí trên người Thu Hàn Nguyệt bỗng tiêu tan. Khi lợi ích của mình bị đe dọa, tâm tư tất loạn, nếu vừa rồi không bị cái mặt tèm lem nước mắt nước mũi của Linh Nhi làm cho tâm tư rối loạn, thì hấn đã nhận ra ngay rằng người đang giữ Linh Nhi kia chẳng hề có ác ý làm hại nàng, dù là giật tóc hay bẹo má, đều rất nương tay, trong giọng nói của nàng ta cũng để lộ sự yêu chiều đầy bất lực.

“Ồ, đã phát hiện ra ta sẽ không làm hại con bé rồi phải không?” Người đàn ông này, đúng như cảm nhận đầu tiên của nàng, quả nhiên không phải hạng tầm thường, “Nhưng, người tự ý đưa nó đi, khiến bọn ta rất giận đấy.”

“Về việc này, ta rất xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Người đàn ông này nhìn giống kiểu người từ nhỏ đã được yêu chiều cung phụng, được nâng như nâng trứng hứng như hứng ngọc, thế mà lại nói ra được hai từ “xin lỗi”?

“Vốn là, tại hạ định vài hôm nữa sẽ cùng Linh Nhi lên núi chính thức dâng sinh lễ cầu hôn.”

“... Cái gì?” Tam tỷ cười ngất. “Người muốn lên núi dâng lễ vật cầu hôn?”

“Đúng. Xin hỏi tôn giá là gì của Linh Nhi?”

“... Tam tỷ, tỷ ấy là tam tỷ của Linh Nhi, hức hức...” Linh Nhi thút thít. “Ca ca, mông Linh Nhi đau lắm...”

“Ngoan. Lại đây.” Hấn dang rộng hai tay.

“Muội ở yên đây cho ta.” Tam tỷ khẽ rít lên, trấn áp muội muội đang nhấp nhồm, đôi mắt đẹp khẽ nheo lại, nghiêm túc quan sát người đàn ông trước mặt một lượt, không tồi, đúng là long phượng trong đám người phàm, nếu đem đặt giữa đám nam thanh nữ tú của hồ tộc, cũng xứng được coi là thượng phẩm.

“Người coi Linh Nhi là gì? Một món đồ chơi chưa chán tay? Hay một bảo bối xinh đẹp dùng để mua vui cho người?”

Thu Hàn Nguyệt mặt vẫn vô cùng điềm tĩnh, “Đối với ta mà nói, nàng chính là Linh Nhi.”

“Người dám nói, người sinh lòng chiếm hữu không phải vì dung mạo xinh đẹp của nó?”

“Về điểm này, ta không thể phủ nhận. Nhưng nếu chỉ xét riêng dung mạo, thì đúng là cũng chỉ sinh lòng tham muốn chiếm hữu mà thôi.”

“Ồ?” Tam tỷ dùng chân móc một cái ghế tới, kéo Linh Nhi cùng ngồi xuống, tư thế vô cùng duyên dáng, yêu kiều. “Ngoài muốn chiếm hữu ra, người còn có tâm tư gì với Linh Nhi?”

“Một lòng một dạ, muốn được sống suốt đời với nàng.”

Tam tỷ che miệng cười duyên dáng, tiếng cười vang vọng quyện lấy nhau, “Người có biết Linh Nhi là gì không?”

Thu Hàn Nguyệt điềm đạm đáp: “Trước lúc lâm chung, tại hạ sẽ giao Linh Nhi ột người đáng tin, sau khi chuyển kiếp tái sinh, sẽ lại tìm tới Linh Nhi.”

Tam tỷ nhướn mày, “Để Linh Nhi phải chịu sự giày vò khi chứng kiến người qua đời hết lần này tới lần khác? Để mỗi kiếp Linh Nhi đều phải uống phí mấy chục năm chờ đợi người? Con người người, sao lại ích kỉ như thế?”

“Đúng là ích kỷ”. Thu Hàn Nguyệt cụp mắt. “Tại hạ đã bắt đầu ăn chay tu dưỡng, nhưng việc tu hành là việc trọng đại, tại hạ không biết bản thân mình có thiên phận ấy không. Nếu tu hành không có kết quả, thì tại hạ đành phải ích kỷ, để Linh Nhi chịu khổ thôi...”

“Không khổ không khổ, Linh Nhi không khổ!” Linh Nhi thốt lên.

Tam tỷ của nàng tức giận: “Muội có biết hắn đang nói gì không, mà lại bảo là không khổ?”

Linh Nhi nước mắt rơi đầm đìa cả khuôn mặt xinh đẹp, “Biết! Ca ca đang nói muốn sống cùng Linh Nhi, sau đó sẽ phải chết rồi lại tái sinh, ca ca muốn Linh Nhi đợi, Linh Nhi nguyện chờ đợi mà.”

“Muội...” Con bé ngốc nghếch này đã thật sự biết yêu rồi sao?

“... Linh Nhi!” Thu Hàn Nguyệt vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhanh nhẹn sải bước tiến tới ôm Linh Nhi vào lòng.

“Người đứng lại!” Tam tỷ tung người cùng ghế, bay tới bên cạnh hắn. “Ta còn chuyện muốn nói.”

“... Xin mời.”

“Người luôn miệng nói thương yêu Linh Nhi, nhưng người lại không định dành toàn bộ tình yêu của mình ột mình Linh Nhi, mà cho dù tình yêu của người dành cả cho Linh Nhi, nhưng còn thân xác người thì sao? Về đẹp kiều diễm của Linh Nhi nhân gian hiếm ai bì được, nên ta cũng không lạ khi nó khiến người động lòng, nhưng loài người các người, năm thê bảy thiếp cũng không hiếm gặp, chẳng gì trong phủ người cũng đã có ba thị thiếp rồi, còn về vị trí chính thất, chắc là thuộc về con gái Ngụy gia đang làm khách trong phủ nhà người đúng không? Dù yêu thương tới đâu, dù tình cảm sâu đậm tới đâu, nhưng khi thể xác người không chỉ thuộc về một mình người, thì cũng giống như chiếc đùi gà để lâu bốc mùi mà thôi, khiến người ta khó mà nuốt trôi.”

“... Ừm, ừm, đùi gà bốc mùi rồi ăn không ngon nữa, trước kia Linh Nhi đã từng ăn rồi, không ngon chút nào, ca ca, Linh Nhi không muốn ăn!” Linh Nhi bắt đầu lo lắng, cái đầu nhỏ nhăn gặt gù liên tục.

Cô nàng ngốc nghếch này! Thu Hàn Nguyệt ánh mắt ngập ý cười, đáp: “Phu nhân chính thất của ta chính là Linh Nhi, còn về ba người thị thiếp kia, ta đã tìm chỗ để gả họ đi, Linh Nhi rất thích họ, nên ta không muốn làm qua loa cho xong.”

“Ý người là, ngoài Linh Nhi, người sẽ không có bất kỳ người phụ nữ nào khác?”

“Ngoài Linh Nhi, ta sẽ không có bất kỳ người phụ nữ nào khác.” Không phải gật đầu, cũng không đáp gọn lỏn bằng một từ “đúng”, mà hắn trịnh trọng lặp lại lời đối phương, từng từ một, nhấn mạnh như một lời hứa.

“... Thế sao?” Tam tỷ cười, từ “sao” hơi cao giọng, ngữ khí nhẹ tênh, “Người còn chưa nhìn thấy mặt thật của ta phải không? Linh Nhi nhận ra ta, là bởi ta đã giải phóng mùi hương trên cơ thể mình cho nó biết, còn mặt ta, người không muốn nhìn xem sao ư?”

21. Chương 022

Chương 22

Về mê hoặc của chị vợ

Khuôn mặt bình thường trước mắt bỗng dưng được thay thế bằng một khuôn mặt kiều diễm vô song, thân hình gầy guộc thẳng đờ bằng phẳng bị thay thế bằng một cơ thể mềm mại, với những đường cong hấp dẫn...

Thu Hàn Nguyệt không phải không chấn động.

“Thế nào? Khuôn mặt này của ta, so với Linh Nhi, thế nào?” Bách Tước Nhi khôi phục lại khuôn mặt thật của mình, hỏi.

“Ngang tài ngang sắc, mỗi người mỗi vẻ.” Lời này không hoàn toàn chính xác, vẻ đẹp của Linh Nhi có thể hấp dẫn hắn, khiến trái tim hắn run rẩy, lồng ngực phập phồng, khơi dậy tình yêu thương mấy đời mấy kiếp của hắn, không thể so bì. Còn vẻ đẹp rực rỡ chói lóa thì chỉ là rực rỡ thôi, đây là sự thích mắt đối với một vật khác, người khác, đời này, dù là nam hay nữ, những cảm nhận như thể con người ta đã từng trải qua không ít lần. Nhưng hắn muốn lấy lòng người nhà vợ, nên không ngại buông lời khen ngợi.

“Cũng rất biết ăn nói đấy nhỉ?” Bách Tước Nhi cười mê hoặc, quyến rũ vô cùng. “Nhưng, so với Linh Nhi, ta biết cách khiến đàn ông phát điên hơn. Sự phong tình của ta thì tiểu nha đầu Linh Nhi làm sao mà sánh được.”

“Có lẽ thế.” Hắn thành thật thừa nhận.

“Có ý gì?” Đôi mắt đẹp khẽ nheo lại, ngón tay búp măng uể oải cuộn tròn mấy lọn tóc mai, hành động mê hoặc chí mạng khiến người ta đến hít thở cũng thấy khó khăn. “Nghe người nói có vẻ miễn cưỡng nhỉ?”

“Ta tin vẻ đẹp của tam tỷ, đúng là khiến người khác nhìn là muốn phát cuồng.” Nhưng không phải là ta.

“... Tam tỷ?” Bách Tước Nhi cười rung cả người. “Người gọi ta là tam tỷ? Thu Hàn Nguyệt, người tưởng ta không biết gì về người ư? Khi ta biết tin Linh Nhi đang ở đây, ta đã điều tra hết tất cả về người rồi. Thuyền hoa, lầu xanh ở hai bờ sông Tần Hoài, ở khắp vùng Giang Nam này, có bao nhiêu kẻ là hồng nhan tri kỷ của người? Nam bắc Đại Giang, người đã từng làm bao nhiêu chuyện phong lưu?”

“Khi ấy, ta hoàn toàn không biết mình sẽ gặp Linh Nhi.”

Bách Tước Nhi khẽ mỉm cười, rồi lập tức lại cười tươi rói: “Những lời sáo rỗng như thế, ai có thể tin?”

“Tam tỷ xin hãy chờ xem.”

“Người muốn ta dùng muối muối như hoa như ngọc của ta để thử xem tình người nông hay sâu sao?” Thu lại nụ cười yêu kiều, không còn tư thế phóng khoáng, sắc mặt Bách Tước Nhi bỗng lạnh lùng. “Đến ngày nào đó người chán rồi vứt bỏ, ta có thể giết người thì cũng ích gì đâu? Có đổi lại được muối muối của ta không?”

Thu Hàn Nguyệt sắc mặt càng khó coi hơn: “Nếu tam tỷ đã nói thế dù tại hạ có nói bất cứ điều gì cũng không thể có được lòng tin của tam tỷ phải không? Tam tỷ có chủ ý nào hay hơn không?”

“Ta muốn đưa Linh Nhi đi!”

“Không được” Ánh mắt hần sắc như dao.

“Người cản được ta ư?”

“Chỉ bằng chúng ta thử xem?”

“Người đã khẳng khái như thế, ta sao nỡ từ chối.” Đôi này liễu xinh đẹp của Bách Tước Nhi khẽ nhướng lên.
“Ra vườn đánh một trận!”

“Tam tỷ đã giảng kết giới xung quanh nơi này?”

“Vậy mà người vẫn có thể vào được. Ta biết danh tiếng Thu gia các người không tầm thường, nhưng bốn cô nương không sợ. Vu tộc chưa chắc đã chịu vì người mà đổi đầu với Hồ tộc, còn Hồ tộc chúng ta sẽ không tiếc bất cứ điều gì để bảo vệ Linh Nhi.”

Thu Hàn Nguyệt lắc đầu, sự dịu dàng trong ánh mắt dành cả cho Linh Nhi: “Tại hạ không có ý định làm tổn thương Hồ tộc.”

“Coi như người thông minh.” Bách Tước Nhi cao ngạo nhìn hần. “Người người trần mắt thịt, để cuộc tỉ thí được công bằng, bốn cô nương sẽ không dùng pháp thuật.”

“... Đợi một lát.”

“Đợi gì nữa?”

“Tam tỷ không định dọa Linh Nhi đấy chứ?” Hần dang tay ra, “Linh Nhi, lại đây.”

“Nguyệt ca ca!” Bách Tước Nhi nhất thời không đề phòng, để cô nàng ngốc nghếch kia vượt khỏi tay, cười hi hi lao vào lòng Nguyệt ca ca, rồi ngay lập tức nũng nịu gọi: “Ca ca, ca ca, mừng Linh Nhi đau lắm, ca ca xoa cho Linh Nhi.”

“Được.” Hần dùng ống tay áo màu trắng như tuyết của mình để lau sạch nước mắt trên mặt Linh Nhi, rồi ôm nàng lên ngồi trên ghế trước cửa sổ, dùng bàn tay mình xoa xoa chỗ đau cho nàng.

“Tên đàn ông thối tha_____” Đôi mắt đẹp của Bách Tước Nhi mở trừng trừng, hai tay chống eo như chuẩn bị nổi cơn tam bành, nhưng giọng nghẹn lại vì tức.

Người đàn ông này, bất luận là ánh mắt, động tác hay nụ cười, đều thể hiện rõ sự trân trọng yêu chiều, dường như việc mà hần đang làm lúc này, là việc quan trọng nhất trên thế giới mà hần phải toàn tâm toàn ý để làm, một việc thân mật như thế, mà qua bàn tay hần nhìn đẹp như trong tranh, khiến người ta không thể sinh tà niệm khi chứng kiến cảnh ấy..

Nhìn sự dựa dẫm và sùng bái của con bé ngốc nghếch này đối với hần, giống như việc để mặt cho người ta nặn tròn nắn vuông vậy, nhưng con bé ngốc nghếch này đã ở đây bao nhiêu lâu như thế, mà đến nay vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ tí nào, loại bỏ lý do ngớ ngẩn là Linh Nhi không đủ hấp dẫn đối với hần, thì chỉ còn lý do duy nhất là: Người đàn ông này đúng như những gì hần nói, hần không phải chỉ đơn thuần là muốn chiếm hữu hay ham vui.

Nàng ta thành người đã mấy trăm năm nay, mặc dù không có khả năng đọc được tâm tư suy nghĩ của người khác, nhưng đã gặp vô số đàn ông, đặc biệt là chuyện thật thật giả giả trong tình cảm nam nữ, luôn bị đôi mắt tinh tường của nàng ta nhìn thấu đáo...

Thu Hàn Nguyệt này cũng không tệ lắm.

“Này, có đánh hay không đây?” Không tệ thì không tệ, nhưng món nợ quyền rũ dụ dỗ muội muội không thể không tính cho xong.

“Đợi Linh Nhi ngủ đã.”

“Muốn nó ngủ chẳng phải rất dễ sao!” Bách Tước Nhi chạm hai ngón tay thành một vòng tròn, miệng lẩm bẩm thần chú, ném về phía trán Linh Nhi.

“Tam tỷ_____” Thu Hàn Nguyệt bất giác phần nộ, nếu phải dùng đến ngoại lực như thế này, thì hẳn thiếu gì? Cúi đầu xuống nhìn kĩ, khuôn mặt ngủ say của bé con vẫn hồng hào diễm lệ, dường như chẳng chịu bất kỳ tác động nào, hẳn mới thấy yên tâm. “Đi thôi, đánh!”

Trận đánh này, kéo dài hai canh giờ.

Bách Tước Nhi trước khi giao chiến đã nói sẽ không dùng pháp thuật để giành chiến thắng, nhưng lại ngầm dùng thuật điều tiết hơi thở của tu đạo, mặc dù như thế vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ngược lại, Thu Hàn Nguyệt trán không một giọt mồ hôi, hơi thở vẫn đều đặn bình thường, ánh mắt vẫn thông thả quan sát đối phương... Rốt cuộc là do nàng quá tệ, hay đối phương quá phi phàm?

“Còn đánh nữa không?” Thu Hàn Nguyệt hỏi.

“Ta phải đưa Linh Nhi đi.”

“Không được!” Hắn giơ kiếm chắn ngang, vững như núi Thái Sơn.

“Ta cứ nói là được đấy!” Bách Tước Nhi tay trái khoát một cái trong không khí, một luồng khí phả vào mặt Thu Hàn Nguyệt.

Sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi: “Người nói lời mà không giữ lời?”

“Ta là hồ ly, những lời của hồ ly mà người cũng tin thì do người ngốc thôi!” Tiếng cười của Bách Tước Nhi ma mị vang vọng, áp lực trên tay trái mỗi lúc mỗi tăng.

Hắn loạng choạng giật lùi về phía sau vài bước để tìm điểm tựa: “Người tưởng...”

“Bà xã Tước Tước, nói lời thì phải giữ lời, nếu không sẽ bị đánh!”

Đột nhiên, từ phía sau hòn giả sơn trong Quan Nguyệt lâu xuất hiện một thân hình cao lớn, thân hình ấy hướng về phía Bách Tước Nhi với bộ y phục đỏ như lửa, không nói không rằng ôm chặt nàng ta vào lòng. “Bà xã Tước Tước, cha ta nói dù là đàn ông hay đàn bà, nói lời đều phải giữ lời, nàng nói dối để lừa ta thì cũng đã lừa rồi, ta là người đàn ông của nàng, ta không so đo với nàng, nhưng người khác thì không được!”

“... Người từ đâu chui ra thế?” Bách Tước Nhi vô cùng kinh ngạc, lớn tiếng quát.

“Bà xã Tước Tước sao lại nói như thế? Ta là người đàn ông của nàng, làm gì có bà vợ nào lại lớn tiếng với chồng mình như thế? Cũng may ta rộng lượng, không so đo với nàng...”

“Người im miệng cho ta!”

“Ừm!” Người đàn ông đó lập tức mím chặt đôi môi dày.

“Sao người lại đến đây?”

“Ừm...” Ánh mắt người đó nhìn Bách Tước Nhi với vẻ vô tội vô hạn.

“Ta hỏi, sao người lại tới đây?”

“Ừm... ừm...” Người đàn ông chu môi lên hất hất ra hiệu rằng mình đang “im miệng”.

“Ngu ngốc, ngu ngốc!” Bách Tước Nhi đá cho hắn một cái, rồi lại tung một chưởng, nhưng vẫn không thoát khỏi vòng tay vững chắc của người đàn ông đó. “Ta có việc phải làm, hãy thả ta ra trước đã!”

“Ừm ừm ừm...” Người đàn ông lắc đầu nguầy nguậy, khiến người phụ nữ bị ôm trong lòng hắn tức điên.

“Ngu ngốc, người đúng là một kẻ ngu ngốc hết mức! Có buông ra không? Còn không buông, ta sẽ đánh người đấy!”

“Ừm ừm ừm...”

Bên cạnh, Thu Hàn Nguyệt sờ sờ cằm, nhất thời không biết có nên hô hào cổ vũ cho tên tiểu tử này, cùng hắn diễn một vở kịch hay với bà chị vợ hay không. Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ, hắn quay vào phòng, vén rèm lên, buông người ngồi xuống, ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn kia, thở dốc, thở dốc, thở dốc một lúc. Vừa rồi, thực sự là quá mệt.

22. Chương 023

Chương 23

Chiến tranh và hòa bình của kẻ ngốc

Kết quả là, Bách Tước Nhi và người đàn ông của nàng ta ở lại phủ của hắn.

Thu Hàn Nguyệt rộng lượng thu dọn cả Tây Uyển của phủ thành chủ cho bà chị vợ này ở, điều cả một đám nô tì tới đó hầu hạ phục dịch, việc ăn việc mặc cũng đều rất rộng rãi. Mục đích của hắn đương nhiên là khiến bà chị vợ chìm trong hưởng thụ mà quên bèn mục đích chuyển đi lần này của mình.

Song, chẳng mấy ngày sau, hắn phát hiện ra, chỉ cần người đàn ông mất rậm mày to, tướng mạo thật thà chất phác có mặt, thì Bách Tước Nhi không thể thi triển dù là mưu kế hay pháp lực. Vì vậy, hắn không ngớt cảm tạ tạo vật thần kỳ, một hồ ly tinh với pháp thuật và tính tình xảo hoạt lại bị khắc chế bởi một người đàn ông hết sức bình thường, cái này gọi là có sinh tất có khắc, vật này áp chế được vật kia.

Khi vị thành chủ đại nhân đang cảm thán như thế, thì dường như hắn lại quên mất chính bản thân mình, hắn và bảo bối của hắn chẳng phải cũng giống như họ hay sao?

Song, thêm vài ngày nữa trôi qua, hắn bắt đầu thấy tức giận với kẻ tới làm khách trong phủ kia. Người này, không phải là Bách Tước Nhi đang tìm đủ mọi cách để đưa Linh Nhi đi, cũng không phải Ngụy Di Phương đang tìm mọi cơ hội để truyền thụ cho Linh Nhi đạo “đạy chồng”, mà chính là tên đàn ông diện mạo tầm thường đến cái tên cũng tầm thường phát chán – Lý Mãnh.

“Thật không? Có thật là biết đi không? Lý ca ca đã nhìn thấy chưa?” Bách Linh Nhi mở to hai mắt với vẻ tò mò cực độ, cái miệng nhỏ không ngừng phát ra những tiếng xuýt xoa kinh ngạc. Người đàn ông trước mặt nàng, đang nhướn cao lông mày để kể về những trải nghiệm của mình.

“Lại còn không thật? Muội không biết lúc ấy nguy hiểm tới thế nào đâu, nhìn thấy bao nhiêu cái cây to đột nhiên di chuyển, ta sợ nghệt cả mặt ra, nấp đằng sau tảng đá lớn không dám cử động... Linh Nhi muội muội, nếu là muội, nhất định muội còn sợ hơn.”

“Ừm đúng đúng, Linh Nhi nhất định sẽ sợ tới ngốc luôn!” Linh Nhi nhai hạt đậu thơm côm cốp, cái đầu nhỏ hất lên hất xuống.

“Cái cây đó đi đúng hai canh giờ, bên ngoài bỗng dưng có tiếng động, thế là nó liền dừng lại. Những người đẩy đến để chặt cây, họ tới tìm đi tìm lại, cuối cùng lại chọn đúng cái cây biết đi, cầm rìu lên và chuẩn bị chặt... Linh Nhi muội muội, muội đoán xem chuyện gì đã xảy ra?”

“Không biết, Linh Nhi không biết. Lý ca ca mau kể đi, mau kể đi!”

“Dây leo của cái cây ấy bắt đầu quấn chặt những người kia lại, rồi ra sức siết.”

“Á, vậy phải làm thế nào? Những người đó thật đáng thương... nhưng, họ muốn chặt cây, cái cây cũng rất đáng thương.”

“Ha, Linh Nhi muội muội, muội giỏi thật đấy, ta cũng nghĩ như vậy. Vì thế ta vừa muốn cứu những người đó, lại vừa không muốn cái cây bị chặt. Ta đột nhiên nhớ ra, có một lần cha ta vì muốn một người điên buông tay đứa trẻ hắn đang túm trên tay xuống đã cù vào nách hắn, ta bèn nhặt một cành cây dưới đất lên ngoáy ngoáy chọc cái cây, hê hê, cái cây đó quả nhiên là thả mấy người kia ra.”

“... Thật không? Lý ca ca, huynh thật thông minh quá!”

“Hê hê, cũng bình thường thôi, Linh Nhi muội muội, muội cũng rất thông minh...”

“Lý ca ca thông minh nhất, chuyện Lý ca ca kể cũng vô cùng thú vị, Linh Nhi thích lắm!”

“Thích không? Thích ta sẽ kể uội nghe thêm một chuyện nữa...”

Một khắc trôi qua. Thu Hàn Nguyệt nhận ra mình đã đứng ở bậc cửa này một khắc đồng hồ rồi, mà cô nàng ngốc nghếch kia vẫn hoàn toàn không hay biết gì. Còn hiện tại, nàng lại đem tặng ba từ “thông minh nhất” ột kẻ ngốc nghếch chẳng kém nàng là bao, thật đúng là đồ ngốc mà!

“Ngu ngốc và ngu ngốc, quả nhiên rất hợp nhau.” Giọng nói uể oải vang lên bên tai, Bách Tước Nhi cũng đã đến, thực tế thì, đến được một lúc rồi. Nàng ta đến từ lúc tên đại ngốc nói với nàng tiểu ngốc rằng “Linh Nhi muội muội, muội giỏi thật đấy.”

“Hãy đưa người kia của ngươi đi đi.” Thu Hàn Nguyệt nói.

“... Linh Nhi hả?”

“Người đàn ông của ngươi.”

“Tên ngốc ấy sao có thể là người đàn ông của bốn cô nương.... Ngươi làm gì thế?”

Thu Hàn Nguyệt đột nhiên cầm một cánh tay mềm mại trắng muốt hồng hào lên.

“Để người đàn ông của ngươi rút khỏi chỗ Linh Nhi!” Hắn nhào người về phía trước, gần như đổ ập xuống khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta.

Bách Tước Nhi nhướng mày, đôi mắt đẹp nhắm hờ, mặc dù không phối hợp dịch về phía hắn, nhưng cũng chẳng hất tay hắn ra, nàng ta muốn xem tên đại ngốc kia sẽ phản ứng thế nào.

“... Đồ quỷ háo sắc, tránh xa bà xã của ta ra!” Có người lao tới như con bò điên, ôm chặt chiếc eo thon của “bà xã” nhà mình mà chạy xa khỏi chỗ Thu Hàn Nguyệt tầm một trượng.

“Đồ quỷ háo sắc vô sỉ, sói háo sắc, dám bắt nạt bà xã Tước Tước của ta, cẩn thận ta sẽ đốt nhà, giết chết cha ngươi đấy!”

“Đáng ghét!” Bách Linh Nhi cũng “xoạt” một cái lao tới, đôi má đỏ hồng vì tức giận, hai mắt mở tròn to, giọng nói yêu kiều vang lên: “Không cho phép huynh mắng Nguyệt ca ca của muội! Nguyệt ca ca là người tốt, không phải quỷ, cũng không phải sói! Lý ca ca mắng Nguyệt ca ca, huynh thật đáng ghét, Linh Nhi không thích huynh nữa!”

“Ta... ta... nhưng... ai bảo hắn dám chọc ghẹo bà xã Tước Tước của ta chứ?!”

Cái đầu nhỏ nhắn của Linh Nhi quay phắt lại: “Ca ca tại sao lại chọc ghẹo bà xã Tước Tước của người ta?”

Lúc này, Thu Hàn Nguyệt đã hoàn toàn chẳng còn giận hờn gì nữa, bách bệnh tiêu tan, cười tươi tắn, đáp: “Ta không chọc ghẹo bà xã hắn.”

Cái đầu nhỏ của Linh Nhi lại qua sang Lý ca ca. “Ca ca nói không có chọc ghẹo!”

“Hắn nói dối, vừa rồi rõ ràng ta nhìn thấy hắn càng lúc càng áp sát bà xã Tước Tước của ta, muốn hôn nàng!”

Đôi mắt to của Linh Nhi bắt đầu ánh nước long lanh: “... Ca ca định hôn người khác?”

“Ta không có, vừa rồi trên mặt bà xã hắn có con bọt, ta định tới gần bắt con bọt cho người ta thôi.”

Đôi mắt long lanh của Linh Nhi đã không còn bóng nước nữa, “Ca ca là muốn bắt bọt cho tam tỷ thôi!”

Lý Mãnh giậm chân gào lên: “Hắn nói dối, rõ ràng ta nhìn thấy không phải như thế, Linh Nhi, muội bị hắn lừa rồi, hắn không phải người tốt!”

“Huynh, huynh, huynh... đáng ghét! Không được mắng ca ca, huynh còn mắng ca ca, Linh Nhi cũng sẽ mắng huynh đấy!”

“Hừ, mắng thì mắng, hắn bắt nạt bà xã của ta mà muội còn nói giúp hắn, người bạn như muội ta cũng không tiếc nữa!”

“Linh Nhi cũng không tiếc!”

“Ta càng không tiếc!”

“Linh Nhi càng càng không tiếc!”

“Ta một trăm một nghìn một vạn lần không tiếc!” Lợi hại chưa, muội không thể có thứ gì nhiều hơn nữa chứ?

“Linh Nhi... Linh Nhi rất rất rất rất rất... nhiều nhiều nhiều nhiều nhiều lần không tiếc!”

Haizz, tận mắt chứng kiến tiểu nha đầu này vì mình mà cãi nhau với người khác quả nhiên rất cảm động, nhưng cũng không thể để nàng tức giận tới mức này, nếu thật sự tức giận quá, đến cuối cùng người đau lòng chẳng phải là hần hay sao? Vội vàng kéo khuôn mặt đang đỏ bừng bừng kia vào trong lòng, khẽ vỗ nhẹ: “Được rồi, đừng giận đừng giận, chúng ta không đòi co với hần, đi chỗ khác chơi nhé, được không?”

“Ừm!” Linh Nhi gật đầu rất mạnh. “Linh Nhi không chơi với huynh ấy nữa!”

“Đi, Nguyệt ca ca đưa nàng đi ăn vặt, đi dạo phố.”

“Ra phố chơi ư?”

“Có thích không?”

“Thích, thích, Linh Nhi thích!” Tiểu nha đầu cứ thế ôm chầm lấy hần. “Ca ca tốt nhất tốt nhất, Linh Nhi thích nhất thích nhất!”

“Vậy ai thông minh hơn?”

“Hả?”

“Ai là người thông minh nhất trong thiên hạ này?”

“Là Nguyệt ca ca, Nguyệt ca ca là người thông minh nhất nhất thiên hạ này!”

“Ngoan.” Linh Nhi hào phóng thêm vào một từ “nhất” nữa khiến khóe miệng thành chủ đại nhân nhếch lên cười đầy thỏa mãn.

Ấu trĩ. Bách Tước Nhi khịt mũi.

“Bà xã...”

“Ai là người tốt nhất trong thiên hạ này?”

23. Chương 024

Chương 24

Nguy cơ của Linh Nhi (1)

Một khi đã ra phố, Linh Nhi giống như con chim được sổ lồng, dang rộng đôi cánh mặc sức vui đùa. Thu Hàn Nguyệt rất bao dung, lặng lẽ đi theo sau nàng, chỉ khổ cho đám thị vệ, vì muốn bảo vệ chu toàn cho tiểu chủ nhân mà chạy trước chạy sau, qua phải qua trái, không dám lơ là dù chỉ một phút.

“Điều giấy, điều giấy, Nguyệt ca ca, Linh Nhi muốn mua điều!” Vừa mua xong một xe điều giấy, quay đầu nhìn thấy những con điều giấy hình bướm bướm treo trên cao, Linh Nhi lại quay mòng mòng, vui sướng đòi mua thêm.

Thị vệ đứng gần Linh Nhi nhất móc tiền ra mua, khi quay người lại, đã không thấy bóng dáng tiểu chủ nhân đâu. “Linh Nhi cô nương?”

Hần sợ tới mức trắng bệch cả mặt, Linh Nhi thì đang chơi vui vẻ, chui tọt vào trong quầy bán đèn lồng bên cạnh, đứng trong đống đèn lồng được vẽ đủ hình đủ dạng, sờ hết cái này tới cái kia, lạ lắm vô cùng.

“Ca ca, ca ca, Linh Nhi muốn cái này, mua cho Linh Nhi cái... ơ?” Thấy chỉ còn một mình mình, Linh Nhi đột nhiên hoảng sợ, cứ thế lao ra khỏi cửa hàng. “Ca ca, Linh Nhi ở đây, đừng bỏ Linh Nhi...”

Nàng chạy sang trái lao sang phải, một cánh tay vướng vào chiếc đèn lồng mà không hề biết, sau đó lại vướng theo một loạt những chiếc đèn lồng khác, “bịch” ngã luôn xuống đường, đợi đến lúc nàng thoát thân được thì quầy bán đèn lồng cũng đổ ập luôn.

Còn Linh Nhi sau khi thoát khỏi quầy bán đèn lồng, vừa đứng dậy đã đụng cái cốp vào một người đi đường, mũi rất đau, mặt mày nhăn nhó, “Ca ca mau đến đi, đau đau đau quá!”

Người đi đường bị Linh Nhi đụng vào kia xoa xoa vai, vốn thấy mình không hề hấn gì, định dợm bước bỏ đi, nhưng khi liếc thấy dung nhan của Linh Nhi thì bàn chân vừa cất lên đó lại lập tức dừng lại, ánh mắt sáng quắc.

“Linh cô nương!” Một người thị vệ vừa kịp chạy đến.

Thu Hàn Nguyệt cũng lao vội tới, “Tiểu nha đầu, sao thế?”

“Mũi Linh Nhi đau lắm, mặt đau, miệng cũng đau!”

“Mau đưa Nguyệt ca ca xem nào.” Hai tay giữ khuôn mặt của Linh Nhi, hẩn ngấm ngấm quan sát kĩ càng từ trên xuống dưới, ngoài cái mũi hơi đỏ ra, thì không có thương tích gì. “Nghịch ngợm quá phải không? Muốn chơi mà không chịu quan sát gì cả, làm đổ quầy hàng của người ta là phải đền tiền đấy.”

Chủ quầy nếu không nhanh mắt nhìn thấy thị vệ của phủ thành chủ đi theo canh chừng cho nàng, thì sớm đã lao tới mà túm chặt lấy nàng không tha rồi. xem ra, tiểu nha đầu này nghịch ngợm như thế cũng chẳng phải lần đầu.

“Phải đền kêu leng keng phải không?”

“Đúng, phải đền rất nhiều đồng kêu leng keng.”

“... Linh Nhi có, Linh Nhi đền!” Linh Nhi lấy hai dây kêu “leng keng” có thể đổi lấy đùi gà và món cháo ngon ở thất lưng ra, nâng trên lòng bàn tay trắng nõn, nhưng trong đôi mắt mở to kia lại hiện ra vẻ nuối tiếc lưu luyến. “Ca ca.”

Hẩn cười ngất, bẹo bẹo chiếc má mềm hồng phấn của nàng, “Ngoan, cái này ta cho Linh Nhi chơi. Nguyệt ca ca sẽ đền cho Linh Nhi.”

“Nhưng Linh Nhi làm sai, Linh Nhi phải đền.”

“Đồ ngốc, tiền của Nguyệt ca ca cũng là của nàng, ai đền chẳng giống nhau hay sao?”

Lúc này đang là lúc đông đúc nhất trên phố, người qua kẻ lại, nên sớm đã rất ồn ào từ khi thành chủ đại nhân xuất hiện, mọi người đều vô cùng để ý, lại thêm thành chủ đại nhân và mỹ nhân xinh đẹp kia gần chặt như hình với bóng, khiến bản tính tò mò ưa đưa chuyện của người ta lại càng được kích thích, họ nườm nượp kéo theo, đều cố gắng để nắm bắt bằng được tin tức nóng hổi có khả năng đổi hướng gió cho những câu chuyện trà tửu hậu trong thành Phi Hồ sau này, ghi tâm khắc cốt, chờ cơ hội mang ra dùng.

Thế là, câu nói của thành chủ đại nhân, “Tiền của Nguyệt ca ca cũng đều là của nàng, ai đền chẳng giống nhau” vừa thốt ra, đã như sét giữa trời quang đánh thẳng vào tai của đám đông, và với tốc độ truyền miệng thần tốc, đã truyền khắp thành Phi Hồ.

Khi Thu Hàn Nguyệt quay người đưa Linh Nhi đi, đột nhiên cảm thấy có hai luồng ánh sáng kỳ lạ bám dính ở lưng, hẩn đột ngột quay đầu, bắt gặp cảnh vô số những ánh mắt tò mò nhìn mình chằm chằm không kịp thu về, nhưng trong số đó, không có ánh mắt mà hẩn đang tìm.

“Nguyệt ca ca, sao thế?”

“Không sao!” Hẩn quay người cất bước, nhưng trong lòng không thoải mái như ngoài mặt thể hiện. Nếu hẩn không cảm nhận sai thì, ánh mắt cùng hơi thở ấy, có lẽ là người trong Huyền môn... Vội vòng tay ôm chặt tiểu nha đầu bên cạnh. “Linh Nhi, Nguyệt ca ca đưa Linh Nhi đi ăn cháo ngon nhé.”

“Ừm!” Linh Nhi sung sướng cười rạng rỡ, như hoa đào bừng nở, đẹp không bút nào tả xiết.

Hắn vòng tay ôm chặt Linh Nhi hơn. Cho dù vị khách qua đường vừa rồi là thần tiên hay thiên sư đắc đạo, tốt nhất đừng có mơ tưởng tới bảo bối của hắn, nếu không...

Cảm giác của Thu Hàn Nguyệt hoàn toàn chính xác.

Ngày hôm sau, dùng xong bữa sáng, hắn bèn đón tiếp mấy vị thương khách từ nơi khác đến ở phòng ngoài, người canh cổng vào báo, bên ngoài có một đạo trưởng cầu kiến.

Hai từ “đạo trưởng” khiến đôi mắt hắn bỗng lạnh đi. “Mời.”

Trong phòng, khách chủ cùng ngồi, Thu Hàn Nguyệt sai dâng trà, hắn không hỏi lai lịch, cũng không hỏi mục đích đạo trưởng tới đây, mà ngồi ngay ngắn cụp mắt xuống.

“Thu thành chủ, bản đạo đoạn tuyệt với thế sự.” Đạo nhân áo xám, lưỡng quyền nhô cao, đáy mắt thâm sâu nói: “Mạo muội tới phủ, thực sự là bất đắc dĩ. Không biết Thu thành chủ có thể cho tả hữu tạm lui ra, nghe bản đạo giải thích rõ lý do?”

“Lui cả ra.” Thu Hàn Nguyệt nhanh chóng thực hiện yêu cầu của đạo nhân.

Bọn a hoàn, thị vệ trong phòng vội vàng lui ra ngoài. Đạo nhân áo xám thấy thành chủ phối hợp như vậy, cảm nhận được rằng mình đi chuyến này quả không vô ích, hắn cất tiếng: “Bản đạo vừa vào quý thành tới hôm qua, đêm gần thiên tượng, thấy phủ thành chủ bị yêu khí bao phủ, nên tới đây là muốn trừ yêu.”

Thu Hàn Nguyệt cười nhạt. Trước cửa Quan Nguyệt lâu, Khắc linh phù (bùa chú) do chính tay tộc trưởng Vu thị chế tác, có thể ẩn đi tất cả mọi yêu khí, hắn làm vậy là vì Linh Nhi, ngay ngày đầu tiên Linh Nhi đến đây hắn đã mặt dày tới xin tộc trưởng làm cho. Vị đạo sĩ này đến việc trong phủ có bùa chú bảo vệ cũng không cảm nhận được, vậy mà còn dám lớn tiếng hống hách?

“Thu thành chủ, trừ yêu diệt là chức trách từ xưa tới nay của người trong Huyền môn, bọn ta còn một ngày thì tuyệt đối không để cho yêu nghiệt giết hại chúng sinh, mo thành chủ cho phép bản đạo lập đàn thi pháp trong quý phủ, bắt yêu nghiệt trong phủ phải hiện nguyên hình!”

“Lời này của đạo trưởng là thật hay giả? Cái gọi là yêu ma quỷ quái, chẳng phải là mấy chuyện vớ vẩn hay sao. Trời đất sáng sủa, thế giới thái bình, sao có chỗ cho chúng tác oai tác quái? Đạo trưởng có lẽ bị hoa mắt rồi.”

“Thu thành chủ, ngài sai rồi!” Đạo nhân áo xám đột nhiên đứng dậy, “Thế giới rộng lớn, vật đạo luân hồi, tất cả đều phải nghe theo thiên mệnh. Nhưng luôn có những nghiệt súc không biết an phận thủ thường, hóa thành hình người nhằm mê hoặc người khác, hút tinh khí, hại tính mạng. Thành chủ lẽ nào không lo cho an nguy của mọi người trong phủ hay sao, không sợ họ bị yêu nghiệt làm hại ư?”

Thu Hàn Nguyệt khi nghe tới hai từ “ngiệt súc” đã lập tức vứt bỏ vẻ ngoài nho nhã, đôi mắt đẹp của hắn lạnh lùng nhìn xoáy vào người vị đạo nhân tự nhận hóa thân thành chính nghĩa kia, sau đó đáp: “Bổn thành chủ nói trong phủ không có yêu nghiệt là không có yêu nghiệt, đạo trưởng còn bàn về vấn đề này bổn thành chủ sẽ định ngài tội dùng lời lẽ ma quỷ để mê hoặc lòng người, cách ly ngài khỏi địa giới của thành Phi Hồ. Kính Phi, tiễn khách!”

Đạo nhân áo xám cũng nổi giận, “Thành chủ, yêu nghiệt đó bản đạo tận mắt nhìn thấy, chính là người cùng thành chủ ra phố ngày hôm qua...”

Thu Hàn Nguyệt ném chén trà trong tay xuống đất, “Kính Phi, tiễn khách! Người có điếc không hả?!”

“...Vâng!” Kính Phi đứng gần cửa nhất lập cập chạy vào, “Đạo trưởng, mời!”

“Thành chủ, ngài đừng để bị mi mê hoặc, nó sẽ hại thành chủ...”

“Bịt miệng hắn lại, kéo đi, ném ra ngoài cổng, truyền lệnh của bổn thành chủ, người này là một thuật sĩ giang hồ, người dân thành Phi Hồ có gặp, nhắm mắt bịt tai làm ngơ! Trái lệnh luận tội!”

Kính Phi và hai thị vệ khiêng đạo nhân lên, đi qua sân viện, rồi ném thẳng xuống thềm Hán Bạch Ngọc.

Hai thị vệ ném người xuống, một người quay lại bấm báo, một người đi đến nơi phồn hoa đông đúc nhất trong thành truyền khẩu dụ của thành chủ, Kính Phi lại đột nhiên dừng bước, nhìn trái ngó phải thấy

không có ai, mới bước nhanh lại trước mặt đạo nhân áo xám, rút miếng vải bịt miệng đạo nhân ra, hỏi: “Yêu tinh có thật sẽ hút hết tinh khí rồi giết người ta không?”

24. Chương 025

Chương 25

Nguy cơ của Linh Nhi (2)

“Kính Phi, người có tận mắt nhìn thấy đạo sĩ đi xa không?”

“Vâng, thành chủ, tiểu nhân chính mắt nhìn thấy vị đạo sĩ đó đi khỏi thành Phi Hồ, người trong thành cũng không ai dám nhìn ngó để ý gì tới ông ta.”

“Báo cho binh sĩ khắp bốn cổng thành, không cho phép đạo sĩ đó bước vào thành Phi Hồ dù chỉ là nửa bước!”

“Vâng, tiểu nhân lập tức tới bốn cổng thành truyền lệnh.”

Sau khi dặn dò kĩ lưỡng, sắp xếp mọi việc thỏa đáng, Thu Hàn Nguyệt lại vẫn chưa cảm thấy thực sự yên tâm, nhưng khi ngẫm nghĩ kĩ lại, chẳng tìm ra bất kỳ sơ suất nào, hẳn đành cho rằng là vì mình đã quá lo lắng cho tiểu nha đầu kia.

“Ca ca!” Cửa thư phòng bật mở, thân hình mảnh dẻ với sắc phụ hoa đào nhào vào lòng, ngay lập tức, hương thơm thanh khiết xộc vào mũi, rồi cứ thế lan dần xuống.

Hắn dùng mũi mình cọ cọ và trán tiểu nha đầu, “Sao thế?”

“Ca ca còn rất nhiều việc phải làm ư?”

“Còn một vài việc.”

“Linh Nhi rất muốn ngủ, nhưng không có ca ca, Linh Nhi không ngủ được.” Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng chu lên, nhỏ nhẹ oán trách.

Tiểu nha đầu không hiểu được “nỗi khổ” của đàn ông, nàng hoàn toàn không biết rằng, mỗi ngày nằm ôm nàng, Nguyệt ca ca của nàng đã phải chịu giày vò như thế nào? Hẳn ai oán thở dài, “Vậy Linh Nhi tạm thời nằm ngủ trong lòng Nguyệt ca ca đi, đợi Nguyệt ca ca làm xong việc sẽ cùng quay về Quan Nguyệt lâu, được không?”

“Ừm.” Linh Nhi lặn qua lộn lại, dịch trái nghiêng phải, tìm được tư thế nằm thích hợp nhất, cái đầu nhỏ dựa vào khuôn ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, đôi mi dài dần khép lại, chẳng bao lâu, đã phát ra những tiếng thở đều đặn.

Haizz. Hẳn lại thở dài lần nữa, lần sau không biết có nên hỏi chị vợ một câu, tiểu nha đầu này bao giờ mới trưởng thành đây? Định thần lại, hít một hơi thật sâu, ngửi thấy làn da còn thơm mùi sữa tắm tạm thời khiến người ta xua tan dục vọng nặng nề, cầm bút cúi mặt, bắt đầu chăm chú làm việc.

“Thành chủ.” Nửa canh giờ sau, Kính Phi mang trà và bữa ăn đêm lên. “Có cần để Linh Nhi cô nương nằm ngủ trên chiếc ghế dài đằng sau không? Nằm thế ngủ sẽ dễ chịu hơn.”

Thời gian này, Kính Phi như được giác ngộ, bất cứ chuyện gì có lợi cho Linh Nhi cô nương, hẳn đều dễ dàng nhận lời.

“Ừm?” Thu Hàn Nguyệt cup mắt nhìn tiểu nha đầu đang ngủ rất ngon trong lòng mình, rồi lại nhìn đám công văn đang chất thành đống đợi phê duyệt trên văn án, gật đầu. “Đến phòng ta mang tắm tắm Ba Tư đó lại đây.”

“Tuân lệnh.”

Thư phòng của phủ thành chủ là nơi Thu Hàn Nguyệt dùng để xử lý công việc, trước khi có Linh Nhi, rất nhiều khi xử lý công việc quá muộn, hần đều ngủ lại. Dùng một chiếc bình phong bằng trúc để chia đôi căn phòng, phía sau đặt một chiếc sập bằng gỗ đàn.

Trên chiếc sập được đóng theo kích thước của hần, càng khiến thân hình nhỏ bé của Linh Nhi trông nhỏ bé hơn, nhỏ bé tới mức hần muốn nhét nàng vào trong da thịt mình...

“... Ngon... Ngon quá... Linh Nhi muốn ăn nữa... Chẹp chẹp...” Không biết nằm mơ thấy gì, mà cái miệng chẹp chẹp, lẩm bẩm nói.

Sao đến nói mơ mà cũng xinh đẹp động lòng người đến thế? Hần không tìm được cùi đầu xuống, định hôn lên đôi môi nhỏ, nhưng suýt nữa thì bị nàng cắn vào đầu lưỡi, tức tới mức muốn giơ tay khê vỗ mông nàng một cái, “Tham ăn tới mức muốn ăn luôn cả Nguyệt ca ca sao?” Rồi ngay sau đó, hần lại bất lực than: “Muốn ăn Nguyệt ca ca cũng không sao, nhưng nên ăn bằng cách khác. Linh Nhi của ta, bao giờ nàng mới lớn?”

Đáp lại hần là tiếng thở đều đều của Linh Nhi.

Haizz, đây quả là sự trừng phạt ngọt ngào nhất trên thế giới này.

“Thành chủ, thăm đã mang đến rồi.” Kính Phi vén rèm đi vào, trong lúc thành chủ đón lấy để đắp cho Linh Nhi cô nương, hần cũng rất nhanh tay nhanh mắt cúi xuống, cầm đôi hài nhỏ của Linh Nhi cô nương để lại ngay ngắn gọn gàng.

Thu Hàn Nguyệt liếc thấy, cười nói: “Cuối cùng Kính Phi cũng đã hiểu ra sự đáng quý của Linh Nhi rồi, cũng bắt đầu không thể không thích Linh Nhi, đúng không?”

“...Vâng.” Kính Phi cúi đầu đáp. Nếu Linh cô nương không phải là một con hồ ly tinh, mà là một cô nương thật sự, thì tốt biết bao.

“Ca ca, Linh Nhi tại sao không thể đi thăm các tỷ tỷ?”

“Linh Nhi rất nhớ các tỷ tỷ, rất muốn đi thăm họ, họ đang ở đâu?”

Vì tiểu nha đầu ngốc nghếch này cứ truy hỏi, nên Thu Hàn Nguyệt phải tới làm phiền chị vợ. Khi đẩy cửa bước vào Phòng Hà Trai, Bách Tước Nhi xinh đẹp lạnh lợi đang bị người đàn ông của nàng ta đuổi chạy quanh vườn.

“Người tới đây làm gì?” Lý Mãnh liếc thấy hần, khuôn mặt to kệch bỗng hiện lên vẻ cảnh giác.

“Ta có chuyện muốn cầu kiến tam tỷ.” Hần tới là để nhờ giúp đỡ, không cần thiết phải chọc giận tên thô lỗ này.

“Ồ, miệng lưỡi dẻo quẹo ấy nhỉ, xem ra việc người nhờ chẳng nhỏ rồi.” Bách Tước Nhi chưa nói đã cười, xinh đẹp quyến rũ.

Hần chấp tay làm lễ, “Không biết tam tỷ có thể tẩy sạch kí ức của một người không?”

“Nếu là kí ức nhất thời thì được. Nếu để viết lại kí ức của cả một khoảng thời gian dài, thì không được.” Pháp thuật kiểu đó, phải là thượng tiên trên thiên giới mới làm được. Trong Hồ tộc, chỉ có đại ca mới có thể làm được.

“Ba người phụ nữ ở Đông viện, bọn họ từng tận mắt chứng kiến Linh Nhi từ hình dạng con người biến thành hồ ly.”

“Chính là ba người thiếp của người phải không? Giết đi chẳng phải là xong à?”

“Họ đều là những cô nương lương thiện.”

Đôi môi quyến rũ của Bách Tước Nhi hé mở: “Đau lòng chứ gì? Không nữ phải không?”

“Giết người trong tình huống cực chẳng đã là chuyện bất đắc dĩ, nếu ta là kẻ xem mạng người như cỏ rác, thì tam tỷ có yên tâm mà giao Linh Nhi cho ta không?”

“Hừ, cho dù ngươi là người thế nào, ta cũng không thể giao Linh Nhi cho ngươi!” Những lời này của Bách Tước Nhi cũng chỉ là để nói cho sướng miệng mà thôi, những gì cần thấy nàng ta cũng đã thấy rồi, nàng ta cho rằng chỉ có giao muội muội ngốc nghếch ngoài khuôn mặt xinh đẹp ra chẳng có gì kia ột người như hắn thì kẻ làm huynh làm tỷ như nàng ta mới yên tâm mà sống cuộc đời của mình được, có điều, chắc chắn đại ca luôn yêu thương Linh Nhi sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện này. Thu Hàn Nguyệt, những ngày khổ khổ của ngươi sắp tới rồi.

“Đi trước dẫn đường, bốn cô nương muốn nhìn qua ba vị thị thiếp kia của ngươi!”

Ca ca bận rộn với công việc, tam tỷ thì luôn bị Lý ca ca giữ chặt, Ngụy tỷ tỷ không biết bỏ đi đâu rồi, đại hoàng mao mấy hôm nay không đến, lũ chim bồ câu trắng sợ lạnh ở rịt trong tổ... Linh Nhi thật quá buồn chán.

Bách Linh Nhi trèo lên cây liễu lùn, miệng gặm táo, buồn bã không vui.

“Linh cô nương, cô nương đang ở đâu? Linh cô nương...” Minh Thúy đi vào vườn, dừng lại trước đôi giày màu hoa đào đang lắc qua lắc lại trước mắt, ngẩng đầu lên: “Linh cô nương xuống đi, nô tì gói xong sủi cảo rồi, nhân lúc nóng phải ăn ngay thôi.”

Sủi cảo vốn là món ăn ở quê nhà của Minh Thúy, hôm đó phở thành chủ cho người hầu kẻ hạ nghỉ, cô ta và mấy tỷ muội thân thiết mua bột và nhân về gói sủi cảo để ăn, bị Linh cô nương với cái mũi thính ơ là thính phát hiện, tỏ ra vô cùng thích thú. Từ đó, thành chủ phát thêm cho cô ta một phần tiền lương, chuyên làm những chiếc sủi cảo đủ mọi hình dáng vào bất kỳ lúc nào nhằm thỏa mãn cơn thèm đột xuất của Linh cô nương.

Minh Thúy ngăn người: Lần đầu tiên nghe vị chủ nhân nhỏ bé này nói không muốn ăn. “Cũng đã đến giờ cơm trưa rồi, người phải ăn thôi.”

“... Linh Nhi không muốn ăn, Linh Nhi rất buồn.” Dựa vào thân cây, cái đầu nhỏ xinh từ xưa tới nay chưa bao giờ ủ dột giờ gục xuống.

“Vì không có ai chơi với người ư? Vậy nếu người ăn trưa xong, nô tì sẽ cùng người đi thả diều, hay người muốn đi thả đèn Khổng Minh? Điều rất vui đấy.”

“Nhưng...”

“Mời người mau xuống đây đã, nô tì nhất định sẽ tìm vài trò mới mẻ khiến người thích thú.”

“Được.” Dù sao Linh Nhi cũng là một cô nàng ngoan ngoãn, nghe lời Minh Thúy nhảy xuống, nhưng khi tiếp đất bị trượt chân nên ngã sòng soài ra đất.

Minh Thúy sợ trắng bệch cả mặt, vội vàng chạy lại đỡ: “Linh cô nương, không sao chứ?” Cái cây thấp tè như thế, sao có thể ngã chứ? Linh cô nương từng trèo cây dương cao tới hai trượng rồi cơ mà.

“Đau hông quá, đau hông quá...hu hu... đau quá... hu hu... ca ca...” Chẳng biết bao ầm ỨC dồn nén, Linh Nhi đầu tiên là bật khóc khe khẽ, sau đột nhiên òa lên nức nở, nhưng không khóc lớn tiếng như mọi lần, mà cứ kìm nén, thút tha thút thít. Minh Thúy đứng nhìn và kết luận, tiểu chủ nhân càng khóc, lại càng không có hơi để thở.

“... Linh cô nương, người đừng dọa nô tì, người rốt cuộc là làm sao? Người mau... Có ai không, có ai không, mau đi mời thành chủ, mời đại phu!”

25. Chương 026

Chương 26

Nguy cơ của Linh Nhi (3)

Thu Hàn Nguyệt vội vã đi đến trước tiên. Cô nàng nằm trên giường, co rúm lại trong chiếc chăn tơ, khuôn mặt trắng bệch, cái miệng nhỏ vẫn thút thít, phát ra những âm thanh yếu ớt.

“Linh Nhi!”

“Ca ca!” Cơ thể nhỏ bé nhoài về phía hấn, yếu ớt cầu khẩn: “... Đau... đau quá.... Linh Nhi rất đau... Ca ca... cứu Linh Nhi...”

“Đau ở đâu? Ở đâu? Ở chỗ nào, Linh Nhi của ta...” Thu Hàn Nguyệt không kìm được nỗi xót xa trong lòng, bàn tay to lớn bắt đầu sờ khắp người Linh Nhi để kiểm tra, tìm ra chỗ bị thương, miệng hét: “Minh Thúy, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Nô tì cũng không biết... Tiểu chủ nhân hôm nay nhảy từ trên cây xuống bị ngã, thế là bắt đầu khóc, bắt đầu kêu đau, nhưng cái cây đó chỉ cao bằng nô tì thôi, tiểu chủ nhân lại ngồi ở cành thấp, thực sự không thể ngã bị thương chỗ nào được.” Minh Thúy vừa lo vừa sợ, cũng bắt đầu thút thít.

“Ca ca... đừng giận Minh Thúy tý tý...” Linh Nhi thở gấp, giọng như muốn cầu xin thay Minh Thúy.

“Được, nàng hết đau ta sẽ không giận... Linh Nhi!” Khi hấn định thần nhìn kĩ, phát hiện ra khuôn mặt nhỏ bé của nàng đã chuyển sang màu xanh, trái tim hấn như bị nỗi sợ hãi túm chặt, run lên bần bật. “Nói cho Nguyệt ca ca nghe, chỗ nào khó chịu? Chỗ nào khiến nàng đau?”

“Đau... đau quá... Không biết...” Linh thể thuần khiết trẻ con như bị một bàn tay nặng trĩu đè lên, càng ngày càng chặt, càng ngày càng nặng, Linh Nhi trẻ con tính tình đơn thuần, không biết cách kể lể mô tả, chỉ biết khóc mà thôi.

“Không biết...” Linh Nhi của ta, nàng là thể này là muốn giết ta hay sao? Thu Hàn Nguyệt mặt tái như tro.

“Ca ca mau cứu Linh Nhi... Tam tỷ cứu Linh Nhi...”

“Tam tỷ?...” Hấn như tỉnh mộng, thẳm rửa mình một tiếng, “Minh Thúy, mau ra ngoài gọi một thị vệ nhanh nhẹn đi mời tam tỷ của Linh cô nương tới đây!”

“Đại phu đến rồi, có cần để đại phu khám cho tiểu chủ nhân trước không...”

“Tam tỷ của Linh cô nương tinh thông y thuật, mau mau đi mời.” Bé con trong lòng đang cầu cứu hấn, mỗi tiếng rên của nàng như lưỡi dao cắt da cắt thịt hấn. “Mau đi mời, mau đi mời...”

Chưa đến nửa tuần trà, Bách Tước Nhi đã chạy đến, vào cửa thấy sắc mặt của muội muội, dung mạo như hoa như ngọc thoáng biến đổi: “Bảo hộ ra ngoài cả đi!”

Bách Tước Nhi áp bàn tay vào lưng muội muội, đầu tiên là truyền uội muội chút nội lực, giúp hơi thở ngày một gấp gáp hơn của muội muội chậm dần lại, sau đó lột bỏ y phục của muội muội, cho đến khi không còn gì trên người nữa.

Thu Hàn Nguyệt không hiểu: “Người là muốn...”

Lúc này, Bách Tước Nhi cũng chẳng còn quan tâm tới việc lột trần muội muội trước mặt người ngoài, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ là của người ta rồi. “Người cũng giúp đi, từ áo lớn tới áo con, tìm kĩ từng đường kim mũi chỉ, xem có vật gì giống như bùa chú không?”

“Bùa chú?”

“Đúng, bùa chú bắt yêu.”

“Cái gì?” Hấn như không dám tin.

“Còn không mau tìm? Giờ đâu phải là lúc kinh ngạc hay tự trách, chỉ cần tìm thấy và mang nó đi hủy, Linh Nhi mới có thể khỏi được.”

“Được, tìm!” Hấn cầm y phục của Linh Nhi lên, bắt đầu lần tìm trên các đường may, từng chút từng chút một.

Bách Tước Nhi vừa lật xem vừa nói: “Nếu ta đoán không lầm, thì có lẽ là ‘hao phù’[1], chính là loại bùa chú dần dần hút cạn tinh lực làm hao mòn tinh thần của người bị yểm bùa, pháp thuật không mạnh, nhưng

Linh Nhi ngoài mấy thuật cứu mạng được bọn ta truyền thụ, thì có thể nói là không có tu hành gì... Người phát hiện ra sự bất thường của Linh Nhi từ bao giờ?”

[1. Hao: Nghĩa là tiêu hao, phù: Là bùa chú.]

“Sáng sớm nay khi ăn sáng, Linh Nhi chỉ ăn mấy miếng, rồi nói muốn ăn sủi cảo do Minh Thúy gói, buổi trưa thì ngã từ trên cây xuống... Không, tối qua khi ăn cơm nàng đã không ăn nhiều như bình thường rồi.” Hần lẽ ra nên phát hiện ra sớm, tối qua còn khen nàng là ngoan khi thấy nàng chịu ăn ít đi trước khi ngủ, không hề phát hiện ra lúc nàng cười nhìn rất yếu ớt không có sức...

“Bắt đầu từ tối qua đã có biểu hiện rồi, điều đó có nghĩa Linh Nhi trúng loại bùa này đã ba bốn hôm.”

Ba bốn hôm? Bốn ngày trước, chính là cái ngày mà đạo sĩ kia tìm tới hắn. Nghĩ đến đây, toàn thân hắn lạnh toát, lòng bàn tay rịn mồ hôi, lẽ nào sự bảo vệ kĩ lưỡng chu đáo của hắn cũng không tránh được kiếp nạn này?

“Sao không có?” Áo lớn áo nhỏ đã tìm hết một lượt, đến tóc của Linh Nhi cũng đã bới tung ra, trang sức rút hết, nhưng không phát hiện được điều gì.

“Sao lại không có?” Khuôn mặt tràn đầy tự tin của Bách Tước Nhi cũng bắt đầu có vài nét hoang mang. “Loại bùa chú này mặc dù pháp thuật yếu, cách hóa giải cũng đơn giản, chỉ cần hủy đi là xong. Nhưng nếu không tìm ra bùa chú, Linh Nhi sẽ ngày một suy yếu, cho dù đại ca ta tới, cũng chỉ có thể dùng cách truyền nội lực để duy trì sự sống của Linh Nhi...”

“Ca ca... Tam tỷ...” Linh Nhi vốn vẫn nằm yên nãy giờ bỗng đứng bật khóc khe khẽ, “Đau quá, cứu Linh Nhi...”

Trời ơi, hãy để hắn chết thay nàng! Thu Hàn Nguyệt đang đi lao tới, thì bị Bách Tước Nhi ngăn lại, ánh mắt quét khắp người hắn một lượt, “Hàng ngày người đều ôm tới ôm lui Linh Nhi, là người ở gần nó nhất, nếu không có trên người Linh Nhi, không chừng lại ở trên người người!”

Nói xong, nàng ta áp tay vào lưng Linh Nhi, hai mắt nhắm lại, bắt đầu truyền nội lực.

Thu Hàn Nguyệt hiểu ngay ý của nàng ta, vội vàng lẩn ngay ra sau bức bình phong, bắt đầu lột hết y phục, lần tìm từng chút một.

Song, lật tìm tất cả mọi thứ trên người tới ba bốn lần, vẫn không phát hiện điều gì khác thường, hắn giật ngay một chiếc áo choàng khác đang mặc trên bình phong mặc tạm vào, rồi vo tròn đồng quần áo dưới đất, bước nhanh ra phòng ngoài: “Minh Thúy!”

“Có nô tì!”

“Dem đốt hết chỗ quần áo này đi!”

“... Không được!” Bách Tước Nhi đuổi theo. “Ngộ nhớ lá bùa đó ở bên trong, nếu dùng lửa đốt sẽ khiến uy lực của nó mạnh gấp đôi. Ngâm quần áo vào nước bẩn, ít nhất là ba ngày ba đêm.”

“Nghe thấy rồi đấy, còn không đi làm đi?”

“Vâng, thành chủ...” Minh Thúy ôm chỗ quần áo, nhưng lại không lập tức lui đi ngay.

“Còn không đi?”

“Nô tì muốn hỏi một câu, tiểu chủ nhân gặp phải vật gì không sạch sẽ ư?”

Bách Tước Nhi nhướn mày: “Tại sao lại hỏi như thế?”

Vừa rồi Minh Thúy vẫn thấp thỏm lo lắng sợ chủ nhân hỏi tới tội không chăm sóc chu đáo cho tiểu chủ nhân, sợ mất đi công việc đang được bao người ghen tị thêm muốn, suy nghĩ mãi, quyết định sẽ tận tâm tận lực, không cầu lập công nhưng mong thoát tội.

“Hôm nay nô tì luôn ở bên cạnh tiểu chủ nhân, nhìn tiểu chủ nhân vốn rất muốn ăn muốn chơi và cũng muốn cười, nhưng lại như không đủ sức, khi ấy nô tì đã nghĩ tới việc này rồi. Giờ thấy thành chủ muốn mang y

phục đi ngâm nước bẩn, trước kia nô tì từng chứng kiến, trong thôn có người trúng tà, người già trong thôn cũng làm như vậy, sợ thứ đó bị giấu trong quần áo không hủy được.”

“Đúng, bốn thành chủ đúng là nghi ngờ như thế.” Giải thích như vậy, cũng không phải không đúng. “Thế thì sao?”

“Nếu như vậy, không chỉ đốt quần áo, mà đến để giày cũng phải cẩn thận...”

“Giày?” Bách Tước Nhi hét lên kinh ngạc, quay đầu chạy vào phòng trong, cầm đôi giày thêu nhỏ dưới gầm giường lên, lật để giày tìm, ngay lập tức lửa giận phùng phùng, hét lên: “Thu Hàn Nguyệt, tốt nhất người nên cho ta một lời giải thích hợp lý.”

26. Chương 027

Chương 27

Nỗi ân hận của Kính Phi

Lúc trước, Bách Tước Nhi chỉ chăm chăm muốn tìm thấy bùa chú của Linh Nhi, đương nhiên không hề bận tâm tới nguyên nhân khiến người ta muốn ám hại muội muội non nớt của mình, nhưng khi đã tìm ra bùa chú rồi, làm sao nàng ta có thể không truy cứu?

“Trong phủ thành chủ của người, ngay trước mắt người, nếu người không thể bảo vệ Linh Nhi, thì người nghĩ ta có thể yên tâm giao Linh Nhi cho người sao? Hôm nay ta còn ở trong phủ này, nếu ta không có ở đây, Linh Nhi sẽ thế nào?”

Lần này, Thu Hàn Nguyệt chẳng còn gì để nói. Hắn sai vì đã quá tự tin, chưa kịp kể lại chuyện đạo sĩ áo xám kia cho Bách Tước Nhi nghe, nếu không với sự giáo hoạt tinh nhanh của nàng ta, việc đối phó với loại đạo nhân đó không phải quá khó, và như vậy thì đạo sĩ kia sẽ không có cơ hội lợi dụng sơ hở của hắn, đục nước béo cò.

Mà sơ hở này, không biết ở đâu ra?

“Minh Thúc vào đây.”

“Thành chủ.” Minh Thúc vẫn đứng ngoài cửa chờ sai bảo nghe gọi chạy vào ngay.

“Mấy hôm nay ngoài người ra, còn có ai sắp xếp quần áo đồ dùng của tiểu chủ nhân không?”

“Ngoài nô tì ra, thì không còn ai khác, vì đồ của tiểu chủ nhân đều quá quý giá, không ai dám động vào.”

“Người không nhờ ai làm giúp lần nào ư?”

“Tuyệt đối không! Hiện giờ trong phủ nô tì chỉ phải hầu hạ một mình tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân có thể nói là chủ nhân tốt nhất trên đời này, nô tì sao nỡ nhường công việc này cho người khác.”

Không phải Minh Thúc.

... Hắn thật sự không muốn đó là người... khác.

“Thành chủ, tiểu chủ nhân có thể vào không?”

Bấm báo liền mấy lần, trong phòng vẫn tĩnh lặng như không, Kính Phi rụt cổ, bàn tay dè vào cửa mấy lần, nhưng không dám mở cánh cửa đó.

“Thành chủ...”

“Vào đi.”

Giọng nói này của chủ nhân không giống như đang giận chứ? Kính Phi nuốt nước miếng, bước vào trong, không đợi chủ nhân lên tiếng, đầu tiên là hắn cười hi hi: “Thành chủ...”

Thứ đồ bắt mắt để ngay trên thư án, khiến nụ cười trên môi hấn cứng lại.

Đôi mắt Thu Hàn Nguyệt lạnh như băng: “Xem ra, bốn thành chủ không cần hỏi nữa.”

Kính Phi quỳ sụp dưới đất, nhưng hai môi mím chặt, vẻ mặt quật cường.

“Cái hôm Linh Nhi ngủ trong thư phòng, người đã nhét bùa xuống dưới đế giày.” Thu Hàn Nguyệt cầm chiếc giày thêu nhỏ kia lên, lá bùa vẫn dính dưới đế, đã bị Bách Tước Nhi phá thuật lực, chỉ giữ lại làm chứng cứ. Chính là nó đã suýt làm hại tới tính mạng của Linh Nhi. Mà người dân nó càng không thể tha thứ được!

“Nếu thành chủ đã biết, tiểu nhân cũng chẳng còn gì để nói. Thành chủ muốn phạt muốn đánh, tiểu nhân tình nguyện hứng chịu.”

“Nghe khẩu khí của người, thì người không cho rằng mình đã sai?”

“Tiểu nhân không sai!” Kính Phi ngược khuôn mặt có đôi lông mày thanh tú lên, ánh mắt đầy kiên nghị. “Nàng vốn chỉ là một con... Nếu không thành người, thì chẳng phải là... Người và thú không thể nào sống cùng nhau, thành chủ người vì chút mỹ sắc mà định hủy hoại tiền đồ và tính mạng của mình ư?”

Thu Hàn Nguyệt không giận, ngược lại còn bật cười: “Thế là, người muốn nàng chết?”

“Không! Tiểu nhân không muốn nàng ta chết! Chỉ muốn nàng ta rời khỏi đây, đạo nhân đó nói, qua năm ngày, yêu tinh sẽ không thể chịu đựng được mà phải bỏ đi...”

“Nhưng, nàng đã suýt chết.”

“Sao cơ?” Kính Phi nghệt mặt. “Rõ ràng là đạo nhân đó nói...”

“Kính Phi, người nghĩ ta nên trừng phạt người thế nào đây?”

“Người muốn trừng phạt thế nào thì trừng phạt, nhưng tiểu nhân không cho rằng mình đã sai, đạo nhân đó nói, súc sinh vốn không nên tu thành người...”

Bốp! Một cái bạt tai nảy lửa, vừa mạnh vừa đau, giáng xuống má trái của Kính Phi. Sự kinh ngạc hiện trên mặt Kính Phi còn nhiều hơn là đau đớn. Khi hấn sáu tuổi đã bắt đầu hầu hạ bên thành chủ, lúc đó vẫn còn là công tử, khi ấy tiếng là hấn hầu hạ công tử nhưng sự thật thì công tử phải chăm lo cho hấn, mặc dù tính tình công tử hà khắc, khi muốn trêu chọc ai thì không giờ biết nương tay, nhưng chưa từng động tay động chân hay mắng chửi hấn, ngược lại lúc nào cũng tìm cách bồi dưỡng và coi trọng hấn. Cho dù hấn lỡ tay đánh vỡ chiếc cốc ngọc mà chủ nhân yêu thích nhất, cũng chỉ bị phạt đứng một buổi sáng rồi thôi, khiến mọi người bắt đầu xì xầm và tò mò về quan hệ giữa hai người. Nhưng lần này, chủ nhân đã xuống tay thật... mà thứ kinh khủng hơn cái tát đó, chính là ánh mắt của chủ nhân.

“Kính Phi, người khiến ta quá thất vọng.”

“Thành chủ, tiểu nhân...”

“Đừng nói thêm gì nữa!” Thu Hàn Nguyệt híp mắt lại, “Ta không muốn giết người, nhưng nếu ta còn nghe người nói rằng mình không làm sai hoặc những lời đại loại như những gì người làm là vì nghĩ cho bốn thành chủ ta, ta thật sự sẽ giết người đấy! Người có muốn ta giết người không?”

“Thành chủ...” Cho tới lúc này, Kính Phi đã nếm trải cảm giác thế nào gọi là sợ rồi.

“Bốn thành chủ sao có thể huấn luyện ra một tên nô tài ngu xuẩn, mê tín dị đoan, không phân biệt được tốt xấu như người chứ? Thật uổng công bốn thành chủ đã kỳ vọng vào người, Kính Phi, người thật khiến bốn thành chủ quá đổi thất vọng. Người có biết khi người làm việc này, người sẽ mất đi thứ gì không?”

Kính Phi run rẩy, sắc mặt thoát biến đổi: “Không, thành chủ! Người đừng đuổi Kính Phi đi. Tiểu nhân không có nhà, tiểu nhân từ nhỏ đã làm ở đây...”

“Ta sẽ không đuổi người đi. Nếu là người khác, cho dù chỉ làm tổn thương tới cái móng tay của Linh Nhi, ta cũng sẽ khiến hấn sống không bằng chết. Trước đây bốn thành chủ vốn coi người như huynh đệ của mình, mặc dù người mắc phải lỗi lầm không thể tha thứ, nhưng huynh đệ thì vẫn là huynh đệ, chỉ là không còn là người huynh đệ được huynh trưởng yêu quý nữa thôi.” Hấn nghiêng người, lạnh lùng nói. “Thứ mà người mất đi, chính là sự tín nhiệm của bốn thành chủ, bốn thành chủ sẽ không bao giờ còn tin người được nữa.”

“... Thành chủ!” Kính Phi khóc rống lên, những lời của thành chủ còn đau hơn dao cắt.

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi hãy tới làm việc cho Nam Trung.” Hấn xoay lưng về phía Kính Phi.

Kính Phi đột nhiên hốt hoảng, lập tức ôm chặt chân của chủ, khóc lóc cầu xin: “Thành chủ, Kính Phi sai rồi, Kính Phi biết sai rồi, nếu Kính Phi biết thứ đó có thể lấy mạng của Linh cô nương, thì dù có nói gì Kính Phi cũng không dám dùng nó. Kính Phi đã lỡ lầm tin lời của đạo sĩ đó, tưởng rằng Linh cô nương thật sự sẽ làm hại người... Kính Phi ngu xuẩn, Kính Phi ngốc nghếch, người hãy tha thứ cho Kính Phi lần này, Kính Phi tình nguyện bị đánh năm mươi trượng, không, một trăm hai trăm trượng, Kính Phi chỉ muốn ở bên người...”

“Bốn thành chủ sẽ không giữ một kẻ mình đã không còn tin tưởng ở bên cạnh.”

“Kính Phi sai rồi, Kính Phi biết sai rồi, Kính Phi là tên ngốc, là kẻ ngu, người đừng đuổi Kính Phi...”

“Hử?” Cửa “kẹt” một tiếng hé mở, qua khe cửa, cái đầu với hai bím tóc được thắt bằng những dải lụa màu hồng màu trắng tò mò thò vào nhìn, hai con mắt to tròn chớp chớp: “Kính Phi ca ca đang khóc ư?”

“Sao nàng lại ra đây?” Tiểu nha đầu vừa mới khỏe lại, hấn muốn nàng ở yên trong phòng tĩnh dưỡng, thế mà nàng lại dám không nghe lời?

“Linh Nhi nhớ ca ca mà.” Linh Nhi hùng hồn, đẩy rộng cánh cửa ra để có thể lách người vào được. “Kính Phi ca ca cũng đang đau ư? Linh Nhi đi gọi tam tỷ đến chữa cho ca ca được không?”

Kính Phi cụp mắt, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt ngây thơ thuần khiết ấy.

“Tin Linh Nhi, hôm qua Linh Nhi đau lắm, không thở nổi, lại còn lúc nóng lúc lạnh, toàn thân đau nhức, nhưng ca ca nhìn Linh Nhi xem, hôm nay khỏi rồi, chính là được tam tỷ chữa trị đấy. Giờ Linh Nhi sẽ đi tìm tam tỷ tới chữa bệnh cho ca ca.”

Nói xong, không đợi hai người đứng trong phòng trả lời, Linh Nhi đã nhanh nhẹn chạy đi như một chú bướm, vừa đi còn vừa nói: “Kính Phi ca ca đừng sợ, tam tỷ đến là sẽ khỏi thôi, Linh Nhi sẽ chạy thật nhanh.”

Kính Phi chẳng biết phải nói gì, quỳ dưới đất cúi gằm mặt, hối hận bật khóc.

Thu Hàn Nguyệt không thèm nhìn hấn thêm nữa, quay người chạy theo tiểu nha đầu.

“Linh Nhi, đợi ta.”

Linh Nhi quay đầu lại, “Không thể đợi, đau thì không thể đợi, Linh Nhi phải đi tìm tam tỷ.”

Tiểu nha đầu từ xưa tới nay vẫn bám chặt lấy hấn, nhưng lần này lại khiến hấn bất ngờ, hấn bật cười, chưa kịp dùng khinh công, đột nhiên cảm thấy hơi thở nặng nề, một luồng sức mạnh to lớn ép tới.

“Hả? Á? Á!” Linh Nhi phía trước đột nhiên vừa nhảy lên vừa cười: “Đại ca, đại ca, Linh Nhi rất nhớ đại ca!”

27. Chương 028

Chương 28

Sự phản nộ của anh vợ

Hoàng hôn buông xuống, đình đài lầu các tắm mình trong ánh tịch dương, càng làm nổi bật vẻ đẹp và đường nét tinh xảo của chúng, dường như vào lúc này, ai cũng có thể dịu dàng như nước, hoặc có lẽ... hòa khí sinh tài?

Song, trước đại sảnh của phủ thành chủ, lúc này, bầu không khí lại trở nên trang nghiêm long trọng chưa từng có.

Trang nghiêm, là chỉ thành chủ đại nhân Thu Hàn Nguyệt; long trọng, là chỉ người đẹp Bách Tước Nhi. Sự vui vẻ của Linh Nhi hoàn toàn không vì vậy mà giảm bớt.

“Đại ca đại ca, Linh Nhi đã lâu lắm rồi không gặp đại ca, đại ca cũng chẳng về thăm Linh Nhi, Linh Nhi rất rất nhớ đại ca!” Nàng nũng nịu ép sát người vào ngực của nam nhân kia, dùng cái đầu nhỏ cọ cọ vào đó, rồi lại dụi dụi, tay thì ôm eo tay thì đưa lên sờ mặt, dường như thân mật thể nào cũng không thấy đủ. Còn nam nhân này, lại không phải là thành chủ đại nhân.

“Linh Nhi...”

“Khụ!”

Thu Hàn Nguyệt đang định cất tiếng gọi “vợ”, nhưng tiếng ho khê mang rất nhiều ý nghĩa thâm sâu của Bách Tước Nhi đã khiến hắn phải quay lại nhìn, trong mắt Bách Tước Nhi như viết ra bốn chữ “án binh bất động”, nhưng thực sự trong lòng nàng ra đang rửa thềm: Tên tiểu tử thối không biết chừng mực, gây chuyện với đại ca ta, đừng nói là Linh Nhi, ngay đến một sợi lông hồ ly của Linh Nhi cũng đừng mong chạm vào!

“Đại ca, huynh nói sẽ nhanh chóng về thăm Linh Nhi, nhưng chẳng nhanh gì cả, Linh Nhi rất giận!” Đôi môi hồng chu lên.

Người đàn ông đó, cũng chính là đại ca của Linh Nhi, là vua của Hồ tộc Bách Diêu, diện mạo xuất chúng nhất trong Hồ giới, cũng là người có năng lực tu hành chí cao và trái tim bình lặng như mặt nước. Nhưng lúc này, trên khuôn mặt bình thường vốn dĩ lạnh lùng của y lại thấp thoáng ý cười, đôi mắt hẹp và dài nhếch lên đầy sự yêu chiều: “Linh Nhi cũng biết giận?”

“Biết! Linh Nhi rất biết!”

“Giận như thế nào?”

“Chính là rất giận rất giận, còn tức giận hơn cả tức giận!”

Bách Diêu dùng trán cụng vào đầu nàng một cái, ý cười sâu hơn, khi ấy, vẻ phong hoa tuyết đỉnh của y xuất hiện khiến Bách Tước Nhi cũng không kìm được mà nghệt mặt đứng nhìn, thật đáng tiếc, một người cực phẩm trong mọi cực phẩm lại là đại ca nhà mình.

Thu Hàn Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng.

Ánh mắt Bách Diêu khê khượng lại.

Chỉ có Linh Nhi là vẫn đơn thuần vui vẻ. “Đại ca tại sao không về thăm Linh Nhi?”

“Ta có việc phải làm.”

“Rất quan trọng ư?”

“Cũng coi là quan trọng.”

“Còn quan trọng hơn là thương Linh Nhi ư?”

“Không thứ gì quan trọng hơn việc thương Linh Nhi.”

“Hi hi ~” Linh Nhi toét miệng cười, “Linh Nhi rất yêu đại ca ca!”

Tiểu nha đầu này, có lẽ là giận thật. Những lúc vui vẻ y chính là “đại ca ca”, nhưng khi giận dữ thì y lại biến thành “đại ca”, trong trời đất này cũng chỉ mình tiểu nha đầu này có cách thể hiện tâm trạng như thế mà thôi.

“Đại ca ca, có mang đồ chơi về cho Linh Nhi không?”

“Có.” Bách Diêu gơ tay phải lên, tay trái vén ống tay áo.

“Hi, Linh Nhi đi tìm!” Nói xong liền chui đầu vào trong ống tay áo dài rộng. Linh Nhi thích nhất là chơi trò đi tìm báu vật, mỗi lần đại ca ca về đều chơi trò này cùng nàng, hai người chơi không biết mệt mỏi.

Cảnh tượng này, Bách Tước Nhi nhìn mãi phát chán rồi, nhưng Thu Hàn Nguyệt thì khác, mặc dù biết đây là huynh trưởng của Linh Nhi, nhưng bảo hắn phải đứng nhìn tiểu nha đầu suốt mấy tháng nay chỉ gần gũi thân thiết với mình giờ lại chui vào lòng người đàn ông khác, cảm giác ấy, giống như làm đổ bình giấm có tuổi thọ trăm năm vậy, chua đến tận tâm can.

“Tìm thấy rồi, muối tìm thấy rồi!” Cùng với tiếng reo vui vẻ của Linh Nhi, trong đại sảnh bỗng dưng sáng lấp lánh. Trong bàn tay Linh Nhi là một viên Dạ Minh Châu to bằng của trứng gà.

Thu Hàn Nguyệt sinh ra trong hoàng gia, lại có đi lại với Vu thị, vừa nhìn đã biết vật đó tuyệt đối không phải của người phàm trần.

“Thích không?” Bách Diêu cười hỏi.

“Đẹp quá! Thích! Những thứ đại ca ca tặng, Linh Nhi đều thích!” Linh Nhi thích thú cầm mãi trên tay, đưa viên Dạ Minh Châu ra trước mặt, nhìn thế giới tròn tròn qua hình dạng của nó, không ngờ lại nhìn thấy một đôi mắt đầy giận dữ.

“... Ca ca?”

Nhảy xuống khỏi đầu gối huynh trưởng, nhảy chân sáo tới trước mặt người đàn ông bị nàng phớt lờ này giờ, “Ca ca sao lại không vui?”

Nàng vẫn còn nhớ đến ca ca là ta sao? Thu Hàn Nguyệt cố gắng nín nhịn để không bật câu đó ra khỏi miệng, điềm đạm đáp: “Có gì mà không vui.”

“Nhưng ca ca không cười.”

“Không cười không có nghĩa là ca ca không vui.” Mà có nghĩa là ca ca rất phẫn nộ!

“Ồ.” Linh Nhi trước nay chưa bao giờ hoài nghi những lời ca ca nói, nếu đã nói là vui, thì phải chia sẻ niềm vui chứ. “Ca ca huynh xem, đây là đồ chơi mà đại ca ca cho Linh Nhi, có đẹp không?”

“Linh Nhi thích?” Rất khéo léo, hắn cuốn Linh Nhi vào trong tay mình.

“Ừm, Linh Nhi rất thích, ca ca có thích không?”

“Linh Nhi thích, ca ca cũng sẽ thích.” Rồi rất tuần tự, hắn lại kéo cô nàng lên đầu gối mình.

“Vậy thì Linh Nhi tặng cho ca ca!”

Bách Tước Nhi phun ngụm nước đang uống ra.

Thu Hàn Nguyệt đầu tiên là ngăn người sau đó bật cười, cười vừa thích thú vừa đắc ý.

Bách Tước Nhi mượn cơ lấy khăn lau miệng, lén liếc mắt nhìn vẻ mặt của huynh trưởng. Nhưng huynh trưởng của nàng ta vẫn vững như núi Thái Sơn, gọi: “Linh Nhi, lại đây.”

“Dạ!” Linh Nhi nhún nhảy, nhưng không được như ý nguyện, dùng bàn tay nhỏ nhắn vỗ vỗ vào cánh tay đang ôm lấy eo mình: “Ca ca buông ra, đại ca ca gọi Linh Nhi.”

Thu Hàn Nguyệt buông tay, nhưng đổi sang dắt tay nàng, cùng đi đến trước mặt ông anh vợ từ đầu chí cuối vẫn không thèm liếc mắt nhìn mình lấy một cái, phẩy tay áo thi lễ: “Tiểu đệ tham kiến đại ca.”

“Linh Nhi, lại đây.” Bách Diêu giơ tay, nói.

Từ khi sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác phớt lờ coi như không khí, Thu Hàn Nguyệt cố gắng kìm nén không để nổi giận dữ dắt mũi, làm hỏng việc lớn. “Đại ca đã đến đây, chọn ngày không bằng gặp ngày, tiểu đệ muốn cầu thân, tiểu đệ muốn lấy Linh Nhi làm vợ, mong đại ca hãy giao Linh Nhi...”

“Linh Nhi, lại đây.” Bách Diêu vẫn gọi.

“... Đợi một lát, đợi một lát, đại ca ca.” Linh Nhi xòe bàn tay nhỏ ra, đôi mắt to long lanh chăm chú, nóng bỏng ngẩng lên nhìn người đàn ông trước mặt: “Ca ca, huynh muốn lấy Linh Nhi ư?”

“Đúng, ta muốn lấy Linh Nhi.” Thu Hàn Nguyệt mỉm cười. Tiểu nha đầu này có hiểu thế nào là “làm vợ” không?

“Chính là muốn lấy Linh Nhi, cả đời chỉ ôm Linh Nhi ngủ ư?”

“Linh Nhi hiểu sao?” Hắc nương mày, lẽ nào tiểu nha đầu của hắc còn hiểu biết hơn hắc tướng?”

“Các tỷ tỷ nói cho Linh Nhi nghe! Các tỷ tỷ nói: Nếu Linh Nhi bảo ca ca lấy Linh Nhi, mà ca ca không lấy, Linh Nhi đừng cho ca ca ôm Linh Nhi ngủ nữa, nhưng Linh Nhi sợ ca ca không vui, lại rất muốn được ca ca ôm ngủ...” Linh Nhi vì chuyện này mà từng phiền não biết bao, phiền não tới mức buổi tối hôm đó ăn hết ba cái đùi gà. “Nhưng, ca ca lấy Linh Nhi rồi, các tỷ tỷ phải làm thế nào?”

Những điều tiểu nha đầu biết đúng là nhiều hơn hắc tướng nhiều. “Ca ca chưa từng lấy họ, họ...”

“Linh Nhi, lại đây.”

Bóng áo trắng vụt lên, khí lực bức người, Thu Hàn Nguyệt chỉ cảm thấy không gian trước mắt mê loạn, khi hắc khôi phục lại tỉnh táo, Linh Nhi đã không còn trong lòng hắc nữa.

“Huynh đài!” Người ta không thèm nghe hắc gọi “đại ca”, hắc cũng không cần miễn cưỡng, nhưng Linh Nhi thì hắc không thể buông tay. “Tạ hạ chưa được cho phép, đã tự ý đưa Linh Nhi đi, hành động này đúng là không thỏa đáng, tại hạ xin nhận lỗi. Nhưng tại hạ đối với Linh Nhi thật lòng, không có năng không được, mong huynh đài tác thành!”

“Một Đẳng Đồ Tử[1] háo sắc nông cạn như ngươi cũng xứng với Linh Nhi sao?” Bách Diêu cười nhạt.

[1. Đẳng Đồ Tử: là kẻ háo sắc nổi tiếng trong bài Đẳng Đồ Tử háo sắc phủ của Tống Ngọc thời Chiến Quốc.]

“Tại hạ tự thấy mình không được như lời khen ngợi của huynh đài.”

“Phong lưu thành tính, trêu hoa ghẹo nguyệt, trong nhà đã có ba thị thiếp, thường lui tới thanh lâu. Là ta đã nói oan cho ngươi sao?”

Thu Hàn Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt hẹp dài đầy sự chế giễu của y, điềm đáp đáp: “Tại hạ đúng là đã từng có những năm tháng ngông cuồng, nhưng nếu nói phong lưu thành tính, trêu hoa ghẹo nguyệt thì tuyệt đối là do được người trong giang hồ ưu ái đặt cho. Từng cùng vài người bạn tốt trong giang hồ uống rượu chuyện trò, hôm sau lập tức bị mang danh bướm vờn vườn hoa. Tại hạ không thể vì chuyện này mà đi tìm từng người một để thanh minh. Còn việc thường xuyên ra vào thanh lâu, cho dù khi chưa có Linh Nhi, nếu không phải vì công việc tại hạ tuyệt đối không đặt chân tới đó, chưa từng qua đêm ham vui. Còn... nhà có ba thị thiếp, tại hạ chẳng thể biện giải, đúng là họ có tồn tại.”

“Phải đấy, đại ca.” Nhìn Thu thành chủ phú quý như hoa đang giải thích cho từng cáo buộc của đại ca, bộ dạng thành khẩn, Bách Tước Nhi ăn nhờ ở đậu nhà người ta vài ngày, không thể không lên tiếng nói đỡ vài câu. “Ba thị thiếp đó tiểu muội cũng gặp rồi, trước khi có Linh Nhi, Thu Hàn Nguyệt chưa từng đặt chân tới phòng họ, sau khi Linh Nhi đến, hắc...”

“Tội để lạc Linh Nhi, sau này sẽ tính sổ với muội.” Bách Diêu không cao giọng, nhưng uy lực rất mạnh, Bách Tước Nhi hai tay che miệng, vội vàng lùi về đứng vào một góc ở đại sảnh, úp mặt vào tường hối lỗi.

“Thu Hàn Nguyệt, Linh Nhi của ta là tinh linh thuần khiết nhất trong trời đất này, một kẻ thân vậy bần như ngươi, đừng nói là thành thân, dù nhìn muội ấy một cái thôi cũng không được.”

“Ngươi_____” Bị người ta sỉ nhục tới mức này, Thu Hàn Nguyệt còn nhịn được thì hắc là thánh nhân. “Người thế nào mới xứng với Linh Nhi? Là khúc gỗ không vướng vùi trần như các hạ sao? Linh Nhi thích ăn chơi thích náo nhiệt, không phải cứ lấy vài viên Dạ Minh châu dưới biển lên là có thể khiến nàng vui vẻ cả đời!”

Đối phương nhìn ra lai lịch của viên minh châu y mang về khiến Bách Diêu không khỏi thoáng chút sững sờ, lúc này y mới quan sát kỹ nam nhân đứng trước mặt. Khuôn mặt anh tuấn, khóe mắt ngạo nghễ, trán cao rộng, thân hình khỏe khoắn, khí vũ hiên ngang. Trong đám phàn nhân y từng gặp, thì người này có thể được coi là thượng phẩm, không thua kém gì Nguyên Mộ Dương. Nhưng muốn sánh đôi cùng Linh Nhi đáng yêu của y ư? Thật quá si tâm vọng tưởng!

“Linh Nhi, đi thôi!” Hôm nay đến đây, vốn định dạy cho tên phàm phu tục tử gan lớn tay trời này một bài học nhớ đời, nhưng giờ y lại muốn khiến hấn phải đau khổ.

“Đi đâu?”

“Đại ca đưa muội đi chu du thiên hạ!”

“Á á, vâng... ca ca cũng cùng đi nhé!” Linh Nhi tay nắm trong tay huynh trưởng, do dự quay đầu lại gọi Nguyệt ca ca. “Ca ca mau lên, chúng ta cùng đi chu du thiên hạ với đại ca ca.”

Thu Hàn Nguyệt nhắc chân bước theo thật.

Bách Diêu giơ ngón tay trở lên vạch một đường trong không khí, một kết giới vô hình xuất hiện như hòn đá chắn giữa đường.

Linh Nhi hoàn toàn không hay biết: “Ca ca mau tới đây!”

Thu Hàn Nguyệt nhún chân xuống đất nhảy ấy trượng, nhưng khi định vượt qua kết giới vô hình ấy đều bị bật trở lại, giật lùi về phía sau mười mấy bước mới có thể đứng vững lại.

Hấn mượn lực nhún chân nhảy lên nóc viện tử, bay về phía trước, nhưng lực bật trở lại càng lớn hơn, khiến hấn ngã lăn.

Hấn lấy vật dính ở trước trán ra, lẩm bẩm đọc vài câu, rồi dốc lực lao về phía trước, nhưng bị bật lại phía sau! Hấn nghiêng người, tiếng hấn chạm đất nghe khô khốc, một dòng máu chảy ra từ khóe miệng.

Bách Diêu lạnh lùng lên tiếng: “Dựa vào Quỷ Hoàn bé xiu của Vu tộc mà muốn phá ‘Vô hình bi’ của bốn tôn sao?”

“... Ca ca?” Linh Nhi dù ngây thơ cũng hiểu ngay ca ca gặp phải vật cản, trước kia mỗi khi Bạch Hổ ca ca vì yêu quý mà cứ quần lấy Linh Nhi, là đại ca ca lại dùng cách này để làm khó Bạch Hổ ca ca, khi ấy nàng còn cảm thấy thú vị, nhưng người đó là Bạch Hổ ca ca chứ không phải là Nguyệt ca ca. “Đại ca, không được bắt nạt ca ca, mau thả cho ca ca qua đây!”

28. Chương 029

Chương 29

Cứu binh của thành chủ

Cô nhóc ngốc nghếch này đang quát y sao? Đôi lông mi dài của Bách Diêu thoáng rung lên, liếc Linh Nhi: “Linh Nhi, muội đang nói gì?”

“Huynh không được ức hiếp ca ca, mau thả ca ca qua đây!”

Đồ ngốc không biết tốt xấu, vô tâm vô tính, còn dám nhắc một lần nữa với y thật? Bách Diêu nhướng mày: “Muội đang hét lên với đại ca sao?”

Linh Nhi thoáng nhụt chí, rút cái đầu nhỏ lại, lý nhí đáp: “... Nhưng, đại ca không thể ức hiếp ca ca mà.”

“Đừng có gọi hấn là ca ca!”

“Hấn chẳng phải là ‘ca ca’ gì của muội hết!” Chỉ là một kẻ háo sắc, phong lưu mà thôi!

Linh Nhi nhếch cái miệng nhỏ, đôi mắt bắt đầu ướt nước, “Đại ca tức giận với Linh Nhi...”

Giọng Bách Diêu bỗng dịu hấn xuống: “Linh Nhi nghe lời, đại ca sẽ không giận Linh Nhi.”

“Nhưng, nhưng, nhưng...” Linh Nhi thút tha thút thít, nước mắt như những hạt châu trong vắt chảy xuống, lông mi đột nhiên chớp chớp liên hồi trông rất đáng thương. “Đại ca không thể ức hiếp ca ca mà.”

“ ... ”

Bách Diêu tức giận thật sự!

Bách Tước Nhi muốn cười phát điên! Đương nhiên, có cười cũng là cười thâm thôi. Nhớ lại trước kia đại ca vì muốn chia rẽ nàng ta và tên ngốc kia, đã khiến hắn phải chịu rất nhiều khổ sở, thậm chí còn nói dối để tên ngốc ấy dùng thân xác của một người phạm trần thay nàng ta chống đỡ thiên kiếp khiến nàng ta chỉ thiếu nước đến Diêm Vương điện cướp người. Tên ngốc là người mau quên nên chẳng bao giờ đòi co, nhưng nàng ta thì nhớ rất rõ ràng, và cũng muốn “đòi co” một cách rõ ràng. Tiếc là năng lực không bằng được sư huynh, đành phải nhẫn nhịn. Tận mắt chứng kiến vị đại ca đến thần tiên trên thiên giới cũng phải nhường nhịn vài ba phần đang bị tiểu muội ngốc nghếch mà mình nâng như bảo bối làm cho tức xì khói, thật quá đã, quá đã, ha ha...

“Gã đàn ông này từ nay về sau không có bất kỳ quan hệ gì với muội cả, mau đi theo đại ca!” Bách Diêu sa sầm sắc mặt, nói.

“Không...” Bị điểm huyết, Linh Nhi mất đi khả năng phản kháng yếu ớt cuối cùng, lại bị đại ca ôm chặt trong lòng, Linh Nhi nước mắt ầng ậc nhìn người đàn ông trước mặt: Ca ca, ca ca, cứu Linh Nhi, Linh Nhi không muốn xa ca ca, đại ca đáng ghét, mau buông Linh Nhi ra, hu hu...

Còn để vương của Hồ giới tay ôm chặt muội muội non trẻ, bước đi nhàn nhã như đang dạo chơi, thân hình càng lúc càng gần với cửa lớn của phủ thành chủ.

“Linh Nhi!” Thấy tiểu hồ ly ngốc nghếch càng lúc càng cách xa mình, Thu Hàn Nguyệt như mất đi lý trí cuối cùng, giật đứt “Quả Liên” treo giữa trán, dùng vật đó quệt máu trên miệng mình, rồi miệng lẩm bẩm, vung tay ném về phía “Vô hình bi”...

Bùm.

Toàn bộ kẻ hầu và thị vệ trong phủ, từ sau khi Bách Diêu đến và có nghiêm lệnh của thành chủ đại nhân phải tránh xa đại sảnh, cho dù lúc này đang ở chỗ nào, cũng đều nghe thấy tiếng nổ long trời lở đất ấy, bọn họ lần lượt kéo về nơi phát ra tiếng nổ, kẻ trước người sau, lòng chỉ lo thành chủ có chuyện. Khi đến trước đại sảnh, từ xa thấy trong giếng trời của nội viện, thành chủ đại nhân đang quỳ một chân, ủ rũ cúi đầu, còn cách thành chủ quỳ năm sáu bước chân, một vệt máu tươi vô cùng nhức.

“Thành chủ, thành chủ, ngài làm sao thế? Ngài...”

“Cút hết ra!” Tiếng hét sắc lẹm của Thu Hàn Nguyệt khiến tất cả đều đứng khựng lại.

Bách Tước Nhi này giờ vẫn chấp tay sau lưng đứng nhìn, lúc này mới lắc đầu đầy thông cảm, bước lên phía trước, nói: “Ta quả thật đã đánh giá cao ngươi, còn tưởng ngươi không giống tên phạm phu tục tử kia vì tình mà mất trí, thời khắc mấu chốt sẽ có biểu hiện xuất sắc khác người. Nhưng nhìn xem ngươi đã làm gì? Vừa bông bột lại vừa liều lĩnh. Tồn công vô ích thì không nói, lại còn khiến bản thân mình phải chịu khổ. Ngươi phải hiểu ngươi không thể đấu nổi với đại ca ta, tại sao còn ngang ngạnh như thế? Không đợi đại ca đi rồi tính kế lâu dài được ư?”

Thu Hàn Nguyệt từ từ ngẩng đầu lên: “Cô nghĩ Linh Nhi sẽ thế nào đây?”

“ ... Hả?”

“Ta mới chỉ ngã một cái Linh Nhi đã đau lòng rồi. Vừa rồi ta nhổ ra một ngụm máu lớn, cô nghĩ tiểu nha đầu đó sẽ thảo phạt vị đại ca bất nhân bất nghĩa kia thế nào?”

Bách Tước Nhi nhìn nụ cười gian xảo nơi khóe môi của người đàn ông trước mắt, đột nhiên bưng tỉnh: “Ngươi có ý? Ngươi dùng chiêu này để thù báo đại ca? Ngươi biết đại ca nhất định sẽ bị Linh Nhi giằng vớ? Ngươi...”

“Đại ca cô rõ ràng có thể đưa Linh Nhi đi, nhưng lại có nhả ý muốn ta phải chứng kiến cảnh Linh Nhi rời xa mình từng chút từng chút một, ta không thể trả thù được hay sao?” Trong lúc nói, hắn từ từ đứng dậy, nụ cười giảo hoạt trên môi càng nở sâu hơn, đầy ý căm hận. Ông anh vợ này, thực sự khiến người ta không thích nổi!

Bách Tước Nhi trợn mắt ngạc nhiên mất một lúc, rồi như bưng tỉnh, nói: “Thôi, người muốn đấu với đại ca ta thế nào thì tùy người, bốn cô nương không muốn dính vào. Tên ngốc, chúng ta sống cuộc đời của chúng ta, để họ tự hành hạ giày vò bản thân.”

“Được!” Lý Mãnh không biết vừa rồi nấp ở chỗ nào nghe tiếng gọi vội nhảy ra, kéo tay bà xã vui vẻ hí hửng bỏ đi, nhưng khi sắp tới cửa lớn, đột nhiên lại buông tay bà xã ra, quay người chạy lại trước mặt Thu Hàn Nguyệt, chân thành vỗ vỗ vai người anh em cọc chèo tương lai một cái, nói: “Đại ca của Tước Tước không tệ, chỉ cần người gắng gượng được, thì huynh ấy sẽ coi người như người nhà, sẽ không để bất kỳ ai bắt nạt người đâu. Cố lên!” Thu Hàn Nguyệt không nghĩ lời khuyên của một tên ngốc có độ tin cậy cao, vì vậy chỉ nhìn hẩn, chau mày không đáp.

“Cố lên!” Tên ngốc kia vẫn vẽ mặt thành khẩn giờ cao tay, sau đó quay người chạy đuổi theo bà xã của mình.

“... Thành chủ, đã xảy ra chuyện gì thế ạ?” Tổng quản Nam Trung thấp thỏm hỏi.

Dùng mu bàn tay quệt máu trên miệng, hẩn cười: “Bốn thành chủ muốn bá tánh, mau bày án hương đốt nền lên cho ta!”

“Đại ca đánh, thương ca ca... hu hu... Ca ca chảy máu... hu hu... Đáng thương quá... Ca ca thật đáng thương... hu hu... Đại ca xấu, Linh Nhi ghét đại ca! Hu hu...”

“Ca ca chảy máu... Ca ca đau... Ca ca thật đáng thương, hu hu... Đại ca đáng ghét, đại ca thật đáng ghét... Hu hu...”

“Đại ca đáng ghét... Ca ca đáng thương... Đại ca đáng ghét...”

Vừa khóc vừa mắng, vừa mắng vừa khóc, đỡ nhẹ không nghe, mà quát to thì muội muội còn khóc to hơn. Thế là, Bách Diêu nổi giận.

“Chít chít chít...” Tiểu hồ ly trắng muốt với đôi mắt to trừng mắt nhìn lại.

“Ngủ!” Ngón tay dài chỉ vào trán nàng.

Cuối cùng, thế giới bình yên, cái tai cũng được nghỉ ngơi. Nhưng, cơn giận của đế vương Hồ giới lại bốc lên ngàn ngút. Mà nỗi hận này, y phải tính cả cho Thu Hàn Nguyệt.

Thiết án đốt hương, vì muốn thỉnh thần.

Một thứ nhỏ hơn nền to hơn que hương đốt lên chưa bao lâu, bên cạnh hẩn đã xuất hiện thêm một người.

“Hàn Nguyệt ca ca, từ xưa tới nay huynh chưa từng dùng cây ‘Thuần hương chúc’ này, vội vàng gọi tiểu đệ yêu quý của huynh lên chắc có chuyện rồi?” Người vừa đến ngoác miệng, cười tươi rói rói, hoàn toàn chẳng mất chút sức lực nào cũng phá hỏng tiên thể ngọc mạo được ông trời ưu ái ban tặng.

“Giúp huynh cướp lại một người!”

“Cướp người!” Người vừa đến mắt mở to sáng quắc. “Cướp ruộng cướp đất cướp tiền tiện thể cướp vợ luôn ư? Cuối cùng huynh cũng đã nghĩ thông rồi, muốn trở thành tên đại ác bá của hoàng gia, làm cái việc cây quyền cây thế giết người diệt khẩu?”

Thu Hàn Nguyệt cũng chẳng khách khí gì mà xì một tiếng: “Nếu ta chỉ đơn giản trở thành hoàng gia đại ác bá mà đệ vẫn kỳ vọng, thì có cần phải mời đệ xuống núi không?”

“Đương nhiên phải mời đệ xuống núi rồi! Chắc huynh hiểu nỗi tiếc nuối của đệ chứ! Đệ chính là đứa trẻ đáng thương được sinh ra một cách bất thường sau khi cha đệ quy ẩn, huynh nói xem tại sao số đệ lại khổ như thế? Nếu sinh sớm vài năm, đệ đã là con trai của hoàng đế, huynh biết điều đó có nghĩa gì không? Có nghĩa là, đệ có thể làm một tên đại ác bá thích gì làm nấy, muốn hống hách thế nào thì hống hách, muốn xấu xa thế nào thì xấu xa! Nhưng, đệ lại là một kẻ được cha đệ mượn bụng mẹ đệ sinh ra sau khi cha đã lui về phía sau vầng hào quang, huynh nói xem tại sao bọn họ lại chẳng biết tiết chế như thế, mặc dù họ có một làn da không già, sống đến tám trăm năm cũng chẳng làm sao, nhưng từng ấy tuổi rồi có phải còn nhỏ nữa đâu? Tại sao không thể sống một cuộc đời tĩnh tâm thanh đạm, lòng không vương bụi trần...”

Người vừa đến mồm năm miệng mười, khí thế bùng nổ, lời lẽ hùng hồn, thao thao bất tuyệt, cho tới khi sự nhẫn nại của Thu Hàn Nguyệt bùng nổ, định lấy cái vật giống hương mà không phải hương từ trong ngăn bí mật trên tường kia ra đốt lần nữa.

“Này này này, huynh đốt ‘Minh Hương Chúc’ làm gì? Huynh đã mời Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên là đệ tới đây rồi, còn định gọi ai nữa?”

“Làm phiền thẩm mẫu một chuyến.”

“Có bốn ác bá đệ ở đây, huynh còn mời bà mẹ nghìn năm không già của đệ tới làm gì?”

“Ta không muốn bị người khác nhét quá nhiều rác rưởi vào tai.”

Người kia giơ tay lên hét: “Á á á, Thu Hàn Nguyệt huynh thật bức người quá đáng, huynh ức hiếp đệ mà cha đệ vẫn thích huynh, huynh ức hiếp đệ, đệ phải mách mẹ đệ, huynh ức hiếp đệ!” Thu Hàn Nguyệt không nói nhiều lời, châm lửa, gí sát vào “Minh Hương Chúc”.

“Được rồi!” Kẻ kia vỗ bàn, rất khó chịu. “Cướp ai? Đi đâu cướp? Muốn cướp thế nào? Nói mau!”

“Cướp thê tử của ta, cướp từ trong tay vương tử của Hồ tộc, cướp thế nào thì còn phải xem bản lĩnh của đệ...”

“Cái gì cái gì cái gì?” Kẻ đó nhón chân nhảy lên “Vương tử Hồ tộc?”

“Vương tử Hồ tộc Bách Diêu.” Thu Hàn Nguyệt lạnh lùng.

“Huynh nói muốn đệ cướp người từ trong tay vương tử Hồ tộc?” Người kia hỏi lại với vẻ mặt như không dám tin.

“Đúng.”

“... Huynh có chắc chắn kẻ đó là vương tử Hồ tộc?” Người kia bắt đầu nghi ngờ.

“Ta chắc chắn.” Thu Hàn Nguyệt nhìn lại hắn, “Không dám ư?”

Người kia gật đầu, gật đầu, rồi lại gật đầu: “Không dám, không dám, vô cùng không dám, đệ không dám... bỏ qua một cơ hội lớn thế này! Ha ha ha, Hàn Nguyệt ca ca, huynh đúng là ca ca ruột của đệ, yêu chết mất!”

“Đương kim hoàng thượng mới là ca ca ruột của đệ!”

“Mặc kệ, mặc kệ, đều giống nhau cả thôi, đi đi đi nào, mau đưa đệ đi, đi! Muốn đi gặp vương tử Hồ tộc, nghe nói tên tiểu tử đó tướng mạo phi phàm, bốn ác bá muốn đọ với hắn, xem cái mặt mà bốn ác bá đệ ăn trộm từ chỗ bà mẹ già có thể bì được với hắn không, ha ha ha...”

“...” Thu Hàn Nguyệt giờ đã hiểu thế nào là nhờ nhầm người, nhưng đã tới nước này, cũng đành đi bước nào hay bước ấy, cùng lắm là mang theo “Minh Hương Chúc” bên người, lúc nào cần sẽ gọi người tới ứng cứu.

29. Chương 030

Chương 30

Kiếp số của Linh Nhi

Thu Hàn Nguyệt tìm người họ hàng trong Vu tộc tới, vội vàng muốn cứu Linh Nhi về, là vì muốn giải quyết nỗi nhớ nhung của mình, cũng là muốn đề bệ sự hồng hách của ông anh vợ. Hắn cũng biết rằng, hắn không cần phải lo lắng cho sự an toàn của Linh Nhi, bởi dù sao, làm gì có ai dám làm tổn thương muội muội mà vương tử Hồ tộc vô cùng yêu quý chứ?

Nhưng ôm chiếc áo của Linh Nhi, làm theo lời chỉ dẫn của “Vu tộc đệ nhất mỹ thiếu niên” Thu Quan Vân, hần tiến về phía trước, càng đi về phía trước, càng cảm thấy thấp thỏm, đến cuối cùng, trái tim đập thình thịch như gõ trống, thậm chí đêm ngủ không ngon giấc, ăn cơm không ngon miệng.

“Không ổn, không ổn, rất không ổn.” Đột nhiên, Thu Quan Vân lắc lư cái đầu, không ngừng tặc lưỡi thở dài, khiến hần vô cùng bức bối.

“Đệ mau nói cho rõ ràng đi, rốt cuộc là không ổn ở chỗ nào?”

“Huynh chắc chắn chủ nhân của đôi giày thêu này là thê tử kiều diễm của huynh?”

“Đúng!”

“Nàng sắp gặp một kiếp nạn lớn.”

“... Kiếp nạn lớn?”

“Đừng nói với đệ là huynh không biết nàng ta chính là một con hồ ly đấy?”

“Thế thì đã sao?”

“Nếu đã là yêu, thì trải qua đại nạn cũng là chuyện bình thường trong số mệnh của chúng, có điều...”

“Tốt nhất là đệ hãy nói một lần cho rõ ràng.” Thu Hàn Nguyệt hai tay bóp chặt cổ y.

Yêu thật rồi ư? Thu Quan Vân uể oải cười, toét miệng để lộ hàm răng trắng đều như ngọc, “Nàng ta hình như không phải là một yêu tinh thật sự, nhưng phạm những thứ từ thú biến thành người, bất luận tâm địa thế nào, trước khi cởi bỏ được yêu cốt hóa thành tiên, khó tránh khỏi vẫn còn dã tính không thể thuần phục của thú và khí bần nhiễm trong cơ thể. Nhưng đệ có thể cảm nhận được khí của chị dâu Hàn Nguyệt thuần khiết giống như nước suối sau mưa, tâm hồn trong sáng đến tiên tử nơi cung Dao Trì cũng khó lòng bì kịp.”

“... Ta chỉ cần đệ nói cho ta biết, Linh Nhi phải trải qua kiếp nạn lớn như thế nào thôi?”

“Hả?” Thu Quan Vân vẻ mặt đầy kinh ngạc. “Đệ vẫn chưa nói sao?”

“Đệ – chưa – nói.” Thu Hàn Nguyệt gằn từng chữ một, rít qua kẽ răng.

“Ha ha, ngại quá ngại quá, kiếp nạn lớn mà chị dâu Hàn Nguyệt phải trải qua lần này có lẽ là một kiếp nạn sinh tử. Cái gọi là kiếp nạn sinh tử là đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, qua được thì sống không qua được thì chết... Á á á, huynh đánh đệ? Đệ sẽ mách mẹ đệ, huynh ức hiếp đệ...”

Thu Hàn Nguyệt sao có thể đánh hần thật? Tức giận hét: “Nói cho ta biết, hiện giờ Linh Nhi đang ở đâu?”

Sơn trang Tĩnh Xuân, thành Hoàng Mai.

Bách Diêu đã nhắm trang chủ phu nhân Xuân Miên của Tĩnh Xuân sơn trang, người có thể chất sạch sẽ để gửi gắm muội muội bé bỏng của mình, rồi vội vàng đi thực hiện lời hứa trước đó. Linh Nhi rất thích mùi hương thanh khiết trên người Xuân Miên phu nhân, còn trang chủ phu nhân lại rất yêu sủng vật, ở lại sơn trang Xuân Tĩnh, có cái ăn có cái chơi lại có người thương, sự oán hận đối với đại ca cũng giảm dần, nhưng vì trên người vẫn bị đại ca giăng kết giới khiến nàng không thể đi tìm gặp ca ca, vì vậy mỗi lần Bách Diêu quay về gặp muội muội, vẫn bị muội muội hờn dỗi hứ một tiếng, rồi quay ngoắt đi không thèm quan tâm. Bách Diêu chẳng rảnh mà giáo huấn nàng, vội vội vàng vàng liếc muội muội một cái rồi lại rời đi ngay.

“Đại ca không yêu Linh Nhi nữa, tỷ tỷ, đại ca không yêu Linh Nhi nữa thì làm thế nào?” Lần này, Bách Diêu vừa rời chân đi, Linh Nhi đã buồn bã ủ rũ, nằm gọn trong lòng Xuân Miên mà oán trách, kêu ca.

“Hần không yêu muội nữa, không thương muội nữa có gì mà phải cuống lên? Chẳng phải muội còn có vị ‘ca ca’ nào đó rất yêu muội hay sao?”

“Đại ca là đại ca, ca ca là ca ca, Linh Nhi yêu cả hai người.”

“Yên tâm, đại ca muội không thể không yêu muội đâu.” Bẹo cái má hồng phấn của nàng một cái, Xuân Miên khẽ cười. “Vì muốn báo thù uội, nên ngay cả công việc vất vả khổ sở như sai dịch kia mà đại ca muội còn nai lưng ra làm, thực ra muội không nên giận hần.”

“Nhưng, đại ca bắt nạt ca ca mà.”

“Nếu là ca ca của muội bắt nạt đại ca thì sao?”

“Linh Nhi không muốn ca ca bắt nạt đại ca!”

“Nếu y phản bội muội thì sao?”

“Linh Nhi sẽ ghét ca ca!”

“Hi ~” Xuân Miên che miệng cười yếu điệu. Liếc mắt về phía sau tấm rèm một cái, câu này, có lẽ vị Hồ tiên đại gia kia nghe sẽ thích lắm đây.

Quả nhiên, rèm khẽ lay động, vị vương tử Hồ giới bao ngày nay vì muội muội không có lương tâm của mình mà phải âu sầu ảo não hải lòng rời đi, vội vàng lao về phía thành Triệu Ấp.

Nào ngờ họa ngay trước mặt, cho dù là người nắm thiên cơ dự đoán được tương lai như Bách Diêu, cho dù đã bố trí sắp xếp thỏa đáng, cũng không thể giúp được muội muội yêu quý của mình thoát khỏi kiếp nạn này.

“Á, tỷ tỷ, đau quá, á...” Bách Linh Nhi bị cây phát trần giáng xuống lia lịa, ôm đầu cuộn tròn người lại, lăn lộn trên đám lá khô lêu la thảm thiết. “Linh Nhi đau quá... Ca ca, đại ca, cứu Linh Nhi...”

Đứng bên cạnh, Xuân Miên bị hai đạo đồng hóa thành người ngăn lại, nước mắt giàn giụa, lòng như có lửa đốt. Mấy ngày nay, theo lời dặn dò của Bách Diêu, nàng và tiểu hồ ly dính chặt lấy nhau như hình với bóng, dù bị người ta bắt cóc đi, khi tỉnh lại trước mặt vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn vô vàn kiều diễm ấy. Vốn mong Linh Nhi có thể học được tuyệt năng thoát thân từ chỗ các huynh tỷ hộ phong hoán vũ của nàng, giúp hai người thoát thân, không ngờ gặp phải bọn ác đạo ở trong khu rừng rậm như mê cung này, khiến Linh Nhi không kịp trở tay.

“Chẳng qua chỉ là một tiểu hồ yêu, mà cũng dám đối đầu với bốn đạo gia, thật không biết tự lượng sức mình, muốn tìm cái chết!”

Tùy Trần lắc đầu khẽ cười nhạo báng.

“Ca ca, tỷ tỷ, Linh Nhi sắp chết rồi, Linh Nhi đau lắm, cứu Linh Nhi...”

Tiếng thét kêu cứu này mỗi từ mỗi chữ như kim đâm vào tim, Xuân Miên cố hết sức để thoát ra, chữ bới không ngớt.

Tùy Trần chẳng bận tâm, nói: “Phu nhân, súc sinh tu thân thành người, vốn là vi phạm thiên đạo, sau khi thành người còn không biết bốn phận, mê hoặc nhân gian, càng phải trừ diệt không tha!” Đột nhiên, hai ngón tay hấn áp vào nhau, điểm vào thiên linh của Linh Nhi: “Nghịch chương, còn không mau hiện nguyên hình cho ta!”

Ác đạo này đến đây là vì nàng, là nàng đã làm liên lụy tới Linh Nhi ngây thơ vô tội... Nghĩ thế, Xuân Miên dứt từng khúc ruột.

“Buông phu nhân ra!” Nơi rừng sâu, một thiếu niên xuất hiện, lao đầu về phía đạo đồng đang giữ chặt cánh tay trái của Xuân Miên, ôm nàng lăn trên đất mấy vòng.

Xuân Miên nghiêng đầu húc vào ngực của đạo đồng còn lại, nhân lúc hấn lơi tay, giằng thoát khỏi hấn, dồn hết sức lao về phía lão đạo đồng kia, “Mau thả Linh Nhi của ta ra!”

Tùy Trần hất tay trái tạo thành một bức tường vô hình, “Phu nhân, xin dừng manh động, khiến bản đạo làm tổn thương thân thể ngọc ngà của người. Đợi bản đạo thu phục súc sinh này xong, sẽ tới tạ tội với phu nhân.”

“Người mới là súc sinh! Người...” Kinh hãi thấy sắc mặt Linh Nhi tái nhợt như xác chết, máu mũi máu mồm ộc ra. Xuân Miên vô cùng lo lắng và bối rối, mùi máu tanh xộc lên, Xuân Miên há miệng phun một ngụm máu tươi ra, bắn hết lên phát trần trong tay ác đạo.

Thu Quan Văn mặc dù rất thích đùa cợt hi ha, nhưng khi bắt tay vào làm việc thì không chậm trễ chút nào. Tìm được vị trí chính xác của Linh Nhi, lập tức dùng thuật “Tỏa địa thành thốn”, hồng giúp phu thê

người ta đoàn tụ. Nhưng, Vu giới đệ nhất mi thiếu niên không thể ngờ được rằng, chính hắn lại khiến Hàn Nguyệt ca ca – người mà hắn thích chọc giận nhất phải tận mắt chứng kiến thảm cảnh ấy.

Từ một tiểu mi nhân xinh đẹp kiều diễm như hoa đào, toàn thân đầm máu, kêu gào lẫn lộn, sau đó, tiếng thét thê thảm biến thành tiếng thú, cơ thể bắt đầu biến đổi, chiếc đuôi trắng muốt như tuyết xuất hiện...

“Linh Nhi!” Thu Hàn Nguyệt mất hồn tia máu, lao về phía đạo sĩ kia, cây kiếm trên tay phải nhằm thẳng vào cổ họng hắn, tay trái chỉ thẳng vào hắn mà gầm lên: “Ác đạo, ta giết ngươi!”

Tùy Trần ra sức né tránh, nhưng vẫn bị lưỡi kiếm chém trúng vai.

Thu Hàn Nguyệt như phát điên phát dại, từng bước áp sát tên đạo sĩ.

Thu Quan Vân lắc đầu, lắc người một cái, tới trước mặt hắn, giơ tay kẹp lưỡi kiếm: “Hàn Nguyệt ca ca, ác đạo hãy giao cho đệ, huynh nên đi chăm sóc cho tiểu tử tử thi hơn.”

“Linh Nhi...” Thu Hàn Nguyệt quay sang nhìn tiểu hồ ly đã nằm bẹp dưới đất im phăng phắc, mặt hắn xám ngoét, không nhắc nổi chân.

Cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng hắn, Thu Quan Vân nói: “Tạm thời đệ đang bảo vệ nguyên thần của tiểu tử tử thi, nên có lẽ sẽ không sao đâu.” Khóe mắt liếc thấy có người nhón chân định bỏ đi, thân hình thoát biển, hét lớn: “Ác đạo định chạy cũng phải nhìn xem ông nội ngươi có vui hay không chứ!”

Thu Hàn Nguyệt cố gắng khống chế để cơ thể không run lên bần bật, khó khăn nhấc chân lên, từng chút từng chút dịch về nơi Linh Nhi đang nằm, từ từ ngồi xổm xuống, nâng nòng trên hai bàn tay.

“... Linh Nhi?!” Bách Diêu từ trên trời đáp xuống, thứ mà hắn nhìn thấy, là nguyên thần của tiểu muội vừa phá cơ thể để thoát ra trong lúc nguy cấp. Hắn liếc mắt, tìm thấy Xuân Miên đang được Nguyên Mộ Dương ôm trong lòng, tình hình của người này nghiêm trọng cũng chẳng kém tiểu muội là mấy, đôi mày dài chau lại: Lẽ nào suy đoán của hắn lại sai lầm tới mức này?

“... Ngươi có thể cứu Linh Nhi chứ?” Thu Hàn Nguyệt ngẩng mặt lên, trong đôi mắt chứa cả sự điên cuồng và lạnh lẽo khác thường.

Vẻ mặt này của hắn khiến Bách Diêu có chút kinh ngạc.

“Ngươi là bậc đế vương của Hồ giới, nhất định có thể cứu được Linh Nhi phải không?” Thu Hàn Nguyệt lại hỏi.

Bất giác, Bách Diêu gật đầu một cách vô thức.

“Vậy ngươi còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Hãy cứu nàng đi...” Thu Hàn Nguyệt gào lên.

Thật hiếm thấy khi Bách Diêu chẳng buồn so đo với hắn, nghiêng người đỡ lấy tiểu muội, tay đặt vào trán nàng, có lẽ cảm thấy được một thứ sức mạnh đang bảo vệ cho nguyên thần của tiểu muội, nên trái tim pháp phòng lo lắng của hắn cũng bình tĩnh trở lại, sau đó dùng lòng bàn tay vận lực ép viên nội đan cất trong đan điền ra, nhét vào cái miệng nhỏ nhắn trắng nhợt kia.

“Ác đạo, dám dẫm thương tiểu tử tử thi của ta, hôm nay bốn ác bá phải đánh cho ngươi tan xương nát thịt, khiến ngươi phải hiện nguyên hình!”

“... Bần đạo là... là người của huyền môn chính thống... làm gì c nguyên hình mà hiện?”

“Có lẽ ngươi còn chưa biết nhỉ? Kiếp trước ngươi là một con rệp thối tha, ngươi đã mua chuộc tiểu quỷ đưa ngươi đi đầu thai, nên kiếp này mới được làm người, còn tưởng bản thân mình là thứ gì đó ghê gớm lắm chắc?”

“... Ngươi... nói năng bừa bãi, bần đạo không tin!” Chỉ có thể chống đỡ mà không thể đánh trả, bị đối phương vờn như mèo vờn chuột đá qua đá lại, Tùy Trần đạo nhân nói cứng.

“Cũng chẳng trách ngươi không tin, bốn mi thiếu gia đây sẽ biến ngươi thành một con rệp!”

Ánh mắt Bách Diêu sắc lạnh sáng quắc, đưa Linh Nhi cho Thu Hàn Nguyệt, sau khi thân hình trắng muốt đó đã nằm gọn trong lòng hắn, hai ngón tay Bách Diêu như lưỡi kéo, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh đạo nhân, trên mặt đạo nhân lập tức xuất hiện vô số vết máu.

Tùy Trần đau đớn, giật lùi liên tục: “Người là yêu nghiệt từ phương nào tới đây? Dám...”

Thu Quan Vân phóng chân đá tới, tung một chiêu trúng ngực y: “Này, kẻ kia, thứ dơ bẩn này là của ta, người đứng sang một bên đi!”

Bách Diêu chẳng quan tâm, vung tay chém xuống.

Thu Quan Vân la lên oai oái, một tay một chân dùng để ngăn Bách Diêu, một tay một chân còn lại đối phó với ác đạo.

“Hai người các người mau lại đây!” Thân thể trước ngực Thu Hàn Nguyệt mỗi lúc mỗi lạnh, trái tim hắn cũng lạnh theo, dường như chỉ đợi thêm lát nữa hắn sẽ đông cứng lại ngay, “Cứu Linh Nhi quan trọng hơn, cứu Linh Nhi...”

Hai người kia đều quay đầu, Tùy Trần nhân cơ hội đó bèn bỏ chạy.

Thu Quan Vân đuổi theo, hai tay chém xuống.

Bách Diêu lui bước, ngược mắt nhìn người đàn ông đang ôm Linh Nhi, hỏi: “Người thật sự muốn cứu Linh Nhi?”

Thu Hàn Nguyệt nhìn chằm chằm vào đôi mắt Bách Diêu không nói.

“Muốn cứu muội ấy, phải cần tới máu trong trái tim người, người cũng đồng ý?”

30. Chương 031

Chương 31

Thủ đoạn của Hồ Vương

Nếu không có ngụm máu ấy của Nguyên phu nhân, thì lúc này nguyên thần của Linh Nhi đã thoát xác, hồn xiêu phách lạc.

Quay về Tĩnh Xuân sơn trang, Bách Diêu đặt cơ thể nhỏ xíu kia nằm trong tâm của đài sen được làm bằng ngọc thạch, quay người đứng đối mặt với Thu Hàn Nguyệt. Đối với người đàn ông này, y cũng đã bắt đầu thấy có năm phần hài lòng rồi. Còn việc hắn có phúc phần trở thành em rể của y không, phải đợi y kiểm chứng đã.

“Người mà người đưa đến đã kịp thời phong tỏa bảo vệ nguyên thần cho Linh Nhi, ta và hắn liên thủ, có lẽ sẽ cứu được Linh Nhi.”

“Này, tên thủ lĩnh hồ ly kia, là người đang cầu xin bổn thiếu gia đó ư?” Thu Quan Vân ngồi xổm trước đài sen tay chống má quan sát tiểu hồ ly nhỏ tới không thể nhỏ hơn đang nằm trong đó, nhàn nhã quay đầu hỏi.

Bách Diêu chẳng thèm nhìn hắn, nói: “Nhưng tâm huyết Linh Nhi hao tổn, cần phải dùng máu để bổ máu, thân người thuần dương, là người thích hợp nhất. Người có tình nguyện dùng máu trong tim mình để cứu Linh Nhi không?”

“Hà?” Đôi mắt đẹp đen láy của Thu Quan Vân đảo qua đảo lại, đôi môi như nhụy hoa hé nở kia mấp máy, sau đó mím chặt, để lộ nụ cười gian xảo. Đây có lẽ là việc nhà của Hàn Nguyệt ca ca, người ngoài như hắn không nên can thiệp, hê hê...

“Lấy thế nào?” Thu Hàn Nguyệt hỏi.

“Mở phanh ngực trái của người, cho tới khi thấy tim, rồi lấy hai giọt máu trong đó.”

“Được.” Thu Hàn Nguyệt cởi đai áo, để lộ bờ ngực trái.

“Giọt máu của tim không phải bình thường, mặc dù ta có thể đảm bảo không có nguy hiểm tính mạng, nhưng một giọt máu sẽ hao tổn mười năm dương thọ của người, hai giọt máu, tức là hai mươi năm, người cũng đồng ý?”

Thu Quan Vân mất kiên nhẫn đáp: “Nghe ta nói này tên thủ lĩnh hồ ly kia, người nói những lời ấy chẳng phải hết sức vớ vẩn hay sao? Người ta đã bày ra thế ‘mặc vua sử dụng’ thế kia rồi, người còn ở đó mà lải nhải gì nữa, lẽ nào còn muốn nghe huynh ấy nói mấy lời buồn nôn như ‘một lòng một dạ với lệnh muội, dù có phải chết cũng không hối hận’ để chứng minh rằng huynh ấy chính là lựa chọn tốt nhất cho lệnh muội người? Người còn bày trò thô thiển thế nữa, bổn mi thiếu niên ta sẽ khinh bỉ người.” Bách Diêu nghe như nghe muỗi vo ve, mắt vẫn chăm chú nhìn Thu Hàn Nguyệt, “Người đã nghĩ kĩ chưa?”

“Mời.”

“Ta còn phải nói cho người biết, làm vậy sẽ cứu được Linh Nhi, nhưng không thể khiến nó hoàn toàn khôi phục lại như trước kia, ít nhất trong vòng hai mươi năm nữa, nó không thể biến thành hình người.”

“... Hai mươi năm?” Sắc mặt Thu Hàn Nguyệt thoáng biến đổi.

“Đúng, trong vòng hai mươi năm, nó chỉ có thể là một con hồ ly. Như vậy, người còn cứu nó không?”

“Hai mươi năm...” Trong hai mươi năm, hẳn không còn được gặp lại Linh Nhi tham ăn ham ngủ thích khóc thích cười thích nũng nịu của hẳn nữa sao?

“Nếu người hối hận thì giờ cũng chưa muộn, ta sẽ đưa nó về động phủ, chữa trị dần dần, có điều sẽ hơi mất thời gian một chút, tầm sáu mươi năm gì đấy...”

“... Ta có điều kiện.”

“Nói.”

“Giao Linh Nhi cho ta.”

Bách Diêu kinh ngạc: “Giao Linh Nhi trong hì hài hồ ly cho người?”

Thu Hàn Nguyệt gật đầu.

“Người nuôi nó?”

Thu Hàn Nguyệt gật đầu.

“Trong hai mươi năm tới, nó chỉ là một con hồ ly, người cũng nuôi nó?”

Thu Hàn Nguyệt gật đầu.

“Có lẽ người sẽ chăm sóc cho nó chu đáo, chăm sóc cho nó đầy đủ. Nhưng, hai mươi năm ấy là quãng thời gian đẹp nhất trong đời người, là người đàn ông khỏe mạnh bình thường, bên cạnh người không thể không có phụ nữ, mặc dù Linh Nhi mang hình hài hồ ly, trái tim trong người nó vẫn yêu thương người. Nếu để nó nhìn thấy người và người con gái khác quần quýt không rời, làm vậy chẳng thà để nó chết còn hơn. Cho dù người có thể lén lút làm chuyện đó, thần không hay quỷ không biết, nhưng ta không muốn muội muội của mình phải bị sỉ nhục như vậy.”

“Ta sẽ đợi Linh Nhi.”

Bách Diêu khẽ mỉm cười: “Người tưởng người có thể chịu đựng được ư?”

“Chịu đựng được!” Cho dù thế nào, hẳn cũng sẽ vượt qua được hai mươi năm đó, đợi Linh Nhi của hẳn quay lại.

Đôi mắt dài mà hẹp của Bách Diêu thoát biến đổi, trầm lặng hồi lâu, gật đầu đồng ý: “Được, thay vì nghe người nói suông chỉ bằng để thực tế chứng minh. Ta muốn xem người có thể làm được tới mức nào. Chuẩn bị xong chưa? Ta chuẩn bị rạch ngực người, lấy máu trong tim người...”

Lấy máu trong tim, không biết là do tình hình cấp bách cần phải làm như thế, hay có dụng ý khác mà Bách Diêu không cho Thu Hàn Nguyệt hôn mê, mặc dù đã làm hấn tê dại không có cảm giác đau đớn, nhưng để một người vô cùng tinh táo tận mắt chứng kiến da thịt mình từng chút từng chút bị rạch bị cắt, nhìn trái tim đỏ bình thường vẫn đập nhịp nhàng trong lồng ngực nay xuất hiện trước mắt, nhìn một bàn tay thò vào trong đó trích ra hai giọt máu...

Lấy xong máu, Bách Diêu quay người, mớm giọt máu đó cho tiểu muội, sau đó lại tiến hành tiếp khí điều dưỡng vết thương cho nàng. Đúng nửa canh giờ, ngực của Thu Hàn Nguyệt bị phanh ra để đó, mắt không chớp, thân bất động.

Thu Quan Vân không chịu được cảnh ấy, quay mặt đi chỗ khác. Con hồ ly này, thủ đoạn thật tàn nhẫn, quả nhiên không phải là người!

“Hãy đưa Linh Nhi đi đi!” Nửa canh giờ sau, Bách Diêu ôm tiểu muội ra khỏi đài sen, đến trước mặt hấn, khêu lại phần ngực trái vừa bị phanh cho hấn, “Hãy đối xử tốt với nó.”

Ngồi trong chiếc xe ngựa mượn tạm của Tỉnh Xuân sơn trang, Thu Hàn Nguyệt ôm tiểu hồ ly trong lòng, vô cùng vui sướng vì đã tìm lại được thứ quý giá vừa đánh mất. Chính vào lúc này, chỗ ngực bị phanh của hấn bỗng nhói đau, dần dần, sự đau đớn mỗi lúc mỗi tăng, cuối cùng, hấn không thể không ôm chặt lấy ngực mà lăn lộn trong xe, nghiến răng chịu đựng, mồ hôi túa ra như tắm, ướt hết áo trong áo ngoài.

“Khi ta lấy máu trong tim ngươi, đương nhiên sẽ dùng pháp lệnh để ngươi không có cảm giác gì. Nhưng trái tim dù sao cũng không giống những bộ phận khác trên cơ thể, sự đau đớn sau đó ta chẳng thể giúp gì cho ngươi.” Bách Diêu từng nói như thế.

“Chít chít chít...” Tiểu hồ ly tỉnh lại, mặc dù không thể nói tiếng người, nhưng đôi mắt mở to rưng rưng đầy đau đớn.

Hấn run rẩy nở nụ cười, “Linh Nhi đừng sợ... Ca ca không sao...”

Tiểu hồ ly ngoan ngoãn nép vào trước ngực hấn, nằm xuống.

“Thật tốt, có Linh Nhi ở bên ca ca...” Hấn thỏa mãn vuốt vuốt bộ lông mềm mại của nàng, sự đau đớn dường như thuyền giảm ít nhiều, hấn nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, xe ngựa đã về tới thành Phi Hồ. Uống Dưỡng tâm hoàn của Bách Diêu tặng, tu dưỡng hơn mười ngày, hấn bắt đầu giải quyết công chuyện trong phủ như thường lệ, ra ra vào vào, lúc nào cũng có tiểu hồ ly bên cạnh, cùng ăn cùng ngủ.

Đông qua hè tới, mấy năm trôi qua, lão thành chủ Thu Lai Phong bắt đầu liên tục giục hấn lấy vợ sinh con nhằm kiếm người thừa hương hỏa, hấn chẳng phản đối nhưng cũng chẳng làm theo lời cha. Thu Lai Phong thay đổi cách làm, không dùng lời lẽ khuyên ép nữa, nhưng lại đưa vài mỹ nhân tới chỗ con trai, có nàng thậm chí còn thân trần như nhộng được quần chắn gấm khiêng vào như phi tần trong tắm cung. Song, chẳng bao lâu sau, mỹ nhân trần như nhộng ấy đã xuất hiện trên giường lão thành chủ... Một lần hai lần, lão thành chủ chẳng còn tâm sức đâu mà làm thế nữa, thất vọng đau lòng mà ngã bệnh. Khi Thu Hàn Nguyệt tới thăm, bị người cha già yếu ớt cầm tay cầu xin: “Coi như là vì cha, con hãy cưới một thê tử về đây...”

Trước nước mắt của người cha già, Thu Hàn Nguyệt cuối cùng cũng gật đầu, sau một thời gian tiến hành, đã vì cha mà cưới về một người vợ, là một người con gái bình dân, tướng mạo bình thường, hiền lành đảm đang, hầu hạ lão thành chủ như con gái hầu hạ cha già lâm trọng bệnh, cho đến khi người cha chồng đột nhiên qua đời.

Thu Hàn Nguyệt đối xử với người con gái ấy một mực tôn trọng, ăn no mặc ấm, bạc tháng trả rất hậu, đồng thời lệnh cho quần gia không được khinh miệt nàng ta. Nhưng người con gái vào phủ với danh phận là thành phủ phu nhân này, chưa từng bước chân vào Quan Nguyệt lâu, hàng đêm ngủ cạnh hấn vẫn là tiểu hồ ly lông trắng như tuyết kia.

Nữ tử đó chẳng oán giận nửa lời, ban ngày tươi cười hòa nhã, đối đãi tử tế với kẻ dưới, chăm chỉ việc nhà, hết sức tỉ mỉ chu đáo. Chỉ là đến nửa đêm, một mình trong phòng, thầm nuốt nước mắt. A hoàn hầu cận bất bình thay cho chủ nhân, ngay cả quần gia trong phủ vì cảm kích sự hiền đức của người con gái ấy mà mấy lần ngầm nhắc nhở thành chủ về nỗi vất vả khổ sở của chủ mẫu.

Thu Hàn Nguyệt gọi người con gái ấy tới, hỏi: “Nàng cho rằng bốn thành chủ ta có chỗ nào không phải với nàng?”

Nữ tử hoảng sợ: “Thành chủ đối với thiếp rất tốt.”

“Bốn thành chủ đã từng nói, lúc nào nàng muốn ra đi, bốn thành chủ sẽ bù đắp bằng trọng lễ.”

“Không, thành chủ đã cứu cả nhà thiếp, thiếp còn chưa báo đáp được ân đức của thành chủ...”

“Khi ấy, bốn thành chủ không hề có ý định làm ơn đợi trả ơn, nếu nàng không muốn, bốn thành chủ quyết không ép nàng phải vào phủ.”

“Thiếp hiểu, thiếp hiểu, thiếp chưa bao giờ vọng tưởng, thiếp khóc vì nghĩ đến người mẹ đã mất của mình...”

Sau lần nói chuyện ấy, cuộc sống lại tiếp diễn như thường. Chỉ có điều, nữ tử đó không còn dám khóc thầm trong phòng nữa, cứ cách nửa tháng mười ngày, lại tới tảo mộ ẹ, tìm cơ hội khóc một trận thỏa thích.

Thời gian trôi đi, mười năm thoát cái đã qua, thiếu niên đã biến thành trung niên, thành chủ vẫn là thành chủ, dù ở đâu, trong lòng vẫn ôm tiểu hồ ly mà hẩn một mực thương yêu.

“Thành chủ, hôm nay là sinh nhật của ngài, phu nhân từ sáng đã vào bếp, nấu rất nhiều món ngon, nói là muốn mọi người trong phủ cùng chúc mừng ngài.” Quản gia tới báo.

“Bốn thành chủ hôm nay về muộn, mọi người cứ vui vẻ đi.”

“Thành chủ!” Sắc mặt quản gia thoáng biến đổi, “Mấy năm nay, nô tài biết người vẫn nhớ nhung Linh cô nương, vì vậy mới nhận nuôi một con hồ ly và đặt tên của Linh cô nương cho nó, và cũng lạnh nhạt với phu nhân. Nhưng, phu nhân là một người phụ nữ tốt, năm xưa khi lão thành chủ bệnh nặng, không thể tự mình tiêu tiểu, phu nhân đã hầu hạ lão thành chủ như hầu hạ cha đẻ của mình, khiến lão thành chủ yên lòng nhắm mắt. Phu nhân đối với kẻ hầu người hạ ôn hòa, chăm chút cho gia đình, toàn bộ y phục của thành chủ đại nhân đều do chính tay phu nhân giặt giũ. Năm nào phu nhân cũng cứu giúp bách tính bản hàn dưới danh nghĩa của thành chủ đại nhân, khiến ngài được mọi người hết lòng khen ngợi. Thành chủ, một người con gái tốt như thế, cho dù ngài không thể yêu, cũng xin ngài hãy đối tốt với phu nhân một chút. Chỉ là ăn một bữa cơm, dù ngài chỉ ngồi một lát, ăn vài miếng lấy lệ, phu nhân vui, mọi người đều vui. Không được sao?”

Thu Hàn Nguyệt suy nghĩ hồi lâu. Hôm đó, hẩn về nhà sớm hơn mọi ngày một chút.

Quả nhiên, hẩn phát hiện ra, người con gái đó vui mừng ra mặt, khiến bọn người dưới cười không khép được miệng, khắp phủ không khí rộn ràng, khiến hẩn cũng vui lây, môi thấp thoáng nụ cười.

Tay nghề của người con gái ấy rất khá, mỗi món ăn đều được nấu theo khẩu vị của hẩn, chẳng mấy khi thấy ngon miệng, nên hẩn ăn nhiều hơn mọi ngày, uống nhiều hơn vài chén, đương nhiên không quên bón cho tiểu hồ ly trong lòng.

“Thành chủ, người ném món Cửu lý hương nấu sườn này đi, món này dùng... á!” Người con gái bị tấn công đột ngột, món ăn đang sắp rơi xuống đất, trên mu bàn tay xuất hiện ba vết cào rớm máu.

“Chít chít chít!” Tiểu hồ ly trắng như tuyết hai mắt long lên hung dữ, nhe nanh múa vuốt, đang nhìn chăm chăm người con gái kia.

Bọn người làm lập tức vây lại, kẻ nào kẻ nấy đều tỏ ra hết sức quan tâm.

“Phu nhân, phu nhân người làm sao thế?”

“Nô tì đi lấy thuốc!”

“Đồ thói...” có người định mắng tiểu hồ ly đã thương người, nhưng lại sợ làm thành chủ giận, bèn nuốt tiếng mắng đó vào trong.

Thu Hàn Nguyệt trừng mắt nhìn kẻ hung hăng trong lòng mình, rồi ngẩng lên hỏi: “Sao rồi? Có cần mời đại phu không?”

“Không cần, không sao đâu. Trong phòng thiếp có thuốc, bôi vào là khỏi thôi.” Người con gái thoáng chau mày, cố gắng giữ nụ cười trên môi.

“Chít chít chít!” Tiểu hồ ly hung hăng định lao ra.

“Linh Nhi!” Hấn nghiêm giọng quát.

“Chít_____” Tiểu hồ ly tức giận nhảy khỏi lòng hấn, chui vào trong lùm cây, hoàn toàn mất dạng.

Đêm đó, Thu Hàn Nguyệt quay về Quan Nguyệt lâu, vốn định trách mắng Linh Nhi vô duyên vô cớ làm cho người khác bị thương vài câu, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy nhúm lông màu tuyết ấy đâu, bất giác thở dài: Tiểu nha đầu này, lại giận hấn rồi.

Cởi y phục lên giường, trở qua trở lại, trong lòng thầm nghĩ ngày mai phải bảo nhà bếp làm mấy món ngon để dụ tiểu nha đầu quay về, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, tiếng khóc của a hoàn lọt vào: “Thành chủ, thành chủ, phu nhân ốm nặng, sốt cao như lò lửa, ngài mau đến xem đi!”

31. Chương 032

Chương 32

Ảo ảnh của thành chủ

Đại phu nói, việc phu nhân bị sốt cao, là do nhiễm tà từ vết thương bị cào trên mu bàn tay mà ra. Thu Hàn Nguyệt đương nhiên không thể ngồi yên, dù thế nào, thì trên danh nghĩa hấn cũng là phu quân của nàng ta.

Vì cái danh nghĩa này, vì nỗi hổ thẹn dần hình thành trong lòng, sau khi a hoàn cho nàng ta uống thuốc xong, hấn chưa rời đi ngay, mà ngồi ở bàn, đợi nàng ta tỉnh lại.

Quá nửa đêm, hấn chống cằm gà gật, đột nhiên nghe tiếng thứ gì đó rơi, ngược mắt thấy nàng ta đang ngã dưới đất.

“Có chuyện gì thế?”

“... Thiếp khát nước, muốn uống trà, không ngờ chân mềm nhũn, nên bị ngã.”

“A hoàn đâu rồi...” Nhưng hấn nhớ ra, chắc thấy hấn cứ ngồi mãi ở đây, nên bọn a hoàn nhiều chuyện đã tránh đi cả rồi.

“Nàng ngồi đó đi, ta rót trà cho nàng.”

“Thiếp không dám...”

“Ngồi yên đấy.”

Hấn khề cao giọng, nàng ta lập tức ngồi xuống giường. Khi hấn rót trà quay lại, nàng ta bối rối bất an đón lấy, uống thì ít mà đổ ra ngoài thì nhiều. Hấn thấy bất lực, đành quay bước ra sau bình phong mang khăn vào, “Bổn thành chủ khiến nàng sợ hãi tới thế sao?”

Nàng ta cúi đầu, ngượng ngùng đáp: “Không, chỉ là thiếp... Chỉ là không ngờ cũng có ngày thành chủ xuất hiện trong phòng của thiếp...”

Hấn hơi sững lại: “Cho dù trước kia giữa chúng ta đã có thỏa thuận gì, thì tuổi thanh xuân của nàng đúng là đã trôi qua uống phí, nàng có hận bổn thành chủ không?”

“Không, sao thiếp dám chứ?” Nàng ta lắc đầu, vội vàng đáp: “Thành chủ là ân nhân của thiếp, không có thành chủ, thì phụ thân của thiếp sẽ không được an dưỡng, đệ đệ cũng không được đi học, thiếp sao dám oán hận?”

“Nàng rất hiền thực, nếu được gả đi như những người con gái khác, chắc chắn sẽ được vượng phu ích tử, cả nhà vui vẻ.”

“Không!” Nàng ta cuống lên, “Như thế, thiếp sẽ không được gặp thành chủ, sẽ không gặp được người đàn ông mà mình hết lòng yêu thương... á?”

Vì sự lơ lửng của mình, nàng ta vội bịt miệng kêu lên.

Hắn dừng lại: “Cuối cùng thì, vẫn là ta đã hại nàng phải không?”

Nàng ta quỳ dưới đất, nước mắt giàn giụa: “Không không! Thành chủ, thiếp bệnh tới hồ đồ rồi, những lời vừa rồi không tính, ngài đừng đuổi thiếp đi, thiếp đã coi nơi này là nhà, coi mỗi người ở nơi này là người thân rồi, ngài đừng đuổi thiếp đi!”

“... Nàng nghỉ đi.” Hắn không còn mặt mũi nào đứng trước người con gái mà hắn đã làm hại chỉ vì sự ích kỷ của mình, quay người định bỏ đi.

“Thành chủ!” Nàng ta đột nhiên nhào tới, ôm lấy chân hắn: “Ngài đừng đuổi thiếp đi, thiếp đúng là bệnh tới hồ đồ rồi, nói năng hồ đồ ... huhu...”

“Nàng...” Hắn cúi đầu, “Nàng hà tất phải thế?”

Nàng ta khóc lóc, “Thiếp cầu xin ngài... ngài là người tốt... hãy để thiếp ở lại trong phủ... cầu xin ngài...”

“Nàng hãy đứng dậy trước rồi hãy nói.” Cơ thể mềm mại của nàng ta gần như dựa hẳn vào chân hắn, hắn muốn hất nàng ta ra, nhưng lại không nổi, đành cúi đầu xuống, đỡ nàng ta đứng dậy. “Bổn thành chủ tưởng rằng chúng ta đã thỏa thuận trước với nhau rồi, ta hoàn toàn không làm sai thỏa thuận, vốn cũng chẳng bạc đãi nàng. Nhưng bổn thành chủ quên mất, nàng chỉ là một nữ tử, tuổi thanh xuân dần trôi, trái tim cũng nhạy cảm, bổn thành chủ thực sự không nên làm liên lụy tới nàng khiến nàng phải chịu khổ...”

“Không!” Nàng ta dang tay ôm lấy hắn, “Không khổ, vì thành chủ, thiếp dù thế nào cũng không cảm thấy khổ. Chỉ cần được ở bên cạnh thành chủ, chỉ cần có thể nhìn thấy thành chủ, thiếp chết cũng không oán hận! Ngài đừng đuổi thiếp đi, cầu xin ngài...”

Nước mắt giàn giụa cầu xin bị thương, cơ thể mềm mại trong lòng, mùi hương tinh khiết bay lên mũi, một người đàn ông khỏe mạnh, nhưng đã cầm dục mười năm nay, thời khắc này, không còn sức mà đẩy nàng ta ra nữa, “Nàng hãy buông ra trước... buông ra...”

Đột nhiên, sắc mặt nàng ta hiện lên vẻ quyết tâm, cởi bỏ áo ngoài, chiếc áo yếm màu xanh nhạt làm nổi bật làn da trắng ngần, khuôn ngực đầy đặn, nàng ta cầm tay hắn áp lên ngực mình, “Thành chủ, hãy để thiếp được làm người phụ nữ của ngài, để thiếp sinh con cho ngài, lấy người nối dõi, an ủi vong linh lão thành chủ... Một đêm thôi, thiếp chỉ cầu một đêm phu thê, xin ngài hãy ban cho thiếp thân một đêm!”

“Không, không, ta...” Hắn giật lùi về phía sau hai bước, một sự sợ hãi từ trước đến nay chưa từng có, lúc này, hắn nên nghĩ gì? Mau giúp hắn nghĩ ra cái gì đó, mau giúp hắn nghĩ ra điều gì đó...

“Thành chủ, chỉ một đêm, một đêm cũng không được sao? Thiếp không muốn đến chết vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ, thiếp không muốn uống phí kiếp nữ nhi này...”

“Ta không thể, ta không thể! Xin lỗi, ta không thể...” Mau giúp hắn nghĩ ra tại sao lại không thể?

Mau giúp hắn nghĩ ra đi!

“... Thiếp đã vọng tưởng mong muốn được thành chủ ân điển, hành động vô sỉ như thế, dâm dật phóng đảng như thế, thật không còn mặt mũi nào gặp ai nữa!” Nàng ta khóc như mưa, ánh mắt nguội lạnh như đã chết, quay người lao về phía đỉnh đồng đập đầu tự vẫn.

Nhưng hắn nhanh hơn, đã đứng chắn trước đỉnh đồng.

“Thành chủ... Thiếp không còn mặt mũi nào... Thiếp thật không biết xấu hổ...” Nàng ta cứ đập đầu vào người hắn, ngất đi tỉnh lại rồi lại cúi đầu khóc lớn, “... Thiếp không còn mặt mũi nào nữa... để thiếp được chết!”

“Nàng tại sao lại phải ngốc như thế?” Giọng hắn thê lương, đôi cánh tay dang rộng, thương xót ôm lấy người con gái vô tội bị hắn liên lụy vào lòng, “Ta...”

“Chít chít chít!” Cái đầu nhỏ xíu màu trắng xuất hiện ở cửa sổ, nhìn hẩn chăm chăm.

“... Linh Nhi?” Hẩn giật mình, đẩy người con gái trong lòng ra, lao về phía cửa sổ.

Song, hai giọt nước trong vắt như thủy tinh từ đôi mắt đen láy ấy lặn xuống, đúng vào lúc bàn tay hẩn chạm vào bộ lông mềm mại, thì thân hình nhỏ bé biến thành làn khói trắng, biến mất trong không trung.

“Linh Nhi! Linh Nhi! Linh Nhi!...”

Hẩn lao qua cửa sổ đuổi theo, điên cuồng gọi cái tên đã được ghi lòng tạc dạ ấy, điên cuồng tìm kiếm, trong bụi hoa, trên cây, trong suối nước nóng, mỗi góc trong phủ, mỗi con đường hẹp. Hẩn tìm, sai người trong phủ tìm, hẩn cầm chiếc đèn gà thơm nức béo ngậy, giọng nghẹn đi, cơ thể mệt mỏi, nhưng vẫn không ngừng tìm kiếm,

Nhưng, không tìm thấy Linh Nhi, không phải là giận dữ nhất thời, không phải là chơi trò trốn tìm như mọi ngày, không thấy nàng đâu nữa, chính là đã biến mất. Một ngày, một tháng, một năm qua đi, Linh Nhi đã hoàn toàn biến mất trong cuộc đời hẩn...

“Linh Nhi _____”

“Linh Nhi, Linh Nhi, Linh Nhi, quay về đi, quay về đi! Linh Nhi...”

Xoa cằm đứng nhìn người đàn ông đáng thương mặt mày hoảng loạn miệng lẩm bẩm gọi tên Linh Nhi trên giường, Thu Quan Vân sờ sờ cằm, lắc đầu thở dài: “Người không phải là người, quả nhiên không phải là người.”

Bách Diêu nhấp một ngụm trà thượng hạng của Tỉnh Xuân sơn trang, đáp: “Các hạ là người, đáng tiếc không phải người bình thường.”

“Bổn mi thiếu niên ghét nhất chính là loại người bình thường, vì vậy bổn mi thiếu niên rất yêu quý bản thân mình, ha ha ha...”

“...” Bách Diêu chẳng có gì để nói.

Nhưng, Vu giới đệ nhất mi thiếu niên luôn là người thích gợi chuyện, “Người còn định để hẩn phải chịu đựng bao lâu nữa?”

“Một năm.”

“... Hả?”

“Một năm trong ảo cảnh của hẩn. Hẩn cần phải ở trong đó đủ hai mươi năm, phải biết rằng có những chuyện hứa thì dễ mà thực hiện thì vô cùng gian nan. Như thế hẩn sẽ không dám gặp ta đòi Linh Nhi nữa.”

“Hồ ly kia, người đã từng phải chịu đựng sự tổn thương nặng nề bao giờ chưa?”

Hỏi kiểu gì vậy? Bách Diêu chau mày.

“Ví dụ bị lừa gạt bởi người mà người tin tưởng nhất, ví dụ bị người mà người cho rằng thân cận nhất đem bán, ví dụ bị người người thương yêu nhất phản bội... Người là loại nào?” Cũng biết hẩn sẽ không trả lời, Thu Quan Vân lại tự đáp. “Mẹ ta nói với ta rằng, phạm những người trải qua sự tổn thương cực lớn, thì tâm địa sẽ vô cùng nham hiểm lắt léo, kiểu giày vò người khác để thỏa mãn lạc thú biến thái của mình như người, chính là loại người ấy. Người xem bổn ác bá, tâm địa sáng sủa, rạng rỡ như mặt trời, vừa nhìn đã biết từ nhỏ tới lớn được thương yêu chiều chuộng, ngưỡng mộ ta không? Ha ha ha...”

“...” Bách Diêu bóp chặt cái chén trong tay, coi nó như cổ của kẻ nào đó.

“Cũng may cũng may, Hàn Nguyệt ca ca, huynh có được một đệ đệ lương thiện khảng khái khỏe mạnh như đệ, đệ sẽ không để huynh phải chịu giày vò trong đó một năm nữa đâu...”

Bách Diêu không kịp ngăn cản, Thu Quan Vân đã hất tay áo, phá vỡ ảo ảnh tàn khốc.

“Linh Nhi...” Thu Hàn Nguyệt toàn thân toát mồ hôi lạnh, mặt đầy nước mắt, thẳng thốt kêu rồi bật dậy.

Bách Diêu liếc mắt hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Thu Hàn Nguyệt nhìn y, nhìn đủ một tuần trà, rồi mới mấp máy môi hỏi: “Linh Nhi đâu?”

“Bên kia.” Thu Quan Vân giơ ngón tay lên chỉ.

Trong đài sen được làm bằng ngọc, tiểu hồ ly cuộn tròn người lại như một quả bóng lông, ngoan ngoãn nằm ngủ. Thu Hàn Nguyệt vịn cột giường đứng dậy, hai chân vừa tiếp đất, mỗi bước đi đều vạn phần thận trọng, chỉ sợ làm kinh động đến tiểu nha đầu, khiến nàng giận dỗi bỏ đi.

“Linh Nhi...” Hắn giơ tay, sờ sờ vào mũi nàng, cái tai mềm mềm của nàng, cùng với cơ thể ấm áp của nàng. Khi hắn tỉnh lại, bắt gặp ánh mắt của Bách Diêu, hắn biết ngay, hai mươi năm trải nghiệm vừa rồi là ảo ảnh. Nhưng nó rất thật, thật đến mức như hắn đã sống đủ mười chín năm rồi, mỗi niềm vui nỗi buồn trong đó hắn đều cảm nhận được, như đang hiện ra trước mắt hắn. Đặc biệt là, trong ký ức ủa hắn, sự đau khổ khi Linh Nhi biến mất rất rõ ràng, hắn vẫn còn nhớ nỗi thê lương khi không tìm thấy Linh Nhi và cả sự chờ đợi vô vọng của mình. Nhớ hắn đã tuyệt vọng thế nào khi vĩnh viễn mất Linh Nhi...

Hắn sờ lên ngực mình, không tìm thấy vết sẹo phanh ngực khi trích máu cho Linh Nhi đâu, kinh ngạc hỏi: “Ta còn chưa tặng máu tim mình cho Linh Nhi ư?” Đây cũng là ảo ảnh ư? Vậy thì, ảo ảnh này bắt đầu từ bao giờ? Và bao giờ kết thúc?

“Mặc dù là ảo ảnh, nhưng những gì ngươi trải qua, những gì ngươi nếm trải có việc nào là không thiết thực đâu? Ngươi vì phụ thân mà đã lấy vợ, trong vòng mười năm giữ thân như ngọc, nhưng vì cấm dục quá lâu, lại thêm nỗi hổ thẹn thương xót người con gái vô tội ấy, ngươi đã phản bội lời thề, khiến Linh Nhi đau lòng vô cùng, rồi bỏ ngươi mà đi...”

“Ta không phản bội lại lời thề!” Cho dù là ảo ảnh, nhưng hắn không cho phép người khác vu cáo mình. “Ta và cô gái đó chưa hề...”

“Ngươi hãy nghĩ kĩ lại đi, nếu Linh Nhi không xuất hiện, ngươi có trụ nổi không?”

“... Ta không cần phải giải thích cho ngươi về một chuyện chưa từng xảy ra!”

“Nhưng, nếu những cảnh ấy không phải ảo ảnh, Linh Nhi của ta sẽ bị tổn thương. Mà thực ra ngươi hiểu rõ hơn ai hết, ảo ảnh ấy rất thật, nỗi khổ sở vì phải cấm dục quá lâu khiến ngươi thậm chí còn không chịu đựng nổi sự cám dỗ của một cô gái bình thường, không đúng sao?”

Thu Hàn Nguyệt chẳng có gì để nói. Ảo ảnh ấy, đúng là quá thật, trong những năm tháng cấm dục, vì muốn giết thời gian, nửa đêm hắn múa kiếm, ngâm mình trong nước lạnh, thậm chí ngâm mình trong băng...

“Ở ngoài đời thật, có lẽ ngươi sẽ không vì phụ thân mà thành thân, nhưng, không có thê tử đó, còn có những nữ tử khác. Tóm lại rồi sẽ đến lúc, ngươi bị dục vọng chi phối, không nghĩ ra được lý do vì sao mình không gần nữ sắc, không nhớ ra Linh Nhi mà ngươi khốn khổ chờ đợi bao năm. Như vậy, ngươi còn dám đòi Linh Nhi của ta nữa không?”

32. Chương 033

Chương 33

Linh Nhi trở về

Như vậy, ngươi còn dám đòi Linh Nhi của ta nữa không?

Đúng thế, như vậy, ta còn dám đòi Linh Nhi sao? Thu Hàn Nguyệt tự vấn chính bản thân mình.

Thân hình nhỏ xíu đó của Linh Nhi đã mang theo cả tính mạng của hắn, làm tổn thương Linh Nhi, còn đau đớn hơn là làm tổn thương bản thân hắn. Lúc này hắn có thể thề chắc như đinh đóng cột rằng sẽ giữ mình đợi Linh Nhi trở về, nhưng nếu đúng như những gì xảy ra trong ảo ảnh, cái giờ khắc mà cuối cùng hắn đã không chiến thắng nổi bản thân đó, cuối cùng hắn cũng sẽ làm tổn thương Linh Nhi, hắn còn dám đòi Linh Nhi nữa không?

Nhưng, hần hiểu rất rõ, nếu lúc này hần từ bỏ Linh Nhi, với tính cách Bách Diêu, hần sẽ mãi mãi mất nàng... Không có Linh Nhi, cuộc đời này còn ý nghĩa gì nữa?

“Ta muốn đưa Linh Nhi đi.”

“Người muốn đưa Linh Nhi đi?”

“Người sợ ta làm tổn thương Linh Nhi, ta cũng sợ. Vì không muốn làm tổn thương Linh Nhi, người có thể làm bất cứ việc gì, ta cũng có thể.”

“Bất cứ việc gì?” Bách Diêu khẽ nhắc lại, “Người chắc chắn là bất cứ việc gì sao? Bao gồm... cả việc tự cầm kiếm thiên mình?”

Bà nó chứ, Thu Quan Vân lăn từ trên ghế xuống đất, lăn một vòng rồi đứng dậy, hai mắt tức giận trừng trừng: Hồ ly kia, người đúng thật không phải là người!

Thu Hàn Nguyệt vẫn điềm tĩnh như không: “Nếu người cho rằng đây là cách duy nhất khiến Linh Nhi không tổn thương.”

“Không phải vậy chứ?” Thu Quan Vân nhảy tới, suýt nữa thì treo cả lưng. “Hàn Nguyệt ca ca, huynh không phải không hiểu thế nào gọi là ‘cầm dao tự thiên’ đấy chứ? Cái gọi ‘cầm dao tự thiên’ ấy chính là cầm một thanh kiếm chặt đứt...”

Bách Diêu giơ tay phất một cái khiến tên quái thai số một kia bắn sang một bên, “Thu Hàn Nguyệt, người đã nghĩ kỹ chưa?”

“Ta không tự làm được.” Hần ngẩng đầu, ánh mắt quyết liệt. “Vì vậy, cần người trợ giúp.”

“... Trợ giúp?”

“Người hãy ra tay đi.” Hần rút cây kiếm đeo ngang hông ra.

Đôi mắt nhỏ mà hẹp của Bách Diêu thoáng lóe lên, cân nhắc cây kiếm trong tay, bước nhanh tới phía Thu Hàn Nguyệt.

“Hồ ly kia, người không hiểu gì sao? Nếu chém ‘cái đó’ của huynh ấy, thì tiểu muội người sẽ là quả phụ đấy.” Thu Quan Vân lạnh lùng buông lời.

“Người hãy im miệng đi cho ta!” Hồ vương không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, hét lên.

“Linh Nhi còn nhỏ, tính tình lại ngây thơ, không hiểu chuyện nam nữ, thời gian qua ta cũng chưa từng dạy dỗ nàng những chuyện như thế. Hai mươi năm sau, e rằng nàng cũng vẫn sẽ trong sáng như trẻ con thế này, bọn ta coi như chơi trò phụ thê cũng tốt.” Thu Hàn Nguyệt điềm đạm đáp.

“Không phải vậy chứ? Hàn Nguyệt ca ca, người nào trong Hồ tộc cũng là đại mỹ nhân, miếng ngon dâng tận miệng huynh không hưởng, ngốc rồi phải không? Làm mất mặt Thu gia rồi đúng không? Huynh... ái chà, Hàn Nguyệt ca ca muốn thành thái giám!”

Ánh kiếm loang loáng, Thu Quan Vân bật mắt thét lên, Thu Hàn Nguyệt nhắm mắt chờ đợi. Nghe tiếng kiếm chém “xoẹt” một tiếng, Thu Quan Vân đột nhiên hét lên: “Thu gia ta là ai chứ? Là hoàng tộc, địa vị cao vọt vọt, con rồng cháu phượng, sao lại nẩy nòi một thái giám? Ái chà, Hàn Nguyệt ca ca, huynh thật đáng thương...”

Thu Hàn Nguyệt mở bừng hai mắt, cũng đã tới giới hạn của sự chịu đựng, nhắc chân lên đá cho hần một cái, người bị đá nhanh nhẹn né tránh: “Hả? ‘Cái chân’ đó của huynh vẫn còn ư?”

Bách Diêu kéo Linh Nhi đang nằm trong đài sen ra, nhìn Thu Hàn Nguyệt: “Bắt đầu từ hôm nay, ta giao Linh Nhi cho người, người nên biết, muội muội của ta bất luận muốn gì, cũng là duy nhất.”

“Hàn Nguyệt hiểu.” Hần giơ tay đón lấy tiểu nha đầu, Bách Diêu thu tay về.

“Ta thân là Vương tử Hồ gia, nếu ngay cả đến muội muội của mình còn không thể cứu được, không thể chữa trị được, việc này để truyền ra ngoài chẳng phải sẽ rất khó nghe hay sao?”

Thu Hàn Nguyệt ngẩn người, lập tức hiểu ngay, vừa rồi, từ đầu tới cuối hẳn chỉ là vật để Hồ vương khảo nghiệm, nay ông anh vợ này đã chịu nổi một nụ cười nhạt, chắc bản thân hẳn thể hiện cũng không tồi lắm. Đối với người ngoài, Bách Diêu luôn bình thản lạnh lùng, chỉ với người nhà, hẳn mới chịu cười chịu mắng.

“Mấy hôm trước, ta nhìn thấy sắp tới Linh Nhi gặp đại nạn, nên đã giao nó cho Nguyên phu nhân chăm sóc. Nguyên phu nhân là người có thể chất vô cùng thuần khiết, tương hợp với khí chất của Linh Nhi, là cơ thể phàm giới thích hợp nhất có thể hóa giải kiếp nạn cho Linh Nhi. Nhưng lúc này nghĩ lại, nếu Linh Nhi vẫn còn ở thành Phi Hồ, thì có lẽ đã không bị ác đạo đả thương, và biết đâu đã tránh được kiếp nạn ấy.”

“Cũng chưa chắc.” Thu Quan Vân bỗng nói xen vào. “Nếu kiếp nạn ấy là kiếp nạn đã được mặc định trong số kiếp của Linh Nhi, ở lại thành Phi Hồ có thể giúp nàng ta tránh được bàn tay độc ác của ác đạo nhưng có khi lại gặp phải một đạo sĩ còn tàn nhẫn độc ác hơn thế nhiều. Mẹ ta nói, nếu dùng ngoại lực để cưỡng ép thay đổi số mệnh của một người, cũng chưa chắc đã là việc tốt.”

Bách Diêu liếc hẳn một cái, cả nửa ngày trời, cái tên quái thai này cũng coi như đã nói được một câu có giá trị. “Nguyên phu nhân đã dùng máu của mình để bảo vệ tâm mạch cho Linh Nhi, khiến việc cứu chữa trở nên đơn giản hơn. Với khả năng của cá nhân ta, thì chỉ trong vòng mười ngày là có thể khiến Linh Nhi hồi phục. Có thêm hẳn, thì chỉ cần năm ngày thôi.”

“Ta sao? Là ta à? Có phải nói ta không?” Thu Quan Vân chỉ vào mũi mình, hỏi liên tiếp: “Nếu là ta, ta có điều kiện đấy.”

Thu Hàn Nguyệt chau mày: “Đệ mà cũng có điều kiện?”

“Đương nhiên!”

“Nói!”

Thu Quan Vân chỉ vào tiểu hồ ly màu trắng không to hơn con mèo bao nhiêu kia, nuốt nước miếng thêm thường: “Ta muốn chơi với tiểu hồ ly, ta muốn nàng ấy làm sủng vật của ta!”

“Đừng mơ!”

“Nằm mơ!”

Hai người kia cùng đồng thanh thét lên.

Bách Diêu trực ngày, Thu Quan Vân trực đêm, hai người lần lượt thay nhau sử dụng pháp thuật, năm ngày sau, cơ thể nhỏ bé hình dáng hồ ly trên giường đã dần dần kéo dài ra, bộ lông trắng như tuyết biến thành bộ váy trắng, ôm lấy thân hình xinh đẹp yêu kiều như hoa như ngọc.

Thu Quan Vân xuýt xoa đầy kỳ lạ: “Ái chà chà, mỹ nhân, đúng là mỹ nhân, ngoài mẹ ta ra, bốn thiếu gia chưa từng gặp mỹ nhân nào đẹp rung động tới thế này, Hàn Nguyệt ca ca, hãy nhường nàng ta cho đệ đi!”

Thu Hàn Nguyệt nghe mà như điếc, hỏi: “Linh Nhi sao vẫn còn ngủ?”

“Ta dùng nội đan giữ chặt ba hồn bảy phách của nó, khiến nó ngủ mà không phải mộng mị lo lắng, không bị hao tổn tâm lực.” Từ sau khi chấp nhận người em rể là Thu Hàn Nguyệt, Bách Diêu đều tận tình giải thích. “Nội đan này tạm thời cứ để trong thân thể của Linh Nhi, giúp nó bổ sung nguyên thần, bảy bảy bốn chín ngày sau ta sẽ thu về. Thời gian này, người hãy nghiêm cấm Linh Nhi không cho nó ra ngoài, tránh nội đan bị những kẻ gian tà dòm ngó.”

“Ái chà, nội đan Hồ vương cơ đấy, nuốt được nó, thì sẽ vận công đắc pháp. Ít nhất cũng có thể tăng thêm năm trăm năm công lực, không hổ là Hồ vương, món đồ quý giá!” Thu Quan Vân kêu lên.

Nội đan của Hồ vương là thứ mà yêu quái trong thiên hạ này đều thèm muốn. Có uy danh của Hồ vương ở đây, thì những kẻ có mắt sẽ vì sợ hãi mà không dám mạo phạm, sợ là sợ những kẻ tiểu nhân có chút bản lĩnh, những tên yêu quái chưa đủ trưởng thành, có mắt không thấy Thái Sơn thôi. Tình hình này, cũng giống như đem vàng bạc châu báu tiền của vô tận nhét vào tay đứa trẻ chưa hiểu chuyện, sợ lộ ra ngoài, tính mạng của đứa trẻ ấy sẽ lâm nguy.

Bách Diêu lẩm nhẩm đọc, thu lại Định Hồn quyết trong nội đan, gơ tay điểm vào trán tiểu muội: “Tiểu nha đầu xấu xa, còn không chịu tỉnh?”

“... Đại ca ca?” Đôi lông mi dài của Linh Nhi ngược lên, bàn tay nhỏ dụi dụi mắt, “Đại ca ca, Linh Nhi ngủ ngon quá.”

Gọi hẳn là “Đại ca ca”, tâm trạng chắc không tệ. Bách Diêu bế nàng lên: “Ngủ no mắt rồi có muốn ăn no bụng không?”

“Ừm.” Cái miệng nhỏ bé há ra, ngáp dài, rồi vùi mặt vào hõm ngực đại ca: “Bụng Linh Nhi đói lắm, muốn ăn đùi gà.”

“Ngoài đùi gà thì sao? Có muốn thứ gì khác không?” Đôi mắt dài hẹp của Hồ vương liếc mắt nhìn về phía ông em rể tương lai đang nghệt mặt đứng nhìn.

“Ừm?” Linh Nhi nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Còn muốn ăn tôm hấp, ăn cá hấp, ăn cua hấp, muốn ăn...”

“Linh Nhi!” Tiểu nha đầu này càng gọi tên nhiều món ăn ra thì vị trí của hẳn lại càng bị đẩy xuống sau cùng, Thu Hàn Nguyệt thực sự không muốn tranh sủng với đám động thực vật ấy chút nào. “Quên Nguyệt ca ca rồi sao?”

“Người...” Đột nhiên, đôi mắt to của Linh Nhi long lên, tức giận khiến đôi má nàng ửng hồng, “Người là đồ xấu, đại xấu, người đại xấu xa, người ôm người con gái khác, Linh Nhi mặc kệ người!”

33. Chương 034

Chương 34

Tham vọng của mỹ thiếu niên

Sắc mặt Thu Hàn Nguyệt tối sầm lại.

Thu Quan Vân cười hức hức kỳ quái: “Tiểu mỹ nhân đừng chơi với hẳn, chơi với ca ca đây, ca ca sẽ thương nàng, nào, thơm một cái nào!”

Mỹ thiếu niên quyết không phải chỉ nói chơi thôi, đôi môi hẳn bắt đầu chu lên định thơm thật, khiến Linh Nhi sợ hãi vùi đầu vào lòng đại ca, Bách Diêu cúi đầu, sau đó, chẳng biết do tình cờ hay trùng hợp, đôi môi hồng của mỹ thiếu niên thơm “chụt” một tiếng lên má của Hồ vương.

Biến cố nhỏ xíu ấy, hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì tới tâm trạng của mỹ thiếu niên, hẳn lại tiếp tục cố gắng: “Tiểu mỹ nhân, đừng tránh mà, hôm nay bốn ca ca quyết phải thơm bằng được nàng.”

Thu Hàn Nguyệt giơ tay ngăn hẳn lại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mau đứng yên cho ta!”

Thu Quan Vân cười xấu xa, “Hàn Nguyệt ca ca ghen rồi? Tiểu mỹ nhân người ta không muốn chơi với huynh nữa, bốn ác bá thay huynh an ủi thôi mà, không được sao?”

“Tại sao Linh Nhi lại cho rằng ta ôm người con gái khác?”

“Chẳng phải rất đơn giản ư, trong ảo ảnh, cuối cùng đã xuất hiện cảnh tiểu mỹ nhân nhìn thấy huynh và người con gái khác ôm chặt lấy nhau, đấy là hôn phách của tiểu mỹ nhân.”

“Cũng có nghĩa, Linh Nhi cho rằng đã thật sự thấy ta và người con gái khác ôm nhau?”

“Có thể nói thế.” Thu Quan Vân tỏ ra thông cảm. Ai bảo người anh em này nhất quyết cứ phải yêu hồ ly mới được?

Đầu tiên là một tiểu hồ ly ngoan ngoãn dễ gạt, nhưng sau lưng nàng đều là những lão hồ ly thành tinh cả, bất kỳ kẻ nào trong số họ cũng có thể khiến trời đất đổi màu, nếu ngày nào đó mà thành chủ huynh đệ này có mới nói cũ, thì chỉ còn cách đợi đến ngày làm phân hồ ly mà thôi... Ha ha, đáng thương!

Thu Hàn Nguyệt lạnh lùng nhìn ông anh vợ, “Người có ý?” Cố ý bố trí để hôn phách của Linh Nhi nhìn thấy cảnh đó trong ảo ảnh?

Bách Diêu nhượng mày, chẳng phủ nhận mà cũng chẳng thừa nhận.

“Tên hồ ly này thật lắm chiêu trò, Hàn Nguyệt ca ca huynh nói một câu đi, bổn mĩ thiếu niên sẽ lập tức lấy lại công bằng cho huynh!” Trong chữ Nhẫn, dưới là chữ tâm mà trên là chữ đạo, có được Linh Nhi quan trọng hơn cả. Thu Hàn Nguyệt thăm hít một hơi thật sâu, đột nhiên cười tươi như hoa nở khi xuân về, chậm chậm bước tới trước, nói với Linh Nhi: “Ca ca không ôm người con gái khác.”

Linh Nhi ghéech cái mặt nhỏ lên, đôi má đỏ hồng vì giận, “Nói dối, Linh Nhi nhìn thấy rồi.”

“Đây là Linh Nhi nằm mơ thôi, chẳng phải Linh Nhi từng mơ thấy mình tham dự tiệc gà trăm món, khi tỉnh lại mới phát hiện ra là mơ đấy ư, đúng không?”

“Ừm?”

“Linh Nhi vì một giấc mơ mà không chơi với ca ca, ca ca oan quá, rất buồn.”

“Ca ca...”

“Lẽ nào Linh Nhi phải rời xa ca ca bao ngày như thế, mà không nhớ ca ca sao?”

“... Linh Nhi nhớ! Linh Nhi rất nhớ ca ca!”

“Ca ca cũng nhớ Linh Nhi lắm, hai người đã tin tưởng lẫn nhau rồi thì phải ôm để bày tỏ, để ca ca ôm một cái, được không?”

Hai bàn tay nhỏ của Linh Nhi dang ra, đầu tiên là ôm lấy cổ của ca ca, rồi từ từ dịch chuyển cơ thể mềm mại của mình ra khỏi lòng đại ca, nhoài về phía vòng tay mình đã nhung nhớ bao lâu nay, cười tươi như hoa: “Ca ca, Linh Nhi rất nhớ ca ca.”

Thì ra, các thiếu nữ trong sáng ngây thơ bị chó sói lừa đi như thế sao? Thu Quan Vân mở to mắt.

“Linh Nhi, muội hãy theo hấn về thành Phi Hồ trước đi, đại ca xử lý xong việc ở đây, sẽ tới thăm muội.” Bách Diêu đứng với vòng tay trống rỗng.

“Đại ca ca...” Linh Nhi dịu dàng gọi, sợ đại ca ca sẽ lại dă thương ca ca, giọng nói nũng nịu như muốn cầu xin.

Bách Diêu nhếch môi cười, giơ tay vuốt mái tóc đen nhánh của tiểu muội, dịu giọng đáp: “Đại ca không giận.”

Hai mắt Linh Nhi đột nhiên sáng lấp lánh như sao: “Đại ca ca thích ca ca, có được không?”

“Được.”

“Linh Nhi đến ở với ca ca, có được không?”

“Được.”

“... Thật không?”

“Thật.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn màu hoa đào, lập tức nở bung nụ cười ngọt ngào tươi tắn, kèm theo nụ cười đó là tiếng trẻ con nũng nịu: “Linh Nhi thích đại ca ca, Linh Nhi yêu đại ca ca nhất!”

Bách Diêu dùng đầu cứng cứng vào cái má khiến người khác không thể không yêu của tiểu nha đầu, nghe cái miệng nhỏ xinh bật ra những tiếng cười lạnh lạnh như chuông, đôi mắt phượng lay động: “Đại ca cũng yêu Linh Nhi nhất.”

Ông trời ơi. Thu Quan Vân rùng mình một cái, người như Bách Diêu vẫn nên nghiêm mặt, nói những lời lạnh lùng đanh thép thì hợp tình hợp lý hơn, nếu không, sẽ khiến người ta rùng mình mà chết, rùng mình mà chết.

Lưu luyến từ biệt đại ca, cáo từ Xuân Miên, Linh Nhi cứ đi được một bước thì ba lần ngoái đầu lại nhìn, nước mắt ầng ậc trào lên xe, trở về phủ thành chủ. Đồng hành còn có vị Vu giới đệ nhất mĩ thiếu niên một lòng muốn thơm tiểu tử tử kia nữa.

“Tiểu tẩu tử xinh đẹp, tiểu tẩu tử xinh đẹp, nói cho ta nghe, nàng thích Hàn Nguyệt ca ca ở điểm nào?”

Linh Nhi đang nằm trong vòng tay ấm áp rắn rỏi của người đàn ông kia, quay mặt ra: “Ca ca đẹp trai, huynh là ai?”

“Ca ca đẹp trai? Ái chà!” Thu Quan Vân hét một tiếng vang trời. “Tiểu tẩu tử xinh đẹp thật biết nhìn người! Vậy, tiểu tẩu tử xinh đẹp ơi, ta và Hàn Nguyệt ca ca ai đẹp hơn?”

Linh Nhi đảo mắt nhìn qua nhìn lại hai khuôn mặt anh tuấn một hồi, rồi đưa ra kết luận. “Ca ca đẹp trai hơn.”

“Thế ư? Vậy sao? Ta đẹp hơn Nguyệt ca ca phải không?” Thu Quan Vân toét miệng cười tươi hết cỡ, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tiên dung ngọc mạo của hắn. “Nếu vậy, tiểu tẩu tử xinh đẹp có muốn suy nghĩ đến việc thay đổi tình cảm, có muốn được ca ca đẹp trai này ôm không?”

“Không muốn.” Lắc đầu kiên quyết, lời nói dứt khoát.

“Tại sao?” Cái mặt đẹp của Thu Quan Vân xụ xuống.

“Bởi vì ca ca là ca ca.”

“Ca ca đẹp trai cũng là ca ca mà.”

“Ca ca đẹp trai không phải là ca ca, chỉ có ca ca là ca ca.”

“Ca ca đẹp trai sao không thể là ca ca?”

“Chỉ có ca ca mới là ca ca thôi.”

Thu Hàn Nguyệt đưa tay ra kéo khuôn mặt đang tranh cãi đầy nghiêm túc kia vào lòng, nói: “Ngủ đi.”

“Ừm.” Được gối đầu lên vòm ngực có nhịp tim đập nàng ngày nhớ đêm mong, tiểu nha đầu nhắm mắt, chẳng bao lâu thì chìm vào giấc mộng.

Thu Quan Vân lại nhìn rồi tắc lưỡi, “Nàng ta...”

Thu Hàn Nguyệt dùng mắt ra hiệu, Thu Quan Vân hiểu ý, lẩm bẩm niệm mấy câu thần chú ru ngủ, khiến tiểu mỹ nhân ai gặp cũng yêu kia càng ngủ say hơn.

“Hàn Nguyệt ca ca, huynh cho tiểu tẩu tử ngủ say tít như thế, có phải muốn làm chuyện gì xấu sau lưng tiểu tẩu tử không? Không phải có ý đồ gì với bốn mỹ thiếu niên đấy chứ? Ngàn vạn lần đừng, bốn mỹ thiếu niên không thể chơi trò loạn luân...”

Phớt lờ những lời lẩm nhảm vô dụng của Thu Quan Vân, Thu Hàn Nguyệt vào thẳng vấn đề: “Lai lịch của đạo sĩ kia ngươi có biết không?”

“Ác đạo hình như nhằm vào trang chủ phu nhân của Tĩnh Xuân sơn trang, lại như sợ ‘ném chuột vỡ bình’ sợ làm tổn thương đến thân hình kiều diễm mảnh mai của tiểu phu nhân ấy. Hàn Nguyệt ca ca tại sao không hỏi Nguyên trang chủ xem họ đã đắc tội với ai?”

“Bách Diêu đang giúp Nguyên trang chủ, hẳn chắc chắn biết tung tích của tên đạo sĩ ấy, hẳn không nói, chắc là muốn tự xử lý.”

“Đúng thế, nếu để tên hồ ly ấy xử lý, thì nhà trai như chúng ta thật mất mặt.”

“Ngươi hãy mau điều tra rõ lai lịch của tên đạo sĩ ấy, ta có cảm giác, hẳn nhất định sẽ còn xuất hiện.”

“Huynh sợ hẳn lại làm tổn thương tiểu tẩu tử?” Thu Quan Vân đảo mắt, cười hi hi nói. “Đệ có một cách, có thể bảo vệ tiểu tẩu tử không bị xâm phạm.”

Thu Hàn Nguyệt nhíu mày hồ nghi: “Nói.”

“Nhường tiểu tẩu tử cho bốn ác bá, bốn ác bá đưa tiểu tẩu tử về Vu giới, ai có thể làm hại nàng chứ?”

Những lời vừa rồi, lại bị Thu Hàn Nguyệt coi là những lời vô nghĩa không thèm chấp, nên chẳng buồn đáp lời. Cúi đầu nhìn, tiểu nha đầu hình như đang nằm mơ thấy gì đó, trên môi nở một nụ cười kiều diễm...

34. Chương 035

Chương 35

Tình địch của thành chủ (1)

Thành Phi Hồ vẫn là thành Phi Hồ, nhưng sắp tới thành Phi Hồ lại có việc đại sự, hơn nữa lại là chuyện đại sự mà nam nữ lão ấu của thành Phi Hồ đã mong chờ suốt một năm nay.

Thành chủ đại nhân, văn võ song toàn, anh tuấn ngời ngời, cái thế vô song sắp thành hôn.

Nghe cho rõ, là đại hôn chứ không phải là nạp thiếp, không phải là lại có ai đó mang mũ nhân tới tặng nhằm lấy lòng hoặc móc nối quan hệ, mà là thành chủ đại nhân của họ đã rước thành chủ phu nhân về cho họ, một kiểu lấy vợ sinh con chính thức.

“Này, các vị, đã nghe nói gì chưa? Thành chủ...”

“Xì, thành chủ sắp cưới thành chủ phu nhân rồi, bọn ta sớm biết từ lâu, không còn là tin tức mới mẻ gì nữa.”

“Không phải, không phải, là mấy người thị thiếp kia của thành chủ, vài hôm trước, thành chủ đã gả phất ba nàng mỹ nữ ấy đi rồi.”

“Thật hay giả thế?”

“Thật, ngàn vạn lần thật. Nghe nói thành chủ đã gả họ đi xa với danh nghĩa là nghĩa muội, long trọng vô cùng.”

“Chuyện gì thế nhỉ? Bên này thì cưới, bên kia thì gả...”

“Ta hiểu rồi, nhất định là có liên quan tới thành chủ phu nhân tương lai của chúng ta. Có câu nói, thê không chấp nhận được thiếp, không chừng vị thành chủ phu nhân là một sư tử Hà Đông, không chấp nhận được các mỹ nhân như hoa như ngọc ở bên phu quân mình.”

“Nhưng có thể làm gì? Gả mấy người cũ đi, lẽ nào đảm bảo sau này không có người mới đến...”

Trong mấy quán nhỏ ven đường, các vị quan khách nhàn rỗi trà dư tửu hậu nói chuyện rất hào hứng, một người cao lớn đen sì lù lù xuất hiện, bàn tay nặng nề đặt lên vai của một trong các quan khách đang ngồi tán gẫu, “Nói cho gia gia biết, thành chủ của các người ở đâu?”

Vị đại gia xưng là “gia gia” này, áo quần là lượt, lưng thắt dải lụa màu ngọc, cơ thể khỏe mạnh, mày rộng trán cao, ánh mắt sắc bén, da màu mật ong... Về cơ bản, có thể coi là một nam tử anh tuấn cường tráng, cũng phải bằng được một nửa thành chủ của họ. (Chỗ này, không thiếu những kẻ nịnh bợ, sùng bái một cách mù quáng). Không biết vị đại gia này tìm thành chủ của họ với lời lẽ không được hòa nhã như thế là có ý gì?

“Ngài tìm thành chủ của bọn ta làm gì?” Mặc dù có người sợ chiều cao và khí thế bức người của đối phương, nhưng cũng có người to gan dám liếc xéo y, hỏi.

“Ta tìm hắn...” Vị đại gia đó mắt sáng quắc, khoe miệng nhếch lên cười. “Đương nhiên là được mời mà tới, tham dự lễ đại hôn của hắn.”

“Ngài là thế nào với thành chủ của bọn ta?”

“Bạn, một người bạn rất muốn ‘chăm sóc’ hắn, ‘hỏi thăm’ hắn.” Lời lẽ được nhấn mạnh, dường như muốn thể hiện tốt cùng ý nghĩa của hai từ “chăm sóc” và “hỏi thăm”.

“Ngài là bạn của thành chủ, mà lại không biết chỗ ở của thành chủ?”

“Chia tay nhau từ thuở thiếu thời, từ đó phiêu bạt giang hồ. Lâu ngày không gặp, nên không biết được.”

Lời nói đầm đìa cao thâm khó dò, khí độ lại uy nghi hiển nhiên, rõ ràng là cùng kiểu người với thành chủ đại nhân. Đám khách bên chỉ đường nhiệt tình chi tiết, “Ngài cứ đi thẳng về phía trước, đến góc phố kia thì rẽ phải, rồi lại rẽ theo hướng Bắc, là nhìn thấy cổng lớn của phủ thành chủ...”

Từ “cổng” vẫn còn đang vang vọng trong không khí, vị đại gia đó đã bỏ đi xa được mấy trượng, khiến đám khách khứa nhàn rồi kia lại bắt đầu xì xào bàn tán, quả nhiên là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm. Thành chủ của họ võ nghệ cao cường, nên bạn bè cũng bí hiểm.

“Linh Nhi không muốn đội cái mũ đó lên đầu!”

“Linh Nhi không muốn mặc nhiều y phục như thế lên người!”

“Linh Nhi không muốn...”

Trong Quan Nguyệt lâu, Linh Nhi cứ chạy vòng quanh, phía sau, Minh Thúy tay nâng mũ phượng còn Ngụy Di Phương thì cầm áo cưới đuổi theo. Đại hôn sắp diễn ra, bên phường may y phục đã mang mũ phượng và áo cưới đến, đợi thành chủ phu nhân thử xong, sẽ chỉnh sửa lần cuối. Nhưng không ngờ, Linh Nhi cứ từ xưa tới nay vẫn ngoan ngoãn nghe lời, lần này lại không hợp tác, cứ nhìn thấy những vật ấy là tránh như tránh tà.

“Linh Nhi, muội không thử, nếu có chỗ nào không vừa, thì sẽ khiến muội hối hận vì lẽ đại hôn không trọn vẹn đây, ngoan, mau thử một chút thôi.” Người bên ngoài đều biết cô gái Hầu gia này là người vì không có được tình yêu của thành chủ mà tuyệt vọng đến nỗi hàng ngày dùng nước mắt để rửa mặt, lúc này Ngụy Di Phương thật sự muốn khóc, thử áo cưới thôi mà khó vậy sao? Phải biết là, lần này nàng ta là tổng quản cho lễ đại hôn của thành chủ đại nhân, đây là công việc nàng phải mề nheo Thu Hàn Nguyệt suốt nửa năm và dùng mảnh khoe tiểu xảo lợi dụng Linh Nhi xin xỏ hộ mới có được, nàng ta không muốn mất công việc yêu thích này.

“Tiểu chủ nhân, người đội vào một lát thôi, như thế coi như nô tì đã làm xong việc. Người không thử, nô tì thực sự không dám trả lời nhà may, nếu vì việc này mà lỡ đại hôn, nô tì sẽ bị trách tội.” Giờ cao chiếc mũ phượng khảm trăn châu vàng ngọc, Minh Thúy mệt tới mức hai vai mỗi nhừ, nếu không phải là vì kiêng kị khóc lóc gây xui xẻo cho ngày đại hỷ sắp tới, thì cô ta sớm đã khóc rống lên cho tiểu chủ nhân này nghe rồi.

“Không muốn, không muốn, Linh Nhi không muốn mặc, không muốn đội!”

“Linh Nhi...”

“Tiểu chủ nhân...”

Thu Hàn Nguyệt bước lên lầu, thấy ba người phụ nữ đang người đuổi người chạy, vô cùng náo nhiệt.

“Linh Nhi!” Hắn dang tay, đón lấy tiểu nha đầu đang lao vào lòng. “Chạy gì thế?”

Linh Nhi vừa nhìn thấy hắn, đã vô cùng sung sướng. “Ca ca, Linh Nhi không muốn đội cái kia, không muốn mặc cái đó! Mau nói cho Ngụy tỷ tỷ và Minh Thúy tỷ tỷ nghe, đừng bắt Linh Nhi phải mặc phải đội nữa!”

Thu Hàn Nguyệt nheo mắt nhìn vật trong tay hai người phụ nữ đứng sau lưng Linh Nhi, chợt hiểu. “Một quá phải không?”

“Đúng đúng, quá nhiều y phục, hết lớp này tới lớp khác, mũ thì nặng ơi là nặng, Linh Nhi đau hết cả cổ.”

“Thế sao?” Hắn thơm vào trán tiểu nha đầu lúc này đang mặt chau mày rử, nói với hai người kia. “Đặt đồ xuống đó trước đi.”

Nếu đại hôn này không phải là việc quan trọng nhất trong đời hắn, nếu không phải đã trịnh trọng nhận lời các huynh tỷ của Linh Nhi, thì hắn cũng không nỡ để nàng phải chịu bao nhiêu nghi lễ phiền phức này.

Đợi mọi người lui cả ra, hắn đặt nàng ngồi lên hai đầu gối, hai tay khẽ vuốt ve, lại dịu giọng dỗ dành. “Nguyệt ca ca biết mấy ngày nay Linh Nhi phải thử quá nhiều lần quần áo, Linh Nhi mệt rồi. Vì ca ca, mệt thêm lần này nữa được không? Trong ngày vui sắp tới, Linh Nhi sẽ thành thê tử của Nguyệt ca ca, sống cùng nhau tới đầu bạc răng long, mãi mãi không rời xa. Vì ngày này, mệt thêm lần nữa được không? Linh Nhi ngoan...”

Đầu tiên là cởi bỏ y phục trên người nàng, sau đó cầm bộ áo cưới lên, hắn bắt đầu mặc giúp nàng từng chiếc một: Từ áo lót, đến áo quay, đến gi lê, áo trong cho tới áo khoác... Bàn tay hắn chạm vào làn da ngọc ngà thơm ngát; con mắt hắn nhìn thấy, là mình ngọc tuyết đầy, vô cùng kiều diễm nhưng cũng thuần khiết tuyệt đẹp. Khi y phục chỉnh tề, mũ phượng cũng đội xong, người con gái với đôi mắt trong veo, hai má bồ đào ngời sắc xuân kia là Linh Nhi của hắn, tiểu yêu tinh của hắn.

“Linh Nhi, nàng sao có thể là Linh Nhi?” Hắn ngây ngô hỏi.

“Ca ca là ca ca, vì vậy Linh Nhi là Linh Nhi.” Nàng khẽ cười.

Chìm đắm trong tình yêu, thì người thông minh cũng dễ dàng biến thành kẻ ngốc, kẻ ngốc cũng có những tế bào thông minh, hai người trán áp trán, môi tìm môi...

“Á a a, có người đánh vào tận trong phủ rồi! Mau tìm người đi, có người bắt nạt huynh đệ của bọn ra từ ngoài cửa, anh em, đánh...”

35. Chương 036

Chương 36

Tình địch của thành chủ (2)

“Tên vô lại dám tặc họ Thu kia, dám tự ý giấu Linh Nhi, mau ra chịu chết!” Một người vai rộng eo thon, thân cao tám thước, đứng sừng sững trong sân phủ thành chủ, lớn tiếng hét rửa. Xung quanh y, là các thị vệ của phủ thành chủ dàn trận chờ đợi, gia đình cũng đã chạy ra tương trợ.

“Dâm tặc, còn không mau rút ra đây cho gia gia? Người dám tự ý giấu Linh Nhi, còn không mau ngoan ngoãn ra chịu chết...”

“Các hạ không thể nói những lời mới mẻ hơn ư? Cứ chửi rửa lặp đi lặp lại mấy câu đó, e là không đủ thị uy.” Thu Hàn Nguyệt chậm chậm bước từ đại sảnh ra, thong thả đi xuống bậc tam cấp, theo sau là các thị vệ, đi thẳng tới chỗ kẻ ngỗ ngược xông vào kia.

Hai người có chiều cao tương đương, thể lực tương đồng, một người là công tử quý tộc phong thái thông dong, một người là nam tử ngang tàng nổi giận thị uy, cảm giác thể lực tương đương ấy khiến những người xung quanh không hẹn mà cùng giật lùi về phía sau, nhường khoảng không gian cho bọn họ.

“Người chính là Thu Hàn Nguyệt?” Nam tử đó liếc mắt quan sát hắn, hỏi.

“Chính là Thu Hàn Nguyệt.” Thu Hàn Nguyệt không ấu trĩ tới mức cũng dùng khóe mắt để liếc hắn, mà nhìn thẳng vào nam tử kia quan sát hai lượt.

“Người là ai?”

“Là Bạch Hổ ca ca của Linh Nhi.”

Thu Hàn Nguyệt suy ngẫm một lát, đáp: “Thê tử chưa từng nhắc tới người.”

Thê tử?! “Thả...” Nhận ra sự bất nhã của lời nói, không muốn đánh mất phong độ trước mặt “tình địch”, y cố nuốt giận, nói: “Mau đưa Linh Nhi ra đây.”

“Đại hôn sắp đến gần, thê tử gần đây vì lo lắng cho việc này mà mệt mỏi, đang nghỉ trưa.”

“Thu Hàn Nguyệt.” Nam tử gọi thẳng tên hắn chẳng biết nặng nhẹ, cười nham hiểm. “Người cho rằng gia gia đến đây, sẽ còn có hôn lễ gì đó sao?”

“Đương nhiên.”

“Một kẻ phạm phu tục tử như ngươi, sao xứng với Linh Nhi thuần khiết xinh đẹp?”

“Linh Nhi không chê ta là được.”

“Linh Nhi chê hay không thì phải hỏi Linh Nhi.” Nam tử đó hất đầu, mở miệng gọi: “Linh Nhi...”

Tiếng hét đó, dường như chấn động sơn hà, cứ vang mãi không dứt, giống như gỗ thình thịch vào trái tim người ta, khiến người nghe hoảng loạn, đám người dưới trong phủ lần lượt bỏ chạy.

Thu Hàn Nguyệt mặt không biến sắc, thân vững như ngọc, điềm đạm đáp: “Người không biết điều như thế, rõ ràng không sợ có chuyện xảy ra với mình, nhưng không sợ mang lại tai họa cho Linh Nhi sao?”

Nam tử đó sững lại, rồi lập tức không hét nữa, cười nhạt: “Tmang Linh Nhi đi, đương nhiên sẽ không ai dám bắt nạt Linh Nhi cả!”

“Nếu người có thể đưa được Linh Nhi đi, thì cần gì phải đuổi tới tận nhà ta thế này?” Tưởng hấn không hỏi qua mọi chuyện liên quan tới Linh Nhi từ nhỏ cho tới lớn từ chị vợ chắc? Con hổ trắng này, hấn sớm biết từ lâu rồi.

Sắc mặt nam tử thoát biến đổi, “Loài người vô sỉ các người, đừng huênh hoang...”

“... Bạch Hổ ca ca?” Linh Nhi thân mặc y phục trắng như tuyết, thò đầu ra.

Cũng may, cách xưng hô này của tiểu nha đầu đã thể hiện lựa chọn rõ ràng. Nếu Linh Nhi cũng dính chặt với con hổ này như hình với bóng giống như với Bách Diêu, Thu Hàn Nguyệt biết mình cần phải mài dao giết người, không, giết hổ, vừa khéo trong thư phòng đang thiếu một mảnh da hổ để bọc ghế thành chủ.

“Bạch Hổ ca ca, sao huynh lại tới đây?” Thân hình yêu kiều ngoan ngoãn ngồi trên ghế rộng, hai tay chống má, hỏi.

“Linh Nhi mất tích, Bạch Hổ ca ca đương nhiên phải đi tìm.” Nam tử giọng dịu dàng hẳn. Tên này, họ Túc tên Hao, là con trai của tộc trưởng Hồ tộc, đã từng tu luyện ở thành Phi Hồ nhiều năm, là hàng xóm của Bách gia.

“Linh Nhi không mất tích, Linh Nhi cùng ca ca về đây, đây là nhà của Linh Nhi.” Linh Nhi ngọt ngào trả lời. “Căn nhà này rất thú vị, có nước tắm lúc nào cũng ấm áp không bao giờ lạnh, có đùi gà ngon, còn có Đại Hoàng, Đại Bạch, cả Minh Thúy tỷ tỷ, Ngụy tỷ tỷ, còn có...”

Xò ngón tay ra đếm, điểm tên từng người mà nàng yêu quý, cuối cùng nhớ tới người đàn ông với sắc mặt tối sầm đang đứng sau lưng mình. “Còn có ca ca!”

Túc Hao hỏi: “Linh Nhi còn nhớ Bạch Hổ ca ca từng nói Bạch Hổ ca ca rất nhớ Linh Nhi không?”

“Nàng ấy không nhớ.”

“Linh Nhi nhớ...” Câu trả lời thay của Thu Hàn Nguyệt và câu trả lời của Linh Nhi gần như cùng lúc thốt ra, Linh Nhi cảm thấy bị oan, lập tức quay đầu lại giải thích: “Linh Nhi nhớ mà, ca ca tại sao lại nói Linh Nhi không nhớ?”

Nếu không phải chắc chắn trăm phần trăm là mình sẽ đau lòng, thì lúc này Thu Hàn Nguyệt đã gõ vào cái đầu ngốc nghếch của tiểu nha đầu này rồi ném về phòng và mắng rằng: Lời của phu quân mà dám nghi ngờ?

Ở phía bên kia, Túc Hao cười như gỗ trống: “Quả nhiên đúng như Bạch Hổ ca ca dự liệu, Linh Nhi luôn rất thông minh, sao có thể không nhớ?”

“Ừm, ừm, Linh Nhi nhớ, Linh Nhi rất thông minh.”

“Linh Nhi thông minh như thế, có nhớ Bạch Hổ ca ca từng tốt với Linh Nhi không?”

“Nàng không...”

“Linh Nhi nhớ.” Cái đầu nhỏ gật như gà mổ thóc. “Hắc Xà ca ca định đánh Linh Nhi, Bạch Hổ ca ca đã đánh cho Hắc Xà ca ca phải bỏ chạy; Thanh Xà tỷ tỷ cướp đùi gà của Linh Nhi, Bạch Hổ ca ca đã cướp lại cho Linh Nhi; có người cầm thứ có thể đuổi Linh Nhi đuổi theo Linh Nhi, Bạch Hổ ca ca đã dẫn Linh Nhi chạy, Linh Nhi đói, Bạch Hổ ca ca...”

Linh Nhi dùng giọng nói mềm mại dịu dàng của mình nhắc lại mọi việc, nụ cười trên môi Bạch Hổ tươi như hoa nở, cho tới khi cả khuôn mặt anh tuấn như có trăm bông hoa khoe sắc, nhìn vô cùng nhức mắt. Thu Hàn Nguyệt nhìn vào gáy tiểu nha đầu, cũng đang cười, nhưng nụ cười rất âm trầm, nhạt nguyệt vô quang. Bất lực là Linh Nhi nhà hần chậm hiểu, hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn đang kể lại chi tiết tốt đẹp của Bạch Hổ ca ca, mặt mày hớn hở.

“Vì vậy, Linh Nhi cũng nhớ là Bạch Hổ ca ca đã từng nói muốn cưới Linh Nhi làm vợ chứ?” Túc Hao nói.

“Linh Nhi...”

“Nàng dám nhớ!” Thu Hàn Nguyệt hét lên.

Linh Nhi rụt vai.

Không thể nhẫn nhịn thêm, mà cần gì phải nhẫn nhịn? Vốn nước lửa khó dung hòa, giả vờ tỏ ra phong độ tử tế làm gì? Thu Hàn Nguyệt vươn tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn, vùi đầu nàng vào ngực mình, cúi đầu hôn một cái thật sâu vào môi nàng, “Cho dù Linh Nhi có nhớ ra được ngàn vạn cái tốt của người, nhớ được mỗi câu người nói, thì đã làm sao? Dưới gầm trời này, Linh Nhi sẽ chỉ làm thê tử của ta, chỉ cho phép ta đối với nàng như thế mà thôi, không tin, người cứ việc hỏi Linh Nhi. Bốn thành chủ khuyên con hổ thành tinh là người đừng mơ mộng hảo huyền nữa, đến từ đâu thì cút về đấy, đừng có ở đây dụ dỗ vợ người!”

Hần bất nhân, Túc Hao cũng bất nghĩa, buột miệng mắng luôn: “Người đứng là đồ tiểu nhân bỉ ổi, vô sỉ hèn hạ, không biết đã dùng thủ đoạn hạ lưu nào mà lừa gạt được Linh Nhi, có bốn đại gia ở đây, người đừng mong được như ý nguyện!”

“Xi, đến kẻ khó nhằn nhất là Bách Diêu cũng đã nhận bốn thành chủ là em rể rồi, tận tay giao Linh Nhi cho bốn thành chủ, người ở đây nhiều chuyện làm gì?”

Những lời này khiến Túc Hao nhảy dựng lên như bị sét đánh: “Bách Diêu là cái tên không có mắt, không nhìn thấu được kẻ văn nhân đòi bại như người, bốn đại gia nhìn rất rõ! Bốn đại gia sao có thể để người hại Linh Nhi? Mau trả Linh Nhi ra đây!”

“Linh Nhi chưa bao giờ thuộc về người, từ ‘trả’ này ở đâu mà ra?”

“Linh Nhi chỉ có thể là Linh Nhi thôi, không ai được phép đối xử với Linh Nhi như đồ vật, những lời đó của người, đã không xứng với nàng rồi!”

Ha, con hổ thành tinh này cũng mồm mép ra phết. Thu Hàn Nguyệt đang định phản kích, thì tiểu nha đầu trong lòng hần bất ngờ òa khóc.

“Hu hu hu... cãi nhau... sợ quá... hu hu hu... oa oa oa...”

Linh Nhi không hiểu, trong quyển sách mà Ngụy tỷ tỷ bảo nàng học thuộc có câu: “Có bạn từ phương xa tới không thể không thấy vui.” Ngụy tỷ tỷ nói những lời trong sách viết đều là đạo lý lớn, phải làm theo sách mới không bao giờ sợ sai. Bạch Hổ ca ca đến, nàng rất vui, chẳng phải đang làm theo lời sách dạy đấy sao? Tại sao ca ca lại cãi nhau với Bạch Hổ ca ca như đã từng cãi vã với đại ca ca, Linh Nhi rất buồn. “Cãi nhau... sợ quá... sợ quá, Linh Nhi không thích... oa...”

Một khi Linh Nhi đã bật khóc, thì sẽ nức nở không thôi, Thu Hàn Nguyệt nhìn vừa đau lòng vừa lo lắng. “Ca ca không tức giận với nàng, Linh Nhi khóc gì chứ? Không được khóc, đừng khóc nữa...”

Túc Hao đứng bên thì đi đi lại lại, lo lắng nhưng bất lực, “Được rồi Linh Nhi, Linh Nhi ngoan, đừng khóc nữa, Bạch Hổ ca ca không hung dữ với Linh Nhi, Bạch Hổ ca ca sao có thể hung dữ với Linh Nhi chứ?”

“Cãi nhau... không thích... Linh Nhi... không thích cãi nhau...” Tiểu nha đầu khóc đến mức cái mũi đỏ lựng, nước mắt tuôn rơi, giống như vừa trải qua đau khổ, dần vật ghê gớm.

“Không cãi nhau!” Cả hai người đàn ông cùng đồng thanh kêu lên, rồi len lén trừng mắt lườm nhau, lại nói: “Không phải là cãi nhau!”

“... Không phải... cãi nhau?” Linh Nhi ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên, nhìn người này lại ngó người kia, giống như đang khẳng định lại lời họ.

“Đúng, không phải là cãi nhau.” Thu Hàn Nguyệt quay sang mỉm cười hòa nhã với Túc Hao. “Nàng xem, ca ca rất hoan nghênh hẳn.”

“Đúng, không phải là cãi nhau.” Túc Hao nhìn Thu Hàn Nguyệt mỉm cười, “Nàng xem, ta và hẳn rất vui về.”

“... Sẽ không cãi nhau?” Linh Nhi nắc một tiếng, rồi lại hỏi.

“Sẽ không cãi nhau!” Cả hai người đàn ông đều khẳng định chắc nịch.

Được họ hứa, Linh Nhi khóc nhỏ dần, hai người đàn ông đều thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, mắt Túc Hao đảo liên tục, phát hiện kẻ hở: “Linh Nhi, Bạch Hổ ca ca đi từ rất xa đến thăm Linh Nhi, muốn ở lại nhà Linh Nhi chơi, có được không?”

Cơ thịt trên mặt Thu Hàn Nguyệt giật giật, “Không...”

“Được!” Linh Nhi đáp, đôi mắt to vẫn long lanh nước chớp chớp rất ngọt ngào. “Ca ca hoan nghênh Bạch Hổ ca ca, Linh Nhi cũng hoan nghênh Bạch Hổ ca ca.”

“Đây đã là nhà Linh Nhi, ngày mai Linh Nhi đưa ca ca ra phố chơi một vòng, được không?” Được voi đòi tiên.

“Được!”

“Bạch Hổ ca ca đã rất lâu rồi không được gặp Linh Nhi, có rất nhiều chuyện muốn kể cho Linh Nhi nghe, tối nay ngồi trên mái nhà nói chuyện cả đêm, được không?” Bắt đầu lấn lướt.

“Được!” Đề nghị này khiến Linh Nhi càng thêm vui. “Linh Nhi phải biến thành tiểu Linh Nhi, đùa nghịch trên mái nhà!”

“Được, Linh Nhi biến thành Tiểu Linh Nhi, Bạch Hổ ca ca bảo vệ muội...”

Thu Hàn Nguyệt đặt tiểu nha đầu xuống ghế, nhanh nhẹn bước sát tới trước mặt Túc Hao, khoe miệng nhếch lên, mắt mày như cười, hạ giọng nói: “Giờ thìn tối nay, ta với người hẹn nhau ở ngoại thành, là đàn ông, hãy xuất hiện cùng ta quyết chiến một trận! Ha ha...”

Bạch Hổ mặt mày hòa nhã, nhìn như hoa trong gió xuân, đáp: “Đến khi ấy, đừng để bốn gia gia đây đánh cho người phải kêu cha kêu mẹ đấy! Ha ha...”

36. Chương 037

Chương 37

Trước lễ đại hôn

“Tên họ Thu kia, hôm nay có đánh hay không?”

“Đánh, đương nhiên phải đánh! Lễ nào người sợ rồi?”

“Hừ, bốn tôn lại sợ tên người phạm yếu ớt như người sao?”

“Người cứ việc dùng mấy thứ pháp thuật vớ vẩn đó mà đánh, bốn thành chủ sẽ không chê cười gì đâu.”

“Phì, người tưởng bốn tôn ta cũng nói một đằng làm một nẻo như lũ phạm nhân các người sao? Bốn tôn nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Vậy còn ở đó lẩm lời làm gì, còn không mau đi!”

Nửa đêm canh ba, hai người đàn ông vừa mắng vừa chửi, vừa đi vừa đánh.

Túc Hao thích Linh Nhi, từ khi Linh Nhi còn là một tiểu hồ ly đã nảy sinh tình cảm rồi, nhưng tình ý đó, sớm đã bị Bách Diêu cùng phụ thân của y liên thủ chặn đứng.

Bách Diêu nói: “Người không thể là lựa chọn tốt nhất cho Linh Nhi, nếu Linh Nhi nhất định phải gả chồng, thì người mà nó lấy phải nhận được sự tin tưởng hoàn toàn của Linh Nhi, mà sự tin tưởng của Linh Nhi dành cho người không bằng dành cho Bách mỗ. Người không có được vị trí cao hơn ta trong lòng Linh Nhi, Bách mỗ quyết không thể giao Linh Nhi cho người.”

Túc phụ nói: “Hổ tộc trưởng tử thân là tộc trưởng tương lai, vai mang trọng trách quyết định sự hưng vong của Hổ tộc, cần phải nghiêm khắc với bản thân, tu dưỡng thành, trong vòng hai nghìn năm không thể phá vỡ cơ thể đồng tử. Con cho rằng Bách Diêu sẽ uội muội của hắn đợi con hai nghìn năm đạo hạnh của mình? Hay là con nguyện vì một tiểu nữ tử mà hủy hoại hơn nghìn năm đạo hạnh của mình?”

Hơn nghìn năm tu luyện, uống sương sớm, ăn quả khô, hút tinh hoa, kiềm chế nhục dục, sống đời thanh đạm khổ sở mà vô vị, giờ trong nháy mắt lại hủy hoại bao năm đạo hạnh quả thật cũng tiếc. Nhưng nếu được Linh Nhi đáp lại, y cũng tình nguyện từ bỏ sự trường sinh, sống đời hồng trần. Đáng tiếc, y cảm nhận được, Linh Nhi đối với y, cũng giống như đối với những người khác trong núi mỗi khi họ đối tốt với nàng. Sự tin tưởng của Linh Nhi dành cho y, hoàn toàn xuất phát từ thiên tính đơn thuần, chứ không phải là sự dựa dẫm không chút đề phòng giống như Bách Diêu từng nói.

Vì vậy, y làm theo lời của phụ thân, rời khỏi núi Phi Hồ, trở về Hổ tộc ở Mật Cảnh, gạt bỏ tạp niệm, vứt bỏ phàm tục, tĩnh tâm tu luyện. Nhưng trong thâm tâm y vẫn mong tình yêu của Linh Nhi ngủ quên, tình cảm chưa được khai sáng, đợi ngày nào đó khi y xuất hiện trước mặt nàng, cùng nàng tay nắm tay, sống khi trời tàn đất tận.

Hôm đó Bách Diêu đột nhiên đến Mật Cảnh, đánh bại mấy huynh đệ vẫn cố chấp muốn đánh một trận, chỉ để hỏi thăm tung tích của Linh Nhi. Mặc dù đi đến vội vàng, nhưng đủ để y hiểu Linh Nhi an nguy khó lường, từ giờ phút ấy y không sao yên lòng khổ tu được nữa. Bị phụ thân và các trưởng lão trong tộc cưỡng ép nhiều ngày, sau một thời gian giằng co, y quay về núi Phi Hồ, gặp Bách Tước Nhi. Bách Tước Nhi lại hỷ hả báo cho y rằng Linh Nhi sắp thành hôn, hơn nữa hôn sự này của nàng còn được sự cho phép của Bách Diêu, và bọn họ đều hài lòng với người em rể kia. Y từng ở núi Phi Hồ mấy trăm năm, đương nhiên hẳn hiểu rằng trong nhà họ Bách, lời của Bách Diêu còn có trọng lượng hơn lời của mẫu thân Linh Nhi. Sự kén chọn kĩ càng của Bách Diêu còn khiến thượng tiên trên thiên giới phải nể nang, được Bách Diêu chấp nhận hẳn người đó phải cao siêu đến thần tiên cũng không bì kịp... y sao có thể ngồi yên cho được?

Thế là, y xuất hiện ở thành Phi Hồ, tìm cơ gây sự với Thu Hàn Nguyệt.

“Tên họ Thu kia, người đã từng chứng kiến bộ dạng của Linh Nhi khi lần đầu tiên biến thành hình người chưa? Người có biết lúc ấy nàng đáng yêu thế nào không? Nàng được cuốn trong một chiếc chăn hồng, vừa nhỏ vừa mềm mại, khiến người ta chỉ muốn thơm hết cái này tới cái khác, ôm rồi ôm mãi. Ha ha, rõ ràng là đáng yêu tới mức khiến người khác không thể không yêu...”

Những lời này, được y nói với Thu Hàn Nguyệt sau trận quyết chiến thứ nhất vào lúc nửa đêm ở ngoại thành, y đã rất quân tử không dùng pháp lực để giành chiến thắng, chỉ thuần dùng sức mạnh của một người đàn ông và nắm đấm để nói chuyện với Thu Hàn Nguyệt, cứ thế chiến đấu hai canh giờ, hai người đều mệt tới mức thở hồng hộc ngồi bệt dưới gốc cây, nhưng cái miệng của y lại rất không quân tử khi khơi gợi lại chuyện xưa.

Là bên chiến thắng trong tình trường, về mặt tâm lý Thu Hàn Nguyệt chiếm ưu thế tuyệt đối, vốn có thể mỉm cười mà cho qua như không, thể hiện sự độ lượng vĩ đại của mình. Nhưng khi nghe những lời ấy, nghĩ đến việc mình không được tận mắt chứng kiến bộ dạng đáng yêu của tiểu nha đầu hồi nhỏ, nghĩ đến việc người đàn ông này đã từng thấy những cảnh đẹp mà mình không được thấy, nổi tức giận xộc lên, sắc mặt hẳn hồng hết sức khó coi.

Bởi thế, Túc Hao càng cười càng điên cuồng.

“Tên họ Thu kia, người có biết khi học nói, người đầu tiên mà nàng gọi là ai không? Không phải mẹ, không phải cha, không phải đại ca, mà là ‘Bạch Hồ ca ca’, ‘Bạch Hồ ca ca’, tiếng gọi ấy khiến người ta nghe mà như tê dại ngay tại chỗ, ha ha...”

Đây là sau trận đấu thứ hai, Bạch Hổ ngồi dựa vào dưới một gốc cây mà thở rồi dùng lời lẽ để tấn công Thu Hàn Nguyệt.

Thu Hàn Nguyệt sao lại không biết đây là chiêu thức bĩ ối của y chứ? Nhưng, mỗi lần nghĩ đến bộ dạng đáng yêu đó của Linh Nhi lại khiến trái tim hắn nhói đau, bản thân hắn vĩnh viễn không bao giờ được tận mắt chứng kiến, và thế là lại bắt đầu tấn công.

“Tên họ Thu kia, người có biết trò mà Linh Nhi thích chơi nhất là gì không? Nàng thân hồ, ta hình hổ, nàng thích cười trên cổ ta, ta đưa nàng đi chơi khắp núi Phi Hồ, ha ha ha...”

Đây là những lời công kích của Bạch Hổ đối với Thu Hàn Nguyệt sau trận đại chiến thứ ba.

Lần này, Thu Hàn Nguyệt quay người bỏ đi, Bạch Hổ chạy đuổi theo cố ý phá lên cười.

“Thành chủ, chẳng bao lâu nữa là đến ngày đại hôn rồi, vết thương trên mặt ngài càng ngày càng nhiều, phải làm thế nào đây? Mau tìm đại phu tới chữa trị đi, lẽ nào người muốn mang cái mặt đầy thương tích thế kia ra bái đường?”

Chuẩn bị đại hôn cho thành chủ nhiều việc bận rộn, trong phủ có Ngụy Di Phương toàn tâm toàn ý lo liệu, ngoài phủ có Nam Trung phụ trách, nhưng thời gian này trên mặt thành chủ bỗng dưng xuất hiện rất nhiều thương tích, mà càng gần ngày đại hôn thì vết thương lại càng nhiều, không khỏi khiến lão quản gia một lòng trung thành với chủ nhân cảm thấy lo lắng, cứ bám riết Thu Hàn Nguyệt khẩn cầu.

Thu Hàn Nguyệt mặt đầy thương tích, nhắm nháp trà ngon, không giận không cười, duy trì vẻ thâm sâu khó dò ở mức độ cao nhất, “Những việc này Hàn Nguyệt sẽ tự lo liệu, Trung thúc chỉ cần quan tâm chu đáo đến những việc kia là được rồi...”

“Lão nô quyết không quên chính sự, nhưng thương tích của thành chủ là chính sự của chính sự, ngài...”

“Bên kia, có động tĩnh gì không?” Thu Hàn Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Bên kia?” Nam Trung ngẩn người.

“Đúng, chính là bên kia.” Thu Hàn Nguyệt đặt chung trà xuống, ngược mắt lên, ánh mắt điềm tĩnh.

Sắc mặt Nam Trung bỗng có vẻ căng thẳng, ngần ngừ hồi lâu, mới đáp: “Thành chủ yên tâm, lão nô sẽ không để bất cứ ai phá hỏng ngày vui của thành chủ.”

“Đương nhiên là ta tin Trung thúc, nhưng thúc cho rằng cho tới tận hôm nay, họ vẫn còn nghe được lời khuyên nhủ của thúc sao?”

“Lão nô...”

“Bất luận thế nào, phải luôn thận trọng. Vì Trung thúc, cần nhịn bao nhiêu ta cũng nhịn đủ rồi.”

“Lão nô hiểu.” Nam Trung cúi đầu, vẻ hổ thẹn cùng cảm kích xuất hiện trên mặt hắn. “Lão nô toàn tâm toàn lực, cũng sẽ không để bọn họ làm hại thành chủ, hại phu nhân...”

Thu Hàn Nguyệt cười nhạt: “ Bao nhiêu năm qua rồi, tốt nhất họ nên thông minh hơn, Trung thúc phải hiểu là, nếu họ dám động đến Linh Nhi, bọn thành chủ sẽ như thế nào chứ? Nếu thật sự có ngày ấy, bọn thành chủ đành phải xin Trung thúc lượng thứ trước thôi.”

Phủ Khánh Vương. Thành Triệu Ấp.

“Đại hôn? Ngày đại hôn của Thu Hàn Nguyệt?” Người nói là tiểu vương gia Nghiêm Triều Tông của Khánh Vương phủ, người này vốn đang tâm trạng vui vẻ cắt cành tía lá, nghe tin một người bạn vừa đưa đến, mặt mày sa sầm. “Tin tức có đáng tin không?”

Người bạn đáp: “Đương nhiên là chính xác. Ngài cũng biết quan hệ của ta và Trung Chính Hầu phủ rồi đấy. Hôm nay ta tới đó thăm tỷ tỷ, nghe Kha lão hầu gia dặn tổng quản trong phủ chuẩn bị quà mừng đưa đến thành Phi Hồ, chúc mừng ngày đại hôn của thành chủ.”

“Hắn muốn tổ chức hôn lễ? Hắn dám?”

Người bạn đó tát nước theo mưa: “Nói cũng phải. Trước kia khi đại quân chúa mất, phủ Khánh Vương chấp nhận lời hòa giải của hoàng thượng mà tình nguyện ém chuyện này đi, điều kiện là vị trí chính tể của Thu Hàn Nguyệt mãi mãi dành cho đại quân chúa, nay hấn dám khua chiêng gõ trống nghênh ngang lấy vợ, hấn tưởng phủ Khánh Vương ta không còn ai nữa hay sao?”

“Thế sao?” Nghiêm Triều Tông cười nhạt. “Ta sẽ cho hấn biết phủ Khánh Vương có còn người nữa hay không!” Cây kéo cắt hoa chớp lia lịa, từng mảng hoa lá cành cây lũ lượt rơi xuống. Một cơn gió thổi qua, cuốn tất cả đi.

37. Chương 038

Chương 38

Nỗi lo nghĩ của Linh Nhi

Nghe nói có người đánh tới tận cửa phủ hồng cước dẫu, Ngụy Di Phương thực sự đã rất hào hứng vui mừng. Là người bạn thân chơi với Thu Hàn Nguyệt từ thuở còn quần tã, nàng ta sớm đã coi việc Thu Hàn Nguyệt bị ăn đòn là việc đại sự đã mong chờ từ lâu rồi. Huống hồ, người tìm tới tận phủ gây chuyện này, dù luận về tướng mạo hay khí thế đều có thể coi là một chín một mười so với Thu Hàn Nguyệt, sao có thể khiến người ta không mong chờ?

Nhưng mấy ngày sau đó, nàng ta cuối cùng cũng thất vọng.

“Thu Hàn Nguyệt, người đúng là tên đại giáo hoạt, người cố ý tỏ ra yếu thế, để ngày đại hôn cận kề, khiến người ta ngủ quên trên chiến thắng nhỏ bé, mà không thể phá hoại hôn lễ, tên tiểu tử người chính là có chủ ý đó phải không?”

Thu Hàn Nguyệt điềm đạm liếc nàng ta một cái, không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu.

“Người đó rõ ràng thật uổng phí khuôn mặt đẹp, sao đến điểm này cũng không nhìn ra chứ? Để mặc cho người gỡ trò, thế mà hấn không phát giác chút nào sao?”

“Sao, có hứng thú với y?”

Ngụy Di Phương xì một tiếng, khinh miệt đáp: “Ta thấy ngứa mắt cái kiểu nghênh ngang tiểu nhân đắc chí của người, dùng khổ nhục kế để dối lấy vợ đẹp, hơn nữa Linh Nhi bảo bối như vậy, nếu ta là đàn ông, ta cũng tình nguyện chịu ai đấy.”

“Bổn thành chủ không cần động thủ, cũng sẽ lấy được Linh Nhi.”

“Vậy tại sao người lại bị đâm? Tự muốn ăn đòn à?”

“Như nàng đã nói đấy, nếu có thể dùng cách này để an ủi một người, thì sao lại không làm?” Huống hồ, Túc Hao cũng chẳng khá khẩm hơn hấn là bao.

“Vì vậy mới nói, người vẫn là Thu Hàn Nguyệt giáo hoạt và bỉ ổi.” Ngụy Di Phương đảo mắt, nói. “Thu Hàn Nguyệt, người sinh trưởng trong hoàng tộc, nhưng lại rời khỏi kinh thành, có phải sợ cây to gọi gió lớn, và gió lớn ấy sẽ mang tới họa sát thân cho người không?”

“Nàng nghĩ nhiều quá đấy.”

“Nếu không, việc hoàng thượng đưa người tới vùng đất biên cương xa xôi này là có ý khác?”

Thu Hàn Nguyệt nhìn đi chỗ khác, ánh mắt lạnh lùng, “Trước kia, ta cứ tưởng nàng ít nhiều cũng có chút đầu óc chứ.”

Ngụy Di Phương giận quá hóa cười: “Người dám nói người sinh ra trong hoàn cảnh đó, mà trong lòng không có chút vọng tưởng nào không?”

“Không có.”

“Tại sao?”

“Tại sao ta lại phải mắc phải lỗi lầm ngu ngốc như thế?” Thu Hàn Nguyệt hừ mũi. “Có thể sống những ngày nhàn nhã vui vẻ, hà tất cứ phải tìm rắc rối về mình?”

“Nhưng, sử xanh sẽ không ghi lại danh tính của một hoàng thân quốc thích...”

“Thế thì sao? Liên quan gì tới ta?”

Ngụy Di Phương ngẩn người.

“Nàng muốn tìm thấy lý do từ chối vào cung từ ta ư? Đi hỏi ta, chỉ bằng hỏi chính bản thân nàng còn hơn.”

Hai người đều là những kẻ thông minh tuyệt đỉnh, từ trong ánh mắt của đối phương đã có thể nắm bắt được câu trả lời thật nhất thiết thực nhất, mặc dù ngay sau đó ánh mắt ấy cũng tan đi, nhưng cũng đủ để họ hiểu lẫn nhau. Cũng có thể, đây chính là lý do mà họ vĩnh viễn không thể trở thành người yêu được, vì họ quá giống nhau và quá hiểu nhau.

“Ca ca, huynh xem con điều mà Linh Nhi làm...” Linh Nhi mặc một chiếc váy màu trắng đầy cửa thư phòng, mang theo cả không khí trời xuân bên ngoài, và ánh sáng xuân tươi đẹp nhất, lại đang nhảy nhót trên khuôn mặt nhỏ xinh của tiểu nha đầu. Không biết tại sao, khi vừa đẩy cửa chạy vào, thấy hai người ngồi đối diện với nhau qua thư án, xuân quang trên khuôn mặt lại dần dần ngưng lại, không tỏa sáng nữa. “Á... ca ca...” Tại sao... tại sao Linh Nhi lại cảm thấy mình không nên vào như thế này...

“Sao còn không lại đây?” Ánh mắt sắc bén của Thu Hàn Nguyệt biến mất, hần gơ tay ra.

Ngụy Di Phương phì cười thành tiếng, “Linh Nhi mau lại đây, ca ca nhà muội nhớ muội sắp chết rồi.”

Linh Nhi chần chừ do dự dích đôi chân nhỏ, “Ca ca...”

“Sao thế?” Hần nghiêng người dang tay, nhanh chóng kéo tiểu nha đầu vào lòng, đặt ngồi lên đùi.

Ngụy Di Phương khinh miệt trừng mắt lườm Thu Hàn Nguyệt, “Nếu ta là đàn ông, nhất định sẽ không cho người cơ hội làm hại bông hoa nhỏ khuynh quốc khuynh thành này.”

“Nàng nên cảm thấy may mắn vì mình không phải là đàn ông.” Hần nghịch nghịch những móng tay mềm mại của tiểu nha đầu, cũng chẳng buồn ngẩng lên, đáp.

“Xi.” Ngụy Di Phương không chịu được cảnh thiếu nữ sắp rơi vào miệng sói, quay đầu bỏ đi.

Vì không muốn bị Thu Hàn Nguyệt trừng mắt lườm lại, nên nàng ta đi rất nhanh, hoàn toàn không cảm nhận được đôi mắt to tròn của Linh Nhi đang đuổi theo mình thẳm ngưỡng mộ.

Bóng lưng ấy, sự kiêu ngạo ấy, sự tự tin ấy, thật hấp dẫn, thật giống ca ca... Vừa rồi, Ngụy tỷ tỷ và ca ca ngồi nói chuyện với nhau, Linh Nhi lại cảm thấy mình không nên vào, dường như sự đường đột của nàng đã phá vỡ thứ gì đó đẹp đẽ.

“Sao thế?” Cảm nhận được sự yên lặng khác thường của tiểu nha đầu, Thu Hàn Nguyệt nâng khuôn mặt nhỏ xinh nhìn trăm ngàn lần cũng không thấy chán của nàng lên. “Linh Nhi không định cho ca ca xem điều ư? Điều ở đâu?”

“Ca ca.” Đôi mắt to của nàng thoáng hiện lên vẻ âu sầu, “Linh Nhi rất ngốc, đúng không?”

Hần sầm mặt lại, “Ai nói với Linh Nhi những lời như vậy?”

“Linh Nhi rất ngốc. Không thể giúp ca ca đọc rất nhiều rất nhiều sách, còn đòi ca ca phải chơi với Linh Nhi, nhưng tối nào ca ca cũng đọc sách đến khuya mới ngủ. Linh Nhi rất ngốc, cũng không thể nói chuyện với ca ca như Ngụy tỷ tỷ, dù ca ca có nói rất nhiều rất nhiều, Ngụy tỷ tỷ cũng hiểu được. Linh Nhi ngốc...”

Những lời này, Thu Hàn Nguyệt nghe xong, vừa mừng lại vừa lo. Mừng vì tiểu nha đầu đã bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn, tình cảm cũng mạnh mẽ hơn, đã biết cách ghen tuông vô cớ. Lo vì bộ dạng âu sầu ảo não này của tiểu nha đầu thực khiến người ta đau lòng.

“Linh Nhi, ca ca thích Linh Nhi lắm ca ca đi chơi, thích nàng nói chuyện với ca ca, những thứ ca ca thích quan trọng hơn tất cả, đúng không?”

“... Ca ca có thích Ngụy tỷ tỷ không?”

“Ca ca quý tỷ tỷ.”

Hắn giơ tay, gỡ hai hàng lông mày của nàng ra, cười nói: “Một người có thể quý rất nhiều người xuất sắc, nhưng tình yêu thì chỉ dành ột người mà thôi. Ngụy tỷ tỷ đúng là rất xuất sắc vì vậy ca ca quý nàng ấy.”

“Tình yêu của ca ca, chỉ dành ột mình Linh Nhi thôi sao?”

Khả năng chất vấn của tiểu nha đầu càng ngày càng khá lên rồi đấy. “Tình yêu của ca ca chỉ dành ỉnh Linh Nhi thôi.”

Nhưng, hắn lại không có được nụ cười thỏa mãn vui tươi của Linh Nhi giống như hắn nghĩ. Tiểu nha đầu nép vào lòng hắn, lặng lẽ không nói gì.

“Lẽ nào tình yêu của Linh Nhi, không phải chỉ dành ột mình ca ca thôi?” Hắn hỏi. “Bạch hổ ca ca đẹp hơn ca ca, biết làm cho Linh Nhi vui hơn ca ca, Linh Nhi sẽ yêu thương hắn hơn ca ca ư?” Lão hổ đáng ghét, vì Linh Nhi của bốn thành chủ, bốn thành chủ giờ cao đánh khề cho người lần này, mau mau rút lui cho nhanh đi.

“Không, không phải, không phải đâu.” Linh Nhi vội vàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu đỏ hồng lên.

Hắn nhìn chăm chú, dịu giọng nói: “Vậy thì thế nào?”

“Linh Nhi yêu thương ca ca, nhiều hơn rất nhiều so với việc Linh Nhi thích Bạch Hổ ca ca, thích Ngụy tỷ tỷ, Minh Thúy tỷ tỷ!”

Thu Hàn Nguyệt nghe rất rõ ràng, với hắn là “yêu thương”, với những người kia nàng dùng từ “thích”. Tiểu nha đầu không biết cách thể hiện, nên sự thay đổi ấy không phải là cố tình, mà sự thay đổi ấy xuất phát từ sự chân thành tự nhiên của nàng. Hắn khẽ cười, “Nguyệt ca ca tin Linh Nhi. Linh Nhi cũng tin Nguyệt ca ca, đúng không?”

“... Linh Nhi tin Nguyệt ca ca.” Khuôn mặt nhỏ nhắn giờ mới chịu nở nụ cười.

“Tin ca ca, vậy thì hãy ngoan ngoãn đợi tới ngày đại hôn, rồi làm tân nương tử của ca ca, được không?”

“Được!” Nàng cười rất tươi, rất ngọt ngào.

38. Chương 039

Chương 39

Ngày đại hôn (1)

Ngày lành tháng tốt, đã đến giờ thành hôn.

Hôm nay, thành Phi Hồ từ những con ngõ ngoằn ngoèo yên tĩnh nhất đến những nơi phố thị ồn ào huyền náo, chỗ nào cũng rực một sắc đỏ vui tươi, toàn thành như được thay tấm áo mới, náo nhiệt như chuẩn bị đón tết. Người dân thành Phi Hồ từ những kẻ bán hàng thấp kém cho tới những quan lại vinh hoa phú quý hiển hách, tùy theo khả năng tài chính của mình mà chuẩn bị một phần quà mừng mang tới phủ thành chủ, chúc mừng ngày đại hỷ của thành chủ.

Trước cửa lớn, của phủ thành chủ, hôm nay cánh cổng mở rộng, thảm đỏ trải đường, tổng quản Nam Trung dẫn theo hơn hai mươi gia đình đứng hai bên cổng, tiếp đón khách khứa đến từ bốn phương, tươi cười đưa vào trong tiệc.

“Trung thúc, ngày thành hôn của thành chủ đại nhân đến rồi, tại sao còn chưa thấy người nhà của thành chủ phu nhân xuất hiện?” Có gia đình cung kính nghênh đón một khách quý đi vào, thì thầm ghé tai hỏi tổng quản đại nhân bên cạnh.

“Làm việc của người đi, chuyện của chủ nhân người có thể hỏi sao?” Nam Trung khẽ quát.

“Làm thì vẫn làm, nhưng cũng không thể ngăn bọn nô tài tò mò, đúng không? Lễ nào thành chủ phu nhân của chúng ta là cô nhi không nhà không cửa?” Gia đình thấy hàng ngày tổng quản đại nhân hiền lành nên bắt nạt, cười cười hỏi tiếp.

Nam Trung sầm mặt xuống, “Tiểu tử nhà người thật lắm mồm, bốn tổng quản cắt lưỡi người xào rau bây giờ!”

“Ồ...” Gia đình sợ tới mức rụt cả cổ vào, bắt đầu biết điều, an phận hơn.

Khốn kiếp! Túc Hao ôm lấy cái đầu vì uống say mà đang đau như búa bổ, cuối cùng cũng phát hiện ra rằng mình bị Thu Hàn Nguyệt lừa gạt, nói ngắn gọn là, y đã mắc lừa.

Y đã thấy thối má rồi mà, cái tên giả rách có thể khiến kẻ yêu em gái tới si mê như Bách Diêu chịu buông tay đó, sao có thể chịu dùng năm trăm để đấu với y chứ? Sao có thể là tên khốn kiếp Nhị thế tổ có chân tay mà không có não, có miệng mà không có lưỡi được chứ? Thu Hàn Nguyệt dễ dàng bị y chọc giận, thì làm sao đấu lại lão hồ ly Bách Diêu kia?

Mắc lừa rồi. Mặc dù hiểu ra có phần muộn màng, nhưng cũng chưa muộn lắm, chính vào ngày hôm nay, y sẽ tặng cho tên khốn kiếp bỉ ổi tiểu nhân Thu Hàn Nguyệt kia một món quà hậu hĩnh.

“Linh Nhi, muội sắp trở thành tiểu thê tử của Nguyệt ca ca rồi, muội có còn nhớ những gì mà Nguyệt tỷ tỷ dạy muội không?” Trong Quan Nguyệt lâu, đánh nốt phần má hồng cho khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm kia, cùng là phụ nữ với nhau mà trái tim Nguyệt Di Phương cũng phải đập thành thịch vì sắc đẹp trước mặt, lại lần nữa nghiêng rằng nghiêng lợi rửa tên Thu Hàn Nguyệt diễm phúc vô biên, bỗng nàng ta cảm thấy không thể để tên tiểu tử đó việc gì cũng được như ý.

“Linh Nhi nhớ, có bạn từ phương xa đến không thể không vui, đúng không?” Tiểu tân nương với khuôn mặt xinh đẹp, đầu đội mũ phượng phủ khăn cưới, hỏi.

“Không đúng.” Nguyệt Di Phương bỗng có cảm giác gửi gắm hy vọng vào tiểu mỹ nhân này liệu có phải là làm khó người ta quá không. “Nguyệt tỷ tỷ dạy muội, nếu Hàn Nguyệt bắt nạt muội, Linh Nhi có nhớ phải làm thế nào không?”

“Ca ca sẽ không bắt nạt Linh Nhi.”

“Ngộ nhớ mà, ngộ nhớ hấn bắt nạt muội...”

“Nguyệt ca ca nói Linh Nhi là tính mạng của huynh ấy, huynh ấy sẽ không bắt nạt tính mạng của mình.”

Buồn nôn ~ ~ ~

Nguyệt Di Phương thật muốn nôn ra. Tên tiểu tử thói Thu Hàn Nguyệt, lại dùng những lời sỗ gai ốc thế để dụ dỗ mê hoặc tiểu mỹ nhân. “Ngộ nhớ có người con gái khác cũng giống như muội, cũng trở thành tính mạng của Nguyệt ca ca thì sao? Đến khi ấy, có thể hấn sẽ vì một tính mạng khác mà bắt nạt tính mạng của muội đây, phải không nào?”

“Người con gái khác...” Linh Nhi cau đôi mày được kẻ như lá liễu của mình, rằng khẽ cắn nhẹ vào môi dưới như đang ngậm cánh hoa. “Chính là giống như trong mơ Linh Nhi đã thấy sao?”

“Trong giấc mơ của Linh Nhi?”

“Linh Nhi nằm mơ, trong mơ thấy Nguyệt ca ca ôm người con gái khác, ca ca hình như rất thích nàng ta...”

Nguyệt Di Phương mắt sáng lên, “Đúng rồi, nếu Nguyệt ca ca nhà muội ôm người con gái khác thật, thì chẳng phải đã bắt nạt Linh Nhi rồi đấy ư?”

Đôi mắt xinh đẹp bỗng trở nên hung dữ, nắm chặt nắm tay. “Linh Nhi không muốn ca ca ôm người con gái khác!”

“Việc ấy thì đương nhiên rồi. Người đàn ông này phải: trước sau như một, tam tòng tứ đức. Nếu không, phụ nữ chúng ta cần đàn ông bọn họ làm gì?”

Linh Nhi như hiểu như không, nhưng vẫn gật đầu liên tục: “Ừm, Linh Nhi muốn ca ca trước sau như một, tam tòng tứ đức!”

“Những lời này Linh Nhi phải nói với hấn trong tối hôm nay, trước khi uống rượu giao bôi. Nếu hấn dám không nghe, Linh Nhi hãy rời khỏi phòng hoa chúc, không cho hấn được chạm vào dù chỉ một sợi tóc của Linh Nhi...”

“Xì ~ ~” Một tiếng cười phì ra, chỉ trong hai cái chớp mắt, thiếu niên áo gấm lả lướt đi vào, dung nhan tinh tế như ngọc tạc, hoàn hảo vô khuyết.

Ngụy Di Phương lại chau mày, “Đến người cũng tới sao?”

“Hôn lễ Hàn Nguyệt ca ca, đương nhiên ta phải đến.” Thiếu niên khẽ khàng vuốt má nàng ta một cái, sau đó đánh mắt sang nhìn Linh Nhi, bất giác trợn mắt há miệng, cứ thế mà nuốt nước bọt đánh ực, tỏ ra thèm thuồng một cách lộ liễu không hề kiêng dè gì. “Tiểu tẩu tử, bỏ đi cùng ta được không?”

Linh Nhi cười kiêu diễm: “Ca ca còn đẹp trai hơn cả đại ca ca và Nguyệt ca ca!”

Thu Quan Vân cầm một bàn tay nhỏ của Linh Nhi lên, hai mắt ầng ậc nước, giọng tràn ngập ý tình, “Nếu đã như vậy, tiểu tẩu tử hãy bỏ đi cùng ta, chị dâu em chồng chúng ta sẽ có một cuộc tình vong thế bất luân, khiến hậu thế phải ai oán nguyên rửa, được không?”

“Hi ~ ~” Linh Nhi bật cười vui vẻ.

“Tiểu tẩu tử, dù nàng cho phép hay không, trái tim này của tiểu đệ chỉ thuộc về nàng, tiểu đệ sẽ luôn chung tình với tiểu tẩu tử, ngàn năm không thay đổi.” Thu Quan Vân sau khi diễn vở kịch tình si, nói: “Vì hạnh phúc của tiểu tẩu tử, tiểu đệ sẽ truyền cho tiểu tẩu tử đạo trị chồng.”

Ngụy Di Phương cười xấu xa. “Người có chủ ý gì hay?”

“Đây là bí mật giữa ta và tiểu tẩu tử, không thể chia sẻ.” Sau đó thì thào một hồi, đúng là truyền đạo thật.

“... Làm thế sao được?” Linh Nhi nghe xong, nghiêng đầu hỏi.

“Được, được, đương nhiên là được. Nếu Hàn Nguyệt ca ca làm tiểu tẩu tử giận, nàng cứ dùng cách này, tuyệt đối là cách trừng phạt ghê gớm nhất trên thế gian, đảm bảo Hàn Nguyệt ca ca lần sau không dám tái phạm.” Thu Quan Vân nở nụ cười ngây ngô như một đứa trẻ, vô cùng dễ dụ.

“Linh Nhi biết rồi, Linh Nhi nhất định đòi Nguyệt ca ca phải trước sau như một, tam tòng tứ đức, ca ca không nghe lời, sẽ dùng cách của ca ca đẹp trai để trừng phạt!”

Lúc này, Thu Hàn Nguyệt thân mặc hỷ phục bằng gấm, đầu đội mũ ngọc đính năm hạt châu, đang bị vây giữa những quan khách với đủ lời chúc tụng, trên đầu là ánh nắng ấm áp mùa xuân, bỗng dưng vô cớ rùng mình một cái.

“Thành chủ, giờ lành đã đến, mời phu nhân xuống được chưa ạ?” Nam Trung vượt qua trùng trùng khách khứa, đến trước mặt chủ nhân, hỏi.

Thu Hàn Nguyệt phóng tầm mắt quan sát xung quanh, vẫn có chút cảm giác thấp thỏm, gật đầu đáp: “Mời phu nhân xuống đi.”

Bách Diêu từng nói, người của Bách gia sẽ có mặt đầy đủ trong hôn lễ của Linh Nhi, nhưng không phải với khuôn mặt vốn có của họ, nếu hấn không dành cho Linh Nhi sự tôn trọng và đãi ngộ khiến họ hài lòng, họ sẽ lập tức đưa Linh Nhi đi ngay trong lễ thành hôn.

Hấn không biết phải như thế nào mới được coi là sự tôn trọng và đãi ngộ khiến họ hài lòng, nhưng bất luận là mọi cố gắng nỗ lực của hấn có làm vừa lòng họ hàng khó tính kén chọn nhà vợ hay không, thì việc họ muốn đưa Linh Nhi đi là điều không thể xảy ra.

Đột nhiên, ở cửa lớn vang lên những âm thanh ồn ào náo nhiệt, hấn neho mắt nhìn. Nam Trung lập tức mặt đầy cảnh giác, khoát tay, mấy thị vệ tinh nhuệ được bố trí trà trộn trong đám quan khách lập tức lặng

lễ xong lên. Không lâu sau, có người quay về, đi đến thì thầm vào tai của tổng quản. Nam Trung ngăn người, hạ giọng bẩm báo lại với chủ nhân: “Có mấy chục đạo sĩ xuất hiện ngoài cổng lớn, miệng hô diệt ma trừ yêu. Không ngờ ‘bên kia’ lại dùng cách này để phá hoại đại hôn của thành chủ, lão nô phòng ngừa bấy lâu nay, mà lại không ngờ tới hành động này.”

Ánh mắt Thu Hàn Nguyệt lóe lên sắc lạnh: “Bổn thành chủ không muốn để lỡ giờ lành.”

Nam Trung hiểu ý, lại khoát tay lần nữa, mấy chục thị vệ nấp trong bóng tối nhận lệnh xuất phát.

“Giờ lành đã điểm, tân nương đến, bắt đầu hành lễ_____” Chủ hôn cao giọng thông báo.

Hắn quay người lại, thân hình kiều diễm xinh đẹp hắn đang mong chờ đang từ từ tiến về phía hắn, hắn không đứng nguyên tại chỗ chờ đợi, mà bước tới, giơ tay ra: “Linh Nhi.”

Bàn tay mềm mại nuột nà lập tức đặt vào lòng bàn tay hắn, hắn dùng lực nắm chặt, rồi bước ra giữa hỷ đường.

“Thu thành chủ, ngài không thể thành thân, người con gái thành thân cùng ngài...” Có người đang ra sức chen vào từ ngoài cổng lớn, gào lên nhưng lời còn chưa dứt, đã bị hai thị vệ kẹp chặt, ném ra ngoài đường.

Trong đám quan khách bắt đầu rộ lên những tiếng bàn tán xì xào, thần sắc Thu Hàn Nguyệt lạnh lùng, đảo mắt nhìn quanh phòng khắp một lượt, mọi âm thanh đột nhiên bỗng dần dần lắng xuống rồi ngừng bặt.

“Bắt đầu, nhất bái thiên địa.” Chủ hôn nhận được ánh mắt ra hiệu của thành chủ, cao giọng như thường.

Hắn cầm tay Linh Nhi hướng mặt ra phía ngoài lễ đường quỳ xuống, tạ ân thiên địa với sự thành kính nhất từ xưa đến nay, tạ ân thiên địa đã mang lại cho hắn một người vợ xinh đẹp đáng yêu tới nhường này.

“Ca ca, Linh Nhi nóng quá.” Được bàn tay của ca ca chỉ dẫn, Linh Nhi cũng ngoan ngoãn hành lễ, nhưng trong lúc hành lễ, nàng vẫn khẽ lẩm bẩm ai oán, tầng tầng lớp lớp hỷ phục khoác trên người, quan khách đầy phòng, nóng quá ã mất.

Khóe miệng hắn nhếch lên, “Hành lễ xong, ca ca sẽ bón cho nàng ăn đá bào đậu đỏ.”

Một lễ xong, hai người đứng dậy, quay mặt về phía chủ hôn đang đứng giữa hỷ đường.

“Không thể thành thân, đó là yêu...” Trong viện, lại có “con cá” lọt lưới vào được, nhưng rồi lập tức bị quăng lưới bắt gọn.

“Nhị bái cao đường.” Chủ hôn cất tiếng.

“Ca ca, phải cho vào đá bào thật nhiều kẹo.” Cái đầu nhỏ khi cúi xuống hành lễ lần thứ hai, đưa ra điều kiện.

“Được.” Hắn cười thâm.

Lễ thứ hai xong, hai người đứng dậy, quay sang đứng đối mặt với nhau.

“Yêu nghiệt...” Một người trèo tường mà vào, cao giọng gào lên, trúng một cú đá của thị vệ mai phục trên mái nhà, lập tức ngã lộn xuống đất.

“Phu thê giao bái, vĩnh kết đồng tâm.” Khi chủ hôn vừa dứt tiếng, vội giơ tay lên quệt mồ hôi trên trán, tại sao cảm giác hôn lễ này vô cùng quỷ quái dị thường nhỉ?

“Ca ca, Linh Nhi còn muốn đùi gà, muốn ăn hai cái!” Cái đầu nhỏ của nàng khi chạm vào đầu hắn, nhân cơ hội nói.

“Được.” Hắn thò một ngón tay cào cào vào lòng bàn tay tiểu nha đầu.

“Hoàn thành hôn lễ, chúc thành chủ và phu nhân bách niên hảo hợp, đầu bạc răng long, tình luôn bền vững, thiên trường địa cửu!” Chủ hôn nói rất nhanh, như muốn vội vàng kết thúc buổi lễ.

Lời của chủ hôn vừa dứt, tiếng chúc mừng vang lên như sấm, Thu Hàn Nguyệt nháy mắt với phụ thân đang ngồi ở chính giữa: Hãy chống đỡ thay hắn, nếu không khi có cháu nội đừng hòng đụng vào.

Thu Lai Phong cười hi hi tiếp nhận lời uy hiếp ngầm ấy, đứng lên nghênh ngang tiếp đón quan khách bỗphương, chỉ mong tới ngày được bế cháu, mặt mày vui mừng hớn hở.

“Yêu nghiệt tác oai tác quái, ta bắt đắc dĩ mới phải ra tay với phạm nhân, mong lượng thứ!” Mười mấy đạo sĩ ăn vận gọn gàng xuất kiếm loang loáng, khiến thị vệ trong phủ ngã như núi đổ, phơi thân trong sân.

39. Chương 040

Chương 40

Ngày đại hôn (2)

“Là đạo sĩ trên núi Thiên Nhạc.”

Bái ba lễ xong, tân nhân tay nắm tay bước đi, nơi mà họ hướng về, là nơi “đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng” – động phòng hoa chúc. Chính vào lúc hoa nở trắng tròn, giờ lành cảnh đẹp, thì một vị khách không mời đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng đáp xuống phủ thành chủ với tư thế của người đi thi hành chính nghĩa, toàn lực ngăn cản một trận tàn sát bất hạnh xảy ra. Nhìn sắc mặt lạnh lẽo thâm trầm của thành chủ đại nhân, Thu Quan Vân lại cười nhả nhỏ, lên tiếng nhắc nhở cho hắn biết thân phận của những kẻ tới quấy rối kia.

Thu Hàn Nguyệt khẽ lay động. Thiên Nhạc sơn là đạo môn đứng đầu thiên hạ, là những thiên sư trừ yêu diệt ma tiếng tăm lẫy lừng, môn nhân của họ tầm ba vạn, phân bố khắp thiên hạ. Người của Khánh Vương phủ không thể biết lai lịch của Linh Nhi, việc đám đạo nhân này có mặt ở đây, chưa chắc đã là do Khánh Vương phủ sai phất, vậy tình hình nghiêm trọng hơn nhiều so với dự đoán ban đầu của họ.

“Đệ hãy đưa Linh Nhi về phòng, trước khi chưa thấy ta quay về, thì không được rời nàng nửa bước.”

Thu Quan Vân toét miệng cười, “Hàn Nguyệt ca ca, là huynh muốn tiểu đệ thay ca ca vào động phòng ư?”

Thu Hàn Nguyệt chẳng thèm trừng mắt lườm hắn, bắt đầu cất bước bỏ đi.

“Lũ đạo sĩ thôi, ông mày chẳng qua chỉ muốn mượn tạm hình dạng con người để được yên tĩnh một chút, các người lại dám tới quấy rầy ông, thực đáng chết!” Đột nhiên, một luồng ánh sáng màu trắng rời khỏi lớp váy áo đầy màu sắc đỏ của tân nương, cao giọng chửi rủa, lao về phía đám đạo sĩ đang ra tay với các thị vệ kia. Cũng cùng lúc ấy, một giọng nói lướt qua bên tai Thu Hàn Nguyệt: “Mau đưa Linh Nhi rời khỏi đây!”

Là Túc Hao, Thu Hàn Nguyệt vẫn luôn đề phòng y sẽ giở trò trong hôn lễ của mình, nên mới gọi Thu Quan Vân tới để theo dõi y, nào ngờ tên đó lại dùng cách này để hiện thân.

“Hả?” Thu Quan Vân tắc lưỡi lắm bầm: “Vị nhân huynh này không muốn sống nữa sao? Mấy chục đạo sĩ của Thiên Nhạc sơn đây, bọn chúng đã tu hành đắc đạo, sống lâu cùng trời đất, người thông minh sẽ chọn đường vòng mà đi, sao y vẫn còn lao thẳng lên như thế?”

“Mau đưa Linh Nhi về Quan Nguyệt lâu...” Giọng Thu Hàn Nguyệt thâm trầm, “Đời chuyện này kết thúc, hãy viết lại toàn bộ kí ức của những quan khách tham dự hôn lễ hôm nay.”

“Huynh nói nghe thật nhẹ nhàng, làm vậy rất tốn công đấy...”

Thu Hàn Nguyệt đã phi thân lên, hét: “Đóng chặt cửa phủ, không được cho bất kỳ ai ra!”

“Haiz, toàn những kẻ si tình tới chết.” Thu Quan Vân ủ rũ lắc đầu, nhắc tay vỗ vỗ vào đầu Linh Nhi: “Tiểu tử mau mau mau ngủ đi, các ca ca thay nàng đi đánh kẻ xấu, khi tỉnh lại thế giới đã hòa bình rồi, sinh cho đệ một cục cưng để chơi cùng nhé...”

Thu Hàn Nguyệt hiểu vì sao Túc Hao lại lao về phía trước như thế, nếu chỉ là muốn giữ thể diện của đàn ông, thì không cần phải tạo ra hiện trường giả thoát khỏi thể xác con người. Rất rõ ràng rằng, tên này là

muốn mở đường cho Linh Nhi, vì vậy hắn không thể để con hổ trắng thành tinh này một mình hưởng tiếng thơm, càng không muốn xảy ra bất kỳ tổn thất nào trong phủ thành chủ.

“Nếu các người còn không dừng tay, ta sẽ hạ lệnh phóng tên.”

Trong đám đạo sĩ, kẻ cầm đầu lao ra, giơ tay hét: “Các sư đệ, tạm thời dừng lại.” Đám đạo sĩ rút lại thể tấn công, nhưng vẻ mặt kẻ nào kẻ nấy vô cùng nghiêm trọng, cầm kiếm thủ thế vây chặt Túc Hao đến gió cũng không lọt được.

“Các người dám đến làm loạn hôn lễ của bốn thành chủ, là do có người sai khiến?”

“Thành chủ đại nhân hiểu lầm rồi.” Đạo sĩ cầm đầu khum tay hành lễ, “Bần đạo cùng đệ tử của Thiên Hạc sơn, mấy hôm trước có nghe người trong bốn môn nói yêu nghiệt đang hoành hành trong thành Phi Hồ, bần đạo triệu tập các sư đệ tới đây là vì muốn diệt trừ yêu nghiệt, không để chúng ra tay làm hại bách tính.”

“Yêu nghiệt ở đâu?”

“Việc này...” Đạo sĩ kia đánh mắt về phía Túc Hao đang bị vây chặt rồi lại ngược nhìn về phía tân nương vừa rời đi, nhất thời không biết nói thế nào cho chính xác. Người thông báo tin này là đệ tử cấp thấp nhất của bốn môn, tu hành vẫn còn nông cạn, chỉ cảm nhận được yêu khí, chứ chưa nhận biết được nguyên hình của yêu nghiệt, vừa rồi, yêu nghiệt này lại thoát ra từ người tân nương... như vậy mà nói, tân nương đó vốn là phạm nhân, chỉ là bị yêu nghiệt mượn thể xác thôi sao? “Thành chủ, bần đạo vốn định mời tân phu nhân ra mặt một lần...”

“Hỗn xược!” Long mày Thu Hàn Nguyệt dựng ngược. “Phu nhân của bốn thành chủ là người mà bọn thảo dân các người muốn gặp thì gặp sao?”

“Thành chủ đại nhân, yêu khí hung tàn, bức hại trăm dân, khi xuất hiện trước mặt người khác luôn ở đủ các trạng thái đẹp đẽ nhất, từ đó khiến người ta yêu thích, thành chủ đại nhân là anh tài xuất sắc, chỉ mong đừng để bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài xinh đẹp...”

Sắc mặt Thu Hàn Nguyệt đột nhiên biến đổi, “Ý của người muốn nói phu nhân của bốn thành chủ là yêu tinh? Người có biết vu oan cho hoàng thân gây tin đồn thất thiệt, bốn thành chủ có thể trị người tội gì không?”

Sắc mặt của tên đạo sĩ cầm đầu không hề thay đổi cũng chẳng tỏ ra sợ sệt, hắn rất thản nhiên đáp: “Bần đạo một lòng muốn diệt yêu trừ nghiệt cho dân, sớm đã đứng ngoài vòng sinh tử, chỉ mong thành chủ mời phu nhân ra đối chứng, nếu thực sự bần đạo nhìn nhầm, đợi bần đạo bắt được yêu nghiệt này rồi, nguyện nhận mọi sự trừng phạt của thành chủ.”

“Nếu bốn thành chủ không đồng ý thì sao?”

Đạo sĩ đó ngẩng cao đầu đáp: “Thành chủ đại nhân là thành chủ thành Phi Hồ, sự an nguy của dân chúng trong thành có liên quan đến thành chủ, thành chủ nên nghĩ cho dân, sao có thể tùy hứng hành động được?”

“Bốn thành chủ cứ thích hành động tùy hứng đấy, người định làm gì bốn thành chủ?”

Đạo sĩ hơi ngần ra, có lẽ từ khi xuất đạo cho tới khi có được thân phận của cao nhân đắc đạo, chưa từng gặp chủ nhân nào có cách nói ngang ngược như vậy, bất giác chẳng biết phải trả lời ra sao.

Thu Hàn Nguyệt lạnh lùng nói: “Bốn thành chủ không thể kiên nhẫn thêm được nữa, bốn thành chủ lệnh cho các người lập tức lui ra khỏi phủ thành chủ, bốn thành chủ không muốn đôi co với những kẻ u mê như các người, nếu không nghe, đừng trách bốn thành chủ gặp đạo giết đạo, gặp phạt giết phạt!”

“Thành chủ đại nhân nặng lời rồi...”

“Lập tức rời đi ngay.” Hắn lạnh lùng trầm giọng.

“Thành chủ đại nhân...”

“Bắn tên!” Đối với loại người này, rõ ràng không thể nhiều lời vô ích.

Những thị vệ đang trong tư thế chờ lệnh, cung tên đã giương, vừa nhận lệnh, tên phi như mưa.

Đám đạo sĩ dùng gương để chống đỡ, nhưng “ném chuột lại sợ vỡ bình”, không dám “đại khai sát giới” với phạm nhân, nên chống đỡ rất vất vả.

“Xin hỏi thành chủ đại nhân làm vậy có phải là muốn bao che cho yêu nghiệt?” Đạo sĩ kia tức giận hét lên.

Thu Hàn Nguyệt ra hiệu cho cung tên ngừng bắn, giọng lạnh lùng: “Thiên long hoàng triều ta vua anh minh quần thần tài đức, sản vật phong phú con dân an lạc, cuộc sống no ấm thái bình lấy đâu ra yêu nghiệt hoành hành? Người vì chút hư danh, tìm cách làm dân chúng u mê, chỉ người là yêu, bỗng thành chủ sao có thể để người ngang nhiên ức hiếp lừa gạt dân chúng thành Phi Hồ được? Còn dám ở đây ăn nói hàm hồ, giết hết không tha!”

Đạo sĩ kia cảm nhận được sự hung dữ trong lời nói của hắn, hắn quyết không nói chơi, nhất thời sững lại. Đám đạo nhân bọn họ, những kẻ tu hành, có kẻ nào mà không là thượng khách của đám quan lại quý nhân? Chỉ cần chỉ ra chỗ nào có yêu hình yêu tích, ai nghe thấy thế mà không hoang mang lo sợ, toàn lực phối hợp?

“Còn không mau đi?” Long mày Thu Hàn Nguyệt xé ngược lên, “Bắn tên!”

“Ha ha ha, đám tạp mao lão đạo thích nhúng mũi vào chuyện thiên hạ, các người muốn cứu đám phạm nhân ngu xuẩn kia, đáng tiếc người ta lại chẳng thêm, sao các người không nghĩ xem, lũ phạm nhân ngu xuẩn ấy làm sao có thể nhìn thấy tôn thân của ông nội bay chứ? Ông nội bay phải đi đây, đám tạp mao lão đạo các người cứ ở đó mà đợi chết!” Một tràng cười chế nhạo vang lên, sau đó luồng ánh sáng trắng bay thẳng lên không, nhanh chóng biến mất.

Đám đạo sĩ thấy vậy, vội vàng tản ra: “Yêu nghiệt chạy rồi, mau đuổi theo!”

Tên đạo sĩ cầm đầu chau mày, ánh mắt nhìn Thu Hàn Nguyệt vẫn chất chứa nghi ngờ, nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt, rõ ràng không coi trò của Túc Hạo ra gì, khum tay đáp: “Thành chủ đại nhân, có duyên hẹn gặp lại!”

Thu Hàn Nguyệt nhướng mày, tâm tư lay động, không thể quyết định được mình nên quản hay không quản. Không quản, nếu con hổ trắng đó có làm sao, bỗng dưng y lại được tiếng hy sinh vì Linh Nhi, hắn tuyệt đối không bao giờ chấp nhận để bất kỳ người đàn ông nào khác có được danh tiếng ấy; còn quản, thì lại phải tìm cách để thu hút sự chú ý của đám đạo nhân về mình, mà như thế sẽ làm phiền Linh Nhi, khiến con hổ trắng kia uống công ra mặt lần này?

“Không cần lo lắng.” Một giọng nói nhẹ nhàng lướt vào tai hắn. “Thế tử Hồ tộc khi gặp nguy sẽ có ngũ hổ thượng tướng bảo vệ, đám đạo nhân kia không đủ thương được y đâu.”

Hắn quay người lại, quan sát người đàn ông tướng mạo bình thường, cách ăn vận như một viên ngoại trước mặt: “Bách Diêu?”

Người đó cười cười: “Coi như người cũng có chút tinh tường.”

“Quả nhiên huynh đến thật.”

“Không chỉ mình ta đến, gia mẫu gia muội cũng đều đến cả.”

Hắn sững người: “Gia mẫu? Mẫu thân của Linh Nhi?”

“Đúng thế.” Nụ cười của Bách Diêu như có ý trêu chọc, như biết rằng tin này sẽ khiến người đứng trước mặt kia lo lắng.

“... Ở, ở đâu?” Hắn chỉnh sửa y phục, mũ mã, đứng nghiêm chờ đợi.

“Đi thăm Linh Nhi rồi.”

“Việc này...” Hắn có phần bối rối, vội vàng cất bước: “Ta tới chào nhạc mẫu.”

Bách Diêu cười dùng mắt tiễn hắn. Trong mắt của người huynh trưởng mới gả ái muội đi này, sự thấp thỏm không thể che giấu được của em rể còn đáng giá gấp trăm nghìn lần so với nghi thức hôn lễ long trọng ngày hôm nay. Chút không cam tâm tình nguyện cuối cùng, cũng đã tan tành mây khói.

Trong Quan Nguyệt lâu, lúc này đang rộn rã tiếng cười, không khí vô cùng náo nhiệt.

“Mẹ, mẹ xem mẹ xem, đây là quần áo đẹp mà ca ca tặng cho Linh Nhi đấy!”

“Nhị tỷ, tỷ xem tỷ xem, đây là giày đẹp mà ca ca tặng cho Linh Nhi đấy!”

“Tam tỷ, tỷ xem tỷ xem...”

“Tứ tỷ...”

“Ngũ tỷ...”

Linh Nhi đi lại không ngừng, miệng cũng nói không ngừng, giống như con bướm đang rộng đôi cánh bay lượn, như con chim lích chích reo vui, chia sẻ từng món đồ yêu thích của mình với những người thân yêu, nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt, khiến nguyệt thẹn hoa nhường.

“Linh Nhi.” Một phụ nữ xinh đẹp tóc vấn cao, giơ tay giữ nàng lại, rồi kéo nàng vào lòng thơm một cái. “Mẹ thấy rồi, từ đồ ăn tới đồ chơi, từ đồ mặc cho tới đồ độ con đều dùng những thứ tốt nhất, ca ca của con rất thương con.”

“Mẹ, không phải chỉ thế này thôi mẹ đã ‘duyet’ hẳn rồi đấy chứ?” Bên cạnh, thiếu nữ áo tím với đôi mắt sáng hàm răng trắng kêu lên ngạc nhiên.

“Linh Nhi đẹp như thế, cho dù là người đàn ông nào nhìn thấy, cũng sẽ cố gắng tận tâm lấy lòng muội ấy. Những thứ vật ngoài thân này có thể chứng minh được điều gì?”

Thiếu nữ áo vàng, xinh đẹp tươi tắn gật đầu nói tiếp: “Tứ tỷ nó đúng, với ngoại hình của Linh Nhi nhà chúng ta, thì tên đàn ông háo sắc nào mà không tìm cách lấy lòng? Nhưng dung mạo, gia thế và tiền tài lợi lộc của một người đàn ông không thể thay thế cho sự chân thành, nhìn anh rể ba đây, mặc dù bình thường tới mức nhìn đâu cũng thấy, nhưng sự lương thiện hồn hậu, tình cảm sâu đậm của huynh ấy, ai có thể bì?”

“Theo con thấy, người đàn ông này đối với Linh Nhi không phải chỉ là sự ham sắc mê hương nhất thời.” Thiếu nữ áo xanh nhìn quanh rồi lên tiếng. “Trong căn phòng này, chỗ nào cũng ghi dấu ấn của Linh Nhi, một người đàn ông tình nguyện bài trí căn phòng theo sở thích của thê tử, không phải chỉ đơn thuần là để lấy lòng đâu.”

“Mẹ, mẹ thấy thế nào?” Bách Tước Nhi hỏi.

Người phụ nữ xinh đẹp kia mỉm cười, hiền lành nhìn khuôn mặt yêu kiều của cô con gái nhỏ, trầm ngâm không nói.

“Tiểu tể Thu Hàn Nguyệt, xin bái kiến nhạc mẫu.”

40. Chương 041

Chương 41

Ngày đại hôn (3)

“Vào đi.”

Nghe thấy bên ngoài có tiếng bái chào cung kính, mấy nữ nhân trong phòng đều khẽ cười thầm. Trùm lại khăn hỷ lên đầu cho Linh Nhi, nàng ngồi lại giường, quyền lợi của phu quân người ta sao các nàng dám tước đoạt chứ. Sau đó, bốn người con gái đứng sau mẫu thân, bày xong nghi thức tam đường hội thẩm, mới lên tiếng mời người ngoài vào cửa.

Đội Thu Hàn Nguyệt vào trong, vén vạt áo bào lên, quỳ xuống dập đầu, các cô gái lại cất tiếng cười khúc khích, những lời hà khắc cay nghiệt được chuẩn bị sẵn lúc này lại khó lòng thốt ra.

Hồ mẫu Tăng Đại trừng mắt lườm các con gái, sau đó quay sang ngắm nghía kĩ khuôn mặt anh tuấn trẻ trung của chàng rể, hiền từ gọi: “Hàn Nguyệt, đứng dậy nói chuyện đi.”

“Hàn Nguyệt nên dừng đại lễ để tham bá nhạc mẫu.” Vô cùng trịnh trọng và thành kính.

“Thôi thôi, mau đứng dậy nói chuyện.” Tàng Đại cúi người đỡ hấn đứng dậy. Được một người như thế này quỳ lạy, thật đúng là quỳ tới mềm cả lòng, chàng rể út xem ra rất hiểu biết. “Cho ta hay, con thích Linh Nhi ở điểm nào?”

“... Ban đầu, vì Hàn Nguyệt tận mắt chứng kiến Linh Nhi từ hình dạng hồ ly biến thành hình người, nên trong lòng cảm thấy hiếu kỳ. Sau lại rung động trước vẻ đẹp của Linh Nhi, nảy lòng tham muốn chiếm hữu. Sau nữa là thật sự đắm chìm trong tình cảm ấy, Hàn Nguyệt không còn có thể tự chủ.”

“Con rất thẳng thắn, không dùng lời lẽ rỗng tuếch dối trá để lấy lòng ta, hồng làm ta vui.” Tàng Đại đứng dậy, đi đến trước mặt hấn, cười dịu dàng nói tiếp: “Phàm những người làm cha làm mẹ trong thế gian này, thường sẽ thiên vị và lo lắng một người trong số các con của mình, phần nhiều sẽ là đứa con vô dụng nhất không biết tự chăm sóc bản thân mình nhất. Linh Nhi là đứa con gái nhỏ nhất của ta, khi mang thai nó, ta bị người khác tấn công và dả thương, phụ thân nó vì cứu mẹ con ta mà bị trọng thương qua đời. Ta thể xác đau, trái tim đau, nên khi sinh ra Linh Nhi còn chưa đủ ngày đủ tháng. Sau khi sinh Linh Nhi không lâu, Diêu nhi đã mượn một viên thần châu của thượng tiên trên thiên giới để cho nó nuốt, với ý định bảo vệ cái mạng nhỏ của nó, không ngờ vô tình thế nào, mà từ đó nó có thể biến thành người. Tính tình Linh Nhi thuần khiết ngây ngô như một đứa trẻ con, hoàn toàn không có khả năng tự bảo vệ, chăm sóc lo lắng bảo hộ cho nó là trách nhiệm không thể chối từ của huynh tỷ nó. Vì đứa con gái này của ta, mà ta có thể hy sinh tất cả, huynh tỷ của nó cũng có thể hy sinh tất cả. Con có lẽ cũng hiểu, không phải ta muốn dọa con, đúng không?”

“Hàn Nguyệt hiểu.”

“Con còn cần phải hiểu, Linh Nhi vĩnh viễn chỉ có thể là người cần được yêu thương, cần được dỗ dành, cần được bảo vệ, tâm tính nó sẽ không bao giờ trưởng thành, lấy nó rồi, đừng mong sẽ có được một nàng dâu hiếu thuận, một hiền thê biết phò chồng dạy con, cũng đừng mong có được một người vợ tề gia nội trợ, dịu dàng chăm sóc, cũng đừng vọng tưởng nó sẽ trở thành một viên ngọc sáng không tì vết, một quý phụ đoan trang giỏi giang. Ta không nghi ngờ tình cảm của con dành cho Linh Nhi lúc này, nhưng điều con phải làm, không phải chỉ một hai năm, mà là cả đời. Trong cả đời đó, con khó tránh khỏi những khi không vừa ý, buồn bực, thất bại, bất lực, và khi con gặp phải những điều này, Linh Nhi không những không thể chia sẻ với con, mà vẫn còn cần được con chăm sóc bảo vệ. Cho dù như thế, đến khi ấy, người làm mẹ như ta cũng sẽ không chấp nhận những lời oán thán của con, con hiểu tại sao phải không?”

“Hàn Nguyệt hiểu.”

“Hiểu? Hiểu thật không?” Thiếu nữ áo vàng là ngũ tỷ Bách Hoàng Nhi của Linh Nhi tiến tới trước mặt hấn. “Mau nói cái ‘hiểu’ đó của ngươi ra cho bọn ta nghe xem.”

Thu Hàn Nguyệt khẽ nhích sang bên cạnh nửa bước, đáp: “Nếu con muốn lấy một người về làm vợ để phò tá trợ giúp mình, thì trước khi gặp Linh Nhi con đã lấy rồi. Con lấy Linh Nhi, là biết sẽ phải chăm sóc bảo vệ nàng tới lúc con nhắm mắt xuôi tay. Trong những ngày tháng sau này, Hàn Nguyệt cũng sẽ có lúc oán thán, nhưng đây là người mà Hàn Nguyệt chọn, bất kể thế nào, cũng sẽ luôn đối xử với nàng như thuở ban đầu. Huống hồ, Linh Nhi ngây thơ nhưng không ngốc, nàng có thể dành cho Hàn Nguyệt thứ mà Hàn Nguyệt muốn.”

Nhị tỷ áo xanh Bách Thước Nhi cũng nói: “Chỉ nói hay thì ích gì, nếu có ngày người ngược đãi Linh Nhi, bọn ta sẽ trừng phạt người. Mà sự trừng phạt của bọn ta, không đơn giản chỉ là mắng chửi hay đánh vài cái thôi đâu.”

Tứ tỷ áo tím Bách Phượng Nhi tiếp lời: “Trên thế giới này, sẽ có một nơi mà đám họ hàng thân thích Vu tộc kia của ngươi không thể tới được, bọn ta có đủ bản lĩnh để giam người vào đó, khiến người sống cũng không được mà chết cũng không xong, không có ngày mà cũng chẳng có đêm, trải qua hàng ngàn hàng vạn năm trong đó, ngươi tin không?”

Hấn cười đậm đậm, gật đầu: “Vĩnh viễn sẽ không có ngày đó.”

Bách Thước Nhi đột nhiên che miệng cười ám muội: “Thành chủ đại nhân, giờ nếu muốn đá phất cô nàng ngốc nghếch kia đi, vẫn còn kịp đấy.”

“Nhị tỷ, tam tỷ, tứ tỷ, ngũ tỷ, không được bắt nạt ca ca.” Nghe theo lời dặn dò của ca ca trước hôn lễ, Linh Nhi này giờ vẫn ngoan ngoãn đội khăn che đầu ngồi trên giường bỗng thấy ầm ỨC lên tiếng.

“Đồ ngốc, bọn ta cứ thích bắt nạt hấn đấy, muội định làm gì?” Bốn vị tỷ tỷ cùng đồng loạt quay mặt lại, cùng cao giọng chất vấn.

“Linh Nhi sẽ... Linh Nhi sẽ... sẽ khóc! Sẽ khóc thật to!” Khi nói những lời này, giọng đã có chút nghẹn ngào.

Cả bốn vị tỷ tỷ đều đồng thanh “suyt” rất to: “Đây đúng là một sự uy hiếp kinh khủng, bọn ta sợ rồi!”

Tàng Đại mỉm cười, cốc vào đầu các cô gái một cái, rồi thướt tha đi tới trước mặt con gái út, “Linh Nhi thật sự thích Nguyệt ca ca tới vậy sao?”

“Dạ, Linh Nhi thích.”

“Haiz, mẹ làm sao có thể ngờ được, lại phải gả con đi sớm như thế này chứ.” Ôm lấy cơ thể mềm mại của con gái, nước mắt người mẹ bắt đầu chảy ra. “Đại ca con nói đúng, cho dù là mẹ cũng sẽ có lúc không thể chăm sóc lo lắng kịp cho con, đừng nói gì tới các tỷ tỷ cũng đã có người thương của mình kia, đúng là nên có một người phàm việc gì cũng nghĩ đến con đầu tiên, cũng lấy con làm trọng, dù bất cứ khi nào, cũng đều đặt mọi việc liên quan tới con lên hàng đầu. Hàn Nguyệt, con lại đây.”

“Vâng.” Hàn Nguyệt vững vàng bước tới.

Tàng Đại cầm bàn tay nhỏ của con gái, đặt vào lòng bàn tay con rể: “Ta giao Linh Nhi cho con, hy vọng con sẽ làm được như những gì con đã nói.”

“Đa tạ nhạc mẫu...”

Lời của hấn còn chưa dứt, chủ nhân của bàn tay đang nằm trong tay hấn kia đã nhảy lên: “Ca ca mau vén khăn trùm đầu của Linh Nhi lên đi, Linh Nhi muốn ăn đá bào đậu đỏ, mau đi ca ca...”

Ngày hôm nay, mặc dù cũng có sóng to gió lớn, nhiều chuyện xảy ra, nhưng cuối cùng mọi việc vẫn yên ổn, ngày đại hôn của thành chủ đại nhân coi như được hoàn thành trong yên ổn.

Tạm thời mặc kệ không cần biết Thu Quan Vân làm thế nào để viết lại kí ức cho toàn bộ quan khách. Tạm thời không cần quan tâm tới Bách Điều đã ra tay trợ giúp mà “người ta” chẳng thèm nhận, tạm thời không quan tâm tới những chuyện vụn vặt, nhỏ nhặt kia nữa. Tất cả tập trung vào đêm động phòng hoa chúc, một khắc đêm xuân đáng giá nghìn vàng, Thu Hàn Nguyệt đã cởi bỏ chiếc mũ phượng nặng nề trên đầu Linh Nhi xuống, đổ nàng uống rượu giao bôi, ăn xong miếng bánh, hấn mới thở phào nhẹ nhõm, cất được gánh nặng trong lòng. “Linh Nhi, nàng đã là thê tử của Nguyệt ca ca rồi.”

“Ca ca, đá bào đậu đỏ còn hay không?”

Hai câu nói, một câu tình ý lãng mạn, một câu lại mang tính thực tế đòi ăn, mấy nữ tử đang ghé sát vào cửa sổ nghe lén che miệng, cổ ngẩn tiếng cười thông cảm bật ra.

Thu Hàn Nguyệt liếc về phía cửa sổ một cái, vung tay khiến những tấm rèm đang được móc gọn lên ở hai cánh cửa, từng tầng từng lớp, lần lượt rũ xuống trong ánh nến đỏ bập bùng.

“Đi ngủ rồi, không thể ăn đồ lạnh.”

“Ca ca ~ ~”

“Nghe lời, ngồi lên giường, ca ca mang nước vào rửa mặt rửa chân cho nàng.” Thu Hàn Nguyệt đẩy cánh cửa nhỏ trong phòng ra, bọn người dưới đã chuẩn bị nước nóng, khăn mặt, chậu đồng đầy đủ vật dụng trong đó. Hấn cho kẻ hầu người hạ lui, trong đêm đầu tiên hai người chính thức trở thành vợ chồng của nhau, hấn muốn mọi việc đều phải do chính tay hấn làm. Đầu tiên là lấy khăn nóng, tỉ mỉ lau sạch lớp hóa trang trên mặt Linh Nhi. Thực tâm mà nói, hấn không thích bộ dạng trang điểm quá rực rỡ của Linh Nhi, xinh đẹp tới mức khiến hấn bất an, hấn chỉ muốn nàng càng thuần khiết ngày thơ càng tốt.

Tiểu nha đầu ngửa mặt lên, trong lúc chiếc khăn đưa qua đưa lại, hỏi: “Linh Nhi muốn đi tắm!”

“Muộn quá rồi, sáng sớm mai hãy tắm.”

“Ca ca ~ ~”

“Nghe lời, nếu không sẽ bị đánh đấy.”

Hai tay Linh Nhi đưa ra sau che miệng, ngoan ngoãn im lặng.

Hắn lấy một chậu nước khác vào, ngồi xổm trước mặt nàng, cởi đôi giày nhung thêu những cánh hoa đào nhỏ xíu màu đỏ khỏi chân cho nàng, lột bỏ đôi tất màu hoa đào cho nàng, đặt hai bàn chân nhỏ xinh trắng nõn nà vào chậu nước ấm, mười đầu ngón tay bắt đầu kỳ cọ.

“Hi, ca ca, buồn ~ ~”

Hắn ngẩng mặt lên, mắt mày như cười, khoe miệng cũng nhếch cao. Tiểu tân nương, tiểu thê tử, tiểu phu nhân của hắn, chỉ nhìn nàng thế này thôi, trong lòng hắn cũng thấy thỏa nguyện lắm rồi, đời người cũng chỉ hạnh phúc tới thế này là cùng.

“Ca ca, Linh Nhi cũng muốn rửa chân cho ca ca!” Nước trên đôi chân nhỏ, được hắn dùng khăn bông lau khô, Linh Nhi cảm thấy rất dễ chịu, nên muốn ca ca cũng được hưởng thụ cảm giác ấy.

Hắn đón lấy tiểu nha đầu vừa nhảy xuống giường vào lòng, ôm nàng đi về phía chiếc giường gỗ đồ rất to, “Để hôm khác đi, hôm nay Linh Nhi mệt rồi, đi nghỉ trước đã.”

“Nhưng, ca ca cũng mệt mà, Linh Nhi muốn rửa chân cho ca ca... ưm.” Môi nàng đã bị môi hắn chặn lại, chiếc lưỡi nhỏ bị giữ chặt.

Dưới chân tường, bên ngoài cửa sổ, đám nữ tử kia không nghe được động tĩnh gì, trong lúc cao hứng, định dùng pháp thuật loại bỏ những vật chướng mắt kia, nhưng bị một tiếng hừ lạnh làm cho giật thót.

...

“Đại, đại ca?”

“Đi.”

Các nữ tử không cam tâm, không tình nguyện, nhưng sợ uy huynh trưởng, nhanh nhẹn lui đi.

Bách Diêu quay lại nhìn, nhìn về phía chiếc cửa sổ có ánh nến hồng lọt ra kia, trong lòng cảm xúc phức tạp. Tiểu nha đầu thối đó, lúc này nhất định sẽ phóng túng cho thỏa nguyện đây? Haizz ~ đúng như sự cảm thán của huynh trưởng Bách gia, lúc này, dưới ánh nến, trong phòng tân hôn, đang diễn ra những cảnh vô cùng hấp dẫn.

“Không phải là mớm thịt gà... mà là trao đổi khí... trao đổi khí...” Hai má Linh Nhi đỏ hồng, mắt long lanh, tay vòng lên ôm cổ Thu Hàn Nguyệt, thỉnh thoảng vẫn còn tranh thủ lăm bắm gọi tên sự việc.

Thu Hàn Nguyệt cười thâm, nếu tiểu thê tử của hắn nhất định nghiêm túc học hỏi như thế này, thì đêm động phòng hoa chúc của hắn rất khó ngủ ngất như ý.

“Linh Nhi, ngoài mớm thịt gà và trao đổi khí ra, còn có kiểu thứ ba nữa.” Hắn buông rèm xuống, để thế giới này chỉ còn lại hai người.

“... Kiểu thứ ba?”

“Kiểu thứ ba, không thể nói, chỉ có thể làm, đó là hôn.” Hắn ôm tiểu thê tử đặt lên đầu gối, rồi bắt đầu thưởng thức chiếc cổ thon dài trắng ngần của nàng, cắn nhẹ lên bờ vai tròn trịa mềm mại, từng chút từng chút quyến luyến không rời. “Linh Nhi là thê tử của ca ca rồi, vì vậy điều mà ca ca muốn làm bây giờ, đó là hôn, Linh Nhi cũng có thể hôn ca ca giống như ca ca hôn Linh Nhi...”

“... Hôn?” Linh Nhi không hiểu, hơi nóng rửa mặt rửa chân vừa rồi, sao giờ lại chạy khắp toàn thân, nóng hầm hập như muốn nướng chín Linh Nhi vậy? Nhưng, lời của ca ca Linh Nhi nhất định phải nghe, thế là, Linh Nhi rất nỗ lực rất cố gắng để mình không bị nhũn ra, rất cố gắng để chu đôi môi nhỏ lên, học theo cách “hôn” của ca ca, ca ca hôn Linh Nhi vào đầu, Linh Nhi sẽ hôn lại ca ca vào đó, nghe lời của ca ca, làm một đứa trẻ ngoan... Đêm nay, Thu Hàn Nguyệt đã được như ý nguyện, nuốt chứng tiểu hồ ly ngốc nghếch mà hắn thêm thưởng nhớ nhưng bao lâu nay vào bụng, từ lông đến da từ xương đến thịt không trừ thứ gì.

41. Chương 042

Chương 42

Ngày đầu tiên sau hôn lễ

“Thành chủ, dải dê mà huyện Bắc Cốc tu sửa rất kiên cố, năm nay vận chuyển hoa đào qua rồi, vẫn vững chãi vô cùng, người phụ trách dê điều do Bộ Công phái đến cũng đã đi kiểm tra rồi, dự tính có thể trụ được tầm năm năm. Vụ xuân năm nay của huyện Nam Hà đã hoàn thành, hạt dầu của huyện Đông Dương bội thu, đã nhập kho, hai ngày nữa là lên thuyền...”

Thân là tổng quản của phủ thành chủ, tổng quản Nam Trung tuyệt đối không đơn thuần chỉ là người phụ trách việc lật vật trong phủ, mà còn phụ trách mọi việc từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài khắp thành Phi Hồ. Hôm nay, hần vốn tưởng rằng thành chủ sẽ ca bài ca “quân vương không lên buổi chiều sớm”, gom mọi công văn giấy tờ lại để sau giải quyết, nhưng không ngờ vừa qua giờ Tị, đã thấy thành chủ đại nhân xuất hiện trong ánh nắng ban mai, đầu tiên thì hần ngẩn ra, sau đó thì cảm thán: Thành chủ đại nhân nhà hần quả nhiên khác người, dù lấy được vợ đẹp như tiên, cũng có thể kiểm chế như thường, còn tưởng ít nhất phải động phòng ba ngày ba đêm, thế mà mới chỉ một đêm thêm vài canh giờ là đã dứt áo ra ngoài rồi, thật giỏi, quá giỏi.

“Từ ngân khố riêng của bốn thành chủ trích ra một nghìn lượng bạc, thưởng cho đội nhân công tu sửa dê điều của huyện Bắc Cốc. Mùa xuân năm nay huyện Nam Hà mưa ít, người để ý xem có cần phải đào kênh dẫn nước hay không. Hạt dầu của huyện Đông dương sau khi chuyển đi, trong vòng một tháng cần phải tính toán sổ sách cho gọn gàng, trả tiền cho các nông hộ. Tháng này cũng phải phát bù tiền tới tận tay những người dân gặp nạn của hai huyện Trung Thạch, Tây Thạch, truyền người phụ trách, kiểm kê sổ sách đội thẩm tra.”

Nghe xem nghe xem, sao việc nào cũng giải quyết gọn gàng, hợp tình hợp lý, vào ngày đầu tiên sau đêm tân hôn, đầu óc lại có thể tỉnh táo như vậy, miệng lưỡi có thể trôi chảy như vậy, thành chủ đại nhân của họ quả nhiên khác biệt hẳn với người thường.

“Thành chủ, ở đây còn có vài thiệp mời, đều là vì muốn chúc mừng hôn lễ của thành chủ, mời thành chủ cùng phu nhân tới dự tiệc nghe hát, nếu ngài muốn đưa phu nhân đi cho vui cho thư thái, lão nô sẽ chọn ra hai tấm...”

“Vứt cả đi.” Thu Hàn Nguyệt chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Nam Trung có chút bất ngờ. “Vứt cả đi?”

“Bốn thành chủ thành hôn là chuyện của bốn thành chủ, cần gì bọn họ lắm chuyện? Vứt.”

“... Trong này có một tấm thiệp là của Phương lão gia gửi đến, cũng vứt sao?”

“Tử Hiền?” Phương Tử Hiền là bạn thân của hần ở thành Phi Hồ, hai người mặc dù không được gọi là “nghĩa như kim lan”, nhưng cả hai đều rất hiểu nhau, có cảm giác như tìm được tri kỉ. “Bao giờ?”

“Mùng chín, cũng chính là ngày kia, buổi tối, giờ Tuất.”

“Vậy nhận đi.” Cúi đầu xuống, Thu Hàn Nguyệt như dồn toàn bộ sự tập trung vào đồng công văn đợi phê chuẩn trong tay.

Nam Trung bất giác lại cảm thán thêm lần nữa, thành chủ đại nhân nhà hần, khả năng tập trung quả thật phi thường, khả năng kiểm chế khiến người khác phải ngưỡng mộ, thật là thần nhân, thần nhân... Ừm, nếu thành chủ đại nhân không lật đi lật lại tờ công văn kia, thì Nam Trung hần cũng thừa nhận thành chủ là thần nhân rồi đấy.

“Thành chủ, ngài...” Rốt cuộc là khổ sở chống cự ham muốn của bản thân như thế để làm gì? Đều là đàn ông cả, ai chẳng qua cái thời khí huyết hùng hực như vậy chứ, có thể hiểu được, hiểu được, hê hê...

“Ca ca, ca ca, ca ca_____”

Linh Nhi ngủ no mắt thì tỉnh dậy, đôi mi dài chớp chớp, bên ngoài trướng Minh Thúy sớm đã dẫn theo một đám a hoàn đứng đợi hầu. Tắm rửa, thay y phục, chải tóc, dùng cơm... hầu hạ tiểu chủ nhân vô cùng chu đáo khiến chủ nhân thoải mái dễ chịu vô cùng, Đợi ăn xong bữa cơm đầu tiên sau đêm tân hôn, lau sạch cái miệng nhỏ xinh, Linh Nhi mới hỏi: “Ca ca đâu? Minh Thúy tỷ tỷ, ca ca đi đâu rồi?”

Mấy a hoàn kia đều quay đầu đi lên cười: vị trí của thành chủ đại nhân trong lòng tiểu chủ mẫu trước sau vẫn như một.

Minh Thúy ngằm trừng mắt với mấy tiểu a hoàn kia, nói: “Bẩm phu nhân, thành chủ đến thư phòng làm việc rồi.”

“Ca ca làm việc không quan tâm tới Linh Nhi nữa sao? ‘Việc’ còn quan trọng hơn Linh Nhi? ‘Việc’ là ai thế?” Hình như, Ngụy tỷ tỷ đã từng nói với Linh Nhi rồi, nhưng Linh Nhi cũng quên rồi. Hi hi.

“Bẩm phu nhân, ‘việc’ ở đây không thể quan trọng hơn người, thành chủ không biết người đã tỉnh, nếu không sẽ tới hỏi thăm người, không làm việc nữa.” Minh Thúy từng câu từng chữ, đều trả lời rất nghiêm túc.

“Ồ, vậy giờ Linh Nhi dậy rồi, đi tìm ca ca, ca ca sẽ lại chơi với Linh Nhi phải không?”

“Phải.”

“Linh Nhi đi tìm ca ca!” Linh Nhi nhảy khỏi ghế, không đợi a hoàn đỡ, đã chạy khỏi phòng như một chú hươu con.

Minh Thúy không vội đuổi theo, mà quay sang mấy a hoàn kia, mặt lạnh như băng, nói: “Ta cho các người biết, phu nhân mặc dù tính tình trẻ con, nhưng ai tốt ai xấu với người người đều biết cả đấy. Trong số các người ai dám giở trò bắt nạt phu nhân, đừng nói là người khác, Minh Thúy ta sẽ hành hạ chết thì thôi!”

“Ca ca, ca ca, ca ca_____”

Nghe tiếng gọi mỗi lúc một gần, Nam Trung biết ý lui ra. Thu Hàn Nguyệt đứng dậy, đặt bút, đi ra khỏi văn án, dang hai cánh tay, đón thân hình mềm mại vui vẻ thơm ngát của tiểu thê tử vào lòng, cúi đầu hôn lên chóp mũi nàng một cái, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Linh Nhi ăn no rồi.” Bàn tay nhỏ ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của người đàn ông, đôi mắt to sáng sủa, đầy vẻ quyến luyến. “Ca ca, Linh Nhi tỉnh dậy không thấy ca ca đâu, nhớ ca ca quá.”

Hắn lại không nhớ nàng ư? Chỉ mới rời xa tiểu nha đầu một canh giờ ngắn ngủi, mỗi khắc đều như dài vô tận, hắn nghi ngờ chiếc đồng hồ cát đặt ở góc bàn kia lâu năm chưa tu sửa, nghi ngờ mặt trời ngoài cửa sổ cố tình làm biếng, chỉ hận không thể lật bàn bỏ mặc tất cả, chạy về ôm tiểu thê tử vào lòng... Nếu hắn không phải chủ của một thành, hắn cần gì phải làm thế này.

Một tay nhắc nàng lên, một tay vòng ôm lấy nàng, bước nhanh tới ngồi xuống chiếc ghế dài sau rèm châu, đầu tiên là ngậm lấy đôi môi nhỏ, thỏa mãn cơn đói của con thú bên trong hắn, hai bàn tay to lớn cũng chẳng chịu ngoan ngoãn nằm yên, bắt đầu nghịch ngợm khiến tiểu thê tử hít thở cũng khó khăn, sóng mắt long lanh, hơi thở đứt quãng.

“... Ca ca, đây là trao đổi khí, hay là hôn?”

Thu Hàn Nguyệt cố gắng lấy lại bình tĩnh, cố gắng kìm nén hơi thở gấp gáp của mình, liếm đôi môi hồng chín mọng trước mặt, hỏi: “Linh Nhi thích trao đổi khí hay thích hôn?”

“... Linh Nhi đều thích.”

“Nhưng ca ca thích hôn hơn.”

“... Linh Nhi cũng thế.”

“Tại sao?” Thu Hàn Nguyệt cong môi cười, cố tình trêu tiểu thê tử.

Sự ngượng ngùng bản năng, khiến Linh Nhi cúi gằm đầu xuống, lý nhí đáp: “Bởi vì khi hôn, Linh Nhi cũng có thể hôn lại ca ca.”

Hắn cười khê: “Giờ Linh Nhi có thể hôn lại ca ca rồi.”

“Được!” Hai mắt Linh Nhi sáng lên, cầu được ước thấy, cái miệng nhỏ bắt đầu để lại những dấu vết ướt át trên mặt phu quân mình. Vì nàng học đến đâu thực hành tới đấy, đều để lại những vết nước, chẳng bao lâu đã gần như rửa lại mặt cho phu quân nhà mình rồi. Song, Linh Nhi vẫn chưa thấy đủ, bắt đầu dịch chuyển tới cổ, bàn tay lần theo kí ức tối qua, bắt đầu cởi nút cài trên áo của phu quân.

Nếu như nói lúc đầu Thu Hàn Nguyệt chưa có hứng thú để đáp lại, hắn mặc tiểu thê tử hoàn thành “lễ tẩy rửa” của mình, thì bây giờ khi hàm răng nhỏ xíu của tiểu thê tử bắt đầu mơn man nơi yết hầu của hắn, mà lại cứ nắn nã ở đấy mãi, khiến hắn không thể điềm nhiên như không được nữa, đột nhiên hắn thấy nóng bức, mồ hôi túa ra, giống như có thứ gì đó đang không yên phận.

“Linh Nhi...” Ban ngày ban mặt, sao lại không?

Linh Nhi cởi đai áo ở eo hắn, hai má ửng hồng, ngậy thơ vô tội: “Ca ca, Linh Nhi không cởi được, giúp Linh Nhi đi...”

Thế là, trời sập rồi, đất lún rồi, vạn vật đều biến mất rồi, cái gì mà lễ giáo đạo đức, tất cả đều mọc cánh bay tít lên tận chín tầng mây từ lâu, Thu Hàn Nguyệt đẩy tiểu thê tử nằm trên sập, bắt đầu thực hiện màn “hôn” cao cấp nhất...

Bên ngoài thư phòng, Minh Thúy thân là a hoàn hầu cận bên cạnh tiểu chủ mẫu, lập tức đuổi theo tới, vô tình lại bị hai thị vệ mặt đỏ tía tai chặn lại.

“Ta phải tìm phu nhân...”

“Biết là người tìm phu nhân, người... người nên đợi ở ngoài này một lát rồi hãy vào.” Bốn con mắt của hai thị vệ đảo như rang lạc, càng không dám nhìn thẳng vào thị tỳ được mệnh danh xinh đẹp nhất phủ.

“Nhưng thành chủ đã nghiêm khắc dặn rằng, ta phải luôn theo sát không được rời phu nhân nửa bước, phu nhân có chuyện gì, ta phải...” Ừm? Minh Thúy bỗng ngừng bật.

“Ca ca, Linh Nhi muốn ở trên... ca ca... ca ca xấu.”

Mẹ ơi.

Trong nháy mắt, mặt Minh Thúy đỏ bừng bừng, quay ngoắt đầu lại, chạy thực mạng.

“Hàn Nguyệt, hôm đó vì không muốn để huynh lỡ mất ‘đêm xuân đáng giá nghìn vàng’ mà ta phải về sớm, hôm nay hai ta không say không về.”

Phương Tử Hiền, đại phú gia của thành Phi Hồ, tính tình hào sảng, thích kết giao, không câu nệ tiểu tiết, được xưng tụng là “Tiểu Mạnh Thường”, lại thích làm việc thiện, hàng năm mở kho phát gạo, bố thí cho người nghèo đều rất rộng rãi. Vì vậy, dù Thu Hàn Nguyệt từ chối mọi giao tế khác, nhưng vẫn chọn tới Phương phủ.

“Hôm đó Tử Hiền làm tốt lắm, hôm nay nói cũng hay, hai ta nhất định không say không về.” Thu Hàn Nguyệt trình trọng nâng chén uống cạn, để bày tỏ thành ý.

Phương Tử Hiền phá lên cười sảng khoái: “Đệ còn có một vỏ rượu Hoa Điêu[1] mười mấy năm, hôm nay sẽ mở để đãi Hàn Nguyệt, say rồi ngủ lại trong phủ tiểu đệ, không say không được về.”

[1. Rượu Hoa Điêu: Gốc từ rượu Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang đã có từ ngàn năm và là một loại danh tửu của Trung Hoa.]

Thu Hàn Nguyệt cũng định cười đáp lễ, nhưng gấu áo bị ai đó giật giật, tiểu nha đầu ngồi bên nói: “Ca ca, Linh Nhi cũng muốn uống.”

“Không được.” Hắn quả quyết từ chối.

“Ca ca ~ ~”

“Ngoan.”

“... Một chút thôi.”

“Không được.”

Linh Nhi chun mũi, ghé gần vào tai hấn, thổ thê: “Ca ca xấu!”

Thu Hàn Nguyệt quặp chặt ngón chân, thâm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sao, tẩu phu nhân thấy buồn chán ư?” Phương Tử Hiên ngồi đối diện không nghe thấy lời thì thâm ấy, nói: “Chi bằng để thê tử của ta mời tẩu phu nhân ra phòng ngoài ngồi chơi, sau đó cho ca vũ tới, cùng thưởng thức.”

“Thể chất của nàng ấy đặc biệt, không được uống rượu nhưng lại thích thử. Rời khỏi tầm mắt của ta, ta không yên tâm. Cứ để nàng ấy ngồi đây.” Sao hấn có thể yên tâm giao nàng cho người khác?

“Ha ha, tân hôn quần quýt như keo sơn, tiểu đệ hiểu rồi.” Phương Tử Hiên mỉm cười, nghiêng đầu nói: “Mời phu nhân tới đây hầu chuyện thành chủ phu nhân.”

Nửa khắc sau (mười lăm phút), Phương phu nhân đến, đều là những người dung mạo xinh đẹp đoan trang, lần lượt bái kiến.

Đôi mắt đẹp của Linh Nhi mở to: “Phu nhân của ca ca chỉ có một mình Linh Nhi, tại sao phu nhân của ngài lại có tới bốn người?”

42. Chương 043

Chương 43

Linh Nhi nổi giận

Linh Nhi vừa dứt lời, trong căn phòng khách của Phương phủ không khí bỗng như trầm lắng hẳn xuống.

Chủ nhân Phương phủ là Phương Tử Hiên chỉ kinh ngạc trước sự không hiểu việc đời của vị phu nhân thành chủ này, thì bốn vị phu nhân của Phương phủ lại không tránh khỏi xao động, có phần sững sờ.

“Thành chủ phu nhân thật biết đùa, chẳng trách được thành chủ thương yêu trân trọng hết mực.” Trong bốn vị phu nhân, đại phu nhân cười đáp lời.

Phương Tử Hiên cũng cười, nói tiếp: “Ngồi xuống cả đi, gọi các nàng ra, là để nói chuyện giải sầu cho thành chủ phu nhân, hôm nay nhất định phải khiến thành chủ phu nhân vui vẻ ra về.”

“Vâng, lão gia.”

Mấy vị phu nhân kia đều ngồi cả xuống, Linh Nhi lại thấy vô cùng hiếu kỳ: “Tại sao lại gọi là lão gia? Các tỷ là phu nhân, không phải là Minh Thúy tỷ tỷ, không phải Nam Trung bá bá, huynh ấy cũng không phải là cha của ca ca, tại sao gọi huynh ấy là lão gia?”

Trong nhà, chỉ có Minh Thúy tỷ tỷ và Nam Trung bá bá mới gọi cha của ca ca là “lão gia”, họ là phu nhân, tại sao cũng gọi như thế? Như Linh Nhi, cũng không gọi cha của thành chủ ca ca là “lão gia”...

Linh Nhi thật lòng muốn biết, hoàn toàn không hay việc mình đang đặt người khác vào tình huống khó xử, câu hỏi của nàng, mấy vị phu nhân kia rõ ràng không biết phải trả lời từ đâu.

Thu Hàn Nguyệt cười khan một tiếng, rồi kéo tiểu thê tử của mình lại, nói: “Các phu nhân đây gọi tướng công của họ là ‘lão gia’, giống như Linh Nhi gọi ca ca là ‘ca ca’ vậy, bởi vì thương yêu nên mới gọi như thế.”

“Vậy, tại sao không gọi là ‘ca ca’?”

“Bởi vì các phu nhân ấy không phải là Linh Nhi, Tử Hiên cũng không phải là ta, đương nhiên không giống chúng ta rồi.”

“... Ừm?” Vẫn lơ mơ không hiểu, nhưng nên chú trọng vào chuyện nào, Linh Nhi rõ hơn ai hết. Nàng nói tiếp. “Ca ca chỉ có thể gọi một mình Linh Nhi là phu nhân thôi, thêm một người, không, thêm nữa người nữa cũng không được.”

“Ca ca chỉ có mình Linh nhi là phu nhân, không chỉ một, đến nữa người cũng không.”

Linh Nhi hài lòng toét miệng cười, sau đó, giơ nửa ngón tay nhỏ xíu lên, “Ca ca cho Linh Nhi uống một chút thôi được không? Chỉ một chút thôi.”

“...” Lại học được cách vòng vèo lắt léo từ bao giờ không biết? Người đàn ông vừa rồi còn dịu dàng ngọt ngào nay đã nghiêm mặt, lắc đầu: “Không được.”

“... Ca ca xấu!” Linh Nhi quay ngoắt đầu đi, nổi giận thật sự.

Phương Tử Hiên cau chặt mày, trầm nghĩ: Thu Hàn Nguyệt này cũng được coi là thiếu niên hào kiệt, sao lại cười về một phu nhân ngây ngô như trẻ con thế này, lại còn nâng như nâng ngọc nữa chứ? Không ngờ một nhân vật tầm cỡ đến thế, cũng khó qua được ả mỹ nhân, đáng tiếc.

Còn bốn vị phu nhân của Phương gia thấy thế, không biết nên ghen tị hay nên ngưỡng mộ, hay là nên cười cười cho qua. Nhưng dù trong lòng có suy nghĩ gì, cũng vẫn nâng cốc mời mọc vui vẻ, trợ giúp tướng công tiếp đãi tận tình vị khách quý được tận vui.

Qua ba tuần rượu, vài loại thức nhắm, thức ăn trên bàn vơi đi. Tráng miệng có trà xanh và hoa quả tươi, Thu Hàn Nguyệt bóc một quả quýt, rồi đút vào cái miệng nhỏ xíu xinh xắn vẫn đang lăm lăm oán trách vì không được nếm rượu ngon kia như ở chỗ không người, rồi lại điềm tĩnh quay sang đối mặt với sự kinh ngạc của nam nữ gia chủ.

Đội dùng hoa quả và trà xong, chủ nhân ra hiệu, quân sự đứng đợi hầu bên cạnh lập tức truyền lệnh xuống, bỗng nhiên, tiếng nhạc nổi lên, các kỹ nữ thướt tha đi vào.

“Hàn Nguyệt, nghe nói đã lâu rồi huynh không đến Ấp Thúy lâu, bỏ lỡ rất nhiều điều hay ho thú vị, gần đây Ấp Thúy lâu có một cô nương tên Oanh Oanh, sắc nghệ song toàn, đặc biệt là múa hay, đặc sắc nhất thành Phi Hồ này. Theo tiểu đệ thấy, tài nghệ ca múa của Oanh Oanh cô nương thậm chí có thể xưng tụng là thiên hạ vô song.”

Thu Hàn Nguyệt chỉ cười không đáp. Phương Tử Hiên xưa nay vẫn là bậc anh hùng hảo sắc, hẳn không tán đồng lắm, nhưng đây là thói quen, là sở thích lại chẳng ảnh hưởng tới tình bạn giữa hai người, nên không tiện nhiều lời.

Sáu nàng ca kỹ, mỗi người một màu váy, từ hồng, cam, vàng, xanh đến xanh ngọc, xanh nhạt, xanh da trời, bắt đầu chuyển động theo tiếng nhạc, từ đại đình bát giác ngoài hiên, múa tới phòng khách, mặt hoa da phấn, eo thon gót ngọc, lúc thì công xòe cánh, lúc lại e ấp như hoa mẫu đơn, lúc lại rực rỡ như cầu vồng sau mưa, lúc lại nhẹ nhàng như gió đùa lá liễu, vô cùng bắt mắt, vô cùng hấp dẫn.

Linh Nhi vừa xem vừa thấy rất vui, vỗ tay nói cười khen hay không ngớt. Thu Hàn Nguyệt thấy thế cũng vui lây.

Đột nhiên, tiếng nhạc bỗng trở nên gấp gáp, rào rào như mưa trút, bước chân của các kỹ nữ cũng quay nhanh theo sự thay đổi đột ngột đó, tung váy hất cao. Tiếng trống đang lúc gấp gáp, cao trào, tiếng đàn vang lên rộn rã, sáu kỹ nữ chia làm hai hàng, rèm châu được vén lên, một kỹ nữ áo tím tha thướt múa vào.

Y phục trên người kỹ nữ này không nhẹ nhàng thanh thoát màu sắc như những kỹ nữ kia, nàng ta mặc áo màu tím nhạt, bó sát lấy những đường cong vô cùng quyến rũ trên cơ thể, hoàn mỹ vô khuyết tới mức khiến người ta cảm nhận được sự nữ tính của một cô gái đã trưởng thành. Điệu mà nàng ta múa, cũng không giống như điệu múa của các kỹ nữ khác vừa biểu diễn, dựa vào váy áo để tạo ra tư thế đẹp, điệu mà nàng ta múa hoàn toàn dựa vào sự uốn éo của cơ thể, lắc eo lắc hông, cánh tay đưa lên kéo vuốt rất nóng bỏng, đôi môi hồng khê hé mở, sóng mắt lóng lánh, thật sự là một điệu múa đầy mê hoặc, kích thích...

Ngay đến Thu Hàn Nguyệt cũng không thể không cảm thán rằng, đây là điệu múa đẹp, người con gái múa được điệu này, quả thật cũng là một vật báu. Nếu hẳn vẫn còn giống như ngày xưa, như những ngày lang

bạt trong giang hồ, thì chắc chắn cũng nảy sinh cảm giác ham muốn hoặc theo đuổi nàng ta bắt đầu một trò chơi chẳng liên quan gì tới tình yêu.

Linh Nhi vỗ tay hét lớn: “Đẹp quá, đẹp quá, Linh Nhi thích, ca ca, Linh Nhi cũng muốn nhảy!”

Hắn vội kéo giắt tiểu thê tử đang cao hứng định xông lên lại, “Nàng muốn nhảy về nhà nhảy, không được nhảy ở đây.”

“Ca ca ~ ~”

“Ngoan, nếu không sẽ đánh đấy.”

Linh Nhi âm ỨC ngồi xuống, đôi mắt to ẦNG ẶC nước lườm Thu Hàn Nguyệt, tức giận nói: “Ca ca không cho Linh Nhi nhảy, Linh Nhi cũng không cho chàng xem, không được xem!”

“Được, không xem nữa.” Hắn cười thầm, kéo đôi tay nhỏ đang giơ lên che mắt hắn xuống, ngắt một quả nho dút vào trong chiếc miệng xinh xinh của nàng. “Nếu Linh Nhi nghe lời, ca ca sẽ không xem nữa.”

“Nhưng, Linh Nhi muốn xem...” Linh Nhi muốn xem, lại không muốn cho ca ca xem, làm thế nào đây?

Thu Hàn Nguyệt bế tiểu thê tử đang khỏ sở mặt ủ mÀY chau của mình đặt lên đùi, để nàng quay mặt ra nhìn, chắn ngay tầm nhìn của mình: “Thế này, Linh Nhi xem được, ca ca không xem được.”

“Ca ca không được thăm xem trong lòng đâu đấy.”

Hắn cười ngất, “Những lời này nàng học ở đâu?”

“Bởi vì Linh Nhi cũng thường như thế, mỗi lần ca ca không cho Linh Nhi ăn đá bào đậu đỏ hay đùi gà trước khi ngủ, Linh Nhi thường ăn thăm trong lòng rất nhiều rất nhiều lần.”

Trời ơi, kiếp trước hắn đã phải tích bao nhiêu đức, mà kiếp này gặp được một tiểu nha đầu như nàng? Tì trán vào gáy tiểu thê tử, hắn khẽ cười rung cả người.

“Hàn Nguyệt, điệu múa này huynh có thích không?” Phương Tử Hiên cao giọng hỏi.

“Đúng là một điệu múa đẹp tuyệt.”

“Oanh Oanh hiện nay đang là kỹ nữ được yêu thích nhất trong Ấp Thúy lâu, nếu để Hàn Nguyệt trước kia gặp được thì đúng là nàng ta sẽ rất thê thảm.” Những lời này của Phương Tử Hiên cũng có chút ác ý, ánh mắt lóe lên sự chế nhạo.

Về mặt Thu Hàn Nguyệt có phần căng thẳng: “Những lời nói đùa thế này, sau này đừng có nói trước mặt Linh Nhi.” Phương Tử Hiên sững lại, nhướn mày: “Hàn Nguyệt trước kia tinh thần cao ngất, nay anh hùng đoản khí rồi ư?”

Hắn chỉ chau mày không đáp.

Vì lời nói đó, mà không khí giữa chủ khách bỗng dưng có chút gượng gạo. Đúng lúc này, màn ca múa kết thúc, các kỹ nữ dừng chân, theo chân quân sự của Ấp Thúy lâu tiến lên phía trước nhận thưởng.

Mấy vị phu nhân đều là những người thông minh nhanh nhẹn, vì muốn làm nóng lại bầu không khí, lần lượt tháo bỏ những thứ trang sức nhỏ trên người trịnh trọng đặt vào trong đĩa đồng của người quân sự, Linh Nhi thấy hay, cũng bắt đầu lần sờ trên người mình, nhưng sờ tới sờ lui, trên người nàng thứ gì cũng là do ca ca tặng, mà đem tặng những thứ đó thì lại không nỡ, khuôn mặt nhỏ xinh khẽ chau lại.

Thu Hàn Nguyệt không thể kìm được nữa, bèn lấy từ trong ống tay áo ra hai đồng bạc, “Đừng tìm nữa, ca ca thay nàng thưởng.”

Linh Nhi như trút được gánh nặng, vội vàng gật đầu: “Tiền của ca ca cũng là của Linh Nhi, ca ca cho cũng như Linh Nhi cho.”

Phương Tử Hiên thấy rõ sự trân trọng thương yêu trong ánh mắt của Thu Hàn Nguyệt khi nhìn thê tử, bắt đầu cảm thấy có lẽ trước đó mình đã quá đường đột, bèn nháy mắt với phu nhân của mình đang ngồi bên cạnh.

“Thành chủ phu nhân.” Đại phu nhân của Phương Tử Hiên đứng dậy, tươi cười gọi. “Mẫu đơn trong vườn vừa nở, chúng ta nhường chỗ này cho đàn ông bàn chuyện, ta đưa phu nhân đi hít thở không khí trong lành và ngắm hoa có được không?”

“Được!” Linh Nhi nhận lời ngay, nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi đùi của Thu Hàn Nguyệt. “Linh Nhi muốn đi ngắm hoa!”

Thu Hàn Nguyệt vốn định ngăn lại, nhưng không nỡ làm mất hứng của mọi người, bèn gọi Minh Thúy đang đứng chờ hầu ngoài hiên, “Đi theo phu nhân, đừng để phu nhân uống rượu.”

Vừa là thành chủ phu nhân, vừa rồi trong bữa tiệc cũng đã thấy sự sủng ái của thành chủ dành cho vị tiểu mĩ nhân này, nên bốn vị phu nhân của Phương Tử Hiên đương nhiên cũng tận tâm tận sức để lấy lòng nàng, nhưng trong đầu vẫn không ngừng nghi vấn: Vị tiểu phu nhân này nhìn thì có lẽ cũng phải mười lăm mười sáu tuổi rồi, sao lời nói hành động lại giống hệt một đứa trẻ con như thế? Không lẽ đầu óc có vấn đề hay sao? Haizz, xinh đẹp như thế, mà lại là một kẻ ngốc, đúng thật là quá đáng tiếc.

“Bốn vị tỷ tỷ còn chưa cho Linh Nhi biết, tại sao rõ ràng có bốn người, mà lại chỉ có một ‘lão gia’?”

Linh Nhi vui vẻ náo nhiệt một hồi giữa các khóm hoa mẫu đơn, rồi hét lên một chữ “mệt”, bốn vị phu nhân kịp thời đưa vị khách quý vào trong tiểu đình nghỉ ngơi, lệnh cho người mang hoa quả và một bình trà thơm tới. Còn câu hỏi của Linh Nhi, khiến bốn vị phu nhân trở nên im lặng, chỉ có đôi mắt mở to sáng long lanh nhìn họ chằm chằm, họ có muốn đổi chủ đề cũng khó. Lúc này, họ lại có cảm giác vị thành chủ phu nhân không hề ngốc chút nào.

“Đàn ông vốn là phải có năm thê bảy thiếp. Lão gia nhà chúng tôi là độc đinh, nên phải cưới về thêm vài tỷ muội nhằm giúp lão gia sinh con nối dõi tông đường, đấy là suy nghĩ của lão gia và cũng là chủ ý của ta.” Phương đại phu nhân đáp.

Ba vị phu nhân còn lại cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, thành chủ phu nhân. Có thêm tỷ muội hầu hạ lão gia, cũng là khiến bọn ta bớt buồn chán.”

“Không cần.” Linh Nhi lắc đầu nguây nguây. “Linh Nhi không muốn có thêm tỷ tỷ muội muội, Linh Nhi muốn ca ca chỉ có mình Linh Nhi thôi.”

“Nhưng.” Trên sắc mặt của bốn vị phu nhân Phương Tử Hiên bỗng xuất hiện vài nét ác ý, “Người như Thu thành chủ, không thể chỉ có một mình phu nhân. Thành chủ phu nhân bây giờ đang ở độ tuổi đẹp nhất, nên đương nhiên thành chủ thương yêu sủng ái. Đại phu nhân thêm vài tuổi nữa, thành chủ kiểu gì cũng sẽ nạp thêm thiếp.”

“Yêu cầu đàn ông cả đời chỉ ngủ một bông hoa, là điều vô cùng khó. Giống như mấy tỷ muội bọn ta, lần lượt thay nhau hầu hạ lão gia, lão gia đều rất thích, cũng chưa từng cảm thấy chán ghét bọn ta, tốt biết bao. Thành chủ phu nhân, phu nhân nên có tính toán cho cuộc sống sau này của mình, vẫn nên tìm cho thành chủ một người cùng phu nhân chăm lo cho ngài ấy.”

Minh Thúy đứng ngay sau lưng Linh Nhi nghe vậy, mày cau chặt lại, miệng mấp máy, nhưng vì ngại thân phận mình thấp kém, nên những lời đã ra tới miệng rồi lại phải nuốt vào. Thầm nghĩ trong lòng, bao giờ về phải bẩm báo lại với thành chủ, sau này đừng để phu nhân qua lại với đám phụ nữ nhiều chuyện này vẫn tốt hơn.

“Không muốn! Không muốn! Không muốn!” Linh Nhi nhảy dựng lên, khuôn mặt nhỏ xinh đầy căng thẳng, “Linh Nhi không muốn người khác ở bên ca ca, Linh Nhi ghét các người, Linh Nhi đi tìm ca ca!”

Không màng tới việc giẫm đạp lên đám mẫu đơn cao quý kiêu ngạo, cũng mặc kệ bốn vị phu nhân và Minh Thúy gấp gáp đuổi theo, nàng vội vàng bỏ chạy, nàng chỉ muốn nhanh chóng chạy về bên ca ca, muốn ca ca phải cho Linh Nhi một lời hứa chắc chắn để Linh Nhi không phải lo lắng: ca ca sẽ không có người khác, vĩnh viễn chỉ có một mình Linh Nhi thôi! Linh Nhi ra sức chạy, mấy người phụ nữ phía sau làm sao có thể đuổi kịp nàng? Nàng lao vào trong phòng khách như một cơn gió, mở miệng gọi: “Ca ca, ca ca mau nói cho Linh Nhi hay...”

Kỹ nữ áo cam, đang tươi cười rót rượu cho thành chủ, làm như vô tình vấp một cái, cơ thể mềm mại như nhung ngã lên đùi thành chủ.

“Cút mau!” Đôi mắt đẹp của Linh Nhi bỗng trở nên vô cùng hung dữ, thân hình mảnh dẻ nhanh nhẹn len lên phía trước, giơ tay kéo kỹ nữ kia xuống đất, đôi chân nhỏ đang đi giày thêu màu hồng ra sức đá: “Người dám tiếp cận ca ca, người dám muốn ở cùng Linh Nhi, đánh chết người, Linh Nhi đánh chết người!”

43. Chương 044

Chương 44

Nỗi oan khuất của kỹ nữ

Linh Nhi nổi giận, người kinh ngạc nhất không phải là Phương Tử Hiên và các vị phu nhân, mà chính là Thu Hàn Nguyệt.

Linh Nhi của hắc cũng biết mắng người?

Linh Nhi của hắc cũng biết đánh người?

Đây là chuyện kinh thiên động địa tới mức nào?

Vì vậy, hắc nhìn tiểu nha đầu đang trong cơn tức giận mà trợn mắt há miệng kinh ngạc.

Người đầu tiên lên tiếng ngăn cản lại chính là kỹ nữ áo tím kia. “Thu thành chủ, ngài không ngăn phu nhân của mình lại sao? Ngài muốn nhìn phu nhân của mình đánh chết một mạng người sao?”

Kỹ nữ áo tím lúc này hoàn toàn khác với khi nàng ta nhảy múa, khi múa nàng ta nóng bỏng như lửa, nhưng lúc không múa thì lạnh lùng như băng. Giờ đây, đôi mắt đẹp của nàng ta sắc như dao, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng, lạnh lùng lên tiếng.

Phương Tử Hiên cũng nhắc: “Hàn Nguyệt, tôn phu nhân dường như... hơi kích động rồi đấy.”

Minh Thúy run rẩy đi tới trước mặt chủ nhân, “Thành chủ, ngài ngăn phu nhân lại đi...”

Cuối cùng, Thu Hàn Nguyệt cũng bình tĩnh, hắc bế bổng tiểu nha đầu đang dùng chân để đá người kia lên, lùi về ngôi sau bàn, rời khỏi nơi xảy ra sự việc tầm mười mấy bước chân. “Linh Nhi, không sao, không sao đâu, nào cho ca ca hay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“... Cô ta dám gần gũi ca ca nhân lúc Linh Nhi vắng mặt, Linh Nhi phải đánh chết cô ta!” Hai mắt Linh Nhi trợn tròn, khuôn mặt ửng hồng, thở dốc.

Rõ ràng là đang rất tức giận. Hắc vuốt vuốt tóc Linh Nhi, dịu dàng dỗ dành: “Không sao rồi, không sao đâu, nàng ta tiếp cận, thì ca ca sẽ để nàng ta tiếp cận sao? Đừng giận nữa, nhé?”

“Linh Nhi không muốn ở cùng người khác, Linh Nhi muốn một mình thôi!”

“... Sao cơ?” Hắc thấy kinh ngạc, nhất thời không thể hiểu.

“Linh Nhi không cần các tỷ tỷ muội muội.”

Thu Hàn Nguyệt lấy lại bình tĩnh, hơi hiểu ý mà tiểu thê tử của mình muốn biểu đạt, nói: “Sao lại so sánh với người khác rồi? Có người khác từ bao giờ? Linh Nhi lại không ngoan, dám không tin ca ca!”

“Linh Nhi đâu có không ngoan, Linh Nhi chỉ là... chỉ là không muốn chia sẻ với người khác!”

Chia sẻ! Đến từ này cũng đã học được từ bao giờ? Thu Hàn Nguyệt vô thức liếc mắt nhìn về phía bốn vị phu nhân của Phương Tử Hiên lúc này đang đứng ngoài cửa, ghé môi vào chiếc tai trắng trẻo, hạ giọng, thân mật hỏi: “Tiểu ốc nghếch, ca ca có mình Linh Nhi thôi, ngoài Linh Nhi ra, làm gì có người nào khác?” Đôi mắt to của Linh Nhi nghi ngờ ngược lên, cơn tức giận đã phát tác ra, lúc này lại thấy hơi sợ, hơi hổ thẹn, “Ca ca...”

“Không sao, ta sẽ về sớm thôi.” Hần nở một nụ cười nhẹ nhàng yêu thương, quay đầu gọi a hoàn. “Minh Thúy, gọi Hạng Vinh, Hạng Khôn ngoài cửa, cùng hộ tống phu nhân hồi phủ.”

Khóe mắt Minh Thúy lén liếc nhìn sắc mặt của chủ nhân, thấy yên tâm hơn, đỡ phu nhân thông thả rời đi.

Có người lại nắm chặt tay, không thể kìm nén được nữa, cất tiếng: “Xin hỏi thành chủ đại nhân, ngài thân là chủ nhân của một thành, chịu trách nhiệm về hạnh phúc sinh tồn của bách tính, nhưng có thể đứng ra làm chủ cho bách tính được không?”

Thu Hàn Nguyệt từ từ quay người lại, vẻ mặt hài hòa, đáp: “Có thì sao mà không có thì sao?”

“Dân nữ muốn kêu oan với thành chủ đại nhân, mong thành chủ đại nhân đứng ra làm chủ cho dân nữ.” Nói rồi, kỹ nữ áo tím quỳ dưới đất, lưng ưỡn thẳng, khuôn mặt lạnh lùng.

Phương Tử Hiên bỗng hét lên: “Tử Oanh, nàng đang làm gì vậy?”

“Dân nữ muốn kêu oan thay tỷ muội của mình.”

Thu Hàn Nguyệt nhướng mày, đôi môi đẹp của hần bỗng mím lại thành một đường cong hòa hợp.

“Xin hỏi, cô nương muốn tố cáo ai? Oan khuất gì?”

“Tỷ muội của dân nữ vô cớ bị đánh bị chửi, có Thu thành chủ, Phương lão gia và mấy vị phu nhân làm nhân chứng, có vết thương trên người tỷ muội của dân nữ làm vật chứng, xin thành chủ minh xét.”

Thu Hàn Nguyệt chấp tay sau lưng, cười mà như không cười: “Đơn tố cáo đâu?”

Phương Tử Hiên chau mày: “Hàn Nguyệt, chuyện này cứ giao cho đệ, huynh...”

Kỹ nữ áo tím cao ngạo ngẩng đầu, ánh mắt ngang bướng, hỏi: “Phương lão gia, ngài là phú hào một phương, nhưng không phải người trong quan môn, sao có thể thụ lý được việc tố cáo của dân nữ?”

“Người_____” Phương Tử Hiên tức nghẹn lời.

“Bổn thành chủ không ngại việc xử lý vượt cấp, thay phán viện thụ lý vụ án này.” Thu Hàn Nguyệt vỗ tay lệnh cho kẻ hầu nhà họ Phương mang lên một chiếc bàn đặt giữa phòng, vén áo bào ngồi xuống. “Nguyên cáo trình đơn cáo trạng lên, nhân chứng đứng sang một bên.”

“Nguyên cáo” lạnh lạnh đáp: “Cáo trạng chỉ một lát sẽ có, Phương lão gia, xin cho dân nữ mượn giấy bút.”

Phương Tử Hiên hận tới nghiến răng trèo trẹo, nghiêng người ghé tai kỹ nữ áo tím nói: “Ta biết nàng cao ngạo hơn trời, nhưng mệnh nàng mỏng như tờ giấy, nàng làm thế này, chẳng phải tự chuốc vạ vào thân sao!”

Kỹ nữ áo tím mặt chẳng biến sắc, đáp: “Đa tạ Phương lão gia đã dạy dỗ, có thể mượn giấy bút dùng không?”

“Tử Hiên, người giàu có nổi tiếng khắp vùng, cung cấp giấy bút cho nàng ta đi.” Thu Hàn Nguyệt nói.

“Người...” Phương Tử Hiên phát tay áo, ra hiệu, bọn người dưới bèn mang giấy bút vào.

Kỹ nữ áo tím bắt đầu mài mực, trải giấy ra đất. Tay áo vén lên, để lộ cổ tay trắng ngần như tuyết, cầm bút, chiếc bút như con rắn, chẳng bao lâu mặt giấy đã dày đặc chữ, chữ nào chữ nấy ngay ngắn, rắn rỏi, hoàn toàn không có chút yếu đuối nào của phụ nữ, thật đúng là “thư giục mau xong mực đậm nồng”[1]. Chữ đẹp, chữ đẹp. Viết xong, giơ cao lên đỉnh đầu: “Thành chủ, cáo trạng ở đây.”

[1. Câu thơ trong bài Vô đề II của Lý Thương Ẩn đời Đường Trung Quốc. Trần Trọng San dịch.]

“Tử Hiên, người hãy làm sư gia, đọc cho bổn thành chủ nghe xem.”

Đến nước này, Phương Tử Hiên chẳng hỏi lại tiếng nào, đón lấy tờ cáo trạng, cao giọng đọc: “Dân nữ Tử Oanh, thay muội muội kêu oan, tố cáo...”

Nàng ta viết rất có đầu có cuối, hơn một trăm chữ, Thu Hàn Nguyệt chăm chú lắng nghe, từ đầu tới cuối, nụ cười vẫn đọng trên môi. “Những điều người tố cáo, có đầy đủ vật chứng nhân chứng không? Vết thương trên người lệnh muội, có được kiểm nghiệm chưa?”

Kỹ nữ áo tím điềm điềm đáp: “Chưa kiểm nghiệm, mong thành chủ đại nhân cho người tới kiểm tra thương tích.”

“Được, bổn thành chủ chuẩn.” Thành chủ đại nhân tỏ rõ sự công chính nghiêm minh, “Theo nguyên cáo, bổn thành chủ nên xử phạt người hành hung kia thế nào?”

“Nguyên cáo” ưỡn thẳng lưng, “Trùng phạt theo luật.”

“Vậy thì, truyền nhân chứng lên công đường. Phương Tử Hiên, trong cáo trạng viết người tận mắt chứng kiến, người không ngại kể lại chuyện này cho bổn thành chủ nghe chứ.”

“Bẩm thành chủ đại nhân, cổ họng thảo dân sưng tấy, rất đau... khụ... khụ... khụ... không thể nói chuyện!”

Khóe môi kỹ nữ áo tím nhếch lên khinh miệt.

“Các vị phu nhân thì sao?”

“Bẩm thành chủ đại nhân, chúng dân phụ đau đầu như búa bổ, e là không thể... không thể...” Bốn phu nhân của Phương Tử Hiên lần lượt ngã người vào cánh tay của a hoàn đứng hầu sau mình, rồi được họ lập tức đưa ra ngoài.

Sự khinh miệt trên khóe môi của kỹ nữ áo tím càng rõ nét hơn.

“Nhân chứng đều phát bệnh, nguyên cáo Tử Oanh, số người thật đen đủi.”

“Thành chủ quên là dân nữ còn một nhân chứng nữa ư?”

“Người nào?”

“Chính là thành chủ đại nhân.” Đôi mắt đẹp ngược nhìn hấn chẳng sợ hãi.

“Phải rồi, bổn thành chủ suýt thì quên mất. Bổn thành chủ cũng là một trong số các nhân chứng. Vậy thì, xin hỏi nguyên cáo, người cho rằng bổn thành chủ sẽ làm chứng thế nào đây?”

“Chủ của một thành, phụ mẫu của dân, trên có trời xanh, dưới có thần linh, dân nữ xuất thân thấp kém, chỉ mong thành chủ đòi lại công bằng cho dân nữ.”

“Công bằng?” Thu Hàn Nguyệt hét lớn, “Công bằng ở đâu ra? Bổn thành chủ đầu thai vào nơi tốt, sinh ra đã có bá phụ làm hoàng đế, có phụ thân là thành chủ, việc này đối với rất nhiều người mà nói, là một sự bất công. Dám hỏi nguyên cáo, người cho rằng bổn thành chủ nên trả lại công bằng cho người thế nào?”

“Nguyên cáo” lạnh lùng nhướn mày liếc lên, “Nếu thành chủ đại nhân cố chấp bao che cho hung phạm, dung túng hung phạm, thì dân nữ chẳng còn gì để nói nữa!”

Lần này, Thu Hàn Nguyệt gạt đầu đồng tình: “Người nên không có gì để nói từ lâu rồi!”

“Ha.” Một tiếng cười lạnh lùng vang lên. “Xem ra, thành chủ đại nhân không hề thấy xấu hổ vì việc bao che cho người thân của mình, ngược lại còn thấy vui?”

“Bổn thành chủ bao che, thiên vị đấy, người định làm gì?”

“Ngài...” Khuôn mặt kiêu diễm của kỹ nữ áo tím đỏ bừng vì tức giận, nói từng từ từng chữ rõ ràng. “Kể dùn quyền để mưu sự, sẽ nhờ quyền mà đắc thế, rồi cũng có ngày bị kẻ có quyền thế cao hơn chèn ép, chỉ biết ức hiếp những kẻ yếu thế hơn mà thôi.”

“Được, kiến giải độc đáo, chính xác.” Thu Hàn Nguyệt gạt đầu khen. “Vậy, mời cô nương hãy tìm một vị quyền thế inh hơn tới mà áp chế bổn thành chủ đi. Trước khi người tìm được, bổn thành chủ chắc chắn phải bảo vệ, thiên vị phu nhân nhà mình.”

Phương Tử Hiên lắc đầu: cô nương Tử Oanh tâm cao khí ngạo, lần này thì đã thực sự khiêu khích được thiên tính tàn nhẫn của thành chủ đại nhân, diễn kịch lâu như thế, cũng đủ rồi đấy. “Hàn Nguyệt, chuyện này xảy ra ở phủ của đệ, hãy giao cho đệ giải quyết, huynh cũng nên về với tẩu phu nhân đi.”

“Chủ nhân hạ lệnh tiễn khách, ta cũng chẳng thể mặt dày mà không đi.” Thu Hàn Nguyệt phát tay áo, khum tay cáo từ: “Làm phiền Tử Hiên, tìm một đại phu y thuật tinh đến chữa trị cho người bị thương, chi phí hết bao nhiêu cứ báo lại cho Nam Trung. Tạm biệt.”

“Cái gọi là thành chủ anh vũ, anh hùng thiếu hiệp, thì ra chỉ sáng loáng bên ngoài còn mục ruỗng bên trong, thì ra lại hèn hạ, ti tiện như thế!”

Những lời này, quả nhiên đã khiến Thu Hàn Nguyệt phải dừng bước, quay đầu quát: “Xem ra, bốn thành chủ nên hèn hạ, ti tiện hơn chút nữa mới phải. Rút phắt chiếc lưới lạnh lợi kia của cô nương đi, thế nào?”

“Dùng thế áp người, dùng lời dọa dẫm, bề ngoài thì tưởng mạnh mẽ, nhưng trong lòng thì yếu đuối...”

“Cô nương Tử Oanh, cô nương nói đủ rồi đấy!” Phương Tử Hiên vội lên tiếng, cắt ngang những lời cay nghiệt của nữ tử thanh lâu cao ngạo này. “Cô nương tưởng thành chủ đại nhân chỉ nói chơi, chỉ dọa dẫm thôi ư? Đừng nói thành chủ đại nhân, ngay cả Phương Tử Hiên ta, rút đầu lưới người cũng chẳng phải việc khó khăn gì!”

Nửa khuôn mặt của người kỹ nữ đỏ lựng, cố gắng để ngăn không cho nước mắt rơi xuống, ngang bướng tức giận nhìn trừng trừng.

Thu Hàn Nguyệt nhếch môi lên, đi thẳng.

Từ lúc quay về phủ, Linh Nhi cứ suy nghĩ liệu có phải mình đã làm sai? Mấy ngày sau đó đều tỏ ra ngoan ngoãn hiểu biết im lặng như thường, ăn uống điều độ, còn theo ma ma trong phủ học thêu, chỉ mất có hai ngày, đã thêu được hai con vịt béo mập lên khăn tay tặng cho ca ca làm tín vật đính ước.

Thu Hàn Nguyệt cũng nhận lấy, nhưng vẫn cảm thấy nên trừng phạt tiểu nha đầu này, vì công việc bận rộn, nên cũng chưa dă động tới. Nào ngờ, mười mấy ngày tiếp theo, bị ca ca lạnh nhạt khiến Linh Nhi ai oán tích tụ, vừa hay Ngụy Di Phương tới chơi, qua sự chỉ dẫn của thiên kim Hầu môn này, Linh Nhi đau lòng thì đau lòng, vẫn quyết định...

... Bỏ nhà ra đi.

Ngụy Di Phương đưa tiểu mỹ nhân đi du sơn ngoạn thủy, vì không muốn để Thu Hàn Nguyệt đuổi theo bắt được nên làm giả hiện trường là đi về phía Nam, rồi thay đổi lịch trình đi về phía kinh thành, trên đường, lại bất ngờ gặp một quý nhân, diện mạo xinh đẹp trong sáng của Linh Nhi thu hút sự chú ý của quý nhân ấy, gây ra rắc rối lớn cho Thu Hàn Nguyệt.

44. Chương 045

Chương 45

Cuộc gặp gỡ của Linh Nhi

“Ngụy tỷ tỷ, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?”

“Muốn đi bao lâu thì đi bấy lâu.”

“Linh Nhi nhớ ca ca, muốn về nhà...”

“Về nhà, muội chỉ có thể ở trong phủ cả ngày, không được nhìn sông nhìn núi, không được nếm các món ngon khắp nơi, không được vui chơi thế này, muội có chắc chắn muốn về không?”

“VẬY... Thôi đi thêm một hồi gian ngắn nữa xem sao.”

“...” Ha, Thu Hàn Nguyệt, người cũng có ngày này!

Vào ngày đại hôn của Thu Hàn Nguyệt, Ngụy Di Phương nghe Thu Quan Vân nói tới việc bế quan nửa năm, khi ấy đã nảy sinh ý định muốn đưa thê tử của người ta đi rồi. Lần này gặp cơ hội, đương nhiên phải

thực hiện ngay. Nàng ta đưa Linh Nhi rời khỏi thành Phi Hồ, đi về phía Nam rồi vòng một vòng cung rộng, lại vòng đi về hướng kinh thành, đi cũng gần một tháng rồi. Trong một tháng này, có cảnh đẹp để ngắm, có người đẹp để ngắm, thỉnh thoảng lại có cái miệng nhỏ xíu của mỹ nhân nhắc nhở nàng ta về nỗi đau khổ mà Thu Hàn Nguyệt đang phải chịu đựng, vui sướng quá.

Hôm nay, họ đến trấn Thái Bình, trấn này là một trấn quan trọng trên đường vào kinh, phố phường tấp nập, mọi thứ đều rất đầy đủ, lại có phần náo nhiệt. Linh Nhi thích xem, Ngụy Di Phương cũng muốn được mở rộng tầm mắt, thế là họ bèn tìm một quán trọ để ngủ lại.

“Ngụy tỷ tỷ, bây giờ ca ca còn giận Linh Nhi nữa không?” Trong phòng, đợi ăn uống no say xong rồi, hàng ngày Linh Nhi đều bắt đầu nỗi nhớ nhung của mình.

“Nếu hần không giận nữa, thì nhất định sẽ đuổi theo.”

“... Ca ca không đuổi theo, bởi vì còn đang giận?”

“Có thể là như thế.” Chỉ là có thể, tiểu mỹ nhân, coi như tỷ tỷ không lừa gạt gì muội cả.

Cái đầu nhỏ xinh đẹp cúi gằm. “Ca ca xấu, giận gì mà lâu như thế, Linh Nhi không thích ca ca nữa...”

“Ngoan, bảo bối, ca ca không thương muội nữa, Ngụy tỷ tỷ thương muội.” Ngụy Di Phương bẹo cái má hồng phấn mịn màng của Linh Nhi, rồi giờ tay ra vỗ vỗ. “Đi, Ngụy tỷ tỷ đưa muội ra phố, nghe hát kịch.”

“Được!” Cái đầu nhỏ lại hào hứng ngẩng phắt lên, ánh mắt lấp lánh.

Tình này cảnh này, Ngụy Di Phương lại muốn cười thầm điên cuồng trong lòng, bao nhiêu năm nay nàng ta phải chịu nhiều ảm ức từ tên tiểu tử Thu Hàn Nguyệt kia, giờ là lúc giải tỏa.

Trước cửa quán trọ, Linh Nhi háo hức cầm đầu cầm cổ lao ra ngoài như một mũi tên, đâm cả vào người một khách nhân đang bước vào quán trọ, chiếc mũ màu hồng chụp trên đầu vì cú va chạm đó mà rơi xuống đất, khiến khuôn mặt xinh đẹp trắng hồng, thuần khiết như hoa bách hợp lộ lộ trước mắt bao người, thu hút bao ánh mắt ngẩn ngơ, và cả những tiếng xuyết xoa.

“Ngụy tỷ tỷ nói không được làm rơi mũ, rơi rồi sẽ gặp phiền phức, Linh Nhi không muốn gặp phiền phức...” Linh Nhi lầm bầm, rồi nhặt mũ lên, đang định đội lên đầu, vành mũ bỗng bị hai ngón tay thon dài giữ chặt lại.

“Cảnh sắc đẹp thế này lại dùng thứ đó để che mắt lại, làm vậy thật uổng phí quá?”

“... Hả?” Đôi lông mi dài và dày ngược lên, hai con mắt tròn xoe trong leo lẻo nhìn đối phương, cười tươi tắn. “Người là ai? Linh Nhi không quen người.”

“Đôi môi xinh hé mở, cặp mắt đẹp long lanh, một vẻ đẹp như thế, thật đáng cảm thán.” Người kia khẽ lẩm nhẩm như ngâm thơ.

“... Linh Nhi!” Ngụy Di Phương đuổi tới nơi, vội vàng kéo giãn khoảng cách giữa nàng và người lạ, rồi xù lông bảo vệ nàng như gà mẹ bảo vệ gà con, ánh mắt lạnh lẽo: “Vị huynh đài này, xin...” tự trọng.

Hai từ phía sau, sau khi nhìn kỹ ngũ quan của người đứng trước mặt bỗng dưng không sao thốt ra được. “Người...”

“... Nàng?” Người kia cũng ngẩn ra, rất nhanh, thay vào dáng vẻ ngượng ngùng ấy là một nụ cười đầy ẩn ý. “Ta tưởng là ai, thì ra lại là vị phu nhân vô duyên đã tháo hôn bỏ nhà đi của mình.”

“Thái... các hạ nhầm người rồi, người tháo hôn không phải là ta, mà là đường tỷ của ta.” Người đứng trước mặt thân phận tôn quý, dù tùy tiện như Ngụy Di Phương cũng phải giữ vài phần lễ nghĩa. “Người đồng tai mắt nhiều, xin thứ lỗi cho Di Phương không thể kiến lễ ngài... Di Phương cáo từ.” Ngụy Di Phương dắt theo Linh Nhi, vội vội vàng vàng lách qua người quý nhân kia.

“Lệnh tôn vẫn đang rất quan tâm tới hành tung của Ngụy tiểu thư.”

Lời nói nhẹ nhàng đượm ý cười ấy, đã thành công ngăn được bước chân đang định bỏ đi kia. Nàng ta quay đầu lại, cười ngượng ngùng. “Ta nghĩ, các hạ có lẽ sẽ không muốn gia phụ biết được hành tung của Di Phương đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì người mà các hạ muốn lấy không phải là ta, gia phụ biết được hành tung của ta có bắt ta về thì cũng làm được gì, các hạ không lẽ lại không hiểu.”

“Nàng đã quên thân phận của ta rồi sao? Cho dù ta muốn hay không, thì có một vài người vẫn cứ phải lấy.”

“Ngài...” Ngụy Di Phương chẳng biết phải nói gì. “Ý của các hạ là...”

“Ta chẳng có ý gì cả, có điều mời mọc cũng chẳng thể sánh được với ngẫu nhiên tương ngộ, nếu nàng và ta đã gặp nhau ở đây, điều đó cho thấy chúng ta có duyên, sao không làm bạn đồng hành?”

“... Làm bạn đồng hành?”

“Đúng thế. Ra ngoài nhờ bạn bè, có nhiều bạn không phải việc xấu, không phải thế ư?”

Nàng và hắn trở thành bạn của nhau từ bao giờ? Ngụy Di Phương dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đối phương, thuận theo ánh mắt của hắn, nhìn thấy Linh Nhi, đột nhiên hiểu ra. Thế là trái tim đang treo cao đầy cảnh giác của nàng bỗng như trút được gánh nặng, tư duy nhanh nhạy lại hoạt động bình thường, nàng đáp: “Nếu trong lòng các hạ đang nghĩ đúng như Di Phương đoán, thì Di Phương khuyên các hạ, tốt nhất nên sớm dừng lại.”

Quý nhân khum tay: “Mong Ngụy tiểu thư chỉ giáo.”

“Ngài có biết nàng ấy là người thế nào...”

“Ngụy tỷ tỷ.” Linh Nhi đợi lâu sốt ruột. “Đừng đứng ở đây mãi nữa, Linh Nhi muốn đi xem kịch, đi thôi ~”

“Linh Nhi?” Quý nhân cười đầm đìa, cất bước lại gần, nhìn vào đôi mắt sáng long lanh ấy, trên thế gian này sao lại có một đôi mắt ngây thơ thuần khiết đến vậy. “Linh Nhi thích xem kịch gì?”

“... Người là ai?”

“Minh Hạo.”

“Minh Hạo?” Linh Nhi cau mày suy nghĩ. “Linh Nhi không quen người, ca ca không cho Linh Nhi nói chuyện với người lạ.”

Người tự xưng là Minh Hạo kia thoáng ngẩn ra, cảm giác dường như tiểu mỹ nhân này có chỗ nào đó rất khác lạ. “Ca ca của nàng không cho nàng nói chuyện với người lạ, nhưng chúng ta đã quen nhau rồi, nên có vấn đề gì đâu?”

“... Quen rồi ư?”

“Biết được tên của nhau là coi như đã quen, ta biết nàng là Linh Nhi, nàng biết ta là Minh Hạo, đúng không?”

“... Ừm?” Là thế ư?

“Đi thôi, Linh Nhi, ta đưa nàng đi xem kịch.” Đi tới nắm lấy bàn tay nhỏ của Linh Nhi, dắt nàng bước đi. Còn Linh Nhi, cũng tò mò quan sát khuôn mặt tinh anh tuấn tú của người đàn ông mới quen, ngây ngô đi theo hắn.

Việc này...

Ngụy Di Phương vừa lo vừa bực, đưa Linh Nhi bỏ đi khiến Thu Hàn Nguyệt lo sốt vó lên là một chuyện, nhưng để thế tử của người ta bị người đàn ông khác dụ dỗ đi mất lại là chuyện khác, nếu là việc đầu tiên, nàng ta có thể an nhàn tự tại tận hưởng cơ gian của Thu Hàn Nguyệt, nhưng để việc sau đó xảy ra thì... không, nàng ta không dám nghĩ nữa, cũng không gánh nổi tội.

“Thái... Minh công tử, ngài hãy thả Linh Nhi ra! Linh Nhi, muội là đồ ngọc, mau đứng lại cho ta!”

45. Chương 046

Chương 46

Vọng tưởng của thái tử

“Ngài có biết nàng ấy là ai không?”

Suốt một ngày trời, xem xiếc, nghe hát kịch, muốn ăn thì ăn muốn chơi có chơi, Linh Nhi vui, Ngụy Di Phương cũng để mặc cho Minh Hạo đại gia được vui vẻ tiêu tiền, nhưng không cho phép niềm vui ấy kéo dài quá lâu, khi trời sắp tối, quay về quán trọ, nàng ta chủ động sang gõ cửa phòng của Minh Hạo đại gia, phải nói cho rõ ràng.

“Nàng ta là Linh Nhi, không phải thế ư?”

“Đúng là muội ấy tên là Linh Nhi, một tháng trước, Kim Thượng ban bố sắc lệnh đại hôn, là lễ đại hôn của thành chủ thành Phi Hồ Thu Hàn Nguyệt, tân nương của hần, họ Bách tên Linh Nhi.”

Minh Hạo ngẩn người: “Bách Linh Nhi?”

Ngụy Di Phương tự rót trà ình, nhấp một ngụm, đáp: “Luận về thân phận, ngài phải gọi nàng ta một tiếng thăm thăm.”

“Nàng nói thật chứ?”

“Tuyệt đối không dám dối nửa lời.”

Minh Hạo trầm ngâm không nói gì.

“Thu Hàn Nguyệt nâng niu thê tử của hần như bảo bối. Thái tử điện hạ bày tỏ lòng thành kính với thăm thăm, với trưởng bối thì không có gì là quá đáng. Nhưng xin dừng lại ở đây thôi.” Nói đến đây, Ngụy Di Phương đứng dậy. “Di Phương cáo lui.”

Ngụy Di Phương cũng được coi là có chút hiểu biết về người được gọi là Thái tử điện hạ này. Đường tử của nàng ta từng là lựa chọn duy nhất cho ngôi thái tử phi, từ thuở thiếu thời đã vào cung với thân phận của công chúa, sau đó nảy sinh khúc mắc với thái tử, đường tử được gả cho người khác, trong thời gian ấy, thái tử và nhà họ Ngụy rất ít tiếp xúc gặp gỡ. Việc đường tử của nàng lấy người khác, từng khiến thái tử thất vọng, truy hận, u sầu và dùng quyền lực để khiến Ngụy gia rơi vào cục diện khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn phải buông tay, tha cho Ngụy gia lần ấy, từ đó tới nay, đã trở thành bạn tốt của đường tử.

Một người như thế, nàng ta tin hần là một người quân tử, quân tử không cướp vợ người khác, quân tử sẽ tác thành cho uyên ương.

“Minh Hạo ca ca đang làm gì?”

Minh Hạo, thái tử Thu Minh Hạo của Thiên Lũng hoàng triều đang ngồi bên bàn đá trong sân nghe tiếng động bên ngược mắt lên, nhìn thấy tiểu mỹ nhân đang tắm mình trong ánh nắng ban mai thì bất giác mỉm cười: “Linh Nhi dậy rồi à?”

“Ừm, Linh Nhi dậy rồi, Linh Nhi nhớ ca ca, ngủ không ngon giấc.” Cái miệng nhỏ trề ra, Linh Nhi ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm xem vật mà hần đang khắc dở trong tay. “Đây là cái gì?”

“Là Linh Nhi.” Thu Minh Hạo cầm con dao khắc nốt nhất cuối cùng, thổi hết bụi gỗ, quả nhiên trong tay hần là một Linh Nhi bằng gỗ vô cùng sống động.

“Hả?” Linh Nhi kinh ngạc tròn mắt. “Tiểu tiểu tiểu Linh Nhi ư?”

“Cái gì mà ‘tiểu tiểu tiểu’?” Hần không kìm được phì cười. Sau ngày hôm qua, hần đã biết tính cách Linh Nhi có chút khác biệt với người thường, giọng hần bỗng trở nên dịu dàng hơn, “Thích không?”

“... Muốn tặng cho Linh Nhi sao?”

“Nếu Linh Nhi thích, thì tặng cho Linh Nhi.”

“Linh Nhi thích.”

Trên thế giới này lại có người biểu đạt niềm yêu thích của mình thẳng thắn rõ ràng tới như thế, mọi việc đều hết sức chân thành, trong suốt như một viên thủy tinh không lẫn tạp chất... Thu Minh Hạo cúi đầu nhìn vào khuôn mặt nhỏ của nàng, nhìn rất lâu không sao rời được mắt.

“... Minh Hạo ca ca, Linh Nhi thích mà, không cho Linh Nhi sao?” Linh Nhi nhìn chằm chằm vào “Tiểu tiểu tiểu Linh Nhi”, hỏi rất khế.

Hắn bưng tỉnh, khế cười: “Vốn là làm cho nàng mà, cầm lấy đi.”

Linh Nhi vui vẻ reo lên: “Cảm ơn Minh Hạo ca ca.”

Đứng bên cạnh là Ngụy Di Phương, nàng ta cùng dậy với Linh Nhi, cùng ra khỏi phòng với nàng và đứng đó quan sát rất lâu, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn không thể lý giải nổi.

Một nam hai nữ trở thành bạn đồng hành, bắt đầu chuyến ngao du của mình.

Ngụy Di Phương không hỏi thái tử điện hạ vì sao lại rời kinh thành, một mình ngao du giang hồ, bởi vì việc đó chẳng liên quan gì tới nàng ta. Nhưng tâm tư tình cảm của thái tử điện hạ dành cho Linh Nhi, nàng ta không thể không hỏi, mấy lần đã hỏi thẳng, và lần nào cũng chẳng có được câu trả lời thỏa đáng. Nhiều lần nàng ta lén quan sát ánh mắt của thái tử khi nhìn Linh Nhi, không có chút vấn đục nào, nhưng sự sủng ái của thái tử, thì không thể vô duyên vô cớ... Haizz, đau đầu, đau đầu quá! Thế này gọi là gì? Tự cảm đá đập vào chân mình đúng không? Sớm biết thế này, nàng ta dụ dỗ vợ người khác bỏ nhà đi làm gì?

Khi nàng ta ảo não mượn trà giải sầu, thì có người lại chẳng có mắt mà sán đến góp vui.

“Hai vị mỹ nhân, gia gia nhà chúng tôi có ý mời hai vị đến phủ làm khách, xin hãy nể mặt.”

Không phải nghi ngờ gì nữa, kẻ sán tới ấy, miệng cười nịnh bợ, cúi mình, rõ ràng là lũ tiểu nhân chuyên thay chủ đi làm mấy việc cướp nam chiếm nữ, cả đời chẳng làm được việc gì ra hồn.

“Cút!” Ngụy Di Phương đang buồn chán lại không biết tâm sự cùng ai.

“Haizz, lại là một mỹ nhân chưa ngoa danh đá, rất hợp khẩu vị của đại ca, còn nàng kia nhìn có vẻ ngoan hiền, để dành cho bốn...” Một tiếng rống lên như tiếng lợn bị chọc tiết, trên mu bàn tay của kẻ vô lại thò về phía Linh Nhi kia mọc lên một chiếc đũa, chiếc đũa đó đâm xiên từ mu bàn tay sang lòng bàn tay, phổi hợp với tiếng rú rít của chủ nhân bàn tay, chiếc đũa khê rung rung lên.

Đám tùy tùng gào rú xông lên, Ngụy Di Phương được thể tìm cách trút bỏ ả ả ức trong lòng, dùng lũ tiểu nhân ấy làm bao cát, đâm đá sáng khoải.

“Minh Hạo ca ca, Ngụy tỷ tỷ đang đánh người?” Được Thu Minh Hạo bảo vệ kéo ra một góc, Linh Nhi nhón gót chân, nhìn qua vai người đàn ông, kinh ngạc hỏi.

“Là đang đánh người.”

“... Đánh người không đúng, Linh Nhi đánh người, ca ca giận Linh Nhi, không chơi với Linh Nhi nữa.”

Minh Hạo đã biết “ca ca” mà Linh Nhi thường nhắc đến là Thu Hàn Nguyệt, cười đáp: “Người đáng đánh thì phải đánh, Linh Nhi đánh người, Minh Hạo ca ca tuyệt đối sẽ không giận Linh Nhi đâu.”

“Người đó cố ý tiếp cận ca ca, muốn cùng Linh Nhi sống với ca ca, Linh Nhi không muốn, liền đánh nàng ta... nhưng nàng ta rất đau, khóc hu hu, Linh Nhi làm sai rồi... Linh Nhi rất nhớ ca ca... hu hu...”

“... Haizz?” Sao đang nói tự dưng lại khóc rồi? Thu Minh Hạo quay đầu nhìn từng giọt nước mắt trong vắt chảy xuống, cười chẳng được khóc chẳng xong. “Linh Nhi ở ngoài một thời gian rồi, chơi đã vui đủ chưa?”

“Ừm, vui... Hu hu... nhớ ca ca...”

“Nếu thấy vui, thì hãy quên những chuyện không vui đi. Nếu hẳn nhớ nàng, đương nhiên sẽ đi tìm nàng.”

“... Ca ca sẽ đi tìm Linh Nhi chứ?” Linh Nhi bỗng dưng nín khóc, đôi mắt ướt ngược lên nhìn.

“Nếu hẳn nhớ nàng, sẽ đến tìm nàng.” Thu Minh Hạo giơ tay lên lau nước mắt trên đôi lông mi dài của nàng, đáp.

Hắn không nói thật, hắn biết mình lúc này không được quang minh lỗi lạc cho lắm, bỗng dừng lại hy vọng vị vương thúc kia là kẻ vô lại lật lọng, thích trêu hoa ghẹo nguyệt, để hắn có lý do giành bông hoa đào tươi thắm này về làm của riêng. Haizz, ai bảo phụ nữ hẹp hòi, đàn ông đôi khi cũng chẳng rộng lượng gì hơn.

“Ca ca nhất định nhất định rất nhớ rất nhớ Linh Nhi, ca ca nhất định nhất định sẽ đến tìm Linh Nhi!”

“... Linh Nhi khẳng định như thế?”

“Ừm, Linh Nhi khẳng định như vậy như vậy như vậy!”

Khóe miệng Thu Minh Hạo nhếch lên cười, “Được, vậy chúng ta đánh cược, nếu trong vòng ba ngày nữa mà hắn xuất hiện trước mặt Linh Nhi, thì Minh Hạo ca ca sẽ trả Linh Nhi cho hắn, thế nào?” Hàn Nguyệt vương thúc, sau ba ngày, tiểu tân nương của ngài sẽ thuộc về cháu trai, thế nào?

“... Hả?” Linh Nhi chớp mắt khó hiểu.

Phía bên kia, đánh đám hăng say. Đám tiểu nhân đó không địch lại được Ngụy Di Phương, nhưng rống lớn cũng không bắt nạt được rắn nhà, đang ở địa bàn của chúng nên chỉ hô một tiếng là chúng tập hợp được rất nhiều người, dùng chiến thuật biến người để dành chiến thắng.

Ngụy Di Phương rõ ràng không phải là rồng thường.

Nếu không có Thu Minh Hạo, nàng ta sẽ không chiến đấu, mà sớm đã dùng cách khác để khiến đám tiểu nhân kia phải chịu đau chịu khổ mà mình vẫn chuồn êm, nhưng nếu đã có người thay nàng ta bảo vệ Linh Nhi, bản thân nàng ta chẳng phải lo nghĩ gì, bèn dùng đám người này để luyện chân luyện tay, mỗi lần xuất chiêu tấn công đều đả thông huyết đạo khắp người đối phương, kẻ trúng cước không tê dại nửa người thì cũng đau nhức toàn thân, đang lúc hăng say, thì trong đám người tới chỉ viện lại có kẻ nhận ra nàng, “Quái thủ quan âm! Cô gái này là quái thủ quan âm!”

Vì kinh ngạc, vì sợ hãi, nên tiếng hét đó mọi người đều nghe thấy, lập tức truyền tới tai của hai người đang sóng vai đi trên phố.

“Quái thủ quan âm... Ngụy Di Phương?” Trên khuôn mặt đáng yêu hiện lên vẻ kinh ngạc. “Tam sư huynh, phía trước có người đang hét gọi quái thủ quan âm phải không?”

Người kia gật đầu: “Ta không chỉ nghe thấy, mà còn nhìn thấy, kẻ vừa ném người vừa rồi, chính là nàng ta.”

46. Chương 047

Chương 47

Ác đạo lại xuất hiện

Hai vị không ngờ lại được gặp Ngụy Di Phương, chính là Nguyên Dã và Mạch Tịch Xuân. Gặp lại bạn cũ ở nơi đất khách quê người vốn là một việc tốt lành, đầu tiên hai người bọn họ còn hào hứng giơ đao ra tương trợ, đánh lui đám người ô hợp thấy sắc nảy lòng tham kia, nhưng khi nhìn thấy người đồng hành của Ngụy Di Phương là Linh Nhi, thì sắc mặt đều tối lại.

“... Sao nàng ta lại ở đây?”

Khi cả đoàn người nghênh ngang phi nước đại vào tới quán trọ, Nguyên Dã và Mạch Tịch Xuân mới kéo Ngụy Di Phương ra góc vắng, hỏi.

“Ta thấy nàng cười cùng một ngựa với nàng ta, lại còn tỏ ra vô cùng săn sóc, nàng tốt với nàng ta như thế từ bao giờ?” Mạch Tịch Xuân truy hỏi.

“Hai người đang nói Linh Nhi sao?” Ngụy Di Phương nhìn sắc mặt của họ, lông mày cau lại. “Hai người nói với giọng ấy là giọng gì? Linh Nhi đã đắc tội với hai người sao?”

Nguyên, Mạch đưa mắt nhìn nhau, ngập ngừng định nói lại thôi.

“Ta nhớ ra rồi, ngày đại hôn của Thu Hàn Nguyệt, hai người có giao tình thân thiết với hần như thế tại sao lại không tới tham dự?”

Bọn họ có nỗi khổ không thể nói ra, Mạch Tịch Xuân ảo não, xua tay: “Tóm lại nàng gần gũi nàng ta ít thôi!”

“Dựa vào cái gì chứ?” Ngụy Di Phương nổi giận, “Người dám dùng giọng đó để nói về Linh Nhi nữa, bổn cô nương sẽ tuyệt giao với người!”

“Nàng_____”

“Ta làm sao?”

“Nàng thực là... hai người... nàng căn bản không hiểu rõ tình hình...”

“Tình hình gì? Tình hình thế nào? Có liên quan gì tới Linh Nhi? Một tiểu mỹ nhân ngây thơ thuần khiết như thế, có chỗ nào không phải khiến hai người phải dùng những lời lẽ như vậy?”

“Bọn ta đã từng thề trước mặt Thu Hàn Nguyệt, không tiết lộ bất cứ điều gì ra ngoài, nhưng...” Đôi lông mày rậm và đen của Nguyên Dã chau lại, đáp. “Ngụy cô nương đừng nên gần gũi với nàng ta quá thì hơn.”

“Hai người sao ăn nói giống hệt nhau, rất khó thuyết phục ta. Cho dù Linh Nhi có bí mật gì để hai người biết được, thì Ngụy Di Phương ta vẫn luôn tin vào cảm giác của mình. Ta thích Linh Nhi, sẽ tốt với Linh Nhi, ai dám ngăn chứ?”

Mạch Tịch Xuân cau loạn lên: “Nàng thật là ngoan cố!”

“Chi bằng hai người hãy cho ta biết, Linh Nhi có làm hại ta không? Làm hại Thu Hàn Nguyệt không? Làm hại người khác không?”

“Chính vì sợ nàng ta làm hại hai người!”

“Linh Nhi sẽ hại người sao?” Ngụy Di Phương cười bằng mũi, “Tà thà tin rằng người sẽ tu tâm dưỡng tính, kiêng khem giữ mình còn hơn là tin vào điều đó.”

“Nàng...” Mạch Tịch Xuân tức tới tái xanh cả mặt.

Nguyên Dã kéo nàng ta lại, “Ngụy cô nương, cô nương nên biết tại hạ không phải là người ăn gian nói dối.”

Đúng vậy. Mạch Tịch Xuân nói thì nàng ta có thể không tin, nhưng Nguyên Dã trung hậu thẳng thắn hiền lành như cục đất, trước nay thà để người phụ mình chứ không bao giờ phụ người, vì tính cách này mà khiến nương tử Băng Sơn của hần rất không vui, nghe hần nói vậy, bất giác Ngụy Di Phương cũng sinh nghi ngờ.

“Những gì hai người biết, Thu Hàn Nguyệt có biết không?” Hai người họ gật đầu.

“Được, ta sẽ đích thân hỏi Thu Hàn Nguyệt. Nhưng, nếu hai người đối xử không tốt với Linh Nhi trước mặt ta, đừng trách bổn cô nương không khách khí.” Nàng quay người bỏ đi.

Mạch Tịch Xuân tức tới mức giậm chân bình bịch, chửi bậy.

“Đệ còn không mau đi theo đi?” Nguyên Dã hỏi.

“Không đi theo thì làm thế nào? Ngộ nhỡ con yêu...” Hần buồn bực im miệng, nhắc chân đuổi theo.

“Không cùng đường nên cũng không dám làm phiền, hai vị còn có việc phải làm, xin từ biệt ở đây.” Hôm sau lên đường, Ngụy Di Phương thẳng thắn đuổi Nguyên Dã và Mạch Tịch Xuân.

Nguyên Dã tính tình ôn hòa, bình thản đáp: “Công việc sớm đã làm xong rồi, gặp được bạn cũ ở nơi đất khách quê người, nên muốn đồng hành một đoạn.”

“Bổn cô nương chỉ muốn du sơn ngoạn thủy với Linh Nhi, không có ý đồng hành với người khác.”

“Người này không phải người sao?” Mạch Tịch Xuân lạnh mặt, nhìn người đàn ông này giờ vẫn đứng bên mỉm cười.

“Tại hạ là người, nếu là hàng giả sẽ cho đổi lại.” Thu Minh Hạo khum tay, “Tại hạ Minh Hạo, mong được chỉ giáo.”

Niềm tình giữa bọn họ cũng có chút quen biết qua lại, Ngụy Di Phương không muốn tên họ Mạch kia phải chết vì cái mồm: “Vị này là người nhà của Thu Hàn Nguyệt, người tốt nhất nên đối với ngài ấy khách khí một chút.”

Người nhà của Thu Hàn Nguyệt, chắc là người trong hoàng tộc? Mạch Tịch Xuân nhớ ra xuất thân cao quý của Ngụy Di Phương, lại nghĩ đến sự khác biệt về thân phận của hai người, càng thêm buồn phiền. “Đường rộng thênh thang, nàng đi được, không cho ta đi sao, nàng đi đường nàng, quan tâm tới người khác làm gì?”

“... Tùy người!” Ngụy Di Phương chẳng thèm để ý, quay đầu đi. “Linh Nhi, chúng ta lên ngựa...” Linh Nhi đầu rôi?

Thu Minh Hạo chỉ về phía trước: “Ồ đằng kia.”

Phía trước có một đám tang đang đi qua, tiểu nha đầu thấy tò mò, nên ra xem náo nhiệt.

Ngụy Di Phương ném dây cương cho Mạch Tịch Xuân, vội vàng đuổi theo.

“Ngụy tỷ tỷ, những người này đang làm gì thế?” Vừa thối vừa gõ, lại có khóc có gọi, những hình nhân bằng giấy nhiều màu sắc, đang làm gì thế?

“Đưa tang.”

“Thế nào gọi là đưa tang?”

“Là nghi thức dành cho người chết, đi lần này là kết thúc hành trình trên dương thế, từ nay về sau, cát bụi lại trở về với cát bụi.” Suốt dọc đường đi, cái miệng nhỏ của Linh Nhi hỏi không ngừng, Ngụy Di Phương đã quen với vai trò giải đáp, ai bảo nàng dụ dỗ vợ người ta.

“Là ai chết thế?”

“Là người nằm trong quan tài.”

“... Không đúng!”

“Không đúng?”

“Người đứng dưới cái ô lớn kia nói với Linh Nhi, hắn chết rồi.”

Ngụy Di Phương nhìn theo hướng tay Linh Nhi chỉ, đúng là có một cái ô lớn, theo phong tục của địa phương, cái ô ấy gọi là “An hồn ô”, do trưởng tử của người chết cầm. “Người cầm ô nói với muội bao giờ?”

“Là lão gia gia râu dài đứng dưới ô nói với Linh Nhi.”

... Cầm ô là một thanh niên trẻ tuổi, khỏe mạnh, tiểu ngốc nghếch này đang vờ vịt ngây thơ gì thế? Ngụy Di Phương bẹo mũi Linh Nhi: “Tiểu ngốc nghếch, bình thường gọi người ta là ca ca tỷ tỷ thôi, sao lại tự động coi người ta như bậc trưởng bối thế...”

“Yêu nghiệt, dám đến đây, xem ta bắt người!”

Khi một luồng gió mạnh áp tới, Ngụy Di Phương túm lấy gáy của Linh Nhi chạy giật lùi, nhanh chân đá bay vật tấn công kia.

Nàng nhìn kĩ lại, thấy đạo nhân áo xám giơ tay đón lấy cây phất trần, không kìm được buột miệng mắng: “Lão đạo kia, tự xưng tấn công bà cô, không muốn sống nữa hả?”

Đạo nhân áo xám nhìn nàng từ đầu tới chân một lượt, lắc đầu đáp: “Thí chủ là người phạm trần mong hãy tránh sang một bên, để bản đạo diệt trừ yêu nghiệt.”

“Yêu nghiệt?” Ngụy Di Phương cau mày, “Ở đâu ra cái gọi là yêu nghiệt? Chỉ có yêu đạo người công khai hành hung bốn cô nương ấy.”

“Bản đạo không nói chơi, yêu nghiệt đứng sau lưng thí chủ.”

Phía sau? Phía sau chẳng phải là Linh Nhi sao? Cơ thể nhỏ xíu đang dính chặt lấy lưng nàng, run lấy bầy, rõ ràng là sợ hãi tột cùng.

“Vớ vẩn!” Hành tẩu giang hồ đều là những vị anh hùng có ân báo ân, có oán trả oán, ăn uống nhồm nhoàm, nhai thịt uống rượu, lớn tiếng chửi mắng thoải mái. Ngụy Di Phương cũng không ngoại lệ. “Vừa rồi người hành động vô cớ, khiến muội muội của bổn cô nương sợ hãi, nhân lúc bổn cô nương không thêm chấp, mau cút!”

Tùy Trần sầm mặt xuống. “Nữ thí chủ ăn nói ngỗ ngược hỗn hào bản đạo cũng không muốn đôi co, phiền thí chủ tránh ra, đừng trợ giúp cho yêu nghiệt.”

“Nguy tử tử, hần ta... là người từng đánh Linh Nhi... rất đau... cứu Linh Nhi...” Linh Nhi nhận ra đạo nhân trước mặt, là ác đạo Tùy Trần đã từng đánh nàng và Xuân Miên tử tử chảy máu, là người xấu, đại xấu xa...

Ngụy Di Phương nghe vậy, càng thêm giận, giữ chặt tiểu nha đầu đang run lấy bầy, hất cằm ngược mắt nhìn: “Lão đạo, bổn cô nương không chấp người, mau cút cho nhanh, nếu không...”

“Di Phương!” Mạch Tịch Xuân đuổi tới nơi, nắm chặt bàn tay nàng đang giơ cao. “Đừng lỗ mãng.”

Phía bên này, mấy người trong đội tang lễ cũng đi ra, tới trước mặt đạo nhân, nói: “Đạo trưởng, giờ lành để hạ thổ mà ngài xem cho đã sắp đến, tại sao ngài lại dừng ở đây?”

“Yêu nghiệt hiện thân, bản đạo không thể để nó thoát, giờ lành đã đến, hãy theo lời ta mà an táng cho người chết, không cần có mặt bản đạo cũng được.”

“Yêu nghiệt? Yêu nghiệt ở đâu?” Mấy người bọn họ cũng thấy hoảng sợ.

“Có bản đạo ở đây, không cho phép yêu nghiệt hoành hành, mong các thí chủ hãy mau mau rời khỏi nơi này.”

“Được được, đạo trưởng hãy ở lại thu phục yêu nghiệt, chúng tôi đi... mau, mau, đi thôi!”

Đoàn đưa tang nhanh chóng rời đi, không lâu sau đã rẽ sang con phố khác, người trên đường đứng xem náo nhiệt cũng rời đi theo đám tang, bỗng dưng không khí trở nên tĩnh lặng.

Ánh mắt Tùy Trần khóa chặt lấy vạt váy lụa màu hồng phấn qua vai Ngụy Di Phương, nói: “Bản đạo đã có lời khuyên can, nữ thí chủ u mê không tỉnh, chi bằng hãy nhìn rõ chân tướng. Yêu nghiệt, mau hiện nguyên hình!” Phất trần trong tay lại bay đến phía Ngụy Di Phương với tốc độ rất nhanh, nhắm vào đỉnh đầu của Linh Nhi, ngón trỏ tay trái hần đặt dưới cằm, môi lẩm bẩm.

“Á!” Linh Nhi ôm đầu kêu đau, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn đã khôi phục lại bình thường, trừ thấy sợ ra, không còn thấy đau nữa. “Hả?” Đến Linh Nhi cũng thấy lạ: “Lần này không đau.”

Tùy Trần thất kinh. Vừa rồi, hần có cảm giác hai luồng sức mạnh bảo vệ bên phải bên trái cho yêu nghiệt, khiến những lời niệm chú trong miệng hần không thể phát tác.

“Yêu nghiệt, ngươi có thể chống đỡ tới bao giờ?” Hần bước nhanh về phía trước, định kéo Linh Nhi ra khỏi lưng Ngụy Di Phương, nhưng bàn tay bỗng cứng đờ.

“Người danh là người xuất gia, nhưng lại làm trò dâm tiện phải không?” Ngụy Di Phương điểm huyệt “thủ tam lý” của hần, cười.

“Buông ra...”

Chỗ quái của “quái thủ quan âm” chính là lực ở tay vừa đủ, điểm vào huyệt đạo của người khác không bao giờ chệch, mỗi lần xuất chiêu đều trúng đích, mỗi lần đều rất tàn nhẫn, đạo nhân Tùy Trần trong tay nàng ta, bị nàng ta bấm huyệt, đau đến mức túa mồ hôi.

“Di Phương, nàng thả người ra trước đi, đừng hại người vô tội!” Mạch Tịch Xuân khuyên.

“Cái gì mà vô tội?” Nàng nhắc chân đá vào đầu gối đạo nhân. “Tên dâm đạo này muốn hại Linh Nhi!”

Tùy Trần mượn cú đá này mà giành lại được tự do, không để lỡ thêm phút giây nào nữa, lấy hai lá bùa từ trong ống tay áo ra, khi đó có hai tiểu đồng lặn từ dưới đất tới.

“Giữ chặt phàm nhân!”

Hai tiểu đồng công kích Ngụy Di Phương.

Cảnh tượng này, khiến người xem có phần chấn động. Nhưng từ xưa tới nay, dù là quỷ hay thần, Ngụy Di Phương cũng chẳng tha nếu phạm vào nàng, tay một kẻ chân một kẻ, nàng đá bay tiểu đồng ra, sau đó thấy đối phương lại lẫn xả vào mình, hoàn toàn không do dự mà xuất chiêu tấn công.

“Mạch Tịch Xuân, ném mồi lửa cho ta!” Biển ra từ giấy, thì nàng sẽ dùng lửa để hạ.

Mạch Tịch Xuân sắc mặt phức tạp, thò tay vào trong người, mò được đồ châm lửa.

“Ném tới đây... đồ tạp mao cầu đạo, dừng tay!” Quay lại thấy đạo nhân đang tiến về phía Linh Nhi, còn nàng bị hai tiểu đồng kẹp chặt, “Họ Mạch kia, mau cứu Linh Nhi!”

Mạch Tịch Xuân có phần do dự: Nếu nàng ta có làm sao, Hàn Nguyệt chắc sẽ giận sẽ trách, nhưng vì mạng sống sau này của Hàn Nguyệt...

“... Ca ca, đại ca, cứu Linh Nhi! Người xấu đánh Linh Nhi!” Linh Nhi nhấc chân bỏ chạy.

Tùy Trần chạy đuổi theo, lấy ra đạo linh phù đệ ngũ do chính hắn tu luyện thành nhưng chưa có cơ hội dùng, hắn thường khoe khoang, có linh phù của hắn, thì cho dù là yêu hồ nghìn năm, cũng phải bị thu phục.

“Á á...” Linh Nhi vấp ngã, linh phù nhân cơ hội đó mà bị hắn ộp vào đỉnh đầu.

Tùy Trần cười nhạt: “Yêu nghiệt chịu chết đi...” Nhưng nụ cười bỗng đông cứng lại. Hắn thấy trên đỉnh đầu yêu nghiệt, phía dưới linh phù, có một làn khói xanh luồn vào, chống đỡ lực của linh phù cho Linh Nhi.

“Kẻ nào phá hoại linh phù diệt yêu của bản đạo!”

Thiếu niên anh tuấn đỡ Linh Nhi đứng dậy, đáp: “Ta...”

“Người là... vật đó là...” Tùy Trần bắt đầu nhận ra: “Vật của Vu tộc?”

Thu Minh Hạo nhướng mày, “Người cũng có mắt đấy.”

“Người cho rằng cái vật nhỏ xíu đó sẽ làm khó được bản đạo ư?” Linh phù đệ ngũ đạo này, tập trung tinh hoa của đất trời, dồn mọi tâm huyết của hắn mà thành, có khả năng hô phong hoán vũ, làm sao lại thua vật đó của Vu tộc?

“Bản đạo không có ý đối địch với Vu tộc, mong thí chủ dừng ra tay bảo vệ yêu nghiệt.”

“Không được.”

“Không biết tự lượng sức mình, đừng trách bản đạo không nhắc nhở!” Tùy Trần có cảm giác ý chí của người này kiên cường phi thường, không thể thuyết phục, hắn phi thân lên không trung, tìm cách để hạ linh phù.

Thu Minh Hạo giơ tay che đỉnh đầu của Linh Nhi, còn một tay phát về phía đạo nhân.

Tay trái Tùy Trần lại vút ra hai bùa chú bằng giấy nữa, hóa thành tiểu đồng, thay hắn chống đỡ sự công kích của Thu Minh Hạo, năm ngón tay phải xòe rộng, hướng về phía Linh Nhi mà niệm, cùng lúc đó hét lên: “Yêu nghiệt, hôm nay ngươi nhất định phải chết!”

“Theo ta thấy, là ngươi phải chết thì có.” Một bóng người, lặng lẽ xuất hiện sau lưng đạo nhân, người đến, tiếng đến, kiếm cũng đến, hoàn toàn không do dự mà đâm thẳng vào lưng hắn...

47. Chương 048

Chương 48

Sự trừng phạt chưa kịp thực hiện của thành chủ

“... Ca ca!”

Khi thân người kia ngã xuống, thì khuôn mặt của người đứng phía sau hiện ra, Linh Nhi vui sướng reo lên, rồi như con chim sổ lồng, lao vào lòng cái người mà hàng ngày nàng đã nhớ nhưng biết bao nhiêu ấy.

“Ca ca, ca ca, Linh Nhi nhớ ca ca !”

Thu Hàn Nguyệt đứng im không cử động, cup mắt, có chút tức giận, có chút buồn bực, lại có vài phần bất lực, tiểu ngọc ngêch này!

“Ca ca ca ca ca ca ca...” Linh Nhi nhảy mãi nhảy mãi, tay ôm cổ hắn, hai chân quặp chặt eo hắn, khuôn mặt nhỏ xinh nở một nụ cười rạng rỡ. “Linh Nhi nhớ ca ca, ngày nào cũng nhớ, nhớ tới mức ăn đùi gà không thấy thơm, ngủ cũng không ngon. Linh Nhi nhớ ca ca, rất nhớ ca ca!”

Vậy là, địa vị của hắn, tới tận bây giờ vẫn bị mang ra so sánh với đùi gà? Vốn định cho tiểu nha đầu ngọc ngêch này một bài học, nhưng vừa bắt lực lại vừa không nổi, thêm phần cũng rất nhớ nhưng, nên bàn tay cầm kiếm nổi lông, đỡ lấy người nàng, “Ta rất giận!” “Đừng giận nữa, ca ca đừng giận nữa, Linh Nhi biết sai rồi, ca ca đừng giận nữa, đừng giận đừng giận nữa ~ ~.”

“Không được, giận thì vẫn phải giận!” Sắc mặt hắn càng lúc càng nghiêm lại, cánh tay cũng siết chặt nàng hơn. “Không nói không rằng, đi là đi luôn, ca ca đã dạy nàng như thế sao? Linh Nhi không ngoan như vậy, ca ca đương nhiên phải giận, vô cùng giận!”

“Linh Nhi đánh người, Linh Nhi không ngoan. Ca ca không chơi với Linh Nhi, Linh Nhi rất buồn, rất buồn nên mới bỏ đi...” Đôi mắt to lo lắng quan sát sắc mặt người đàn ông, cái miệng nhỏ đầu tiên là lo âu mím chặt, nhưng đột nhiên, đôi môi hồng chu lên.

“... Hả?” Người đàn ông ngẩn ra.

“Trao đổi khí, trao đổi khí đi, ca ca, Linh Nhi muốn trao đổi khí!” Lấy thứ mà ca ca thích nhất ra để dụ ca ca, ca ca sẽ không giận nữa chứ?

“...” Tiểu thê tử này của hắn, thực sự rất đáng ăn đòn, cần phải dạy dỗ lại, cũng rất... khiến người ta yêu chết đi được!

“Ca ca, trao đổi khí, trao đổi khí đi... không trao đổi khí ư?” Nếu ca ca đến thứ này cũng không thích nữa, Linh Nhi phải làm thế nào?

Thèm tới không thể chịu được nữa, khao khát tới không thể chịu đựng được nữa, nhưng lại phải vờ vịt không dám manh động, trên thế giới này có việc nào khổ sở hơn nữa không? “Tìm chỗ nào đó rồi hẵng nói.”

Một bàn tay đã đủ để giữ chặt tiểu mỹ nhân trong lòng, cuối cùng Thu Hàn Nguyệt cũng rảnh rang để quan sát những người khác ngoài vợ mình, “Ngụy Di Phương, yêu đạo này dùng lời lẽ dị đoan để mê hoặc lòng người, khiến hàng trăm nghìn bách tính thành Phi Hồ ta khuyh gia bại sản, biến thành chủ đuổi theo tới đây, trong lúc chiến đấu, đích thân đòi lại chính pháp. Nàng hãy thay biến thành chủ báo cáo với quan phủ bản địa, kết thúc vụ án này. Nếu quan phủ bản địa cần nhân chứng vật chứng, thì cứ tới tìm biến thành chủ ta là được.”

Ngụy Di Phương lúng búng trong miệng, nhưng không có lý do gì, có không muốn nghe hắn sai bảo cũng chẳng có cách nào, đành chọn trong đám người đứng xem náo nhiệt, bỏ tiền ra thuê hai nam nhân khỏe mạnh, không thi thể dưới đất lên giao cho nha môn.

“Nguyên bồ đầu, Mạch đại hiệp, Thu mỗ hiện đang có việc, không thể ở lại, hôm khác sẽ tới xin thỉnh giáo.”

Giọng điệu này, điềm đạm thản nhiên, nhưng hai người Nguyên, Mạch quen biết hắn đã lâu, có thể nhận ra rằng hắn đã thực sự nổi giận. Cho dù vì bất cứ lý do gì, thì việc hai người bọn họ bàng quan đứng nhìn Linh Nhi chết mà không cứu là sự thật, chẳng có gì để nói, nên tự nhìn đi chỗ khác, không đáp lời hắn.

“Còn người...” Thu Hàn Nguyệt lạnh lùng nhìn thiếu niên anh tuấn cao quý ngất trời kia. “Với tư cách là trưởng bối ta lệnh cho ngươi, tránh xa thăm thăm của người ra một chút!”

Thu Minh Hạo cười nhạt: “Nhưng, ta là Minh Hạo ca ca của Linh Nhi mà. Linh Nhi, Minh Hạo ca ca đối với muội có tốt không?”

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Linh Nhi hé mở, đã bị đôi môi đầy đặn của người đàn ông ngậm chặt, nhưng chỉ được một lát, nên khiến nàng tỏ ra bất mãn, “Ca ca, Linh Nhi chưa trao đổi khí đủ, thêm đi!”

Thu Hàn Nguyệt nhếch lên nở nụ cười đầu tiên từ khi tới đây, dỗ dành: “Lát nữa sẽ cho nàng đủ.”

“... Hi, ca ca không giận nữa sao?”

Khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông chau lại, “Vẫn còn giận!”

“... Ồ.” Khuôn mặt tiểu mỹ nhân xụ xuống, ngoan ngoãn tí cầm lên đầu hắn, làm bộ làm tịch.

Hắn ôm chặt nàng bảo bối khiến hắn mất ăn mất ngủ đứng ngồi không yên suốt mấy ngày nay vào lòng, tìm một nơi yên tĩnh để tiện trừng phạt.

Thu Hàn Nguyệt có thể tìm tới chính xác nơi này, là bởi mười mấy ngày trước nhận được thư của Ngụy Di Phương do chim bồ câu đưa tới. Trong thư, ngoài việc nói rõ nơi họ đang dừng chân và nơi họ sẽ đến, còn đề cập tới đối thủ đáng gờm Thu Minh Hạo.

Thu Lai Phong, cha của Thu Hàn Nguyệt là người con trai được sinh ra khi tổ phụ đã có tuổi, sinh sau đương kim thiên tử khoảng vài ngày, vì cơ thể yếu đuối, nên được ôm vào trong cung cho ngự y nuôi dưỡng. Sau đó thì ở lại trong cung luôn, cùng được dạy dỗ và lớn lên với kim thượng, sự thương yêu của tiên hoàng dành cho cha hắn, chẳng kém hơn so với kim thượng là bao. Còn Thu Lai Phong thì lại dựa dẫm thương yêu vị huynh trưởng này như với cha đẻ của mình, sau này trưởng thành rời cung, vẫn thỉnh thoảng được triệu vào cung để chuyện trò cùng tiên hoàng. Sau khi Thu Hàn Nguyệt ra đời, cũng nhờ cha mà trở thành khách thường xuyên trong cung, đồng thời có duyên được gặp vị thê tử chính thức nhưng chưa từng xuất hiện trong sử sách của tiên hoàng, khi ấy hắn còn nhỏ, ngẩn người nhìn mỹ nhân còn xinh đẹp trẻ trung hơn mẫu thân mình, bật gọi “tỷ tỷ”, phụ thân hắn mừng rỡ ép uống thể nào, hắn cũng không chịu gọi “bá mẫu”, sau khi thỏa hiệp, chỉ chịu gọi là “thẩm mẫu”, và gọi thể mãi cho tới tận bây giờ.

Trước khi tiên hoàng thoái vị, phong Thu Lai Phong làm thành chủ thành Phi Hồ, Thu Hàn Nguyệt cũng theo cha rời kinh thành. Hắn lớn hơn Thu Minh Hạo năm tuổi, năm đó khi rời kinh, Thu Minh Hạo cũng chỉ mới là thằng nhóc bốn tuổi, trong mười mấy năm nay, hắn nhiều lần qua lại Vu giới, nhưng không lần nào về qua kinh thành, nên tình cảm giữa hai người không được thân thiết cho lắm, cũng không hiểu rõ về nhau lắm. Không thể đoán được phẩm cách của Thu Minh Hạo, nếu như y được Thu Quan Vân chân truyền, muốn làm một hoàng tộc đại ác bá dùng quyền thế ức hiếp người khác hòng mưu lợi cho bản thân, thì hắn cũng đành phải ứng chiến thôi, không đúng thể ư?

“Ca ca ca ca ca ca ca ca ca ca ca...”

Hắn cụp mắt, tiểu mỹ nhân cọ qua cọ lại trong lòng hắn. Tiểu nha đầu này, thật đáng đánh ột trận... nhưng làm sao hắn nỡ?

“Ca ca ca ca ca ca ca ca ca...”

“Làm gì vậy?” Hắn cũng không thể dịu dàng quá, cần phải cho tiểu nha đầu biết nặng nhẹ.

“Linh Nhi biết sai rồi, Linh Nhi sẽ ngoan, ca ca đừng giận Linh Nhi nữa nhé?”

“Sai ở đâu?”

“Không nên đánh người, không nên bỏ đi, không nên ham chơi mà không nhớ đến ca ca, không nên được ăn món ngon mà quên ca ca...”

Vốn cũng đã hạ hỏa, nhưng bỗng dưng lửa giận lại bốc lên, tiểu ngọc nghếch này không đánh mà tự khai, cho hắn biết lúc có trò vui có món ngon là quên ngay hắn? Tốt lắm, rất tốt.

“Linh Nhi, sai thì phải bị đánh đòn, đúng không?” Hắn rít qua kẽ răng.

Á á á... Ánh mắt của ca ca sao mà nhìn quen thế, tam tỷ mỗi lần chuẩn bị đánh đít Linh Nhi, cũng đều nhìn Linh Nhi như thế, ngang nhiên áp môi mình vào môi hắn, còn dùng chiếc lưỡi nhỏ xinh khéo léo thăm dò, quần quýt triền miên, phải liếm sạch ý cười “nham hiểm” của ca ca, phải lau sạch lửa giận đã ngui lại bùng lên của ca ca...

Tiểu ngọc nghéch, lần nào cũng dùng chiêu này, tưởng hần cũng ngốc như nàng sao? Hần đường đường là thành chủ thành Phi Hồ, sao có thể... Chiêu này, đúng thật rất hiệu quả, cái miệng nhỏ của nàng cuống quýt bao lâu cũng không thấy đủ, giày vò bao lâu cũng không thấy đủ... Thu Hàn Nguyệt lật người, khiến tiểu nha đầu nằm xuống dưới sập, bắt đầu sử dụng quyền hành của người làm chồng...

“Thu Hàn Nguyệt, chuyện phiền phức rồi đây, tên quan địa phương nói, đạo sĩ ấy từng bắt được hai con yêu quái hút máu người cho vùng này, tuyệt đối không phải kẻ lừa đảo, đệ tử của tên tôn sĩ đó đã chạy tới nha môn trước ta một bước, và báo chuyện này lên nha môn thủ phủ, nha môn thủ phủ ột ngự sử tuần tra cầm Thượng phương bảo kiếm tới, muốn mời người đến hỏi chuyện...”

Ngụy Di Phương vừa nói vừa đi rất nhanh, đẩy cửa phòng trọ bước vào, chứng kiến toàn bộ cảnh xuân sắc trong phòng.

48. Chương 049

Chương 49

Phong ba chốn công đường

Thấy Thượng phương bảo kiếm như thấy trăm. Người được tín nhiệm và giao trọng trách lớn như thế này, tuyệt đối không phải là một nhân thần bình thường. Người giữ thanh kiếm này bên mình, về mặt phẩm chất chắc chắn đã được triều đình kiểm chứng, tinh thông sách thánh hiền, tôn trọng mọi điều khoản của luật pháp, mặt sắt vô tư, trung chính không dễ bắt nạt. Vị “ngự sử mặt sắt” Phùng đại nhân của nha môn phủ này, lại chính là người điển hình nhất trong điển hình, khi hành sự, hoàn toàn nói chuyện bằng luật pháp, không chút nể tình riêng.

Một người như ông ta xuất hiện, chuyện đúng là trở nên nghiêm trọng rồi. Thu Hàn Nguyệt suy nghĩ.

“Linh Nhi không phải người bình thường đúng không?”

“Cái gì?” Hần ngược đôi mắt lên.

“Trong mắt người có sát khí.” Ngụy Di Phương nói. “Vì vậy, Linh Nhi đúng là không phải người bình thường rồi?”

Hần nheo mắt: “Mạch Tịch Xuân tiết lộ cho nàng phải không?”

“Hần chẳng tiết lộ gì cả.” Nhưng cái kiểu ngập ngừng định nói của y khiến nàng ta nghi ngờ. “Đạo nhân đó từ đầu tới cuối chỉ nhắm vào một mình Linh Nhi, Linh Nhi lại nói cho ta biết, đạo nhân này trước kia đã từng dả thương nàng, sau đó người tới, không cho người ta bất kỳ cơ hội nào, đã ra tay lấy mạng đạo nhân. Tổng hợp lại tất cả mọi chuyện, người cho rằng ta nên nghĩ thế nào?”

Hần khê rít lên: “Nàng nghĩ thế nào không quan trọng, làm thế nào mới là điều ta muốn hỏi.”

“Người cho rằng ta sẽ làm thế nào?” Ngụy Di Phương cũng không khách khí gì. “Giao Linh Nhi ra?”

“Ít nhất thì cũng có thể không làm gì cả.”

Ngụy Di Phương hiểu ý hần, thở dài.

“Người đừng trách Mạch Tịch Xuân, hần...” Không muốn tình cảm bao năm giữa huynh đệ bọn hần bị rạn nứt, nàng đành miễn cưỡng thổ lộ. “Khi hần còn nhỏ, phụ thân hần bị một hồ yêu quyến rũ, bỏ lại hần và mẫu thân sống cuộc sống vất vả khổ cực, sau đó phụ thân hần bỏ xác nơi hoang dã, chết vô cùng thảm. Từ xưa tới nay, đây vẫn là việc khiến hần vô cùng đau đớn. Năm đó khi hần bỏ nhà đi bá tử học nghệ, vốn một lòng một dạ muốn học làm đạo sĩ trừ ma diệt yêu, nhưng thiên tư không đủ, hần mới đi học võ.”

Thu Hàn Nguyệt mắt thoáng sáng lên, không nói gì.

“Mấy ngày trước, đạo nhân kia đã hàng phục được hai tên sơn yêu bức hại người bản địa, nên được dân bản địa vô cùng sùng bái, nay đệ tử của đạo nhân tố cáo lên nha môn, nói Linh Nhi là yêu, khiến dân chúng vô cùng phẫn nộ. Người là phu quân của Linh Nhi, đạo nhân là do người giết, khi tới trình diện ngự sử thay vua đi tuần kia, thật cũng khó ăn khó nói.”

“Nếu nàng là Phùng đại nhân, nàng sẽ làm thế nào?”

“Sau khi nghe cả hai bên giải bày, ta sẽ tìm một cao nhân để xác định xem Linh Nhi là người hay là yêu, sau đó mới tra xét việc người làm là giết người diệt khẩu hay là trừ hại cho dân.”

Đây đúng là điều mà hần đang lo lắng. Đối chất với người khác ở công đường, đối với hần mà nói việc này rất dễ dàng, không có lý cũng sẽ thành người có lý, nhưng nếu có cao nhân phật đạo nào đó cùng xuất hiện, thì phải làm thế nào? Thu Hàn Nguyệt ôm chặt tiểu nha đầu đang dựa vào ngực hần ngủ rất say kia, đôi lông mày dựng ngược, mặt tối lại.

Ngụy Di Phương nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được kế nào hay, sầm mặt trầm ngâm.

“Trong mấy sư huynh đệ của ta, chỉ có Mạch Tịch Xuân là tinh thông thuật đổi mặt.” Thu Hàn Nguyệt đột nhiên nói.

“Hả?” Ngụy Di Phương mắt bỗng sáng lên. “Muốn ta đóng giả Linh Nhi? Mặc dù ta cũng cao hơn Linh Nhi nhiều, nhưng dùng thuật co xương trong hai canh giờ, thì chắc chắn ta sẽ không để lộ thân phận đâu... ý hay!”

“Mạch Tịch Xuân...”

“Ta sẽ đi khuyên nhủ...”

“... Không cần đâu.” Thu Hàn Nguyệt nhanh chóng gạt phắt chủ ý đó. “Đúng như nàng nói, Mạch Tịch Xuân trong lòng vướng mắc như thế, lấy danh nghĩa bạn bè ra thuyết phục hần phối hợp thì có lẽ hơi ích kỷ, sẽ làm khó người ta. Dùng thuật co xương để duy trì hai canh giờ, cũng thật là làm khó cho nàng.” Bất luận là để xảy ra sai sót ở khâu nào, thì người cuối cùng gặp nguy hiểm vẫn cứ là Linh Nhi. Những lời này, hần không nói, nhưng hần tin Ngụy Di Phương có thể hiểu được.

“VẬY...”

“Ta sẽ đi gặp ngự sử mặt sắt trong truyền thuyết kia xem sao.”

“Linh Nhi thì sao?” Nàng ta không cho rằng vào thời khắc thế này hần sẽ yên tâm giao bảo bối của mình cho nàng ta.

“Mang theo.”

Ngụy Di Phương không hiểu, chỉ thấy Thu Hàn Nguyệt cúi đầu xuống thì thầm điều gì đó vào tai Linh Nhi, ngay sau đấy, nàng ta đã được tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh ngạc nhất từ khi sinh ra cho tới nay, Linh Nhi mới vừa rồi còn đang áp đôi má hồng hào vào ngực Thu Hàn Nguyệt, ngay giây sau đã hóa thành một cục bông trắng mềm mại, sau đó, một con hồ ly có thân hình nhỏ hơn một chú mèo trưởng thành ngược đôi mắt đen láy còn ngái ngủ lên nhìn người đàn ông, ngáp dài, rúc vào tay áo hần.

“... Nó nó nó... là Linh Nhi?”

Ngự sử mặt sắt Phùng đại nhân đúng là mặt sắt vô tư, hoàng thân quốc thích hay thường dân cũng đều đối đãi như nhau.

Thu Hàn Nguyệt nói: “Tùy Trần đạo nhân là giang hồ thuật sĩ, liên tiếp gây án trong thành Phi Hồ, lừa người ta khuyên gia bại sản thì không nói, mà còn khiến bao người phải mất mạng, ta trợ giúp phủ nha đuổi theo người này, trong lúc giao đấu đã lấy mạng hần.”

“Thành chủ nói vậy, có nhân chứng vật chứng không?”

“Nhân chứng vật chứng đều có, và đều ở thành Phi Hồ. Còn phải xem Phùng đại nhân theo bốn thành chủ đến thành Phi Hồ thẩm án hay cho người truyền gọi nhân chứng tới đây?”

Phùng đại nhân đang trầm ngâm, tiểu đạo đứng bên đã hét lên: “Ngự sử đại nhân, sư phụ ta là cao sĩ tu hành đắc đạo, tuyệt đối không phải kẻ lừa gạt trên giang hồ! Người này dám sỉ nhục sư phụ ta, chính là muốn bảo vệ thê tử hồ yêu của hắn!”

“Người nói như thế, có chứng cứ gì không?” Phùng đại nhân hỏi.

“Khi còn ở thành Hoàng Mai, sư phụ ta đã khiến yêu tinh đó phải hiện nguyên hình, khi ấy tiểu đạo đã nhìn thấy người này tới cứu đưa hồ yêu đó đi, tiểu đạo chính là nhân chứng!”

“Người là đồ đệ của người chết, những lời làm chứng của người chỉ có thể tham khảo, người có cung cấp được chứng cứ nào thuyết phục hơn không?”

“Sư phụ ta vốn đã diệt trừ đại yêu cho địa phương này, bách tính ở đây đều có thể làm chứng, sao có thể là kẻ lừa gạt trên giang hồ chứ? Còn nữa...” Tiểu đạo nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hút của Thu Hàn Nguyệt, bỗng dưng run sợ, đột nhiên nghĩ đến cái chết thảm của sư phụ, lại lấy hết dũng khí. “Gọi thê tử của người này ra đây, tiểu đạo sẽ dùng bùa chú mà sư phụ để lại dán vào nàng ta, xem nàng ta có hiện nguyên hình hay không?”

Phùng đại nhân còn chưa kịp lên tiếng, những người chen chúc nhau đứng ở cửa công đường nghe thẩm vấn đã mồm năm miệng mười: “Đạo trưởng đúng là đã giúp chúng tôi diệt trừ hai đại yêu quái, hai yêu quái đó đã từng ăn mất mười mấy đứa trẻ xinh đẹp của chúng tôi. Đạo trưởng là cao nhân, người này giết đạo trưởng, phải đền mạng cho đạo trưởng!”

“Đưa thê tử của người ra đây, đánh cho cô ta hiện nguyên hình, sau đó thiêu chết!”

“Thanh thiên đại lão gia, không được thả cho hung thủ đi...”

Phùng đại nhân tức giận đập bàn, nghiêm mặt nói: “Người dưới công đường yên lặng, kẻ nào dám làm loạn, phạt đánh hai mươi trượng!” Sau đó khum tay hành lễ với Thu Hàn Nguyệt: “Thành chủ, xin hãy thứ lỗi cho hạ quan thất lễ, có thể mời phu nhân đến công đường một chuyến không?”

“Thê tử của ta bị yêu đạo làm cho kinh sợ, giờ đang ốm nằm liệt giường, đợi nàng đỡ hơn, đương nhiên sẽ đưa tới công đường làm chứng.” Thu Hàn Nguyệt lướt mắt nhìn khắp công đường một lượt, khiến đám người kia không còn dám nhiều lời, hiệu quả hơn hẳn cú đập bàn của Phùng đại nhân. “Bổn thành chủ không nói việc đạo nhân đó trừ yêu diệt ma giúp bách tính có gì bất ổn, dù đó là sự thật cũng chỉ chứng tỏ được khả năng của hắn chứ không chứng tỏ được phẩm chất của hắn. Vừa rồi tiểu đạo đã nhắc tới thành Hoàng Mai, đại nhân có thể tới đó tìm chứng cứ? Hôm ấy, đạo nhân đó đã công kích thê tử của trang chủ Tĩnh Xuân sơn trang, khiến Nguyên phu nhân thổ huyết, suýt chút nữa thì nguy hiểm tới ngọc thể. Phu nhân của bổn thành chủ có một điểm tương đồng với Nguyên phu nhân, đó là, cả hai người đều sinh ra vào năm âm tháng âm ngày âm giờ âm, đạo nhân đó đi khắp nơi để tìm những người như thế hòng dùng máu của họ trợ giúp luyện tà đạo, nên vụ khống họ là yêu, nhằm tấn công họ dễ dàng hơn.”

“Nguyên trang chủ?” Thu Hàn Nguyệt đã đưa ra được một nhân chứng tốt, trong thời gian dừng chân ở Giang Nam, Phùng đại nhân đã được gặp Nguyên Mộ Dương, vô cùng quý mến phẩm hạnh của người này.

“... Tiểu đạo cũng có một đại quan làm chứng. Sư phụ tiểu đạo đã từng gọi hồn cho Hầu gia phu nhân trong phủ Hầu gia ở kinh thành, đại nhân nếu không tin, có thể tới hỏi vị Hầu gia đó về tu vi đạo hạnh của sư phụ ta, vị Hầu gia đó họ Dương, tên là...” Tiểu đạo suy nghĩ.

“Họ Dương tên Khải phải không?” Thu Hàn Nguyệt điềm đạm nói. “Người trong kinh thành đều biết phu nhân Hầu gia mất đã nhiều năm nay, đạo nhân đó lợi dụng tình cảm sâu nặng của Hầu gia dành cho ái thê, nói rằng có thể gọi hồn để phu nhân tái sinh, ăn dầm nằm dề ở Hầu phủ bao nhiêu năm. Đến cuối cùng khi rời khỏi Hầu phủ, cũng chẳng thấy vị Hầu phu nhân kia được phục sinh, chẳng phải lừa gạt thì là gì? Nghe nói, Dương Khải đã hạ táng phu nhân. Phùng đại nhân cũng nghe nói chuyện này rồi phải không?”

“Đạo nhân bị chết đó, chính là người trong Hầu phủ ư?” Phùng đại nhân nghe xong, hai mày cau chặt.

“Vị đạo trưởng đó không thể khiến Hầu phu nhân đã chết được phục sinh, nhưng lại giúp Dương hầu tìm được chuyển thế của ái thê, có chỗ nào đáng bị gọi là lừa gạt?” Một thiếu niên áo gấm màu vàng, không còn muốn nấp trong đám người lơ nhố dưới kia nghe lên nữa, mà lách người bước ra, khề cúi mình hành lễ với người ngồi trên công đường. “Nghiêm Triều Tông phủ Khánh Vương, bái kiến ngự sử đại nhân.”

Lúc này Thu Hàn Nguyệt mới hiểu ra. Vừa rồi hắn còn băn khoăn tại sao tiểu đạo đồng kia lại dám đối đầu với mình, thì ra đứng sau hắn lại là kẻ này.

“Tiểu vương gia của phủ Khánh Vương?” Phùng đại nhân lập tức đứng dậy đáp lễ. “Các hạ sao lại ở đây?”

“Tiểu vương là nhân chứng.”

“Nhân chứng cho bên nào?”

“Bên nào...” Người vừa đến kéo dài giọng, liếc Thu Hàn Nguyệt một cái, mặt tối sầm. “Tiểu vương tới đây, là vì muốn mời Tùy Trần đạo trưởng tới Khánh Vương phủ một thời gian, cầu khẩn cho bệnh tình của gia phụ mau khỏi, tiểu vương rất hiểu con người và phẩm đức của Tùy Trần đạo trưởng, đại nhân nói xem, tiểu vương nên làm nhân chứng cho bên nào?”

Phùng đại nhân điềm điềm. “Tiểu vương gia có gì xin cứ nói.”

“Tùy Trần đạo trưởng, bất luận là về đạo hạnh hay tu vi, đều vô cùng cao siêu, đã nhiều lần cứu gia phụ thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc, tiểu vương đối với đạo trưởng, vô cùng cảm phục. Nói đạo trưởng là kẻ lừa gạt, tiểu vương không thể tin. Tiểu vương không tin, liệu những bách tính này có tin không?”

Lời của Nghiêm Triều Tông vừa dứt, bên cạnh đã vang dậy những lời bàn tán. “Đúng đấy, bọn tôi không tin, đạo trưởng giúp chúng tôi trừ yêu diệt ma, đánh chết chúng tôi cũng không tin đạo trưởng là kẻ lừa gạt!”

“Thanh thiên đại lão gia, ngài phải minh oan cho đạo trưởng, ngài không thể...”

Phùng đại nhân lại đập bàn. Ngực sử mặt sắt trầm mặc: “Tiểu vương gia, nếu hạ quan thấy cần nhân chứng, sẽ tự truyền gọi họ, mong ngài khi nói, đừng kích động hiềm nghi.”

Nghiêm Triều Tông cười: “Đại nhân dạy phải. Mong đại nhân bỏ quá. Tiểu vương nghe tin đạo trưởng hàm oan mà chết, tâm trạng có chút phiền loạn, nên ăn nói hàm hồ.”

“Mời vương gia nói tiếp.”

“Tùy Trần đạo trưởng làm Nguyên phu nhân của Tỉnh Xuân sơn trang ở Giang Nam kinh sợ, bởi vì vị Nguyên phu nhân này không phải là ai khác, chính là chuyển thế của Xương Dương hầu phu nhân. Chuyện này, Phùng đại nhân có thể hỏi trực tiếp Xương Dương hầu. Phu nhân thành chủ Phi Hồ là người hay yêu, đồ đệ của Tùy Trần đạo trưởng không thể làm chứng, không tiện đứng ra làm chứng, tiểu vương có quen Tuyệt Tâm đạo trưởng khắp thiên hạ đều biết, Thiên Nhạc sơn là huyền môn chính tông, Phùng đại nhân có thể tin được không?”

49. Chương 050

Chương 50

Ta phải bảo vệ nàng thế nào đây?

Ân oán giữa Thu Hàn Nguyệt và phủ Khánh Vương, giang hồ ai cũng biết. Khi ấy cả hai đều còn trẻ, hắn lần đầu rời sư môn, đang lúc hừng hực khát khao, lấy việc đi khắp năm châu bốn bể làm chí hướng, kết giao bạn bè khắp nơi làm điều hay, gặp được Nghiêm Tâm có cùng suy nghĩ, vứt bỏ vinh hoa phú quý hành tẩu giang hồ, vừa mới gặp đã như cố nhân, kết thành bạn tốt vác kiếm nghèo ngao du ẩm hát ca. Sau đó thì biết được nàng là phận gái giả trai, nhưng cũng không tỏ ý gì đặc biệt, vẫn đối đãi như đối đãi với huynh đệ tốt, mà hoàn toàn không biết rằng trong thư gửi về nhà, Nghiêm Tâm đã miêu tả về hắn như miêu tả một người tình. Cho tới một hôm Nghiêm gia cho người tới, mời vị cô gia tương lai là hắn đến phủ gặp mặt nói chuyện, lúc ấy hắn mới biết đã trở thành “con rể” nhà người ta được hai, ba năm nay rồi. Chuyện như thế, nếu là hắn của bây giờ, chắc chắn sẽ tìm một phương thức thích hợp nhất cho cả hai. Nhưng khi ấy còn trẻ, chỉ quan tâm tới cảm nghĩ của mình, nên đã lạnh lùng thẳng thắn từ chối, rồi cao ngạo bỏ đi. Không

lâu sau nhận được tin đồn lan khắp kinh thành: Quận chúa phủ Khánh Vương bị phu quân tương lai bỏ rơi, bệnh liệt giường, gửi thư tới phủ thành chủ nói muốn gặp mặt hẳn lần cuối. Hẳn không muốn đã sai lại thêm sai, không muốn cho Nghiêm Tâm kia phải hy vọng hão huyền, nên không đến như lời nàng. Nửa năm sau, Nghiêm Triều Tông dẫn theo sát thủ trong phủ Khánh Vương tới tìm hẳn để báo thù cho chị gái. Lúc ấy hẳn mới biết Nghiêm Tâm vì không thể chịu nổi những lời bàn ra tán vào đầy ác ý đã nhảy lầu tự vẫn.

Khánh Vương phủ truy sát đường đệ của đương kim thiên tử, chuyện này kinh động triều đình. Kim thượng ra mặt điều đình, bắt Thu Hàn Nguyệt phải cúi đầu nhận lỗi với phủ Khánh Vương. Thực sự thì, cho dù long nhan không ra mặt, hẳn cũng chẳng ngại gì mà không cúi đầu nhận lỗi, tính mạng của Nghiêm Tâm, cũng chính là người hẳn coi như tri kỷ, hẳn đương nhiên phải nhận lỗi. Nhưng hẳn hối hận, hối hận vì cách xử lý quá cứng nhắc nóng vội của mình, còn món nợ tình cảm nam nữ, hẳn tự vấn bản thân, hẳn không thấy mình sai. Riêng phủ Khánh Vương thì không nghĩ như thế, từ đầu tới cuối vẫn cho rằng hẳn đã phụ bạc đại quận chúa, dù được kim thượng an ủi, nhưng vẫn không chịu buông tha hẳn. Thu Lai Phong nhiều lần đánh tiếng để tìm một mối liên hôn môn đẳng hộ đối cho con trai, nhưng đều bị phủ Khánh Vương tìm đủ mọi cách để phá hoại.

Những việc ấy, trong lòng Thu Hàn Nguyệt biết rất rõ, nhưng hẳn không quan tâm, coi như cho người của phủ Khánh Vương một con đường để phát tiết để trút giận, tiện thể nhờ họ mà hẳn cũng được yên tĩnh thanh nhàn. Điều khiến hẳn bất ngờ nhất là, ngày hẳn lên thừa kế tước vị thành chủ, suýt chút nữa trúng độc bỏ mạng. Người bỏ thuốc độc hẳn lại chính là tổng quản Nam Trung.

Khi lão thành chủ đau lòng chết hẳn, Nam Trung đau đớn khóc ròng rã, nói rằng mình vốn là nghĩa phụ của Nghiêm Tâm, hồi Thu Hàn Nguyệt chưa rời khỏi kinh thành, Nghiêm Tâm khi ấy đã có lòng ái mộ từ lâu, mặc dù tuổi còn rất nhỏ. Tình cảm sâu nặng quá, vì muốn tác thành cho tình yêu của nghĩa nữ, hẳn bèn tới thành Phi Hồ và trở thành nô bộc trong phủ thành chủ, ngấm ngấm báo cáo lại mọi tin tức về thiếu chủ cho đại quận chúa. Việc Nghiêm Tâm gặp gỡ Thu Hàn Nguyệt trên giang hồ, cũng là do một tay hẳn sắp xếp, sau khi thiếu chủ tự ý bỏ nhà ra đi hẳn đã báo cho nghĩa nữ biết, để nghĩa nữ tìm cơ hội tiếp cận.

Lão thành chủ Thu Lai Phong đối xử với người khác lương thiện hòa nhã, với những người xung quanh, dù là bạn hay nô, cũng đều tử tế như nhau. Cung cách cư xử bình đẳng tôn trọng này, hoàn toàn chưa từng có trước đó trong giới hoàng tộc, khiến Nam Trung vô cùng cảm kích, cũng đã có ý định rút lui rồi. Nhưng mối thù của nghĩa nữ nặng như núi đè đầu, không làm thế thì cả đời y không thanh thản, nên đã hạ độc Thu Hàn Nguyệt vào ngày kế vị thành chủ, rồi bố trí người ngấm báo cho hẳn...

Thu Hàn Nguyệt giao Nam Trung cho cha xử lý, Thu Lai Phong để y được lựa chọn đi hay ở. Nam Trung về phủ Khánh Vương một chuyến, kể lại chuyện nghĩa nữ yêu đơn phương, rồi sau đó lại quay về phủ thành chủ, quỳ trước cửa khẩn cầu phủ thành chủ thu nạp.

Sau này, việc truy sát khiêu khích của phủ Khánh Vương vẫn không dừng lại, Thu Hàn Nguyệt bắt đắc dĩ cũng phản kích lại hai lần, lại bị kim thượng với tới hỏi, phủ Khánh Vương vẫn không chịu thôi.

Trước ngày đại hôn, Nam Trung bố trí vô cùng chặt chẽ, dàn trận để đợi người của phủ Khánh Vương. Hôm nay xem ra, vào ngày đại hôn, người của phủ Khánh Vương có lẽ đã đến nhưng vì chứng kiến cảnh các đạo sĩ của Thiên Nhạc sơn làm náo loạn phủ thành chủ, nên đã có liên kết với họ. Xem ra hôm ấy, thà để cho người phủ Khánh Vương vào, sau đó Thu Quan Vân sẽ viết lại ký ức của những người có mặt ở đó, tránh hậu họa về sau. Nhưng, nếu xét ở một góc độ khác, thì từ đầu tới cuối phủ Khánh Vương là một bí mật, khi họ mai phục bất động thì như một dây cung đã căng tên không biết lúc nào sẽ bắn, khiến người ta luôn thấp thỏm không yên. Họ sớm có động thái thì chuyện này cũng sớm kết thúc...

“Thu thành chủ, Thu thành chủ, thành chủ đại nhân... thành chủ!” Ngự sử mặt sắt Phùng đại nhân bắt đắc dĩ, phải cao giọng gọi.

Thu Hàn Nguyệt bừng tỉnh, “Xin lỗi, Phùng đại nhân, bốn thành chủ đang lo lắng cho bệnh tình của thê tử, nên nhất thời không tập trung.”

“Vừa rồi những điều tiểu vương gia của phủ Khánh Vương nói, thành chủ đại nhân có nghe được không?”

“Nghe rất rõ.”

“Thành chủ đại nhân nghĩ thế nào về đề nghị của tiểu vương gia?”

“Bổn thành chủ đã nói rồi, bổn thành chủ không phiền việc đại nhân truyền phu nhân mình lên công đường làm chứng, đợi khi bệnh nàng thuyên giảm, bổn thành chủ sẽ đích thân đưa nàng tới.”

“Thu thành chủ nói vậy không thỏa đáng. Thu thành chủ ngài là người thế nào mà tới mức không phân biệt được đâu là người đâu là yêu, đến nỗi bị yêu nghiệt mê hoặc? Tiểu nhân thà tin rằng Tùy Trần đại nhân nhất thời nhầm lẫn, ngộ nhận tôn phu nhân là yêu còn hơn. Sớm để Tuyệt Tâm đạo trưởng giúp tôn phu nhân giải oan, thì càng sớm lấy lại sự trong sạch về thanh danh cho tôn phu nhân. Thu thành chủ là người thông minh tuyệt đỉnh như vậy, sao tới điểm này cũng không hiểu?”

Thu Hàn Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, điềm đạm đáp: “Tiểu vương gia hôm nay chỉ là nhân chứng mà thôi, hình như không có tư cách chỉ giáo bổn thành chủ nên làm thế nào, đúng không?”

Nghiêm Triều Tông vẫn rất hòa nhã: “Thành chủ đại nhân, những lời này của tiểu vương là nói với tư cách của một người bạn.”

“Ai là bạn của ai? Tiểu vương gia có trí nhớ kém thật. Mối ác giao của bổn thành chủ và phủ Khánh Vương, khắp kinh thành này ai mà không biết? Phùng đại nhân không biết sao? Bổn thành chủ hoàn toàn không thấy lạ khi ngài xuất hiện ở đây, đổi lại là bổn thành chủ, cơ hội ném đá lấp giếng thế này, e là cũng không dễ dàng bỏ qua.”

Sắc mặt Nghiêm Triều Tông thoáng biến đổi. “Tiểu vương gia tốt bụng nhắc nhở, lại bị lòng dạ của kẻ tiểu nhân nghi ngờ, Thu Hàn Nguyệt, sự bỉ ổi của người vẫn như xưa!”

“Tiểu vương gia...”

“Hai vị.” Phùng đại nhân rời chỗ, nghiêm mặt nói. “Án này vốn là án kép, liên quan tới cả ba địa phương, nhân chứng vật chứng cần phải được thu thập đầy đủ, không thể tùy tiện kết luận. Nếu hai vị tình nguyện hợp tác, hạ quan mời hai vị hãy ở lại đây, đợi hạ quan thu thập chứng cứ xong, sẽ lại thăng đường thẩm vấn, ý hai vị thế nào?”

Nghiêm Triều Tông lạnh lùng cất tiếng: “Nghe khẩu khí của Phùng đại nhân thì hình như là đã đánh đồng ta với thành chủ đại nhân? Danh là ngự sử mặt sắt lẽ nào ngài cũng phải kiêng nể e dè ai. Lẽ nào ngài quên thành chủ đại nhân không phải nhân chứng, mà là đương sự? Trước khi tìm được đầy đủ chứng cứ, thành chủ đại nhân chính là nghi phạm giết người diệt khẩu, chứ đừng nói phu nhân của thành chủ còn đang bị hiềm nghi là yêu nghiệt hiện thân...”

“Đối với những quy định của luật pháp, hạ quan tự nhận mình thuộc nằm lòng, không phải phiền tới tiểu vương gia nhắc nhở.”

Những lời nhắc nhở ấy khiến sắc mặt Nghiêm Triều Tông lại biến đổi.

Lúc này, Phùng đại nhân đã quay sang người khác, nói: “Thu thành chủ, trang trại tránh nóng của hạ quan ở nha môn thủ phủ, mời thành chủ đại nhân chuyển tới trong ngày, làm hàng xóm với hạ quan.”

“Được.”

“Cũng mời tôn phu nhân đến ở cùng thành chủ, hạ quan sẽ mời đại phu tới chữa trị ngọc thể cho tôn phu nhân.”

“Làm phiền Phùng đại nhân.” Thu Hàn Nguyệt đáp rất thoải mái.

“Tiểu vương gia, vì mối ân oán trước kia giữa ngài và thành chủ đại nhân, vị đạo trưởng Tuyệt Tâm mà ngài nói, hạ quan không tiện dùng. Hạ quan sẽ mời một cao nhân khác để trả lại thanh danh cho thành chủ phu nhân.”

Sự phẫn nộ của Nghiêm Triều Tông đã tan, y cười: “Chắc vị cao nhân này nhất định là đức cao vọng trọng lắm, mới gánh nổi sự ủy thác của bách tính.”

“Hạ quan hiểu rồi.”

“Vậy thì, tiểu vương sẽ ở lại đây, khi nào cần tiểu vương xin cứ cho gọi, tiểu vương cáo lui trước.”

Mấy năm nay, thành phủ của vị tiểu vương gia này hành động cẩn mật, hoàn toàn không còn manh động như năm đó nữa. Thu Hàn Nguyệt hiểu.

“Thành chủ đại nhân, hạ quan đã cho người chuẩn bị kiệu. Mời ngài dẫn đường, nghênh đón thành chủ phu nhân.”

“Làm phiền rồi, mời.” Vị ngự sử mặt sắt này không chỉ mặt sắt, mà tiến lùi cũng rất hợp lý, thực sự là người khó đối phó. Linh Nhi à, muốn bảo vệ nàng, lại phải hao tổn sức lực thể này, nàng phải báo đáp ca ca thế nào đây?

50. Chương 051

Chương 51

Lời nói kỳ lạ của cao tăng

“Ca ca, tại sao Linh Nhi phải nằm yên bất động? Linh Nhi lúc này buồn chán lắm, ca ca không nói, Linh Nhi không dám cử động.”

Tiểu nha đầu ngoan ngoãn như thế, khiến sự lo lắng của Thu Hàn Nguyệt lúc ở trên công đường giờ đã hoàn toàn biến mất, để bù đắp cho nàng, đầu tiên hẳn “trao đổi khí” một hồi với tiểu thê tử, khẽ hỏi: “Giờ còn buồn nữa không?”

“... Buồn, còn muốn ‘trao đổi khí’ nhiều hơn nhiều hơn nữa.”

Hắn lại cúi đầu khóa chặt đôi môi hồng, “Giờ thì sao?”

“... Vẫn còn muốn trao đổi khí nữa.”

Hắn lại tiếp tục, “Giờ thì sao?”

“Vẫn muốn, muốn nhiều hơn nhiều hơn.”

Hắn cười ngất, ôm chặt tiểu thê tử với cái miệng tham lam vào lòng: “Giờ không phải lúc, ngoan ngoãn nằm yên đây.”

Lời vừa dứt, bên ngoài đã có tiếng nói vọng vào, “Thành chủ, hạ quan đã mời Trương lang trung danh tiếng nhất bốn thành tới, không biết lúc này phu nhân có thể để lang trung bắt mạch không?” Thu Hàn Nguyệt thả rèm giường xuống, chấp tay sau lưng đứng bên cạnh, cao giọng: “Vào đi.”

Lang trung vào cùng Phùng đại nhân, không nói gì nhiều, đầu tiên là cầm bàn tay đang để bên ngoài rèm lên bắt, mày chau chặt: “Mạch tướng của phu nhân, nghe rất lạ.”

“Lạ thế nào?” Thu Hàn Nguyệt hỏi.

“Lúc thì rối loạn, lúc thì tĩnh lặng, khiến thảo dân khó lý giải.”

Hắn thoáng kinh ngạc: “Sáng nay thê tử vì thất kinh quá độ, trần trọc bất an, đặc biệt không chịu cho người lạ tới gần. Bốn thành chủ cũng có hiểu đôi chút về y thuật, nên đã bốc cho thê tử ít thuốc an thần. Lê nào thuốc do ta bốc không đúng sao?” Trong lúc nói, rút từ tay áo ra một tờ giấy nhỏ gấp đôi, đưa cho đại phu.

Lang trung vội vàng giở ra xem, đáp: “Đều là những loại giúp người ta tĩnh tâm thôi, chẳng trách mà phu nhân lại ngủ say như thế. Nhưng nếu uống nhiều loại thuốc này, sẽ dễ khiến người ta nghiện ngủ, e là thần trí bị tổn hại. Thứ lỗi cho thảo dân mạo muội, liệu thảo dân có thể quan sát sắc mặt của phu nhân không?”

“Không có gì phải giấu thầy thuốc, bốn thành chủ sẽ gọi thê tử dậy.” Hắn cúi người, thò vào trong rèm. “Linh Nhi, tỉnh dậy đi, dậy đi... đừng sợ, có ta ở đây với nàng.”

Đến khi rèm trướng được vén lên, hai người đứng ngoài thấy sắc mặt Linh Nhi, không tránh khỏi sửng sốt.

Thấy người lạ, Linh Nhi sợ hãi quay đi, “Ca ca, họ là ai?”

“Là đại phu, tới khám bệnh cho Linh Nhi.”

“Hai người đều là đại phu sao? Vậy Linh Nhi đều gọi là ‘đại phu ca ca’ ư?”

“Ngoan, để đại phu khám bệnh cho Linh Nhi, khám xong Linh Nhi sẽ không khó chịu nữa.”

“Linh Nhi không khó chịu, Linh Nhi chỉ muốn ngủ, Linh Nhi không muốn gặp họ, Linh Nhi chỉ muốn ca ca...”

Tiểu phu nhân nũng nịu, thành chủ đại nhân dỗ dành, hai người họ vô cùng tự nhiên. Nhưng người ngoài nhìn vào, lại có cách kiến giải khác.

Lang trung nháy mắt với ngự sử đại nhân, sau đó cùng khum tay hành lễ với thành chủ đại nhân, rồi lui ra ngoài.

“Đại nhân, thành chủ phu nhân hành vi như một đứa trẻ, rõ ràng là sau khi bị kinh động, thần trí đã bị tổn thương, để lại di chứng. Với kiểu bệnh trạng thể này, dùng thuốc để điều trị, e sẽ không diệt trừ được tận gốc, thảo dân y thuật nông cạn, xin đại nhân hãy mời inh khác.”

Lang trung muốn rút lui, Phùng đại nhân cũng không làm khó, trong lòng nghĩ thành chủ phu nhân yếu ớt trẻ con như thế, chẳng có sắc khí của yêu ma, giống yêu chỗ nào?

“Bước đi này của người có dụng ý gì?” Ngụy Di Phương nhìn qua khe cửa, khi thấy hai người bên ngoài đi xa, mới quay lại hỏi.

Vừa rồi nàng ta nấp trong giường cùng Linh Nhi, đưa cổ tay mình cho đại phu bắt, dùng nội lực làm loạn mạch.

“Muốn tên ngự sử đầu đá đó tin Linh Nhi bị bệnh thì làm được gì? Kể một lòng muốn người chết là Nghiêm Triều Tông.”

“Ném chuột sợ vỡ bình, người mà ta kị, không phải Nghiêm Triều Tông, mà là thanh thượng phương bảo kiếm của hoàng thượng, đặc biệt khi người cầm thanh bảo kiếm ấy là một ngự sử mặt sắt với nguyên tắc làm việc cứng nhắc, phải tìm ra bằng được sự thật mới thôi. Chỉ cần Phùng đại nhân đó khẳng định Linh Nhi là phạm nhân, thì Nghiêm Triều Tông cũng phải chịu thôi.”

“Nhưng Phùng đại nhân đã đi mời cao nhân rồi, trên thế gian này, chỉ có vàng thật mới không sợ bị thử lửa mà thôi.” Ngược lại, sợ bị thử lửa thì không phải vàng thật.

“Vậy thì phải tìm một cục vàng cho họ đi thử.”

“Ai là vàng thật?”

“Nàng.”

“Chẳng phải người không muốn dùng thuật thay đổi khuôn mặt của Mạch Tịch Xuân hay sao? Đổi chủ ý rồi à?”

“Đổi một nửa.”

Bảy ngày sau, một vị cao tăng xuất hiện ở thủ phủ nha môn Giang Thành. Hôm sau, Phùng ngự sử thăng đường, truyền hai bên đương sự tới, phu nhân thành chủ cũng có mặt trong số đó.

“Giới Điền đại sư, phu nhân thành chủ là người hay là yêu, phiền pháp nhãn của ngài, tiến lên trước một bước để phân biệt.”

“Bần tăng không cần phải bước lên.” Giới Điền đại sư, đệ tử đích truyền của Thiên Lũng hoàng triều đệ nhất cao tăng Vô Văn, luận về đức hạnh, danh tiếng mặc dù không bằng sư phụ, nhưng việc hành nghề này thì cả nước đều hay. “Trong công đường này không có yêu khí, bần đạo có cảm nhận như thế.”

“Xin đại sư hãy nói rõ hơn.”

“Việc vật hóa người, không có.”

“Không có?” Nghiêm Triều Tông đột nhiên xông lên trước, là kẻ đầu tiên đưa ra thách thức. “Phu nhân thành chủ đã từng bị Tùy Trần đạo trưởng đánh cho hiện nguyên hình, vị tiểu đạo trưởng này tận mắt chứng kiến nàng ta là do một con hồ ly hóa thành, đại sư đường đường là một cao tăng, sao có thể biến đen thành trắng?”

“Vị thí chủ này, bản đạo chưa từng nói dối. Phu nhân thành chủ tuyệt đối không phải do yêu nghiệt hóa thành.”

“Người...” Nghiêm Triều Tông tức giận quay người, ngón tay bên tay phải thò ra khỏi tay áo, ra hiệu cho đệ tử của Tùy Trần. Tiểu đạo hiểu ý, lập tức lấy từ trong ngực áo ra một tấm bùa màu vàng, miệng lầm nhảm đọc chú, rồi hất tay ném lá bùa về phía mục tiêu.

Hoàng bùa vừa khéo rơi trên đỉnh đầu của thành chủ phu nhân. Hành động này, Thu Hàn Nguyệt không kịp đề phòng, hần đành nín thở đứng đợi. Song, thành chủ phu nhân vẫn là thành chủ phu nhân, yếu ớt dựa vào bên người thành chủ, lầm bầm nói: “Ca ca, Linh Nhi không muốn gặp họ, Linh Nhi sợ...”

Tiểu đạo hét lớn: “Không thể nào, chính mắt ta nhìn thấy mà, sư phụ đã đánh cho nàng ta hiện nguyên hình.”

Giới Điền đại sư lắc đầu: “Bản tăng nói rồi, vị thành chủ phu nhân này tuyệt đối không có gì khác thường. Có điều trên người thành chủ phu nhân, có mùi của Vu nhân.”

Thu Hàn Nguyệt kêu lên: “Có lẽ là mùi hoàng tộc. Lẽ nào Giới Điền đại sư chưa từng thấy có mùi này trên người những người trong hoàng tộc hay sao?” Thiên Lũng hoàng triều và Vu tộc có liên quan, đây là bí mật đã được hoàng triều công khai, không phải vậy sao?

Giới Điền cũng đáp: “Bản tăng chỉ nói sự thật mà thôi. Bản tăng cũng có lời muốn cảnh báo thành chủ.”

“Mời đại sư.”

“Chữa bệnh bên ngoài không bằng chữa trị tận gốc, bệnh mãn tính phải chữa trị sớm.”

Nói vậy là thế nào? Hoàn toàn không có sự thâm cao khó dò của phật gia, cũng chẳng phải những lời chỉ dạy soi sáng tâm hồn, nghe cứ như là cao tăng không muốn làm cao tăng nữa, muốn đổi sang nghề y vậy.

Người nghe không hiểu, Giới Điền đại sư đã cáo lui rồi đi, đến vội vã đi vội vàng.

Tiểu đạo vẫn đang lầm bầm: “Không thể nào, chính mắt ta nhìn thấy, nàng ta là hồ ly, sư phụ ta...”

“Vậy lệnh sư có nói cho người biết, hần từng có hành vi bất chính, bị Thiên Nhạc sơn đuổi khỏi sư môn không?” Thu Hàn Nguyệt thỉnh giáo.

“... Không thể nào!”

“Về điểm này, tiểu vương gia có thể xác nhận lại cho người, ừ sao tiểu vương gia cũng có giao tình thân thiết với các vị đạo trưởng ở Thiên Nhạc sơn.”

Sự việc thay đổi, Nghiêm Triều Tông sợ mình không khống chế được cảm xúc, nhẩn nại im lặng.

Phùng đại nhân đập bàn tuyên án, tiểu đạo nhân vu cáo hoàng thân quốc thích, bắt giam đợi ngày hành hình.

Việc thành chủ giết Tùy Trần, đợi thành Phi Hồ thu thập đủ chứng cứ sẽ lại đem ra xét xử.

Nghiêm Triều Tông có ý mượn việc công để báo thù riêng, trên công đường, đã bị Phùng đại nhân trách mắng với lời lẽ nặng nề một canh giờ, rồi thả cho hần về quán trọ tự vẫn.

Tiểu vương gia của phủ Khánh Vương sau khi quay về quán trọ, quả nhiên đóng cửa trong phòng suy nghĩ rất lâu, đột nhiên nhảy dựng lên, giậm chân kêu: “Thành chủ phu nhân đó từ đầu tới cuối dùng mạng che mặt, ai biết là thật hay giả? Sao ta lại quên không yêu cầu Phùng ngự sử bảo cô ta bỏ mạng che mặt xuống chứ?”

51. Chương 052

Chương 52

Thành chủ thất sắc

Giới Điền đại sư đi đến vội vàng, Linh Nhi vượt qua kiếp nạn này một cách nhanh chóng. Sự việc kết thúc, nhưng án vẫn chưa xong, đương sự không thể rời đi quá xa, Thu Hàn Nguyệt cùng thê tử trở về, ngày ngày không đi đâu, an phận thủ thường, làm tròn bổn phận chấp pháp của mình.

Còn Linh Nhi, có đùi gà ăn, có ca ca ở bên cạnh, nên cũng yên tâm, hơn nữa ở đây ca ca không phải bận rộn công việc vất vả, nên nàng thường xuyên thích làm biếng là làm biếng, thích quán quýt là quán quýt, vui sướng vô tận. Chỉ là, thời tiết càng ngày càng nóng, tiểu nha đầu cũng càng ngày càng lười, hai buổi trưa, nàng bèn biến thành tiểu hồ ly chui xuống gầm giường tránh nóng, khiến Thu Hàn Nguyệt sợ tới toát mồ hôi lạnh, từ đó không dám rời nàng đi đâu nửa bước.

Hôm nay, trời có mưa nhẹ, không khí bỗng trở nên dễ chịu vô cùng, Linh Nhi tinh thần sảng khoái, nghe thấy mấy đứa trẻ trong nội viện đang đông dặc đọc sách, nói là làm, cũng đòi đi đọc sách học chữ. Thu Hàn Nguyệt mang giấy bút đến, đích thân dạy tiểu thê tử học.

“Thành chủ đại nhân, bên ngoài có người tên Minh đại gia đến, nói muốn gặp thành chủ...”

“Người ta muốn gặp không phải thành chủ.” Một cánh tay giơ lên gạt phắt kẻ hầu kia ra, rồi bước thẳng vào.

Thu Hàn Nguyệt ngược mắt lên nhìn, cũng chẳng buồn đứng dậy đón tiếp, chỉ điềm đạm hỏi: “Các hạ có việc gì?”

Người vừa đến nhắc nhắc tay áo, trên mặt nở nụ cười tươi như gió xuân: “Linh Nhi, nàng khỏe không?”

Đang quỳ trong chiếc ghế rộng, cầm bút phũ phịch luyện viết chữ, Linh Nhi nghe có người gọi, đôi mắt to long lanh ngược lên nhìn, trên trán trên má trên cổ đều bị dính mực, làm nổi bật nụ cười xinh đẹp yêu kiều, nàng gọi: “Minh Hạo ca ca!”

“Mấy hôm không gặp, Linh Nhi có nhớ Minh Hạo ca ca không?”

Linh Nhi gật đầu, những chiếc nơ trên tóc cũng lúc lắc theo, khuôn mặt vui mừng hơn hớn: “Không nhớ!”

“...” Thu Minh Hạo ngẩn ra: Nếu đã không nhớ còn cười ngọt ngào như thế, nói năng thẳng thắn và gật đầu như thế làm gì?

Thu Hàn Nguyệt che miệng cười, nhắc: “Linh Nhi, đến giờ ngủ rồi, vào trong phòng ngủ đi.”

“Ca ca không vào cùng Linh Nhi sao?”

“Nàng vào trước đi.”

“Ừm.” Ngoan ngoãn đặt bút xuống, rồi nhảy chân sáo vén rèm đi vào.

Thu Minh Hạo lấy từ trong lòng ra một vật gì đó, thành công giữ đôi chân nhỏ lại. “Hôm ấy Linh Nhi đi nhanh quá, mà quên mất vật này rồi.”

“Tiểu tiểu tiểu Linh nhi?!”

Thu Hàn Nguyệt sắc mặt có vài phần xao động.

“Chẳng phải chỉ là Tiểu tiểu tiểu Linh Nhi thôi sao? Linh Nhi còn cần nó nữa ư?”

“Cần, cần, Linh Nhi cần, Minh Hạo ca ca đã nhận lời Linh Nhi rồi, không thể không cho!” Linh Nhi sốt sắng nhảy lên, khuôn mặt nhỏ căng thẳng, vội vàng lên tiếng.

“Sao lại không cho chứ?” Nụ cười yêu chiều xóa tan vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt. Trái tim có kiên cường tới đâu, khi đứng trước tiểu nha đầu, cũng không thể không mềm đi. “Minh Hạo ca ca đã đến đây, đương nhiên là vì muốn giao nó cho Linh Nhi rồi.”

“Cảm ơn Minh Hạo ca ca!”

Thu Hàn Nguyệt giơ một ngón tay lên chạm vào má của tiểu nha đầu, dịu giọng hỏi: “Thích tới mức ấy sao?”

“Thích!” Bàn tay trắng trẻo mềm mại cầm “Tiểu tiểu tiểu Linh Nhi” giơ lên, “Đây là Tiểu tiểu tiểu Linh Nhi, ca ca có thích không?”

“... Thích.” Có thể nói không thích sao?

“Ca ca thích, Linh Nhi tặng cho ca ca!” Thứ gì tốt nhất trên đời này, cũng đều phải chia sẻ với ca ca mới đúng.

“... Được.” Thu Hàn Nguyệt lập tức nắm lấy vật đó trong tay, cười mê hồn, giọng nói cũng rất vui vẻ.

“Linh Nhi của ta ngoan như vậy, ca ca càng thích hơn.”

“Hi ~”

“Đi ngủ đi.”

“Ồ. Ca ca mau vào ngủ nhé.” Lần này thì thật sự vui vẻ vào đi ngủ.

Thu Hàn Nguyệt quay lại nhìn người đàn ông đang trố mắt há miệng đầy thích thú ngắm nhìn tiểu thê tử của người khác kia, hần mím cười thể hiện phong độ của mình, nhưng vẫn không đứng dậy, hỏi: “Nói đi, các hạ có chuyện gì?”

Người kia thôi không nhìn theo Linh Nhi nữa, chẳng đợi mời tự ngồi xuống, tự nhắc bình rót trà, rồi tự nhấp môi thưởng thức: “Tính khí của Hàn Nguyệt vương thúc, giống hệt như những gì phụ hoàng nói.”

“Các hạ hãy thận trọng, trên giang hồ, tai vách mạch rừng. Nếu ngài xảy ra chuyện gì trước mặt ta, ta làm sao gánh vác cho nổi?”

Thu Minh Hạo nhướng mày, “Nếu tường có tai, lại qua mắt được hai người bọn ta sao?”

“Thái tử điện hạ đánh giá ta cao quá rồi.” Quên bém mắt, Phùng đại nhân là quan ở kinh thành, sao có thể không biết mặt Thái tử điện hạ chứ?

“Giới Điền đại sư đi rồi, sẽ có người khác tới.”

Thu Hàn Nguyệt nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Linh Nhi rất đáng yêu, một tiểu nha đầu đáng yêu như vậy, đâu thể chỉ một mình Hàn Nguyệt vương thúc biết thưởng thức.”

“Ngài muốn nói gì?”

“Nếu tiểu diệt tranh giành Linh Nhi với vương thúc, vương thúc sẽ phản kích thế nào?”

“Giới Điền đại sư là ngài mời tới phải không?” Thu Hàn Nguyệt không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Quả nhiên không thể qua được mắt vương thúc.”

“Nói mục đích của ngài đi.”

“Sao? Tiểu diệt còn chưa nói rõ ư?” Thu Minh Hạo tỏ vẻ kinh ngạc, “Tiểu diệt tưởng rằng mình vừa đã nói rồi.”

Nụ cười trên môi Thu Hàn Nguyệt dịu dàng ôn hòa giống như cây đao chưa được rút ra khỏi vỏ, “Bảy năm trước, cho phép thái tử phi Ngụy Lộng Phương rời khỏi Qn Diên, dâng tấu lên hoàng hậu, hủy bỏ hôn ước giữa nàng ta và thái tử, đồng thời chỉ bốn tháng sau đã được gả ột tiểu thị vệ trong phủ, rồi quê đi xa. Không biết khi ấy, thái tử điện hạ có được tự tại thoải mái như hôm nay không?”

Nếu đối phương muốn dùng cách đánh giáp lá cà, thì hẳn lại muốn đánh nhanh thắng nhanh? Công kích thẳng vào trái tim, không phải chỉ là sở trường của thái tử điện hạ, mà thành chủ thành Phi Hồ cũng chẳng chịu thua kém.

Thu Minh Hạo sắc mặt có chút biến đổi, khóe miệng nhếch lên, “Hàn Nguyệt vương thúc hà tất phải nhắc lại chuyện xa xưa ấy?”

“Thái tử điện hạ cũng nên biết cảm giác của việc bị người khác nhắc đến chuyện mà mình quan tâm nhất là thế nào.”

“Cảm giác đúng là không dễ chịu, nhưng cũng không tệ, vương thúc nếu muốn làm tổn thương tiểu đệ, thì nên lấy ngay những việc vừa xảy ra gần đây, chứ đừng lôi mấy chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi ấy ra nói.”

“Những chuyện xảy ra gần đây là gì? Ngụy Lộng Phương sau khi kết hôn đã có một con trai, phu thê ân ái, vui vẻ hòa hợp?”

“Ha ha ha...” Thu Minh Hạo phá lên cười từng tràng dài, vị Hàn Nguyệt vương thúc này, không hổ là do chính tay hoàng thân nuôi dạy, lời nào cũng như muốn dồn người ta vào góc chết, không dễ đối phó chút nào.

“Lão Khánh vương năm xưa theo tiên hoàng bình định thiên hạ, từng lập công lớn, khi tiên hoàng đi nhằm vào ma trận khói độc của quân địch, lão Khánh vương đã không tiếc thân mình để phá trận, giúp tiên hoàng giữ được tính mệnh. Tiên hoàng kiên trì được cho tới khi binh cứu viện đến. Tiên hoàng đã hạ chỉ rõ ràng, hậu nhân của phủ Khánh Vương sau này được phép hưởng ‘tam bất sát’, tức là không phạm mưu nghịch đại tội không giết, không gian dân trọng ác không giết, không tùy ý sát hại dân thường không giết. Nghiêm Triều Tông là người biết lợi dụng sơ hở nhất, hắn muốn dùng ‘tam bất sát’ để gây phiền phức cho vương thúc, không phải chuyện khó.”

“Vì vậy?”

“Hôm đó trên công đường, Giới Điền đại sư không nói dối, thành chủ phu nhân đây là người không phải yêu. Còn thành chủ phu nhân ngoài công đường, đại sư cũng đã gặp rồi, đại sư không vạch trần vương thúc, không phải vì nể mặt tiểu đệ, mà là vì sự thuần khiết ngây thơ của Linh Nhi. Nhưng, Khánh Vương phủ quan hệ mật thiết với Thiên Nhạc sơn, kiên quyết muốn làm tròn nghĩa vụ trừ yêu diệt quái, chúng chẳng quan tâm tới việc Linh Nhi ngây thơ chứ không gây nghiệp chướng gì cho bách tính, khi ấy Hàn Nguyệt vương thúc liệu có thể đảm bảo an toàn cho Linh Nhi không?”

Thu Hàn Nguyệt điềm tĩnh như nước: “Nói đi, mục đích của ngài.”

“Tiểu đệ muốn thay vương thúc bảo vệ cho Linh Nhi, thế nào?”

Công đường lại bắt đầu thẩm án, nhanh hơn mấy ngày so với suy nghĩ của Thu Hàn Nguyệt.

Ngự sử mặt sắt vì muốn nhanh chóng kết thúc án này, nên đã cho người đi gấp về thành phủ nha môn thành Phi Hồ, thu thập chứng cứ liên quan, ngày hôm sau đã thăng đường xử án, để cho đôi bên được đối chất.

Song, công đường hôm nay, nhìn đã thấy không thể diễn ra thuận lợi.

Nghiêm Triều Tông lên tiếng phản bác. “Thành Phi Hồ là địa bàn của Thu Hàn Nguyệt, những lời làm chứng đấy, ai biết có bị can thiệp chưa, thật sự rất khó tin, cho dù Phùng đại nhân ngài mặt sắt vô tư, nhưng sao có thể ngăn được hắn ta cho người làm chứng giả chứ?”

“Giới Điền đại sư đứng là cao tăng của đại thành, không có gì phải nghi ngờ, nhưng ngày hôm đó thành chủ phu nhân che mặt trên công đường, chẳng ai biết có phải thành chủ phu nhân thật hay không, Giới Điền đại sư có thể phân biệt người và yêu, nhưng không thể phân biệt được thật và giả? Liệu có đáng tin không? Nếu có người muốn lợi dụng việc Phùng đại nhân đã từng gặp mặt thành chủ phu nhân một lần, mà có ý đồ khuấy cho nước đục để bắt cá, thì luật pháp ở đâu? Uy nghiêm của Phùng đại nhân ở đâu?”

Thu Hàn Nguyệt lạnh lùng đáp: “Tiểu vương gia cố chấp nói thê tử của ta là yêu, không biết có ý đồ gì đây?”

“Vì công lý, vì cái chết oan uổng của Tùy Trần đạo trưởng!” Từng lời từng chữ rất rõ ràng.

“Không phải là vì bao nhiêu năm nay người của Khánh Vương phủ các ngài vẫn thêm muốn cái mạng này của bốn thành chủ ư?”

“Thu Hàn Nguyệt ngươi dám nói như thế?” Nghiêm Triều Tông trợn ngược mắt lên, sắc mặt trắng xanh lẫn lộn. “Tỷ tỷ ta vốn bị ngươi bỏ rơi nên mới chết, đến nay ngươi chẳng chịu nhận lỗi, thật đúng là đồ đàn ông hèn hạ không biết điều!”

“Lệnh tỷ là bạn của bốn thành chủ, bất luận lúc nào bốn thành chủ cũng có thể thề với trời xanh rằng, bốn thành chủ và lệnh tỷ chưa từng có tình cảm vượt quá giới hạn bạn bè, là do lệnh tỷ hiểu lầm...”

“Thu Hàn Nguyệt, ta giết ngươi!” Nghiêm Triều Tông đột nhiên rút thanh đao giắt ở thắt lưng nha dịch đứng cạnh đấy, xông lên nhằm Thu Hàn Nguyệt mà chém.

Biến cố xảy ra quá nhanh, nháy mắt công đường náo loạn.

“... Ngăn tiểu vương gia lại!” Phùng đại nhân cao giọng quát.

Hộ kiểm thị vệ do đích thân hoàng thượng phái đến lập tức xông ra, ngăn Nghiêm Triều Tông lại.

Thu Hàn Nguyệt giật lùi về phía sau, lạnh lùng đứng nhìn. Chọc tức Nghiêm Triều Tông là hấn cố ý làm vậy. Người này rõ ràng xuất hiện với mục đích dùng việc công để báo thù riêng, nhưng mỗi lời mỗi câu từ trong miệng y thốt ra thì đều là vì chính nghĩa, vì bách tính, hấn bèn học ngay cách của y, thẳng thắn vạch ra nguyên nhân gây nên ân oán giữa hai nhà, để y phải lộ mặt.

“... Tỷ tỷ ta chết đã bao nhiêu năm như vậy, đến hôm nay ngươi vẫn không chịu thừa nhận tỷ ấy, ta vì tỷ tỷ của mình, nhất định giết ngươi!”

Nghiêm Triều Tông bị mấy đại nội thị vệ cao lớn kẹp chặt, hai mắt như phóng hỏa nhìn chằm chằm Thu Hàn Nguyệt, chỉ hận không thể ăn thịt hút máu hấn.

“Tiểu vương gia, xin đừng nóng vội.” Giọng nói sang sảng vững vàng, vang lên từ bên ngoài công đường. Bách tính đứng ngoài cửa công đường vô thức chia làm hai hàng, nhường đường ột đạo nhân mặc áo xanh bước vào.

Nghiêm Triều Tông lập tức hạ hỏa, mắt rưng rưng, “Tuyệt Tâm đạo trưởng...”

“Bần đạo đến rồi.” Đạo nhân thi lễ với các bên. “Bần đạo Tuyệt Tâm, bái kiến các vị thí chủ. Phùng đại nhân, bần đạo không được mời mà tự đến, chỉ vì muốn trừ yêu diệt ma, mong đại nhân rộng lượng hải hà.”

“Giới Điền đại sư nói ở công đường này không có yêu, vậy ‘yêu’ mà đạo trưởng muốn trừ ở đâu?”

“Bần đạo không dám so bì với Giới Điền đại sư, bần đạo chỉ làm việc mà bần đạo nên làm thôi.” Nói tới đây, Tuyệt Tâm đạo nhân đột nhiên nhìn quanh, rồi ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh: “Thu thí chủ, ngài còn không chịu tỉnh ngộ sao? Ngài muốn bảo vệ cho yêu nghiệt tới khi nào nữa?”

“Ngươi đang nói chuyện với bốn thành chủ ư?” Thu Hàn Nguyệt không giận, ngược lại còn phá lên cười, để lộ hàm răng trắng lấp lánh.

Tuyệt Tâm đạo trưởng khê sững lại, nhướn mày lên: “Triệu chứng của việc chìm đắm mê muội mĩ sắc, chỉ thấy cơ thể như hoa như ngọc mà không biết sát khí nặng nề, Thu thí chủ hãy tự cứu mình và cũng là cứu người, hãy tỉnh ngộ, quay đầu là bờ.”

“Đạo trưởng vất vả rồi, bốn thành chủ xin lĩnh giáo.”

“Thí chủ u mê cố chấp, hại người hại mình, đến cuối cùng, hối hận thì đã muộn.”

“Đạo trưởng thật nhân ái, bốn thành chủ cảm kích vô cùng.”

“Nếu đã vậy, thí chủ hãy giao yêu nghiệt ra, giúp chúng sinh thoát họa.”

“Yêu nghiệt thì liên quan gì tới bốn thành chủ? Lẽ nào đạo trưởng nghi ngờ bốn thành chủ là yêu...” Thu Hàn Nguyệt thần sắc thông dong, lời lẽ đầy chế giễu, nhưng, khóe mắt đã liếc thấy một bóng người đang tiến lại gần cùng cơ thể nhỏ bé màu trắng trong tay người đó, sắc mặt thoáng biến đổi: “Mạch Tịch Xuân, ngươi làm gì thế?”

Hấn nhanh nhẹn xông đến trước mặt Mạch Tịch Xuân, nắm chặt cổ tay y.

Mạch Tịch Xuân né người tránh được, ánh mắt đầy vẻ hối lỗi, nhưng cũng có cả sự kiên định không thể lay chuyển, “Xin lỗi, Tứ sư huynh.”

“... Đưa nàng cho ta!” Chỉ trong nháy mắt, quý công tử nho nhã đã biến thành ngọc diện diêm vương, Thu Hàn Nguyệt cố gắng giữ lại chút bình tĩnh cuối cùng, giọng đã đành lại. “Mạch Tịch Xuân, mau giao nàng cho ta, thì chúng ta vẫn là huynh đệ.”

“Tứ sư huynh.” Mạch Tịch Xuân đường đường một trang nam tử, mà ghen ngào như sắp khóc. “Trước khi đệ tròn tám tuổi, phụ thân mẫu thân ân ái, cả nhà vui vẻ, là một gia đình hạnh phúc nhất thế gian này... nhưng chính thứ này, chính là hồ yêu, mê hoặc phụ thân đệ, khiến ông biến thành một kẻ bạc tình vứt vợ bỏ con, khiến mẫu thân đệ buồn rầu mà chết, khiến gia đình đệ tan đàn xẻ nghé, sau đó, hồ yêu hút cạn tinh huyết của phụ thân, khiến ông phơi xác đồng hoang! Nếu không nhờ Tuyệt Tâm đạo trưởng, đệ cũng không thể tìm được hồ yêu để trả thù! Tứ sư huynh, huynh là một người hiểu biết sáng suốt như vậy, sao có thể giẫm vào vết xe đổ của phụ thân đệ chứ?”

“Vậy ư?” Thu Hàn Nguyệt ánh mắt nóng rực, hai tay giơ ra phía trước, hạ giọng nói: “Giao nàng cho ta trước, chuyện khác, chúng ta từ từ làm rõ, nào, đưa nàng cho ta...”

“Không được, Tứ sư huynh, không được! Cho dù vì chuyện này mà huynh hận sư đệ là ta, ta cũng quyết không để con hồ yêu này làm hại chúng sinh, nàng ta là...”

Thu Hàn Nguyệt chậm rãi cất tiếng cười. “Tịch Xuân, đệ nhìn cho rõ, nàng ấy không phải là con hồ ly hại chết phụ thân đệ, ngay đến khả năng tự bảo vệ mình nàng ấy còn không có đừng nói tới hại người. Đệ hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, từ bao giờ lại bắt nạt kẻ yếu thế kia? Đệ hãy...”

“Haizz!” Tuyệt Tâm đạo trưởng ngửa cổ lên trời mà than, “Đến giờ này phút này, Thu thí chủ vẫn còn không chịu hối cải, đủ thấy yêu nghiệt này đã mê hoặc Thu thí chủ tới mức nào rồi. Tịch Xuân, giao yêu nghiệt cho ta, bản đạo sẽ khiến yêu nghiệt này hóa thành hình người trước mặt tất cả, sau đó sẽ dùng lửa để thiêu, để mọi người hiểu rằng, cho dù biến ra hình dạng xinh đẹp yêu kiều tới đâu, cuối cùng cũng chỉ là đồng xương trắng!”

52. Chương 053

Chương 53

Huynh đệ trở mặt

Những phạm nhân, là những người dễ bị ảnh hưởng và kích động bởi yếu tố bên ngoài nhất, nếu trong một môi trường khoảng mười người mà có tám chín người làm việc thiện, họ sẽ nghiêng về bên thiện; nhưng trong mười người mà có tới tám chín người làm việc ác, thì họ sẽ nghiêng theo phía ác.

Những người ngấp nghé ở ngoài cửa công đường, lý do ban đầu họ đứng ở đó, là vì bất bình thay Tỳ Trần đạo trưởng, sau khi biết rằng người lấy mạng đạo trưởng là người trong hoàng tộc, là huynh đệ thân cận của đương kim thánh thượng và cũng là thành chủ của một thành, họ không hèn mà cùng nín thở, đứng nguyên tại chỗ nhằm mục đích xem náo nhiệt. Nhưng, biến cố đột nhiên xảy ra, có người cầm một con hồ ly lông trắng, chỉ vào nó nói rằng đó chính là thành chủ phụ nhân, khiến tâm trạng những người đứng xem bỗng dưng bị kích động mạnh mẽ.

Yêu quái, yêu quái là gì? Yêu quái là súc sinh, là dị loài, sẽ hại mạng người sẽ hút máu người, là thứ không thể chấp nhận được trên thế giới này, đặc biệt khi nghe đạo trưởng nói sẽ thiêu chết con yêu tinh đó ngay tại công đường trước sự chứng kiến của mọi người, càng khiến lòng người hào hứng mong được thấy cảnh ấy, sống cả trăm năm chưa chắc đã được chứng kiến một lần, hôm nay vô tình gặp, đúng là đời này không sống uống.

“Thiêu chết nó đi, thiêu chết nó đi!”

“Thiêu chết yêu tinh, để kiếp sau nó không dám làm yêu tinh nữa, không dám hại người nữa!”

“Thiên chết nó, thiên chết nó...”

Những tiếng ồn ào đó, Thu Hàn Nguyệt nghe mà như không hiểu, hai mắt hần chỉ nhìn chăm chăm vào đám lông trắng như tuyết kia, khuôn mặt anh tuấn chẳng có bất kỳ biểu hiện gì, trống rỗng.

Mạch Tịch Xuân thấy vậy, giật lùi về phía sau một bước, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác hồi hận, nhưng cũng tỏ ra kiên định, nói: “Tứ sư huynh, thật sự xin lỗi...”

“Tịch Xuân, mau đưa yêu nghiệt đây!” Tuyệt Tâm đạo nhân nghiêm mặt quát.

Thu Hàn Nguyệt đột nhiên nhún người, tay trái túm chặt vai Mạch Tịch Xuân, tay phải đoạt lấy hồ ly.

Mạch Tịch Xuân mặc dù lúc nào cũng trong trạng thái phòng bị, nhưng cũng phải miễn cưỡng lắm mới tránh được, né người qua, hai tay vội vàng giơ về phía trước, định đưa yêu nghiệt mà trong mắt y là không thể chấp nhận dung nạp được kia cho Tuyệt Tâm đạo nhân.

“Nếu đệ còn niệm tình huynh đệ giữa hai ta, thì hãy mau dừng lại.” Thu Hàn Nguyệt nói.

Mạch Tịch Xuân ngẩn người.

Và trong lúc y do dự đó, một bóng người từ phía sau công đường vọt tới, nhanh nhẹn cướp lấy tiểu hồ ô vào lòng, rồi lại nhanh chóng lùi về phía sau.

“Dừng hết lại cho bổn vương.” Giọng nói đó, không à cũng không thấp. “Thái tử ở đây, kẻ nào dám làm loạn, giết không cần hỏi!” Giọng nói này, lại hét vang như sấm, khiến mọi người có mặt ở đó, trừ Thu Hàn Nguyệt, đều vô cùng kinh sợ, đám người đứng bu ở cửa công đường đang huyền não không ngừng bỗng dưng lặng ngắt.

Phùng đại nhân từ nãy tới giờ vẫn chau mày im lặng quan sát vội vàng rời khỏi chỗ ngồi ở công án, vén áo bào quỳ xuống hành lễ: “Vi thần bái kiến thái tử điện hạ.”

Nghiêm Triều Tông càng kinh ngạc hơn, trong lúc quỳ xuống hành lễ, trong đầu bần khoản, không hiểu tại sao người này lại xuất hiện ở đây.

Những người khác thấy thế, bất luận là nha dịch trong công đường hay bách tính tới xem náo nhiệt, cũng đều nhất loạt quỳ xuống, tham kiến nhân vật mà ngày thường họ chỉ thấy trong kịch kia.

“Phùng đại nhân.” Thu Minh Hạo cho thị vệ hai bên lui ra, nói: “Ai cũng nói ngài thiết diện như sơn, kỷ luật nghiêm minh, trên công đường nếu không xét hỏi, thì tĩnh lặng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi, không khí áp bức kẻ phạm tội phải hiện nguyên hình, nhưng sự náo loạn vừa rồi là thế nào?”

Phùng đại nhân mặt rịn mồ hôi, cúi đầu: “Là vi thần tặc trách, nhưng vụ án lý kỳ như thế này, lần đầu tiên vi thần thẩm lý, nên cũng có sai sót, mong điện hạ giáng tội.”

“Nói là tội thì chưa phải, nhưng phải xử cho rõ ràng vụ án này, bình thân.” Thu Minh Hạo cầm “cục bông” trong tay lên, vẫn còn đang say giấc, đẹp tới mức khiến người ta bàng hoàng, thì ra tiểu nha đầu này dù là người hay là hồ, đều làm cho người khác yêu không nỡ rời xa. “Còn về tiểu hồ ly vô tội này, bổn vương sẽ đưa nó đi.”

“... Thái tử điện hạ muốn mang nó đi?”

“Có vấn đề gì không?”

“Căn cứ vào tình hình vừa rồi, thì con hồ ly đó có liên quan tới vụ án...” Người hay là vật? Thật chẳng biết dùng từ gì cho nó. “Vi thần cả gan hỏi một câu, thái tử điện hạ muốn biết về vụ án này?”

Thu Minh Hạo lắc đầu, “Bổn vương ra ngoài lần này, là xin phụ hoàng cho nghỉ phép, chỉ muốn đi dạo chơi thôi. Không giống Phùng đại nhân, cầm thượng phương bảo kiếm, thay trời hành đạo, trừ gian diệt ác. Án mà Phùng đại nhân thụ lý, bổn vương không có quyền hỏi đến.”

“Nếu đã vậy, tại sao thái tử lại muốn mang con hồ ly đó đi? Nó vẫn là điểm mấu chốt của vụ án...”

“Con hồ ly này là thú cưng của phụ hoàng, làm nó bị thương, đừng nói Phùng đại nhân, đến bổn vương cũng không gánh được tội đâu.”

Phùng đại nhân ngăn người, “Nó không phải là ... của thành chủ đại nhân ư?” Thê tử? Ánh mắt Phùng đại nhân nhìn về phía một quý nhân khác.

“Nó đúng là do hoàng thượng ban tặng cho ta.” Thu Hàn Nguyệt đáp. Ban đầu, vì muốn đối phó với sự khó tính khắt khe của Bách Diêu, hắn đã xin hoàng thượng hạ chỉ, Linh Nhi đúng là được hoàng thượng ban hôn gả vào phủ đệ của thành chủ, cả thành này ai cũng biết, chẳng phải lời gian dối gì. “Nơi mà bốn thành chủ ở có tên thành Phi Hồ, nên có hồ ly cũng không phải việc gì đáng ngạc nhiên.”

Phùng đại nhân chau mày, nghiêm mặt nói: “Vây mong thành chủ đại nhân hãy giải thích rõ cho hạ quan được biết, con hồ ly này có thực đã tu luyện thành yêu không? Vị thành chủ phụ nhân mà Giới Điền đại sư gặp là giả hay thật? Thành chủ đại nhân giết Tùy Trần đạo trưởng là vì việc công hay việc tư?”

“Lý do bốn thành chủ giết Tùy Trần, đã bẩm báo lại với Phùng đại nhân rồi, Phùng đại nhân cứ việc điều tra những lời Thu mỗ nói là thật hay giả, Phùng đại nhân bảo bốn thành chủ nói, đương nhiên bốn thành chủ sẽ nói là thật, chỉ bằng Phùng đại nhân hãy tự điều tra. Còn về việc con hồ ly này đã tu luyện thành yêu chưa, cổ thư có nói: Phàm yêu ma quỷ quái, sẽ bắt hồn đoạt phách người bằng sự tàn ác của mình. Nhưng theo Phùng đại nhân quan sát, tiểu hồ ly này bất luận là người hay yêu, liệu có khả năng làm hại tới tính mạng con người không? Nếu Phùng đại nhân vẫn muốn bốn thành chủ phải nói rõ ràng, thì bốn thành chủ kiên quyết nói rằng không phải.” Vào lúc Thu Minh Hạo giành được Linh Nhi về tay, sự lo lắng trên sắc mặt Thu Hàn Nguyệt cũng đã giảm đi vài phần, thay vào đó, là nỗi ảo não không cần nghĩ cũng biết, nhưng hắn vẫn khéo léo giấu kín, phong độ ngời ngời trở lại là vị thành chủ đại nhân hòa nhã tùy hứng, thấu tình đạt lý kia của mình.

Phùng đại nhân vốn là cao thủ chốn quan trường, nhìn sắc mặt mà thấu lòng người vốn thuộc về bản năng, việc thành chủ trẻ tuổi ăn nói khéo léo nhằm giảm nhẹ tình tiết của câu chuyện rõ ràng là một kế sách, nhưng sắc mặt thành khẩn, ngữ điệu hòa nhã, hơn nữa khi nói chuyện hai mắt của vị thành chủ trẻ tuổi không hề né tránh mà luôn nhìn thẳng vào Phùng đại nhân, trong ánh mắt ấy thể hiện rõ sự kiên định tin tưởng rất rõ ràng...

Chứng cứ tìm được ở thành Phi Hồ, đúng như tiểu vương gia đã nói, chẳng có gì sai lệch; những lời làm chứng của trang chủ Tỉnh Xuân sơn trang, Phùng đại nhân cũng rất tin tưởng; còn về sự sùng bái của Xương Dương hầu trong kinh thành cần phải tra xét kỹ càng... Vụ án này vốn đã rối như tơ, phức tạp trăm đường, nay thái tử điện hạ lại thò một chân vào, loạn càng thêm loạn.

“Những lời này của thành chủ đại nhân, hoàn toàn không đúng, vô lý cùng cực!” Nghiêm Triều Tông lạnh lùng.

“Đúng thế.” Tuyệt Tâm đạo nhân vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói thành khẩn ý vị sâu xa: “Người và thú, mỗi loài có thiên đạo riêng, có thể giới riêng. Thú muốn thành người, là việc nghịch với đạo lý, trái với quy luật tự nhiên; thú thành người, sẽ làm việc ác mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào, và vì gian ác nên sẽ gây ra rất nhiều tai họa; tu thành yêu nghiệt, kết duyên với người, càng bại hoại đạo lý làm người, phá hỏng cương thường nhân giới. Dù là bất kỳ nguyên nhân nào, cũng không thể dung nạp yêu tinh trong thế giới này. Thu thành chủ, ngài nên tỉnh ngộ sớm, tránh để bị yêu nghiệt hại, hối hận thì đã muộn.”

Khóe miệng Thu Hàn Nguyệt nhếch lên cười mỉa mai, chưa kịp nói, Thu Minh Hạo đã sốt sắng, cao giọng đáp lại: “Xin hỏi yêu mà các hạ nói, là chỉ ai đây?”

“Đương nhiên là...”

“Là linh hồ sủng vật của đương kim bệ hạ ư?” Thái tử điện hạ lập tức giơ cao tiểu hồ ly lên, hỏi.

Ngón tay Thu Hàn Nguyệt chơi với, gân xanh ở trán giật giật, nhưng cố gắng kìm nén: Nhẫn.

“Thái tử điện hạ, bản đạo dám lấy danh dự của sư môn ra để đảm bảo, con hồ ly này thực sự đã thành yêu, nay tu vi còn yếu, diệt trừ đơn giản, nếu để nó ở lại nhân gian lâu, e rằng sẽ tìm cách hút tinh khí của người, khi ấy thì sẽ mang lại họa lớn khôn lường. Hoàng thượng là vua một nước, càng nên tránh xa tà yêu, bảo đảm an toàn cho long thể...”

Thu Hàn Nguyệt nhướng mày: “Ý của đạo trưởng là, hoàng thượng coi yêu nghiệt như bảo bối, xấu tốt không phân biệt được, long tâm bất minh, long mục đen tối, phải vậy không?”

“Ngài...” Tuyệt Tâm đạo trưởng đầu dám ngông cuồng như thế? Cho dù là người tu hành, nhưng vẫn phải cúi đầu trước hoàng quyền, nếu không gây nguy hiểm cho tính mạng bản thân là chuyện nhỏ, khiến sư môn lao đao mới là chuyện lớn.

“Tuyệt Tâm đạo trưởng là môn hạ của Thiên Nhạc sơn, quý môn phái lấy việc trừ yêu diệt ác làm thiên chức, hoàng thượng và bốn vương đều vô cùng tôn trọng quý phái. Nhưng, khi quý môn nhân trừ yêu, liệu có thể phân biệt rõ ràng đâu là yêu thật đâu là yêu giả? Hay hét giết là giết hét đánh là đánh, làm vậy chỉ tạo thêm oan nghiệt, tạo thêm tiếng ác cho bốn phái mà thôi.” Thu Minh Hạo nói.

Hai người này, một kẻ mặt đen một kẻ mặt trắng, trong lúc tranh cãi, cũng coi như là ăn ý. Nếu Thu Minh Hạo không dùng lòng bàn tay che trên đỉnh đầu của tiểu hồ ly trắng muốt, thì khuôn mặt anh tuấn của Thu Hàn Nguyệt đã thêm vài phần ảo não.

“Thái tử điện hạ!” Thấy phần thắng đang nắm chắc trong tay dần tuột mất, Nghiêm Triều Tông không cam tâm. “Triều Tông sao chưa từng nghe nói hoàng thượng có nuôi sủng vật? Chưa từng nghe chuyện hoàng thượng ban tặng một con hồ ly cho thành chủ thành Phi Hồ? Thần hiểu thành chủ thành Phi Hồ có quan hệ thân cận với thái tử điện hạ, nhưng trong lòng thần, thái tử điện hạ không phải người bảo vệ cái xấu, mong thái tử điện hạ minh xét, con hồ yêu này...”

Thu Minh Hạo khê quát: “Hoàng thượng có nuôi một con hồ ly hay không, lẽ nào còn phải báo một tiếng với tiểu Khánh vương ư? Bốn vương sao không nhớ phụ hoàng của bốn vương có quan hệ thân thiết như thế với tiểu Khánh vương nhỉ?”

“... Thần không dám.”

Không cam tâm thì cũng thôi, âm thầm tức tối là được rồi, chuyện ngày hôm nay trên công đường kết thúc tại đây. Vụ án của Tù Trần vẫn chưa kết thúc, có thái tử đứng ra bảo lãnh, đợi thu thập đủ chứng cứ, sẽ cho gọi các đương sự sau.

Sau khi kết thúc, mọi người rời khỏi công đường, Thu Minh Hạo cười nói: “Hàn Nguyệt vương thúc, bao ngày nay, phụ hoàng, mẫu hậu đều rất nhớ nhưng cô nhóc này, tiểu diệt muốn nhân cơ hội này đưa ‘nàng ta’ về cung một chuyến, nhằm giải tỏa nỗi buồn phiền nhưng nhớ của họ, thế nào?”

Thu Hàn Nguyệt cười: “Thái tử hiền đệ có lòng hiếu thuận như vậy, kẻ làm thúc ta sao có thể không nhận lời? Nếu đã vậy, cùng đi thôi.”

“... Cùng đi?”

“Vi thúc ta từ khi rời khỏi kinh thành cũng mười mấy năm rồi chưa quay lại, nên tới thăm hoàng huynh hoàng tẩu một chuyến mới phải. Không dám làm phiền thái tử, hãy giao nàng cho vi thúc đi.”

Hắn giơ tay định đón tiểu hồ ly vào lòng, nhưng đối phương lại dùng tay áo che nàng, đáp: “Có tiểu diệt ở đây, sao dám làm phiền Hàn Nguyệt vương thúc?”

“Thái tử thật quá khách khí, đã là của ta, thì phải do ta chịu trách nhiệm.”

“Vương thúc nói đi đâu thế, là tiểu diệt tình nguyện...”

Hai người đối qua đáp lại rất hòa nhã, ăn nói trang trọng, cười cợt vui vẻ, nhưng trong đôi mắt đẹp của cả hai, đều phóng ra những tia nhìn thấu tâm địa của kẻ kia.

“Thu Hàn Nguyệt, không hay rồi! Thu Hàn Nguyệt... Thu Hàn Nguyệt, Linh Nhi...” Ngoài công đường, những kẻ tò mò tới xem án đều đã bị nha dịch đuổi về, nên rất vắng vẻ, bỗng hốt hơ hốt hải có người chạy tới, chính là Ngụy Di Phương. Tiếng đổ hình dáng đó, vô cùng lo lắng hoảng loạn.

Thu Hàn Nguyệt đi tới đón, đỡ lấy nàng ta, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta trúng mê hương, ta không ngờ, hần lại dám dùng chiêu đó với ta, ta thấy hần đưa Linh Nhi đi... Linh Nhi đâu? Linh Nhi thế nào rồi?”

“Nàng không sao.” Mê hương của Mạch Tịch Xuân là thiên hạ vô địch, chẳng trách tiểu nha đầu ngủ đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Còn việc phối hợp với Thu Minh Hạo, quả thực là vì đã xảy ra chuyện.

53. Chương 054

Chương 54

Linh Nhi lại gặp họa sát thân

“Linh Nhi thế nào rồi?”

Trên con đường rộng thênh thang trở về kinh thành, việc Thu Minh Hạo ngồi cùng xe, Thu Hàn Nguyệt một vạ lần không muốn, bắt lực cái là đối phương giữ tiểu hồ ly ngốc nghếch trong tay, mềm mỏng cũng không trả mà cứng rắn cướp lại thì sợ làm tổn thương tới nàng, chỉ còn cách duy nhất là không để đối phương rời khỏi tầm mắt mình một gang tấc nào cả, như thế hẳn mới có thể yên tâm. Nhưng đi được quá nửa hành trình, hai người vốn đang nhìn nhau chăm chăm, đột nhiên ánh mắt trở nên nặng nề hơn.

Là Linh Nhi. Cả nửa ngày trời, bọn họ phải chịu đựng bao nhiêu khổ sở, xe kiệu cũng xóc lên xóc xuống, mà tiểu nha đầu này vẫn không kêu một tiếng kháng nghị, ngủ say quá lâu quá sâu. Thu Hàn Nguyệt ngậm nước phun lên mũi nàng, vẫn không thấy tỉnh. Thời gian cứ thế trôi đi, không những không có chuyển biến tích cực, Thu Minh Hạo thậm chí còn cảm thấy cơ thể nhỏ bé trên đầu gối mình chẳng còn pháp phông thổ nữa, không tìm được kinh ngạc hồi.

“... Giao nàng cho ta!” Hai tay thành chủ đại nhân giờ ra.

Lần này, Thu Minh Hạo ngoan ngoãn giao Linh Nhi.

Đón lấy cơ thể mềm mại, thử xem hơi thở, thử nhịp tim đập, trái tim Thu Hàn Nguyệt thất lại.

Mê hương được của Mạch Tịch Xuân mặc dù được lực mạnh, nhưng nếu ngay cả Ngụy Di Phương cũng đã có thể tỉnh lại rồi, Linh Nhi sao lại chưa tỉnh? Hồi mới gặp nhau lần đầu ở núi Phi Hồ, vì dễ tiện mang nàng theo, hắn cũng dùng thuốc an thần cho nàng, chưa tới nửa ngày đã tỉnh... thể chất của tiểu nha đầu không giống người thường, có thể công lực của Ngụy Di Phương thâm hậu nên tỉnh sớm hơn nàng vài canh giờ, nhưng không thể lâu như vậy vẫn chưa tỉnh chứ... Huống hồ, thể trạng nàng lúc này rất yếu, giống như đã bị ai đó đánh trọng thương...

“Tứ sư huynh, dù huynh nhìn nhận việc này thế nào, sau này đối xử với Tịch Xuân thế nào, Mạch Tịch Xuân mãi mãi kính huynh như huynh tưởng. Nếu có một ngày, huynh thấy không thể không giết Tịch Xuân, Tịch Xuân chẳng than vãn nửa lời, chỉ có cách ngồi đợi chết! Nhưng Tứ sư huynh, Tịch Xuân thừa nhận từ đầu tới cuối Tịch Xuân đều vì nghĩ cho Tứ sư huynh mà như thế, Tịch Xuân vì hồ yêu mà nhà tan cửa nát, mẫu thân đau buồn tới chết, đệ muội còn nhỏ tuổi đã mồ côi, Tịch Xuân thực sự không muốn Tứ sư huynh đi vào vết xe đổ của cha đệ! Vì vậy, cho dù có ngày phải chết dưới kiếm của Tứ sư huynh, đệ cũng cam lòng!”

Cho dù có ngày phải chết dưới kiếm của Tứ sư huynh, đệ cũng cam lòng...

Đây là những lời xót xa mà Mạch Tịch Xuân đứng hét theo xe hắn.

Mạch Tịch Xuân lẽ ra phải là người hiểu hắn, đã nói là cho y ba cơ hội, chẳng qua là vì nể tấm tình huynh đệ bao năm nay, hay vì sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại nhau nữa, còn y luôn miệng nói có ngày sẽ chết dưới kiếm hắn.

“Mạch Tịch Xuân...” Hai mắt hắn nóng rục, rít qua kẽ răng thốt lên cái tên này.

Mạch Tịch Xuân nói như thế, là bởi vì y chắc chắn rằng Linh Nhi sẽ, sẽ... chết! Y quen với Tuyệt Tâm đạo trưởng, nên tiếp tay cho tên đạo trưởng đó, đã cho thứ gì vào trong mê hương được, khiến Linh Nhi...

“... Ngài có cách nào mời thăm nương và Quan Vân tới không? Ngay lập tức, ngay bây giờ!”

“... Sao?” Thu Minh Hạo đang chăm chú nhìn Linh Nhi đang nằm cuộn tròn trong chiếc chăn gấm, bị câu hỏi đó của hắn làm cho sửng sốt.

“Mời thăm nương hoặc Quan Vân, mời ai đến cũng được! Mau, mau, mau!”

“Họ đang đều trong quá trình bế quan...”

“Ta hiểu, nhưng họ phải tới, nếu không, Linh Nhi... Linh Nhi...” Linh Nhi sẽ thế nào? Sẽ thế nào? Sớm biết... sớm biết lấy tiểu nha đầu về khiến hắn thế này, hắn thà lấy bất kỳ người con gái nào, giống như... như người con gái trong ảo ảnh còn hơn, đối phương qua đời, hắn chỉ buồn bã mấy ngày, nhưng cuộc sống sẽ trở lại bình thường, qua một hai năm, lại tái tục với người khác, cuộc sống lại bình thường, mỗi lúc nhớ lại người vợ đã mất sẽ thở dài thườn thượt, rồi sau đó theo dòng suy tư mà mỉm cười... Hắn vĩnh viễn không cần phải nếm trải mùi vị của sự đau khổ cùng cực tới thế này, vĩnh viễn không cần phải nếm trải sự giày vò thế này, tìm gan như bốc cháy thế này!

“Họ cần phải tới! Cần phải tới! Cần phải tới...”

Thu Minh Hạo bị hắn làm cho kinh hãi, nghệt ra hỏi: “Khi hai vị đó bế quan, người duy nhất có khả năng liên lạc với họ, e rằng chỉ có phụ hoàng thôi, nhưng chẳng phải chúng ta đang vào cung kiến giá phụ hoàng đây ư?”

“Mau, thúc ngựa đi mau! Qua dịch trạm đổi xe ngựa, đi ngày đi đêm quay về kinh thành cho kịp, mau!” Thu Hàn Nguyệt đẩy hé cửa kiệu, hướng ra phía ngoài hét lớn, giọng vang dội.

Thu Minh Hạo là đích tôn của tộc trưởng Vu tộc, Thu Hàn Nguyệt từng là người được tộc trưởng Vu tộc hết lòng yêu quý, trên cổ hai người đều đeo vòng gia tăng thuật lực của Vu tộc do tộc trưởng ban, chiếc vòng này sẽ bảo vệ cho người đeo nó không bị các thế lực không phải là người xâm hại.

Nay, cả hai đều tháo chiếc vòng trên cổ đeo vào hai tay của Linh Nhi, bảo vệ linh hồn yếu ớt của nàng. Thị vệ, phu xe bên ngoài ra sức thúc ngựa, cả hai rung lắc điên cuồng. Thường có câu nói “Quý sợ người ác”, hai người đàn ông cao lớn trừng mắt há miệng, chính là muốn quý sai thấy mà run sợ, không dám lại gần xe của họ.

Như vậy, ba ngày ba đêm liền, đổi sang mấy con khoái mã năm trăm dặm, đổi mấy lần xe ngựa, thì đến thành Triệt Ấp.

“Linh Nhi, đến rồi, nhất định phải cố gắng, được không?” Nguyệt ca ca cầu xin nàng đấy, nhất định phải cố gắng trụ vững, nàng đi rồi, Nguyệt ca ca phải làm sao? Linh Nhi, Nguyệt ca ca cầu xin nàng...

Miệng lẩm bẩm, lòng cầu khẩn, cuối cùng cũng gặp được đương kim thiên tử Long Duệ đế.

Trong điện Thái Dương, Long Duệ đế nghe tin đường đệ vào cung, vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, lập tức truyền tới cung Cư An, tẩm cung của mình để kiến giá, từng hao tâm tổn trí để nghĩ ra những lời trêu đùa không làm tổn hại tới đối phương hòng dùng khi hai bên gặp mặt nhằm giúp không khí bớt xa lạ căng thẳng, nhưng không bao giờ có thể ngờ rằng, đường đệ xuất hiện lúc này, hoàn toàn không còn chút phong thái phong lưu nào của mỹ thiếu niên năm xưa.

“Hàn Nguyệt, đệ đây là...” Long mục đảo mắt nhìn người đàn ông nhếch nhác râu ria lởm chởm, hai mắt đỏ ngầu, tóc tai rối bù trước mắt, sau đó ánh mắt lại hướng về phía con trai đang đi vào của mình. “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Thu Hàn Nguyệt quỳ thụp xuống đất, “Xin hoàng thượng cứu mạng thần lần này!”

Sinh ra trong danh gia hoàng tộc, đối với những chuyện tình quái thần kỳ họ sớm gặp nhiều thành quen. Long Duệ đế khi hay tin con hồ ly trắng được Thu Hàn Nguyệt lấy từ trong tay áo ra kia chính là thành chủ phu nhân do mình ban hôn gả vào phủ thành chủ, thì ung dung gật đầu, “Thế này cũng tốt, sau này hậu nhân của Hàn Nguyệt sẽ giống trầm, mang trong mình một nửa dòng máu của dị tộc.”

Cho tới khi Thu Hàn Nguyệt kể lại tình hình của thê tử cho Long Duệ đế rõ, thiên tử không tránh khỏi kinh ngạc, “... Linh Nhi có thể kiên trì được bảy ngày nữa không?”

“Bảy ngày?” Thu Minh Hạo hơi cao giọng, “Tại sao phải bảy ngày? Hơi thở của Linh Nhi yếu tới mức không cảm nhận được nữa rồi...”

Ánh mắt Long Duệ hướng về phía con trai, nói: “Mỗi lần những thành viên đứng đầu Vu tộc bế quan, ít thì nửa năm, nhiều thì tám tháng, không phải việc liên quan tới sự tồn vong của Vu tộc hay sự sống chết của thân tộc thì quyết không ra. Mà nếu để một trong hai việc này xảy ra, thì sẽ đốt “Thông hương chúc”[1]. Chỉ có loại nền này mới có thể xuyên qua được thiên quan thạch bích trên thánh địa của Vu tộc, nhưng ít nhất phải bảy ngày mới tới nơi.”

[1. Thông hương chúc: Nền mùi hành.]

“Thế này thì còn gọi gì là “Thông hương chúc”? Sự tồn vong của Vu tộc, sự sinh tử của thân tộc, nếu thật sự có chuyện lớn như vậy xảy ra, thì trong bảy ngày này chẳng đã...”

“Hạo Nhi không được gây sự.” Lương hoàng hậu đứng bên im lặng nghe hồi lâu, nghe ái tử nói năng hàm hồ, phượng nhan khẽ cau lại: “Tổ mẫu của con vẫn là thủ lĩnh của cả Vu giới, khả năng nhìn nhận và tầm lòng của người là thứ con có thể nghi ngờ sao? Phùng thất vi khảm, ngộ thất vi kiếp, ý của tổ mẫu là muốn chúng ta không phải hễ gặp chuyện gì cũng tìm cách dựa dẫm thần thuật hay ngoại lực, đâu đến lượt con ăn nói hàm hồ thế? Chỉ có điều... Hàn Nguyệt, đệ có hiểu không?”

“... Hàn Nguyệt hiểu.” Thu Hàn Nguyệt cúi đầu. “Xin hoàng thượng hãy đốt “Thông hương chúc” đi.”

“Đã đốt rồi.” Lương Hoàng hậu chỉ chỉ vào chúc đài vừa lập sau lưng mình, đôi mắt phượng hiền từ nhìn khuôn mặt anh tuấn tiêu tụy, dịu giọng nói: “Hàn Nguyệt, đệ phải kiên trì trước tiên, thì nàng ấy mới qua được. Mau đi chải đầu rửa mặt, rồi vào phòng bên nghỉ một lát đi.”

“Đa tạ hoàng hậu, thần cáo lui.” Khi hần đứng dậy, cơ thể to lớn loạn choạng, suýt nữa thì ngã, nhưng hai chân lập tức trụ vững, rồi chậm chậm lui ra.

Lương hoàng hậu nhìn theo bóng lưng hần, rồi buồn bã thở dài, “Hoàng thượng, thần thiếp đã thử kiểm tra hơi thở ở mũi của tiểu hồ ly, đúng là yếu tới mức không nhận ra nữa, không thể có cách nào khác sao?”

“Có.” Long Duệ khẽ trầm giọng: “Nhưng phải xem Hàn Nguyệt có thể làm được không.”

“Đây là Vu minh phù, cắm nó trong lòng, hai tai đệ có thể nghe được tiếng Minh ngữ (minh ở đây là nơi u ám tăm tối, ý chỉ địa ngục), hai mắt đệ có thể thấy được Minh sai (sứ giả hay còn gọi là quỷ địa ngục). Trong bảy ngày này, hễ vào ban đêm, đệ không được rời tiểu hồ ly dù chỉ nửa bước. Nếu gặp Minh sứ tới đệ cần dùng tất cả các cách mà đệ có thể dùng để bảo vệ giữ gìn thứ đệ muốn giữ. Chuyện này, người khác không giúp được đệ nhiều, bởi vì trên thế giới này không ai muốn giữ nàng lại một cách bức thiết như đệ. Bây giờ, trong căn phòng này, chính là chiến trường của một mình đệ.”

Khi Lương hoàng hậu giao một lá bùa màu đỏ ra và dặn dò hần, khoe miệng nở nụ cười cổ vũ, sau khi quay người đi, sắc mặt lo âu lại hiện ra. Chuyện này, đối với bất kỳ phạm nhân nào cũng khó như kiến muốn rung cây, bảo sao người ta không lo lắng cho được? Bảy đêm kể từ hôm nay, đêm nào cũng là một cửa ải khó khăn, hai người họ phải hóa nguy thành an thế nào đây?

Đêm đầu tiên và đêm thứ hai, cả hai đêm đều trôi qua rất bình lặng.

Hai ngày này, Thu Hàn Nguyệt chỉ nghỉ ngơi một lát vào buổi trưa, những khi ấy hần ôm Linh Nhi trước ngực, dùng cả vòng Vu tộc của hoàng thượng và hoàng hậu để bảo vệ cho Linh Nhi.

Đêm thứ ba, màn đêm vừa sập xuống, hần đã thấy tim mình đập thành thịch, mí mắt nặng trĩu. Khi đêm càng lúc càng về khuya, nhịp tim cũng bình thường trở lại, mí mắt không còn nặng nề nữa, hần rút thanh kiếm ở thắt lưng ra, ôm chặt cơ thể nhỏ bé trong lòng, đứng thẳng người lên, khuôn mặt căng thẳng, hai mắt trừng trừng.

Beng, beng, beng. Qua giờ tí, tiếng keng báo canh vang lên, không gian tĩnh lặng, vạn vật im lìm.

Xoạch, xoạch, xoạch. Tiếng xích sắt tới gần.

Xoạt, xoạt, xoạt. Tiếng bước chân áp sát.

“Nghe rõ có tử phách, lang thang hai giới, không biết nơi về, đương khuyên đương cáo!”

“Trên đường có vong hồn, lưu luyến dương thế, lang thang nơi này, ở trọ nơi đây!”

Những lời lẽ này, bay bay theo gió, lúc hư lúc thực, lúc liên tục lúc ngắt quãng, chẳng biết xuất phát từ đâu, chẳng biết đi đâu về đâu. Ngay sau đó, tất cả đèn lồng trong cung đều lóe sáng nhảy nhót, rồi, hai thân hình cao lớn tiến lại gần, một đen một trắng, mang theo gió lạnh tới thấu xương.

“Phách lạc ở đâu? Du hồn ở đâu? Mau đến mau đến, nên về phải về, kiếp này không lưu luyến, kiếp sau đang chờ!”

Hai quỷ sai mỗi người vươn một cánh tay, ngón tay dài năm tấc, móng tay dài nửa thước, chọc thẳng vào ngực Thu Hàn Nguyệt.

54. Chương 055

Chương 55

Lời khuyên dụ của mình sai

Người cũng như ma, dù có là đế vương, văn thần võ tướng hay kẻ phạm phu tục tử, thì luôn có một thứ gì đó khiến người ta phải sợ hãi.

Thu Hàn Nguyệt chưa bao giờ nghĩ rằng, mình lại có ngày phải chiến đấu với ma.

Trong phòng, nền đèn sáng trưng, chiếu sáng từng bức long điêu họa phượng trong mọi góc ngách, chiếu sáng tới những nơi tối tăm nhất. Cùng lúc đó, hần nhìn thấy rõ mình đang đứng đối mặt với hai bộ mặt quỷ ở trước cửa, cùng với thứ không khí lạnh buốt mà hai cơ thể to lớn kia mang vào theo. Nếu nói lúc này hần vẫn ung dung tự tại, không hề sợ hãi thì là nói dối.

Nhưng, hần không thể rút lui, khi trọng lượng của tiểu nha đầu nhỏ xíu hần đang ôm trước ngực còn nặng hơn cả tính mạng mình, hần không có cách nào để rút lui.

Hai bàn tay quỷ thò tới trước ngực hần, thứ chúng muốn không phải là tim gan phèo phổi của một kẻ đang sống sờ sờ như hần, mà thứ chúng muốn còn quý giá hơn, nếu để mất nó hần sẽ không thể chịu đựng nổi.

“Vợ ta vẫn còn thoi thóp thở, lúc này mà quỷ sai muốn lấy mạng nàng, chẳng phải sẽ hại một mạng người chết oan ư?”

Thân thể của hai tên hắc, bạch minh sai bỗng khựng lại, bốn con mắt sâu đen cùng nhìn hần: “Người nhìn thấy bọn ta?”

“Thê tử của ta không phải đã tận số, mà chỉ là đang ngủ, xin hai vị xuống tay niệm tình, hãy cho nàng một cơ hội sống tiếp.”

“Người nhìn thấy bọn ta thật sao?” Hai minh sai một tên chun mũi hít ngửi, một tên thì đánh mắt nhìn dò xét khắp nơi, nghi ngờ hỏi.

“Người rõ ràng là nhục thể phạm thai, sao trên người lại có dị lực?”

“Tại hạ đúng là phạm nhân, nhưng tại hạ từng nghe nói những phạm nhân dương thọ chưa tận mà tự sát, thì âm giới cũng không cho phép hồn phách của người đó được vào Diêm điện để chuyển giới đầu thai. Huống hồ tính mệnh của thê tử ta chưa tận, hai vị tôn giả hà tất phải tới bắt hồn phách của nàng?”

“Nàng ta là thê tử của người?” Hai minh sai cùng cất giọng hỏi.

“Là thê tử của ta.”

“Sao nàng ta có thể là thê tử của người? Nàng ta là...” Hai minh sai quay sang nhìn nhau, cùng trầm ngâm, rồi lại cùng thở dài, nói: “Nàng ta có lẽ là thê tử của người, nhưng tới cuối cùng thì nàng ta vẫn phải theo bọn ta đi thôi, người muốn giữ lại, cũng không giữ được.”

“Xin hỏi hai vị tôn giả, dương thọ của nàng đã tận chưa?” Lời này chỉ là để kéo dài thời gian, cho dù đối phương trả lời là “tận” hay “chưa tận” thì hấn cũng chẳng thể làm gì được.

“Nàng ta không phải phạm nhân, nên dương thọ của nàng ta không do bọn ta quản lý, nhưng...”

“Nếu dương thọ chưa tận, hai vị không thể mang hồn phách của thê tử ta đi.”

“Lúc này hồn phách của nàng ta đã ra khỏi mệnh cung, ta đợi ở đây để đưa nàng ta về Diêm điện, nghe theo sự sắp xếp của Diêm vương.” Bạch y minh sai trả lời.

“Duyên kiếp này của ngươi và nàng ta, cùng với cái chết sẽ hóa thành tro bụi, ngươi để nàng ta đi, cũng là tích công đức cho nàng ta ở kiếp này, không uổng phí mối nhân duyên của hai người.” Hắc y minh sai cũng nói.

Những lời này, Thu Hàn Nguyệt không muốn nghe cũng chẳng muốn hiểu, hấn đáp: “Hôm nay tại hạ sẽ liều mình dù phải chết, cũng nhất quyết giữ thê tử lại, hai vị nếu nhất định bắt hồn phách nàng đi, hãy đưa cả tại hạ đi cùng.”

Bạch y minh sai hơi giận: “Ngươi nói những lời như vậy, nghe thật hồ đồ. Bồn sai thấy ngươi khỏe mạnh, nguyên thần đầy đủ, cho rằng ngươi tất không phải loại phạm phu tục tử, lại dùng những lời lẽ như thế, ngươi không nghĩ nếu đối đầu với bọn ta, ngươi đâu phải đối thủ?”

“To gan!” Hắc y minh sai nổi nóng. “Minh sai đi làm án, đâu tới lượt ngươi ngăn cản? Nếu dám hỗn xược, ta sẽ bắt ngươi cùng đi thật, giao cho Diêm vương xử lý!”

“Tại thế phạm nhân, nếu có hành vi mạo phạm thượng thiên, mạo phạm quỷ thần, cho dù dương thọ chưa tận, hồn phách cũng vẫn sẽ bị bắt đưa về địa phủ để thụ thẩm hành hình.” Bạch y minh sai tốt bụng khuyên can, “Vì vậy, không nên ăn nói tùy tiện, các hạ hà tất phải làm khó quỷ thần?”

Thu Hàn Nguyệt ưỡn ngực ngẩng đầu, đáp: “Tại hạ nguyện cùng thê tử đi một chuyến xuống địa phủ, hai vị hãy tác thành cho phu thê ta.”

Hai vị minh sai một người mặt trắng, một người mặt đen, một người ăn nói hòa nhã tốt bụng, một người ăn nói gắt gao cáu giận, thấy người đứng trước mặt mình không hề có ý rút lui, hắc y minh sai cầm gậy bắt hồn lên định giáo huấn, bạch y minh sai lại rạch rách lưới chiêu hồn của hắc y.

“Ngươi cố chấp giữ thê tử của mình ở lại, đã từng hỏi xem nàng ta có đồng ý hay không chưa? Lúc này hồn phách của nàng ta đang lang thang giữa hai thế giới, những nỗi khổ cực đau đớn mà nàng ta phải chịu đựng, ngươi không tưởng tượng được đâu, chỉ khi hồn phách thật sự rời bỏ thể xác thì mới được giải thoát hoàn toàn, ngươi vì sự ích kỷ của bản thân mà để nàng ta phải chịu nỗi đau đớn ngàn con kiến bò trong tim?”

Hấn rùng mình, mặt trắng nhợt: “Không thể nào...” ngàn kiến bò trong tim?

“Chúng ta đánh cược thế nào?”

Hấn im lặng. Mấy chữ “nỗi đau đớn ngàn kiến bò trong tim” thật sự đã khiến hấn kinh hãi. Hấn đúng là không thể nào tưởng tượng được nỗi đau đớn đó thế nào, có phải còn kinh khủng hơn nỗi đau đớn mấy ngày nay hấn chịu đựng không? Linh Nhi chỉ khẽ vấp ngã thôi cũng đã la oai oái kêu đau cả nửa ngày, giờ nàng làm sao mà chịu đựng?

“Ta có thể để cho ngươi được chính miệng hỏi nàng ta, nghe nàng ta trả lời xem muốn đi hay muốn ở?” Bạch y minh sai tiếp tục dụ dỗ.

“... Chính miệng hỏi nàng ấy thế nào?”

“Hãy đặt nàng ta lên giường, lấy những thứ đang đeo trên người để bảo vệ nàng ta ra, hồn phách sẽ được thoát khỏi cơ thể một nửa, khi ấy ngươi có thể hỏi xem nàng ta muốn đi hay muốn ở?”

“Nếu nàng đồng ý ở lại, hai vị sẽ rời khỏi đây, và không tới quấy rầy phu thê bọn ta nữa chứ?”

“Ra điều kiện với mình sai, các hạ đúng là người đầu tiên dám làm như thế.” Bạch y minh sai cong miệng lên, vốn định nở một nụ cười nhưng với tướng mạo trắng nhợt không chút huyết sắc ấy, thà khóc trông còn đẹp hơn. “Thôi được, làm theo lời ngươi.”

Thu Hàn Nguyệt bước nhanh tới trước giường, đặt cơ thể vẫn được áp trong ngực lên chặn gấm, sau đó tháo bốn chiếc vòng bảo vệ của Vu giới ra khỏi người nàng...

“Linh Nhi?”

Quả đúng như lời bạch y mình sai nói, khi vòng của Vu giới được tháo ra, một làn khói mỏng sẽ thoát ra từ cơ thể hồ ly. Không phải là hình dáng hồ ly, mà là nhân mạo.

“... Ca ca, đau quá, Linh Nhi đau quá đau quá, gọi ca ca mà ca ca không nghe, Linh Nhi càng đau hơn, Linh Nhi khó chịu quá.” Tiểu nha đầu trẻ miệng, nước mắt gàn giụa, đau đớn ầm ỹ.

Hai mắt hấn cũng ướt ướt, dang tay ôm lấy cơ thể tiểu nha đầu nhằm bảo vệ nàng, nhưng...

“Các hạ là người, xương thịt là thật; nàng ta đã thành ma, không có xương không có máu, các hạ nên buông tay rồi.”

“Ca ca, tại sao không ôm Linh Nhi? Linh Nhi muốn chạm vào ca ca, tại sao không chạm được?” Tiểu nha đầu ngược mặt lên, nũng nịu hỏi.

Khuôn mặt tuần tú của hấn đau đớn, trái tim như bị dao đâm, nhưng không thể thốt ra được lời nào. Khi móng tay hấn xuyên qua cơ thể mỏng manh nhỏ bé của tiểu nha đầu, thì cảm giác bất lực tấn công trái tim hấn, hấn không biết phải làm sao.

Hãy tha thứ cho ta, Linh Nhi, ca ca không biết phải làm thế nào để ôm được nàng...

Bạch y mình sai tiến lên rất đúng lúc, “Cái này gọi là người và ma không thể chung đường, các hạ đã hiểu ra chưa?”

... Người và ma không thể chung đường? Hấn chẳng qua chỉ là muốn giữ người con gái mà hấn yêu thương ở lại bên mình thôi, hấn chẳng qua muốn được hằng ngày ngắm hoàng hôn ngắm mặt trời mọc với tiểu thê tử của mình thôi, trước kia từng có đạo nhân của Thiên Nhạc sơn đã quả quyết nói với hấn rằng “người và yêu không thể chung đường” nay có mình sai nặng tình nặng nghĩa khuyên nhủ “người và ma không thể chung đường.” Hấn đã gặp nàng, đã yêu nàng, tại sao lại không thể chung đường?!

“... Ca ca đừng giận, Linh Nhi rất ngoan, Linh Nhi không đánh người, cũng không lén ăn vụng, Linh Nhi không có chỗ nào không ngoan hết.” Đứng nhìn ca ca luôn rất thích ôm mình vào lòng lúc này lại chỉ đứng im không nhúc nhích, giơ tay ra không chạm vào được, không tóm được, Linh Nhi vừa sợ vừa hoảng hốt, nước mắt nhạt nhòa.

“Không phải là Linh Nhi sai.” Hấn muốn mỉm cười để an ủi nàng, nhưng nếu biết lúc này mà mình cười, chắc cũng chẳng dễ coi hơn nụ cười vừa rồi của bạch y mình sai là bao. “Ca ca đang giận mình đã để Linh Nhi bị ốm...”

“Nàng ta không phải bị nhiễm bệnh, mà là trái tim được huyền môn luyện ra để khắc yêu trong cơ thể nàng ta đã tan rồi, giờ bảo nàng ta phải quay lại cơ thể đó, nàng ta vẫn sẽ đau đớn không nguôi. Các hạ muốn vì sự ích kỷ của mình, mà để thê tử phải chịu sự đau đớn giày vò như thế sao?”

Những lời này, hấn nghe nhưng không vào, hấn chỉ chăm chăm nhìn bóng người nhỏ xíu trong suốt nước mắt, “Thật là rất đau sao?”

“Ừm ừm ừm, rất đau, Linh Nhi gọi ca ca, gọi đại ca, ca ca và đại ca đều không đến, Linh Nhi rất đau, rất đau...”

“Vì ca ca... vì đại ca của Linh Nhi, Linh Nhi hãy ở lại được không?”

“Ở lại?” Linh Nhi nghiêng đầu, “Linh Nhi muốn ở bên ca ca, không định đi đâu cả.”

“Người phải rời đi.” Bạch y mình sai đột nhiên tiến lên phía trước, “Nếu người tiếp tục ở lại đây, thì sự đau đớn sẽ tăng gấp nhiều lần so với những gì lúc này người phải chịu đựng.”

Khi Linh Nhi nghe thấy chữ “đau”, không kịp quan tâm tới hình thù đáng sợ của người vừa nói, vội vàng kêu thét lên: “Linh Nhi không muốn, ca ca, Linh Nhi không muốn bị đau nữa...”

Bạch y mình sai đáp: “Không muốn đau khổ, thì phải rời đi, đi sớm yên lành sớm.”

“Ừm, không muốn đau, Linh Nhi không muốn đau, Linh Nhi muốn...”

“Linh Nhi!” Thu Hàn Nguyệt mặt xám như xác chết, đột nhiên hét lên.

Nếu nàng nói ra từ “đi”, đương nhiên hắn cũng không để mình sai đưa nàng đi, nhưng, hắn sợ cái từ “đi” ấy, sợ hắn thật sự đang vì sự ích kỷ của mình mà khiến Linh Nhi phải chịu đau đớn đến vậy. “Linh Nhi, ngồi vào đi, nằm xuống, được không?”

Bạch y mình sai thử dài: “Ngồi vào đi, nằm xuống đi, đau đớn lại thêm đau đớn, khi ấy chẳng ai có thể cứu người nữa, người thật sự muốn quay vào cơ thể ấy sao?”

“... Hả?” Linh Nhi mở to mắt rồi chớp chớp, “Ca ca?”

Khuôn mặt vô tội ngây thơ như thế, sự tin tưởng dành hết cho hắn như thế, Thu Hàn Nguyệt đột nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, lúc này, hắn cảm thấy đúng là bản thân đã ích kỷ quá khi nhất định giữ Linh Nhi ở lại.

“Ca ca, Linh Nhi có thể không ngồi vào, không nằm xuống cơ thể đó nữa không? Thật sự là đau lắm...”

“Linh Nhi...” Hắn ngược mắt, định nói lại thôi. Hắn nên nói thế nào, nên làm thế nào? Biết rõ khi Linh Nhi quay vào thể xác ấy, sẽ lại phải chịu đựng đau đớn giày vò, còn hắn không thể gánh chịu thay nàng, nhưng vẫn muốn nàng phải quay lại... hắn thật sự là không vì bản thân ư?

“... Ca ca?” Linh Nhi mở to mắt, đột nhiên run rẩy. “Ca ca đừng khóc, Linh Nhi ngoan, Linh Nhi không giận ca ca, Linh Nhi quay vào, ca ca nhìn xem, Linh Nhi quay vào rồi, ca ca đừng khóc, Linh Nhi quay...”

Cơ thể nhỏ bé trong suốt đó quay trở lại thể xác, sau đó biến mất.

Linh Nhi... Lúc này, Thu Hàn Nguyệt không chịu đựng nổi nữa, hai gối khuỵu xuống trước giường, ôm chặt lấy cơ thể mềm mại đó, cổ họng nghẹn ngào, nước mắt tuôn như mưa, bao nhiêu đau đớn khổ sở trút xuống bộ lông trắng mềm...

55. Chương 056

Chương 56

Thành chủ phản kích

“Vừa rồi, rõ ràng người đã dụ được hắn cởi bỏ vòng bảo hộ trên người hồ ly kia ra, hồn phách đó rời khỏi hồ thể, tại sao lại ngăn ta ra tay?”

Với sự tín nhiệm sau hàng trăm năm cùng nhau đi bắt hồn nạp phách, hắc y mình sai rồi đi khi nhận được cái nháy mắt ra hiệu của bạch y mình sai, nhưng vừa ra khỏi cung, sự tức giận và khó hiểu trong lòng đã lên tới cực điểm, cuối cùng cũng bùng nổ.

Bạch y mình sai vẫn rất tự tại, đáp: “Người tuồng đối phương dễ dụ thế sao? Hắn có thể thoải mái cởi bỏ bốn cái vòng trên tứ chi của hồ thể ra, bởi vì trên người hắn có Vu minh phù. Tấm phù ấy được làm bởi người đứng đầu Vu giới, chưa có được cái gật đầu của thủ lĩnh Minh giới, nếu ta và người cứ cố chấp chạm vào, không phải không thu được kết quả, nhưng sẽ làm mất mặt thủ lĩnh Vu giới. Vị thủ lĩnh ấy ngay cả Diêm vương cũng phải nhường nhịn ba phần, chúng ta đắc tội với họ, vì việc này mà gây tranh chấp giữa Vu giới và Minh giới, thì ta và người có gánh vác nổi không?”

“... Người cũng đừng tăng bốc chí khí của người đó lên như thế, chỉ là một tấm phù mà khiến chúng ta đường đường thần sai của Minh giới phải nhìn mà lùi bước, nếu bốn tôn đến, chúng ta có phải bỏ chạy không chừng?”

“Nếu bốn tôn của người đó đến, chúng ta bỏ chạy mới là thượng sách.”

“... Ý của người là, nếu chúng ta cứ cố chấp bắt hồn phách đó, về sẽ bị Diêm vương xử lý?”

“Đương nhiên không thể. Lần này chúng ta về bẩm lại với Diêm vương, xin Diêm vương ra chỉ thị nên làm thế nào. Nếu Diêm vương chuẩn cho chúng ta, đến khi ấy thì dù có xảy ra sóng gió gì, trách nhiệm không thuộc về chúng ta nữa, đúng không?”

“... Có lý!” Hắc y minh sai vô cùng khâm phục vị bạch y đã có thâm niên trong nghề năm trăm năm này, gật đầu liên tục, nhưng ngay sau đó lại ngờ vực: “Nếu Diêm vương không chuẩn thì sao?”

“Diêm vương không chuẩn, thì hai tiểu quỷ chúng ta còn phải thế nào? Người mang cái tội khiếp sợ uy danh của thủ lĩnh Vu giới là Diêm vương, chẳng liên quan gì tới hai tiểu quỷ bọn ta, đúng không?”

“... Quả đúng!” Trên khuôn mặt đen sì của hắc y minh sai hiện lên những biểu cảm hớn hở, khiến sự lạnh lẽo cứng nhắc biến mất, nhưng lại khiến khuôn mặt quỷ ấy trông rất không thực, nhìn thăm vô cùng.

Vẫn đang lăm nhăm, một cơn gió quét qua, hai vị minh sai thoát ần thoát hiện trong kết giới của Minh giới. Ngay sau đó, bóng người đi theo sau họ này giờ dần dần hiện ra.

Thu Minh Hạo giữ chặt ần thân phù, cười hic hic. Thì ra, mưu mô và tính toán, dù ở thế giới nào cũng đều tồn tại cả, hơn nữa “đám quỷ con” này khi tính toán với chủ nhân cn tận lực hơn cả loài người, suy nghĩ chu đáo tới chân tơ kẽ tóc.

Đêm thứ tư.

Thu Hàn Nguyệt nhắm mắt ngồi trước giường.

Tối qua hần dám cá cược với minh sai, hoàn toàn không chỉ dựa vào lá bùa Vu minh. Đúng là hần cũng muốn mạo hiểm, muốn cầu may trong mạo hiểm.

Trong hai minh sai kia, hắc y mặt đen nhìn thì hung dữ nhưng tâm tính thẳng thắn, bạch y quỷ sai lời nói thì ôn hòa nhưng tâm tính quỷ dị, hần nhận lời cá cược, chính là muốn họ nảy sinh nghi ngờ, từ đó không dám hành động ngông cuồng.

Nhưng, kể bỏ trống thành của Gia Cát Vũ Hầu không thể dùng tới lần thứ hai, kế nghi binh của hần cũng chỉ có thể dùng một lần.

Đối phương hiểu rõ kế sách của hần, tối nay chắc chắn sẽ lại tới, và đã tới là không đứng nói suông nữa.

“Thu Hàn Nguyệt của thành Phi Hồ, sinh tại Thiên Long, thành Triệu Ấp ngày mừng ba tháng mười năm Đinh Sửu, năm nay đã hai mươi sáu tuổi, là chủ của một thành, tận tụy trách nhiệm, phúc dầy một phương. Song tuổi trẻ từng vác kiếm ngang dọc giang hồ, tạo vô số sát nghiệp, cũng may những kẻ từng chết dưới kiếm của người đều là những kẻ đại gian đại ác, nên ưu nhược điểm cân bằng, không công không tội. Sẽ quan sát hành vi lối sống sau này rồi luận thưởng phạt sau...” Trong lúc giọng nói này cao ngạo cất lên, thì hắc bạch minh sai cũng đã lại xuất hiện lần nữa.

“Hai vị hiểu rõ về Thu Hàn Nguyệt như thế, có phải lần này đến là muốn lấy mạng của Thu Hàn Nguyệt không?” Hần nhướng mắt hỏi.

“Nghìn tính mệnh nơi phàm trần, sống chết đều do ta định. Bao chuyện lớn nhỏ trong thế gian, đều được ghi trong án sách. Không phải đạo nhân nên không biết, thần quỷ luôn rất khó lường. Khi vui mừng đắc ý, phải hiểu sẽ có ngày kết thúc.” Hắc y minh sai sang sang đọc, hai mắt sáng như đèn.

“Thu Hàn Nguyệt, người sớm muộn cũng có ngày phải xuống địa ngục một chuyến, hôm nay thần sai ở Minh giới đi làm án, người đừng hòng ngăn cản, nếu không tới ngày người phải quỳ trước Diêm vương diện nghe luận tội, người sẽ bị ném vào vạc dầu sôi!” Bạch y minh sai gật đầu, đáp: “Ta đã có được mệnh lệnh của Diêm vương, Bách Linh Nhi hôm nay nhất định hẳn phải về địa phủ, kẻ nào dám ngăn cản giết không tha. Các hạ tuổi trẻ anh tuấn, đừng để thiệt mạng ở đây; mấy chục năm dương thọ vẫn còn, đừng để bị hủy hoại trong nháy mắt. Hôm nay nếu các hạ ngoan ngoãn giao hồn phách của Bách Linh Nhi cho bọn ta, trong sổ công đức sẽ ghi cho các hạ món này.”

Vẫn một người cứng, một người mềm, một người thuyết phục, một người uy hiếp.

Thu Hàn Nguyệt lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu, “Không được! Không được! Không được!” Hần nói liền ba từ “không được”, hai môi hần mím chặt, không nói thêm lời nào nữa.

Hai minh sai thấy vậy, đều biết không cần thiết nhiều lời nữa.

Hắc y minh sai phát tay áo rộng, gió âm tụ lại.

Bạch y minh sai tung khóa bắt hồn, khóa chặt Linh Nhi trên giường.

Thu Hàn Nguyệt dùng lực toàn thân trụ vững hai chân, đứng im bất động, gờ ngón trỏ của tay trái lên trên đặt vào miệng cắn rách, vài giọt máu tươi nhỏ xuống thanh trường kiếm hắt đang cầm nơi tay phải, lưỡi kiếm loang loáng, gờ lên đón lấy dây xích bắt hồn.

Trong những âm thanh giao nhau choang choảng, không giống với âm thanh của kim loại va nhau như bình thường, “bộp” “bộp”,...

“Hai vị đã nhận ra rồi chứ? Thanh kiếm này trước kia đã từng giết vô số người, những vong hồn đó mặc dù đầu thai đi nơi khác, nhưng những lời oán thán thì vẫn không tiêu tan, vẫn đang bám chặt lấy lưỡi kiếm, trở thành sát, bình thường bị dương khí của ta trấn, không dám động mà động cũng không được, hôm nay ta đã dùng máu của ngón giữa giải thoát cho họ, hai vị thử đấu một trận xem, không biết giữa quý và sát, ai mạnh hơn?”

Phụt! Phụt! Phụt!

Âm thanh này, chính là âm thanh của máu tươi bắn ra khi đao sắc đâm vào cơ thể người, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng rên la thảm thiết trong đó.

Trong lúc chiến đấu với đoàn đoàn sát khí, hai vị minh sai bỗng nổi cơn thịnh nộ.

“Thu Hàn Nguyệt, dùng máu dân sát, hậu họa khôn lường, nghiệp chướng này sẽ khiến phú quý phúc thọ trong mệnh của người bị tổn hại!”

“Thu Hàn Nguyệt, những việc người làm hôm nay, sẽ chấm một vết đen trong sổ công đức, tới khi người xuống địa phủ, đều phải đền tội.”

“Hai vị nặng lời rồi.” Thu Hàn Nguyệt múa kiếm vun vút, phong độ ngời ngời. “Có cần phải thêm một vết đen trong sổ công đức của tại hạ hay không, còn phải xem vào sự tiện lợi nơi Minh phủ. Nhưng cái gì gọi là hậu họa khôn lường, là do hai vị quá lo nghĩ mà thôi. Thứ tốt thế này, đương nhiên ta chỉ dùng để tiếp đãi hai vị, sao nữ tử ra lãng phí? Hai vị, hãy nhận lấy đi.”

Hắc y minh sai tức giận vô cùng, bạch y minh sai lại đang tính kế, trong lúc hai cơ thể lướt qua nhau, ngón tay điểm điểm vào tai của đối phương, đối phương hiểu ý, gậy bắt hồn đập tới tấp vào sát khí bay lượn xung quanh, tay trái vừa đập xuống, đẩy bạch y về phía giường Linh Nhi nằm.

Bạch y minh sai thân hình vẫn lơ lửng trong không trung, trong tay vẫn cầm dây xích khóa hồn.

Dây xích khóa hồn là thần khí nơi Minh giới, chuyên dùng để bắt hồn phách tháo chạy, phạm những kẻ bất kham, đều buông tay chịu chối trước dây xích này. Nhưng vì lần này người dùng xích khóa hồn lại có phần chần chừ, bạch y minh sai không dám ra tay quá nặng, chỉ định trói hờ hồn phách của Linh Nhi, rồi đưa về địa phủ giao “người” là xong.

Nhưng, dây xích khóa hồn vừa buông, lại chẳng bắt được hồn phách nào.

Bạch y minh sai thất kinh, cơ thể hồ ly màu trắng vẫn nằm trên giường, tại sao xích khóa hồn lại không bắt được hồn phách?

“Xin lỗi, Bạch y huynh, ở đây ồn ào quá, tại hạ sợ làm phiền tới giấc ngủ của thê tử. Nên đã đưa nàng tới nơi khác yên tĩnh hơn rồi.

Người nằm trên giường là ngự miêu của thiên tử, nếu thích, tại hạ sẽ xin thiên tử ban cho huynh!” Thu Hàn Nguyệt mỉm cười, trêu chọc.

56. Chương 057

Chương 57

Minh sai bị bao vây

Cái gọi là “Sát” trên kiếm, đúng là thứ bám trên kiếm của Thu Hàn Nguyệt khi xưa hấn hành tẩu giang hồ giết người như rạ, sau này Thu Quan Vân phát hiện và có làm thêm phép, khiến nó trở thành vũ khí hấn có thể sai khiến những lúc cần thiết, đối phó với những thế lực bất thường tà ác thích kí sinh trên cơ thể người hút năng lượng. Lúc ấy, khi Thu Quan Vân nói cho hấn biết cách sử dụng, hấn còn trêu: “Từ nay về sau phải cẩn thận với máu ở ngón giữa tay trái ta rồi.” Thể chất hấn chí cương chí dương, thuộc loại mà các thế lực tà ác luôn muốn tránh cho xa, bao nhiêu năm nay chẳng có cơ hội dùng. Đúng ngày này, lại mang ra để đối phó với hai vị minh sai.

Nhìn hấn nói cười chế nhạo như thế, thực ra đó chỉ là biểu hiện bề ngoài mà thôi. Hấn tự biết bản thân mình người trần mắt thịt, dùng chút kĩ xảo được Quan Vân làm phép đối phó với thần sai của Minh giới, chẳng khác gì mang trứng chọi đá. Nhưng hấn chỉ có thể làm được thế mà thôi.

“Thu Hàn Nguyệt, thê tử của ngươi là do Diêm vương hạ lệnh bắt đi, ngươi lại dùng vũ lực đối đầu với bọn ta, tội chống đối này không nhỏ, đủ để ngươi sẽ phải chịu phạt trăm năm roi lửa nếu ngày nào đó ngươi xuống địa ngục, ngươi nghĩ xem có đáng không?”

Bạch y minh sai vẫn kiên trì dĩ hòa vi quý, vẫn hy vọng Thu Hàn Nguyệt hiểu ra hậu quả khôn lường nếu đối địch với minh sai, chủ động mà buông tay.

“Phí lời với tiểu tử không biết trời cao đất dày này làm gì? Đợi chúng ta thu phục xong đám ô hợp hỗn tạp kia, sẽ bắt luôn hồn của hấn giải về trình Diêm vương, đến khi ấy hấn có gào khóc kêu cha gọi mẹ, than ông văn bà cũng vô ích!”

Hắc y minh sai vẫn cứng rắn, không chịu nhượng bộ.

Thu Hàn Nguyệt cười khê: “Tại hạ vô tình đắc tội với hai vị, bởi vì mệnh của thê tử chưa tận, tại hạ không muốn phải cách biệt âm dương với thê tử. Hai vị, nhân gian có câu nói, “Thà dỡ một ngôi miếu, chứ không phá hoại một cuộc hôn nhân,” với ý rằng phá vỡ hôn nhân của người khác sẽ bị trời phạt. Tại hạ thực sự không muốn hai vị vì chuyện này mà làm hỏng đạo hạnh tu dưỡng bao năm nay.” Trong lúc nói, lại nhỏ mấy giọt máu lên lưỡi kiếm, vung tay chém vào không khí, khiến hai vị minh sai phải né sang hai bên.

Thu Quan Vân từng nói, máu ở giữa ngón tay cái của phạm nhân, hoặc ít hoặc nhiều đều có khả năng xua hồn đuổi quỷ, hơn nữa, nếu là người chí cương chí dương thì hiệu quả còn tăng gấp bội. Hôm nay, hấn đã kiếm nghiệm được lời này, ngay đến hai vị đại quỷ sai đám xuất đầu lộ diện bắt hồn ngay thanh thiên bạch nhật thế này cũng không muốn bị dính máu hấn. Thu Quan Vân còn nói rằng, so với máu ở ngón giữa, thì còn thứ khác có hiệu quả hơn, là...

Thế là, khiến hấn nhớ ra.

Vết thương ở ngón tay giữa dùng răng cắn rất nông, ban đầu chỉ là muốn dùng vài giọt làm vật dẫn sát khí, nay thấy có hiệu quả với hai vị tôn giả, thì sao hấn không dùng với số lượng lớn? Vừa nghĩ thế, hấn vung kiếm lên cửa một đường sâu vào ngón giữa bàn tay trái, máu lập tức phun thành tia, hấn úp tay rồi hất tia máu về phía hai minh sai.

“... Bỉ ỉ vô sỉ!” Hai minh sai lập tức nhảy giật lùi về phía sau tầm mười thước, hắc y minh sai nghiêng răng rửa xả.

Phải biết rằng bọn họ đã tu luyện được tới mức không sợ ánh nắng, ban ngày vẫn có thể đi lại trên dương giới như thường, nhưng dù sao trong Minh giới chí âm chí hàn, bị thứ máu nóng rực đỏ phun lên người, cảm giác bỏng rát đau đớn cũng đủ để khiến họ khó chịu nhiều ngày. Chỉ cần không cẩn thận, bị thiêu tới rách da rách thịt sẽ làm tổn thương tới tu hành. Dương và âm, tương sinh tương khắc, ở đâu về đấy.

“Thu Hàn Nguyệt, ngươi làm như thế chỉ khiến ngươi lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thôi, một khi ngươi mất máu quá nhiều, thể chất sẽ từ dương thịnh trở thành âm suy, lúc ấy không những không chống

đỡ được lại bọn ta, mà sợ ngay cả sát khí trên kiếm của người cũng không thể khắc chế được!” Bạch y minh sai vẫn khổ sở khuyên nhủ.

“Không dám phiền tôn giả phải lo.” Nếu có hiệu quả như vậy, đương nhiên hẳn phải tận tâm tận lực! Hẳn lại cứa một đường nữa trên bụng ngón giữa bàn tay trái, máu phun ồ ạt. Lưỡi kiếm tiếp xúc trực tiếp với máu thịt, càng khiến sát khí hung hăng, lần lượt vây chặt hai vị hắc bạch minh sai, những lời oán thán vang lên không ngớt.

“Thu Hàn Nguyệt người không muốn sống nữa sao? Không sợ bị những sát khí này quay lại cắn, thì đêm nay sẽ là ngày giỗ của người!”

“Nếu thế thì chẳng phải càng tốt hơn sao? Phiền hai vị đưa hồn phách của phu thê ta đi cùng một lúc, đường xuống suối vàng cũng bớt cô quạnh.” Hắc tử trả lời.

Hắc tử không phải không biết, cắt tay làm thương bản thân, lại cao ngạo vùng kiếm chém liên tiếp, mất máu nhanh, thể lực cũng nhanh chóng giảm sút, bước chân đã không còn cảm giác chân thực nữa. Chỉ là, nụ cười trên môi vẫn rất ung dung tự tại, ánh sáng trong mắt vẫn lạnh lùng kiên định như cũ. Giờ tí đã qua, chỉ cần đợi tiếng gà gáy sáng cất lên, là qua được đêm nay. Hiện giờ hẳn chỉ có thể làm được như thế, qua được giờ nào biết giờ ấy, rồi từ từ tiến dần tới đêm thứ bảy để kết thúc mọi thứ...

“Bạch y, để ta dùng gậy bắt hồn đánh vào thiên linh của hắc tử, khiến ba hồn bảy phách của hắc tử thoát xác, xem hắc tử làm ma rồi còn dám ngông cuồng như thế nữa không?” Hắc tử minh sai bị đám sát khí lướt qua mắt, cảm giác đau nhức khó chịu, bất giác tức tối gào lên.

Bạch y minh sai do dự: “Việc này...”

Đột nhiên, Thu Hàn Nguyệt mở to hai mắt, nén chặt khí trong cổ, sau đó ép ra một búng máu tươi, phun về phía hai minh sai.

“... Mau đi thôi!”

Bạch y minh sai kéo tay đồng đảng, nhanh chóng nấp ra xa. Hắc tử minh sai vì chậm chân hơn, nên mặt cổ bị dính mấy vết máu, bỗng rất khó chịu, hai minh sai thấy vậy vội vàng lẫn mất, cả đêm đó không quay lại nữa.

Trong phòng, Thu Hàn Nguyệt dùng kiếm chống thân, thở hồng hộc hồi lâu, rồi mới vạch cổ áo ra xem, thấy cơ thể nhỏ bé vẫn dính chặt trên đó, đôi môi dính máu cọ cọ vào chiếc mũi nhỏ xinh xắn nhưng khô khốc tới mức khiến người ta bất an kia, cười nói: “Nàng chính là A Đẩu không tìm không phổi kia phải không? Triệu Vân ca ca chiến đấu với người ta hăng như vậy, nàng vẫn ngủ rất ngon lành, tiểu nha đầu vô tâm vô tính!”

Hắc tử buộc phải gạt bản thân rằng lúc này Linh Nhi chỉ là đang ngủ say mà thôi, nàng hoàn toàn không phải chịu sự giày vò đau đớn nào hết, chỉ có như thế, hẳn mới có thể kiên trì được, mới có thể đấu với quỷ tranh với thần được...

“Hàn Nguyệt, chúc mừng, đêm thứ tư đã qua rồi... Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt?!”

Khi nghe thấy tiếng gà gáy đầu tiên, nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp của Lương hoàng hậu bước vào điện, thần trí của hắc tử được thả lỏng, ngoài việc ôm chặt cơ thể nhỏ bé trong tay ghì vào ngực, hắc tử hoàn toàn không có ý thức nữa...

“Hàn Nguyệt, đệ thật quá mạo hiểm, sao có thể dùng nội lực để ép huyết dịch nghịch chuyển? Nếu ngưng máu đỏ của đệ không có hiệu quả, không những sẽ làm tiêu hao tinh khí của đệ, mà không chừng đệ cũng chẳng bảo vệ nổi Linh Nhi nữa.”

Thu Hàn Nguyệt ngủ tới giờ Dậu ngày hôm đó thì mở mắt. Lúc hắc tử hôn mê, Thu Minh Hạo đã hạ lệnh cho đệ nhất cao thủ trong nội cung vận công trị thương giúp hắc tử, Lương hoàng hậu lệnh cho tỳ nữ bón cho hắc tử một bát canh gà, một bát canh nhân sâm nghìn tuổi, sau khi tỉnh lại, còn một bát thuốc đắng ngắt đang chờ. Cho đến tận khi hắc tử mình ngồi dậy khoan khoái chân tự điều tiết nội lực, Lương hoàng hậu mới yên tâm khẽ trách.

“Dù đệ cậ mình trẻ tuổi, trong cung cũng không thiếu những thứ bổ dưỡng để bồi bổ cho đệ, nhưng, những tổn hại do ngậm máu phun ra từ tim đó cho dù thế nào cũng không bù lại được, đệ ấy mà...”

Thu Hàn Nguyệt chỉ cười, cầm bát thuốc bổ máu mà tỳ nữ mang vào uống cạn. Cho dù hần không còn trẻ, cho dù hần không ở trong cung, kết quả chẳng phải vẫn thế hay sao? Vuốt ve cơ thể mềm mại nằm trong lòng, hần lại mỉm cười.

Lương hoàng hậu như hiểu ra, không tránh khỏi buông lờ cảm thán trong lòng, người nhà họ Thu, sao lại có một kẻ si tình chung thủy đến thế?

“Hôm nay là đêm thứ năm, Minh Hạo, lần này con đi theo họ đã nghe được những gì?”

Thu Minh Hạo đang nhìn Thu Hàn Nguyệt đắm đắm, nghe mẫu hậu hỏi, vội thu ánh mắt về, đáp: “Lần này hai vị ấy bỏ chạy nhếch nhác, bước chân rất nhanh, suốt dọc đường chỉ vội trở về Minh giới, không nói gì.”

“Haizz ~ ~” Lương hoàng hậu thở dài, “Vô thường đi bắt người, đã bao giờ về tay không đâu? Những người từ xưa tới nay chưa bao giờ chịu thiệt giờ lại bị thiệt, chắc chắn sẽ tìm cách để bù đắp lại, đêm nay sẽ là một đêm khó khăn đây. Hàn Nguyệt, đệ sẽ đối phó với họ thế nào đây?”

57. Chương 058

Chương 58

Lời mời của Hồng y phán quan

Đêm thứ năm, nhị vị minh sai quả nhiên vẫn đến theo lịch.

Đúng như hoàng hậu đã nói, vô thường đi bắt người, đã bao giờ về tay không? Hôm qua sau khi quay lại Minh giới, họ không có mặt mũi nào mà cầu viện binh, đau đầu suy nghĩ, lấy trộm Kim phục ma của thượng cấp phán quan Hồng y, tối nay tới để thu sát khí.

Hai vị minh sai suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, luôn nghĩ lần này phải bắt được hồn về. Hai người bọn họ phải vất vả bao nhiêu ngày như thế, chỉ thấy một mình Thu Hàn Nguyệt đơn thương độc mã, rõ ràng Vu giới không định tham gia vào việc này, còn tối hôm qua Thu Hàn Nguyệt đã hao tổn bốn nguyên và máu, nếu đêm nay lại giờ chiều này, thì hần chẳng khác nào tự lao đầu vào đường chết, vừa hay họ có thể bắt đi luôn, không bị coi là cưỡng ép sinh hồn.

Nhưng rõ ràng hai vị không ngờ là, họ cầm Kim phục ma đến nhưng người ta lẽ nào không biết thay đổi kế hoạch, thay đổi chủ trương hay sao?

Những chuyện thế này, kẻ sách chỉ nên dùng một lần mà không nên dùng tới lần thứ hai, cần phải khiến đối phương bất ngờ, không kịp phòng bị.

Đêm nay, trong phòng, Thu Hàn Nguyệt đem cỒcung bát quái của hoàng bá đích thân đưa cho bố trí khắp nơi, ôm Linh Nhi trong lòng ngồi ngay ở chính giữa, dáng vẻ an nhàn, giống như Khương thái công đang ngồi câu cá. Hai vị minh sai nhìn thấy hần rất rõ, nhưng cho dù có bay lác rung đập thế nào, cũng không thể vượt qua được chướng ngại vật, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm.

“Người cũng hiểu huyền môn chi thuật à?” Bạch y minh sai kinh ngạc hỏi.

Thu Hàn Nguyệt khiêm tốn: “Chỉ biết chút ít thôi.”

“Hồn xược!” Một cây gậy gỗ lớn chắn tới, trong lúc tức giận, hắc y minh sai lăm lăm niệm chú gọi quỷ hỏa, không ngờ gỗ gặp quỷ hỏa, bốc cao ngàn ngọn, ánh lửa bốc lên cả nóc điện.

Thì ra, trong hoàng cung đại nội có hai đại nạn. Một là thích khách, hai là hỏa hoạn, phòng thích khách, trong nội cung bố trí tầng tầng lớp lớp cao thủ, một giọt nước khó lọt. Phòng hỏa hoạn, trong nội cung đương nhiên cũng có mấy vật chuyên trách.

“Cháy rồi, mau lên, xách nước, xách nước! Mau lên, cháy rồi_____” Người đầu tiên nhìn thấy ánh lửa vội vàng cầm chiêng đồng chuyên dụng khua gõ loạn lên, vừa gõ vừa chạy rồi hò hét, suốt dọc đường, có vô số thị vệ thái giám mang đồ dùng dập lửa chạy theo.

Hắc y minh sai kinh ngạc.

Quỷ hỏa là ảo, mà thứ hắc đốt cũng là ảo vật chướng mắt, tại sao có ánh lửa thật để phạm nhân nhìn thấy?

“Để tránh việc đấu đá giữa tại hạ và hai vị làm kinh động bốn phương, trong bán kính hai dặm sẽ không có ai canh trực. Nhưng đêm nay đành phải dùng tới họ.”

Hắc, bạch hai người nhìn nhau kinh ngạc: “Sao họ có thể...”

Thu Hàn Nguyệt tốt bụng giải thích, “Bởi vì dưới mặt đất trong điện này có rần lân tinh, lân tinh gặp lửa thì tỏa sáng, cho dù là thần hỏa hay quỷ hỏa, gặp phải thứ này đều biến thành lửa thật, mà đã là lửa thật, thì người ngoài đương nhiên nhìn thấy.”

“... Thế thì đã sao?” Hắc y minh sai cười nhạt: “Người ta đến, thứ mà họ nhìn thấy cũng chỉ là cảnh một mình người nhảy loi choi, khiến cho người ta cho rằng vị hoàng thân này đang phát điên rồi, mà chẳng ảnh hưởng tới việc bốn tôn tới bắt hồn phách!”

“Sao, tại hạ nói chưa đủ rõ ư?” Thu Hàn Nguyệt vờ vịt nghiêm túc, “Tại hạ nghe thăm thăm từng xuống địa phủ cứu người nói rằng, quỷ hỏa có thể tạo quỷ ảnh, quỷ hỏa của các hạ cháy thành lửa thật, không biết có nhìn thấy tôn ảnh của hai vị tôn giả hay không nhỉ?”

Hai vị minh sai ngẩn người.

“... Nhìn thấy thì sao? Phạm nhân sợ nhất thứ gì bọn ta còn không biết ư? Họ nhìn thấy rồi, lại chẳng ra sức mà chạy ấy chứ, gào thét vang trời mà thôi.”

“Nhất định là cũng sẽ có vài tên nhát gan sợ tới chết ngất tại chỗ, cùng hai vị đi gặp Diêm vương. Nghe tiếng bước chân, xem ra phải có hàng trăm người đến, không cần nhiều, chỉ cần dọa chết mười mấy hai mươi người, cũng đủ để thanh danh hai vị được khuếch trương rồi. Hai vị đưa người về Minh phủ, sẽ phải bẩm báo lại cho Diêm vương tại sao dương thọ của họ còn chưa tận mà đã phải về đó...” Thu Hàn Nguyệt ngân nga, rồi vờ như rất ham học hỏi: “Hay là tại hạ nghĩ sai rồi? Thực ra quy tắc ở địa phủ chẳng thâm nghiêm như tại hạ nghĩ, bắt nhầm thì bắt nhầm, dọa cho người ta sợ chết thì sợ chết, đáng đời họ xui xẻo... phải vậy không?”

Hai vị minh sai tức điên.

Sự thâm nghiêm trong giới cấp địa phủ, sự nghiêm ngặt trong quy tắc, trên trời dưới đất chỉ nơi này là độc nhất. Có quỷ sai bắt nhầm người, bị đầu thai vào kiếp súc sinh cho người chém giết, như thế vẫn là trừng phạt nhẹ nhàng. Họ là những sứ giả đi bắt hồn và đã làm cả trăm năm nay, sắp được thăng cấp, được làm phán quan sơ cấp, sao có thể bị hủy hoại bởi việc này?

Nghe tiếng bước chân vang bên ngoài, tiếng hò hét ngày càng huyền ảo, hai vị minh sai không dám chân chữ, vội vàng ẩn thân bỏ đi.

Đêm thứ sáu, đúng vào đêm rằm trăng tròn vành vạnh. Đêm đó trăng như chiếc đĩa bạc, soi rọi xuống mọi vật dưới mặt đất, phủ lên đó một màu bạc lấp lánh, đẹp như ảo như mơ. Hai vị minh sai lại không đến ngắm cảnh, Thu Hàn Nguyệt ôm tiểu hồ ly ngồi xếp bằng đợi cả đêm, bình yên vô sự.

Đêm thứ bảy.

Trước khi màn đêm buông xuống, sau khi bãi triều, Long Duệ đã đến thăm đường đệ, báo cho đệ biết giờ Thìn ngày mai là giờ mà mẫu thân và muội tử xuất quan, hắc chỉ cần kiên trì chống đỡ nốt đêm cuối cùng này thôi.

Thu Hàn Nguyệt ôm gối ngồi trên thành giếng ngoài vườn, ngẩng mặt lên nhìn ánh trăng đã bị mây che mất một nửa, giống như một bức tượng được điêu khắc bằng ngọc, rất lâu không cử động.

Đột nhiên, ánh trăng bỗng dừng tối sầm. Rồi bỗng một nam nhân mặc áo đỏ thân hình cao lớn chân không chạm đất, đang tiến lại từ phía xa, dường như đang đạp lên bóng trăng nửa tối nửa sáng trên mặt đất mà tới.

“Thu Hàn Nguyệt của Phi Hồ thành phải không?” Người đó hỏi.

Hắn ngược mắt nhìn, khum tay hỏi: “Sao không thấy hai vị tôn giả Hắc, Bạch?”

“Tôn giả?” Người đó thẳng thốt. “Thì ra các hạ tôn trọng hai người bọn họ như thế sao? Nếu so sánh ra thì, phong độ của hai tên thuộc hạ của tại hạ kém hơn các hạ nhiều rồi.”

“Các hạ là...”

“Gọi là Hồng y được rồi.”

Hồng y? “Người trong Minh giới thích dùng màu sắc của y phục để đặt tên sao?”

“Trong Minh giới, ngoài Diêm vương là trải qua ngàn kiếp nạn, tu luyện đại thành ra thì những người khác đều là người đã chết, một người đã chết và mãi mãi không muốn được sống lại nữa, tên đã không còn quan trọng, hơn nữa năm tháng trôi qua, hàng trăm năm trôi qua, sớm cũng quên cũng nhạt. Các hạ nếu thấy hai từ “Hồng y” không đủ trang trọng, thì hãy gọi ta là Hồng y phán quan cũng được.”

“Các hạ không giống phán quan, mà giống một nhà nho.”

“Cũng có thể kiếp trước tại hạ là người đọc sách.”

“Giờ đã thành Minh thần, đương nhiên cũng có phần thần thông, Hắc, Bạch hai vị sao lại xuất hiện trước mắt người ta với diện mạo ấy?”

Hồng y phán quan đáp: “Họ là những tay sai hung thần ác sát, nếu trông tuấn tú thanh tao quá, lại khiến đám người trên nhân thế không sợ chết, thế nhân không có tử vong, đây là điều cấm kỵ lớn nhất. Thế giới này là một thế giới thế nào? Không cần dài dòng bàn luận, đó là thế giới mà thần vô địch thái, tiên vô địch dung[1], người ngoài nhìn sẽ hy vọng bản thân mình được giống thần tiên.”

[1. Ý nói thần tiên không có dung mạo, khuôn mặt nhất định.]

“Theo như những lời các hạ nói, tại hạ lại muốn có được bộ dạng hung thần ác sát như của hai vị Hắc, Bạch kia. Như vậy, nhìn vào đã thấy hung thần ác sát sao?”

“Cũng có thể, trong mắt người, kẻ nào muốn thoát đi hồn phách người đang giữ đều là hung thần ác sát.”

“Các hạ cũng muốn mang nàng đi sao?”

“Không phải là đoạt, mà là mời, cung kính mời.”

“Ồ?” Sắc mặt Thu Hàn Nguyệt trở nên lạnh lùng cảnh giác.

Hồng y phán quan cười, “Giờ của nàng ta đã đến từ lâu rồi, nếu không phải là vì xung quanh nàng ta có quá nhiều nhân vật bản lĩnh dùng thủ đoạn, tìm đủ mọi cách để duy trì tính mạng cho nàng ta, giữ chân nàng ta ở trần thế hết năm này tới năm khác, thì nàng ta đã sớm quay về nơi nàng ta nên quay về từ lâu rồi.”

58. Chương 059

Chương 59

Bách Diêu tiễn khách

“Ăn oán giữa nàng ta và người ở kiếp này, vốn nên tiêu tan từ lâu, được ở bên nàng ta như thế, cũng coi như các hạ đã ăn cắp thời gian của thượng đế, phải biết đủ, cũng nên buông tay rồi.”

“Ta sẽ không buông.” Thu Hàn Nguyệt đáp. Hấn không muốn phân tích những tầng lớp ý nghĩa của câu mà đối phương vừa nói, không muốn hỏi một người thuần khiết ngây thơ như Linh Nhi thì có việc cũ chuyện xưa gì, hấn chỉ biết, ngoài vòng tay hấn ra, Linh Nhi sẽ không đi đâu hết. “Nàng là thê tử của ta, nơi nào có ta, nơi ấy sẽ có nàng.”

Hồng y phán quan thở dài, “Các hạ hà tất phải cố chấp như vậy? Nếu chỉ là vì dung mạo tuyệt trần này, với thân phận và địa vị của các hạ, muốn tìm một người có nhan sắc vượt trội hơn, không phải chuyện khó. Các hạ nếu muốn được ở bên nhau dài lâu, càng nên tìm một nữ tử phàm trần, người như thế mới thật sự sống với các hạ tới đầu bạc răng long được...”

“Các hạ vẫn nên bớt lời đi thì hơn. Dù thế nào ta cũng quyết không buông tay thê tử của ta. Còn các hạ chắc chắn là muốn đưa hồn phách của nàng đi, hai ta nguyện vọng tương khắc, hà tất phải nhiều lời, mời xuất chiêu.”

“... Không thể dĩ hòa vi quý sao?”

“Có thể, các hạ hãy quay người rời khỏi đây là được, tại hạ từ nay về sau sáng tối sẽ thắp hương cúng hoa quả, để bày tỏ lòng biết ơn.”

“Hương hỏa của các hạ, bổn tôn không thể nhận được.”

“Nếu đã vậy, mời ra tay.”

“Người là phạm nhân, bổn tôn là minh thần, nếu ta ra tay với người chẳng phải ỷ mạnh hiếp yếu sao?”

“Không sao.” Thu Hàn Nguyệt cười nhạt, “Có cơ hội làm kẻ yếu một lần cũng không tệ.”

Hồng y phán quan lắc đầu, “Biết rõ kết quả, hà tất phải chấp mê không tỉnh ngộ?”

“Kết quả khi chưa là kết quả, ai có thể biết hình dạng kết quả ra sao?”

Hồng y phán quan thật sự bất lực, “Bổn tôn kiếp trước vốn là một văn nhân, chết rồi càng không thể động võ với người khác, đành niệm chú. Chú này là chú bi thương. Có tất cả năm tầng, chuyên dùng để trừng phạt những ác quỷ ngoan cố. Tầng thứ nhất chỉ chạm tới da, nếu hối hận, thì sẽ cảm thấy da thịt buồn buồn tê tê; tầng thứ hai xuyên tới máu thịt, nếu kịp thời tỉnh ngộ, thì sẽ chỉ phải chịu đựng đau đớn về da thịt; tầng thứ ba chạm vào xương cốt, nếu quay đầu là bờ, thì vẫn có cơ hội sống sót; tầng thứ tư chạm tới tâm can, khiến trái tim co thắt, đau không thể chịu đựng nổi, khổ không sao kể hết; tầng thứ năm thì chạm khắp toàn thân, khiến cơ thể phải trải qua kiếp nạn thiêu trong lửa địa ngục. Người là phạm nhân, chỉ là nhất thời mê loạn cố chấp không chịu buông tay, hôm nay bổn tôn chỉ niệm tới tầng thứ ba, nếu người có thể chịu đựng được, bổn tôn sẽ bỏ qua, coi như người qua được đêm nay.”

“Mời.”

“Haizz!” Một tiếng thở dài nặng nề buông ra, sắc mặt Hồng y phán quan đột nhiên căng thẳng, giờ ột bàn tay qua đỉnh đầu, ngón giữa, ngón trỏ và ngón út chụm lại, ngay sau đó miệng lẩm nhẩm đọc chú, điểm tay vào giữa trán Thu Hàn Nguyệt: “Mê...”

Khi tiếng chú vang lên, một sự lạnh lẽo bắt đầu lan tỏa từ trán, Thu Hàn Nguyệt khoanh chân, ngồi im, mày nhìn mắt nhắm mũi hướng tim, vận lực toàn thân, nghiêng răng chịu đựng.

Ban đầu, dưới lớp da như có dòi bò kiến cắn, khiến hấn có cảm giác buồn buồn tê tê, cho tới khi sự đau đớn dường như lan tới từng lỗ chân lông, khiến lớp da căng lên và nứt ra...

“Thu Hàn Nguyệt, lúc này sự đau đớn vẫn chưa thâm nhập sâu, chỉ cảm thấy đau đớn bên ngoài, quay đầu vẫn còn kịp...”

Thu Hàn Nguyệt trán rịn mồ hôi, nhắm mắt im lặng.

Hồng y phán quan khẽ lẩm nhẩm, tiếp tục đọc chú: “...”

Sự đau đớn bắt đầu xuyên vào trong, thâm nhập vào máu thịt, vừa nặng nề vừa sâu, lan tỏa khắp cơ thể, giống như ngàn vạn con kiến hóa thành mười con rắn dài, luồn lách trong các thớ thịt, cắn xé...

“Thu Hàn Nguyệt, lúc này ngươi vẫn chưa chìm đắm sâu trong bể khổ, chỉ thấy đau đớn ngoài da thịt, buông tay còn kịp.”

Thu Hàn Nguyệt sắc mặt tái xanh, nhắm mắt không đáp.

“Haizz!” Lẽ nào lại là một người đàn ông si tình kể tục sự nghiệp của Nguyên Mộ Dương? “...”

“Các hạ.”

Một giọng nói lạnh lạnh diễm diễm, bình thản vang lên, khiến những lời chú của tầng thứ ba mà Hồng y phán quan đang đọc bỗng dừng im bặt.

“Ngài...”

“Đường đường là thủ lĩnh của Tứ đại phán quan của Minh giới, mà lại dùng thuật pháp để đối phó với một phạm nhân bằng xương bằng thịt, nếu chuyện này truyền ra ngoài, liệu nghe lọt tai không?”

Bóng hình đó xuất hiện, tay áo tung bay, đứng ngay trên ngọn cây. Trong lúc nói, đã nhảy từ trên ngọn cây là là bay xuống, lòng bàn tay trái, đặt lên đỉnh đầu Thu Hàn Nguyệt, truyền lực vào trong lập tức khiến khí lạnh trong cơ thể hắt tan biến.

Hồng y phán quan thầm kêu khổ. Vị chủ nhân này đến Diêm vương gặp cũng thấy đau đầu đau chân đau bụng, nếu không, cũng không đến nỗi tới tận hôm nay vẫn chưa đòi được hồn phách kia về.

“Phán quan đại nhân, hôm nay coi như nể mặt ta, thế nào? Nếu Tân Quảng vương trách tội, cứ tìm tới Bách mẫu.”

“... Bách tiên sinh.” Hồng y phán quan biết chuyện này tới đây là hết hy vọng, nên cũng chẳng cưỡng ép bản thân, có điều thua cũng phải thua trong thế thắng, không thể gặp gió đã tránh, như vậy thì thảm hại quá, mà cũng không được đường hoàng. “Các hạ nên biết kiếp trước lệnh muội là...”

“Kiếp trước của nó không liên quan gì tới ta. Bách mẫu chỉ biết kiếp này nó là muội muội của ta, Bách mẫu còn sống ngày nào, thì nó sẽ còn được sống ngày đó. Kẻ nào dám làm tổn thương nó, cũng có nghĩa là làm tổn thương Bách mẫu. Bách mẫu đời này có thù tất báo, kẻ nào làm tổn thương Bách mẫu sẽ phải chịu sự giày vò gấp trăm gấp nghìn lần.” Vẫn là giọng nói đều đều ấy, lời lẽ không quá kịch liệt, khẩu khí không quá gay gắt, nhưng khiến người nghe phải toát mồ hôi, không lạnh mà run.

Bách tiên sinh, ngoài Bách Diêu, Hồ vương của Hồ giới ra, ai có thể đường đường chính chính khiến Hồng y phán quan phải e dè như thế? Vị Hồ vương này, từng chủ động khiêu chiến thiên kiếp, từng bị ngâm trong cừu liên trì trên thiên giới bảy ngày, khi ấy mưa gió sấm sét vang dội bốn phương. Bảy ngày sau, vị chủ nhân này không những không bị thương, ngược lại càng tuấn tú phiêu dật hơn, từ đó thoát khỏi kiếp yêu, bước chân vào tiên giới. Có điều tâm cao khí ngạo, tu tiên nhưng không muốn làm tiên, chỉ muốn là Hồ vương của Hồ giới, trên trời dưới đất đi về trong nháy mắt, kết giao với rất nhiều thượng tiên trên thiên giới.

“Bách tiên sinh, thương thế của lệnh muội không phải do bọn ta gây ra, xin đừng hiểu lầm.” Nếu hắt hiu lắm thì thật chẳng hay ho gì, sau này hồ ly lớn hồ ly bé thay nhau chạy tới Minh giới làm loạn, chẳng phải bọn họ tới làm quỷ cũng không yên thân sao.

“Nếu thương thế của nó do Minh giới gây ra, phán quan đại nhân còn có thể đứng ở đây nhàn nhã nói chuyện thị phi với Bách mẫu sao?”

“... Ai nhàn nhã? Ai nói chuyện thị phi?”

“Không tiền.”

“...” Không cần tiền, phán quan đại nhân rút lui rất nhanh, tự ta đi là được chứ gì. Nhưng thua người không thua trận, có những lời vẫn phải ném lại cho hắt hiu: “Bách tiên sinh, tình hình của lệnh muội ngài hiểu rõ nhất, nếu đợi đến ngày tả hữu thị vệ đích thân tới bắt đi, Bách tiên sinh có muốn ứng phó e là cũng

không dễ dàng được như thế này đâu.” Nói xong, không đợi đối phương trả lời (Thực sự là biết người ta sẽ không thềm trả lời), Phán quan Hồng y ẩn thân biến mất.

Bách Diêu nghiêng đầu liếc nhìn, thấy ông em rể đang cởi áo khoác, mày cau chặt lại: “Người làm gì thế?”

Thu Hàn Nguyệt không ngẩng đầu lên, mắt cũng chẳng rời, chỉ hét lớn một tiếng: “Mau tới cứu Linh Nhi!”

“Đến đây đến đây, Hàn Nguyệt ca ca, Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên đến đây! Huynh xem đệ chân đạp tường vân, thân khoác hà quang, cười gió mà tới, thật sự là độc nhất vô nhị trong thiên hạ này, nhân gian quỷ gian cũng chỉ có một không hai...”

“Người nói linh tinh gì thế? Học vấn của người đều do cha người dạy, nhìn xem ông ta đã dạy ra đứa con... chẳng giống ai như thế nào?”

59. Chương 060

Chương 60

Thời khắc ngưng ngừng của mỹ thiếu niên

“Đến đây đến đây.” Tiếng hét đó chính là của Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên.

Thân mặc áo bào màu ngọc tím, đầu đội mũ vàng nạm ngọc tím, eo thắt đai gấm, chân mang giày thêu chỉ vàng. Vị mỹ thiếu niên này dường như sợ dung mạo của mình còn không đủ rực rỡ chói mắt, mỗi lần xuất đầu lộ diện đều hoa lệ chói chang như vậy. Nhưng, người khiến người ta chú ý nhất vẫn là một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành.

“Tiểu tử tử, tiểu hồ ly, tiểu bảo bối đáng thương. Bốn mỹ thiếu niên mới không ở bên cạnh nàng mấy ngày, nàng đã bị người ta đánh trọng thương tới mức này, xem ra nàng không thể rời xa ta thật rồi. Lần này, ta nhất định phải đưa nàng về Vu giới chơi một chuyến, không ai có thể ngăn cản được ta, vì tiểu tử tử nàng, bốn mỹ thiếu niên sẽ liều mạng với hần!”

Linh Nhi đã bị hần làm phép biến thành hình người, đang nằm nghiêng trên giường, mỹ thiếu niên ngồi bên cạnh, vừa kiểm tra sắc mặt, mạch tượng của nàng, vừa lườm bầu không ngớt. Sau lưng hần, sắc mặt mọi người đều kỳ dị biến đổi khôn lường.

Thu Hàn Nguyệt chỉ quan tâm vào cơ thể nhỏ bé đang nằm trên giường thôi, hoàn toàn chẳng có phản ứng gì.

Bách Diêu không biết là nghe thấy hay vờ điếc, mặt không biểu cảm.

Lương hậu cùng thái tử hay tin vội vàng chạy tới thì đều chẳng lạ gì mỹ thiếu niên này, nhưng cố gắng nín nhịn, không dám cười thành tiếng. Nguyên nhân là trong phòng còn có một mỹ thiếu phụ đang ngồi, sắc mặt không vui, dung mạo như thiên nhiên.

“Thu Quan Vân con yên lặng ẹ!” Thiên tiên mỹ phụ không thể nhẫn nhịn được nữa, khế quát thành tiếng. Không biết đây là đứa con lắm mồm nhà ai?

Người bị quát quay đầu lại, khuôn mặt hần có tới chín phần giống với khuôn mặt mỹ lệ kiêu diễm của người phụ nữ kia, cười nịnh bợ: “Mẫu thân đại nhân, chỉ ngồi không nói, Quan Vân sẽ im lặng.”

Mẫu thân của Thu Quan Vân, thiên tiên mỹ phụ nhân, đương nhiên cũng là thủ lĩnh của Vu giới – Vân Thương Hải, điềm đạm mỉm cười: “Vậy thì hãy im lặng cho ta.”

“... Được ạ.” Thu Quan Vân quay mặt đi, khịt khịt chiếc mũi cao thẳng tắp đầy vẻ tội nghiệp. Trên khuôn mặt hần, chỉ duy nhất có chiếc mũi này là không giống với mỹ phụ kia, khiến khuôn mặt hần nhìn kém tiên khí hơn so với mẫu thân, mà thiên về sự yếu mị nửa nam nửa nữ hơn.

“Tiểu tẩu tử, không phải ta không muốn nói chuyện với nàng, thực ra mẫu thân xinh đẹp nhà ta quá bá đạo...”

“Thu Quan Vân, con không nuốt lời vào họng được hay sao, ta vẫn đang nghe con lầm bầm đấy.” Vân Thương Hải chậm rãi nói.

“... Vâng, mẫu thân đại nhân xinh đẹp, con biết rồi, con sẽ sửa.”

Thu Minh Hạo không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng.

“Tiểu tử thôi!” Thu Quan Vân lập tức hét lên, “Người dám cười bổn đại gia! Người đợi mà xem, bổn đại gia chỉ cần lật tay một cái, tìm người tính...”

Bách Diêu cũng đã không thể nhẫn nại hơn nữa, hỏi: “Rốt cuộc người có thể chữa được cho Linh Nhi không?”

“... Tìm người tính... Đương nhiên chữa được. Lão hồ ly người nhìn người kiêu gì thế hả, không tin vào bổn thiếu gia ư? Bổn thiếu niên đường đường là Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên...”

“Nếu người không thể chữa được, xin hãy đứng tránh ra.”

Đôi mắt đẹp của Thu Quan Vân trợn lên kinh ngạc: “Người dám bảo bổn ác bá tránh ra? Bổn ác bá là ai? Bổn ác bá là...”

“Người...”

Thu Hàn Nguyệt ngăn Bách Diêu lại, nói: “Hắn nói nhiều một chút, hơi phiền một chút, nhưng việc cần làm, chưa bao giờ hắn để bị lỡ cả.” Nếu không, sao Thu Hàn Nguyệt ta có thể nhẫn nhịn hắn lâu như thế?

“Đúng đấy, Bách tiên sinh.” Vân Thương Hải cười, nói: “Mặc dù đứa con này của ta không được ai yêu mến cả, nhưng khả năng trị bệnh của nó lại cao nhất Vu tộc, đến ta cũng không bì được. Trong lúc nó nói những nói cuối nhưng vẫn không quên quan sát bệnh tình của lệnh muội đâu.”

Đối với người này, do địa vị và thuật lực, nên Bách Diêu cũng tôn trọng hơn: “Đa tạ Vân thủ lĩnh...”

“Á à!” Thu Quan Vân ôm đầu kêu lên, “Không biết tên vô lại không có lương tâm, không có đạo nghĩa, mặt dày, tâm địa độc ác nào lại hạ độc tàn nhẫn như vậy đối với tiểu bảo bối nhà ta. Sau này bổn mỹ thiếu niên phải tìm hắn tính sổ, lột da hắn rút gân hắn mang xương của hắn đi làm con rối...”

Vân Thương Hải khẽ ho một tiếng.

Thu Quan Vân bịt miệng nín thở, quay lại cười nịnh bợ, “Mẹ, Quan Vân mắng người xấu cũng không được sao?”

“Tiểu tẩu tử của con bị trúng ám độc gì?”

“Mẹ, mẹ còn nhớ lần trước cha hạ ‘Nhiên trần hương’ với mẹ không?”

Sắc mặt Vân Thương Hải ửng hồng, khẽ mắng: “Con nhắc chuyện ấy làm gì?”

Thu Quan Vân chớp chớp mắt vô tội, “Trong độc được mà tiểu tẩu tử trúng, cũng có một thành phần trong ‘Nhiên trần hương’; ngoài ra còn có cả ‘Đoạt hồn thảo’ do Thiên Nhạc sơn chế tạo, ‘Hủ cốt điệp’ của Tứ Hải sơn, ‘Đoạt tràng căn’ của Tượng Nha phụ. Mẹ, mẹ nghĩ xem, người có công lực thâm hậu, thuật lực vô địch thiên hạ như mẹ mà trúng Nhiên trần hương còn phải bất lực chẳng biết làm gì, huống hồ tiểu tẩu tử, hê hê...”

Nụ cười đó, rõ ràng có vài phần phóng túng xấu xa. Vân Thương Hải nheo đôi mắt đẹp, dịu giọng nói: “Vây Quan Vân hãy chữa trị cho tiểu tẩu tử đi, những chuyện khác, mẹ con ta về bàn bạc sau.”

“... Được.” Thu Quan Vân rùng mình, sự xấu xa trong nụ cười kia lập tức tiêu tan hoàn toàn.

“Mẹ!”

Để chuyên tâm chữa trị, Thu Quan Vân đưa Linh Nhi vào phòng nhỏ bên trong, hai khắc sau, đầu mướt mồ hôi chạy ra, “Độc tố của tiểu tẩu tử đã vào huyết mạch, Quan Vân nhất thời không ép ra được, cần công lực của mẹ hỗ trợ.”

“Để ta xem.” Bách Diêu bước lên trước. Muội muội yêu quý gặp nạn, hấn sao có thể bàng quang đứng nhìn.

“Người... người không được!” Mĩ thiếu niên như bị sét đánh, giật nảy người kêu lên.

“Tại sao?” Đôi lông mày đẹp như tranh của mĩ thiếu phụ nhướng lên, hỏi: “Con biết rõ vì nường lát nữa còn phải giúp tiểu tẩu tử của con tu dưỡng tâm mạch, phải hao tổn rất nhiều nội lực, lúc này có hấn giúp, chẳng phải càng tốt hơn ư?”

“Độc mà tiểu tẩu tử trúng không phải là loại bình thường, vô cùng hao tổn khí lực, lát nữa hơi nóng sẽ bốc lên tận đỉnh đầu, cần phải cởi bỏ y phục, hấn vào làm sao mà được?”

Bách Diêu chẳng quan tâm, “Chữa bệnh sao có thể kiêng kị nhiều thế, người còn ở đây được, tại sao ta không thế? Huống hồ Linh Nhi và ta, nói là muội muội nhưng cũng chẳng khác gì con gái, trong mắt ta lúc nào nó cũng rất trong sáng, nhỏ bé, cần phải kiêng kị gì không?”

Thu Hàn Nguyệt chau mày, định buông lời phản kích, Thu Quan Vân đã nhảy dựng lên hét: “Ai nói người cởi y phục là Linh Nhi? Mà là bốn thiếu gia.”

Đột nhiên trong phòng yên lặng. Rồi ngay sau đó, tất cả mọi người đều phá lên cười ngất, trừ Bách Diêu.

“Ta còn tưởng ‘tiểu thúc thúc’ không quan tâm tới mấy chuyện ấy, cũng biết xấu hổ từ bao giờ thế?” Thu Minh Hạo nói.

“Lần này, thì ta yên tâm rồi, trong lòng Quan Vân cũng còn biết ý tứ về thân phận của mình, không đến nỗi nổi loạn thật sự.” Lương hoàng hậu nói.

“Ha ha ha...” Vân Thương Hải cười vui sướng nhất. Thấy đứa con trai bất hiếu của mình bị mất mặt, thực sự là việc vui sướng nhất trên đời này.

Đến Thu Hàn Nguyệt lúc này trong lòng nặng nề đầy tâm sự cũng phải nhếch môi lên cười, nói: “Để giúp thẩm thẩm đỡ tổn hao khí lực, lỡ việc điều dưỡng sau này, bảo hấn che mắt lại không được sao?”

Thu Quan Vân đã nhận ra mình vừa nói gì, hai má đỏ ửng, tức giận trừng mắt nhìn Thu Minh Hạo (Ở đây hấn là người có địa vị nhỏ nhất, đáng bị bắt nạt nhất), hét tướng lên: “Hừ, bốn ác bá là người lợi hại nhất thế nào chứ? Bốn thiếu gia không cần ai hết, tự mình cứu tiểu tẩu tử!”

60. Chương 061

Chương 61

Tình mẫu tử của Linh Nhi

Những lời vừa rồi của mĩ thiếu niên không phải nói chơi, hấn cố chấp không cho bất kỳ ai vào giúp đỡ, hai canh giờ sau, mọi độc tố trên người Linh Nhi đã được lọc sạch, giao ấu thân tiến hành hộ dưỡng tâm mạch.

Linh Nhi trong người đã hết độc tố, đang được hộ dưỡng tâm mạch, sắc mặt và sắc môi đã không còn tím tái khiến người khác nhìn mà lo lắng nữa, khuôn mặt nhỏ bắt đầu hồng hào trở lại, hồi phục vẻ xinh đẹp kiều diễm đáng yêu ngày thường, Thu Hàn Nguyệt khẽ vuốt má tiểu nha đầu, vui sướng vì có lại được thứ tưởng chừng như đã mất, khiến các đường nét trên khuôn mặt hấn dịu dàng hơn nhiều.

“Nếu không biết chuyện người vì Linh Nhi mà phải chịu khổ chịu sở như thế, thì lần này ta đã đưa nó đi rồi.” Bách Diêu nói.

Thật lạ lùng, lần này Thu Hàn Nguyệt không phản bác lại lời của ông anh vợ nữa. Lần này Linh Nhi xảy ra chuyện, nói cho cùng cũng do hấn sơ xuất mà nên. Nếu không phải do lần “Hàn Diệp Song Diệp” xuất

hiện hấn đã phòng hộ chu đáo, đặc biệt là để hai tên dâm tặc đó lén vào phủ khiến hấn phải dùng đao giết người, làm Linh Nhi sợ hãi, thì nàng đã không tới mức phải hiện nguyên hình trước mặt Nguyên, Mạch, và sau này sẽ không phải gặp nhiều biến cố như thế. Những lời trách mắng của Bách Diêu, hấn đều nhận cả.

“Lần sau, nếu còn xảy ra nữa...”

“Không có lần sau.” Hấn đáp.

“Đúng là không thể có lần sau, một khi linh thể của Linh Nhi suy yếu, để địa phủ cảm nhận được, họ sẽ inh sai tới bắt hồn nó đi, lần này ngươi có thể bảo vệ nó, không phải là không có vài phần may mắn.”

Thu Hàn Nguyệt nghiêng đầu, hỏi: “Ta nghe vị phán quan đó và huynh nhắc đến kiếp trước của Linh Nhi, Linh Nhi rõ ràng vẫn còn thở, nhưng địa phủ lại liên tục inh sai tới bắt hồn Linh Nhi, vậy có liên quan gì tới kiếp trước của Linh Nhi không?”

Lúc Linh Nhi bị trọng thương, mặc dù có cảm nhận được những điểm kỳ lạ trong lời nói của mình sai và phán quan, nhưng hấn chẳng suy ngẫm kĩ, giờ Linh Nhi đã an toàn, cuối cùng hấn cũng có thể giải phóng được trái tim của mình.

“Ngươi là phu quân của Linh Nhi ở kiếp này, nhân quả kiếp trước của Linh Nhi không liên quan tới ngươi.” Bách Diêu điềm đạm đáp.

“Nếu như người của địa phủ không liên tục tới tìm đòi bắt hồn phách của Linh Nhi đi, thì đương nhiên chẳng liên quan gì tới ta cả. Nhưng đám mình sai đó luôn làm theo nguyên tắc, nên ta cần phải biết nguyên nhân do đâu để đề phòng.”

“Ngươi chỉ cần bảo vệ Linh Nhi để nó không rơi vào nguy cấp, thì địa phủ sẽ không dám tới bắt sinh hồn nó đi.”

“Nhưng...”

“Ái chà chà!” Một tiếng tắc lưỡi kỳ quái chen vào cuộc nói chuyện của hai người đàn ông, Thu Quan Vân sau khi cứu người đã đi điều hòa tinh lực vừa quay vào. “Hàn Nguyệt ca ca, hấn không nói cho huynh biết, thì đệ nói cho huynh biết! Bọn họ là thần tiên nên luôn nói cái gì mà thiên cơ bất khả lộ, còn người trong Vu giới chúng ta thì luôn làm theo sự mách bảo của trái tim. Huynh có Vu giới đệ nhất mi thiếu niên như đệ làm huynh đệ, sợ gì hấn?”

Bách Diêu liếc nhìn đối phương một cái, chẳng thềm so đo, nhắm mắt im lặng.

“Kiếp trước tiểu tẩu tử là...”

Khi Linh Nhi vừa mở mắt, chưa nói đã cười, cái miệng hồng xinh xắn vui vẻ gọi: “Ca ca!”

Thu Hàn Nguyệt như thấy tiếng gọi của tự nhiên, đang định bước lên, thì đôi mắt của tiểu nha đầu đảo quanh, liếc thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở cuối giường, hai lúm đồng tiền lại xuất hiện, “Đại ca ca, ca ca đến thăm Linh Nhi ư, Linh Nhi rất nhớ rất nhớ đại ca ca!” Trong lúc nói đã bật người ngồi dậy, lao vào lòng huynh trưởng.

Bách Diêu bước lên phía trước một bước ấn muội muội nằm xuống, khuôn mặt anh tuần trầm hấn, “Đừng có cử động.”

“... Đại ca ca?” Hai bàn tay nhỏ túm chặt chéo áo gấm, khuôn mặt xinh xinh thoáng lo lắng: “Đại ca ca giận Linh Nhi ư?”

“Linh Nhi làm gì mà đại ca ca phải giận?”

“Ừm... Linh Nhi rất ngoan...” Nghiêng cái đầu nhỏ, bộ dạng ngoan ngoãn hồi tưởng lại. “Linh Nhi rất nghe lời... nhưng, gần đây Linh Nhi thích ca ca nhiều hơn đại ca ca... nhưng, Linh Nhi cũng không bớt thích đại ca đi...”

Bách Diêu vốn chỉ tiện miệng hỏi vậy, không ngờ tiểu ngọc nghé này lại tự động thật thà khai hết khiến hấn càng thêm tức giận. Đúng lúc ấy bên tai lại vang lên tiếng cười hình hích đầy khoái trá của kẻ vui sướng trong nỗi đau khổ của người khác, khiến hấn chau mày: “Muội còn nói nữa, ta sẽ giận thật đấy.”

“Ồ!” Linh Nhi sợ, hai bàn tay nhỏ đan vào nhau rồi ôm lấy cái miệng, đôi mắt to lấp lánh, thì thầm lặp đi lặp lại: “Đại ca ca đừng giận, đại ca ca đừng giận, đại ca ca đừng giận, đại ca ca đừng giận...”

“Phi...” Lần này người không thể nhìn được là Vân Thương Hải. Sau khi Quan Vân đi giúp Hàn Nguyệt trở về, đã miêu tả lại những điều mắt thấy tai nghe về tiểu thê tử của Thu Hàn Nguyệt, thuần khiết thế nào, đáng yêu ra sao, xinh đẹp nhường nào, khiến người ta vừa nhìn đã yêu ra sao... cho Vân Thương Hải nghe. Ban đầu Vân Thương Hải chỉ cho rằng đứa con bốc đồng của mình thêm mắm dặm muối, hôm nay được chính mắt nhìn thấy, bà đã phải thừa nhận tiểu nha đầu thật sự khiến người ta yêu thương, đến bà cũng muốn đưa tiểu nha đầu về nhà chơi nữa.

“Hàn Nguyệt, nói cho thăm thăm nghe xem, con đã lừa được người ta như thế nào?” Bà hỏi đùa.

“... Đầu có?” Thu Hàn Nguyệt ngượng ngùng mặt đỏ ửng. “Linh Nhi, mau ra bái kiến thăm thăm đi.”

“Thăm thăm?” Linh Nhi nghiêng đầu, đôi mắt to long lanh nhìn Vân Thương Hải đầy ngưỡng mộ, rồi lại nhìn về phía ca ca, đột nhiên...

“Mẹ!”

“... Á?” Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Thu Quan Vân càng không chịu. “Không được đâu tiểu tẩu tử, nàng không thể tranh với Quan Vân được, đây là mẹ của Quan Vân mà.”

“... Là mẹ!” Linh Nhi lại bắt đầu hung hăng.

“Không phải, là của Quan Vân.”

“Là mẹ, là mẹ!”

“Không phải!” Thu Quan Vân nhảy lên giậm chân bình bịch. “Đây là mẹ của Quan Vân! Nàng có biết khó khăn lắm mới tìm được thời cơ thích hợp để sinh ra, ca ca và tỷ tỷ lớn tới mức không còn buồn tranh giành mẹ với Quan Vân nữa, tiểu tẩu tử nàng cũng không được tranh, mẹ chỉ là của Quan Vân thôi!”

“Là mẹ! Là mẹ! Là mẹ!” Linh Nhi bật người ngồi dậy, gơ hai nắm đấm nhỏ xíu lên, mặt đỏ bừng, đang tập trung sức lực.

Linh Nhi... Thu Hàn Nguyệt thấy ngạc nhiên

“Không phải là mẹ của tiểu tẩu tử, là mẹ của Quan Vân, của Quan Vân!”

“Là mẹ là mẹ! Chính là mẹ! Chính là mẹ mà!” Trong lúc gào thét, Linh Nhi đã làm một động tác mà khiến tất cả những người có mặt ở đó đều ngệt ra, đột nhiên tụt xuống khỏi giường, phớt lờ tất cả nhào vào lòng người mà nàng cho rằng đó chính là mẹ, rồi ôm thật chặt, “Là mẹ, là mẹ, chính là mẹ!”

Vân Thương Hải cũng ôm chặt cơ thể mềm mại nhỏ xíu của tiểu nha đầu, ngửi mùi sữa thơm thoang thoang ngọt ngào trên người nàng, cười tươi tắn nói: “Ta thật sự hy vọng mình chính là mẹ con.”

Thu Hàn Nguyệt trong lúc kinh ngạc, liếc thấy sắc mặt Bách Diêu có phần khác thường, hỏi: “Linh Nhi sao lại như thế?”

Bách Diêu cứng người, khề tiếng đáp: “Không ngờ Linh Nhi vẫn còn nhớ mẫu thân ở kiếp trước của mình.”

“Mẫu thân kiếp trước của Linh Nhi sao có thể là thăm thăm? Vừa rồi chẳng phải Quan Vân đã nói...”

“Nhưng người đó có tới tám chín phần rất giống với Vân thủ lĩnh.”

“Linh Nhi còn nhớ chuyện kiếp trước?”

“Nó không nhớ. Nhưng chỉ ghi nhớ chuyện này thôi cũng không phải là tốt.” Bách Diêu vỗ trán. “Một chuyện có thể chạm tới tận trái tim Linh Nhi như thế, sẽ trở thành trợ lực kéo nó rời xa, thậm chí là một kiểu sức mạnh. Bấy đêm vừa qua, vì nó lưu luyến thế giới này không muốn đi, nên người mới giữ được nó lại. Nếu trong lòng nó đã muốn đi, thì cho dù khi ấy có thêm ta, cũng chẳng giữ được nó.”

Thu Hàn Nguyệt bỗng dưng thấy căng thẳng, bước lên phía trước, kéo Linh Nhi trong lòng thăm thăm ra.

“Á á á, mẹ, mẹ, mẹ...” Linh Nhi bị Thu Hàn Nguyệt bế đi mất thăng thốt thét lên những tiếng xé tim xé phổi, nhưng người đàn ông thương yêu nàng nhất trên đời này lại như không nghe thấy, ôm nàng đi thật nhanh ra ngoài.

61. Chương 062

Chương 62

Nỗi lòng của thái tử

“Linh Nhi, ngày mai chúng ta phải về nhà rồi.”

“Về nhà?” Ban đầu khi nghe người đàn ông này nói thế, hai mắt Linh Nhi sáng rực như sao, nhưng rồi lập tức lại ảo não: “Vây? Mẹ cũng cùng về nhà chứ?”

“Thấm thấm không phải là...” Cố gắng trấn tĩnh lại tâm tư vừa mới trào lên đầy hỗn loạn trước đó, hần nhếch môi mỉm cười. “Linh Nhi gọi thấm thấm là mẹ không sợ một người mẹ khác giận sao?”

“... Một mẹ khác?”

“Chính là người mà đại ca, nhị tỷ, tam tỷ, tứ tỷ, ngũ tỷ và Linh Nhi cùng gọi là mẹ đó.”

“Mẹ đó... hu...” Linh Nhi trề miệng, đột nhiên ôm mặt khóc nức nở.

Hần vội kéo lấy Linh Nhi ôm chặt vào lòng an ủi, dỗ dành: “Sao thế?”

“Linh Nhi xấu, Linh Nhi gặp người mẹ này rồi quên... quên mất mẹ kia... Linh Nhi xấu, Linh Nhi thật đáng ghét, hu hu...”

Hần cười ngất, “Linh Nhi không xấu, giờ Linh Nhi nhớ ra mẹ rồi, Linh Nhi lại tốt. Vì vậy, chúng ta về nhà thôi, được không? Về nhà đón mẹ kia đến, ở cùng Linh Nhi một thời gian, được không?”

“Được, Linh Nhi nhớ mẹ, Linh Nhi muốn gặp mẹ, hu hu hu...”

Haizz. Hạn ôm Linh Nhi lên, áp sát vào ngực mình, rồi đung đưa như đưa nôi. Người cũng tốt, hồ cũng được, ma cũng tốt, tiên cũng được, hạn chẳng quan tâm chẳng màng hỏi, hạn chỉ cần tiểu thê tử ngây thơ xinh đẹp của hạn thôi, chỉ cần để tiểu nha đầu khiến hạn đau đớn không muốn sống nhưng cũng vui sướng như tiên này mãi mãi ở trong lòng hạn là được, hạn chẳng cầu gì hơn...

“Ca ca trao đổi khí có được không?” Được đung đưa khiến Linh Nhi cảm thấy rất thoải mái, Linh Nhi không khóc nữa, mà đưa ra yêu cầu khác.

Hần mỉm cười, cười rồi lại cười, nương tử đã có lời, phu quân như hạn sao lại có thể không theo? “Được, trao đổi khí.”

Sau khi nghe Bách Diêu nói những lời như thế, xuất phát từ sự ích kỷ, Thu Hàn Nguyệt dự định sẽ về nhà ngay vào ngày hôm sau, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại thì thấy không thỏa đáng. Thấm thấm và Quan Vân đến là để cứu Linh Nhi, giờ Linh Nhi đã được cứu, mình lại phải tay bỏ đi, về tình về lý đều không ổn. Cho dù có thể dựa vào pháp thuật của mỗi người để về nhà ngay trong ngày, nhưng cơ thể nhỏ bé này của Linh Nhi cũng không thể chịu đựng được sự vất vả đó, không có lợi cho việc điều dưỡng.

“Ca ca, bây giờ không về nhà nữa, Linh Nhi không thể đi thăm mẹ kia ư?” Trên bàn ăn sáng, Linh Nhi uống hết bát canh gà, rồi thận trọng hỏi.

Thu Hàn Nguyệt không trả lời, nhưng lại không muốn thấy khuôn mặt nhỏ bé ấy hiện lên vẻ thất vọng, bèn hỏi: “Nếu có một ngày, người mẹ này của Linh Nhi đưa Linh Nhi đi khỏi ca ca, Linh Nhi có đi không?”

“Không đâu, mẹ này sẽ không đưa Linh Nhi rời khỏi ca ca.”

“Nếu có một ngày, bà ấy làm thế thì sao?” Đúng là người mẹ này thì không, nhưng “người khác” thì sẽ, hẳn cứ đề phòng hởi trước.

“Ừm...”

Nhìn tiểu nha đầu mặt cau mày có như đang bắt đầu suy nghĩ về chuyện này, bỗngưng Thu Hàn Nguyệt thấy giận, đang định mở miệng giáo huấn nàng rằng xuất giá tòng phu, thì bên ngoài có người gọi lớn:

“Linh Nhi, Minh Hạo ca ca có thể vào không?”

Đôi mày lười kiểm của hắn chau vào, lạnh lùng đáp: “Không thể.”

“Được.” Cửa bị mở ra, Thu Minh Hạo áo gấm mũ ngọc đột nhiên bước vào.

“Minh Hạo ca ca!” Linh Nhi cười tươi như hoa.

Thu Minh Hạo cũng cười gọi: “Tiểu Linh Nhi.”

Thu Hàn Nguyệt ngữ khí vô cùng bình tĩnh, “Ngài nên biết Quan Vân còn gọi nàng là chị dâu đấy.”

“Cách phân chia cấp bậc tuổi tác trong nhà chúng ta vốn đã rất loạn, rất mơ hồ, ai gọi theo cách của người nấy chẳng có gì là không tốt cả.” Thu Minh Hạo nhướn mày, trả lời ngông nghênh.

“Ngài tới là có việc gì đây?”

“Đương nhiên là tới thăm Linh Nhi.”

“Thái tử điện hạ bận rộn việc công, không dám làm lỡ giờ vàng giờ ngọc của ngài.”

“Thành chủ đại nhân không cần khách khí, bốn vương sau khi tan buổi chiều sớm rồi mới đến đây, hiện tại đang không có việc gì.”

“Thái tử điện hạ vẫn là người kế vị của một nước, ngày phải lo trăm công ngàn việc, sao lại không có việc gì được?”

“Cũng phải học cách lười biếng chốc lát chứ.”

Hai hàm răng nhỏ của Linh Nhi đang gặm một cái cánh gà thơm phức, cái đầu xinh đẹp quay qua quay lại nhìn hai người đàn ông đang nói chuyện, mặc dù không hiểu, nhưng cũng vẫn cười rất tươi. “Hi ~ ~ ~”

Từ sau khi vào phòng, ánh mắt của Thu Minh Hạo vẫn chưa từng rời khỏi người nàng, công việc triều chính bận rộn, công thần thì tính toán cơ mưu, mọi ảo não buồn phiền bỗng chốc được hóa giải trước tiểu nha đầu trong sáng lung linh như ngọc này. Mặc dù rất hận vì không được gặp nàng khi nàng chưa xuất giá, nhưng ngọc thật thì ở trong tình huống nào cũng là ngọc thật, sự yêu quý chân tình không vì bất kỳ tác động nào mà giảm bớt.

“Linh Nhi, chẳng phải nàng muốn đi tìm mẹ sao?” Thu Minh Hạo giơ ngón tay lên lau mỡ dính ở môi nàng, nói.

“Ừm, có thể đi được không?” Linh Nhi mắt lập tức sáng long lanh.

“Được.”

“Vậy chúng ta đi!”

Linh Nhi lập tức vui vẻ chạy đi, Thu Minh Hạo cười nói: “Hàn Nguyệt vương thúc vẫn rất đề phòng tiểu diệt nhi.”

“Thái tử điện hạ khách khí rồi.”

“Thực sự thì ta chẳng muốn khách khí chút nào cả.” Thái tử điện hạ bỗngưng nghiêm mặt, vén áo ngồi xuống phía đối diện Thu Hàn Nguyệt, hai người mặt đối mặt với nhau, “Nếu không trải qua những đêm vừa rồi, ta cũng sẽ không vì ngài là vương thúc của ta mà nương tay. Mấy đêm đó, tận mắt chứng kiến ngài vì muốn bảo vệ cho Linh Nhi bằng mọi giá đã dùng đủ mọi thủ đoạn. Minh Hạo cũng tự hỏi, nếu Linh Nhi là thể tử của ta, liệu ta có thể làm được như thế cho Linh Nhi không. Có lẽ, không phải là không thể, nhưng vì từ nhỏ ta đã phải gánh vác quá nhiều thứ trên vai, trách nhiệm nặng nề, chúng khiến ta không dám từ

bỏ tất cả để làm được như vương thúc, vào lúc mấu chốt chúng sẽ trở thành lý do để ta chần chừ do dự, mà Linh Nhi xứng đáng có được sự đối đãi trân trọng nhất. Nên, cho dù mẫu hậu không tìm tới nói chuyện với ta, Minh Hạo cũng sẽ không làm gì vương thúc cả. Đối với một người con gái như Linh Nhi, cho dù nàng có phải là tất cả của ta hay không, ta cũng sẽ vẫn yêu thương trân trọng nàng. Nếu trên thế giới này có người khiến ta tự nguyện để gửi gắm tình cảm và sự nhớ nhung như thế thì hà tất ta phải mang lại sự buồn chán ỉu rũ cho nàng?”

Thái tử dốc hết nỗi lòng, nghe thật cảm động. Thu Hàn Nguyệt mảy thoáng chau lại, sắc mặt điềm tĩnh đáp: “VẬY, sau này mong thái tử điện hạ mỗi lần gặp Linh Nhi, đừng thể hiện sự nuối tiếc hối hận một cách lộ liễu như thế trước mặt nàng, được không?”

Thu Minh Hạo hoang mang: “Minh Hạo sẽ cố gắng hết sức, có chỗ nào không phải, mong vương thúc hãy bỏ quá cho.”

Vẫn sẽ nuối tiếc, trong lòng vẫn vẫn vương, nhưng vì muốn giữ được nụ cười trân trọng trên môi tiểu nha đầu ấy, họ sẽ thử chung sống hòa bình với nhau. Mặc dù không thể như tri kỷ, nhưng cũng đầm ấm như quân tử.

“Ca ca đẹp trai thật sự muốn đi thả diều với Linh Nhi sao?”

“Ca ca đẹp trai có điều kiện, sau này nàng không được quăn lấy mẹ ta nữa!”

“Đấy cũng là ... của Linh Nhi, không phải là... của Linh Nhi... Nhưng, đấy là... là mẹ mà ~ ~”

“Không phải, không phải, không phải! Tiểu tẩu tử còn cần ta phải nói bao nhiêu lần nữa mới hiểu?”

“Phải, phải, phải!”

“Không phải, không phải, không phải!”

“Phải, phải, phải...”

Chỉ cách nhau một cánh cửa, cuộc cãi vã tranh chấp giữa Linh Nhi và Thu Quan Vân bắt đầu. Hai người đàn ông anh tuấn trong phòng nghiêng tai lắng nghe hồi lâu, sau đó nhìn nhau phì cười.

Ở lại kinh thành nửa tháng, Thu Hàn Nguyệt nhận được một bức thư khẩn phải quay về thành Phi Hồ ngay.

Mặc dù trước khi đi hắn đã bố trí mọi việc đầu vào đấy, nhưng không tránh khỏi những phát sinh đột ngột. Mùa lũ ập tới, con đê vốn được xây dựng bồi đắp dự định trụ qua được năm mùa đột nhiên bị vỡ, nhấn chìm hàng nghìn mẫu lúa đang thời kỳ trổ bông ở hai bên bờ thì không nói, còn khiến hàng trăm người dân thiệt mạng, hàng nghìn bách tính mất tích.

Bách Diêu làm phép, Thu Hàn Nguyệt trở về thành Phi Hồ ngay trong đêm, đêm đó sau khi bố trí xong cho Linh Nhi, hắn phải đích thân tới chỗ con đê thị sát. Ngay sau đó mười mấy ngày đêm, hắn phải ở lại bố trí thỏa đáng cho nạn dân, giám sát việc tu bổ con đê, phân phát lương thực và tiền bạc... rất nhiều việc cần tới hắn, thành chủ thiếu ngủ thiếu nghỉ, cả đêm không về phòng. Lao碌 ngày này qua đêm khác như thế, bỗng có khách quý tới thăm, bản thân hắn không thể tiếp đón. Lão thành chủ từ sau ngày hắn thành thân liền đi chu du khắp nơi cũng chẳng thể ra mặt đón khách, trong lúc bất lực không biết phải làm sao đành mời Linh Nhi ra mặt. Nghĩ với thân phận của tiểu chủ mẫu, có lẽ cũng không khiến khách phải cảm thấy mất thể diện lắm. Không ngờ, vì việc này mà sóng gió lại ập tới.

62. Chương 063

Chương 63

Sự kén chọn của người di

“Nam Trung, nói cho ta biết, đây có thật là thành chủ phu nhân của các người không? Là thê tử của Hàn Nguyệt đây ư?”

Ở vị trí chính giữa trong phòng khách của phủ thành chủ, một lão phu nhân với thân hình mập mạp, vẻ mặt hiền từ, vô cùng đoan trang đang khoan thai ngồi trên ghế. Nhìn bề ngoài thì phải là một chủ nhân hòa nhã, dịu dàng, nhưng lúc này, trên mắt trên mày của lão phu nhân thấp thoáng vẻ không vui.

“Vâng.” Nam Trung đáp.

“Thằng bé Hàn Nguyệt này cũng thật là...” Lão phu nhân thoáng chau mày lại, “Bệnh lấy vợ vì dung mạo vẫn còn ư?”

Nam Trung bắt đầu nhận ra thất sách của mình, đáp: “Nam cung phu nhân, thành chủ phu nhân lương thiện thuần khiết...”

“Người cũng sống trong gia đình giàu sang phú quý lâu rồi, điều người nên biết là trong những gia đình thế này, chủ mẫu cai quản gia đình phải là người thế nào chứ. Thằng bé cũng thật là...” Liếc mắt nhìn cô nàng bé nhỏ đang mở to hai mắt nhìn mình đầy vô tội ở ghế bên cạnh, “Nói cho ta biết, con bé có thể giúp Hàn Nguyệt những gì?”

“Nam cung phu nhân...”

“Nếu là một thành chủ phu nhân với đúng bốn phận của mình, thì khi phu quân vất vả lo việc bên ngoài, mình có nên chạy ra hậu hoa viên ngắt hoa đuổi bướm không?”

Nam Trung bị hỏi tới cứng cả lưỡi, mặc dù hắn rất yêu quý vị thành chủ phu nhân này, nhưng trước mắt Nam cung phu nhân vô cùng thương yêu thành chủ, lại nhất thời chẳng tìm ra được lời nào để miêu tả sự tốt đẹp của thành chủ phu nhân.

“Bà ơi, bà đang nói về ca ca và Linh Nhi ư?” Từ lúc theo Nam Trung vào trong phòng, vừa mở miệng gọi một câu “bà ơi” đã bị lạnh nhạt bỏ rơi như không tồn tại, Linh Nhi lúc này lại nghe thấy họ nhắc đến mấy từ thành chủ và thành chủ phu nhân, nên tò mò nói xen vào.

“Người...” Nam cung phu nhân tức đến điên người, định nổi giận hét vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhưng lại không nỡ. “Ta là di nương (đì) của Hàn Nguyệt, người cho rằng người nên gọi ta là gì?”

“Di nương?” Mẹ đã từng nói rằng, Linh Nhi có một di nương rất cao quý, nhưng Linh Nhi chưa từng gặp di nương...

“Ừm.” Nam cung phu nhân cảm thấy hơi hài lòng. “Năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?”

Linh Nhi bầm bầm ngón tay trắng ngần, “Một trăm hai mươi tuổi!”

“... Nói năng linh tinh!” Khuôn mặt vừa dịu xuống của Nam cung phu nhân bỗng chốc cau lại. “Ta còn tưởng ít nhất thì người cũng là một đứa trẻ ngoan ngoãn, sao hễ mở miệng là ăn nói linh tinh thế?”

“Linh Nhi đúng là...” một trăm hai mươi tuổi mà... lẽ nào Linh Nhi tính sai?

Nam cung phu nhân lắc đầu, buồn bã ủ dột: “Nam Trung, Hàn Nguyệt còn trẻ, thích vẻ xinh đẹp khác người, sao ngay cả lão thành chủ của các người cũng hồ đồ theo nó? Không đứng ra lo liệu chuyện này cho Hàn Nguyệt?”

“Nam cung phu nhân, thành chủ dù tuổi còn trẻ, nhưng anh minh cơ trí, xưa nay rất được mọi người yêu mến, dù lão thành chủ hay thành dân, đều một lòng tin tưởng vào con mắt nhìn người của thành chủ. Trong mắt bọn nô tài, thành chủ phu nhân do thành chủ chọn chắc chắn là người tốt nhất.” Nam Trung cúi đầu, cung kính đáp. “Hiện tại, người và thành chủ phu nhân mới gặp gỡ, có lẽ chưa hiểu hết về nhau, nên thấy không thuận mắt. Nô tài dám khẳng định, chỉ cần vài ngày nữa thôi, người nhất định sẽ yêu mến thành chủ phu nhân, và sẽ hiểu vì sao thành chủ lại lấy phu nhân này.”

Những lời tổng quản Nam Trung nói không phải là không có lý, Nam cung phu nhân thở dài: “Hi vọng là như thế.”

Nam cung phu nhân là chị cả của mẫu thân Thu Hàn Nguyệt. Khi Thu Hàn Nguyệt còn nhỏ, mẫu thân bệnh nặng qua đời, Nam cung phu nhân đã đón Thu Hàn Nguyệt về bên mình, chăm sóc như con đẻ. Cho tới khi Thu Hàn Nguyệt theo cha rời kinh, Nam cung phu nhân vì nhung nhớ, cứ sáu tháng nửa năm lại đến đây thăm nom hân, Thu Hàn Nguyệt cung kính với bà như với mẫu thân, tình cảm sâu đậm.

Một năm trước vào ngày đại hôn của Thu Hàn Nguyệt, có cho người mời bà tới tham dự, nhưng khi đó Nam cung phu nhân đang ốm phải nằm tĩnh dưỡng, không thể đi lại xa xôi, nên mới không tham dự được đám cưới của Thu Hàn Nguyệt. Nay nhân lúc vui vẻ tới thăm, vốn còn tưởng sẽ gặp được một người con dâu hiền lương thực đức, nhưng không ngờ lại là một cô bé xinh đẹp nhưng trẻ con non nớt, hiện thực quá khác so với trong tưởng tượng, khiến bà không tránh khỏi thất vọng.

Từ khi bà tới đây, Thu Hàn Nguyệt chưa về phủ lấy một lần, Nam cung phu nhân còn chưa được gặp mặt cháu trai, nhưng vẫn làm theo kiến nghị của Nam Trung tổng quản, chịu khó đi lại chuyện trò với cháu dâu, biết dâu lại có thể phát hiện ưu điểm của người con gái này, không đến nỗi nghi ngờ con mắt nhìn người của cháu trai mình. Nhưng ấn tượng ban đầu một khi đã được hình thành, thì nó ăn sâu bám rễ, thâm căn cố đế, Nam cung phu nhân mỗi lần thấy Linh Nhi cười đùa vui vẻ với bọn a hoàn, bà lại không sao thuyết phục được mình chấp nhận đứa trẻ ngây ngô không biết đến sự vất vả của phu quân khi đi làm việc bên ngoài kia, bà quyết định làm lơ, ra ngoài phủ đi dạo.

Hôm nay, Nam cung phu nhân đang ngồi uống trà trong trà lầu, nghe thấy tiếng tranh cãi vọng lên từ dưới phố, bà thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống, thấy năm sáu tên lưu manh đầu đường xó chợ đang vây quanh bốn cô gái cười cợt trêu chọc, tay chân chúng cũng ngó ngoáy không an phận. Trong đám nữ nhân bị vây, ba người thì run rẩy sợ hãi, chỉ có một người đứng thẳng lưng, mặt điềm đạm, lạnh lùng mắng chửi đám lưu manh kia.

“Hong Tụ, người đi xem đang xảy ra chuyện gì?” Nam cung phu nhân nghe thấy điều gì đó, quay đầu lại nói với a hoàn hầu bên cạnh.

Hong Tụ là người biết võ công, chẳng tới một khắc, đã đánh cho đám ô hợp kia vất chân lên cổ mà chạy, khi quay lại trà lầu, còn dẫn theo bốn cô gái vừa bị bắt nạt.

“Phu nhân, vị cô nương này nhất định muốn gặp người để tạ ân.”

“Đa tạ phu nhân đã ra tay cứu giúp.” Bốn cô gái hành lễ.

Bốn cô gái đều xinh đẹp mỹ miều, trong đó cô gái mặc váy màu thanh thiên là có khí chất xuất chúng nhất. Nam cung phu nhân rất hài lòng với cô gái đó, nói: “Vừa rồi ta nghe người mắng chửi lại đám lưu manh kia, hình như không hề tỏ ra sợ hãi, người không sợ sao?”

Thiếu nữ áo xanh khê đáp: “Sao lại sợ ạ? Gặp tình huống nguy cấp, lại chẳng có cách thoát thân thì đành phải đối diện thôi.”

“Nghe những lời này, xem ra người cũng là người hiểu biết đấy.” Thật đáng tiếc một thiếu nữ xinh đẹp nhường này, lại rơi vào thanh lâu?

“Phu nhân quá khen.” Thanh y nữ tử khụy gối hành lễ, “Phu nhân cứu giúp tỷ muội chúng tôi, Chi Yết nghèo hèn, chẳng có gì để báo đáp. Chi Yết từ khi sinh ra tới nay chỉ biết ca biết múa, nếu phu nhân không chê, Chi Yết nguyện hát tặng phu nhân một bài.”

“Người không thích mắc nợ người khác phải không?” Thật là một tính cách quật cường, mạnh mẽ. Nam cung phu nhân càng thêm yêu quý hơn. “Người muốn hát ở đây sao? Ở chỗ này ư?”

Chẳng gì là không thể. Chiếc miệng xinh xinh đỏ hồng của thiếu nữ áo xanh khê hé mở, ngay sau đó tiếng ca êm đềm cất lên

“Gió bắc cuốn đất làm cỏ trắng tàn tạ, Trời Hồ vào trăng thánh, Tâm tuyết bay đầy. Đường như qua một đêm gió xuân thổi về, Ngàn cây vạn cây hoa lê nở rộ. Tan tác bay vào rèm châu làm ướt bức màn là, Áo hồ cừu không đủ ấm, chăn gấm mỏng manh...”[1]

[1. Đây là những câu thơ trong bài Bạch tuyết ca tổng Vũ phán quan về kinh của Sầm Tham đời Đường, Trung Quốc.]

Chẳng có đàn, chẳng có trống, nhưng tiếng hát trong vắt, thể hiện được sự rét mướt thê lương ngoài biên ải, thể hiện được sự ngang tàn cao ngạo của người hát. Hết bài, cả trà lâu sau một hồi im lặng, tiếng vỗ tay vang dậy như sấm.

Nam cung phu nhân mỉm cười: “Người hát rất hay. Người nói người tên là... Chi Yết?”

“Vị này là cô nương Oanh Oanh của Ấp Thúy lâu.” Trong đám trà khách có người lên tiếng đáp thay.

Sắc mặt thiếu nữ áo xanh thoáng hiện lên vẻ khó chịu, nhưng ngay sau đó lập tức tiêu tan, điềm đạm đáp: “Thiếp là Oanh Oanh, cái tên vừa rồi mà phu nhân nhắc đến, là tên trước của thiếp. Thiếp nhất thời hồ đồ, buột miệng nhắc đến nó.”

Nam cung phu nhân gật đầu, “Những thứ vốn là bản chất còn chưa thay đổi, cái tên cũng chẳng quan trọng gì. Chi Yết cũng vậy mà Oanh Oanh cũng thế, nhờ vào tính cách này của người nên mới có người nhớ tới, nếu không đúng cũng chỉ là ký tự mà thôi.”

“... Phu nhân dạy rất phải.” Thiếu nữ áo xanh cụp mắt, trong mắt có ánh nước.

“Ta rất thích tiếng hát của người, hôm khác còn có cơ hội để nghe không?”

“Nếu phu nhân thích, Chi Yết lúc nào cũng sẵn lòng.”

“Đã nói vậy, hôm khác nếu ta buồn, ta sẽ gọi người vào phủ thành chủ trò chuyện ca hát cho ta nghe...”

“Phủ thành chủ?” Thiếu nữ áo xanh đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt lạnh lùng: “Phu nhân là người của phủ thành chủ?”

Nam cung phu nhân gật đầu.

“... Xin thứ lỗi cho Chi Yết không thể phục vụ. Chi Yết cáo lui!” Thiếu nữ áo xanh quay người bỏ đi.

Thế này... Nam cung phu nhân không hiểu, chau mày ra hiệu cho Hồng Tụ đi theo hỏi rõ ràng.

Khi Hồng Tụ quay lại, vô cùng bất bình nói: “Phu nhân, Thu thành chủ cũng thật quá đáng, vì muốn che giấu bảo vệ cho thành chủ phu nhân, mà lại ỷ mạnh hiếp yếu, ức hiếp con gái yếu ớt nhà người ta, bao giờ gặp thành chủ, phu nhân nhất định phải thụ lý vụ án oan của Oanh Oanh cô nương mới được!”

63. Chương 064

Chương 64

Thành chủ lấy lòng

Ngày mà Thu Hàn Nguyệt về phủ, đã là ngày thứ tám kể từ hôm Nam cung phu nhân tới thăm.

Làn da sạm đen, hai má gầy hóp lại, tất cả đều minh chứng cho những vất vả cực nhọc gần đây của thành chủ đại nhân, vừa vào cửa phủ, Nam Trung ra đón còn chưa kịp bẩm báo, hắn đã hỏi trước: “Thời gian ta vắng nhà, Linh Nhi vẫn khỏe chứ?”

“Phu nhân rất khỏe, thành chủ...”

“Những đồ bổ hằng ngày có ăn đủ không?” Mặc dù cực độc trong người Linh Nhi đã hết, nhưng những chỗ mà độc được lan đến, tim phổi bị thương, cần phải được chăm sóc chu đáo. Thẩm thẩm đã dặn dò kỹ như vậy. Mặc dù Bách Diêu cũng đã tìm cho nàng đủ mọi thần dược linh đan khắp nhân gian mang về, nhưng hắn là em rể cũng không thể để mặc anh vợ lo hết mọi chuyện được.

“Lão nô hằng ngày đều hỏi nha đầu Minh Thúy, ngày nào phu nhân cũng ăn rất ngon miệng. Thành chủ...”

“Giờ nàng ở đâu?”

“Minh Thúy đã đóng cho phu nhân một cái xích đu. Lúc này có lẽ phu nhân đang chơi xích đu trong rừng liễu ở hậu hoa viên. Thành chủ...”

Thu Hàn Nguyệt vội vàng cất bước đi về phía hậu hoa viên.

Nam Trung chạy theo phía sau, thấy thành chủ chẳng bao lâu đã biến mất trong góc rẽ của hành lang, hậu viện là nơi y không tiện vào, đành thôi. Nhưng, trong lòng không ngớt kêu khổ. Nam cung phu nhân vốn đang bất mãn với phu nhân, giờ chẳng phải thêm phiền phức ư?

Mặt trời dần lặn về phía Tây, rừng liễu xanh xanh, ánh mặt trời điểm từng vòng ánh sáng tròn lên những tán lá, khi cành liễu lay động, những vòng sáng ấy bỗng được xâu thành chuỗi. Cảnh đẹp, người trong đó còn đẹp hơn, váy trắng như tuyết, sắc mặt hồng như cánh hoa đào.

“Minh Thúy tỷ tỷ, Linh Nhi không vui.” Ngồi xích đu mệt rồi, tiểu nha đầu xinh đẹp bước xuống, nhanh chóng nằm úp mặt xuống chiếu sập mềm ngay dưới gốc cây, mặt vùi vào chiếc chăn thêu hình đôi chim uyên ương, buồn buồn nói.

Minh Thúy bê quả dưa vừa bổ xong lên, nghe vậy bèn hỏi: “Phu nhân tại sao không vui?”

“Linh Nhi nhớ ca ca.”

“Phu nhân hãy vui lên một chút đi.” Lấy thìa múc một miếng dưa bón cho Linh Nhi. “Nếu phu nhân không vui, thành chủ ở bên ngoài cũng không vui.”

Dưa này là loại dưa hầu không hạt, Linh Nhi cứ thế nuốt xuống, hương vị ngọt lịm khiến cái miệng đang cong lên phải giãn ra, “Linh Nhi thật sự không thể đi tìm ca ca ư?”

“Thành chủ bận xong việc sẽ về, nếu phu nhân ra ngoài, ngộ nhỡ không tìm thấy, thành chủ về lại không gặp phu nhân, thì chẳng phải cả hai sẽ cùng lo lắng ư? Hãy làm theo lời nô tỳ nói, chăm sóc cho bản thân mũm mĩm trắng xinh, khỏe mạnh vui vẻ, như thế thành chủ sẽ rất vui.”

Bước chân người đàn ông dừng lại, nhếch môi cười. Nha đầu Minh Thúy này càng ngày càng lanh lợi hiểu chuyện, lát nữa phải bảo Nam Trung thưởng hậu hĩnh cho nha đầu này mới được.

“Thật không? Linh Nhi mũm mĩm trắng xinh thì ca ca sẽ vui ư?”

“Thật, chuyện khiến thành chủ vui nhất, chính là thấy phu nhân được vui vẻ.”

“Vậy phải làm thế nào?” Linh Nhi lật người ngồi dậy, hai tay dùng sức kéo hai má hồng phấn của mình ra. “Linh Nhi có béo chưa?”

“Ái cha, người...” Minh Thúy khóc không được cười chẳng xong. “Làm gì có ai kéo mặt mình ra như thế? Da mặt của phu nhân vừa mỏng vừa non, nếu bị phu nhân kéo rách, phu nhân thấy đau, nô tỳ làm sao giải thích cho rõ được.”

“Linh Nhi muốn béo, muốn ca ca vui!”

“Vậy người cũng không thể... ai dà, đừng kéo nữa, da mặt người mỏng làm sao chịu được lực kéo như thế? Người mau buông tay ra!”

Hai chủ tớ, một người thì ra sức kéo má mình, một người thì ra sức ngăn cản, cứ như thế cuốn lấy nhau lăn tròn trên sập.

Người đàn ông vốn đứng trong bóng râm định nghe thêm những lời thì thầm của hai nàng đó với nhau, không ngờ lại xảy ra cảnh tượng này, vội vàng vừa cười vừa bước nhanh đến. “Linh Nhi đang làm gì thế?”

“... Ca ca?” Mắt Linh Nhi đột nhiên sáng rực lên, rồi lại dụi dụi như không dám tin, sau đó ra sức chớp mắt, vẫn còn sợ cảnh tượng trước mặt mình là giả, không dám cử động nữa.

Haizz, bộ dạng yêu kiều này, muốn hấn không yêu thương cũng khó. Hấn nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của tiểu thê tử lên, nhìn vào vết đỏ ửng trên má do bị kéo với ánh mắt bất mãn, “Sau này không được tự ngược đãi mặt mình nữa.”

“Linh Nhi muốn béo...”

“Nàng thật ngốc.” Hấn cúi đầu xuống, thơm lên cái mũi xinh xinh một cái, rồi dường như mất tự chủ trượt môi xuống dưới, chạm vào đôi môi đang hé mở như hai cánh hoa đào, nhắm nháp vị ngọt ngào trên đó.

Minh Thúy sớm đã ôm mặt bỏ chạy từ lâu. Mặc dù lên nhìn màn kịch thân mật của tuần nam nữ thì cũng bỏ mặt thật đấy, nhưng để tránh bị chủ nhân tìm tới tính sổ sau khi mận nở, chuyện “tốt” của chủ nhân nô tài vẫn nên tránh tham gia can thiệp thì hơn.

“... Ca ca hôi quá!”, “Trao đổi khí” một lúc lâu, Linh Nhi sau khi chắc chắn ca ca đã về, bắt đầu cau mặt oán thán.

“Dám chê ca ca hôi?” Thu Hàn Nguyệt cắn nhẹ cánh môi nàng, lại bắt đầu “trừng phạt”. Phu quân nàng vì dân vất vả tới cạn kiệt sức lực, cao thượng nhân ái như thế, mà tiểu nha đầu còn dám chê hấn hôi?

“Y phục của ca ca hôi, đầu tóc ca ca hôi, miệng ca ca hôi, ca ca không chịu tắm rửa, hôi!”

Nói thì nói thế, nhưng cơ thể yêu kiều mềm mại vẫn cứ áp sát vào khuôn ngực rắn chắc mà nàng chê “hôi hôi” kia, cọ qua cọ lại khiến hấn thấy buồn buồn, vội bế thốc nàng lên, đi về nơi mà hai người có thể trở nên thơm tho sạch sẽ và giải tỏa tận cùng mọi sự nhớ nhung.

“Chê ca ca hôi phải không? Ca ca sẽ khiến Linh Nhi hôi cùng ca ca, được không nào?”

Suốt dọc đường, hấn vừa hôn vừa để nước miếng dây dầy lên hai cái má xinh, Linh Nhi vừa né vừa cười vừa hét, tiếng cười lạnh lớt vang vọng khắp nơi.

Hạ nhân trong phủ thành chủ sớm đã quen với sự yêu chiều của thành chủ dành cho phu nhân nên chẳng lạ lẫm, nhìn mãi thành quen. Nhưng, người lần đầu được tai nghe mắt thấy đúng là bị đã kích không hề nhỏ.

“Kia là...”

Nam cung phu nhân hôm nay ở trong phòng cả ngày, vì muốn may cho xong chiếc áo của cháu trai, lưng thấy hơi đau, được a hoàn dìu xuống suối nước nóng, định dùng hơi nóng của nước làm giảm bớt đau nhức. Song, bị bóng người đi vòng từ một con đường khác tới làm cho lóa mắt, hoảng hốt. “Hong Tụ, có phải ta hoa mắt không? Kia là...?”

Hong Tụ định thần nhìn lại, gượng gạo đáp: “Là Thu thành chủ và phu nhân của ngài.”

“Thế này... thế này còn ra thể thống gì nữa?!” Nam cung phu nhân nhìn đi chỗ khác, vô cùng khó chịu, tránh sang một bên. “Người đi nói với Hàn Nguyệt, ta đợi nó ở đây.”

“Di nương người tới rồi, thật tốt quá, Hàn Nguyệt một ngày không gặp cứ ngỡ ba thu.”

Thu Hàn Nguyệt thấy Hong Tụ, liền biết là di nương đã đến, hấn kính di nương như mẫu thân của mình, nên ít nhiều gì cũng biết tính bà, hành vi lời nói vừa rồi của mình đã bị bà trông thấy, nhất định là không hợp lễ nghĩa, chắc chắn sẽ bị bà giáo huấn, nên trưng khuôn mặt tươi cười ra, chưa thấy người đã thấy tiếng.

Nam cung phu nhân giận thì giận, thấy bộ dạng đó của hấn thì cũng không kìm được nữa. “Thằng bé này, chỉ được cái miệng ngọt như kẹo thôi.”

“Được gặp di nương, đến trái tim Hàn Nguyệt cũng ngọt, nếu di nương đã không tin, thì cứ phanh ngực Hàn Nguyệt moi tim ra mà nhìn!”

“Chỉ nói năng linh tinh!” Nam cung phu nhân cười tươi tắn, giơ tay gí vào khuôn mặt anh tuấn của cháu trai đang ghé sát vào mình một cái. “Ngồi xuống đi, di nương có chuyện muốn nói với con.”

“Đương nhiên rồi. Hàn Nguyệt cũng có rất nhiều lời muốn nói với di nương.” Cố ý kéo ghế lại gần, thân mật áp sát.

“Con...” Hấn làm thế này, khiến Nam cung phu nhân không tiện ra tay. “Nhìn bộ dạng của con kia, ai còn dám tin con đường đường là một thành chủ nữa? Di nương thật tưởng con còn chưa trưởng thành cơ.”

“Hàn Nguyệt đã lấy vợ rồi, đương nhiên là trưởng thành rồi chứ. Nhưng trước mặt di nương, Hàn Nguyệt mãi mãi chỉ là một đứa trẻ.”

Nam cung phu nhân sa sầm khuôn mặt đoan trang xuống. “Vợ của Hàn Nguyệt, di nương đã gặp rồi.”

“Vậy sao?” Hấn không ở trong phủ bao nhiêu ngày như thế, những người cần gặp chắc di nương đã gặp cả rồi.

“Ta vốn tưởng rằng người mà Hàn Nguyệt cất nhắc nhất định phải là một nữ tử hiền thực, tứ đức vẹn toàn, ai ngờ...”

Thu Hàn Nguyệt cười đáp: “Linh Nhi không phải là kiểu phụ nữ ấy, nhưng Linh Nhi có ưu điểm của Linh Nhi.”

“Cô ta có ưu điểm gì? Đẹp ư?” Nam cung phu nhân thể hiện sự chán ghét trong lời nói, thật sự chỉ muốn hiểu rõ nguyên nhân vì sao mà cháu trai lại lấy người vợ như thế. “Dung mạo xinh đẹp đúng là một trong những ưu điểm không thể phủ nhận được của Linh Nhi, nhưng ưu điểm lớn nhất là, nàng là người Hàn Nguyệt yêu.” Đôi mắt đẹp của hấn lấp lánh, ấm áp tình cảm. “Nàng khiến Hàn Nguyệt hiểu ra rằng, cuộc đời vẫn còn có thể hạnh phúc, đẹp đẽ tới nhường này.”

64. Chương 065

Chương 65

Lời cảnh cáo của Bạch Hồ ca ca

Nam cung phu nhân ngẩn ra. Sắc mặt này, ngữ khí này của cháu trai bà, khiến bà định chỉ ra khuyết điểm của Linh Nhi, cũng không thốt lên lời. Nói thật thì, bà cũng không cho rằng Linh Nhi xấu. Nhưng bà lại không nén được lo lắng, cũng không thể dừng soi mói, những cảm giác ấy hoàn toàn là xuất phát từ sự thương yêu dành cho cháu trai.

“Di nương có thể nhận thấy, Linh Nhi là một cô bé ngoan ngoãn.”

“Nàng chỉ ngoan ngoãn thôi sao?” Thu Hàn Nguyệt môi hé cười. “Cái tốt của Linh Nhi, phải càng tiếp xúc với nàng mới càng cảm nhận được rõ. Di nương ở đây lâu, nhất định sẽ thương yêu Linh Nhi hết mực.”

“Như vậy đương nhiên là tốt. Nhưng dù sao Linh Nhi cũng quá... trẻ con, sao có thể gánh vác được trọng trách của một nữ chủ nhân? Phủ thành chủ lớn thế này, về đối ngoại phải duy trì quan hệ với các gia đình quan lại, đối nội là những công việc phức tạp nhỏ nhặt trong phủ, nàng ta có làm được không?”

“Có Trung thúc ở đây, cần gì Linh Nhi phải quan tâm tới việc nhà nữa? Còn việc đi lại thăm hỏi các gia đình quan lại, thì trong thành Phi Hồ, Linh Nhi là thành chủ phu nhân phẩm cấp cao nhất, chỉ có người khác đến làm thân với nàng, cần gì nàng phải đi duy trì quan hệ?”

“Con nói thế là ý gì?” Nam cung phu nhân chau mày. “Việc nhân tình thế thái trong chốn quan trường, tám phần dựa vào bản lĩnh của người đàn ông, hai phần còn lại dựa vào sự giúp đỡ của thê tử. Một người xứng với vị trí hiền thê, không chỉ xử lý mọi việc trong phủ đâu ra đấy, mà còn phải đi lại giao du với các phu nhân của phủ khác, giúp đỡ phu quân của mình. Thân phận càng cao quý, càng không được lơ là, con sủng ái Linh Nhi như thế, nhưng không thể hồ đồ ở mặt này được.”

Thu Hàn Nguyệt vẫn tươi cười, “Hàn Nguyệt làm thành chủ đã sáu năm nay rồi, lấy vợ vừa mới được một năm, trước khi lấy vợ làm gì có hiền thê nào trợ giúp?”

“Nhưng đã lấy vợ rồi, tình hình đương nhiên không còn giống...”

“Chẳng có gì không giống, Hàn Nguyệt vốn còn định nếu không gặp được người mình thật lòng thương yêu sẽ không lấy vợ, nay lấy rồi, cưng chiều còn không kịp, sao nỡ để nàng lo lắng cho Hàn Nguyệt chứ?”

Nam cung phu nhân là người thông minh, sao không nhận ra ý định bảo vệ thê tử của cháu trai? Bà thở dài đáp: “Nói nhiều như vậy, chẳng qua vì di nương không nỡ thấy con phải lao lực quá sức. Nếu con cam tâm tình nguyện, di nương chẳng có gì để nói nữa. Mặc dù di nương thương con như con trai, nhưng suy

cho cùng con cũng không phải con đẻ của ta, nên nếu nói quá nặng, e sẽ ảnh hưởng không tốt tới tình cảm dì cháu.”

Thu Hàn Nguyệt hai tay dâng trà, cung kính đáp: “Di nương trong lòng Hàn Nguyệt chính là mẹ, Hàn Nguyệt biết di nương vì muốn tốt cho Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt sống rất vui vẻ, di nương xin hãy yên tâm.”

Nếu thật sự coi như mẹ ruột thì tại sao lại chỉ chăm chăm bảo vệ thê tử, đến nói cũng không cho bà nói? Nam cung phu nhân than thầm trong lòng, nói: “Hàn Nguyệt tự thấy vui là được. Con nhìn bộ dạng mệt mỏi của con xem, mau đi tắm rửa rồi ăn chút gì đi.”

Giọng điệu di nương rất không vui, Thu Hàn Nguyệt cũng cảm nhận thấy, “Di nương giận là vì những hành vi vừa rồi của Hàn Nguyệt ư?”

Đâu phải chỉ có chuyện đó? Nam cung phu nhân chỉ thở dài không đáp.

“Những lời Hàn Nguyệt nói đúng là đã thất lễ, chỉ vì lâu ngày không gặp Linh Nhi, không muốn...”

“Thôi, thôi, di nương làm việc không đúng với thân phận, không đúng tư cách, càng nói nhiều càng không đúng. Không nên nói gì nữa.”

“Di nương...”

Buồn bã xua xua tay, Nam cung phu nhân đứng dậy bỏ đi.

Thu Hàn Nguyệt chạy theo vài bước, thấy di nương không thèm quan tâm, lập tức dừng chân, trên khuôn mặt anh tuấn lộ rõ vẻ hoang mang.

“Ca ca...” Khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng đo thò ra từ sau cái cây.

Miệng hần nhếch lên, vậy tay, “Nấp ở đó làm gì?”

Linh Nhi vẫn đứng ở xa không cử động, lẩm nhẩm nói: “Bà... không phải bà, là... di nương, không thích Linh Nhi, Linh Nhi không dám gặp... Di nương đi chưa?”

“... Ừm??” Hần ngần người, “Mau tới nói cho ca ca hay, sao di nương lại không thích nàng?”

“Nam cung phu nhân hình như có chút hiểu nhầm với phu nhân.” Sau khi tắm rửa thay quần áo, dùng bữa tối xong, Thu Hàn Nguyệt tới thư phòng, nghe Nam Trung bẩm báo mọi việc xảy ra trong thời gian hần không ở phủ. Nói xong việc công, không đợi hần hỏi, Nam Trung đã chuyển đề tài sang Nam cung phu nhân, kể lại tình hình ngày hôm đó cho Thu Hàn Nguyệt nghe.

“Để tránh gây ra nhiều hiểu lầm hơn cho phu nhân, và cũng để tránh tranh chấp xảy ra, thành chủ là người đứng giữa, phải cân bằng cả hai phía mới được.”

Thu Hàn Nguyệt chau mày: “Tính cách của Linh Nhi, sao biết tranh chấp với người khác?”

“Chính vì phu nhân không biết, nếu phu nhân bị bắt nạt thành chủ sẽ càng đau lòng hơn. Thành chủ thương phu nhân, Nam cung phu nhân càng tủi thân. Như vậy, chẳng phải sẽ xảy ra tranh chấp hay sao?”

“Việc này...” Không có tam thê tứ thiếp, vậy mà cũng có chiến tranh giữa những người phụ nữ ư?

“Thực ra, Nam cung phu nhân cũng không phải là ghét phu nhân, chỉ có điều cho rằng phu nhân quá trẻ con, không thể gánh vác bớt ưu phiền cho thành chủ mà thôi. Ngài chỉ cần cho Nam cung phu nhân biết ý nghĩa của phu nhân đối với ngài, vấn đề sẽ được giải quyết.”

“Điểm này, bốn thành chủ đã nói với di nương rồi.”

“Chuyện này, chỉ nói thôi không đủ.”

Thu Hàn Nguyệt cười ngất, “Lẽ nào còn phải chiêu binh mãi mã hay sao?”

Nam Trung nghiêm mặt: “Ngài càng nói nhiều, Nam cung phu nhân càng cho rằng ngài thiên vị, như vậy lại càng không chấp nhận phu nhân. Nếu Nam cung phu nhân là khách thì không nói làm gì, nhưng trong lòng thành chủ bà chẳng khác gì mẫu thân, ngài cũng mong Nam cung phu nhân yêu quý phu nhân đúng không?”

“Người có cách ư?”

“Thanh quan khó tránh khỏi việc nhà, thành chủ có thể xử lý gọn gàng mọi việc lớn nhỏ trong phủ thành chủ, nhưng chưa chắc đã có thể xử lý được việc trong nhà, đặc biệt việc lớn nhất trong đồng việc nhà ấy, lại là việc giữa mẹ chồng nàng dâu. Do đó, lão nô càng không dám tham gia vào.”

Thu Hàn Nguyệt cười không được khóc chẳng xong, “Nam thúc nói cả nửa ngày như thế, cuối cùng lại chẳng có kế sách gì cho ta?”

Nam Trung cũng chẳng biết khóc hay cười, “Lão nô mặc dù nhiều lời, cũng chỉ là muốn nhắc nhở thành chủ mà thôi...”

Chưa dứt câu, bên ngoài đã vang tiếng bước chân ồn ào, có tiếng bấm báo truyền tới: “Thành chủ, kẻ gây loạn lần trước lại tới rồi!”

Lần trước gây loạn, là kẻ nào? Ngoài Bạch Hổ ca ca trong lòng bất mãn vì Linh Nhi bị hấn cướp ra, còn có ai nữa?

Lần trước khi đến, lòng đầy oán hận, lửa giận bùng bùng; khi đi, một mình thoát khỏi vòng vây của mười mấy đạo sĩ của Thiên Nhạc sơn, uy phong lẫm lừng.

Lần này, vẫn mặt nhăn mày nhó, chẳng chút thiện ý, vừa vào cửa đã cao giọng: “Gọi tên tiểu tử Thu Hàn Nguyệt ra gặp bốn gia!”

Khi Thu Hàn Nguyệt xuất hiện, Bạch Hổ đại gia đang bóp cổ họng gia đình, ép đòi loại hồng trà hảo hạng. Hấn điểm huyết cổ tay của gia đình, gia đình được giải huyết, lập tức chạy biến.

“Pủ thành chủ đâu phải trà lâu, các hạ muốn uống trà, đến nhầm chỗ rồi.” Mặc dù nói thế, nhưng vẫn đáp ứng ý nguyện, vậy tay cho người mang trà thượng hạng lên.

Túc Hao chẳng buồn cảm ơn, lạnh lùng liếc nhìn hấn, “Linh Nhi đâu?”

“Thê tử đã ngủ rồi.”

Sắc mặt Túc Hao lạnh như băng, “Người lại dám để nàng bị trọng thương!”

“... Quyết không có lần sau.” Việc này, hấn chẳng thể xảo biện.

“Ta muốn gặp Linh Nhi.”

“Ngày mai.”

Túc Hao cũng không định làm phiền Linh Nhi nghỉ ngơi, nên chẳng kiên quyết, lạnh giọng đáp: “Tên họ Thu kia nghe cho rõ đây, từ khi Linh Nhi sinh ra tới nay, bọn ta đã biết trong đời nàng sẽ gặp nhiều kiếp nạn, bọn ta lúc nào cũng phòng cũng hộ, không để nàng phải chịu khổ sở tổn thương, thế mà sau khi gả cho người, nàng lại bị trọng thương. Chuyện này nếu còn có lần sau, đừng hỏi ta dựa vào cái gì, cho dù Bách Diêu nhện, ta cũng sẽ mang Linh Nhi đi!”

65. Chương 066

Chương 66

Di nương không vui

“Bạch Hổ ca ca!”

Hôm sau, trên bàn dùng bữa sáng, Linh Nhi vừa nhìn thấy Túc Hao ngồi lừng lững ở vị trí dành cho khách, bèn lướt đến nhanh như cánh bướm, trước đôi mắt chăm chú hiền từ của Nam cung phu nhân, đôi bàn tay nhỏ nắm chặt hai bàn tay to lớn của đối phương, kinh ngạc vui mừng hết lắc đầu lại lắc đầu.

“Bạch Hổ ca ca tới thăm Linh Nhi ư?”

Ánh mắt Túc Hao vẫn dịu dàng như xưa, nụ cười càng thêm yêu chiều: “Linh Nhi khỏe không?”

“Linh Nhi khỏe, Linh Nhi rất khỏe, Bạch Hổ ca ca có khỏe không?”

“Bạch Hổ ca ca gặp được Linh Nhi rồi, thấy rất khỏe.”

“Hi ~ ~” Toét miệng cười, Linh Nhi rất vui vẻ, mắt hạnh má đào, môi hồng răng trắng, xinh đẹp mỹ miều.

“Linh Nhi cũng thế, gặp được Bạch Hổ ca ca Linh Nhi thấy rất khỏe.”

Đôi lông mày của Nam cung phu nhân chau lại, miệng mím chặt, mấy lần định nói lại thôi, sắc mặt âm trầm rất khó coi.

Thu Hàn Nguyệt nhìn thấy hết, gơ tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của thê tử, kéo nàng ngồi xuống ghế, nhìn mọi người nói: “Dùng cơm thôi.”

“Ca ca, Bạch Hổ ca ca sẽ cùng ăn với chúng ta ư?”

“Đúng.” Hắc cầm đũa, theo thói quen hơn một năm nay, gấp chiếc đũa gà bỏ vào bát trước mặt thê tử.

“Ca ca, ca ca không ghét Bạch Hổ ca ca nữa ư?”

“Không ghét.” Hắc cầm bát canh bỏ đường lên, khuấy khuấy múc một thìa. “Uống đi.”

“Ồ.” Chiếc miệng nhỏ khê hé mở, cho dù mùi canh thuốc không thơm, vị không ngon, nhưng vẫn ngoan ngoãn nuốt hết.

Túc Hao cao giọng: “Linh Nhi, lần trước Bạch Hổ ca ca đi vội quá, không kịp đi đâu chơi, lần này Linh Nhi nhất định phải đưa Bạch Hổ ca ca đi chơi khắp thành Phi Hồ mới được.”

“Được...” Đáp ứng nửa tiếng lại quay sang người bên cạnh, “Có được không, ca ca?”

Thu Hàn Nguyệt thầm phá lên cười trong lòng, khoe miệng khê nhếch lên vui vẻ, “Hai hôm tới ca ca rảnh rồi, sẽ cùng nàng đưa Bạch Hổ ca ca đi chơi.”

“Được.”

“Linh Nhi bảo bối.” Tiếng gọi này, nghe vô cùng thân mật. “Mấy hôm trước nàng bị bệnh, người trong núi đều đã nghe nói, Sâm[1] gia gia còn đặc biệt gửi Bạch Hổ ca ca mang cho nàng mấy sợi râu của ông ấy...”

Thu Hàn Nguyệt ngược mắt, nói: “Dù sao Bạch Hổ huynh cũng sẽ ở lại đây vài ngày, có chuyện gì đợi dùng bữa xong hẵng nói với Linh Nhi cũng chưa muộn.”

Người kia nghe vậy khiêu khích đáp, “Huynh muội bọn ta lâu ngày không gặp, đương nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói, các hạ quản nhiều quá rồi đấy.”

“Vị thân gia ca ca[2] này.” Nam cung phu nhân không kìm được lên tiếng, vừa rồi khi Thu Hàn Nguyệt giới thiệu, có nói người đàn ông này là huynh trưởng của Linh Nhi. “Ngủ không nói, ăn không nói, trên bàn ăn không nên nói quá nhiều.”

Đôi mày rậm của Túc Hao cau chặt, định mở miệng phản bác thì Linh Nhi đã dịu dàng lên tiếng: “Bạch Hổ ca ca mau ăn cơm đi.”

Thu Hàn Nguyệt nheo mắt, chăm chú quan sát biểu hiện của nha đầu này. Sự đơn thuần ngây thơ của Linh Nhi hoàn toàn do tâm nàng không vương tạp trần, càng như thế, càng miễn cảm với mọi thứ xảy ra bên ngoài, nàng đã nhận ra sự khó chịu trong lời nói của di nương, bèn dùng cách riêng của mình để hóa giải, tiểu nha đầu này thật là...

“Bạch Hổ huynh, mong các hạ hôm nay thay tiểu đệ chăm sóc Linh Nhi một ngày, ngày mai tiểu đệ rảnh rang, sẽ chọn ngày đẹp để đưa Bạch Hổ huynh đi chơi ngắm danh lam thắng cảnh trong thành Phi Hồ, được không?”

Ngữ khí hòa nhã của hắc, bộ dạng khiêm tốn của hắc, không chỉ giữ thể diện cho Túc Hao, mà còn thể hiện rõ sự coi trọng của mình dành cho người nhà Linh Nhi để di nương thấy, tin rằng mọi người đã hiểu.

Quả nhiên, ngay sau đó không ai nói gì, chăm chú dùng bữa. Trong bàn, chỉ có Linh Nhi là ăn rất vui vẻ, cái miệng nhỏ nhanh nhẹn xử lý xong chiếc đùi gà. “Ca ca, đùi gà ngon quá, ngon hơn hôm qua.”

“Thật không?” Hấn quay đầu, “Trung thúc, thiện phòng thay dầu bếp mới rồi ư?”

Nam Trung bước lên trước, đáp: “Không phải như vậy, vì mấy hôm trước phu nhân ăn không ngon miệng, lão nô nhắc nhở họ vài câu, có lẽ đã thay cách nấu.” Thực ra là khi không có nam chủ nhân ở nhà, nữ chủ nhân nuốt không nổi cơm thôi.

Phận làm dưới như họ sợ người mà thành chủ yêu thương đối lả, nên nghĩ đủ mọi cách, thay đổi đủ mọi loại gia vị để nấu món đùi gà ấy, cuối cùng cũng được báo đáp khi thành chủ về phủ.

“Tại sao lại ăn không ngon miệng? Khó ở ở đâu?” Hấn chau mày, hỏi.

Linh Nhi lắc lắc đầu, ngoan ngoãn đáp: “Ca ca không ở nhà, đùi gà không thơm, Linh Nhi ăn không no.”

Hấn giả vờ giận. “Sau này ca ca không có nhà Linh Nhi còn dám không chịu ăn uống đầy đủ, sẽ đánh dít.”

“Không muốn ca ca đi vắng đâu, đừng đánh dít...”

Nam cung phu nhân đột nhiên buông đũa, lau miệng đứng dậy, “Hàn Nguyệt, dùng xong cơm tới phòng ta một chuyến.”

“Vâng.” Thành chủ khom người cung tiễn, vô cùng thành kính.

Mắt Túc Hao sáng lên, liếc nhìn Nam cung phu nhân một cái, rồi lại nhìn Thu Hàn Nguyệt. Thấy thành chủ ngồi xuống, sắc mặt thản nhiên, vẫn ngọt ngào dỗ dành Linh Nhi uống xong bát canh thuốc đắng mà kẻ hầu vừa bưng lên, bất giác y mím môi cười, khuôn mặt anh tuấn đăm đăm đã giãn ra thoải mái. Có lẽ, Linh Nhi đã được gả đúng người.

Trong Tùng Hà Uyển, Nam cung phu nhân vẫn còn âm ức.

“Hàn Nguyệt thật là, đâu phải làm chồng người ta, mà đang làm cha người ta thì có. Nó rốt cuộc định thế nào?”

“Phu nhân uống trà, bớt giận.” Nha đầu Hồng Tụ dâng trà, nhanh nhẹn bóp vai cho chủ nhân.

Lông mày Nam cung phu nhân cau chặt, “Có thể không giận ư? Vốn là, ta nửa tin nửa ngờ những lời của Chi Yết cô nương kia. Ta thấy Hàn Nguyệt đã trưởng thành, chắc chắn Hàn Nguyệt có thể phân biệt được phải trái, chứ không phải loại đàn ông nông cạn. Nhưng, hai ngày nay, cuối cùng ta tin rồi, cho dù Linh Nhi kia có thật sự phạm bất kỳ lỗi gì, thì Hàn Nguyệt vẫn bảo vệ tới cùng.”

Hồng Tụ không dám thêm dầu vào lửa, nhẹ nhàng nói: “Theo nô tỳ thấy, phu nhân của Thu thành chủ quyết không giống loại người làm việc ác, còn Yết cô nương kia cũng không giống kiểu tùy tiện nói xằng, có lẽ ở giữa còn hiểu lầm gì đấy thôi.”

“Có phải hiểu lầm hay không, đợi lát nữa ta hỏi sẽ biết!”

“Nếu người hỏi, vẫn nên bình tĩnh hòa khí thì hơn. Không nói tới những việc khác, chỉ là nể mặt Chi Yết cô nương thôi.”

Sắc mặt Nam cung phu nhân dịu xuống, “Chi Yết cô nương mặc dù xuất thân thấp kém, nhưng là một cô nương tốt.”

“Đúng vậy. Nô tỳ thường xuyên theo phu nhân tới phủ thành chủ nhiều năm, nên cũng hiểu được chút ít về tính cách của Thu thành chủ, còn tưởng phu nhân mà Thu thành chủ cưới về phải thông minh lanh lợi, tài mạo song toàn như Chi Yết cô nương cơ. Điểm duy nhất không ổn ở Chi Yết cô nương, chính là xuất thân của cô ấy.”

“Ai nói không phải chứ? Tài năng trác việt, dung mạo yêu kiều, nếu là tiểu thư trong gia đình giàu có quan lại, cũng không biết phải người đàn ông thế nào mới xứng với nàng ta. Cho dù lưu lạc phong trần, cũng đáng để người khác kính trọng, từ xưa tới nay không ít kỳ nữ đều xuất thân từ chốn phong trần đấy thôi!”

Chủ tớ hai người đều là những nhân vật tinh anh, nên đương nhiên cũng rất biết nhìn nhận coi trọng những người đặc biệt, cả hai đều coi Chi Yết cô nương vừa gặp như cố nhân, còn Linh Nhi vừa hay lại không nằm trong phạm vi “yêu thích” của họ, cả hai người họ đều không thể nói ra được điểm “không tốt” của Linh Nhi, nhưng cũng chẳng thể mở miệng khen “tốt”.

“Di nương.” Thu Hàn Nguyệt người chưa vào, tiếng đã vào.

Thu Hàn Nguyệt bắt ngờ.

Lần này tới đây, hần tưởng di nương sẽ bắt mẫn với sự sủng ái quá mức của hần dành cho Linh Nhi, trong đầu đã sớm nghĩ cách đối phó, nào ngờ việc mà di nương nhắc đến, lại là việc Linh Nhi đánh người mà hần đã sớm quên từ lâu.

“Theo con nói, chuyện Linh Nhi vô cớ đánh người là có thật?”

Thu Hàn Nguyệt nhướn mày: “Cô kỹ nữ ấy cố ý ngã lên đùi con, đúng lúc lại bị Linh Nhi nhìn thấy, Linh Nhi rất đơn thuần, nên mẫn cảm với tâm tư thiện ác của người ngoài, nàng ra tay đánh người, chính vì cảm thấy dụng ý xấu của đối phương, từ góc độ của Linh Nhi mà nói, không phải vô cớ.”

“Con cũng được coi là người trong cuộc, những lời con nói rất vô lý, cho dù là thật, thì cũng tới mức phải ra tay đánh người ta sao? Nó đường đường là thành chủ phu nhân.”

“Nên hay không nên, con đã dạy bảo Linh Nhi rồi. Giờ di nương có nhắc lại, cũng không thể cứu vãn được chuyện khi ấy.”

“Hàn Nguyệt!” Sắc mặt Nam cung phu nhân sa sầm. “Con thật sự muốn ức hiếp những người thân phận thấp hèn ư?”

“Di nương tưởng người con gái đó yếu đuối dễ bắt nạt thật sao?”

“Có ý gì?”

Thu Hàn Nguyệt điềm đạm: “Cô gái đó cố tình đẩy tỷ muội mình xuất đầu lộ diện, lẽ nào thật sự muốn làm hiệp sĩ? Nếu ánh mắt cô ta khi nhìn Linh Nhi không có sự khinh miệt chẳng ra thể thống gì, ít nhất con cũng sẽ bảo Linh Nhi nói một tiếng ‘xin lỗi’ với cô ta khi ấy. Nhưng, con tuyệt đối không để Linh Nhi phải hạ thấp mình trước người phụ nữ như thế.”

“Việc này...” Nam cung phu nhân ngẫm nghĩ, với tính khí cao ngạo của Chi Yết cô nương, không phải không có khả năng ấy. “Nàng ta có tài, nên kiêu ngạo, khó tránh...”

“Nàng ta có tài, kiêu ngạo, thì liên quan gì tới bản thành chủ? Liên quan gì tới Linh Nhi? Bản thành chủ phải chịu trách nhiệm cho cái tài cái kiêu ngạo của cô ta ư?” Những lời này, lời nào cũng sắc lẹm, ngữ khí của Thu Hàn Nguyệt chẳng hề tức giận, nhưng lạnh đậm, thậm chí có cảm giác những lời mình nói thật lãng phí, vì một kẻ chẳng liên quan, hà tất phải vậy?

Nam cung phu nhân tức giận, sự tức giận thể hiện trên các nét mặt, đáp: “Di nương hỏi thăm chuyện này, vì hy vọng cháu trai mình không phải loại đàn ông hèn hạ ức hiếp kẻ yếu. Nếu Hàn Nguyệt tự nhận mình không sai, thì coi như di nương chưa hỏi.”

Thu Hàn Nguyệt cười: “Di nương rất thích cô gái đó phải không? Mấy hôm trước nha môn thủ phủ có bẩm báo một đại án, chính là án làm phản của song thân cô gái đó, Hàn Nguyệt sẽ sai người nhanh chóng thẩm án, nếu song thân cô ta trong sạch, thì sẽ trả lại sự trong sạch cho cô ta. Di nương hài lòng chưa? Hay vẫn giận Hàn Nguyệt?” Cô ta khổ tâm dụng công để thu hút sự chú ý của hần, chẳng phải vì chuyện này hay sao? Chẳng qua hần chỉ cần dạo xuống dưới một câu, là có thể trả lại cái tình cho di nương, ít nhất cũng sẽ khiến di nương không quá giận Linh Nhi nữa, rất đáng!

“... Con là thành chủ, chuyện này hỏi ta làm gì? Thật là chẳng biết lớn nhỏ.” Cháu trai đã chịu nhượng bộ, Nam cung phu nhân cũng thuận theo, phì cười.

66. Chương 067

Chương 67

Nhàn lâm dị thú (1)

Thu Hàn Nguyệt đến Áp Thúy lâu xử lại vụ án oan cho phụ mẫu của Oanh Oanh, thực ra xuất phát từ ý định ban đầu là vì nể mặt di nương. Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ rằng tình cảm của di nương dành cho cô gái này lại rất sâu sắc.

Án cũ xử lại, đương nhiên cần tất cả những người liên quan có mặt tại công đường. Mỗi lần cô gái này ra vào cửa quan, cho dù là đến công đường nghe thẩm án hay bị đưa đi hỏi cung, di nương đều đi cùng cô ta.

Thử nghĩ mà xem, người thân của thành chủ kè kè bên cạnh, cho dù không lên tiếng nói đỡ nửa lời, cũng tạo ra áp lực cho những người cầm cân nảy mực, đám quan viên tham gia xử án cùng hắn kia, liệu có châm chước cô ta không? Cũng may từ sớm hắn đã biết được tin rằng, song thân của cô gái này thật sự bị oan, bị người ta vu cáo mưu đoạt gia sản, cô ta phải bán thân vào lầu xanh, nhằm tích góp tiền bạc để kháng án trả lại sự trong sạch cho song thân. Nếu đã vậy, hắn cũng mặc di nương, không hỏi han nhiều.

Nhưng, kết quả của việc phốt lờ ấy là sau khi vụ án kết thúc, di nương bỏ tiền cho cô ta chuộc thân, rồi nhận cô ta làm nghĩa nữ. Khiến thành chủ đại nhân vô cùng khó hiểu.

“Di nương đã về chưa?” Kể từ sau khi lấy vợ, đây là câu đầu tiên mỗi lần từ thủ phủ nha môn về hắn không hỏi tiểu thê tử của mình mà hỏi di nương. Thực sự khi thủ phủ báo cáo với hắn chuyện này hắn quá đổi kinh ngạc, vội vàng muốn hỏi rõ ngọn ngành.

“Nam cung phu nhân cho người về báo lại rằng, hôm nay ra ngoài dùng cơm với nghĩa nữ, buổi tối mới về.”

“Nghĩa nữ?” Hắn nhìn tổng quản. “Trung thúc cũng nghe chuyện di nương nhận người ta làm nghĩa nữ rồi ư?”

“Cả thành này ai chẳng biết, chứ không phải chỉ mình lão nô.”

“Chuyện này Trung thúc thấy thế nào?”

Nam Trung trầm ngâm, “Có lẽ Nam cung phu nhân thực sự thích Oanh Oanh cô nương kia.”

“Thúc cho là thế thật?”

“... Có lẽ còn có vài phần muốn thị uy với thành chủ.”

“Là muốn để cho bốn thành chủ xem sao?”

“... Cũng có thể là muốn phu nhân nhìn thấy chẳng?” Là trung bộc, đương nhiên không thể không nói cho hết nhẽ với chủ, nhưng trong lời nói lại có ý làm rạn vỡ tình cảm di cháu nhà người ta, thật là khó xử. Haizz.

“Cho dù Linh Nhi nghe được chuyện này cũng chẳng nghĩ xa xôi gì. Người mà di nương muốn thể hiện, có lẽ là Túc Hao tới phủ làm khách lần này.” Nhưng không biết Túc Hao có phải người hay suy nghĩ về những quan hệ lằng nhằng trong thế tục? “Ta hiểu di nương, tính tình di nương mạnh mẽ, không muốn tranh cãi với ta khiến lòng tự tôn của người bị tổn thương, nhận Oanh Oanh làm nghĩa nữ, chính là muốn lấy lại chút thể diện trước mặt ta.”

“Nhưng cũng thể hiện rõ ràng Nam cung phu nhân rất thích cô nương Oanh Oanh đó.”

“Thế chi bằng nói: bản lĩnh của cô ta không nhỏ.” Hắn khẽ nói. “Thôi, nếu làm vậy khiến di nương vui, thì cứ mặc người.”

Lúc này, hắn cho rằng, đợi di nương quay về, chuyện này coi như sóng yên biển lặng, hắn không cần phải hao tâm tổn sức chuyện này nữa.

“Ca ca, chỗ này ca ca chưa từng đưa Linh Nhi tới.”

Trời trong như ngọc. Hôm nay thời tiết đẹp, lại lúc hắn nhàn rỗi. Thu Hàn Nguyệt thực hiện lời hứa, đưa tiểu thê tử xinh đẹp cùng Túc Hao đi thưởng lãm phong cảnh của thành Phi Hồ. Nơi đầu tiên là rừng Bách

Nhàn, trong rừng suối chảy róc rách, cỏ thơm ngào ngạt, hoa dại trùng trùng, thỉnh thoảng lại bắt gặp chú hươu đang nhàn tản uống nước, khi lại thấy thỏ đang gặm cỏ, không hoa lệ bằng nơi hấn ở, nhưng hoa thơm cỏ dại khắp mặt đất, khiến lòng người thên thang. Linh Nhi lần đầu tới đây, vui mừng tới mức chỉ hận không thể biến lại thành tiểu Linh Nhi, cùng hươu, thỏ thi chạy, cái miệng nhỏ lắm bầm oán trách.

Thu Hàn Nguyệt vờ quát, bẹo bẹo mũi nàng, trước kia không đưa nàng tới, là vì nơi nàng sinh ra chẳng phải rất giống thế này sao, chắc nàng sẽ không hứng thú. Nay nàng ở thành Phi Hồ người đông cảnh chật quen rồi, nhìn chỗ này sẽ thấy mới mẻ.

Túc Hao liếc lại, xì một cái, khẽ đáp: “Có lẽ người đưa ta tới đây chỉ là tiện thể, chủ yếu là đưa Linh Nhi đi chơi phải không?”

“Không được sao?”

Túc Hao lại xì một tiếng, quay người bước đi, chạy về chỗ có nhiều hoa dại. Cúi người xuống, ngắt một ôm hoa, rồi nhanh chóng tết thành vòng hoa sắc màu lung linh, vòng vào cổ Linh Nhi, khiến tiểu nha đầu cất tiếng cười vui vẻ.

Thu Hàn Nguyệt thấy hấn làm rất thành thạo, thì biết trước kia hai người bọn họ thường làm như vậy, bắt giác cũng xì lại một tiếng.

“Linh Nhi, bên này có một cái đình nhỏ nghỉ chân, nàng qua đó ngồi trước, Kính Phi sẽ nướng cá cho nàng ăn.”

“Được!” Linh Nhi vui vẻ nhận lời, nhảy chân sáo đi.

“Có chuyện muốn nói sao?” Túc Hao hỏi với giọng khiêu khích.

“Chuyện Linh Nhi bị thương, người đã sớm biết rồi phải không?”

“Hừ.” Mặc dù cũng đã chấp nhận phu quân này của Linh Nhi tới bảy tám phần, nhưng chuyện Linh Nhi bị trọng thương khiến y vẫn không thể giải tỏa ầm ục.

“Khiến nàng bị thương, có hai người.”

“Hai người nào?” Túc Hao ánh mắt căm hận.

“Vốn hai người đó sẽ do ta xử lý, đến Bách Diêu cũng không tiện can thiệp. Nhưng gần đây gặp người, ta lại thường nghĩ đến câu nói của Giới Điền đại sư, “Chữa bệnh bên ngoài không bằng chữa trị tận gốc, bệnh mãn tính phải chữa trị sớm.” Vì vậy, ta muốn mượn sức các hạ, khiến đám đạo sĩ Thiên Nhạc sơn kia phải hoàn toàn từ bỏ tà niệm.”

“Hử?” Túc Hao bỗng cao hứng. “Nói nghe xem.”

Vì có khả năng chế biến món ăn hết sức ngon lành nơi hoang dã nên được cho phép đi theo trong lần du ngoạn này, Kính Phi đã lâu không còn được hầu hạ bên cạnh thành chủ, muốn lấy công chuộc tội, nướng xiên cá thơm phức, măng ninh tới ngọt lịm, chỉ cầu nữ chủ nhân vui. Nữ chủ nhân vui, thành chủ sẽ vui, có lẽ sẽ cho hấn quay lại hầu hạ bên thành chủ.

Quả nhiên, hái hoa dại, chạy nhảy cùng hươu, thỏ, ăn cá nướng, uống canh măng, Linh Nhi chơi rất vui vẻ, ăn cũng rất nhiệt tình. Còn Thu Hàn Nguyệt nhìn theo bóng dáng tiểu nha đầu nhảy nhót, khuôn mặt căng thẳng bỗng chùng xuống, giãn ra, tâm tình và tâm trạng hấn đều đang ở trạng thái tốt nhất.

Đúng lúc Kính Phi rửa sạch quả dại dâng lên với kỳ vọng, khao khát tột cùng, thì chuyện lại diễn biến theo một hướng khác. Nam cung phu nhân cũng mang theo nghĩa nữ mới nhận tới du ngoạn nơi đây.

Khi đoàn người đó đến, Túc Hao đang cầm một con Hỷ Thước dụ dỗ Linh Nhi, hai người chạy đuổi nhau quanh cái đình nhỏ, Thu Hàn Nguyệt lại ngồi trong đình ngắm nhìn.

“Đang làm gì thế này?” Nam cung phu nhân vào rừng nhìn cảnh ấy, bỗng nghiêm giọng hỏi.

Thu Hàn Nguyệt quay lại, khẽ ngăn người, đứng dậy đón. “Di nương sao lại tới đây?”

“Trước kia chẳng phải di nương vẫn thích đến đây đi dạo hay sao?” Nam cung phu nhân hỏi lại hấn.

Lời này của bà, dù hẳn phản ứng thế nào cũng không phải, đành không đáp.

Nam cung phu nhân chỉ hai người vẫn đang cười đùa đuổi nhau là Túc Hạo và Linh Nhi, nghiêm sắc mặt nói: “Đang làm gì thế kia? Nếu là huynh muội, hành vi này xem ra không thỏa đáng lắm, huống hồ họ chưa chắc đã thật sự là huynh muội, phải không?”

Hắn cười quay sang nhìn hai người kia một cái, rồi mới đáp: “Linh Nhi tính tình trẻ con, thích chơi thích đùa, cứ mặc nàng ấy.”

Nam cung phu nhân cau mày: “Hàn Nguyệt, nàng là thê tử đầu gối tay ấp của con, chứ không phải con gái để con yêu chiều sinh hư, tình này cảnh này, để người khác nhìn thấy, họ sẽ nói gì?”

67. Chương 068

Chương 68

Nhàn lâm đệ thú (2)

Hắn bước lên phía trước một bước, uể oải cười đáp: “Cũng may người gặp lần này là di nương, không phải người khác.”

“Con chẳng nghiêm túc gì cả, di nương đang nói với con...” Nam Cung phu nhân nói được một nửa, thì nhớ tới người đi cùng mình. “Ai bảo chỉ có di nương, con không thấy Chi Yết và song thân của nó sao?”

Ánh mắt hắn liếc về phía sau di nương, đáp: “Chẳng trách cả ngày Hàn Nguyệt cũng chẳng gặp được di nương một lần, thì ra là đi cùng người khác, Hàn Nguyệt thấy đau lòng rồi.”

Nam Cung phu nhân nở nụ cười, “Không phải người khác, là người nhà, di nương nhận Chi Yết làm con nuôi, nó nên gọi con một tiếng là biểu ca mới phải. Chi Yết, còn không mau tới bái kiến...”

“Cẩn thận!”. Hắn nhanh như mũi tên bật khỏi cung, còn nhanh hơn Túc Hạo một bước ôm chặt tiểu nha đầu bị vướng chân vào rễ cây suýt ngã.

“Hi, ca ca!”. Linh Nhi hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, tưởng ca ca tới tham dự vào trò chơi của mình và Túc Hạo, ghé khuôn mặt nhỏ của mình vào ngực hắn để lau mồ hôi trên trán. “Ca ca bắt Hỷ Thước tỷ tỷ cho Linh Nhi được không?”

Thu Hàn Nguyệt ngược mắt nhìn, nghiêm giọng nói: “Nàng còn dám vấp vào rễ cây, ca ca nhất định sẽ phạt nàng”.

“Hi ~ ~” Hoàn toàn chẳng sợ, cái miệng nhỏ còn cong lên. “Ca ca giận, trông xấu lắm!”.

Cái đồ nghịch này! Hắn hể giận, là sẽ thò tay ra cù vào eo nàng, nàng vô cùng sợ buồn. “Dám nói ca ca xấu hả? Còn dám hay không? Còn dám hay không dám?”

“Á... ca ca tha cho Linh Nhi... hi hi... ha ha... tha mạng cho Linh Nhi, ca ca...”. Buồn buồn tê tê, rất nũng nịu, tiểu nha đầu cười tới ngã cả vào lòng người đàn ông của nàng.

Phía bên này, hai mày của Nam cung phu nhân cau chặt, ánh mắt tối sầm. Đứng bên trái bà là Chi Yết giờ đã thay bộ quần áo màu sắc rực rỡ của gái thanh lâu bằng bộ y phục màu sắc nhã nhặn của một cô nương nhà lành, nhưng đôi mắt lạnh lẽo nhìn thấu thể sự của cô ta, vẫn thấp thoáng ý chế giễu.

Quá trưa, mặt trời đứng bóng, những bóng cây đổ dài, rừng Bách Nhân càng ngày càng yên tĩnh.

Đoàn người sau khi nghe Nam cung phu nhân đề nghị đã ngồi xuống chiếc bàn đá cạnh đình, song thân Chi Yết nghe nói người trước mắt chính là thành chủ thành Phi Hồ, thì lập tức quỳ xuống đất, xì xụp tạ ơn cứu mạng.

Thu Hàn Nguyệt điềm đạm đáp: “Cứu mạng các người không phải là bốn thành chủ, không cần phải hành trọng lễ như thế”.

“Nếu không phải là thành chủ, thì trọng án đó không biết phải đến bao giờ mới được xử lại. Dù thế nào, phu thê chúng tôi cũng phải cảm tạ ân đức của thành chủ.” Đôi phu thê đó vẫn cứ dập đầu không chịu đứng dậy.

“Hai vị cố chấp quỳ mãi không chịu đứng lên, là muốn bản thành chủ rời đi sao?”

“Thành chủ đại nhân xin đừng giận, phu thê chúng tôi đứng lên ngay!” Đôi phu thê đó đứng dậy ngồi xuống, vẻ mặt vô cùng cảm kích.

“Thành chủ không chỉ cứu mạng phu thê chúng tôi, còn cứu mạng con gái chúng tôi. Nếu Nam cung phu nhân không nhận nó làm con gái nuôi, thì không hiểu nó có sống tiếp được ở thành Phi Hồ hay không? Ngài chính là đại ân nhân của cả gia đình chúng tôi, phải làm thế nào mới báo đáp được đây?”

“Những việc thiện mà di nương của bốn thành chủ làm, chỉ là xuất phát từ thiện tâm của di nương mà thôi, không liên quan tới bốn thành chủ. Hai vị đừng đổ hết chỗ ân đức lớn lao đó lên đầu bốn thành chủ”. Một ngày đi du ngoạn đang vui vẻ, gặp phải cảnh này thật mất hứng.

Nam cung phu nhân cười đáp: “Hàn Nguyệt nói đúng, đều là người nhà cả, gì mà ân đức chứ, làm vậy chẳng phải quá khách khí ư?”.

Thu Hàn Nguyệt lười nhác chẳng buồn thay đổi biểu cảm trên mặt, cũng không nói gì.

Thấy phu thê nhà kia vẫn nhấp nhóm không yên, Nam cung phu nhân đành phải bôn “thuốc an thần” cho họ. “Thang viên ngoại, Thang phu nhân, hai người là phụ mẫu của con gái nuôi ta, hai người nên hiểu ta thật sự yêu quý con bé Chi Yết nhà hai vị. Giờ Chi Yết đã là con gái ta, những người ngồi ở đây, chẳng nên phân biệt thành chủ hay ân nhân gì nữa, chỉ có người nhà thôi, hiểu không?”

...Thang? Thang Chi Yết? Thì ra là mỹ nhân Thang Chi Yết nổi danh khắp thành Phi Hồ ba năm trước, chẳng trách đột nhiên bật vô âm tín, thì ra lại lưu lạc vào Ấp Thúy lâu làm Oanh Oanh cô nương. Thu Hàn Nguyệt điềm đạm suy nghĩ, đuôi mắt khẽ liếc, thấy tiểu nha đầu đang ngoạn ngoạn ngồi cạnh mình, mi mắt chớp chớp, ngủ gà ngủ gật, còn Túc Hao lại cầm ô che cho nàng khỏi ánh mặt trời nóng rẫy xuyên qua những tán cây chiếu xuống mặt nàng.

“Nam cung phu nhân nói rất phải, nhưng có ân báo ân, có oán báo oán, nếu không sao xứng là người?” Thang viên ngoại bộ dạng rất nghiêm trọng, mặt quay về phía Thu Hàn Nguyệt. “Đại ân của Thu thành chủ, thảo dân sẽ ghi nhớ trong lòng, nếu đời này không báo được, xin hẹn kiếp sau cần rơm ngậm cỏ báo đáp...”

“Ai nói kiếp này không thể báo đáp?” Thang phu nhân lên tiếng. “Chúng ta cho dù già rồi chết đi, còn có con gái chúng ta. Làm nô cũng được, làm tỳ cũng xong, hãy để Chi Yết thay chúng ta hầu hạ thành chủ kiếp này, báo đáp ân đức của thành chủ, Chi Yết, còn không mau bái kiến chủ nhân?”.

Đôi mày đẹp của Chi Yết cau lại, môi mím chặt, khuôn mặt hồng phấn cố gắng đè nén nổi tử nhục trong lòng, lập tức đứng dậy, định quỳ xuống hành lễ.

Thu Hàn Nguyệt không nói lời nào, cup mắt xuống, vươn tay ôm Linh Nhi ngồi bên cạnh vào lòng. Linh Nhi đang ngủ gà ngủ gật vẫn dựa vào lòng hắn theo thói quen, rồi vịn vẹo như con rắn tìm được vị trí thích hợp để nằm, sau khi tìm được tư thế thoải mái nhất, cứ thế ngủ lịm đi, miệng còn chớp chớp nói gì đó, cũng không biết là ngôn ngữ của quốc gia nào, khiến người đàn ông chăm chú ngắm nhìn nàng kia phải nhếch miệng cười dịu dàng.

Tình cảnh này, nếu còn tiếp tục quỳ xuống bái kiến, e tự chuốc lấy tử thân ảm ức mà thôi.

Thang Chi Yết sắc mặt trắng bệch.

Phu thê họ Thang kia cũng ngượng ngùng vịn phần.

Nam cung phu nhân trừng mắt lườm cháu trai một cái, cười dàn hòa: “Hai vị nói quá lời rồi. Theo thân phận, Chi Yết nên gọi Hàn Nguyệt là ca ca, trên thế gian này làm gì có biểu muội đi làm nô tỳ cho ca ca

chứ? Các vị đừng làm khó cho hai đứa trẻ nữa.”

“Phì!” Túc Hao đột nhiên phì cười chế giễu. “Chính thất phu nhân ở ngay trước mặt, hai người lại muốn dúm con gái mình vào tay hắn làm thiệp, ti tiện tới nước này, thì việc hai vị bị nhốt trong nhà lao quả thật không oan uổng.”

“Người... người...” Phu thê họ Thang mặt đỏ tới mang tai.

Thang Chi Yết nắm chặt nắm tay, mặt sa sầm khó coi.

Nam cung phu nhân lạnh mặt, “Huynh trưởng thân gia nói đi đâu vậy? Những lời như thế thật không hay...”

“Có chỗ nào không hay?” Túc Hao chẳng hiểu cái gọi là kính lão đắc thọ, chỉ biết nếu bất bình mà không nói sẽ khó chịu. “Thân gia phu nhân cho rằng hành động đẩy con gái vào tay người ta làm thiệp ngay trước mặt phu nhân người ta, là hành động thỏa đáng sao?”

“... Họ một lòng muốn trả ơn, nên có lẽ suy nghĩ không được chu đáo, nhưng những lời của huynh trưởng thân gia thì quá khắc nghiệt, thật thất đức.”

“Thất đức thì sao? Các người nếu ai dám bắt nạt Linh Nhi, bổn đại gia ta không chỉ thất đức bằng lời nói thôi đâu”

“Người...” Nam cung phu nhân có lẽ chưa từng gặp phải kẻ nào mềm miệng không phân biệt lớn nhỏ như thế, tức tới mặt mày biến dạng.

“Bạch Hổ huynh, không được vô lễ.” Lúc này Thu Hàn Nguyệt mới lên tiếng. “Mong di nương đừng giận Bạch Hổ huynh, huynh ấy là người trên giang hồ, tính cách thẳng thắn, không hiểu lễ nghĩa rườm rà. Nói cho cùng, mọi người đều bị cái gọi là “một lòng tận tâm” kia sai khiến. Vừa rồi, Thang viên ngoại và Thang phu nhân một lòng muốn báo ơn, sau thì Bạch Hổ huynh lại tận tâm bảo vệ muối muối của mình, cùng sự “một lòng” bảo vệ nghĩa nữ của di nương, xét về tình đều có thể tha thứ, chuyện này tới đây thôi.”

Lời hắn nói, đã giúp tìm lý do ọi người, nếu muốn giữ thể diện, thì nên im lặng ở đây thôi.

Phu thê Thang thị ngượng ngùng cúi đầu.

Nam cung phu nhân sắc mặt sa sầm.

Thang Chi Yết đôi mi dài sụp xuống, không biết là buồn hay vui.

Túc Hao hừ một tiếng, nói: “Hôm nay ta cứ nói thế đã, các người ai dám bắt nạt Linh Nhi, bổn đại gia sẽ khiến hắn biến thành cái cây!”

Lời vừa dứt, tay vung, gió rít như lưỡi đao, thân cây to lớn xù xì lăn lượt đổ rạp, chất ngổn ngang dưới đất.

68. Chương 069

Chương 69

Nỗi lo lắng của Linh Nhi

Từ rừng Bách Nhân về, người duy nhất không mang khúc mắc trong lòng, chỉ có mình Linh Nhi. Nằm trong lòng ca ca ngủ không còn biết trời trăng gì nữa, khi tỉnh lại đã thấy đang được tắm tấp trong suối nước nóng, sau đó thì lạnh cha lạnh chanh không ngớt lời kể với người đàn ông đang tắm rửa ỳnh kia về chuyện đi chơi, rồi cái miệng bị người đàn ông kia ngậm chặt, xuân sắc ngời ngời...

Gia đình họ Thang kia chẳng biết nặng nhẹ, Thu Hàn Nguyệt lại không thể bỏ mặc di nương. Trong rừng Bách Nhân, hắn ít nhiều cũng hiểu được ý tứ của di nương, chính vì biết mình không thể khiến bà được như ý nguyện, nên vô cùng buồn bực, phải buông lời phản bác di nương, hắn thật không muốn.

“Ca ca, không còn bị võ đê nữa chứ? Không phải đến đó nữa chứ?” Mấy ngày liền, có ca ca ở bên cạnh, sợ lặp lại cảnh cô đơn trước kia, nên thỉnh thoảng Linh Nhi lại hỏi.

“Ca ca ở đây với Linh Nhi, không thích ư?” Thu Hàn Nguyệt thôi không nghĩ ngợi nữa, cúi đầu hỏi. Thành hôn hơn một năm rồi mà người ta vẫn yêu thương dựa dẫm mình như thế, thật khiến hắn cảm thấy rất hạnh diện với tư cách người làm chồng.

“Thích. Nhưng...” Khuôn mặt nhỏ ưu phiền. “Nước tràn nhiều, rất nhiều người không có nhà, ca ca không lo, thì thật đáng thương cho họ”.

Hắn dùng ngón tay miết thẳng phần lông mày đang cau lại của Linh Nhi, đáp: “Nước đã không còn tràn vào nữa, những người không có nhà ca ca đã bố trí xong, Linh Nhi chỉ cần quan tâm ca ca thôi, những người khác cứ để ca ca lo, hiểu không?”

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật.” Thu Hàn Nguyệt nheo mắt. Tiểu nha đầu này lại dám nghi ngờ lời ca ca sao?

“Vây...” Cái miệng nhỏ mấp máy, mắt lấp lánh, định nói lại thôi.

Hắn càng nhìn càng nghi ngờ, “Linh Nhi muốn nói gì, trước mặt ca ca không chịu nói sao?”

“Ca ca sẽ không lấy tỷ tỷ ca múa kia, phải không?”

“Ừm?” Sắc mặt hắn thoáng đanh lại. “Ai nói gì với Linh Nhi rồi?”

“Không có?” Hắn không tin, nâng mặt nàng lên, nhìn vào đôi mắt đen láy trong sáng. “Nói cho ca ca biết, nhé.”

“Linh Nhi...”

Về sau, vẫn lớn vồn trong khuôn miệng xinh đẹp, dù thánh giác của Thu Hàn Nguyệt rất tốt, nhưng cũng chẳng nghe rõ, sau đó sầm mặt xuống. “Nói to lên, nếu Linh Nhi còn không chịu cho ca ca nghe, thì còn nói cho ai nghe?”

“... Linh Nhi nghe thấy rồi.”

“Nghe thấy rồi?”

“Bạch Hổ ca ca nói to như thế, Linh Nhi nghe thấy rồi, chỉ là Linh Nhi muốn ngủ, không tỉnh dậy được...”

Cũng có nghĩa là, tiểu thê tử tâm không chút tạp trần của hắn đều nghe thấy hết những lời mọi người nói hôm ấy, và giữ trong lòng, còn hiểu họ có ý định gì? “Linh Nhi đã nghe thấy, sao không hỏi ca ca ngay khi tỉnh dậy?”

“Linh Nhi sợ Linh Nhi nằm mơ. Đi hỏi Bạch Hổ ca ca, Bạch Hổ ca ca không nói, Linh Nhi biết mình không nằm mơ. Bạch Hổ ca ca giống đại ca ca, chuyện xấu toàn giấu Linh Nhi thôi.”

Không ghen, không được ghen, người nên ghen tuyệt đối không phải là hắn. Hắn tự cảnh cáo mình như thế, hắn hít một hơi thật sâu, đáp: “Linh Nhi cho rằng ca ca sẽ lấy cô ta sao?”

Linh Nhi cúi đầu, hắn nâng mặt nàng lên, không cho nàng tránh hắn.

“Tỷ tỷ ca múa đó rất đẹp.” Nàng lăm bắm.

“Vây, Linh Nhi cho rằng ca ca sẽ lấy cô ta?”

“...Linh Nhi... Linh Nhi không cho phép ca ca lấy!”

Đôi mắt hắn thoáng hiện lên ý cười. “Linh Nhi không cho phép ư?”

“Ừm!” Những lời thấp thỏm trong lòng bao ngày, giờ nói được ra, mà một khi đã nói ra, thì lại vô cùng kiên định, đôi mắt to không hề còn vương ý sợ hãi, Linh Nhi nghênh mặt lên. “Không cho phép ca ca lấy, ca ca chỉ được có một mình Linh Nhi thôi!”

“Tại sao?” Hắn hỏi, rất muốn nghe lời ngọt ngào từ miệng nàng.

“Vì Linh Nhi cũng chỉ có một mình ca ca mà.”

“...” Đây đâu được coi là lời đường ý mật?

“Ngoài ca ca ra Linh Nhi không muốn ai hết...”

Ừm, câu này còn chấp nhận được.

“Linh Nhi không muốn ôm người khác, không muốn trao đổi khí với người khác, không muốn hôn người khác, không muốn ôm người khác ngủ...”

Liên tiếp từ “không muốn”, sau đó, hần không muốn nghe nữa, liền dùng miệng bịt chặt cái miệng nhỏ liến thoắng kia, sau một hồi triển miên ngọt ngào, ánh mắt hần quán quýt, hơi thở dồn dập. “Ngoài Linh Nhi ra, ca ca cũng không cần ai hết.”

“Người rất đẹp cũng không muốn sao?”

“Không muốn.”

“Chỉ có Linh Nhi thôi chứ?”

“Chỉ có Linh Nhi.”

“Mãi mãi cho tới mãi mãi chứ?”

“Mãi mãi.”

Lập tức, muôn ngàn đóa hoa đào nở rộ trên khuôn mặt tiểu nha đầu, khiến nàng đẹp tới mê mẩn. “Linh Nhi cũng mãi mãi yêu ca ca!”

“Nói lại lần nữa!” Những lời này, nghe mãi cũng không chán.

“Linh Nhi mãi mãi yêu ca ca!”

“Nói lại.”

“Linh Nhi mãi mãi... không nói nữa...”

“...Tại sao?”

“Miệng Linh Nhi mệt lắm, ca ca trao đổi khí cho Linh Nhi, Linh Nhi sẽ nói lại.”

“Ha ha ha...” Một thê tử như thế khiến người ta không yêu mới lạ, cho dù hần muốn phụ bạc, cũng khó, ha ha ha...

“Cha, mẹ. Chi Yết đã nói nhiều lần rồi, con gái không muốn làm thiếp cho người ta! Hai người đừng ép Chi Yết nữa...”

Bên ngoài phủ là tấm biển với hai chữ lớn “Thang phủ” vừa được thay mới, trong phủ chỗ nào cũng là đồ đạc mới sắm, không thể nói là giàu có xa hoa, nhưng có thể nhìn ra sự hưng thịnh một thời của phủ đệ này, đồng thời có rất nhiều người hầu kẻ hạ đi qua đi lại. Chủ nhân của Thang phủ sau khi thoát nạn trở về đều đang tập trung trong đại sảnh, vì đại sự liên quan tới tương lai của gia tộc, mà bắt đầu nảy sinh tranh cãi.

“Con là đứa con bất hiếu!” Thang phụ lớn tiếng mắng. “Thu thành chủ là đại ân nhân của nhà ta, đừng nói làm thiếp cho ân nhân, cho dù phải làm nô tỳ, cũng hợp lý!”

“Chi Yết à...” Thang mẫu nước mắt ròng ròng. “Với tài mạo của con, bảo con làm thiếp cho người, đúng là ầm ức cho con thật. Nhưng, cha con muốn gả con đi, không chỉ là muốn báo ân thôi, mà là vì con đấy. Con cũng không nghĩ xem, con từng vui thân trong Ấp Thúy lâu, còn gia đình danh giá nào muốn lấy con về làm chính thất nữa?”

Thang Chi Yết cúi đầu, cố chấp đáp : “Con gái có thể không cần lấy ai!”

“Hoang đường!” Thang phụ quát. “Con không lấy chồng, thì làm sao sống? Giờ gia sản nhà chúng ta còn lại bao nhiêu, khi cha và mẹ qua đời, con định sống bằng gì? Quay lại Ấp Thúy lâu chắc?”

Thang Chi Yết cứng người.

“Lão gia”. Thang mẫu ngừng khóc thét lên.

Thang phụ cũng nhận ra mình lỡ lời, con gái lưu lạc phong trần, đều vì ông ta tin nhầm người mà ra, người nên hối hận nên hổ thẹn là ông ta mới đúng.

“Chi Yết, Thu thành chủ ngoài việc đã có chính thê ra, luận về diện mạo gia thế đều hơn người. Cho dù khi Thang gia ta ở thời kì hưng thịnh nhất, dù muốn có được hôn sự này cũng bị coi là trèo cao, giờ cơ hội đến, thế nào cũng không được bỏ qua. Huống hồ thê tử chính thất của Thu thành chủ đầu óc lại có vấn đề, là một kẻ ngốc, với sự thông minh của con, sau khi vào phủ chắc chắn sẽ nắm quyền hành trong tay, có khác gì chính thất đâu? Với tài mạo của con, chiếm được sự sủng ái của thành chủ cũng là việc sớm muộn mà thôi, khi được nhắc lên làm chính thất rồi, xem trong thành Phi Hồ này ai còn dám nói gì con nữa không? Thang gia nhà chúng ta chẳng phải sẽ lấy lại thể diện ư, phải không?”

Thang Chi Yết đột nhiên ngẩng phắt đầu lên: “Một người đàn ông nông cạn tới mức yêu thích người ngốc nghếch, chẳng có chút tri thức như nàng ta, có đáng để gả con gái vào đó không? Người đàn ông như thế, trong Ấp Thúy lâu con gái gặp không ít, toàn kẻ tham sắc ham dục, gả con gái cho hắn, con gái không cam tâm!”

Sắc mặt Thang phụ tức giận: “Con không cam tâm cũng phải cam tâm! Nếu không phải trong họa gặp phúc được Nam cung phu nhân giúp đỡ, thì con cũng đừng mong có cơ hội được gả vào phủ thành chủ, hôn sự này cứ quyết định thế đi!”

“Lão gia, Nam cung phu nhân đến.” Người dưới vào bẩm báo.

Phu thê Thang thị lập tức tươi cười, vội vàng ra cửa nghênh đón, “Mau mời, mau mời. Mau mời đại ân nhân của chúng ta vào.”

69. Chương 070

Chương 70

Linh Nhi lấy lòng

Nam cung phu nhân thực sự có ý muốn cháu trai thu nạp Thang Chi Yết.

Thang Chi Yết mặc dù từng lưu lạc lâu xanh, nhưng khả năng múa hát xuất quỷ nhập thần cùng sự thông minh khiến người khác yêu mến, nên giữ được tấm thân trinh bạch, chỉ riêng sự sinh tồn thông minh của nàng ta, đủ để khiến Nam cung phu nhân nhìn nhận với ánh mắt khác. Hơn nữa, nàng ta được gả vào phủ thành chủ chỉ để làm thiếp, theo như phong tục được ngầm định trong các gia đình danh giá thì chẳng tổn hại gì. Lúc này, Thu Hàn Nguyệt đang mê mẩn trước đóa hoa kiều diễm là Linh Nhi, trong phủ có người thông minh nhanh nhẹn gánh vác giúp đỡ, mà lại chẳng ảnh hưởng gì tới địa vị của Linh Nhi, còn quan tâm chăm sóc cho bữa ăn giấc ngủ của Hàn Nguyệt, đúng là vẹn cả đôi đường.

Nhưng bà cũng hiểu cháu trai mình, chuyện này hẳn không đồng ý mà cứ cưỡng ép, thì đừng nói bà chỉ là di nương, cho dù bà là mẹ ruột cũng không làm gì được.

Nghĩ mãi, chỉ còn cách để người con gái này tiếp cận hắn, mưa dầm thấm lâu, đây là thượng sách.

“Hai vị một lòng muốn để Chi Yết thay mình báo ơn, tấm lòng này ta hiểu. Nhưng chuyện này có vội cũng không được, nay hai người họ nam vô ý, nữ vô tình, chúng ta cũng đừng nên miễn cưỡng. Chi bằng để Chi Yết theo ta vào phủ, để xem sớm tối gần gũi, hai người họ có nảy sinh tình cảm nam nữ hay không? Nếu có đương nhiên là chuyện mừng; nếu không, là họ vô duyên. Ý hai vị thế nào?”

“Nam cung phu nhân nói thế nào, phu thê chúng tôi sẽ làm theo thế ấy.” Phu thê Thang thị dốc sức phối hợp.

Thang Chi Yết đương nhiên ngàn lần không muốn, nhưng vì cha hét, mẹ rơi nước mắt khóc lóc cầu xin, đành theo Nam cung phu nhân vào phủ thành chủ. Thế là, khi Thu Hàn Nguyệt đưa thê tử đi chơi về, đã thấy trên bàn ăn trong nhà xuất hiện thêm một mỹ nhân cao ngạo.

Vẫn như ngày thường, Thu Hàn Nguyệt ngồi xuống, vừa dùng bữa vừa chăm sóc tiểu nha đầu bên cạnh. Nam cung phu nhân tươi cười như hoa, lúc thì gắp thức ăn cho nghĩa nữ, lúc thì lấy cơm cho nghĩa nữ, nhiệt tình chu đáo.

Nhưng, trong bữa cơm tối nay, ngay cả người hầu như Nam Trung, Minh Thúy cũng nhận ra không khí kỳ lạ khác thường.

Di nương tự ý quyết định đưa người về, Thu Hàn Nguyệt không phải không có ý kiến. Lần đầu thấy nàng ta ngồi đó, hần sợ Linh Nhi trong lòng nảy sinh oán giận, ầm ứ trong lòng. Nhưng không ngờ tiểu thê tử của hần lại là người tự tại nhất trong số bọn họ. Chính vì tính tình thuần khiết, đã tin thì không ngờ, mà đã ngờ sẽ không bao giờ tin, nếu ca ca đã nói với nàng rằng không cần ai ngoài nàng, thì nàng chẳng hề lo lắng chút nào về người con gái ngồi trước mặt. Mà đã không lo lắng, thì lại rất thản nhiên. Mà đã thản nhiên là tự tại.

Nàng như vậy, Thu Hàn Nguyệt cũng thấy yên lòng, coi như không có chuyện gì xảy ra. Dù sao nàng ta vẫn là nghĩa nữ của di nương, người ta là khách, tiếp đãi thế nào, cứ giao cho Nam Trung là xong.

“Hàn Nguyệt, Chi Yết sẽ ở Tùng Hà Uyển với ta một thời gian, con hãy bố trí một a hoàn nhanh nhẹn tới cho con bé.”

“Trung thúc.” Hàn Nguyệt nghiêng đầu gọi.

Nam Trung vội cung kính đáp: “Vâng, lão nô đã bố trí xong người rồi, lát nữa sẽ đưa tới hầu Thang tiểu thư.”

“Còn những vật dụng khác, đều cần loại tốt, con gái ta đã chịu không ít khổ cực, di nương muốn bù đắp cho nó.”

“Di nương cần gì, cứ dặn dò Trung thúc là được.”

“Sao có thể khiến một mình Nam Trung vất vả chứ? Chi Yết gọi con một tiếng biểu ca, con cũng nên thương yêu nó như di nương mới phải.”

“Dưa dưới ruộng, lê trên cây, để tránh người ngoài hiểu lầm bỗng thành chủ có tà ý với Thang cô nương, vẫn nên tránh thì tốt hơn.” Hần đáp.

Không ngờ cháu trai lại nói thẳng thắn như thế, Nam cung phu nhân khẽ ngẩn ra. Lúc này mà nói những lời như “cây ngay không sợ chết đứng”..., thì phận làm trưởng bối như bà cũng thấy hổ thẹn với hai tiểu bối mà mình vẫn luôn mong ngóng chúng “mưa dầm thấm lâu

“Di nương đã có người bầu bạn, Hàn Nguyệt cũng yên tâm hơn. Ngày mai, Hàn Nguyệt muốn đưa Linh Nhi đến biệt viên ở núi Phi Hồ một chuyến, mọi chuyện trong phủ xin giao lại cho di nương và Trung thúc chăm lo.”

Đến núi Phi Hồ, là vì muốn thực hiện triệt để xử lý cho xong mọi chuyện cùng Túc Hao. Trước lúc vào đây còn chưa nghĩ ra lý do nào để nói với di nương, nhưng giờ thì đã có cái cớ hợp lý, hần chẳng quan tâm di nương cho rằng hần nhất thời nảy sinh ý định, cố ý né tránh.

“Biệt viên ở núi Phi Hồ à? Nơi đó cũng mấy năm rồi di nương chưa đến...”

“Biệt viên đó là sinh lễ mà con dành cho Linh Nhi, khi tiến hành đại hôn đã chưa làm xong các thủ tục bàn giao cần thiết, lần này muốn đi cùng Túc Hao huynh làm việc này.” Chẳng khó khăn gì, hần nắm bắt ngay được ý tứ trong câu nói lấp lửng của di nương, bèn chặn ngay. Hần tin di nương tuyệt đối sẽ không có nhã hứng làm mối cho hần với một cô gái khác trong địa bàn của Túc Hao. Tên Túc Hao này, ít nhiều cũng khiến di nương có vài phần kiêng kỵ.

Nam cung phu nhân nghe vậy, quả nhiên không nói thêm nữa.

Thu Hàn Nguyệt cũng im lặng.

Bữa tối sau đó diễn ra trong sự trầm mặc của mọi người, đám kẻ hầu người hạ lo lắng thấp thỏm cho tới tận khi bữa ăn kết thúc.

Nhưng, Thu Hàn Nguyệt rõ ràng đã đánh giá thấp vị di nương thân là đô đốc phu nhân này, cũng đánh giá thấp vị di nương có kinh nghiệm chinh chiến với đủ thể loại thê thiếp của phu quân trong hơn hai mươi năm qua.

Ngày hôm sau, hần vừa rửa mặt chải đầu xong, thì a hoàn của di nương là Hồng Tụ vội vàng vàng chạy tới báo tin “Phu nhân ốm rồi.”

Hần chạy tới Tùng Hà Uyển, di nương nằm trên giường thần thái yếu ớt, mặt mày tái nhợt, đúng là sắc da của người bị bệnh. Trong tình hình này, đương nhiên hần không thể bỏ đi đâu cả, hần truyền thái y kê đơn bốc thuốc, túc trực bên cạnh không được rời nửa bước.

“Ca ca, Linh Nhi cũng có thể bưng thuốc cho di nương uống.” Linh Nhi khê nói.

Nghĩa mẫu bệnh, Thang Chi Yết đương nhiên ngày đêm túc trực bên giường, Linh Nhi thấy người bị bệnh là di nương của ca ca cũng chính là di nương của mình thì vô cùng thương xót.

Thu Hàn Nguyệt gật đầu: “Đi đi.”

Linh Nhi rất vui, đi lên phía trước giơ tay đón lấy khay đựng bát thuốc trên tay Hồng Tụ, Hồng Tụ thấy thành chủ đã cho phép, bèn đưa cho Linh Nhi.

Bộp!

Chiếc khay tuột khỏi tay, thuốc trong bát đổ hết ra đất, vỡ tan thành năm sáu mảnh, nước nóng bắn tứ tung.

Thu Hàn Nguyệt bước nhanh lại, bộ dạng sợ hãi, bế nàng, tránh ra xa: “Có bị bỏng ở đâu không?”

“Ca ca~” Hu hu, Linh Nhi rất buồn, nước mắt ầng ậ.

“Bị bỏng ở đâu? Đau ở đâu?” Hần lật tay áo nàng lên, kiểm tra hai cổ tay, rồi ngồi xổm xuống, kiểm tra xem nước nóng có bắn lên chân nàng không.

“Linh Nhi không bị bỏng...”

“Ồn ào gì thế?” Nam cung phu nhân mở mắt. “Không thể để cho ta yên một chút sao? Hàn Nguyệt, Linh Nhi không giỏi chuyện này, con đừng làm khó nó.”

“Di nương ốm, Linh Nhi muốn chăm sóc di nương... Linh Nhi bóc cam cho di nương nhé?” Linh Nhi đẩy ca ca ra, lấy một quả cam trong đĩa lên, hỏi.

Nam cung phu nhân xua tay: “Thôi thôi, cô đừng đứng ở đây nữa như thế chính là cách chăm sóc cho ta rồi. Nếu cô còn gây ra chuyện gì nữa, lão thân e không chịu nổi.”

“Không đâu, sẽ không đâu, Linh Nhi sẽ thận trọng, Linh Nhi sẽ...”

“Cô sẽ gì nữa?” Mặc dù bệnh là do tự mình gây ra, nhưng sự khó chịu bức bối của người bị bệnh thì đúng là rất thật, khả năng kiềm chế của người bị bệnh là rất thấp. “Ngoài ăn và chơi ra cô còn biết làm gì khác nữa?”

“Di nương nói vậy là có ý gì?” Sắc mặt Thu Hàn Nguyệt lập tức tối sầm lại. Tâm trạng của hần đã thể hiện phản ứng bản năng, tiểu nha đầu này hần chỉ hận không thể ngậm trong miệng để bảo vệ để thương yêu, chưa từng nổi nặng lời với nàng, sao lại nói móc máy nàng như thế?

70. Chương 071

Chương 71

Thành chủ phản vấn

“Con...” Bị ánh mắt tức giận của cháu trai nhìn chăm chăm, Nam cung phu nhân mắt đỏ hoe, nước mắt bắt đầu rơi xuống. “Hàn Nguyệt, con đang quát di nương sao?”

Lý trí trở về, Thu Hàn Nguyệt thềm hít một hơi thật sâu, quay đầu sang nói với tiểu nha đầu bên cạnh: “Đi gặp Bạch Hồ ca ca, nói hôm nay chúng ta chưa thể lên núi Phi Hồ.”

“Ca ca...” Cái đầu nhỏ xinh đẹp của Linh Nhi xụ xuống. “Linh Nhi lại làm sai rồi, đúng không?”

“Linh Nhi không làm sai gì cả.” Hấn vuốt vuốt bên má bầu bĩnh của nàng, miệng nhếch lên mỉm cười. “Ngoan. Đi đi, Minh Thúy, hầu hạ phu nhân.”

Linh Nhi quay đầu lại nhìn Nam cung phu nhân đang nằm trên giường một cái, rồi được Minh Thúy đỡ ra ngoài.

“... Đứng đấy làm gì? Còn không mau thu dọn đồ dưới đất đi? Khụ! Khụ khụ khụ!” Nam cung phu nhân quát a hoàn của mình vẫn đang đứng im tại chỗ sau đó thì ho không dứt.

Thang Chi Yết và Hồng Tụ, kẻ đâm lưng người bưng trà, nhưng chẳng giúp phu nhân thấy đỡ buồn, ngược lại còn khiến phu nhân nước mắt giàn giụa. Khi Thu Hàn Nguyệt quay người lại, thấy di nương đang ghen ngào nuốt nước mắt, hấn thấy rất đau lòng.

Hấn bước tới gần giường của di nương: “Di...”

“Đừng có gọi ta!”

Hấn ngập ngừng. “Bổn thành chủ có lời muốn nói với lão phu nhân, mọi người tạm lui ra đi.”

Nam cung phu nhân lạnh nhạt quát: “Có gì muốn nói thì cứ nói, họ đều là những người mà di nương tin tưởng nhất, tránh làm gì?”

“Nhưng họ không phải những người mà Hàn Nguyệt tin tưởng.”

“Con... khụ khụ khụ!”

Thu Hàn Nguyệt lại bước lên phía trước một bước nữa, giơ tay ra vỗ vỗ lưng cho di nương, rồi sai bọn a hoàn: “Đun lại bát thuốc khác mang lên đây.”

Hồng Tụ len lén liếc chủ nhân một cái, cung kính đáp: “Vâng.”

Thang Chi Yết mặt không biểu cảm, nhún người với Nam cung phu nhân, rồi cùng Hồng Tụ lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai dì cháu, chần chờ hồi lâu, Thu Hàn Nguyệt ngồi xuống bên giường: “Vừa rồi Hàn Nguyệt có phần lỗ mãng, Hàn Nguyệt xin nhận lỗi.”

Nam cung phu nhân chỉ lau nước mắt, không nói một lời.

“Nhưng những lời mà di nương nói với Linh Nhi, Hàn Nguyệt không mong nghe thấy lần thứ hai nữa.”

Nam cung phu nhân đột nhiên ngược đầu lên, “Con đang chỉ trích di nương? Phận làm trưởng bối như ta không thể can nhảm thê tử của con vài câu sao?”

“Từ trước tới nay Hàn Nguyệt vẫn coi di nương như mẹ ruột của mình, Linh Nhi là thê tử của Hàn Nguyệt, cũng đồng nghĩa với việc là con gái của di nương. Nếu di nương dùng tấm lòng của người mẹ để can nhảm con gái đôi ba câu, Hàn Nguyệt quyết không dám nhiều lời can thiệp. Nhưng Hàn Nguyệt xin hỏi di nương, khi người nói những lời ấy, người có coi Linh Nhi như con gái của người không? E là người còn không coi Linh Nhi là con dâu người ấy chứ, phải không?”

“Con nói vậy là có ý gì? Di nương không coi nàng ta là con dâu, thì còn có thể coi là gì chứ?”

“Di nương thật sự nghĩ thế? Linh Nhi ngoài việc ăn và chơi, không còn biết làm gì nữa?”

Nam cung phu nhân khẽ ngẩn người, “Di nương cũng biết khi ấy mình lỡ lời, nhưng di nương đang bệnh, cơ thể mệt mỏi, tính cách cũng cáu bẳn hơn, nhất thời không suy nghĩ...”

“Nhưng di nương lại không nhằm vào người khác, chỉ nhằm vào một mình Linh Nhi để giải tỏa?”

Ngữ khí của cháu trai có ý chỉ trích, khiến bà lại nổi giận, “Bởi vì chỉ có mình cô ta làm sai, chỉ có mình cô ta vụng về!”

Ánh mắt Thu Hàn Nguyệt như cứng lại, “Di nương đã nói thật lòng hết rồi sao?”

“Di nương với thân phận là một tiền bối, lẽ ra không nên nói những lời như vậy, nhưng...” Bà đặt tay lên cái trán đau nhức của mình, chau mày nói tiếp, “Linh Nhi đã làm gì cho con? Có thể làm gì cho con? Nếu một ngày nào đó con bị bệnh, cô ta đến bắt thuốc cũng chẳng thể bẻ nổi cho con uống, cô ta chẳng phải cũng sẽ đứng cạnh gây phiền phức như hôm nay hay sao? Con thích dung mạo của cô ta, nhưng dung mạo không thể dùng thay cơm...”

“Việc tốt nhất mà Linh Nhi từng làm cho con, đó chính là cô ấy đã có mặt trên thế gian này.”

“Con nói linh tinh gì thế?”

Thu Hàn Nguyệt mỉm cười, giọng nói cũng dịu dàng như tơ, “Nếu trên thế gian này không có Linh Nhi, Hàn Nguyệt có lẽ sẽ không bao giờ kết hôn, cả đời này tự do phong trần; hoặc có thể sẽ lấy về một người con gái hiền lương thực đức, hai bên xa lạ khách sáo với nhau như khách, cả đời sống nhạt nhẽo vô vị. Nhưng có Linh Nhi, Thu Hàn Nguyệt mới được là Thu Hàn Nguyệt của ngày hôm nay.”

Ánh mắt đó, giọng nói đó, những lời nói đó của cháu trai, Nam cung phu nhân không phải chưa từng được thấy chưa từng được nghe, nhưng hôm nay bà nghe cháu trai nói cảm thấy vô cùng không thuận tai.

“Con mắt nhìn người của con từ xưa đến nay luôn khiến di nương yên tâm, tại sao lại chọn một...”

“Một thế nào?” Hần đột nhiên hỏi giật giọng, ánh mắt thoáng lạnh.

“Con...” Nam cung phu nhân bực bội. “Không được động đến cô ta phải không? Đến di nương cũng không được nói cô ta phải không?”

Sắc mặt hần như đanh lại, quyết định từ bỏ ý định thuyết phục, từ bỏ nỗ lực thuyết phục di nương yêu quý Linh Nhi.

“Giá trị của Linh Nhi trong lòng Hàn Nguyệt, là không thể cân đo đong đếm. Di nương thích nàng, Hàn Nguyệt đương nhiên rất vui. Di nương không thích, con cũng sẽ không để Linh Nhi xuất hiện trước mặt di nương nữa. Thê tử của con, con sẽ yêu thương, bảo vệ. Nhân đây con cũng muốn nói với di nương, cả đời này Hàn Nguyệt chỉ có một thê tử bảo bối này thôi, việc mà di nương muốn làm, có thể đừng được rồi đấy.”

Cháu trai đã nói tới mức này, bà cũng chẳng buồn giấu giếm. “Chi Yết tài mạo song toàn, thông minh nhanh nhẹn, người con gái như thế, nghìn người mới có một!”

Thu Hàn Nguyệt giãn mày ra: “Liên quan gì tới con?”

“Sao?” Nam cung phu nhân ngẩn người.

“Ưu điểm và nhược điểm của người ngoài, thì có liên quan gì tới Hàn Nguyệt?”

Nam cung phu nhân chẳng biết phải nói gì.

Hần đứng dậy thoáng khom mình hành lễ. “Đại phu nói tối qua di nương nhiễm hàn khí, uống thuốc nóng cho ra mồ hôi là sẽ khỏi, Hàn Nguyệt có việc công phải xử lý, xin cáo lui trước.”

Nam cung phu nhân không buông lời ngăn hần lại, lúc này, bà cảm thấy từ đầu tới cuối mình đã tự làm hỏng việc của mình. Khi cháu trai bà vừa phui áo ra đi, thì Thang Chi Yết bưng thuốc vào, bà thoáng kinh ngạc, nhìn khuôn mặt xinh đẹp vẫn rất điềm tĩnh đó, hỏi: “Hong Tụ đâu?”

“Đến nhà bếp mang cháo cho người.”

“Vừa rồi... con đã nghe thấy?”

Thang Chi Yết mím môi không nói. Bưng thuốc vào hoa đình, những lời nói trong phòng không lời nào là không lọt vào tai, định ra ngoài để tránh, nhưng câu nói đó vang lên rõ ràng rành mạch như thế, muốn không nghe cũng khó.

Quả nhiên. Nam cung phu nhân thầm thở dài một tiếng. Câu nói đó của Hàn Nguyệt nghe thì hết sức bình thường, nhưng thực sự có lực sát thương rất lớn, đặc biệt là đối với một người con gái tâm cao khí ngạo như Chi Yết, thì sự dă kích còn tăng gấp bội.

Ưu điểm và nhược điểm của người ngoài, có liên quan gì tới Hàn Nguyệt?

Cho dù sự chán ghét cực độ, sự bài xích cực độ cũng còn dễ chịu hơn câu nói này.

Thời gian đầu khi đưa Chi Yết vào phủ, bà cũng thấp thỏm, nhưng thấy cháu trai tỏ ra rất hòa nhã, bà lại mừng thầm, giờ mới biết cháu trai bà không giận không phiền, nhìn như không thấy nghe như không hay, là bởi vì hoàn toàn không để tâm,

Chỉ có sự thờ ơ thật sự, nên mới không quan tâm tới sự có mặt của Chi Yết, không quan tâm tới dụng ý của bà.

“Chi Yết...” Nên nói gì đây? Cao ngạo như Chi Yết, chính tai nghe thấy người con trai đó nói rằng, trong lòng hán nàng ta chẳng là gì, e sự tổn thương không hề nhẹ.

“Người dùng thuốc đi, Chi Yết cáo lui.”

Nhìn theo bóng lưng người con gái rời khỏi phòng, rất thẳng, càng khiến Nam cung phu nhân thấy hổ thẹn trong lòng. Không ngờ, sự hiểu biết của bà về đứa cháu này, lại sai lệch đến thế, khiến bà đã làm tổn thương cô gái kiêu ngạo Chi Yết. Haizzz.

“Thu thành chủ.”

Trên hành lang, Thu Hàn Nguyệt đang nhanh chóng quay về phòng, ngay chỗ rẽ, phát hiện bóng dáng yêu kiều thướt tha đang đứng đợi. Hấn ngược mắt mỉm cười nói: “Thang cô nương có chuyện gì không?”

“Chi Yết có chuyện muốn nói rõ với Thu thành chủ.”

“Mời nói.”

“Thu thành chủ không cần phải tức giận Chi Yết.”

“Tức giận?” Thu Hàn Nguyệt bắn khoảnh nhướn mày. Tức giận bao giờ? Sao hấn chẳng nhớ?

“Vừa rồi Chi Yết đã vô tình nghe thấy câu nói đó của Thu thành chủ?”

“Câu nói nào?”

Đôi lông mày đẹp của Thang Chi Yết giãn ra lạnh lẽo. “Nếu Thu thành chủ có ý định muốn sỉ nhục Chi Yết, chúc mừng ngài vì ngài đã làm được rồi.”

“Hả?” Thu Hàn Nguyệt vô cùng hoang mang.

“Thu thành chủ xin hãy yên tâm, Thang Chi Yết sẽ về gặp nghĩa mẫu để xin cáo từ, không làm phiền quý phủ nữa.”

“Hả?”

“Mong Thu thành chủ hiểu rằng, tất cả do nghĩa mẫu một lòng tác hợp, Chi Yết không hề muốn làm thiệt của Thu thành chủ.”

“Ừm.” Như vậy thì tốt quá.

“Nhưng tình cảm giữa nghĩa mẫu và Thu thành chủ sâu sắc, Chi Yết không muốn vì chuyện này mà hai vị khó chịu với nhau...”

“Xin đợi một lát.” Thu Hàn Nguyệt mặt mày hớn hờ, như hoa đang độ mưa xuân. “Bổn thành chủ muốn hỏi, bổn thành chủ muốn sỉ nhục cô nương khi nào? Tại sao bổn thành chủ lại phải sỉ nhục Thang cô nương, Thang cô nương là khách do di nương ta mời tới, việc cô nương đi hay ở, hoàn toàn không liên quan gì tới

tại hạ. Còn về quan hệ giữa dì cháu bốn thành chủ, lại hoàn toàn chẳng liên quan gì tới Thang cô nương. Thang cô nương thực sự không cần phải coi mình quá quan trọng như thế.”

71. Chương 072

Chương 72

Chiêu độc của Ngụy cô nương

“Thu Hàn Nguyệt người thật sự không phải là người. Đối với kiểu đàn bà con gái như thế, người có thể ăn nói cay nghiệt, thâm thúy độc ác, nhưng tuyệt đối không được phớt lờ, thờ ơ. Một cô gái cao ngạo như thế, không thể nào chấp nhận được việc mình không tồn tại trong mắt người khác. Người thật biết cách đả kích châm chọc người khác! Người không phải là người, thật sự không phải là người!”

Những lời đó, là của Ngụy Di Phương.

Hôm nay, nàng ta không đi cửa chính, mà lại leo tường vượt mái nhà mà vào, vốn định khiến Linh Nhi bất ngờ, khi nhẹ nhàng đáp xuống một góc khuất, vừa hay nhìn thấy Thu Hàn Nguyệt và một cô gái không phải Linh Nhi đang đứng gần đó, nàng ta nảy sinh tò mò, bèn lại gần để nghe, và đã nghe đã nhìn thấy hết tất cả. Sau khi Thu Hàn Nguyệt nhẹ nhàng nói ra những lời ấy xong, từng đường nét trên khuôn mặt của cô gái kia đều méo mó biến dạng...

Thời khắc ấy nàng ta bỗng thấy có sự đồng cảm, có chút không nhẫn tâm.

“Nàng nghĩ nhiều quá rồi đấy.” Chẳng muốn giải thích nhiều với Ngụy Di Phương, Thu Hàn Nguyệt đặt sổ sách trên tay xuống, cũng chẳng buồn nhượng mắt lên, cầm chén trà, thổi lá trà đặt sang thành chén, nhấp một ngụm. “Bốn thành chủ chẳng hơi đâu hao tâm tổn trí vì một người không liên quan như thế?”

“Người hiểu rõ mọi loại người trên thế gian này, người cũng biết những người con gái như thế, người càng không hao tâm tổn trí càng khiến đôi phương bị đả kích nặng nề. Vừa hay, người cũng lười nhác chẳng muốn mất thời gian với cô ta, thế là tiện đẩy thuyền theo nước. Nếu không phải ta quen biết với người đã nhiều năm nay, có lẽ ta sẽ cho rằng người thật sự vô tình, không cố ý làm như vậy.”

“Nàng quá đa nghi.”

“Người đừng vờ vịt nữa!” Ngụy Di Phương tức muốn thổ huyết, tên này lại còn định diễn trò trước mặt nàng ta? “Nói đi, nàng ta rút cuộc đã chọc giận gì người? Mà khiến người phải dùng cách giết người không thấy máu đỏ đối phó với một đại mỹ nhân như vậy?”

Thu Hàn Nguyệt lắc đầu. “Nàng ta không chọc ghẹo gì ta hết, cũng chẳng chọc nổi.”

“Không có? Sao lại...” Đôi mày liễu cau lại, rồi lập tức hiểu ngay, “Nàng ta không chọc ghẹo người, nhưng lại chọc ghẹo Linh Nhi?”

Thu Hàn Nguyệt chỉ cười không đáp.

Hôm Phương Tử Hiền mời dự tiệc, khi hắn xem múa, vô tình bắt gặp ánh mắt khinh miệt chế nhạo của cô gái này dành cho Linh Nhi. Hắn là thành chủ, hắn sẽ không chấp nhận với người con gái ở tầng lớp ấy, nếu chỉ là một cái liếc mắt vô tình, thì hắn cũng không thay Linh Nhi trừng trị nàng ta. Nhưng tình hình sau đó, khiến hắn rất muốn so đo một phen.

Một cô gái vui mình chốn phong trần, những lời phản biện khảng khái như vậy, lại chịu xuất đầu lộ diện bất bình thay tỷ muội của mình, đủ thấy sự hiệp nghĩa và tính cách quật cường của cô ta, đáng khâm phục. Nhưng, nếu xuất phát từ một dụng ý khác, thực sự khó chấp nhận. Mà dụng ý ấy, e là ngay bản thân cô ta cũng sẽ không nhận thấy, hoặc không thừa nhận.

Xuất thân từ chốn mua vui, đã từng tiếp xúc với đủ loại đàn ông, đương nhiên cô ta rất biết phải dùng cách nào để thu hút ánh mắt và sự hứng thú của đàn ông. Nhan sắc, tư thế múa, sau đó là cố tình thể hiện tài

năng... Hần nghĩ, nếu hần gặp cô ta ở cái thời phong lưu buông thả trước kia, thì chắc chắn hần sẽ đưa cô ta về phủ sau khi xem cô ta múa hát xong, và giữ cô ta lại phủ làm “khách” một thời gian.

Nhưng, Thu Hàn Nguyệt bây giờ, chẳng còn hứng thú với những trò ấy nữa...

Trên thế gian này, ắt có những người con gái như thế, cho rằng tất cả đàn ông trong thiên hạ đều phải cúi đầu dưới gấu váy mình, nếu không sẽ bị đánh giá là nông cạn, là nhạt nhẽo, là không có mắt nhìn người.

Hôm đó, vì Linh Nhi, hần đã tức giận với cô ta, cô ta ngược ngàng xấu hổ, nên ý chí chiến đấu cao ngùn ngụt.

Thế là, hần nghĩ, nếu từ nay về sau không gặp cô ta nữa thì thôi. Còn nếu gặp...

Nhưng, tạo hóa khéo trêu ngươi, không những gặp, mà còn dùng cách ấy để can thiệp vào cuộc sống của hần và Linh Nhi. Bình sinh hần là người có ơn tất trả, có oán tất báo, hồi còn phiêu bạt giang hồ hần từng ngang dọc, sau khi tiếp nhận chức thành chủ, hần quen làm việc theo cách vạn sự phải suy nghĩ chu toàn rồi mới quyết định, không thể tùy ý như trước, nên đã nén cái “thiên tính” ấy xuống rất sâu. Có điều, là “nén” chứ không phải là biến mất.

Rất thản nhiên, rất điềm đạm, rất từ tốn, chẳng vội vàng gì, chính là muốn đạt được hiệu quả cao nhất, khiến đối phương bị đả kích nặng nề nhất. Từ xưa tới nay hần rất giỏi chiêu này.

“Nếu cô ta dám động vào Linh Nhi, thì bốn cô nương sẽ tha thứ cho người vì hành động tàn ác đó.” Ngụy Di Phương than thở không chút thành ý.

“Đa nghi rồi.” Hần vẫn chỉ nói có thể.

Hai mắt nàng ta sáng lên, “Nếu cô ta trêu vào Linh Nhi, bốn cô nương cũng sẽ góp một chân, giậu đổ bìm leo, tung tuyệt chiêu hạ gục, thế nào?”

“Tùy nàng.” Chủ tùy thì khách ứng, thật dễ thương lượng.

Thang Chi Yết quay về như kẻ mất hồn, đầu tiên là lên tiếng cáo từ, sau đó vội vàng thu dọn hành lý. Nam cung phu nhân được a hoàn đỡ xuống giường, đuổi theo cô ta hỏi lý do, chỉ thấy cô ta lắc đầu, không đáp một lời. Ngay cả Hồng Tụ lén lút đi thăm dò, cũng chẳng thu được đáp án, như thế, khiến Nam cung phu nhân hiểu rằng, nguyên nhân chắc chắn là do cháu trai bà.

“Chi Yết, con không nói không rằng, mẹ nuôi muốn lấy lại công bằng cho con cũng chẳng có cách nào, con hãy ẹ nuôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nam cung phu nhân, để Di Phương nói cho người biết nhé.”

Thang Chi Yết chau mày không đáp, người vừa lên tiếng là một cô gái xinh đẹp ăn mặc rực rỡ vừa đi từ ngoài vào.

“Ngụy gia cô nương?”

“Chẳng phải là Di Phương sao? Di Phương bái kiến Nam cung phu nhân.” Nàng ta là khách thường xuyên của phủ thành chủ, nên đương nhiên cũng biết di nương của thành chủ đại nhân. Vị phu nhân này còn có một thời gian đã đối xử với nàng ta như với con dâu, vô cùng nhiệt tình, khiến nàng ta đã phải tránh xa phủ thành chủ một thời gian dài.

“... Giờ cháu vẫn còn lui tới chỗ Hàn Nguyệt sao?”

Ngụy Di Phương tươi cười, “Cháu và Hàn Nguyệt là bạn bè nhiều năm nay, đương nhiên chúng cháu vẫn qua lại.”

“Hàn Nguyệt và cháu...” Haiz, nếu cô gái trước mặt bà đây là thê tử của Hàn Nguyệt, thì đúng là vô cùng hoàn mỹ, bà cũng chẳng cần phải hao tâm tổn trí tìm cách nhét một cô gái khác vào vòng tay cháu trai mình.

“Nghe nói người mới nhận một nghĩa nữ, và có ý muốn để cô ta làm vợ bé của Hàn Nguyệt, có chuyện này không?”

“Cháu...” Nam cung phu nhân chẳng biết phải nói gì. Một khuê nữ con nhà danh gia vọng tộc văn võ song toàn như vậy, sao đột nhiên ăn nói thô lỗ tới nhường ấy? Lén liếc về phía Thang Chi Yết đang quay lưng lại phía bà sắp xếp quần áo một cái, nói: “Nguy gia cô nương nghe tin này từ đâu thế? Một tiểu thư khuê các mà lại đi nghe ngóng những chuyện như vậy, có được không?”

“Cho dù có phải là khuê nữ hay không, thì việc hóng chuyện của người khác là thói quen không tốt đẹp gì. Nhưng những gì Di Phương nói lại không phải là chuyện phiếm nghe được, Di Phương còn biết người con gái đó rõ ràng đã yêu Hàn Nguyệt nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng như băng, mong Hàn Nguyệt chủ động rời mắt khỏi Linh Nhi, và dành toàn bộ sự quan tâm cho cô ta cơ. Nam cung phu nhân, sao đột nhiên con mắt nhìn người của phu nhân lại kém đi như thế, chọn một cô gái chẳng ra sao về làm vợ cháu trai mình?”

Sắc mặt Nam cung phu nhân biến đổi, mấy lần muốn mở miệng định nói, nhưng Ngụy Di Phương mồm mép, nói lại nhanh, cho tới tận khi nàng nói xong, bà mới có cơ hội chen vào.

“Nguy gia cô nương sao lại ăn nói cay nghiệt như thế? Cháu không hiểu tình hình bên trong, chỉ dựa vào mấy lời đồn đại rồi suy diễn lung tung, thực sự uống công thầy dạy dỗ.”

“Thế ư?” Ngụy Di Phương chẳng để tâm. “Từ nhỏ Di Phương đã rời nhà đi học nghệ, việc dạy dỗ không nghiêm cũng là bình thường. Nhưng không biết nghĩa nữ chỉ muốn nhanh chóng tìm cách cướp chồng người kia của Nam cung phu nhân, được dạy dỗ như vậy có ổn không?”

Thang Chi Yết đột nhiên quay người lại, ánh mắt sắc lẹm: “Cô nương cố tình tới đây, là muốn nhằm vào Chi Yết phải không?”

Ánh mắt Ngụy Di Phương phóng tới, cười tươi nói: “Bị người đoán trúng rồi.”

Thang Chi Yết cười nhạt, “Vậy thì, cho dù những tin tức mà cô nương nghe được thật quá hoang đường, Thang Chi Yết khuyên cô nương đừng quá đánh giá cao bạn mình. Đối với Thu thành chủ, Thang Chi Yết không dám vọng tưởng.”

“Đánh giá quá cao bạn mình?” Ngụy Di Phương nhắc lại mấy từ ấy với giọng điệu hết sức thú vị, “Thang Chi Yết cô nương, bỗng cô nương chưa từng nghe ngóng tin tức lung tung.”

Ngập ngừng một lát, cố ý nói chậm lại. “Hôm nay, cuộc nói chuyện của cô nương và Thu Hàn Nguyệt ở chỗ rẽ hành lang, bỗng cô nương ngồi trong phòng mé gần đấy, đã nghe rất rõ. Những gì mắt bỗng cô nương thấy nhìn thấy, chẳng giống như cô nương nói: Cô nương không vọng tưởng tới Thu thành chủ.”

Sắc mặt Thang Chi Yết xám như tro.

72. Chương 073

Chương 73

Mưu kế của thành chủ (1)

Thang Chi Yết vừa đi, Nam cung phu nhân cũng từ biệt về nhà. Thu Hàn Nguyệt tiến tới tận Thập lý trường đình, thể hiện sự hiếu thuận tận cùng. Nhưng lần gặp gỡ này giữa hai di cháu, không thể nói là một cuộc gặp mặt vui vẻ.

Nam cung phu nhân mang trong lòng cảm giác tổn thương, buồn bực, Thu Hàn Nguyệt lại cảm thấy có lỗi, đứng ở Thập lý trường đình tiền, nhìn theo bóng di nương xa dần, hần không ngừng thở dài, hần vẫn mong cuối cùng di nương có thể thích Linh Nhi, để cả nhà vui vẻ. So, hễ quay người, một chiến dịch khác đang đợi hần ứng phó, chẳng có thời gian mà cảm khái.

“Ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy người đi bước này có phần nguy hiểm, Thiên Nhạc sơn tồn tại đã mấy trăm năm rồi, mặc dù ta vô cùng căm ghét bọn họ, nhưng cũng không thể không thừa nhận sự sâu rộng về thuật lực tới từ huyền môn chính tông, nếu họ có đạo hạnh đủ thâm sâu, thì ta tuyệt đối không dám đối kháng với

họ. Mặc dù lần này dùng ta làm mồi nhử, nhưng thực chất vẫn là Linh Nhi, nếu khiến đám đạo nhân của môn phái ấy bị khiêu khích nhảy dựng lên, thì người định thu dọn hậu quả thế nào đây?” Túc Hạo nói.

Thu Hàn Nguyệt cười diêm dăm, “Người quên thân phận của ta rồi sao? Thiên Nhạc sơn mặc dù là huyền môn cao tông, nhưng chỉ là đám tục thế, mà đã là người phạm trần thì ắt hẳn phải có kiêng kỵ. Có thể họ không sợ yêu ma, không sợ quỷ thần nhưng họ sợ những người có quyền thế.”

Túc Hạo hừ một tiếng, “Còn người lại chính là người có quyền thế ấy?”

“Đương nhiên.”

“Hừ, cậy thế bức người.”

“Cũng thường thôi.”

Túc Hạo không nhiều lời thêm nữa, đứng dậy đi về phía núi Phi Hồ.

Hai ngày sau, Thu Hàn Nguyệt đưa Linh Nhi tới, tiện thể mang theo cả Ngụy Di Phương, có nàng ta ở đây, cũng giúp ích được cho hắn một vài việc.

“Ca ca, chính là ở đây, chính là ở đây, Linh Nhi nằm bò trên tường nhìn thấy đùi gà và ca ca!”

“Ca ca, chính là ở đây, chính là ở đây, ca ca đã bón đùi gà cho Linh Nhi ăn!”

“Ca ca, chính là ở đây, chính là ở đây, Kính Phi ca ca nướng đùi gà!”

“Ca ca, chính là ở đây, chính là...”

Lá phong đỏ rực như lửa, hoa cỏ rực rỡ, đứng vào dịp thu vàng trong năm. Trong biệt viên ở núi Phi Hồ, Thu Hàn Nguyệt kéo tiểu thê tử đang vui sướng tự tại của mình lại, dùng phương thức “trao đổi khí” để ngăn cái miệng nhí nha nhí nhảnh của nàng lại. Thực ra, nếu không sợ mất mặt, hắn rất muốn hỏi một tiếng rằng, trong lòng nàng, hắn và đùi gà thứ nào quan trọng hơn.

“Bảo bối ngoan, đừng làm ồn, Kính Phi cũng theo ta tới đây, sau khi bố trí xong mọi việc sẽ nướng đùi gà cho nàng ăn.” Kết quả, hắn vẫn phải mang đùi gà ra dỗ dành nàng.

Đôi mắt to của Linh Nhi long lanh, “Ca ca, ca ca, hôm nay chúng ta sẽ ở lại đây sao?”

“Đúng.” Hắn giơ tay lên chạm nhẹ vào cánh môi hồng, “Thích không?”

“Thích, thích, thích!” Cái đầu nhỏ gật liên tục, cười tươi như hoa nở. Thu Hàn Nguyệt nhận ra rằng, tiểu nha đầu thật sự thích ở đây, hoài niệm nơi này. Sao hắn lại không biết chứ, bất luận thế nào, thì tiểu nha đầu cũng đến từ nơi sơn dã, dù ngoan ngoãn, nhưng trong bản tính ít nhiều cũng vẫn tồn tại sự hoang dã ấy. Dù nàng theo hắn vào ôn thâm viện, lại có được sự bao dung của hắn, cũng không thể giấu giếm được bản tính ấy. Nhưng cả đời này hắn không thể để nàng trở về, có lẽ chỉ đành thường xuyên đưa nàng tới đây mà thôi.

“Dùng bữa xong, ca ca đưa nàng đi hái hoa, giờ hãy ngủ một lát nhé, được không?”

Ánh mắt Linh Nhi vẫn không ngừng sáng lấp lánh, “Giờ đi được không?”

“Không được, tối qua nàng cả đêm không ngủ, giờ cần phải đi nghỉ ngơi trước đã.” Hắn không lo lắng việc tiểu thê tử cả đêm không ngủ khiến thân sắc có phần mệt mỏi, mà sau khi nghe nói tới chuyến du hành về núi Phi Hồ, tiểu nha đầu vui sướng nhảy nhót không ngừng, khiến hắn muốn ôm cơ thể mềm mại đó vào lòng cũng không được, cả đêm cứ như con rắn trần trọc không ngừng, thỉnh thoảng còn lên tiếng xác nhận lại lịch trình ngày mai, khiến người làm phu quân như hắn cũng hồi hộp theo.

“Ca ca...” Còn định cầu khẩn thêm.

“Không ngủ, ca ca sẽ không cho nàng đi.”

“Ừm...” Đôi mắt long lanh của Linh Nhi len lén liếc nhìn sắc mặt ca ca qua làn mi dài, sau khi chắc chắn không thể thay đổi ý định của ca ca, đôi má nhỏ đỏ hồng, lê đôi giày nhỏ, đi vào trong phòng, trèo lên giường, kéo chăn đắp, trùm kín đầu...

Thu Hàn Nguyệt cười ngất, tiểu nha đầu này, bảo nàng đi nghỉ ngơi mà cứ như phải chịu ảm ức lớn lắm không bằng. Lấy vợ thế này, cả đời sẽ không thể ảo não, không sợ cô đơn.

“Thu Hàn Nguyệt.”

Hắn nghe tiếng gọi thì quay người, Ngụy Di Phương từ tiền viện đi tới, thần sắc phức tạp, ngập ngừng định nói lại thôi.

“Công việc người bố trí khi tới đây, đã tính cả Mạch Tịch Xuân vào đó rồi sao?”

Sau khi chắc chắn Linh Nhi đã ngủ, Thu Hàn Nguyệt và Ngụy Di Phương ngồi xuống chiếc bàn đá dưới tán tùng già trong vườn, cuối cùng Ngụy Di Phương cũng nói ra thắc mắc trong lòng.

“Đúng.” Hắn cũng trả lời thẳng thắn không né tránh, hai mắt nhìn thẳng. “Nàng có dự định gì không?”

“... Tội của Mạch Tịch Xuân thật sự không thể tha thứ?”

“Nếu như hôm đó không phải vì sai sót ngẫu nhiên, thì lúc này, Linh Nhi đã sớm về địa phủ từ lâu rồi, nàng cho rằng ta nên khoan dung thể nào đây?”

“Coi như nể tình Linh Nhi hiện tại vẫn...” Phần tiếp theo, nàng ta không thể nói ra. Nếu hôm nay Linh Nhi không vui vẻ sống trên cõi đời này, thì Thu Hàn Nguyệt trước mặt nàng ta sẽ biến thành bộ dạng gì? Khi ấy, cái giá mà Mạch Tịch Xuân phải trả... không thể tưởng tượng nổi.

“Đừng xin cho hắn nữa, khi ta kéo nàng tham gia vào việc này, là ta đã quyết định thay cho nàng rồi, ta không muốn nàng khó xử về sau.”

Ngụy Di Phương cúi đầu không nói. Quen biết nhau mười mấy năm, tình cảm giữa hai người quả thật thân thiết như huynh muội, đều hiểu rất rõ đối phương, quyết định này của Thu Hàn Nguyệt quả đã giúp nàng ta tránh mọi phiền não sau này. Nhưng, tận mắt chứng kiến hai huynh đệ đã có giao tình mười mấy năm trở mặt với nhau, nàng ta thật không muốn.

“Ta hy vọng, ngày mà hai người gặp nhau, ta không có mặt ở đó.”

Thu Hàn Nguyệt gật đầu, “Cũng được.”

“Vậy thì, sau đây người muốn ta làm gì cho Linh Nhi?” Nàng ta hỏi.

“Phối hợp với Túc Hạo, dụ cá cắn câu.” Tính toán từ rất lâu, chờ đợi bao nhiêu ngày, ngay cả khi phải chỉ đạo việc đắp đê cứu nạn, trong đầu cũng chỉ nghĩ về kế hoạch hôm nay, chỉ mong sớm tới ngày để thực hiện nó.

Ngày đó, chỉ còn phải chờ sáu ngày nữa thôi.

Ngày hôm ấy, Thu Hàn Nguyệt đang nằm ôm tiểu thê tử trên giường, thì bên ngoài có tiếng lao xao vang lên, “Công tử, công tử, đám đạo sĩ Thiên Nhạc sơn lại tới rồi.” Sau đó là tiếng bước chân lao như bay tới cửa, Kính Phi giọng run rẩy.

“Túc công tử đang ở đâu?”

“Túc công tử...a, đang ở sau lưng nô tài!” Kính Phi bị thân hình cao lớn đột ngột xuất hiện đằng sau làm cho giật mình.

“Ừm, chỗ này không có việc của người nữa, tìm chỗ khuất mà tránh đi, thấy có động tĩnh gì cũng không được lộ diện.”

“... Vâng”

“Chuẩn bị xong chưa?” Câu này, là hỏi Túc Hạo.

Túc Hạo hừ một tiếng, “Cần gì chuẩn bị? Bốn đại gia đợi bọn chúng lâu rồi!”

73. Chương 074

Chương 74

Mưu kế của thành chủ (2)

Cá cần câu rồi. Mà cái mồi dùng để nhử cá này, đương nhiên Thu Hàn không nỡ dùng tiểu thê tử của mình, vì vậy đành nhờ Ngụy Di Phương tham dự.

Còn yêu khí thu hút sự chú ý của đám đạo sĩ Thiên Nhạc sơn, là từ Bạch Hổ vương.

Thu Hàn Nguyệt có cảm giác, đám đạo nhân Thiên Nhạc sơn đó nhất định là nấp trong chỗ tối để theo dõi họ, và hoàn toàn không có ý định từ bỏ sau khi Tuyệt Tâm đạo nhân vấp khó khăn từ lần trước đó. Đến giờ đang án binh bất động, là vì e ngại quyền thế hoàng gia, nên chưa dám manh động.

Câu nói “Chữa bệnh bên ngoài không bằng chữa trị tận gốc, bệnh mãn tính phải chữa trị sớm” của Giới Điền đại sư, hoàn toàn không thâm sâu khó dò như hắc tướng, hắc đã lĩnh ngộ được ý nghĩa của nó trên đường đưa Linh Nhi hồi kinh: Đám đạo nhân Thiên Nhạc sơn đó tồn tại, thì thân thể hồ ly của Linh Nhi vẫn là mối họa, che giấu không phải kế sách lâu dài, diệt họa phải diệt tận gốc mới là thượng sách.

Nếu đã như thế, chi bằng ra tay đàn áp trước.

“Thu thành chủ, bọn ta không muốn làm phiền các hạ, nhưng xung quanh các hạ yêu khí rất vượng, bọn ta thực sự không thể ngồi nhìn Thu thành chủ bị chúng hút tinh lực, xin cho phép bọn ta diệt trừ yêu quái cho Thu thành chủ!”

Hơn mười đạo sĩ áo xanh tập trung trước cửa biệt viện trên núi Phi Hồ, kẻ đứng đầu, vẫn là Tuyệt Tâm đạo nhân.

Thu Hàn Nguyệt chấp hai tay sau lưng, bước xuống thềm, đôi môi cười rất tươi, “Đạo trưởng chịu tới đây, khiến bốn thành chủ ta thật sự hết sức vui mừng. Lúc này bốn thành chủ đang nghĩ nên dùng hậu lễ gì để báo đáp ân tình này, để không phụ sự vất vả của đạo trưởng đây?”

Tuyệt Tâm đạo nhân sắc mặt biến đổi, “Thu thành chủ, bọn ta vốn là ngoại nhân hồng trần, nếu không phải mang trên vai trách nhiệm nặng nề trừ ma diệt ác, thì ai cam tâm tình nguyện can dự vào những chuyện như thế này? Gần đây thật sự bọn ta cảm nhận được yêu khí quanh người thành chủ nặng lên, nếu ngài không tin, thì hãy cho phép tại hạ thử trên người thành chủ?”

“... Cách thử thế nào?”

Tuyệt Tâm đạo nhân nghe ra sự thay đổi trong giọng nói của đối phương, bất giác tinh thần lên cao, đáp: “Thành chủ chỉ cần đứng bên nhìn là được, ta sẽ đánh cho yêu nghiệt hiện nguyên hình trước mặt thành chủ, đồng thời quét sạch yêu khí trên người thành chủ!”

“Nghĩa là, các ngươi vẫn cố chấp cho rằng phu nhân của bốn thành chủ là yêu nghiệt?”

Tuyệt Tâm đạo nhân không dám ngang nhiên gạt đầu, “Thu thành chủ, yêu nghiệt muốn mê hoặc người, đều gửi hồn vào một hình dáng xinh đẹp tuyệt mỹ, ta bắt yêu, không phải vì danh lợi, mà là vì diệt trừ yêu ma tận gốc, trả lại sự trong sạch cho nhân gian, mong Thu thành chủ giúp ta toại nguyện.”

“Nghe thì, chức trách của chư vị đạo trưởng quá thần thánh nhỉ?” Thu Hàn Nguyệt chau mày trầm ngâm. “Nhưng phu nhân của bốn thành chủ là người không phải yêu, bốn thành chủ tin chắc như vậy. Nếu các vị không đưa ra được chứng cứ đầy đủ, thì thực sự không thể thuyết phục được bốn thành chủ.”

“Khiến yêu nghiệt hiện nguyên hình trước mặt thành chủ, việc đấy không được coi là chứng cứ sao?”

Ánh mắt Thu Hàn Nguyệt sắc lẹm. “Bốn thành chủ đã nói rồi, phu nhân của bốn thành chủ là người không phải yêu!”

“... Thu thành chủ, bọn ta tới đây vì bị thu hút bởi yêu khí, nếu tôn phu nhân thật sự vô tội, cũng có nghĩa tôn phu nhân bị yêu ma nhập vào, nguy hiểm vô cùng, không thể chậm trễ.”

Ăn nói thật khéo léo, mà Thu Hàn Nguyệt chỉ đợi câu này thôi. “Người cho rằng phu nhân ta bị yêu nghiệt nhập vào?”

“... Không ngoài khả năng đó.” Những đạo sĩ có thể trừ yêu, cách nói cũng rất uyển chuyển.

“Người có thể trừ bỏ yêu nghiệt mà không làm tổn hại tới ngọc thể của phu nhân ta?”

Tuyệt Tâm đạo nhân ngập ngừng, đáp: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

“... Phu nhân ta dạo gần đây sức khỏe ngày một giảm sút, thuốc thang đủ cả nhưng thể lực vẫn rất yếu, có lẽ nào đúng là vì bị yêu nghiệt nhập vào?” Thu Hàn Nguyệt có vẻ chần chừ do dự, nhìn rất lo âu.

Tuyệt Tâm đạo nhân mừng rỡ: “Vây xin hãy cho phép ta trừ yêu khỏi người phu nhân!”

Trong biệt viêntên núi Phi Hồ, giữa bãi tập cưỡi ngựa với địa thế rộng rãi, một chiếc đình nhỏ được dựng lên, xung quanh tiểu đình màn buông trắng rủ, trong trắng, thấp thoáng thấy bóng dáng nhỏ bé đang nằm bên trong.

Thu Hàn Nguyệt đứng bên cạnh, nói: “Người đã tự nhận mình là cao thủ huyền môn, bỗng thành chủ cũng giữ thể diện cho các người, các người hãy làm phép đi. Nếu phu nhân ta thật sự được chữa trị, thì bỗng thành chủ sẽ trọng thưởng cho quý môn phái và từng đạo nhân. Nhưng nếu ngược lại, thì đừng trách bỗng thành chủ trở mặt vô tình.”

Tuyệt Tâm đạo nhân khum tay, “Thu thành chủ yên tâm, ta nhất định sẽ khiến yêu nghiệt phải hiện nguyên hình! Ra tay!”

Từ khi áp sát tiểu đình, đám đạo nhân phát giác ra mùi yêu nghiệt sớm đã chuẩn bị đợi lệnh, nay Tuyệt Tâm đạo nhân vừa dứt lời, họ đều tung bùa chú trong tay mình ra, miệng lầm bầm đọc chú.

Người trong đình hét lên một tiếng, qua tấm rèm bằng lụa chỉ thấy người đó đang lăn lộn trên giường.

“Linh Nhi!” Thu Hàn Nguyệt mặt biến sắc, nhanh nhẹn đi vào trong đình, giữ chặt tiểu nha đầu. “Linh Nhi, ca ca ở đây, đừng sợ...”

“Thu thành chủ đừng lo, yêu nghiệt bị uy hiếp, nhưng không chịu rời khỏi quý thể của tôn phu nhân, khiến tôn phu nhân phải chịu giày vò đau đớn. Đợi yêu nghiệt rút ra rồi, bọn ta nhất định sẽ khiến tôn phu nhân yên tâm!” Chỉ sợ Thu thành chủ thu lại ý định trừ yêu, nên Tuyệt Tâm đạo nhân vội lên tiếng trấn an.

Song, tiếng hét càng lúc càng lớn, lăn lộn càng lúc càng mạnh, thành chủ quả nhiên không thể chịu đựng được nữa: “Các người hãy dừng tay! Dừng tay! Dừng tay! Dừng tay!”

“Giờ mà dừng tay, tôn phu nhân sẽ không thể khỏi bệnh, bọn ta cũng tốn công vô ích, mà không được linh thưởng!” Tuyệt Tâm đạo nhân vừa khuyên can vừa lên nháy mắt với các đạo nhân.

Đám đạo nhân kia nhận được tín hiệu, niệm chú càng nhanh hơn. Đột nhiên, tiếng hét như rú lên, khiến người ta phải sợ hãi.

“Linh Nhi, Linh Nhi, Linh Nhi...” Sắc mặt Thu Hàn Nguyệt trắng nhợt, giọng run run. “Cố gắng nhẫn nhịn, chịu đựng qua thời gian này, nhẫn... không nhẫn nữa! Chư vị đạo nhân dừng tay, bỗng thành chủ không bắt yêu nữa, dừng lại!”

Tuyệt Tâm đạo nhân thoáng dao động, mượn ống tay áo che tay ra hiệu. Các đồng môn hiểu ý, đột nhiên ngồi xếp bằng dưới đất, sau đó nắm chặt tay nhau, lầm bầm niệm chú, chỉ thấy vàng quang kết thành, rồi bao trùm lấy tiểu đình từ trên cao.

“Á ~” Sau tiếng hét thất thanh, người trong đình im bật.

“Linh Nhi, Linh Nhi ...”

“Mấy tên tạp mao cầu đạo, làm hỏng việc tốt của gia gia! Gia gia ta khó khăn lắm mới tìm được chỗ trú ngụ sạch sẽ, thế mà đám đui gia gia đi, xem gia gia dạy dỗ đám tạp mao cầu đạo các người thế nào!”

Hơi thở gấp gáp của Thu Hàn Nguyệt bị tiếng hét chói tai kia làm cho ngừng hẳn, cùng lúc ấy, một làn khói đen bốc lên từ trên nóc đình, lượn lờ trong không trung, rồi tụ lại thành hình, khuôn mặt góc cạnh, hai mắt

sáng như hai ngọn đèn, đầu mọc hai sừng, một con vật to lớn giống người mà lại không giống người lao bở về phía đám đạo nhân.

“Yêu vật hung hãn, chớ sư đệ cần thận!” Tuyệt Tâm đạo nhân rút kiếm xông lên.

Các đạo nhân lần lượt rút kiếm cầm trong tay, ở vào thế chuẩn bị tấn công.

Trận chiến giữa yêu và đạo, diễn ra từ chỗ đua ngựa, cho tới hậu hoa viên, từ dưới đất lên không trung, từ nam sang bắc, từ tây đến đông... Đánh nhau tới khi trời đất tối om, đất đá bay vèo vèo, một trận chiến thật sự hung hãn. Suốt một canh giờ, trong sơn cốc những tiếng nổ vang lên ì ầm, khiến muông thú bay tán loạn. Sau một canh giờ, tiếng nổ yếu dần, tiếng hò hét cũng giảm dần.

“Tập mao cẩu đạo chỉ biết lấy đông hiếp yếu, gia gia ta không thèm chấp các ngươi!” Con vật to lớn thét lên, rồi chạy về phía bắc.

Các đạo nhân vội vàng đuổi theo.

Khi tiếng ồn mất hẳn, Linh Nhi đang nằm ngất trên cánh tay Thu Hàn Nguyệt đột ngột hỏi: “Bà cô ta có thể tỉnh được chưa?”

“Không được.” Thu Hàn Nguyệt không muốn nhiều lời, giơ thẳng tay ra, điểm vào huyệt ngủ.

“Thu Hàn Nguyệt ngươi dám...” Rồi không cam tâm tình nguyện, ngủ lịm đi.

74. Chương 075

Chương 75

Mưu kế của thành chủ (3)

Mười đạo nhân của Thiên Nhạc sơn đuổi theo yêu nghiệt đào tẩu, Tuyệt Tâm đạo nhân giữa đường quay về, lấy cớ là muốn giúp phu nhân thành chủ định thần bớt sợ mà bái kiến thành chủ đại nhân lần nữa.

Lần này Thu Hàn Nguyệt sắc mặt có phần vui vẻ, đón ông ta vào phòng khách, rồi cho người dâng trà thơm: “Tuyệt Tâm đạo trưởng, bốn thành chủ trước có chút hiểu lầm với ngài, mong lượng thứ.”

“Thành chủ nói đi đâu vậy? Yêu nghiệt giảo hoạt, nếu như đạo hành không cao thâm thì sao phát hiện ra nơi nó trú ngụ? Phản ứng của thành chủ, cũng là thường tình thôi.” Tuyệt Tâm đạo trưởng nói những lời khách khí, rồi dẫn dắt vấn đề tới chỗ mà mình quan tâm. “Thành chủ, tôn phu nhân vì bị yêu nghiệt ký sinh nhiều ngày, thường xuyên dùng thuốc mà vẫn không khỏi, có thể để bản đạo xem thử không?”

Sắc mặt Thu Hàn Nguyệt dịu hẳn xuống, ánh mắt đầy kỳ vọng. “Đạo trưởng có thể cứu phu nhân của bốn thành chủ?”

“Sẽ toàn tâm toàn sức.”

“Có thể chữa cho phu nhân bốn thành chủ trở lại như xưa.”

“Việc này... bản đạo cần phải xem sắc mặt khí tượng của phu nhân mới có thể nói được.”

“Tốt quá rồi!” Thu Hàn Nguyệt tỏ vẻ vui mừng, đứng dậy khum tay. “Mời đạo trưởng.”

Tuyệt Tâm đạo trưởng ánh mắt lóe sáng, vội vàng giấu biệt mưu kế của mình đi, cất bước theo Thu Hàn Nguyệt.

Trong tấm thất của biệt viện, Tuyệt Tâm đạo trưởng bắt mạch cho thân hình nhỏ bé yêu kiều nằm trên giường, sau đó bọm hầu nữ lại vén rèm lên, cho hắn nhìn sắc mặt của nữ chủ nhân, lông mày hắn cau chặt lại, trầm tư hồi lâu.

Thu Hàn Nguyệt cũng không làm phiền, yên lặng ngồi chờ, vô cùng nhẫn nại chờ đợi câu trả lời, nhưng hai mắt nhìn chăm chăm không dứt.

“Phu nhân...”

“Phu nhân ta thế nào?” Hắc vội vàng tiếp lời.

“Phu nhân bị yêu nghiệt mượn xác quá lâu, khí huyết suy yếu, nội thần hao tổn, cần phải có cách bồi bổ hợp lý.”

Khi nói những lời này, lông mày của Tuyết Tâm đạo trưởng dần giãn ra, sau đó thì hoàn toàn trở lại về bình thường, bắt đầu thấy tự nhiên hơn.

“Mời đạo trưởng chỉ giáo.”

“Đợi bản đạo kê đơn.”

Thu Hàn Nguyệt khoát tay, ra hiệu cho Kính Phi đứng bên cạnh lập tức mang giấy bút vào.

Tuyết Tâm đạo trưởng vung bút rất nho nhã, vừa viết vừa nói: “Đây là cách bổ thần định tâm, sau khi uống xong, bản đạo sẽ lại kê cho phu nhân một phương pháp định thần trấn kinh nữa, ít nhất phu nhân cũng có thể tốt lên khoảng bốn phần. Còn lại thì, phải từ từ điều dưỡng.”

“Vậy giờ đạo trưởng đã biết phu nhân ta là người hay là yêu chưa?” Hắc đón lấy đơn thuốc, lệnh cho Kính Phi xuống núi bốc ngay, rồi quay người, trịnh trọng hỏi.

“Nếu không như vậy, thì phu nhân của bốn thành chủ sao có thể thoát khỏi sự khống chế của yêu nghiệt chứ? Bốn thành chủ không trách ngài.”

Ánh mắt Thu Hàn Nguyệt đầy cảm khái, nhẹ nhàng nói.

“Có điều, bốn thành chủ vẫn không hiểu, tại sao hôm đó Mạch Tịch Xuân lại cố chấp nói phu nhân của bốn thành chủ là một con hồ ly tinh? Lễ nào đương kim vạn tuế lại ban cho bốn thành chủ một linh hồ làm thê tử? Bốn thành chủ và y giao du mười năm có lẽ, vô cùng thấu hiểu nhau, nhưng vẫn không sao nhìn thấu tâm tư của Mạch Tịch Xuân, không biết Tuyết Tâm đạo trưởng có thể chỉ giáo cho ta biết không?”

Thành chủ đại nhân hỏi với giọng điệu hết sức thành khẩn, ngữ khí thân thiết, khiến Tuyết Tâm đạo trưởng được sủng mà thất kinh, đáp: “Thiếu thời gia đình Tịch Xuân vì bị một hồ yêu can dự, gia đình ly tán, phụ thân mất mạng. Mặc dù chưa học được huyền môn chi thuật, nhưng hễ đánh hơi thấy mùi yêu nghiệt ở đâu là sẽ lao tới trừ nạn, cũng chính vì thế nên mới có duyên gặp bản đạo. Hơn nữa con hồ ly mê hoặc phụ thân y khiến phụ thân y bỏ vợ bỏ con cuối cùng phơi thây ngoài đồng hoang là do bản đạo diệt, từ đó kết nghĩa vong niên. Tại sao y một mực cho rằng tôn phu nhân là hồ yêu, lúc này bản đạo cũng không hiểu, yêu nghiệt mượn thân tôn phu nhân sử dụng kế sách mê hoặc người, khiến Tịch Xuân chán ghét. Một chuyện, luôn có vạn cách giải thích.”

“Nghe những lời này của đạo trưởng, bốn thành chủ nên gọi Tịch Xuân đến, để chính miệng đạo trưởng chứng thực thân phận trong sạch của phu nhân bốn thành chủ, may ra diệt được lòng ngờ nơi y, cũng là giúp y được giải thoát. Đạo trưởng thấy như vậy có được không?”

“Huynh đệ Thu thành chủ tình sâu nghĩa nặng, bản đạo sao có thể không đồng ý đây?” Tuyết Tâm đạo trưởng đương nhiên nghe theo.

Thu Hàn Nguyệt bèn quay đầu sai: “Chuẩn bị cho đạo trưởng một phòng để nghỉ ngơi.”

Năm ngày sau, Mạch Tịch Xuân đi ngày đi đêm, cuối cùng cũng đến được núi Phi Hồ.

Khi y tới ngoài cửa biệt viên trên núi Phi Hồ, cảnh mà y thấy là Tuyết Tâm đạo trưởng cùng Tứ sư huynh đang vai kề vai, không khí hòa nhã, chuyện trò vui vẻ, lòng y đã mừng.

“Tứ sư huynh, đạo trưởng hai người bắt tay nhau làm hòa rồi sao?”

Tuyết Tâm nghiêm sắc mặt, “Tịch Xuân nói vậy là sai rồi. Bản đạo và Thu thành chủ không có ân oán, trước kia chẳng qua do sự khác biệt giữa đạo và đời, nay yêu nghiệt hiện hình, đương nhiên mọi khúc mắc đã được giải tỏa.”

Mạch Tịch Xuân thoáng nghi hoặc: “Yêu nghiệt hiện hình? Yêu nghiệt chẳng phải sớm hiện hình rồi sao?”

Thu Hàn Nguyệt cười vui vẻ: “Có gì vào trong ngời, từ từ nói.”

Tuyệt Tâm đạo trưởng gật đầu, chân phải vừa nhấc lên, thì phía chân trời bỗng xuất hiện một quang sáng ngũ sắc, cùng tiếng hét chói tai, đột nhiên thần sắc run rẩy, nói: “Môn nhân của bản đạo phát ra tín hiệu cầu cứu, Thu thành chủ, bản đạo phải đi trợ giúp họ gấp, xin thứ lỗi vì thất lễ.” Nói xong, lấy từ trong tay áo ra một lá bùa ném vào không trung, miệng lầm nhảm đọc, đột nhiên biến mất.

“Đạo trưởng...” Mạch Tịch Xuân gọi nhưng không kịp, buồn bã quay người lại. “Tứ sư huynh, rút cuộc là chuyện gì?”

Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt tươi cười như hoa nở giữa mùa xuân kia đã biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lẽo của mùa đông, sự lạnh lẽo như địa ngục.

“Đệ nói xem có thể là chuyện gì?” Ngay cả giọng nói cũng lạnh như băng.

“Tứ sư huynh...” Bỗng như hiểu ra, Mạch Tịch Xuân cười khổ. “Tứ sư huynh không cần phải vậy, Tịch Xuân từng nói, nếu huynh muốn giết Tịch Xuân, Tịch Xuân sẽ đưa đầu nhận tội. Hà tất phải bố trí cảnh ấy cho Tịch Xuân xem?”

“Đệ nói không sai, nếu chỉ muốn giết đệ, bốn thành chủ không cần phải bố trí gì hết.”

“... không chỉ vì muốn giết đệ? Vậy là vì...” Ngay lập tức, mặt biến đổi. “Vì Tuyệt Tâm đạo trưởng? Tứ sư huynh, huynh không thể hại đạo trưởng!”

“Tại sao không thể?” Thu Hàn Nguyệt nhướn mày hỏi lại.

“Đạo trưởng là ân nhân của Mạch Tịch Xuân...”

“Liên quan gì tới ta?”

Mạch Tịch Xuân im lặng, hẩn ngẩn người trước ánh mắt chăm chú u ám như màn đêm của Tứ sư huynh, đột nhiên phá lên cười: “Được, được, được lắm, Tứ sư huynh, vì một người con gái, không, vì một yêu nữ, mà huynh vứt bỏ cả tình huynh đệ, huynh đúng là rất được! Giết đi, để Tịch Xuân nhìn xem, huynh sẽ giết huynh đệ đồng môn như thế nào, giết đi!”

75. Chương 076

Chương 76

Mưu kế của thành chủ (4)

Thu Hàn Nguyệt nhếch môi lên cười: “Sao, không phải nói mang đầu tới chịu tội ư, khi đến đây vẫn mong tình cảm huynh đệ nặng hơn tình yêu nam nữ à? Linh Nhi là thê tử của ta, đệ cũng biết vị trí của nàng trong lòng ta, nhưng đệ vẫn ra tay tuyệt sát, khi ấy đệ có nghĩ tới tình huynh đệ?”

“Nàng ta là yêu...”

“Là thê tử của ta.” Hẩn nheo mắt. “Yêu cũng được, người cũng được, nàng là thê tử của ta! Đệ có thể không hiểu bản tính lương thiện của nàng, nhưng đệ biết xưa nay nàng chưa từng hại người. Đệ cứ giữ chặt lấy vết thương năm xưa của mình không chịu buông, đệ thần nhiên thích giết người vô tội, đặc biệt hơn khi người vô tội ấy lại là thê tử của bạn mình, đệ mong ta sẽ tha thứ cho đệ ư? Tha thứ cho đệ hôm ấy biết rõ Linh Nhi trúng Thực tâm tán, vẫn giấu nhẹm không cho ta biết? Tha thứ cho đệ vì biết rõ nếu mất Linh Nhi ta sẽ đau khổ sống không bằng chết, nhưng vẫn đẩy Linh Nhi vào chỗ chết ư? Mạch Tịch Xuân, đệ cũng thật đánh giá quá cao sự khoan dung độ lượng của bốn thành chủ rồi đấy!”

Sắc mặt Mạch Tịch Xuân càng ngày càng khó coi, “Yêu không có nhân tính, lúc này không hại người, nhưng cũng sẽ có lúc hại, huynh lấy yêu về làm thê tử, chẳng phải rất kì lạ ư?”

Thu Hàn Nguyệt nhướng mày, “Lại nói suy nghĩ tới sự an nguy của ta phải không? Mạch Tịch Xuân, dám làm dám chịu ít nhất cũng còn khiến ta tôn trọng người như tôn trọng đối thủ của mình, tìm lý do loanh quanh biện hộ khiến bốn thành chủ khinh miệt người!”

Sắc mặt Mạch Tịch Xuân không chỉ khó coi, mà xám ngoét như tro, cố gắng nở một nụ cười nhạt, “Vì vậy, hôm nay Tịch Xuân nhất định phải chết dưới lưỡi kiếm của Tứ sư huynh?”

“Rút kiếm của người ra, nếu người có thể thắng ta, thì hãy giết chết ta đi; nếu ta thắng người, không cần nói nhiều, người phải nghe theo sự sắp xếp của ta. Có điều, nếu quyết tâm mang đầu tới chịu tội của các hạ vẫn chưa thay đổi, bốn thành chủ có thể giúp các hạ toại nguyện.”

“Hàn Nguyệt!” Một bóng người đột nhiên bước ra từ rừng trúc rậm rạp trước biệt viện, đứng giữa hai người, tức giận phừng phừng. “Huynh đệ như chân tay, vợ con như quần áo, đệ vì một người phụ nữ, mà định sư môn tương tàn...”

“Thì ra Thôi Bảo Chủ trong lòng tam sư huynh, cũng chỉ là một cái áo ư?” Thu Hàn Nguyệt bình tĩnh phản bác.

Nguyên Dã nhất thời không thể đối đáp.

“Cũng có thể Thôi Bảo Chủ trong lòng tam sư huynh đúng là quần áo, nhưng Linh Nhi với ta không phải vậy.” Hắn chậm chậm rút kiếm giắt nơi thắt lưng ra, thản nhiên nhìn chăm chăm hai người. “Tam sư huynh muốn giúp Tịch Xuân một tay, hay là đứng ngoài chuyện này?”

Nguyên Dã cố tình đến đây cùng Mạch Tịch Xuân, vì không muốn thấy cảnh sư môn tương tàn diễn ra, lúc này bảo y giúp Mạch Tịch Xuân cũng không được, nhưng nếu đứng ngoài chuyện này thì càng không được.

“Hàn Nguyệt, chúng ta là huynh đệ mười mấy năm rồi, cùng sống chết bao phen, xưa nay chưa từng rút kiếm nhằm vào người kia, nay đệ thật sự rút kiếm nhằm vào huynh đệ của mình mà xuống tay được ư?”

Nghe vậy, Thu Hàn Nguyệt im lặng hồi lâu, đáp: “Đúng là đệ không thể xuống tay với huynh đệ của mình.”

Nguyên Dã thấy nhẹ nhõm, nào ngờ...

“Vậy thì, hôm nay Thu Hàn Nguyệt ta xin rút khỏi sư môn, từ nay về sau không còn là Tứ sư huynh của Mạch Tịch Xuân nữa, đồng thời...” Kiếm đột nhiên vung lên, chém đứt một vạt áo bào. “Từ nay về sau cắt đứt tình nghĩa huynh đệ!”

Sắc mặt Nguyên Dã biến đổi.

Mạch Tịch Xuân đầu tiên là ngẩn ra, sau đó chân mềm nhũn, khuôn mặt hiện rõ những màu sắc vô cùng thê lương.

Cắt bào đoạn nghĩa. Hành động này, trong giang hồ, là bước cuối cùng thể hiện sự căm hận nặng nề nhất, đã tới nước này, thì dù trước đó tình sâu nghĩa nặng bao nhiêu, cũng đều tan như mây như khói. Ngày sau, có tình cờ gặp nhau trên đường, cũng thù sâu như bể. Là vậy, nhưng nếu cả hai bên còn có ý định quay về, sẽ không đẩy sự việc tới tận bước cuối cùng này. Thu Hàn Nguyệt hôm nay đã làm rồi, không những làm rồi, mà còn làm với vẻ mặt bình tĩnh như nước, rõ ràng, hắn đã sớm dự liệu, chứ không phải do kích động nhất thời.

“Mạch Tịch Xuân, ta và người từ nay về sau không còn là tình huynh đệ nữa, cũng không còn nghĩa đồng môn. Ta phải báo thù cho thê tử mình, rút kiếm ra đi.” Hắn cầm kiếm giờ cao, mũi kiếm chĩa thẳng vào ngực đối phương, điềm đạm nói.

Nguyên Dã bước lên trước một bước, “Hàn Nguyệt...”

“Nguyên huynh.” Ánh mắt hắn sắc lạnh. “Đến giờ phút này, đệ với huynh vẫn là huynh đệ tốt.”

Ý tại ngôn ngoại, nếu đối phương cố chấp can thiệp vào chuyện giữa hắn và Mạch Tịch Xuân, thì tình nghĩa huynh đệ đó hắn cũng chẳng muốn giữ.

Nguyên Dã đau đớn, thất vọng lắc đầu: “Hàn Nguyệt, đệ còn nói không bị yêu nghiệt mê hoặc ư? Đệ của ngày xưa, đâu bạc tình bạc nghĩa với huynh đệ của mình như thế? Đệ đã mất đi bản tính, trong mắt không còn huynh đệ, không còn nhân nghĩa...”

“Những lời này của Nguyên huynh, đệ xin trả lại cho huynh.”

Thu Hàn Nguyệt nói khẽ. “Năm đó, Nguyên huynh vì một người con gái mà không ngần ngại bỏ gia môn, lẽ nào đệ cũng phải cho rằng người con gái ấy là yêu tinh hóa thành, đã mê hoặc tâm trí huynh ư?”

“... Nói vậy!” Nguyên Dã đỏ bừng mặt. “Một yêu tinh sao có thể so bì với nàng?”

“Lời này thì Hàn Nguyệt đồng ý. Bởi vì trong lòng Hàn Nguyệt, tất cả nữ tử trong thiên hạ này cũng không bằng một sợi tóc của Linh Nhi nhà đệ. Có điều...” Hắc thở dài. “Là yêu thì nói bị yêu tinh mê hoặc, còn không phải là yêu thì được ca tụng là tình yêu chân thành, tam huynh thật sự đã không còn là người trắng đen rạch ròi mà đệ từng biết nữa rồi, xem ra người thay đổi, không chỉ có một mình Hàn Nguyệt.”

Nguyên Dã đột nhiên chẳng biết nói gì, ảo não bảo: “Tùy hai đệ! Nếu đệ muốn ‘cây đậu nấu hạt đậu’[1] để người trong thiên hạ chê cười, thì ta hà tất phải nhiều chuyện?”

[1. Nguyên văn bài thơ: Cây đậu nấu hạt đậu/ Hạt đậu khóc trong nồi/ Sinh ra từ một gốc/ Sao nở hoài nấu nhau.]

Rõ ràng nói dối.

Khi Thu Hàn Nguyệt thật sự giao chiến với Mạch Tịch Xuân, Nguyên Dã sao có thể đứng nhìn? Nhưng cũng không thể nghiêng về bất cứ bên nào, lúc thì đỡ trái, lúc thì né phải, lúc thì lại đứng ra hững hờ nhất kiếm của Thu Hàn Nguyệt, khi thì lại gạt đao sắc của Mạch Tịch Xuân ra, bỗng dưng trở thành người vất vả nhất trong ba người. Nguy hiểm vô cùng.

“Tam sư huynh, huynh tránh ra đi, để Tứ sư huynh giết đệ, đệ muốn xem huynh ấy sẽ giết đệ thế nào!” Mạch Tịch Xuân tức giận quát lớn.

“Nguyên huynh vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Thu Hàn Nguyệt bình tĩnh đáp.

“Lúc phải giằng co giữa sự sống và cái chết, còn không phản lại tình bạn, giờ cơ sự tới nước này, hai đệ không cảm thấy bị ai sao...ối!” Dù là cao thủ thế nào, thì khi vừa nói vừa hành động cũng không tránh khỏi phân tâm, nháy mắt, bị lưỡi kiếm của Mạch Tịch Xuân chém vào mu bàn tay.

“Tam sư huynh?!” Mạch Tịch Xuân lo lắng hét lên, lùi lại thu kiếm.

Thu Hàn Nguyệt cũng dừng tay, dừng tay. “Bị thương ở đâu rồi?”

Nguyên Dã giơ bàn tay phải máu tươi chảy ròng ròng lên, sắc mặt nhợt nhạt. “Phải bỏ kiếm vào ngực hoặc chém vào cổ đối phương, hai đệ mới vừa lòng sao? Huynh đệ tương tàn thật sự khiến tâm trạng của hai đệ vui vẻ sao?”

Về sau, là hỏi Thu Hàn Nguyệt.

“Lời của Nguyên Dã có lý, Hàn Nguyệt đúng là phải suy nghĩ thận trọng đã.” Hắc bước lên trước một bước, lo lắng quan sát vết thương. “Nỗi khổ tâm này của Nguyên huynh, Hàn Nguyệt rất hiểu, cũng rất cảm kích, nhưng...” Ngón tay dài đặt trên mu bàn tay của đối phương khẽ nhắc lên, điểm trúng huyệt đạo trước ngực. “Thứ lỗi cho Hàn Nguyệt không thể phối hợp.”

76. Chương 077

Chương 77

Mưu kế của thành chủ (5)

Điểm huyết Nguyên Dã xong, hần giờ kiểm chỉ vào Mạch Tịch Xuân, “Giờ đã không còn ai ngăn cản nữa, có thể phân cao thấp rồi.”

Mạch Tịch Xuân trừng mắt, “Thì ra huynh lại muốn giết ta tới như vậy?”

“Đúng.” Đến hôm nay, mặc dù hàng đêm có Linh Nhi nằm bên cạnh, nhưng trong mộng vẫn mơ quay lại căn phòng trong cung điện, hai mình sai Hắc Bạch tìm tới bắt hồn, hần sức tàn lực kiệt, vẫn không thể bảo vệ cho tiểu thê tử đáng yêu của mình... Mỗi lần giật mình tỉnh dậy, toàn thân toát mồ hôi lạnh, trái tim đập thình thịch, hoảng hốt lo sợ, vội vàng ôm chặt tiểu thê tử đang say giấc bên cạnh vào lòng, mà vẫn không bớt được cảm giác sợ hãi ấy. Liên tiếp trải qua những cảnh tượng ấy, hần không sao có thể rộng lượng khoan dung cho được.

“Mỗi lần ta nghĩ tới việc vì người mà Linh Nhi phải chịu khổ sở giày vò, mỗi lần cứ nghĩ vì người mà ta suýt mất nàng, ta chỉ ao ước giá như mình chưa từng quen biết người nào như người thôi! Con người người, lấy lý do Linh Nhi là yêu, tàn sát vợ bạn, lấy chính nghĩa làm cớ, thực sự vì bản thân người không thoát khỏi cái bóng của chính mình mà thôi. Linh Nhi từng phải chịu giày vò vì Thực tâm tán, những gì mà nàng phải chịu đựng, hôm nay ta sẽ trả hết cho người!”

Mạch Tịch Xuân ngượng quá hóa giận: “Thu Hàn Nguyệt người đừng quá đáng! Ta nhường nhịn kính trọng người, nhưng người lại chẳng hề biết kiêng dè, nếu muốn ra tay, lẽ nào ta sợ người chắc?”

Mặt y căng thẳng, lần ra tay này, chắc chắn sẽ dốc toàn lực.

Luận về võ công, Thu Hàn Nguyệt không được coi là đệ nhất cao thủ trong đám huynh đệ. Ít nhất thì không sánh được Nguyên Dã – đệ nhất danh bổ Bách Phong môn, nhưng khi đấu với các huynh đệ, thì hần thắng nhiều thua ít. Còn luận về nguyên do, thì vô cùng phức tạp, nhưng hôm nay muốn thắng, cần phải dùng kế.

Chọc giận Mạch Tịch Xuân, khiến y giận quá mất khôn, chiêu thức mặc dù hung hiểm, nhưng cũng dễ dàng bại lộ. Cao thủ quyết đấu, ranh giới thắng thua mong manh, một khi tâm lý sơ hở, thì hồi không kịp. Thu Hàn Nguyệt lựa thời cơ, lưỡi kiếm chém một vạt áo y, đâm vào mạn sườn trái.

“... Tứ sư huynh?” Lưỡi kiếm ngọt lịm, ban đầu còn chưa cảm thấy đau, khi cơn đau ập đến, Mạch Tịch Xuân như không thể tin vào việc Tứ sư huynh thật sự có thể chém bị thương mình.

“Ta đã không còn là Tứ sư huynh của người nữa.” Thu Hàn Nguyệt ánh mắt toát ra sự lạnh lẽo, đáp: “Từ khi người nảy sinh ý định giết chết Linh Nhi, ta đã không còn là huynh đệ của người nữa.”

Mạch Tịch Xuân cười, thất bại và bất lực, “Nàng ta là...”

“Nàng là yêu là ma, là tà là sùng đều được cả, chỉ cần nàng là Linh Nhi, là một Linh Nhi tâm không lẫn tạp trần, thì nàng vẫn là thê tử mà Thu Hàn Nguyệt yêu thương trân trọng hơn cả tính mạng mình!” Hần áp sát mặt lại gần, sắc mặt lạnh lẽo, đôi môi hé mở, thốt ra những lời như băng như đá, từng câu từng chữ rót vào tai đối phương. –úýt chút nữa, chỉ một chút nữa thôi là ta đã vĩnh viễn mất nàng! Lẽ nào, người cho rằng những lời ta nói trước đó chỉ là những lời huênh hoang dọa dẫm? Người cho rằng nếu thật sự Linh Nhi ra đi rồi, ta sẽ tha cho người sao? Không, nếu khi ấy ta không giữ được nàng ở lại nhân gian này, thì ta sẽ khiến người, khiến cả Mạch gia nhà người biến mất hoàn toàn khỏi thế gian, khiến cả đám đạo nhân của Thiên Nhạc sơn này không thể tồn tại được! Vì vậy, người nên cảm tạ vì Linh Nhi vẫn còn sống, người nên tự thấy may mắn vì tội lỗi này chỉ mình người phải gánh chịu mà thôi!”

Cho tới giờ khắc này, Mạch Tịch Xuân, cùng Nguyên Dã đang bị phong tỏa huyết đạo bên cạnh, mới thật sự nhận ra sự quan trọng của hồ yêu đó trong lòng Thu Hàn Nguyệt. Nếu giết hồ yêu đó đi, chẳng khác nào hủy hoại tính mạng của Thu Hàn Nguyệt. Sự mê muội đó, tình cảm huynh đệ nhiều năm giữa họ cũng không níu kéo được.

“Cho dù huynh có nhận hay không... huynh vẫn mãi là Tứ sư huynh của ta...” Mạch Tịch Xuân nói. “Ra tay đi... giết ta đi ...báo thù cho thê tử của người đi...”

Thu Hàn Nguyệt nhượng mảy, nắm chặt chuôi kiếm, lật cổ tay, chuẩn bị đâm thẳng lưỡi kiếm sắc nhọn vào tim đối phương...

“Hàn Nguyệt.”

Một giọng nói trầm vững vang lên, khiến thanh kiếm của hắn không thể đâm vào nổi.

Người đó là ân sư Vân Yến Tử của hắn, cũng là ân sư của cả ba huynh đệ hắn. Mặc dù hắn nói xin ra khỏi sư môn, nhưng cũng không thể gạt bỏ mọi tình cảm được.

“Tội chết có thể tha nhưng tội sống khó thoát, chịu được ba chưởng của ta, nếu sống, thì từ nay về sau không còn liên quan gì nữa.” Hắn nói.

Nguyên Dã đang băng bó cho Mạch Tịch Xuân vội hét lên. “Tịch Xuân đã bị thương rồi, giờ sao chịu nổi ba chưởng của đệ?”

Đôi mắt hắn thản nhiên, “Nếu huynh không gọi sư phụ tới, thì y đã chết rồi.”

“Không phải là ta...” Nhưng rồi lại nghĩ ra vấn đề này trước mắt không phải vấn đề quan trọng, Nguyên Dã bèn nói sang chuyện khác. “Sư phụ đã đến rồi, đệ vẫn muốn giết hại đồng môn trước mặt sư phụ?”

“Y phải chịu trách nhiệm cho những gì y làm, không phải thế ư?”

Vân Yến Tử bất ngờ. Không ngờ đồ nhi này chẳng thêm nể mặt mình, trong lòng mặc dù cũng giận, nhưng ông ta hiểu, nếu không làm theo ý hắn, cho dù hôm nay ông có thể lấy sư đạo tôn nghiêm để ép hắn tha Tịch Xuân, thì với quyền thế của hắn, Mạch gia sau này sẽ gặp đại nạn. Phải để hắn xả giận, đảm bảo an toàn cho tính mạng của Tịch Xuân.

“Hàn Nguyệt, sư đệ con bị trọng thương, nhận ba chưởng của con nữa thì chẳng khác nào ngồi chịu chết. Chỉ bằng con nể mặt sư phụ, giảm bớt cho hắn, một chưởng thôi?”

“... Hàn Nguyệt xin nghe theo.”

“Rất tốt.” Vân Yến Tử đi đến trước mặt Mạch Tịch Xuân, quan sát vết thương vừa được băng bó, ra tay điểm vào hai huyệt đạo cầm máu, rồi cho hắn uống một viên hoàn được. “Cho dù con có nỗi khổ khó nói thế nào, thì trong việc này, con đã sai trước. Người đời có câu, không thể bắt nạt vợ của huynh đệ, hành vi của con nếu vi sư biết sớm, cũng sẽ không tha cho con. Giờ con nhận một chưởng của Tứ sư huynh, coi như nhận sự dạy dỗ của huynh trưởng, từ nay về sau vẫn là huynh đệ bạn bè, hiểu không?”

Giáo huấn xong, ngoài Thu Hàn Nguyệt ra, tất cả mọi người đều cho rằng một chưởng là một chưởng. Nhưng khi hắn tung chưởng, mặt Vân Yến Tử biến sắc, Nguyên Dã kinh ngạc, Mạch Tịch Xuân ngã vật xuống đất rên lên, đau đớn không thôi.

Chưởng đó, đánh trúng xương tỳ bà của Mạch Tịch Xuân. Làm xương cốt gãy vụn, nội lực tiêu tan, võ công phế hết.

“Hàn Nguyệt, con...” Vân Yến Tử tức giận. “Người to gan!”

“Sư phụ tha tội.” Hắn cúi đầu. “Sư phụ có thể trục xuất Hàn Nguyệt khỏi sư môn.”

“Người tưởng trục xuất khỏi sư môn dễ dàng thế sao?” Vân Yến Tử giúp Nguyên Dã đỡ Mạch Tịch Xuân đã nằm ngất dưới đất dậy, trên người y vết thương chẳng chịt, ông ta lập tức hét lên: “Muốn ra khỏi sư môn, phải trả lại cho sư môn mọi thứ, người muốn vì sư phế võ công của người sao?”

“... Việc này... xin thứ lỗi cho Hàn Nguyệt không thể nghe theo.”

“Người...”

“Hàn Nguyệt sẽ lệnh cho người đưa Mạch Tịch Xuân đi chữa trị.” Hắn vỗ tay, hàng trăm người từ trên nóc của biệt viện nhảy xuống, toàn mặc đồ đen, tay cầm cung cầm chùy.

“Thu Hàn Nguyệt!” Vân Yến Tử trong lúc tức giận lại hét lớn, “Người dám uy hiếp vi sư?”

“Không dám. Nhưng nếu muốn Hàn Nguyệt trả lại võ công thì vạn lần không thể.” Hắn cung kính, giọng nói cũng rất kính trọng.

Không cần nghĩ cũng biết, cuối cùng, sư đồ chia tay nhau trong hậm hực.

Xong việc, Thu Hàn Nguyệt quay về biệt viên, vào tắm thất, trên giường, Linh Nhi vẫn đang nằm trong lòng Ngụy Di Phương, ngủ rất say, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vô cùng bình thản tin tưởng. Hắn bước lên phía trước, nói: “Nếu không phải nể tình nàng tốt với Linh Nhi, thì lần này, ta cũng sẽ không dễ dàng tha cho nàng.”

Ngụy Di Phương cười khở, “Quả nhiên là người đoán ra rồi.”

77. Chương 078

Chương 78

Sự sắp đặt của thành chủ (1)

Túc Hạo thi pháp, biến Ngụy Di Phương thành Linh Nhi, còn mình thì hóa thành tà ma, dùng thuật ẩn thân để dẫn dụ đám đạo nhân kia, giúp Linh Nhi thoát thân. Phương pháp này, Túc Hạo đã thực hiện vào ngày đại hôn của Linh Nhi, hôm nay thực hiện lại, mặc dù cũng nghi ngại, nhưng Ngụy Di Phương là người phạm, nên lại trở thành thượng sách. Huống hồ, sau khi dẫn đám đạo sĩ đó đi, cũng không phải như thế là xong.

Đám đạo nhân ở Thiên Nhạc sơn không phải đám ô hợp, và đã nghi ngờ thân phận của Linh Nhi từ lâu, muốn hoàn toàn gạt bỏ nghi ngờ của họ, không dễ. Thế là, trong mưu kế của thành chủ đại nhân, mới có phần sau.

“Ca ca, chúng ta không về nhà sao?” Ở trong núi chơi vài ngày, Linh Nhi lại nhớ tới suối nước nóng mà lúc nào cũng có thể tới ngâm mình kia, cả Hồ Điệp tỷ tỷ bay lượn quanh nàng nữa.

“Đương nhiên sẽ phải về.” Lúc này, hắn đang ở trong rừng phong ở hậu uyển trong biệt viên, dưới chân lá phong dày như một tấm thảm, xung quanh hoa nở rộ rực rỡ, hắn ôm tiểu thê tử như hoa như ngọc trong lòng, cảm thấy có lỗi. “Đợi thêm mấy ngày nữa, sẽ về thôi.”

“Còn phải mấy ngày nữa?”

“Chỉ vài ngày nữa thôi.”

“Vậy sau này còn đến không?”

“Đến.”

“Hi, Linh Nhi thích ca ca.”

“Ca ca cũng thích Linh Nhi.”

“Hi ~ ~ ~.”

Hai người đang tình cảm triền miên, thì nghe thấy một tiếng nổ lớn nơi chân trời, Linh Nhi sợ tới mức dính chặt vào người ca ca. Thu Hàn Nguyệt một tay ôm chặt lưng Linh Nhi, hai mắt lại nhìn về phía chân trời.

Hôm ấy, trên núi Phi Hồ ở phía tây ngoại thành Phi Hồ, đầu tiên là những tiếng nổ nhẹ vang lên, sau đó là đủ mọi màu sắc, về hình về sắc đều khiến người nhìn rất thích mắt, tưởng là dấu hiệu của điềm lành.

Người dân thành Phi Hồ đứng đầy đầu phố, chen vai sát cánh nghiêng đầu ngửa cổ, mong chờ một năm thịnh vượng, mong chờ tương lai tốt đẹp, nên vỗ tay rân rân.

Đêm đó, người trong thành Phi Hồ đều nằm thấy mộng đẹp, trong mộng bạch y tiên nhân thướt tha giáng trần, nói: “Phi Hồ thành địa linh nhân kiệt, dân chúng thiện lương, ông trời thương xót, sớm đã sai Phi Hồ tiên tử xuống thành Phi Hồ, phù hộ cho người dân thành Phi Hồ, con dân thành Phi Hồ phải mở tuấn nhân, sinh tuệ căn, sớm tìm ra Phi Hồ tiên tử, nhận được phúc được thọ, an khang cả đời.”

Ngày hôm sau, người người trong thành Phi Hồ bàn tán xôn xao, đoán định về thân phận của Phi Hồ tiên tử giáng phàm xuống Phi Hồ thành này, nhất thời còn thêu dệt ra rất nhiều chuyện kỳ quái về Phi Hồ tiên tử, nói mãi không hết.

“Nói đi, Hàn Nguyệt ca ca, huynh muốn bốn thiên hạ đệ nhất mỹ thiếu niên diễn trò này cho huynh là có ý gì?”

“Sao, mấy ngày không gặp, từ Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên giờ đã thành thiên hạ đệ nhất mỹ thiếu niên rồi à?” Thu Hàn Nguyệt trêu đùa vị đường đệ từ xa đến.

Lời hần nhất thời khiến đối phương kiêu ngạo, lắc đầu lại lắc đầu. “Việc ấy là đương nhiên. Vốn là trước kia bốn thiếu gia khiêm tốn, muốn giữ lại danh tiếng truyền thuyết ấy ỉn của Hồ tộc, nay bốn thiếu gia đã tận mắt thấy khuôn mặt ‘xác ướp’ của thủ lĩnh Hồ giới, chẳng bằng được mấy phần của bốn thiếu gia. Vì vậy, danh thiên hạ đệ nhất mỹ thiếu niên, bốn thiếu gia không thể nhường nữa.”

Cái gật đầu của Thu Hàn Nguyệt, đã tích thêm cho sự kiêu ngạo của “đường đệ”, khiến tiểu nha đầu thích đóng giả đàn ông làm vui này tiếp tục có cơ hội lúc lắc cái đầu, còn bản thân hần đang nghĩ cách xem về lại thành thế nào, vừa đạt được mục đích, vừa không để lại dấu vết gì.

Không sai, gọi Thu Quan Vân đến cũng là một phần trong kế hoạch của hần. Dùng người phải dùng triệt để, đây là cách hay, tại sao không làm?

“Quan Vân, nếu là đệ, muốn để lại chút tin tức cho người ta sau này liên tưởng, nhưng không muốn quá nhiều người can dự vào thì nên làm thế nào?”

“Xi, thế thì có gì khó? Cứ quay về như bình thường. Cái gọi là đuổi hình bắt bóng, khi một người nào đó đã tin chắc vào một việc nào đó, thì bất kỳ hiện tượng nào cũng khiến người ta liên tưởng. Bốn ác bá ta đã dọn đường cho huynh rồi, còn sợ họ sau này không tự liên tưởng ra ư?”

Nhìn đi, vị “đường đệ” xinh đẹp này rõ ràng cái gì cũng hiểu, suy nghĩ thấu đáo, nhưng thích nhất là giả vờ ngu ngốc, lấy việc chọc người khác phát điên làm thú vui của mình, cứ thế này, Thu Hàn Nguyệt thật sự thấy bi ai thay cho ông anh vợ của mình.

Thế là, thành chủ đại nhân đưa thành chủ phu nhân quay lại thành Phi Hồ như bình thường. Trên đường, Thu Quan Vân nhất định muốn hưởng “Tề nhân chi phúc”[1], bên trái là Linh Nhi, bên phải là Ngụy Di Phương, trái ôm phải ấp rất vui sướng. Thu Hàn Nguyệt chẳng muốn kỳ kèo với y, kế hoạch tiếp theo của hần không thể thiếu y được, nên mặc kệ y một thời gian.

[1. Chỉ người coi cuộc sống một thê đa thiếp là cuộc sống hạnh phúc.]

Sóng yên biển lặng, hơn mười ngày nhanh chóng qua đi.

Hôm nay, thành chủ trở về phủ sau thời gian công cán, thấy trước cửa phủ nhiều vệ đội đứng kín đặc, cùng một đám đạo sĩ tay cầm kiếm đứng rất oai nghiêm. Hần ghì cương ngựa, nhảy xuống, bước nhanh tới: “Xảy ra chuyện gì?”

“Thành chủ, những đạo nhân này cố tình xông vào phủ, lại còn nói những lời rất phỉ báng, thuộc hạ đang định đuổi họ đi!” Thủ lĩnh thị vệ trong phủ ra bẩm báo.

Ánh mắt hần hướng về phía đạo nhân, “Lại là mấy vị?” Không thể không cảm thán về tính tất yếu của kế hoạch hần vạch ra, sự cố chấp của các vị đạo sĩ này, quả thật như dòi trong xương, khiến người ta chán ghét, “Sao không thấy Tuyết Tâm đạo trưởng?”

“Thành chủ đại nhân vẫn nhớ tới Tuyết tâm sư huynh của bọn ta ư?” Một đạo nhân mặt mày gầy gò khô héo bước ra khỏi hàng nói. “Bần đạo là Tuyết Vọng, bái kiến thành chủ. Bần đạo muốn hỏi thành chủ một câu, Tuyết Tâm sư huynh của bọn ta đâu mất rồi? Tại sao tới tận giờ này, vẫn không thấy huynh ấy quay về?”

“Việc này...” Đôi mày kiếm nhướng lên, ánh mắt bắn khoắn, hần lắc đầu. “Bốn thành chủ làm sao biết được? Hôm đó, Tuyết Tâm đạo trưởng sau khi chữa khỏi bệnh cho ái thê đã cáo từ ra về. Bốn thành chủ phải chịu trách nhiệm cho hành tung của sư huynh quý môn ư?”

Từ cuối cùng vừa buông, vẻ phong độ nho nhã đã bay biến mất một nửa, chỉ còn lại khí thế lạnh lùng uy hiếp, Tuyệt Vọng đạo nhân thoáng run sợ, bất giác giật lùi về phía sau nửa bước.

“Các vị tập hợp nhau ở đây, là vì muốn đòi người từ chỗ bốn thành chủ ư?”

“Không phải vậy.” Một đạo sĩ khác bước ra khỏi hàng. “Hành tung của Tuyệt Tâm sư huynh mặc dù rất quan trọng, nhưng diệt yêu trừ ma mới là việc quan trọng hàng đầu của bốn môn! Thành chủ đại nhân, xin hãy cho bọn ta được gặp mặt lệnh phu nhân một lần.”

“Đây là lời khốn kiếp gì thế?” Một thiếu niên áo gấm mặt ngọc nhảy ra từ trong phủ thành chủ, tư dung tuyệt thế, nhưng những lời chửi rủa thốt ra từ miệng y rất khùng khiếp. “Đám yêu đạo chết tiệt các ngươi, kẻ nào kẻ nấy giống hệt cẩu, miệng toàn nói lời thối phải không? Thành chủ phu nhân là người các ngươi muốn gặp là gặp chắc? Còn muốn sống để ngắm mặt trời mọc ngày mai, thì mau cút ngay cho bốn ác bá, nếu không bốn ác bá sẽ lột da các ngươi, cắt từng miếng đem ra chợ bán như bán thịt chó!”

Đám đạo nhân vô cùng kinh hãi, “Người người người... là kẻ nào? Mở miệng chửi người, không phải chuyện hay, người...”

“Người người người cái gì? Mặc kệ các ngươi dù có là yêu đạo quỷ đạo cẩu đạo, bốn ác bá nói được làm được, còn không cút, lột da lột thịt đem bán như bán thịt heo!”

Trong nháy mắt, từ thịt chó đã biến thành thịt heo? Thu Hàn Nguyệt khẽ hừ, khoanh tay đứng nhìn. Chính là muốn tiểu nha đầu này tùy tiện làm càn, khiến mọi người đều biết, sau khi làm loạn, hậu quả khôn lường. Cho tới hiện tại, tình hình vẫn nằm trong tay hắn.

“Ca ca xinh đẹp, huynh đang ồn ào gì thế?” Người duy nhất nhảy khỏi lòng bàn tay hắn, xuất hiện rồi.

78. Chương 079

Chương 79

Sự sắp đặt của thành chủ (2)

Linh Nhi mặc áo hồng váy trắng xuất hiện sau cánh cửa lớn được sơn màu đen, đám đạo sĩ như ruồi nhìn thấy máu, định xông lên. Thu Hàn Nguyệt giơ tay, đội cung thủ cũng dần hàng, bắn một loạt tên cắm ngay chân đám đạo sĩ.

“Ai dám bước lên một bước, vạn tên xuyên thân!” Thống lĩnh thị vệ tức giận hét lên.

Thu Hàn Nguyệt mắt nhìn thẳng, đi tới trước mặt tiểu thê tử xinh đẹp đang hết sức hoang mang của mình, “Sao lại ra đây?” “Tìm ca ca đẹp trai chơi mà.” Đôi mắt to của Linh Nhi nghi hoặc nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, tìm thấy mục tiêu rồi. “Ca ca đẹp trai đừng cãi vớ nữa, mau tới biển Hồ Điệp tỷ tỷ ra đây cho Linh Nhi!” Thu Quan Vân tươi cười, ân cần đáp: “Tiểu tẩu tử đợi đây, Quan Vân đến đây!”

Lúc này, trước cửa phủ thành chủ, đám người đứng từ xa quan sát đã lâu, mặc dù không dám ngang nhiên bước ra, nhưng lòng hiếu kỳ thì vượt xa tất cả. Đặc biệt là khi nhìn thấy Linh Nhi và Thu Quan Vân lần lượt xuất hiện, rồi lại nhớ tới hiện tượng là mấy ngày hôm nay, bèn liên hệ quãng sáng đó với họ.

“Yêu nghiệt to gan, dám hóa thành hình người để mê hoặc phạm nhân, tội nghiệt nặng nề...”

Bốp! Thu Quan Vân cho y một cái bạt tai, “Yêu đạo to gan, dám lớn tiếng với đường đường thành chủ phu nhân, muốn bốn thiếu gia đưa theo cấm quân của hoàng gia tới san bằng Thiên Nhạc sơn sao?”

Đôi mắt Linh Nhi mở to hơn, “... Ca ca, ca ca đẹp trai đánh người ư?”

“Đúng.” Tiểu ma đầu vô pháp vô thiên này, thực ra là đánh rất hay.

“Ca ca đẹp trai đánh người, ca ca không giận sao?”

“... Ca ca đẹp trai đánh người xấu.”

“Lần trước Linh Nhi cũng đánh người xấu mà!” Hai cái má đỏ hồng xinh đẹp nghênh lên, tỏ vẻ rất không vui. “Nàng ta muốn được ca ca ôm, là người rất xấu, ca ca lại giận Linh Nhi!”

Có lẽ tiểu nha đầu này tới hôm nay vẫn còn ghim thù. Hắc công môi cười. “Ca ca cũng sẽ giận ca ca đẹp trai, lát nữa ca ca sẽ mắng hắc, được chưa nào?”

“... Ca ca đẹp trai rất thú vị, ca ca đừng mắng ca ca đẹp trai nhiều nhé.”

“Được.” Hắc cố nhịn cười. “Ca ca chỉ mắng nhẹ thôi.”

“Vậy, ca ca đẹp trai đánh người xấu đó vì đã mắng Linh Nhi là yêu tinh đúng không?”

“Ừm...?” Hắc hơi ngẩn người, cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt vô cùng xinh đẹp và long lanh kia.

“Hắc không mắng sai mà, Linh Nhi là yêu tinh, nhưng Linh Nhi chỉ ăn đùi gà, không ăn thịt người. Ca ca mau tới nói cho hắc biết, bảo hắc đừng đánh nhau với ca ca đẹp trai nữa.”

... Đánh nhau? Hắc liếc mắt ra nhìn. Chẳng phải thế hay sao, chỉ trong nháy mắt, thiên hạ đệ nhất mỹ thiếu niên đã động tay động chân với đám đạo sĩ Thiên Nhạc sơn. Tiểu ma đầu ra tay tàn độc, tốc độ, đang rất hứng khởi.

“Người xấu đó rất xấu, sẽ không nghe lời ca ca, cứ để ca ca đẹp trai dạy cho hắc một bài học.” Không được “chơi” vui vẻ, tiểu ma đầu sao chịu buông tay?

Sau trận càn quét đã tay, khiến đám đạo sĩ mặt mũi sưng vù, Thu Quan Vân dừng tay lại nghỉ ngơi, đám đám lưng hét lớn: “Lũ yêu đạo phế vật, còn không mau rút!”

“Yêu nghiệt hoành hành, bọn ta sao có thể rút lui!” Tuyệt Vọng đạo nhân ưỡn ngực ngẩng đầu, hiên ngang bất khuất.

“Các vị!” Y đột nhiên quay đầu lại hướng về phía bách tính đang đứng phía sau, “Mọi người đã nhìn rõ rồi đấy, thành chủ phu nhân của các vị thực ra là hồ yêu núi Phi Hồ hóa thành, đến đây để mê hoặc thành chủ của các vị, làm loạn phạm gian, các vị có chấp nhận để yêu nghiệt này tự do hoành hành không?”

Bách tính đang đứng ngóng nhìn từ xa quay sang nhìn nhau, chụm đầu bàn tán.

“Ngay từ hôm đại hôn của thành chủ đại nhân, người của Thiên Nhạc sơn bọn ta đã phát hiện ra con yêu nghiệt này, bắt lực một cái là yêu nghiệt xảo hoạt, sử dụng kế ‘kim thiên thoát xác’, nay bọn ta tới đây lần nữa, chính là muốn phục hàng yêu nghiệt, nhốt nó dưới yêu thạch trên Thiên Nhạc sơn, vĩnh viễn không thể xuống núi gây họa. Các vị vẫn nên khuyên thành chủ đại nhân của các vị đừng nên chìm đắm trong mỹ sắc, ngăn cản bọn ta thực hiện đại nghiệp trừ yêu!”

“Những gì người nói không đúng.”

Tuyệt Vọng đạo nhân dùng từ càng lúc càng kích động, khiến Thu Quan Vân cũng mỗi lúc một phát điên, Thu Hàn Nguyệt thì lại càng lúc càng lạnh lùng, đúng lúc hai người bọn họ định ra tay, thì nghe một giọng nói mềm mại nhẹ nhàng cất lên.

“Những lời của người không đúng.” Chủ nhân của giọng nói đó lặp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng tỏ ra vô cùng kiên định. “Linh Nhi đúng là hồ ly.”

Đám người đứng xem từ xa đều vênh hết tai lên nghe thấy, lập tức thất kinh kêu gào: “Thành chủ phu nhân nói mình đúng là hồ ly?”

“Á?” Người nào đó cũng kêu rú lên.

“Linh Nhi mặc dù là hồ ly, nhưng Linh Nhi không phải người xấu. Linh Nhi sẽ không hại ca ca, cũng sẽ không hại con người. Người nói Linh Nhi hại người, Linh Nhi đã từng hại người chưa?”

Trên khuôn mặt ngây thơ không chút tà niệm, đôi mắt mở to trong suốt long lanh nhìn chằm chằm vào Tuyệt Vọng đạo nhân. Nàng vẫn rất sợ những người áo xanh dùng ánh mắt như thế kia nhìn mình, nhưng

có ca ca ở đây, Linh Nhi đương nhiên phải trưởng thành, không thể việc gì cũng né tránh, khiến ca ca vất vả.

“...” Thu Hàn Nguyệt vẫn đang hết sức kinh ngạc.

“... Người... lúc này chưa hại, là vì thời cơ chưa tới!” Tuyệt Vọng đạo sĩ không thừa nhận mình gần như không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. “Yêu tính hung hãn, một khi phát tác, rất hủy hoại sinh linh.”

“Linh Nhi sẽ không hủy hoại!” Hai bàn tay nhỏ nắm chặt, Linh Nhi giậm chân, “Linh Nhi ngoài thích ăn đùi gà ra, chưa từng hại ai bao giờ! Người khác đối tốt với Linh Nhi, Linh Nhi sẽ đối tốt lại với họ! Người nói Linh Nhi sẽ hại người, nhưng Linh Nhi không hại người. Người muốn giết một người chưa từng hại ai như Linh Nhi, người mới là kẻ xấu xa! Đại ca ca nói, chỉ có kẻ xấu mới nhìn ai cũng tưởng là kẻ xấu thôi!”

“...” Thu Hàn Nguyệt tiếp tục kinh ngạc.

“Yêu nghiệt người vẫn còn xảo biện, đúng là vô cùng xảo hoạt, xem bản đạo sẽ...”

“Yêu đạo người mù mắt, nhưng mắt người khác đều sáng cả đấy.” Thu Quan Vân cũng quát lên, lớn giọng tới mức ai cũng nghe thấy. “Các vị hãy nói xem, yêu đạo này nói thành chủ phụ nhân của các vị xảo biện, xảo hoạt cùng cực, các vị có tin không?” “Đương nhiên không tin!” Một ông lão có bộ râu dài đứng trong đám người nói, “Lão hủ sống hơn tám mươi năm rồi, gặp đủ mọi loại người, nhưng ngay thơ thuần khiết như thành chủ phụ nhân đây, thì lần đầu tiên mới được gặp! Người như vậy xảo biện xảo hoạt, thì chúng ta là gì chứ? Là lão hồ ly thành tinh chín nghìn năm hay sao?”

“Ha ha...” Có người cảm thấy câu nói này thú vị, bèn ôm bụng cười.

“Ngu dân ngu dốt!” Tuyệt Vọng đạo nhân lập tức cao giọng thét. “Đợi bản đạo đánh cho yêu nghiệt hiện nguyên hình, xem các người sẽ nói thế nào?”

Cái đầu nhỏ của Linh Nhi ngẩng cao kiêu ngạo. “Không cần đánh, Linh Nhi sẽ tự biến!”

Trời xanh mây trắng, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thành chủ phụ nhân áo hồng váy trắng đột nhiên thu nhỏ dưới đất, trong nháy mắt đã biến thành tiểu hồ ly chỉ to bằng con mèo ngay trước mặt họ.

79. Chương 080

Chương 80

Diễn xuất bất ngờ của Linh Nhi (1)

Sự biến hóa vô cùng kỳ dị diễn ra ngay trước mắt, khiến biểu cảm của đám người đứng xem không ngừng thay đổi. Kinh ngạc thẳng thốt có, rú lên sợ hãi có, ngây ra như khúc gỗ cũng có. Điều khiến người ta thấy lạ là, bọn họ chẳng ai sợ sệt cả. Thậm chí, có người còn lẩm bẩm nói: “Thì ra, thành chủ phụ nhân dù là người hay là hồ ly, đều xinh đẹp như thế này...”

“... Các vị nhìn thấy rồi chứ?” Tuyệt Vọng đạo nhân mừng rỡ lớn tiếng hét. “Con hồ yêu này biết không còn cách thoát thân, nên đã ngoan ngoãn hiện nguyên hình!”

“Linh Nhi...” Thu Hàn Nguyệt ôm tiểu hồ ly trắng muốt vào lòng. “Không phải sợ, cho dù tình hình thế nào, ca ca cũng sẽ bảo vệ nàng.”

“Chít chít chít...” Tiểu hồ ly thè chiếc lưỡi nhỏ ra liếm liếm ngón cái của hắn, cái đầu khê ngẩng lên. Thu Hàn Nguyệt vô thức buông lỏng cánh tay, để nàng nhảy xuống mặt đất, đột nhiên, nàng lại biến thành hình người kiêu diễm trước mặt mọi người.

“Linh Nhi là hồ ly, nhưng Linh Nhi không phải là hồ ly xấu xa, Linh Nhi không hại người, không ăn thịt người, chỉ ăn gà...” Khuôn mặt nhỏ bỗng hiện lên vẻ do dự, rồi trong lời nói cũng như thiếu đi vẻ tự tin, ngập ngừng hỏi. “Ca ca, ăn gà có bị coi là người xấu không?”

“Ca ca cũng ăn gà, ca ca là người xấu ư?” Thu Hàn Nguyệt hỏi.

“Ca ca là người đại tốt!”

“Vì vậy?”

“Linh Nhi cũng là người đại tốt, còn là một đại hồ ly tốt!”

“Phì ~” Trong đám người đứng xem, không biết là ai phì cười trước, ngay sau đó là từng tràng cười rộ lên. Vị thành chủ phu nhân này, thực sự là quá quá quá quá quá đáng yêu.

“Yêu nghiệt, ngươi là đã hồ ly, thì không nên vi phạm thiên đạo, tu thành hình người, càng không nên có hôn phối với phạm nhân, việc người thú liên hôn, là chuyện làm luân loạn thể tình...”

“Đạo nhân kia, là người xuất gia, sao cái miệng ăn nói chẳng có nhân từ gì thế? Ngươi xem thành chủ phu nhân của bọn ta, giống hệt như người được tạc bằng ngọc, trong suốt, sạch sẽ khiến mọi vật trên thế giới này gặp người đều chỉ hận không kịp trốn đi cho đỡ tủi hổ, ngươi nói thành chủ phu nhân là yêu tinh hại người, lời khốn khiếp ấy từ đâu mà có?” Ông lão râu dài đó lại quát lên.

“Lão trượng nói có lý!” Một thanh niên cũng lên tiếng. “Theo chúng ta thấy, nếu hại người, thì cho dù là con người thì cũng chẳng khác yêu là mấy. Không hại người, thì cho dù là yêu, cũng chẳng có gì là không tốt.”

Tuyệt Vọng đạo nhân đột nhiên quát lên: “Ngu ngốc ăn nói ngu xuẩn, ngu tới không chịu nổi nữa! Yêu tinh là thứ người có thể suy đoán sao? Ngươi dám bảo đảm một ngày nào đó hung tính của yêu không phát tác? Lê nào phải đợi tới khi yêu nghiệt hút cạn máu ở cổ họng ngươi, thì ngươi mới biết sự đáng sợ của yêu?”

Trong đám người đứng xem, có người sắc mặt trắng nhợt, vội vã lùi về phía sau: “Thật sự là hút máu người ư? Vậy vậy vậy vậy chúng ta chẳng phải ngày ngày sống trong nguy hiểm?”

Tuyệt Vọng đạo nhân vui mừng, gật đầu xác nhận: “Đương nhiên thế rồi, có yêu nghiệt sống ngay bên cạnh, tức là đồng hành với nguy hiểm, không chừng tới một ngày đẹp trời lại trở thành đồ ăn cho yêu nghiệt, nếu không thế tại sao đạo nhân của Thiên Nhạc sơn ta phải vất vả đi khắp nơi, chỉ với mong muốn trừ yêu diệt nghiệt, mang lại cuộc sống hòa bình cho nhân gian?”

Trong đám người đó ngày càng xuất hiện nhiều vẻ mặt sợ sệt hơn, có người nói: “Theo như lời đạo trưởng, yêu nghiệt đúng là nên sớm bị diệt trừ, vậy vậy vậy...”

“Vậy cái đầu ngươi!” Ông lão râu dài giơ tay cốc một cái lên đầu người kia. “Hôm nay ra ngoài quên không mang theo não phải không? Ngươi hãy nhìn cho kĩ đi, thành chủ phu nhân hại người thế nào? Nói vậy thà bảo ta tin tên khốn ngươi sẽ hại người còn hơn!”

Người kia lắc đầu, lẩm bầm: “Nói vậy đâu có chuẩn? Có hại người hay không cũng đâu viết trên mặt...”

“Sao không viết trên mặt?” Ông lão râu dài lại vuốt vuốt bộ râu của mình. “Ta sống bằng từng này tuổi rồi, thứ mà ta hiểu rõ nhất chính là câu nói ‘tâm người thể hiện qua tướng mạo’. Phạm là những kẻ hung hãn, cho dù bình thường tỏ ra hiền lành hòa nhã tới đâu, cũng vẫn luôn thấp thỏm lo âu, hai mắt đảo như rang lạc không dám nhìn vào người đối diện, ngươi xem thành chủ phu nhân của chúng ta, đã ai từng nhìn thấy đôi mắt nào trong sáng hơn thế chưa? Nếu giết một người như vậy đi, thì đám đạo nhân các ngươi sẽ ngày ngày gặp ác mộng, còn đám lương dân bọn ta sẽ được thanh thản mà sống hay sao?”

“Yêu và người sao đem ra so sánh với nhau được?” Tuyệt Vọng đạo nhân nhướn mày cao giọng hét.

“Theo lời đạo trưởng, phạm là dị loài biến thành hình người, cho dù không làm việc ác, thì đều nên giết nên diệt?” Thu Hàn Nguyệt hỏi.

“Đúng thế!”

“Tại sao?”

“Ai có phận người này, những hành vi vi phạm thiên đạo đương nhiên phải trừ khử.”

“Nếu như thiên đạo không thể vi phạm, thì tại sao lại không ngăn chặn ngay từ khi dị loài có ý định tu thành hình người? Lẽ nào sự khoan dung này của thiên đạo, chính là muốn cho dị loài có cơ hội trở thành người, rồi mới diệt trừ cho hả dạ sao...”

“Lời này của thành chủ sai...”

“Những lời ca ca nói không sai!” Linh Nhi giậm chân, khuôn mặt nhỏ nghênh lên uy quyền. “Đại ca ca nói, cho dù là người hay là yêu, nếu có lòng hướng về đạo lý, thì đều có cơ hội thành thần tiên! Yêu không hại người chính là có lòng hướng về đạo lý, người giết rồi, hại họ không thành được thần tiên thì làm thế nào? Linh Nhi mặc dù không muốn thành thần tiên, nhưng Linh Nhi muốn làm một nương tử tốt của ca ca, muốn sinh tiểu bảo bảo cho ca ca, người giết Linh Nhi, chính là giết thê tử của ca ca, cũng chính là giết bảo bảo của ca ca... hu hu hu... oa oa... người thật tàn nhẫn, người muốn giết bảo bảo của ca ca và Linh Nhi, oa...”

Thành chủ phu nhân òa khóc nức nở, chỉ vì nghĩ đến bảo bảo “tưởng tượng” sẽ bị người ta giết chết.

“Linh Nhi...” Thu Hàn Nguyệt muốn cười mà không thể, hần mím chặt môi, ôm tiểu nha đầu đang nước mắt nước mũi tèm lem vào lòng.

“Hu hu hu... ca ca... bảo bảo thật đáng thương... bảo bảo không được nhìn thấy thế giới tươi đẹp bên ngoài... không được ăn món đùi gà thơm nức mà Kính Phi ca ca nướng... không được ăn món sủi cảo thơm nức mà Minh Thúy tỷ tỷ làm... bảo bảo thật đáng thương... họ muốn giết bảo bảo, họ thật tàn nhẫn... hu hu...”

“Có ca ca ở đây, sẽ không để họ giết... bảo bảo, đừng khóc nữa được không?”

“Họ thật đáng ghét... đến bảo bảo cũng muốn giết... bảo bảo không phải là yêu... hu hu... họ thật tàn nhẫn...”

“Đúng, bọn họ thật khiến người ta căm ghét, hành vi của họ tàn nhẫn, nhưng ca ca sẽ không để họ được như ý.” Vì bảo bảo “tưởng tượng” hiện giờ còn không biết đang lang bạt nơi đâu, tiểu thê tử nhà hần khóc rất nỗ lực.

“... Lẽ nào thành chủ phu nhân có thai rồi?” Trong đám người kia, một giọng nói khe khẽ vang lên hỏi.

“Thành chủ phu nhân có thai rồi?” Ông lão râu dài cũng cao giọng hỏi. “Thành chủ phu nhân có thai, đám đạo nhân các người còn không tha cho phu nhân? Các người nói đi, rốt cuộc ai mới là kẻ bản tính hung hãn?”

“Các người có lương tâm hay không hả?” Một nam tử hán vạm vỡ nhảy ra, xắn tay áo lên, giơ nắm đấm. “Đám người xuất gia các người chẳng phải lúc nào cũng mở miệng nói từ bi sao? Giờ lại còn bắt nạt một thành chủ phu nhân yếu ớt trời gà không chặt lại đang mang thai tiểu thành chủ, từ bi ở đâu? Các người dám động vào một sợi tóc của thành chủ phu nhân, thì Mao lão tam ta sẽ không tha cho các người!”

Ông lão râu dài lắc đầu thở...dài: “Nếu thành chủ phu nhân thật sự là hung yêu, thì sẽ không để cho đám người phàm các người nhe nanh múa vuốt trước mặt mình, đúng không? Các người là đạo nhân bắt yêu, lẽ nào còn không hiểu đạo lý mềm nắn rắn buông?”

“Chẳng phải vậy sao, nếu thành chủ phu nhân thật sự là một đại ma đầu không việc ác nào không dám làm, thì bọn họ còn dám đứng đó huênh hoang?”

Một người có dáng vẻ thư sinh lên tiếng, “Nói đi cũng phải nói lại, bọn ta cũng còn dám đứng ở đây nữa không?”

80. Chương 081

Chương 81

Diễn xuất bất ngờ của Linh Nhi (2)

Đám đạo nhân kia thấy những người đứng xem vừa có chút phản ứng tích cực nay bỗng nghiêng về hướng khác, bất giác cuống cuống, Tuyết Vọng đạo nhân càng sợ hơn, cao giọng nói: “Các người thì hiểu gì? Nếu yêu vật không có vẻ ngoài xinh đẹp lộ liễu thì làm sao có thể mê hoặc người phàm? Làm sao khiến những người đang sống vô thức lâm vào cảnh tử vong? Lúc này dung mạo như hoa, nhưng lúc sau sẽ là nhe nanh múa vuốt, đây là bản chất của yêu! Các người chỉ chìm đắm mê muội trước vẻ bề ngoài mà các người nhìn thấy, thì chỉ còn con đường chết!”

“Nhưng bọn ta đã nhìn thấy dung mạo như hoa, mà chưa thấy nhe nanh múa vuốt.” Người nói, vẫn là ông lão râu dài kia. “Vừa rồi người muốn thành chủ phụ nhân hiện nguyên hình, nhưng thành chủ phụ nhân hiện nguyên hình hồ ly rồi vẫn khiến người ta yêu quý, người sẽ nói thế nào đây? Cho dù là cơ thể của người, nhưng trái tim độc ác, thì cũng không thể được gọi là người. Ngược lại, dị loài biến thành người thì đã sao? Tâm địa thuần khiết, lương thiện, thì chính là người thật sự, không phải sao?”

“Ông già kia, thật không hiểu đạo lý!” Tuyết Vọng đạo nhân trợn mắt. “Đám người ác trong loài người, đã có pháp luật quan phủ trừng trị, còn cái ác của yêu, người phàm sao bì được? Người người trần mắt thịt, người có thể nhìn thấy bản chất độc ác của yêu nghiệt không? Ông già người hễ mở miệng là đánh lạc hướng bách tính, nếu có ngày yêu tính thật sự phát tác, hại tính mạng của bách tính, ông có chịu trách nhiệm được không?”

“Chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm!” Ông già ưỡn ngực, khí thế không hề thua kém ai. “Lão hủ ta dám lấy cái mạng già đã sống mấy chục năm ra đảm bảo, thành chủ phụ nhân dù ở bất kỳ đâu, cũng không bao giờ hại tính mạng con người! Ngược lại, đám xuất gia tự coi việc cứu người là nhiệm vụ của mình kia, e rằng khi các người đi trừ ma diệt nghiệt, có người gặp nguy hiểm ngay trước mắt cũng lơ đi như không thấy, lại còn đưa ra một lý do rất đường đường chính chính, lấy đại cục làm trọng!”

“Người...” Sắc mặt đám đạo nhân thoáng biến, Tuyết Vọng đạo nhân thì nén giận đã lâu, lập tức bùng nổ. “Người rõ ràng không phải một người dân bình thường, rốt cuộc người là ác nhân từ đâu tới, dám ở đây mê hoặc lòng người?”

Ông lão phì cười, “Bị lão hủ nói trúng tim đen rồi chứ gì? Các vị đạo trưởng quên rồi, nhưng lão hủ thì chưa quên, ba năm trước dưới núi Thiên Âm, các người vì lòng bất một con yêu sói trong núi, mất thấy cô gái đang bị kẻ ác ức hiếp, các người sợ lỡ mất giờ đẹp, lại coi như không nhìn thấy hành vi của kẻ ác kia, chuyện này các người dám nói là không có? Có biết vì sao lão hủ lại rõ chuyện này tới thế không? Bởi vì hôm đó lão hủ vừa khéo đi ngang con đường ấy, không những tận mắt chứng kiến tất cả, mà còn cầm đòn gánh đánh đuổi kẻ ác, vì vậy mà để lại vết sẹo trên đùi.”

Lời ông lão vừa dứt, những người xung quanh ồ lên, đặc biệt là khi nhìn thấy sắc mặt đám đạo nhân ngưng ngườ xấu hổ trước những lời nói của ông lão, thì tiếng la ó càng vang dậy, trong đó không thiếu những lời chỉ trích thậm tệ.

“Đường đường là Thiên Nhạc sơn, danh tiếng các người bách tính bọn ta cũng nghe nhiều, thì ra lại làm những việc ác độc như thế, không ngờ, thật không ngờ...” Có kẻ nào đó nói.

“Không ngờ một danh môn chính phái, lấy chính nghĩa làm trọng, mà khi hành sự lại bạc nhược như vậy...” Có thư sinh nào than.

“Thật nhục nhã thật nhục nhã, thật là nỗi ô nhục của người xuất gia!” Một đạo sĩ khác môn phái nào đó lên tiếng.

Sắc mặt của đám đạo nhân Thiên Nhạc sơn tái xanh.

Lời của ông lão rất đúng, những lời ấy đã đánh trúng vào nỗi đau của đám đạo nhân. Bất luận thế nào, thời gian đầu khi nhập môn, họ đều được nghe lời giáo huấn về việc thay trời hành đạo cứu vớt chúng sinh. Chuyện này rõ ràng là một cái gai trong lòng họ, cho dù họ có tìm được đủ lý do biện bạch ình, thì cũng không thể nhổ được cái gai ấy ra, hễ chạm vào là đau, mà một khi chạm vào, sẽ khiến họ mắc nghẹn nơi cổ họng, khiến họ mặt mày biến sắc.

“Lão già người, miệng lưỡi... miệng lưỡi... miệng lưỡi...” Tuyết Vọng đạo nhân giận quá hóa lấp bắp, dù sao họ cũng chẳng phải đám người chí gian chí ác, chuyện đã từng làm giờ mở miệng ra chối, rất khó.

“... Người... lão già người, rốt cuộc là từ đâu tới?” Một đạo nhân phản ứng nhanh nhẹn cao giọng chất vấn. “Nghe khẩu khí của người, giống như cùng loài với yêu nghiệt!”

Ông lão phì cười, vuốt vuốt chòm râu trắng, đáp: “Rất hay, vậy mời đạo trưởng hãy xem xem lão hủ là yêu nghiệt gì, tiện thể bắt lão hủ luôn.”

Phong thái đỉnh đặc đằng hoàng, càng làm nổi bật sự tức tối bất lực của đối phương, cao thấp đã phân. Do đó, đám đạo nhân bắt đầu cảm thấy lai lịch của ông lão này không bình thường, thế là Tuyệt Vọng đạo nhân bỗng đứng nảy sinh nghi ngờ, quay sang Thu Hàn Nguyệt: “Thu thành chủ, ông lão này có phải là đã nhận sự ủy thác của ‘ai đó’ tới làm nhiễu loạn lòng dân không?” Thành chủ đại nhân đứng bên cạnh làm khán giả lâu như vậy, giờ nghe Tuyệt Vọng đạo trưởng hỏi, cười như không đáp: “Đạo trưởng nói mập mờ như vậy là có ý gì? Sao không hỏi thẳng xem có phải ông lão ấy là người do thành chủ ta phái đến không? Đạo trưởng đã nhắc cho bốn thành chủ biết, nếu có lần sau, bốn thành chủ chắc sẽ suy nghĩ đến biện pháp này. Còn trước mắt, ông lão này chỉ là một nghĩa sĩ thẳng thắn mà thôi.”

“Thu thành chủ nói vậy là coi đạo nhân ở Thiên Nhạc sơn bọn ta là gốc hết không bằng?” Tuyệt Vọng đạo nhân cười nhạt, nếu không thể ung dung, thì đành làm mặt lạnh. “Thu thành chủ vì muốn lừa gạt bọn ta, không ngại việc dùng yêu nghiệt khác thực hiện kế “kim thiền thoát xác”, nay Tuyệt Tâm sư huynh hành tung còn chưa rõ, an nguy không biết thế nào, ngài cho rằng trong tình hình này, bọn ta còn có thể tin ngài được mấy phần? Thu thành chủ đã bị mê hoặc, bọn ta không thể thuyết phục Thu thành chủ hợp sức trừ yêu, đành đắc tội vậy!”

“Không cho phép người dữ với ca ca!” Quét sạch nước mắt, Linh Nhi đang ngoan ngoãn nằm trong lòng ca ca đột nhiên nhảy dựng lên như một con nhím, khuôn mặt hồng hào bỗng đỏ bừng. “Người là người xấu, không những muốn giết Linh Nhi, còn muốn giết bảo bảo của Linh Nhi, còn hung dữ với ca ca, người là người rất xấu! Đại ca ca nói, người như các người, không thể chịu được khi thấy cảnh người tốt sống vui vẻ!”

“Yêu nghiệt to gan!” Tuyệt Vọng đạo nhân hét lên như sấm, với ý định trấn yên. “Tiểu tiểu hồ ly mà cũng dám giờ nanh múa vuốt trước mặt bốn đạo gia?”

“Người xem người xem, người cũng nói Linh Nhi chỉ là một tiểu tiểu hồ yêu rồi, vậy tại sao người lại coi Linh Nhi như đại đại yêu để truy giết? Tại sao còn muốn băm riết Linh Nhi không tha? Người cũng biết Linh Nhi không hại người đúng không? Đúng không? Đúng không? Đúng không?” Nàng dựa vào ca ca, cái mặt nghênh lên, tay chống eo, tức khí phừng phừng, giọng chất vấn người dù đã lên rất cao, nhưng nghe thì vẫn chẳng có chút hồng hách nào, một tiểu nha đầu xinh đẹp đáng yêu, khiến những người có mặt tại đây đều tin rằng, chỉ có hồ yêu mới làm được thế, người phạm tìm đâu ra?

Còn Thu Hàn Nguyệt vẫn đang chìm đắm trong sự kinh ngạc mà tiểu thê tử mang lại. Hắn thực sự không hiểu, Linh Nhi nhỏ nhẹ ngại ngùng của hắn tại sao đột nhiên lại biến thành thế này, đám đối mặt chỉ trích kẻ thù không đội trời chung với mình.

“Yêu hại người các người muốn giết, yêu không hại người các người cũng muốn giết, các người là... đại hôn quan, đại xấu xa! Đến sét trên trời cũng không đánh Linh Nhi, các người dám đánh Linh Nhi, sét trên trời sẽ đánh các người!” Linh Nhi chỉ lên trời hét.

Tuyệt Vọng đạo nhân không thể chịu được nữa, từ bao giờ hắn phải chịu cảnh bị tiểu yêu mắng nhiếc? Còn không ra tay loại bỏ thì sau này uy của hắn ai theo. “Thu thành chủ, trách nhiệm trừ yêu diệt ác nặng nề, đắc tội rồi!” Nói xong lật tay, lăm lăm: “Khí bắt yêu ra, bắt yêu quy hàng!”

Đùng!

Đột nhiên, trên không trung, một tiếng nổ lớn vang lên, to tới mức khiến người ta hồn bay phách lạc...

81. Chương 082

Chương 82

Diễn xuất bất ngờ của Linh Nhi (3)

Sấm giữa trời quang, sau tiếng nổ rất lớn ấy, là những tiếng nổ liên tiếp không dứt, âm ì giống như có hàng vạn chiếc xe đang cùng chạy. Mọi người nghe âm thanh ấy thì mặt biến sắc, những kẻ nhát gan đã thét thắt thanh.

Đám đạo nhân ban đầu thì vui mừng hớn hở sau lại hồ nghi, vốn tưởng rằng trời xanh nổi sấm, là dấu hiệu khích lệ họ trừ yêu diệt ma, sau lại thấy trong đám người hỗn loạn, hồ yêu là kẻ phải hết hoảng sợ hãi nhất thì bình chân như vại, không những thế, thậm chí còn hào hứng thích thú ngẩng lên nhìn trời...

“Thiếu niên Vu tộc, đừng tác quái nữa!” Tuyết Vọng đạo nhân tức giận hét lên, một tiếng xuyên mây, truyền đến tai Thu Quan Vân lúc này đang khoan tay dựa tường tư thế nhàn nhã như xem kịch vui, đúng lúc ấy tiếng sấm cũng dứt, cuối cùng Tuyết Vọng đạo nhân đã có thể hiên ngang chất vấn: “Tiếng sấm này là do các hạ sử dụng ‘chương nhân pháp’ để tạo thành phải không? Nếu các hạ cho rằng dùng thủ đoạn ấy có thể giúp hồ yêu chạy thoát, thì đừng vọng tưởng nữa!”

Lúc này, Thu Quan Vân đang ngẩng cổ nhìn trời, vẻ mặt hào hứng lạ thường, nghe Tuyết Vọng đạo nhân hỏi vậy, thì đôi long mày đen nhướng lên, còn chưa nói, nhưng đôi môi mím màu hồng hoa đào đã nở một nụ cười kỳ quái: “Tập mao lão đạo kia, bốn đại gia đang đứng đây xem kịch rất thú vị, người lại dám làm bốn đại gia mất hứng, người thật khiến người khác chán ghét!”

Tuyết Vọng đạo nhân lạnh lùng hừ một tiếng, “Bản đạo sớm đã biết rõ lai lịch của người, nay người dùng sấm che tai, là vì hồ yêu kia không sợ tiếng sấm, màn kịch dở đó, người tưởng đạo nhân Thiên Nhạc sơn bọn ta là phé nhân mắt mù tai điếc chắc?”

“Á á á!” Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên kêu ba tiếng kỳ quái, vẻ mặt kinh ngạc. “Người lại đoán được dự định của bốn thiếu niên sao? Tập mao lão đạo người cũng không phải hạng vừa.”

“Các hạ xin hãy tự trọng!” Nếu không phải Vu tộc có quan hệ với đương kim hoàng thất, thì vị thiếu niên này chắc chắn đã trở thành yêu nghiệt để đám đạo nhân Thiên Nhạc sơn hàng phục rồi, đâu dễ dàng đứng đây mà ngông cuồng? “Việc này không liên quan gì đến địa giới Vu tộc, xin đừng can dự vào chuyện của huyền môn ngoại giới!” “Con mắt nào của người nhìn thấy ta can thiệp? Trời muốn nổi sấm, bốn đại gia muốn mắng người, thì liên quan gì tới người? Lũ tập mao lão đạo các người ưa quản chuyện không đâu giờ còn quản cả bốn đại gia ta, cũng to gan thật đấy, tưởng mình là ông trời chắc? Cẩn thận trên trời có sấm, sẽ đánh chết kẻ bất kính như người! Ngoài ra còn có cả thần linh, sẽ trừng trị một kẻ không biết trời cao đất dày gì như người! Hơn nữa, chuyện huyền môn ngoại giới, bốn đại gia không những muốn quản, mà còn chắc chắn sẽ phải quản, quản chặt, quản bằng được, người định làm gì bốn ác bá?”

Khả năng mắng chửi người thì Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên này nếu khiêm tốn cũng được coi là đệ nhị, và chẳng ai dám tranh giành vị trí đệ nhất với hắn. Hôm nay đám đạo nhân chọc giận mỹ thiếu niên, chỉ thấy những tiếng mắng nhiếc vang lên không ngừng, liên miên không dứt, dài như một dòng sông, từ đôi môi hồng hàm răng trắng đó tuôn trào. Mắng một hồi khiến sắc mặt các đạo nhân biến đổi khôn lường, tức giận tới mức không thể kiềm chế.

“Bất yêu!” Tuyết Vọng đạo nhân mặt đánh lại, cao giọng ra lệnh.

Các vị đạo nhân dùng pháp khí, cùng hướng về phía Linh Nhi.

Thu Hàn Nguyệt đánh mặt lại, đôi mắt đẹp nheo nheo, tay phải giơ cao: “Chuẩn bị!”

Thị vệ của phủ thành chủ lập tức giương cung, dàn trận đội.

Đương nhiên đám đạo nhân của Thiên Nhạc sơn khi đã quyết định trừ yêu nghiệt họ chẳng màng sống chết, rừng cung tên lạnh lẽo cũng không áp đảo được khí thế của họ, nhưng bất giác họ phải chùn bước.

“Thu thành chủ lại cố chấp muốn bảo vệ yêu nghiệt này, vì yêu nghiệt mà không tiếc tính mạng binh sĩ quyết đối đầu với người của Thiên Nhạc sơn ta, với hành vi của ngài, tất sẽ gặp quả báo, làm hại tới gia

tộc!” Tuyệt Vọng đạo nhân hét lớn.

“Không kẻ nào được phép bắt nạt thê tử của bốn thành chủ trước mặt bốn thành chủ!” Một tay ôm chặt Linh Nhi, một tay cầm kiếm, mặt đánh lại lạnh như băng, ánh mắt lạnh tới mức khiến nước sông cũng đông lại. “Nếu các người dám bước lên trước một bước, tất sẽ máu chảy thành sông, thi thể chất chồng!”

“Thu thành chủ thân là chủ của một thành, vì sự ích kỷ của bản thân, lại không trân trọng tính mạng của bách tính, thế sao xứng với danh thành chủ!” Tuyệt Vọng đạo nhân đột nhiên quay người hướng về phía bách tính nói lớn: “Cho dù nói thế nào, thì thành chủ phu nhân của các người cũng là yêu không phải người, điều ấy là sự thật, các người đã nhìn thấy rồi đấy, thành chủ của các người cố chấp bảo vệ, nếu có một ngày, đại họa giáng xuống, nếu trách thì đừng chỉ trách yêu nghiệt hại người, mà còn phải trách thành chủ đại nhân vì sắc quên dân!”

Lòng người khó lấy, nhưng lại dễ dàng bị kích động. Trong đám người đứng xem cho dù không tin thành chủ phu nhân là yêu nghiệt hại người, nhưng do đám đạo nhân hét lần này tới lần khác cảnh báo, cũng không tránh khỏi nảy sinh nghi ngờ vào sự an nguy của mình.

“... Thành chủ phu nhân.” Thường thì, càng là những kẻ nhát gan sợ chết, lúc này lại càng thể hiện sự hèn nhát của mình. Người nói lời vừa rồi là một người như thế, dù trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn thấp thỏm mở lời, “Thành chủ phu nhân dù sao cũng là yêu, kể cả không để đạo nhân giết, nhưng chắc cũng không nên giữ lại trong thành chứ? Thành chủ, xin ngài hãy nghĩ cho con dân, mà đưa thành chủ phu nhân đi được không...”

“... Ừm, đây cũng là một cách hay.” Lập tức có người phụ họa, “Thành chủ phu nhân xinh đẹp như vậy không thể để đạo nhân giết được, nhưng hàng ngày chúng tôi phải sống cùng một hồ ly thành tinh trong thành, thực sự cũng khiến chúng tôi không yên tâm, đưa thành chủ phu nhân rời khỏi thành cũng là một cách hay.”

“Có lý, có lý, vừa đảm bảo an toàn cho thành chủ phu nhân, lại giải tỏa được sự lo lắng của chúng tôi, một cách hay...”

“Cách hay, có ích đấy...”

Lòng người dễ thay đổi, trong đám người đứng quanh đã bắt đầu lên tiếng tán đồng.

Ông lão râu dài đứng trong đám người đó ánh mắt sáng lên, mấy lần định mở miệng nói nhưng kìm lại được: Lúc này, nếu mở lời phản đối, thì chỉ kích thích bản tính tạo phản của con người thôi, không hay.

Thu Quan Vân nghe mà phát bực, nên mới nghĩ ra vài câu cay nghiệt để đối đáp. Bên kia, Thu Hàn Nguyệt chau mày, môi cũng mấp máy định nói, nhưng đã có một tiếng nói khác vang lên trước.

“Linh Nhi sẽ không rời khỏi ca ca!” Cái đầu nhỏ xinh đẹp ngẩng cao, Linh Nhi khí thế bừng bừng, nói: “Linh Nhi là thê tử của ca ca, đã từng bái lạy tổ tông trời đất, muốn sống với ca ca mãi mãi, sẽ không rời khỏi ca ca!”

“Nhưng... thành chủ phu nhân, người không đi, thì chúng tôi không yên tâm, chúng tôi chỉ là đám phàm phu tục tử, cho dù có biết người không hại chúng tôi, nhưng chúng tôi vẫn lo.”

“Đúng thế, thành chủ phu nhân, người sẽ không hại người. Vương lão tam ta có thể vỗ ngực đứng ra đảm bảo cho người, nhưng chúng tôi bé gan sợ sệt quen rồi, một khi chúng tôi đã biết người là... thì, đêm ngủ không yên giấc, cơm ăn không ngon. Thành chủ phu nhân là người tốt, thì hãy coi như thương xót chúng tôi, được không?”

Những lời cầu khẩn vang lên, sắc mặt Thu Hàn Nguyệt tối lại, bước lên trước một bước: Các người...”

“Ca ca đừng nói.” Linh Nhi dùng bàn tay nhỏ của mình ngăn lại, đôi mắt to long lanh vô cùng kiên định. “Để Linh Nhi nói với họ.”

“... Hả?” Tiểu nha đầu hôm nay, rốt cuộc có phải Linh Nhi không? Hay là từ trước tới giờ hắn không hề hiểu gì về tiểu thê tử thuần khiết đáng yêu này của mình?

“Các người muốn Linh Nhi đi, chính là vì sợ Linh Nhi sẽ làm hại các người. Linh Nhi nói sẽ không làm thế, nhưng các người không tin. Linh Nhi sẽ không hại người đâu, các người thấy rồi đấy, đèn sấm sét trên trời còn không đánh Linh Nhi, bởi vì Linh Nhi là một hồ ly tốt.”

“Đúng vậy.” Lời của thành chủ phu nhân vừa dứt, ông lão râu dài cuối cùng cũng tìm được cơ hội xen vào, vỗ tay nói tiếp: “Ai cũng nói yêu có thiên kiếp, sấm trời chính là khắc tinh của yêu ma, vừa rồi tiếng sấm đó khiến người khác phát sợ, chúng ta đều sợ tới mất mật, thành chủ phu nhân lại vẫn bình yên đứng đây. Ngay cả trời còn không đánh thành chủ phu nhân, có thể nói sự lương thiện của thành chủ phu nhân đến trời xanh cũng cảm nhận được...”

“Ông già kia người dám dùng lời lẽ của yêu nghiệt để mê hoặc dân chúng!” Tuyết Vọng đạo nhân hét lớn một tiếng, “Sấm giữa trời quang, vốn là hiện tượng dị thường, tiếng sấm đó đến lại rất đúng lúc, càng không thể suy đoán theo lẽ thường, lai lịch của người thế nào bốn đạo nhân không quản, nhưng nếu người định hợp lực cùng thiếu niên Vu tộc kia để lừa gạt đạo nhân Thiên Nhạc sơn ta, giúp yêu nghiệt thoát thân, thì đây là sai lầm.”

Ông lão nhướng mày: “Lão hủ...”

“Có tiếng sấm là vì Lôi ca ca đang tức giận!” Lại là giọng nói non nớt đó, Linh Nhi tiếp: “Lôi ca ca vừa hay đi ngang qua đây, thấy người định giết Linh Nhi, Lôi ca ca rất giận, nên mới lớn tiếng mắng chửi người!”

Tuyết Vọng đạo nhân cười nhạt: “Yêu nghiệt lại lừa gạt ta.”

“Lôi ca ca đang đứng sau người!” Ngón tay giơ cao, Linh Nhi chỉ về phía sau Tuyết Vọng đạo nhân.

82. Chương 083

Chương 83

Kinh biến (1)

Linh Nhi giơ tay chỉ, mắt nhìn chăm chú, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết đó cùng vẻ mặt chăm chú, dễ dàng khiến người khác phải tin, ngay cả Tuyết Vọng đạo nhân, cũng bất giác quay đầu lại nhìn...

“Yêu nghiệt nói linh tinh!” Sau lưng hắn, ngoài các huynh đệ đồng môn ra thì chẳng có ai khác, Tuyết Vọng đạo nhân lúc này mới nhận ra sự ngu ngốc của mình. “Yêu nghiệt người dùng những lời này để mê hoặc dân chúng, khiến lòng người rối bời, vờ như thuần khiết, thực sự thì rất quỷ quyệt, cuối cùng cũng vẫn bộc lộ thiên tính, xem bốn đạo gia sẽ xử lý người thế nào?”

Hắn bước nhanh lên trước, các thị vệ giơ cung dọi lệnh. Tình thế tiến thoái lưỡng nan này thật khó giải quyết. Đám đạo nhân Thiên Nhạc sơn này luôn quen hô phong hoán vũ trong những lần bắt yêu nghiệt, đến bất kỳ đâu cũng nhận được sự kính phục yêu mến, nay liên tiếp bị ngăn cản, thực sự không giỏi trong việc giải quyết những va chạm kiểu này. Hơn nữa đối phương như sẵn sàng xả thân vì chính nghĩa, khiến cục diện càng khó chuyển. Thế là, hai bên đều không ai chịu nhường ai, một cuộc ác chiến sắp sửa nổ ra.

“Lôi ca ca, người xấu này không tin Lôi ca ca đang nổi giận. Lôi ca ca hãy nói với hắn một tiếng đi.” Linh Nhi dịu dàng gọi.

...Đùng!

Lời nàng vừa dứt, bình địa vang lên tiếng nổ lớn, đúng chỗ Tuyết Vọng đạo nhân đứng.

Tuyết Vọng đạo nhân là người nhanh nhẹn, bịt tai nhảy tránh, nhưng không hổ là cao nhân huyền môn, mặc dù kinh hãi song vẫn giữ được phong thái của đạo giả, cơn giận mỗi lúc mỗi tăng: “Thiếu niên Vu tộc, vở kịch này người còn định diễn tới bao giờ?”

Thu Quan Vân lại một lần nữa bị điểm danh, vô tội đưa tay lên sờ mũi, hấn nhún nhún vai khinh thường: “Tùy người thôi, tạp mao lão đạo, đừng có đổ oan cho bốn thiếu gia nữa, bốn đại thiếu gia đại lượng, bốn ác bá không giận người.” Bởi vì, sẽ có “người” thay bốn thiếu gia trút giận.

“Là Lôi ca ca đang nổi giận, nhưng người lại cứ hét lên với ca ca đẹp trai, người đúng là người xấu, đại xấu xa!” Linh Nhi ghét nhất là nhìn người mình yêu quý bị bắt nạt, nên bắt đầu tố cáo. Song, không đợi đạo nhân phản bác, nàng tiếp tục hỷ hử nói: “Lôi ca ca, Linh Nhi lâu rồi không gặp ca ca, ca ca có khỏe không? ... Linh Nhi cũng rất khỏe mà, Linh Nhi... Linh Nhi lấy chồng rồi, lấy ca ca... ừm, Linh Nhi sống rất vui vẻ, Linh Nhi rất vui vẻ!... Ca ca đối với Linh Nhi rất tốt... hi...”

Nàng đứng đó, cái miệng nhỏ cười cười, cái đầu xinh gật gật, yêu kiều mềm mại, thì thà thì thầm, giống như đang tự nói với mình, nhưng những người xung quanh nàng, ngoài Thu Quan Vân ra, thì họ chỉ nhìn thấy nàng đang tự cười tự nói.

“Thành chủ phu nhân không phải sợ quá mà bị tẩu hỏa nhập ma rồi chứ? Sao...” Trong đám người đứng xem, có người hạ giọng thì thào suy đoán, rồi lập tức những người khác cũng xì xào theo.

“Có lẽ thế, không chừng bị đám đạo nhân kia dọa cho phát ngốc rồi, haizz, đáng thương...”

“Thành chủ phu nhân đáng thương, một người như hoa như ngọc vậy mà... cũng không đúng, một con... phải nói thế nào mới đúng đây? Haizz, loạn rồi!”

Thu Hàn Nguyệt là người gần gũi nhất với Linh Nhi, mặc dù không tránh khỏi kinh ngạc. nhưng hấn vẫn liếc nhìn Thu Quan Vân một cái, Thu Quan Vân thần thái vẫn như thường, nên hấn nghĩ chắc chắn bên trong có uẩn khúc, đành để mặc thê tử cười nói một mình.

“... Lôi ca ca ghét nhất là người xấu phải không? Vậy Lôi ca ca đừng để kẻ xấu này bắt nạt ca ca đẹp trai và ca ca, cả bảo bảo của Linh Nhi nữa được không? Linh Nhi còn chưa có bảo bảo, nhưng mẹ nói với Linh Nhi rằng, Linh Nhi được gả cho ca ca rồi, nhất định sẽ có bảo bảo, muốn Linh Nhi phải trưởng thành để sau này còn chăm sóc bảo bảo... Linh Nhi không xấu hổ đâu... xấu hổ là gì thế, Lôi ca ca? Lôi ca ca cười gì thế?”

Gió thổi qua kẽ lá, không khí nặng nề lưu thông, những người có mặt tại hiện trường dường như không hên mà cùng nghe thấy tiếng cười vang vọng bên tai. Bất giác, ánh mắt họ nhìn thành chủ phu nhân, ánh lên vài phần kính sợ.

“Yêu nghiệt đừng hòng ở đây tác quái, chẳng nghe thấy gì hết!” Đạo nhân của Thiên Nhạc sơn mặc dù cũng cảm nhận được sự kỳ lạ, nhưng bên cạnh lại có vị thiếu niên Vu tộc này, thì có gì mà lạ? “Hôm nay bọn ta tạm thời bắt yêu nghiệt về núi, nếu kẻ nào ngăn cản tất phải chết! Còn Thu thành chủ ngài phải chịu trách nhiệm này, phải gánh lấy tiếng ác này!”

Chần chừ quá lâu rồi, lần này không còn do dự gì nữa, các đạo nhân một nửa cầm kiếm xông về phía đội thị vệ, nửa còn lại nhảy tới chỗ Linh Nhi.

Đôi lông mày của Thu Hàn Nguyệt dựng ngược, sát khí đằng đằng chia kiếm về phía đối phương, nhưng ngay lập tức lại thấy thân thể của đám đạo nhân rụng như lá trong gió, quay tròn tròn rồi rơi lả tả xuống đất.

“... Đừng có nhìn bốn thiếu gia! Còn đổ oan cho bốn thiếu gia, ta sẽ mang mười vạn đại quân của Vu giới tới đánh cho Thiên Nhạc sơn các người tới ngọn cỏ cũng không sống nổi đâu!” Đầu tiên hấn lên tiếng áp đảo người, bắt gặp ánh mắt tức giận của đám đạo nhân kia, Thu Quan Vân phỉ nhổ, “Thật uổng cho cái danh người trong huyền môn của các người, lẽ nào còn không nhận ra sức mạnh đánh các người không phải là từ Vu giới ư?”

Thuật lực của các giới do nơi mượn lực không giống nhau, nên cách đánh cũng khác nhau. Được Vu giới đệ nhất thiếu niên nhắc nhở, Tuyệt Vọng đạo nhân cùng đám huynh đệ quay sang nhìn nhau, trong ánh mắt họ bỗng bừng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

“Các người đúng là tầm nhìn hạn hẹp, ai bảo dị loài tu luyện chỉ có thể thành yêu? Thành tiên không được sao? Bốn thiếu niên từng nghe, thành Phi Hồ này được đặt tên là ‘Phi Hồ’, là vì năm xưa từng có một

Phi Hồ tiên cử đã tọa hóa phi thăng, đứng vào hàng ngũ tiên tử, lẽ nào các người đến vị thần tiên này cũng định bắt?” Thu Quan Vân nói.

Phi Hồ tiên tử? Bách tính đứng xem kinh ngạc kêu lên. “Đúng là có chuyện đó?”

Ông lão đứng ngay phía trước khẽ ho một tiếng, rồi vuốt râu nói: “Truyền thuyết về Phi Hồ tiên tử, lão hủ từng nghe tổ tông kể lại, nghe nói vị Phi Hồ tiên tử này do hồ thân biến thành, nhiều năm ẩn cư trong dân gian, gieo nhiều thiện duyên, tu được công đức dày, cuối cùng có ngày công đức viên mãn, đã phi thăng ở đất này. Những người có may mắn tận mắt chứng kiến rất nhiều. Sau này, mọi người phát hiện ở nơi tiên nhân ngồi để phi thăng kia có một bộ lông hồ ly màu trắng, bèn dựng miếu thờ, và đặt tên thành là thành Phi Hồ. Vì đã lâu rồi, không còn nhớ nơi đặt miếu ở đâu. Thành Phi Hồ ngày một phồn hoa, có lẽ là vì được Phi Hồ tiên tử phù hộ. Trong giấc mơ đó của chúng ta, nói là Phi Hồ tiên tử đã xuống thành Phi Hồ, lẽ nào Phi Hồ tiên tử lại chuyển thể đầu thai ở chỗ chúng ta? Phi Hồ tiên tử đã phi thăng hóa tiên ở đất Phi Hồ, nên phải nói rất có duyên với nơi này, chuyển thể đầu thai tại đây cũng không phải chuyện không thể.”

“Đáng tiếc, chúng ta người trần mắt thịt, không nhận ra được thân thể của Phi Hồ tiên tử, nếu không đã đắc phúc đắc thọ, phúc thọ song toàn... Theo sự hiểu biết nông cạn của lão hủ,” Giọng ông lão khiến những tiếng ồn ào kia im bặt, “Phi Hồ tiên tử là do hồ ly biến thành người rồi thành tiên, nên có lẽ vẫn còn có duyên với hồ ly...”

“... Hồ?” Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về “hồ ly” duy nhất có mặt ở đây. “Lẽ nào... lẽ nào... lẽ nào thành chủ phu nhân là... là...”

“Ngu ngốc, lũ ngu ngốc!” Tuyệt Vọng đạo nhân hét lớn, “Chúng ta còn lâu mới bị mê hoặc bởi những lời lẽ điên rồ của lão, lẽ nào các người không nhận ra ông lão này có cách ăn nói giống hệt Vu tộc thiếu niên sao? Chúng ta còn bị họ lừa gạt tới bao giờ?”

“Vậy đạo gia, nếu thành chủ phu nhân không phải là Phi Hồ tiên tử, theo ý ngài, Phi Hồ tiên tử đang ở đâu?”

“Đúng đấy, xin đạo gia chỉ giúp, để chúng tôi đi tìm Phi Hồ tiên tử, tăng thêm phúc thọ cho gia đình...”

“Đạo gia chỉ giúp...”

Ánh mắt khẩn thiết, giọng điệu khẩn thiết, nhưng sự khẩn thiết này không phải là để cầu xin các đạo nhân trừ yêu diệt nghiệt, khiến các đạo nhân của Thiên Nhạc sơn vừa giận vừa thấy thật bất hạnh, than thở không thôi, đau lòng lắc đầu: “Đừng để bọn chúng mê hoặc, không biết tỉnh ngộ, sẽ rất bị ai đẩy. Một truyền thuyết không thực, lại được thêu dệt bởi người có dụng tâm, các người lẽ nào vẫn chấp mê không tỉnh? Việc ‘Tọa hóa phi tiên’ là hành vi của người tu đạo, một con hồ ly, là súc sinh mà thôi, sao có thể tu được hành vi ấy...”

“Ai nói hồ ly không thể tu được hành vi ấy, đạo gia?” Một giọng nói dịu dàng mềm mại như nước vang lên.

83. Chương 084

Chương 84

Kinh biến (2)

Người đó xuất hiện như thế nào, xuất hiện ra sao, chẳng ai biết, kể cả Thu Quan Vân. Nhưng người đó đứng đó, không ai cảm thấy đột ngột, không ai cảm thấy kinh ngạc, dường như người ấy vốn xuất hiện ở đó, vốn đứng ở đó rồi. Nhưng người ấy căn bản không có ở đó.

Mái tóc tung bay, y phục tha thướt, khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt hiền từ, tiếng cười ấm áp, toàn thân thoát ra vẻ thân thiện dễ chịu... Người đó, khi nhìn, vừa cho người ta cảm giác có thể quên đi tất cả, lại vừa muốn trao cho người đó toàn bộ sự tin tưởng.

Mái tóc tung bay, y phục tha thướt, khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt hiền từ, tiếng cười ấm áp, toàn thân thoát ra vẻ thân thiện dễ chịu... Người đó, khi nhìn, vừa cho người ta cảm giác có thể quên đi tất cả, lại vừa muốn trao cho người đó toàn bộ sự tin tưởng của chính mình.

“Ai nói hồ ly không thể thành tiên, đạo gia?” Người đó nói, “Vạn vật đều có linh tính, chỉ cần một trái tim hướng thiện, thì đều có thể tu thành chính quả. Hồ ly mặc dù là súc sinh, nhưng vốn được ông trời sủng ái, trao cho loài hồ ly vài phần linh tính, khiến hồ ly trở thành loài dễ tu được đạo thuật nhất. Nếu đạo gia là một cao nhân, thì phải hiểu đạo lý này mới đúng chứ.”

“... Người là ai?” Khí thế của đối phương mặc dù hòa nhã vô hại, nhưng Tuyệt Vọng đạo nhân có thể cảm nhận được thứ sức mạnh vô cùng to lớn từ người đó, đầu tiên hấn dùng mắt ra hiệu cho đám đồng môn của mình để bọn họ cảnh giác, rồi mới cất tiếng hỏi.

“Ta ư?” Vẫn là giọng điệu thông thả ung dung như gió, “Đạo gia hỏi vậy, khiến ta thật sự phải suy nghĩ rồi đây. Ta là ai nhỉ? Đã lâu quá rồi, ta cũng quên mất.”

“... Ta biết người là ai!” Linh Nhi đẩy cánh tay của ca ca ra, rồi vội vàng lao về phía trước, hai tay túm chặt hai vạt áo của người vừa tới, “Ta biết người là ai đấy.”

“Ồ?” Người đó hai mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang đứng trước mặt mình, “Vậy, hãy cho ta biết, ta là ai đi?”

“Người là... người là... người là...” Rõ ràng lời đã tới miệng, rõ ràng vừa rồi nàng đã biết đáp án, nhưng sao đột nhiên đầu óc lại rối rắm, khiến nàng không nghĩ ra được.

Người đó ánh mắt dịu dàng, lúc này lại cất giọng ấm áp tới mức có thể phá tan các lớp băng ngàn tuổi, hỏi Linh Nhi: “Ta là ai? Con không cho ta biết, thì ta sẽ không nhớ ra được. Một người ngay cả bản thân mình là ai cũng không nhớ, thật đáng thương biết bao.”

“Đúng vậy, người là ai... Linh Nhi không muốn thấy người đáng thương như vậy... Linh Nhi phải nhớ ra...” Linh Nhi dùng hai bàn tay nhỏ của mình giữ chặt trán, trán nàng cau chặt lại, mặt mày nhăn nhó trông rất khổ sở: Đáp án đó, rõ ràng là đã xuất hiện trong đầu Linh Nhi rồi mà, tại sao giờ lại không thấy nữa? Người đứng trước mặt nàng này, Linh Nhi nhất định phải nhớ ra, nhất định, nhất định...

“Linh Nhi...” Thu Hàn Nguyệt lo lắng không hiểu, định bước lên trước, nhưng lại bị Thu Quan Văn ngăn lại.

Thu Quan Văn mím môi nói khẽ: “Đây là chuyện riêng của tiểu tẩu nữ, huynh cứ để cho tẩu ấy tự giải quyết.”

“... Chuyện gì?” Hấn hỏi.

“Cái này... người kia tu vi quá cao thâm, ta không tiện nói, ta chỉ có thể khẳng định rằng người đó hoàn toàn không có ý định làm hại tiểu tẩu nữ. Còn có ý định gì với Hàn Nguyệt ca ca hay không thì...” Mĩ thiếu niên ngập ngừng định nói lại thôi.

Thu Hàn Nguyệt chau mày: “Có ý gì?”

“Không thể nói trước, cũng không tiện nói nhiều, Hàn Nguyệt ca ca tùy cơ ứng biến vậy.” Thật chẳng mấy khi một ma đầu vô thiên vô pháp như thế cũng có lúc bần khoản trần trở.

Thu Hàn Nguyệt mày càng cau chặt hơn, ánh mắt lóe sáng, trầm mặc im lặng.

Lúc ấy.

Linh Nhi vẫn đang khổ sở suy nghĩ.

“Sao, vẫn chưa nghĩ ra à?” Người kia dịu dàng hỏi.

“Linh Nhi sẽ nhớ ra... Linh Nhi phải nhớ ra... Linh Nhi... Linh Nhi...” Linh Nhi suy nghĩ rất vất vả, nhìn ánh mắt yêu thương bao dung của người đứng trước mặt mình, đột nhiên bỗng cảm thấy buồn bã, bèn òa lên khóc nức nở...

“Linh Nhi ngốc nghếch... Linh Nhi không nhớ ra... Linh Nhi rất muốn nhớ ra người... hu hu...”

Người kia giơ tay ra ôm tiểu mỹ nhân đang giàn giụa nước mắt vào lòng, lắc đầu cười rồi thở dài: “Không nhớ ra cũng có gì ghê gớm đâu? Có nhớ trước khi chúng ta chia tay, ta đã từng nói gì với con không? Vì muốn bảo vệ con, ta có thể chịu đựng được mọi sự đau khổ trong tam giới, giờ chỉ là không nhớ ra ta thôi, có gì quan trọng chứ?”

“Ừm...” Linh Nhi bỗng dừng nín khóc, thút thít, đôi mi dài vẫn còn đọng nước mắt, ngây ngô nhìn khuôn mặt dịu dàng của người kia.

“Người rất thương Linh Nhi phải không?”

“Con tập trung toàn bộ tình yêu và sự dịu dàng của ta, ngoài con ra, sẽ không có người thứ hai khiến ta phải đau khổ như thế.”

“Hi ~ ~ ~” Vẫn mơ hồ chưa hiểu, đôi môi xinh xinh như hai cánh hoa đào của Linh Nhi nở nụ cười, những giọt nước mắt đang đọng trên mi lăn xuống, khoe môi, thật giống cánh đào ngậm hạt mưa, đẹp vô cùng.

“Bản chất thuần khiết ngây thơ của con vẫn chưa thay đổi, nhưng rốt cuộc vẫn có điều gì đó đã khác đi rồi.” Người đó dùng ngón tay thon dài chạm vào má nàng, từng chút từng chút, giống như vuốt ve một hòn ngọc. “Tiểu nha đầu thương yêu của lòng ta, ở đây vui vẻ quá nên không muốn về nữa sao?”

Linh Nhi dựa vào vòng tay ấm áp của người đó, dễ chịu tới mức khép mắt lại, bàn tay nhỏ vẫn túm chặt hai vạt áo của người ta, đáp: “Người thương Linh Nhi, Linh Nhi biết chứ, Linh Nhi cũng muốn thương người, Linh Nhi rất thương người, mẹ... mẹ... mẹ...?!”

Vào lúc Linh Nhi thốt ra từ “mẹ” đó, dung mạo của người đó đã bắt đầu biến đổi, một ẩn sĩ sắc mặt trung dung, nam nữ khó phân biệt, biến thành một giai nhân tuyệt mỹ váy áo phấp phới, thứ duy nhất không biến đổi, là sự dịu dàng của người đó, nụ cười đầm ấm áp trên môi.

“... Mẹ?” Thu Quan Vân kinh ngạc.

“Không phải là thẩm thẩm.” Thu Hàn Nguyệt nói. “Dung mạo có vài phần giống, nhưng khí chất thì rất khác. Vị này, cứ như một tiên tử đến từ thế giới khác, còn thẩm thẩm lại là đỉnh núi tuyết khiến người ta chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào.”

Trước sự kinh ngạc của mọi người, đôi mắt đẹp tuyệt và vô cùng dịu dàng của tuyệt thế giai nhân nhìn về phía đám đạo nhân Thiên Nhạc sơn.

“Các vị là cao sĩ huyền môn, lẽ nào không nhận ra lai lịch ta sao?”

Mấy vị đạo sĩ đồng loạt giật lùi về phía sau mấy bước, không hẹn mà cùng cúi gằm đầu xuống, vừa như kính sợ mà cũng vừa như kính nể. Người đó, thân tỏa thiên quang, đầu chạm vân ảnh, rõ ràng là người từ thiên giới tới.

“Ta từng trải qua phạm kiếp ở thành Phi Hồ này, kiếp đó của ta chỉ là một con hồ ly. Ta đã khổ sở tu hành, thoát khỏi xác hồ ly, trở về thiên giới, chính là vì muốn đoàn tụ với đứa con gái mà ta thương yêu nhất. Nếu không, ta sẵn sàng làm một con hồ ly nhỏ xinh tự do vô tư không ràng buộc. Tư chất của các vị không yếu, hơn nữa tu đạo cũng nhiều năm nay, sao vẫn tuân theo quy định một cách cố chấp như thế, không thể phân biệt được thiện ác, mà chỉ quy người ta vào hai giới người và yêu thôi sao?”

Mấy vị đạo nhân kia im lặng cúi đầu nghe giáo huấn.

“Con gái ta hạ phạm kinh kiếp, ta để nó ở thành Phi Hồ, chính là vì nơi đây là địa linh nhân kiệt, có thể giúp con gái ta sống vui vẻ không âu lo, và người ở đây, đúng là đã không khiến ta phải thất vọng.” Đôi mắt người đó, nhân từ lướt qua mặt của từng người ở đây, vô cùng tán thưởng.

“... Phi Hồ tiên tử?” Ai đó trong đám người đứng xem bỗng bật miệng nói. Câu đó, khiến đám người đang chìm đắm trong sự kinh ngạc kia bị đánh thức, đột nhiên, những tiếng xì xào nổi lên.

“Phi Hồ tiên tử! Là Phi Hồ tiên tử giáng lâm! Phi Hồ tiên tử giáng lâm rồi! Phi Hồ tiên tử hiện thân rồi!”

84. Chương 085

Chương 85

Kinh biến (3)

Đám người đó thành khẩn quỳ dưới đất, tuyệt mỹ giai nhân kia từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt không hề có chút xót xa nào, nếu có, chỉ là sự nhân từ vô tận.

“Các người không cần quỳ lạy ta, ta phải tạ các người vì đã không ‘ai nói sao nghe vậy’, không truy đuổi tuyệt sát con gái ta.” Bà nhân từ nói, ánh mắt lại hướng về con gái yêu trong lòng, “Ta không phải người lúc nào cũng nhân từ lương thiện, nếu con gái ta gặp bất trắc ở đất này thì hôm nay ta cũng không ôn hòa tới vậy.”

Khuôn mặt xinh đẹp thoát tục, lại nói những lời này với vẻ mặt từ bi ung dung vô cùng.

“Phi Hồ tiên tử, xin hãy ban phúc cho tiểu nhân, nhà tiểu nhân ba mẫu ruộng mông, nhà nát ba gian, mong có thêm ruộng thêm nhà, lấy vợ sinh con!”

“Phi Hồ tiên tử, xin hãy ban thọ cho lão mẫu thân của ngu dân, lão mẫu ngu dân vất vả khổ sở nuôi ngu dân thành người, nay thân thể yếu ớt, cầu xin tiên tử hãy ban thêm sức khỏe và dương thọ của người...”

Trong lòng phàm nhân, luôn có rất nhiều ham muốn và tham vọng, bình thường, họ gửi gắm những khao khát đó vào thần linh miếu trong chùa, thành khẩn có thừa, nay thần tiên hiển linh trước mắt, sao họ có thể bỏ qua cơ hội tốt thế này?

“Các người không phải quỳ nữa, thành Phi Hồ là vùng đất lành đất lộc, các người sinh sống ở đây, đã được coi là đại phúc rồi, hà tất phải cầu xin thêm điều gì nữa? Nếu có mong muốn khác, không ngại khổ sở vất vả, lao động siêng năng, tất sẽ được nhiều phúc hơn, không cần phải cầu xin ta.”

Những lời rất điềm tĩnh ấy, khiến âm thanh lao xao cầu xin khẩn vái của đám phàm nhân ngưng bật, tất cả mọi người đều vô thức im lặng, đứng dậy, cúi đầu lắng nghe lời giáo huấn.

“Ta tới đây, chỉ là vì con gái của ta thôi, sự bình an của nó đủ để khiến mảnh đất này ngày càng hưng thịnh phát triển, còn phúc khí của các người, sẽ được ban phát cho đời sau này.”

“... Vâng.” Mọi người cung kính đồng thanh.

Ánh mắt dịu dàng đó thu lại, rồi lại nhìn tiểu nha đầu trong lòng, thỏa mãn nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu ạ?”

“Về nhà.”

“Về nhà?”

“Về nhà của chúng ta.”

“Vâng!” Linh Nhi vui vẻ đồng ý, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, lúc này đôi mắt long lanh chỉ hướng về “người mẹ” cách biệt đã lâu, nhớ nhung đã lâu, nhất thời, chẳng còn nhớ tới bất kỳ điều gì khác.

Thu Hàn Nguyệt hít một hơi thật sâu, thẳm mắng nàng trong lòng. “Tiểu nha đầu vô lương tâm.” Chính lại y phục, phủ tay áo xuống, bước nhanh về phía trước.

“Linh Nhi “

“... Ca ca?” Nhìn thấy hấn, nàng mới bắt đầu nhớ ra ở đây nàng còn một người mà mình vô cùng thương yêu, nàng bỗng thấy ngượng ngùng, bối rối.

“Hôm nay Kính Phi đã nướng đùi gà lá sen cho nàng, muốn ăn không?” Hấn hỏi.

“Ca ca...” Nàng mở to đôi mắt long lanh, cái miệng nhỏ cong lên, “Linh Nhi...”

“Đi thôi.” Sự ngây thơ thuần khiết của tiểu nha đầu chính là vậy, vì cảm thấy hối lỗi, mà sẽ tự trách cứ bản thân nhiều hơn. Hắn chìa tay ra cho nàng, “Ca ca sẽ không trách Linh Nhi, nào, nàng đói đã lâu rồi, cũng phải ăn chút, đi ăn đùi gà thôi, được không?”

“Ừm...” Bàn tay này là thứ mà Linh Nhi không nỡ rời xa nhất. Thế là, đôi giày màu hoa đào thêu cánh bướm hồng bèn bước về phía hắn, một bàn tay nhỏ chìa về phía bàn tay mà nàng luôn khao khát nhớ nhung.

Vội vội vàng vàng, Thu Hàn Nguyệt túm chặt lấy tay nàng.

“Bảo bảo.” Trên bàn tay kia của Linh Nhi bỗng dưng bị ai đó giữ chặt, bên tai vang lên giọng nói ấm áp thân quen, “Theo mẹ về nhà, được không?”

Linh Nhi quay đầu lại, “Đưa ca ca về theo, có được không?”

“Không được đâu, bảo bảo.” Khuôn mặt xinh đẹp nhân từ đó khẽ đáp, “Con theo mẹ đi, thì phải bỏ lại người này, con phải nghĩ cho kĩ, con cần mẹ hay là cần hắn? Trong hai người, con chỉ có thể chọn một.”

Chỉ có thể chọn một... Linh Nhi nhìn ca ca, rồi lại nhìn mẹ, rồi lại nhìn ca ca, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mẹ, lại... Cái đầu nhỏ của nàng bắt đầu thấy mệt, thì trái tim cũng cắn rứt đau buồn, cho dù theo ai thì cũng vẫn rất đau đớn. Không thể, Linh Nhi chỉ có một mà...

Nước mắt bắt đầu lăn dài xuống hai má, lần này, không phải òa khóc nức nở, mà chỉ là nước mắt âm thầm rơi, không lâu sau, các vết nước mắt đọng chằng chịt trên mặt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trông rất bi thương. Hai má đỏ hồng, chính vì bối rối không biết theo ai... thật sự bối rối, thật sự không nỡ, thật sự không biết phải quyết định thế nào.

“Linh Nhi ...” Chưa từng thấy cảnh tiểu thê tử ngây thơ vui vẻ của mình phải chịu cảnh giày vò như thế này, trái tim Thu Hàn Nguyệt thất lại, lực trên bàn tay lỏng dần. “Đừng khóc nữa, nàng khó lựa chọn như thế, ca ca...”

Có thể từ bỏ nàng ư? Sao có thể? Tiểu nha đầu hắn nguyện lên trời xuống địa ngục, trèo núi đao xuống biển lửa cũng không nỡ từ bỏ, sao có thể để nàng rời đi ngay trước mắt mình? Nhưng, cứ để nàng phải khó xử thế này, thì hắn cũng đau lòng không nỡ.

“Ca ca!” Linh Nhi giữ chặt bàn tay đang buông dần tay mình ra của Thu Hàn Nguyệt, nhưng cũng nắm rất chặt bàn tay ấm áp dịu dàng kia: Linh Nhi cần cả hai người, Linh Nhi cần cả hai người!

“Bảo bảo nghĩ xong chưa, cần mẹ, hay là cần hắn? Lẽ nào, con không muốn về nhà của chúng ta ư? Con từng nói, cho dù thế nào, con cũng sẽ vượt qua được khó khăn để về nhà với mẹ. Những lời bảo bảo từng nói, con sẽ không quên đâu, phải không?”

“Linh Nhi ... Linh Nhi ...”

“Người đó tìm đủ mọi cách để chia rẽ chúng ta, nay, bảo bảo và mẹ khó khăn lắm mới được đoàn tụ, bảo bảo không muốn ở bên mẹ nữa sao?”

“Linh Nhi... Linh Nhi muốn, nhưng... Linh Nhi...”

“Bảo bảo...”

“Người còn định ép nàng tới mức nào nữa!?” Đôi mắt hoang mang, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi khẽ run, nước mắt giàn giụa... tiểu thê tử vui vẻ của hắn sao lại thành bộ dạng như thế này? Thu Hàn Nguyệt không kiềm chế được cơn giận trong lòng, buột miệng quát: “Người không thấy Linh Nhi đã sắp không chịu nổi rồi hay sao?”

Sự vô lễ đột ngột của hắn, không khiến khuôn mặt xinh đẹp kia có nét nào không vui, mà ngược lại, đôi mắt dịu dàng còn dừng lại trên người hắn.

“Nó có nhà của mình, người cũng có chốn của người, duyên và phận của hai người đến nay đã hết, cũng nên dừng lại rồi.”

Thu Hàn Nguyệt lắc đầu, cố gắng nén lửa giận trong lòng xuống, bình tĩnh đáp: “Ta và Linh Nhi sẽ là phu thê cả đời này kiếp này, sao có thể chỉ đến đây là hết?”

Khuôn mặt xinh đẹp với đôi mắt hiền từ đó đáp: “Đúng là đời này kiếp này, nhưng kiếp này của Linh Nhi, chỉ đến hôm nay thôi.”

“... Không!” Thu Hàn Nguyệt bỗng dưng hét, “Nếu người yêu thương Linh Nhi, thì phải biết Linh Nhi và văn bối yêu thương nhau sâu sắc, người cứ thế này mang nàng đi, đã từng nghĩ đến sự đau khổ của nàng chưa? Người không thể dựa vào mối liên hệ giữa hai người trước kia, mà bỏ qua tình cảm kiếp này của Linh Nhi. Ở kiếp này, nàng không chỉ có ta, mà còn có cả người nhà, còn có huynh muội thương yêu nàng, cũng có một người mẹ thương yêu nàng như người thương yêu nàng...”

85. Chương 086

Chương 86

Phi Hồ Tiên Tử (1)

Huynh muội thương yêu, mẫu thân thương yêu...

Linh Nhi nghe tới đây, nước mắt chảy ra còn nhiều hơn, “Mẹ, đại ca ca, nhị tỷ, tam tỷ, tứ tỷ, ngũ tỷ...” Mỗi lần gọi, thì sự ràng buộc của nàng với kiếp này lại nhiều thêm, đôi bàn chân nhỏ của nàng không nhích được chút nào nữa.

“Sao thế, bảo bảo?” Bàn tay dịu dàng giơ ra, lau nước mắt cho nàng, rồi khẽ thở dài: “Bảo bảo không muốn ở cùng mẹ phải không?”

“Không phải không phải, mẹ, Linh Nhi muốn sống cùng mẹ, không muốn rời xa mẹ, nhưng Linh Nhi cũng muốn sống cùng ca ca, đại ca ca, cùng người mẹ kia nữa, còn cả nhị tỷ tam tỷ tứ tỷ ngũ tỷ nữa...” Linh Nhi muốn sống cùng tất cả những người mà Linh Nhi yêu, Linh Nhi không muốn từ bỏ ai hết, Linh Nhi thật tham lam, Linh Nhi thật xấu, hu hu...”

Thu Hàn Nguyệt nhìn mà đau lòng, lại cúi đầu thi lễ trước khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, “Xin đừng làm khó Linh Nhi nữa, được không? Nếu người cố chấp mang Linh Nhi đi, thì chẳng khác nào dùng dao chém nát trái tim Linh Nhi, nếu người yêu thương Linh Nhi, chắc chắn sẽ không nỡ làm như thế. Văn bối khẩn cầu tiền bối tạm thời rời giá về phủ, chúng ta cùng tính kế lâu dài.”

Đối phương nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ đau đớn thê thảm của con gái, rất lâu, rồi gật đầu, coi như đồng ý.

Ngày hôm nay, người dân thành Phi Hồ đã thực sự được chứng kiến một việc mà từ trước tới nay chưa từng trải qua: các đạo nhân của Thiên Nhạc sơn tới tận cửa phủ để bắt yêu, thành chủ phu nhân lại biến từ người thành yêu, sau đó là những trận cãi vã đôi đầu, cuối cùng, Phi Hồ tiên tử giáng lâm, nhận thành chủ phu nhân là con gái...

Chỉ một chuyện trong số những chuyện này thôi, cũng đủ để bách tính thành Phi Hồ chấn động rồi, huống hồ là liên tiếp xảy ra? Từ sau ngày hôm ấy, khắp đầu đường góc phố, trong mọi ngõ ngách của thành Phi Hồ, những lúc trà dư tửu hậu, đề tài nói chuyện của họ chỉ xoay quanh những việc họ đã chứng kiến, mà mỗi đám người ấy, mỗi lần kể tới cảnh Phi Hồ tiên tử ôm thành chủ phu nhân vào lòng đều mơ màng tưởng tượng ra cảnh đẹp ngày hôm đó, đặc biệt không thể kiềm chế nổi bản thân, mà miêu tả hết sức tận tình,

Ngày hôm đấy, trở thành một ngày mà người dân thành Phi Hồ đời đời lưu truyền, rất nhiều năm sau, trong lòng người dân thành Phi Hồ, nó đã trở thành một truyền thuyết khiến họ kiêu hãnh, tự hào...

Trời bắt đầu tối, trong hậu hoa viên của phủ thành chủ, đèn đuốc sáng trưng, màn trướng tung bay, xung quanh hoa cỏ nở rộ, trong làn khói mịt mờ của suối nước nóng, trông mơ màng như cảnh tiên.

Trong đình, Phi Hồ tiên tử ngồi trên ghế, cầm tay Linh Nhi mặt mày ngập ý cười, khéo miệng nhếch lên dịu dàng, nói: “Bảo bảo còn nhớ nhà của chúng ta không, trong nhà chúng ta, còn có một khu vườn còn lớn hơn khu vườn này rất nhiều, trong đó trăm hoa đua nở, hàng ngày vô số hoa tiên tỷ tỷ cùng chơi đùa với con.”

“Linh Nhi...” Rõ ràng ký ức đó đã không còn tồn tại, nhưng chắc chắn nàng đã trải qua những chuyện ấy, giống như người ở trước mắt nàng đây, rõ ràng nàng không quen, nhưng nàng lại cảm nhận được sự thân thiết quen thuộc yêu thương từ đáy trái tim mình.

“Không nhớ ra cũng không sao.” Phi Hồ tiên tử chạm vào chiếc môi nhỏ xinh của nàng. “Bảo bảo không nhớ, lát nữa mẹ sẽ tả lại cho bảo bảo nghe.”

“Nhưng, nếu Linh Nhi nghe mẹ miêu tả rồi, vẫn không nhớ ra, thì phải làm thế nào?”

gì ghê gớm đâu? Không nhớ quá khứ, thì mẹ cùng bảo bảo tạo ra những ký ức mới.”

“Ký ức mới? Cái cũ không cần nữa sao?”

“Cái cũ sao lại không cần? Cho dù bảo bảo có thể nhớ ra hay không, thì những năm tháng mà chúng ta cùng trải qua đó, đều mãi mãi tồn tại trong quá khứ, không ai có thể xóa nó đi được.” Ngón tay lại dịu dàng vuốt ve khuôn mày liễu của tiểu nha đầu. “Khuôn mặt này của bảo bảo, mặc dù không giống với ngày xưa lắm, nhưng mẹ vẫn rất thích.”

Linh Nhi cười: “Linh Nhi cũng yêu mẹ!”

“Vây, Linh Nhi có đồng ý về với mẹ không?”

“Mẹ...” Đột nhiên, khuôn mặt Linh Nhi trở nên khổ sở, đôi mắt ngân ngấn nước, ngập ngừng định nói lại thôi.

“Tiền bối.” Thu Hàn Nguyệt vẫn ngồi bên cạnh nãy giờ, đột nhiên lên tiếng. “Người lại định ép Linh Nhi sao?”

Phi Hồ tiên tử liếc mắt nhìn hẩn, như đánh giá như thăm dò. “Dù ta có ép hay không, nó cũng phải theo ta về, Thu thành chủ, ta thực sự không nghĩ ra được người có cách gì để giữ nó ở lại.”

“Vãn bối không có kế sách gì cả.” Thu Hàn Nguyệt mím chặt môi, lông mày cau chặt. “Chuyện mà vãn bối lo sợ nhất đời này, chính là nước mắt của Linh Nhi, vãn bối chỉ là không muốn Linh Nhi phải khóc lóc đau khổ và dằn vặt như vậy thôi.”

“Trước kia, khi nó hạ phàm trải kiếp, từ biệt ta, nước mắt nó chảy còn nhiều hơn hôm nay gấp bội lần. Khi ấy, mẹ con ta đã từng trải qua nỗi đau khổ đứt ruột đứt gan, hôm nay có thể đoàn tụ, chẳng lý gì phải biệt ly.”

Mười đầu ngón tay giấu trong ống tay áo rộng nắm chặt, Thu Hàn Nguyệt cố gắng nở một nụ cười, “Đau khổ nhiều hay ít không thể được cân đo bằng số lượng nước mắt. Huống hồ, cho dù nỗi đau khổ hôm nay không bằng nỗi đau khổ của ngày xưa, nhưng tiền bối hẳn tâm để Linh Nhi lại phải trải qua một lần nữa sao? Đối với tiền bối hay vãn bối, Linh Nhi đều rất thương yêu trân trọng, cũng chính vì tình cảm ấy, mà chúng ta dễ dàng trở thành người tạo ra đau khổ cho Linh Nhi, xin hãy suy nghĩ cẩn trọng.”

Đôi mắt đẹp của Phi Hồ tiên tử khẽ nheo lại, cười: “Người đúng là không phải có tài ăn nói bình thường, nhưng nếu chỉ thế thôi, không đủ để thuyết phục ta. Ta thật sự không muốn bảo bảo phải đau khổ, nhưng nếu sự đau khổ này là cái giá cho hạnh phúc sau này của mẹ con ta, ta thấy không cần né tránh, đúng không?”

“Cho dù sau này, vì nhớ nhung vãn bối, nhớ nhung những người thân ở phàm giới mà Linh Nhi đau lòng, tiền bối cũng không quan tâm sao?”

“Niềm vui và nỗi buồn của bảo bảo, ta sẽ luôn ở bên cạnh nó.”

“Nhưng giờ Linh Nhi không còn là Linh Nhi của kiếp trước nữa, nàng đã xuống trần thế trải kiếp nạn, thì cuối cùng cũng sẽ bị tình cảm ở trần thế níu kéo. Nàng bây giờ, ngoài phụ quân là vãn bối ra, còn có huynh trưởng thương yêu nàng như mình châu, còn có một người mẹ hiền thương yêu nàng hơn cả tính mạng, cùng những tỷ muội thân thương khác, tiền bối dùng tình cảm của kiếp trước để níu kéo Linh Nhi của kiếp này, làm vậy có phải... quá ích kỷ không?”

“Ích kỷ ư?” Phi Hồ tiên tử nhướn đôi mày đen lấy lên, “Bảo bảo, nếu mẹ nhất định đưa con về, con có cho rằng mẹ ích kỷ không?”

Cái đầu nhỏ vẫn ngẩng lên nhìn hai người nói chuyện, nghe mẹ hỏi, nước mắt lại bắt đầu trào ra: “Mẹ, Linh Nhi...”

“Có hay không? Bảo bảo có cho rằng mẹ ích kỷ không? Phải lựa chọn giữa mẹ và người này, thật sự khó tới thế ư?”

“Ồ...” Linh Nhi không nói phải mà cũng chẳng nói không, chỉ gật rồi lại lắc đầu, rồi lại bắt đầu hoang mang.

“Cho mẹ biết, có thật sự khó như thế không? Mẹ không bằng người này, hay là người này không bằng mẹ? Cho mẹ biết, khó tới thế nào...”

Thu Hàn Nguyệt càng cau mày chặt hơn, mở miệng định phản bác, thì nghe một giọng nói điềm đạm vang lên từ phía sau: “Khó hay không, chắc chắn trong lòng nương nương đã có đáp án rồi. Cho dù vì thử thách, thì cũng xin hãy tha cho Linh Nhi. Có lẽ người cũng nhận ra, Linh Nhi không còn tuyệt đỉnh thông minh như kiếp trước nữa.”

Thu Hàn Nguyệt quay đầu lại, từ khi quen biết người này tới nay, chưa bao giờ hắn lại thấy hoan nghênh người này tới thăm phủ như hôm nay.

“Đại ca ca!” Buông bàn tay đang nắm chặt trong tay mẹ ra, Linh Nhi vui sướng nhảy vào lòng đại ca ca.

“Thì ra, Thu thành chủ định dùng cách này sao?” Phi Hồ tiên tử vẫn rất mực dịu dàng, nụ cười nở trên môi. “Thu thành chủ cho rằng để vương của Hồ giới có thể giúp người đoạt Linh Nhi từ tay ta?”

86. Chương 087

Chương 87

Phi Hồ Tiên Tử (2)

“Vãn bối không dám vọng tưởng như vậy.” Thu Hàn Nguyệt nghiêm giọng đáp. “Chỉ có điều, hắn là huynh trưởng của Linh Nhi, hắn có tư cách tham gia vào việc này.”

Ánh mắt dịu dàng của Phi Hồ tiên tử dừng trên mặt hắn hồi lâu, sau đó dịch chuyển về phía người đang bước lại gần, “Đế vương Hồ giới, người cho rằng người trẻ tuổi này đáng tin tưởng sao?”

“Bích Thánh nương nương là Minh Nhật thần chủ của thiên giới, nhìn thấy vạn vật, tinh thông tam giới, có gì mà người không thấy chứ?” Bách Diêu đang tay ôm muội muội vào lòng, cúi người hành lễ với Bích Thánh nương nương.

“Nhưng, cái chức Minh Nhật thần chủ của ta lại không bảo vệ được ngay cả con gái mình.” Phi Hồ tiên tử lông mày giãn ra, nụ cười ấm áp, sự nhân hậu yêu thương đó như dành cho cả thế gian lại như chỉ dành ột người mà thôi.

Giọng nói dịu dàng, ấm áp như gió xuân, nhưng từng lời từng chữ nương nương nói, giống như đang chuyển sang cảnh sắc khác: “Bao lâu nay, đế vương của Hồ giới tìm đủ mọi cách, khiến mẹ con ta không thể đoàn tụ, giờ lại định dùng cách gì để khiến cốt nhục chúng ta phải chia ly đây?”

Thu Hàn Nguyệt bước lên, ôm tiểu nha đầu từ tay người anh vợ vào lòng, giữ thật chặt.

Lần này thì Bách Diêu rất phối hợp, dễ dàng giao muội muội cho hắn, tập trung đối phó với Phi Hồ tiên tử.

“Vãn bối muốn giữ tiểu muội mình yêu thương ở lại, đúng là phải dùng một chút thủ đoạn, mà tâm ý của vãn bối dành cho người vãn bối yêu thương nhất đời, vãn bối tin Bích Thánh nương nương sẽ hiểu.” Thiên tính ung dung, cuồng ngạo của đế vương Hồ giới trước mặt vị thượng tiên địa vị tôn quý này cũng phải giảm bớt vài phần. “Trước kia, Bích Thánh nương nương vì muốn bảo vệ ái nữ đã làm tất cả những gì có thể làm, người như nương nương dù trên trời hay dưới nhân gian cũng tuyệt đối không có người thứ hai,

văn bối vô cùng kính phục. So với nương nương, những gì mà văn bối làm cho ái muội, thật không đáng nhắc tới.”

“Ca ca...” Linh Nhi đang ngoan ngoãn nằm trong lòng ca ca ngẩng mặt lên, đôi mắt xinh đẹp long lanh nước, bối rối hỏi: “Đại ca ca sẽ đánh nhau với mẹ sao?”

Bộ dạng run rẩy đáng thương đó, trong nháy mắt biến sự hung hãn trong lòng thành chủ đại nhân thành nước.

Hắn cụng đầu với tiểu thê tử, yêu chiều đáp: “Không đâu, vì Linh Nhi, họ sẽ không đánh nhau đâu.”

“Ca ca cũng sẽ không đánh nhau với mẹ chứ?”

“Vì Linh Nhi...” Hắn thơm thơm vào má nàng, môi nhếch lên cười: “Ca ca cũng sẽ không làm thế.”

Đột nhiên, Linh Nhi cười rất tươi: “Vậy Linh Nhi hứa với ca ca...” Nàng ghé tai hắn, hơi thở thơm như hoa lan, thì thầm: “Linh Nhi sẽ không rời xa ca ca đâu.”

Mắt Thu Hàn Nguyệt sáng lên. Nếu Linh Nhi đã muốn đi, thì hắn cũng chẳng cách nào giữ nàng ở lại, mỗi lần nghĩ đến việc lòng nàng trần trở, cũng đủ để hắn thấp thỏm không yên rồi. Lúc này nghe thấy lời hứa của nàng, đúng là mừng như bắt được vàng.

“Linh Nhi yêu mẹ, rất yêu rất yêu. Linh Nhi muốn cùng mẹ... nhưng, Linh Nhi sẽ không rời bỏ ca ca, Linh Nhi mà rời bỏ ca ca, Linh Nhi sẽ chết mất”

“... Linh Nhi!” Thu Hàn Nguyệt ôm chặt tiểu thê tử xinh đẹp vào lòng, tâm trạng ngây ngất cuộn cuộn trào dâng, hắn khẳng định đây chính là lúc hắn được trải nghiệm một niềm vui to lớn nhất, sung sướng nhất. Những lời của Linh Nhi, những lời từ khuôn miệng xinh đẹp của tiểu thê tử, từng chữ từng chữ đều quý như vàng.

“Nhưng...” Tiểu nha đầu lại áp đầu vào ngực hắn, khuôn mặt xinh đẹp bỗng trở nên ưu tư, “Linh Nhi không muốn mẹ buồn, ca ca, phải làm thế nào mới khiến mẹ không buồn?”

“Ca ca và Linh Nhi cùng cố gắng, được không?”

Linh Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh: “Cùng nhau cố gắng ư?”

“Đúng, chỉ cần Linh Nhi và ca ca vui vẻ sống bên nhau, chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng nhau cố gắng.”

“Được!” Nàng gật đầu, nỗi buồn tan biến, Linh Nhi cười ngọt ngào: “Linh Nhi cùng ca ca cố gắng.”

“Bích Thánh nương nương, người đã nghe thấy chưa?”

Trong đình, Bách Diêu cùng Phi Hồ tiên tử đang ngồi đối mặt với nhau, hai người đều là tiên thể, nên những lời thì thầm của con gái và Thu Hàn Nguyệt đương nhiên là họ đều nghe thấy cả.

“Người nghe thấy rồi đấy, Linh Nhi không có ý định rời đi. Muội ấy và phu quân ân ái sâu đậm, Bích Thánh nương nương nếu cố tình chia cắt họ, thì cũng chẳng khác gì so với kẻ trước kia đã từng bày mưu tính kế chia cắt hai mẹ con người.”

“Đế vương của Hồ giới, ngài thật quá hỗn xược rồi đấy.” Phi Hồ tiên tử cười nheo mắt lại, “Ngài biết rõ người chia cắt hai mẹ con ta là ai, vậy mà còn nói như thế, chẳng trách ngài dám hết lần này tới lần khác ngăn cản các thiên sứ ta phái xuống đón con gái ta quay về thiên đình.”

Bách Diêu đáp: “Đối với Bích Thánh nương nương là đón con gái về nhà, nhưng đối với bọn ta, thì đồng nghĩa với việc phải từ biệt với Linh Nhi. Ta là huynh trưởng của Linh Nhi, đương nhiên phải toàn tâm toàn ý bảo vệ ái muội, đây là tình cảm bình thường của con người mà thôi.”

“Hay cho câu ‘tình cảm bình thường của con người.’ Một hơi thở thoát ra khỏi đôi môi đẹp, “Các người coi việc chia cắt thiên duyên mẹ con ta thành tình cảm thường tình của con người sao?”

“Thực ra nên làm thế nào, trong lòng Bích Thánh nương nương chắc chắn đã có quyết định từ lâu.” Thu Quan Vân này giờ vẫn đang ngẩng đầu ngắm trời ngó đất, giờ mới bước lên, mở miệng nói. Vu giới đệ nhất mĩ thiếu niên vứt bỏ vẻ bề ngoài nhàn nhã tự tại, mặt nghiêm túc, “Nếu không phải nương nương muốn

quét sạch mọi trở ngại trong cuộc sống sau này của tiểu tẩu tử ở đây, thì nương nương cũng không chọn cách đó để xuất hiện trước bao người.”

Phi Hồ tiên tử liếc nhìn khuôn mặt của vị thiếu niên này, ánh mắt thoáng chăm chú, ngay sau đó nở nụ cười sâu hơn. “Dung mạo của các cô nương trong Vu giới, đến bây giờ vẫn đều khác loài thế này sao? Đáng tiếc quá, tổ chất và thiên tư của người vạn người mới có một, nếu cắt đứt được tình duyên nơi trần thế, thì trong Vu giới hẳn đã xuất hiện một thượng tiên thiên giới rồi.”

Nghe vậy, Thu Quan Vân chẳng buồn suy nghĩ mà đáp luôn: “Thượng tiên trên thiên giới có thể dứt bỏ được tình duyên sao? Nếu như vậy, nương nương sao lại có ái nữ? Sao lại phải ly biệt với ái nữ? Còn chẳng phải đều là nhân duyên sinh nghiệt, vì yêu mà thành hận sao?”

“Ồ?” Phi Hồ tiên tử nhướn mày, “Chuyện xấu trong thiên giới, đã truyền tới Vu giới từ bao giờ thế?”

“...” Thu Quan Vân bỗng im lặng, rồi lập tức khôi phục lại bản tính ngang ngạnh, ương bướng của mình. “Bích Thánh nương nương cũng có thể được coi là xuất thân từ Vu giới, cho người nhà biết chút chuyện, thì cũng có gì ghê gớm lắm đâu? Hơn nữa không có những chuyện đó, thì đâu có thể có được tiểu tẩu tử đáng yêu hôm nay? Nương nương mang trong người một nửa huyết thống của Vu giới ta, đừng học đám thần tiên hủ bại gì đó mà quá coi trọng danh tiếng vợ vãn!”

“Vân Nhi, trước mặt Bích Thánh nương nương, không được hỗn xược.” Bỗng vang lên một tiếng quát, trong sương, ánh sáng lay động, bước ra một tuyệt thế giai nhân khác.

“Mẹ...” Thu Quan Vân lập tức so vai rụt cổ, an phận thủ thường.

Phía bên này, Linh Nhi đang thấy buồn ngủ, bỗng dừng lại vui vẻ, “Một mẹ khác nữa?”

Phi Hồ tiên tử duyên dáng đứng dậy, đầu tiên là gật đầu hành lễ coi như chào, sau đó ánh mắt hướng về phía Thu Hàn Nguyệt: “Vì muốn giữ bảo bảo ở lại, đúng là người cũng phải hao tâm tổn trí rồi.”

Thu Hàn Nguyệt cung kính cúi đầu: “Tiền bối quá khen.”

“Lần này ta tới đây, các người lại đón tiếp như kẻ địch, nhưng kẻ địch thực sự của các người không phải là ta đâu. Người đó còn khó đối phó hơn ta gấp trăm nghìn lần, khi ấy, các người có thể bảo vệ bảo bảo của ta không?”

87. Chương 088

Chương 88

Đại kiếp nạn sắp đến (1)

Tâm trạng của Thu thành chủ hôm nay, có thể được miêu tả bằng một câu, bay cao ba nghìn trượng, rồi đột ngột rơi xuống.

Vốn tưởng rằng đám đạo nhân ở Thiên Nhạc sơn mới là mối họa lớn nhất, nên hắn đã hao tâm tổn trí để bố trí kế hoạch, ai ngờ niềm vui bất ngờ mà tiểu thê tử đem tới cho hắn mỗi lúc một mới mẻ. Vốn tưởng mọi chuyện đến đây kết thúc, ai ngờ bỗng dừng trên trời rơi xuống một vị Phi Hồ tiên tử, mà lại còn quan tâm tới sự tồn tại của tiểu thê tử hắn gấp trăm ngàn lần Bách Diêu; vì muốn bảo vệ tiểu thê tử, hắn mời Phi Hồ tiên tử vào phủ, trong lúc lệnh cho Nam Trung khoản đãi chu đáo, hắn vào tắm lâu thấp hương mời đế vương của Hồ giới tới, song Phi Hồ tiên tử lại cho hắn biết rằng, người định đưa Linh Nhi đi không phải bà ta...

“Nếu các người đã biết chuyện của ta, thì nhất định phải biết thân thế của bảo bảo. Người đó vẫn cho rằng bảo bảo là vũ khí lợi hại nhất để dắt mũi điều khiển ta, sự thực đúng là như thế, nhiều năm về trước, nếu không nhờ Thiên đế Tây phương can thiệp, đồng thời dùng chút tình cảm trước kia để khiến người đó buông lời hứa sẽ cho bảo bảo hai mươi năm tự do, thì thời gian bảo bảo ở nhân giới sẽ không được tự do tự tại thế

này. Đây cũng là lý do khiến ta muốn nhanh chóng đưa bảo bảo về lại thiên giới. Bất kỳ lúc nào, sự vui vẻ và hạnh phúc của bảo bảo cũng là thứ mà ta coi trọng nhất, các người yêu nó thương nó, nó cũng muốn ở lại đây, đương nhiên ta sẽ không vì sự ích kỷ của mình mà miễn cưỡng nó. Nhưng, thời gian hai mươi năm ở thiên giới đã qua, người đó sắp tới rồi, các người... đế vương của Hồ giới liên thủ với thủ lĩnh Vu giới, liệu hai người có phải là đối thủ của hần không?”

Đế vương Hồ giới Bách Diêu trầm tư suy nghĩ không đáp, thủ lĩnh Vu giới Vân Thương Hải chau mày trầm ngâm.

“Người đó sao lại vô lại như thế? Ngồi ở vị trí cao, mà dùng thủ đoạn hạ lưu, lừa cưới rồi thì thôi, lại còn dám hết lần này tới lần khác làm khó con gái mình, hần sao lại tu hành ra...”

“Vân Nhi?” Vân Thương Hải ôm đầu kêu lên.

Thu Quan Vân đang ngạo khí ngất trời bỗng dưng bịt miệng giật lùi, lùi cho tới khi đụng phải chướng ngại vật, liền biến mất khỏi tầm mắt của mẫu thân xinh đẹp, còn chướng ngại vật gì do Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên này đẩy ra, thì nhướng nhướng mày, đành tùy cơ ứng biến vậy.

“Vị đó quyền thế rộng tới đâu, pháp lực có thâm sâu tới đâu, cũng không thể một tay che cả bầu trời, ngăn sự soi mói và dị nghị của tất cả tiên tử trên thiên giới được. Ta tự nhận không phải đối thủ của hần, nhưng nếu hần định dùng thế ép người, thì ta cũng chẳng sợ.” Vân Thương Hải dụ giọng đáp.

“Không sợ liên lụy đến cả Vu giới?”

“Sinh lão bệnh tử người trong Vu giới xưa nay đều không nằm trong quy luật của tam giới, đương nhiên chủ của tam giới cũng không thể hỏi tới, Bích Thánh nương nương hiểu rất rõ điều ấy mà, đúng không?”

“Ý của đế vương Hồ giới thế nào?” Phi Hồ tiên tử đưa mắt nhìn người kia. “Sự sống chết của người trong Vu giới không nằm trong tay họ, nên họ không sợ, nhưng Hồ giới thì không may mắn như thế, các hạ định thế nào đây?”

“Tại hạ đã là đế vương của Hồ giới, lại là huynh trưởng của Linh Nhi, bảo vệ Hồ giới và Linh Nhi là nhiệm vụ của các hạ, mang trên vai nhiệm vụ này, ắt có cách để bảo vệ chu toàn cho họ.”

“Thế sao?” Phi Hồ tiên tử nhướng mày cười nhạt, đôi mắt đẹp nhìn về phía người còn lại, “Người là chồng của Linh Nhi, lại chịu dựa vào người khác để bảo vệ thê tử của mình sao?”

Thu Hàn Nguyệt cúi đầu cung kính đáp: “Hàn Nguyệt là người phàm trần, đúng là không thể hô phong hoán vũ, và cũng không có khả năng đối đầu với trời đất, nhưng cũng giống như rất nhiều kẻ phàm phu tục tử khác trên thế gian này, Hàn Nguyệt nguyện lấy máu thịt mình để bảo vệ thê tử, cho tới khi trút hơi thở cuối cùng.”

“Phàm phu tục tử trên thế gian này thường khi nói rất hay rất đẹp, nhưng khi làm thì rất khó coi. Giống như chim trong rừng, khi gặp biến thì tan tác mỗi con mỗi nơi. Nếu không phải ta từng nghe trong Minh giới kể lại những gì người đã từng làm, thì ta cũng sẽ coi những lời người nói hôm nay giống như những kẻ từng nói lời hoa mỹ trước kia.”

“Hàn Nguyệt thật may mắn vì đã không bị tiên bối hiểu lầm.”

“Kiếp nạn lớn ở kiếp này của người và Linh Nhi sắp tới, nếu qua được, hai người có thể sẽ được ở bên nhau mấy chục năm nữa, nếu không qua được... nặng thì trời và người vĩnh viễn cách biệt, nhẹ thì chia ly đôi ngã. Trong việc này, đương nhiên không thể thiếu sự trợ giúp của ngoại lực, nhưng ý chí phẩm chất của cá nhân người, mới là điều quyết định tất cả. Trận chiến này còn cam go khó khăn hơn nhiều so với những đêm người thức giữ linh hồn của Linh Nhi trong hoàng cung... Là Minh Nhật thân chủ của thiên giới, ta cũng chỉ có thể nói đến đây thôi, nếu người không thể giữ được Linh Nhi, ta vẫn sẽ ra mặt để đưa nó đi, người có hiểu không?”

“Vâng, vân bối hiểu.” Vị nương nương này chịu gọi tên Linh Nhi, điều đó cũng có nghĩa bà đã chấp nhận thân phận của Linh Nhi ở kiếp này, tiếp theo đây việc hần cần phải làm, chính là dốc hết sức lực tâm trí ra để bảo vệ cho tiểu thê tử của mình.

Phi Hồ tiên tử cười dịu dàng hơn: “Vây, ta tạm thời giao con gái mình cho người.”

“Dạ?” Cái đầu nhỏ của Linh Nhi bỗng quay sang nhìn Thu Hàn Nguyệt, giơ tay ra thấp thỏm: “Mẹ không giận Linh Nhi ư?”

Phi Hồ tiên tử nhìn máu mũi của mình, đáp: “Mẹ không bao giờ giận bảo bảo cả.”

Linh Nhi cười tươi như cánh đào trong gió xuân, rồi vượt khỏi vòng tay của ca ca, chạy như bay lao vào lòng mẹ, “Mẹ không giận, Linh Nhi rất vui.”

“Bích Thánh nương nương dùng cách đó để xuất hiện, thực sự là vì muốn thu hút sự chú ý của tam giới, để người kia hành động biết điều một chút đúng không?”

Sau khi sóng gió qua đi, Linh Nhi mệt mỏi cả ngày trời giờ đã bắt đầu buồn ngủ, được Thu Hàn Nguyệt bế về tẩm lều nghỉ ngơi. Bách Diêu cùng Thu Quan Vân không biết đã biến đi đâu. Trong đình rộng rãi, hai vị mỹ nhân tuyệt thế mặt mày lạnh lùng, khí chất khác thường đang ngồi bên bàn, tay nâng chén trà trò chuyện giữa đêm khuya.

“Quả nhiên người của Vu giới có con mắt nhìn xa trông rộng, người thông minh như lệnh ái, ta mới chỉ gặp một chưa từng gặp người nào thứ hai.”

Vân Thương Hải nhoen miệng cười: “Ta còn biết, thực ra Bích Thánh nương nương rất vừa ý với chàng rể Thu Hàn Nguyệt kia. Chỉ là còn chút ít nghi ngờ, nghi ngờ hẳn thật sự không thể bảo vệ được Linh Nhi.”

“Việc ấy mà cũng bị thủ lĩnh nhìn ra sao?” Phi Hồ tiên tử giãn nét mặt thoải mái, cầm chén trà lên kính vị ngồi đối diện.

“Đại nhân vật nhất định sẽ tìm tới đây gây phiền phức kia sớm muộn cũng sẽ đến, mà năm xưa Bích Thánh nương nương đã không thể bảo vệ cho con gái của mình, lần này chắc không muốn giẫm vào vết xe đổ ấy nữa. Nhưng thực lực của đối phương thực sự rất mạnh, Bích Thánh nương nương sợ cảnh nhiều năm trước tái diễn nên không ngại việc kinh động tam giới, thậm chí còn dụ ta và Bách Diêu tới đây. Người rất hài lòng với con rể Thu Hàn Nguyệt, dù cũng định làm khó hắn chút ít, nhưng vẫn có ý bảo vệ. Người cũng biết người trong Vu giới rất yêu thương bảo vệ người của mình, chuyện của Hàn Nguyệt chắc chắn ta sẽ quản.”

“Đúng là không gì có thể qua được mắt của Vân thủ lĩnh.” Phi Hồ tiên tử khẽ thở dài, giọng đầy luyến tiếc: “Kể ra thì, ta và mẫu thân người có hoàn cảnh khá giống nhau, điều không giống là, mẫu thân người gặp được một người đàn ông thương yêu mình thật lòng, còn số ta không được may mắn như thế.” Nói đến đây lông mày giãn ra, rõ ràng là không còn cảm thấy đau đớn vì tình cảm đó nữa. “Huynh trưởng của ta, vị tiền thủ lĩnh của Vu giới tọa hóa phi thăng ấy, từng nói nữ tử Vu tộc rất đa tình, nghĩ lại quả rất đúng. Ta như thế, lệnh đường như thế, Vân thủ lĩnh cũng như thế, và ta tuyệt đối không muốn người tiếp theo là con gái của ta.”

“Linh Nhi đã trải qua một lần chuyển thế, trong người không còn dòng máu của Vu tộc nữa, nữ tử Vu tộc si tình tiếp theo sẽ không phải là nó đâu. Còn là ai thì...” Vân Thương Hải đột nhiên nhướng môi lên. “Để nó trải qua sự giày vò này cũng tốt, giúp giảm bớt ngạo khí ngông cuồng của nó đi, chưa hẳn đã là việc xấu.”

“Vân thủ lĩnh nói có lý, con đường của chúng phải do chúng tự đi, nhưng những nữ tử trẻ tuổi này liệu có chịu nổi phong ba bão táp trên đường hay không?”

“Sao Bích Thánh nương nương không chờ xem sao?”

Khi câu chuyện đêm khuya này kết thúc, cũng là lúc hai vị tuyệt thế giai nhân này phải đi. Khi hai người bọn họ biến mất, thì Thu Hàn Nguyệt, Thu Quan Vân và Bách Diêu đang ẩn mình trong bóng tối lập tức hiện thân, quay sang nhìn nhau giấy lát.

“Mười tám tháng bảy.” Bách Diêu nói.

“Một ngày trên trời bằng một năm ở hạ giới, ngày đó chính là ngày tròn hai mươi năm người ấy hứa với thiên đế Tây phương rằng sẽ không hối tới tung tích của tiểu tấu tử.”

“Từng nghe quân vương trong nhân gian đều có ngũ thân bảo vệ, vì phải nghe theo lệnh trời, nên ti thần của thiên giới âm thầm đi theo bảo hộ. Hôm đó ta sẽ vào ở hoàng cung, tạm mượn hoàng khí để lánh một thời gian, tiện thể đánh giá tình hình, tìm cách ứng phó.” Thu Hàn Nguyệt nói.

Ba người họ như có thỏa thuận ngầm, ai nói trước ai nói sau, Thu Quan Vân đột nhiên giơ cao tay nói lớn: “Hai người hãy thể hiện chút khí thế cho bốn đại gia xem. Để hai vị lão bà bà biết thế nào là hậu sinh khả úy!”

Hai người kia nghe thấy mà như không, chẳng buồn liếc Quan Vân lấy một cái, bỏ đi thẳng.

88. Chương 089

Chương 89

Đại kiếp nạn sắp đến (2)

Thành Triệu Ấp.

Trong hoàng cung đại nội, hoàng gia nguy nga. Thu Hàn Nguyệt đưa thê tử đến đây ở đã được vài ngày, thời gian đầu, hần vốn còn lo lắng chỗ này kín mít thâm nghiêm khiến tính tình vui vẻ của Linh Nhi bị gò bó, khiến tiểu thê tử không vui, không ngờ, thành chủ phu nhân được hoàng thượng vô cùng sủng ái, thích thú du ngoạn ngắm nhĩa đủ mọi kỳ hoa dị thảo, đình đài lầu các trong cung, như cá gặp nước vậy.

“Phu nhân đâu rồi?” Mỗi ngày sau khi nghị sự xong với hoàng thượng và thái tử quay về phòng, hần đều hỏi câu ấy.

Và câu trả lời của cung tỳ, thường là theo hoàng hậu đi thưởng hoa, chèo thuyền đi hái hoa, hoặc đi nghe kịch xem xiếc... Rõ ràng, tiểu thê tử của hần có quá nhiều thứ để vui chơi, không còn biết trời đất gì nữa, vứt phu quân của mình xa tít chín tầng mây rồi.

Nàng vui vẻ đi chơi khắp nơi khiến hần khó lòng tìm kiếm thì thôi, bên cạnh lại luôn kè kè một vị thái tử lắm nhảm cả ngày.

“Thành chủ đại nhân thật có phúc, không những lấy được Linh Nhi đáng yêu làm thê tử, những lúc quan trọng còn có hồng nhan tri kỷ tới giúp đỡ, nữ tử nhà Ngụy gia bình thường tâm cao khí ngạo, mà Ngụy Di Phương đó vì người mà chịu hóa trang thành một ông già xấu xí đứng biện bạch bao che cho người trước ánh mắt của bao người, đủ thấy ma lực lớn lao của thành chủ đại nhân, thật khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng. Không biết thành chủ có thủ đoạn gì? Có thể chỉ giáo không?”

Vị thái tử này, trước mặt thiên tử thì ung dung đạo mạo, vô cùng cao quý; trước mặt quân thần thì nghiêm túc, ăn nói uy nghiêm. Chỉ riêng đứng trước mặt hần là biến thành một nam tử lưỡi dài môi mỏng như vậy thôi, khiến hần không thể được yên tĩnh lấy nửa khắc.

“Có lẽ thái tử điện hạ nhớ ra chuyện đau lòng lúc trước vì hồng nhan tri kỷ mà đã mất vị hôn thê nên mới cảm khái như thế chăng? Nếu là vậy, xin thái tử điện hạ không cần lo lắng, tình bạn giữa vi thần và Ngụy Di Phương là thứ tình huynh muội trong giang hồ, không hề có chút tư tình nào như cách gọi hồng nhan tri kỷ của thái tử. Thái tử điện hạ đừng nghĩ ai cũng như mình.” Buồn bực tới cực độ, sự phản kích của thành chủ đại nhân cũng chẳng dễ chịu gì cho cam.

Hần đương nhiên không tàn nhẫn tới mức mang chuyện đau lòng của người khác ra làm cho vui ình, nhưng nếu vị thái tử này không tiếc công sức mà ở đây lắm nhảm suốt ngày, hần không tiếp chuyện thì chẳng phải là không được tử tế cho lắm sao?

“Ngụy Di Phương cũng được, nữ tử đó trọng nghĩa khí giang hồ hơn nghĩa khí khuê các. Khó trách có chút nhân nghĩa thái quá mù quáng, không nhìn nhận đúng người.” Thu Minh Hạo hoàn toàn chẳng bận tâm, rõ ràng, chuyện cũ đã không còn là vướng mắc trong lòng hần nữa, thứ mà thái tử điện hạ hứng thú, vẫn là được trò chuyện cùng thành chủ đại nhân. “Ngay cả Thu Quan Vân, Vu tộc đệ nhất ác bá cũng cam tâm tình nguyện để người sai phái, giống như Hàn Nguyệt thúc thúc là một kỳ tài về Vu thuật vậy, bản lĩnh mê hoặc lòng người thật đáng ngưỡng mộ.”

“Thái tử điện hạ vẫn gọi trưởng bối như thế sao? Vu tộc đệ nhất ác bá?”

“Trước mặt đương nhiên là không rồi, nhưng sau lưng thì nói thoải mái, và trước mọi người thì cũng phải nói khác rồi, đây là thiên tính của con người, Hàn Nguyệt thúc thúc không thế sao?”

“...” Thế là, Thu Hàn Nguyệt khẳng định, vị thái tử điện hạ cố ý tới đây tìm hấn giết thời gian, nếu bản thân hấn so đo với thái tử, thì sẽ khiến y được như ý nguyện, cho y cơ hội được tung hoành cái lưới của mình, mà như thế thì không ổn chút nào.

Khi chỉ còn cách ngày mười tám tháng bảy vài ngày nữa, Linh Nhi cả ngày không thấy mặt đâu, nhằm giúp cái tai yên tĩnh, hễ nghĩ là hấn chuồn ra ngoài cung, tìm nơi vắng lặng thanh thoi.

Lần trước về thăm kinh thành, vì thương thế của Linh Nhi nghiêm trọng, nên hấn chẳng có tâm trạng và thời gian mà đi thăm thú nơi đây, lúc này, mặc dù sắp phải đối mặt với nguy hiểm trước mắt, nhưng tình hình ngày nay không giống với ngày xưa nữa rồi.

Mấy ngày liền, thành chủ đại nhân thăm thú khắp mọi danh lam thắng cảnh trong kinh thành, tâm trạng bắt đầu thoải mái hơn.

Còn hôm nay, sau khi xác định lại mất dấu tiểu thê tử, hấn đi về phía bắc đến một quán trà, phẩm trà nghe sách, nhưng oan gia ngõ hẹp, hấn lại gặp người mà không muốn gặp nhất.

Tiểu vương gia Nghiêm Triều Tông của Khánh Vương phủ.

“Tiểu vương còn tưởng quý nhân khí vũ bất phạm kia là vị nào cơ? Thì ra lại là thành chủ thành Phi Hồ danh tiếng hiển hách, tiểu vương bái kiến.”

Thu Hàn Nguyệt đang cúi đầu uống trà, đột nhiên thấy trước mặt như bị vật gì che tối, một thứ giọng đáng ghét lọt vào tai, thứ hồng trà thượng hạng trong miệng bỗng dừng đắng ngắt, mất hết hương vị thơm ngon.

Hấn chậm chậm ngước mắt lên nhìn, thấy người vừa nói, khóe miệng nhếch lên cười: “Thì ra là tiểu vương gia của Khánh Vương phủ, tại hạ bái kiến.” Nói là bái kiến nhưng vẫn ngồi im bất động, chỉ hơi cúi đầu.

Theo thói quen của mình, người trước mặt vẫn là thiếu chủ của Vương phủ do hoàng thượng ngự phong, dù hấn không thích cũng sẽ dùng lễ đáp lễ, nhưng nghĩ tới việc trước kia mình từng suýt mất Linh Nhi, người này mặc dù không phải là liên quan trực tiếp, nhưng cũng tham dự vào trong đó, thành chủ đại nhân tự nhận thấy mình có thể hòa nhã chào hỏi hấn, đã là quá độ lượng rồi, còn về lễ phép, bỏ được thì bỏ.

Không ngoài dự đoán, ánh mắt Nghiêm Triều Tông thoáng ý giận, người bụng dạ hẹp hòi, nếu không cũng không tới mức ghi nhớ thù cũ chuyện xưa tới tận giờ.

“Các hạ không ở thành Phi Hồ làm vua một phương, lại đến kinh thành có việc gì thế?” Sớm đã có người cung kính bưng ghế đặt sau lưng tiểu vương gia của Khánh Vương phủ, Nghiêm Triều Tông vén áo ngồi xuống, phẩy quạt hỏi, vô tình hữu ý mở to âm lượng khiến mọi người xung quanh phải chú ý. “Thu thành chủ đến quý địa hoàng thành, lẽ nào vì muốn có một tiền đồ rộng mở hơn? Tiểu vương khuyên các hạ, con người quý ở sự biết đủ, Thu thành chủ đã là bá chủ một phương, đừng quá tham lam mới tốt.”

“Ồ?” Thu Hàn Nguyệt nhướn mày kiểm, “Nghe giọng điệu của tiểu vương gia, thì như ngài đã coi kinh thành là nhà rồi, bốn thành chủ không thể tới nhà ngài được phải không? Nếu đến, còn phải xin ý kiến của tiểu vương nữa chứ gì?”

“Tiểu vương nói thế bao giờ? Dám nghĩ dám nói như thế, cũng chỉ có con cháu hoàng tộc như Thu thành chủ mới làm được, tiểu vương không dám đồ kị, càng không dám ngưỡng mộ, Thu thành chủ xin đừng giận tội lớn đó cho tiểu vương.”

Những lời hấn nói, nghe ngập ý trào phúng mỉa mai, thực ra tâm địa độc ác, Thu Hàn Nguyệt khinh miệt nhìn hấn, cười nhạt: “Tiểu vương gia không cần phải khiêm tốn, các hạ ngay cả việc ám hại con cháu hoàng gia còn dám làm, còn việc gì không dám làm nữa chứ? Sự ân sủng của tiên đế, đức được tích bởi tổ tông, bốn thành chủ khuyên tiểu vương gia vẫn nên đừng quá ngông cuồng.”

“Người nói vậy là có ý gì?” Nghiêm Triều Tông khựng lại, mặt vô cùng tức giận, ánh mắt thâm độc.

“Người nói vô tình, người nghe hữu ý, tiểu vương gia cho rằng nó là ý gì thì là ý đấy.” Hấn điềm đạm đáp.

“Thu Hàn Nguyệt ngươi đừng ép người quá đáng! Dựa vào thân phận con cháu hoàng tộc của ngươi, hại chết mạng người mà vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, ngươi tưởng có thể tự tại mãi thế được sao? Pháp luật không trừng phạt ngươi, nhưng Nghiêm Triều Tông ta không tha cho ngươi! Ngươi đã hại tỷ tỷ của ta, món nợ ấy, ta sớm muộn cũng phải đòi lại bằng sạch!”

“Hoan nghênh!” Bị một kẻ như thế quần lấy, thì dù tâm trạng lúc đến vui vẻ thanh nhàn thế nào cũng bị phá sạch, Thu Hàn Nguyệt đứng dậy, ném xuống ít bạc lẻ, đi thẳng ra ngoài.

“Thu Hàn Nguyệt!” Hành động này của hắn, càng kích động đối phương, Nghiêm Triều Tông hét lên, ngay sau đó lật bàn đập ghế, rồi đuổi theo hắn. “Thu Hàn Nguyệt ngươi nhớ đấy, bản vương quyết không tha cho ngươi, xem ngươi có thể tiêu dao tới bao giờ? Bản vương muốn ngươi chết với bộ dạng khó coi nhất!”

Hắn điềm đạm quay người, đáp: “Cẩn thận lời nói, tiểu vương gia, người nói trời nghe, ngộ nhờ thiên tướng trên trời tường lời của ngài là thật, người phải chết với bộ dạng khó coi nhất, có khi không phải là bản thành chủ đâu.”

89. Chương 090

Chương 90

Đại kiếp nạn sắp đến (3)

Cuộc “tương phùng ngộ hẹp” trong quán trà, mặc dù chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng không đủ để Thu Hàn Nguyệt phải ghi nhớ lâu, hắn chỉ coi như đây là khúc nhạc làm nền ột ngày vô vị của mình, chỉ mấy hôm sau, đã hoàn toàn chẳng nhớ gì nữa.

Song, điều hắn không ngờ tới là, câu nói trước khi bỏ đi của hắn lại trở thành sự thật, năm ngày sau việc ở quán trà, tiểu vương gia của Khánh Vương phủ chết thảm tại nơi ở của ái thiếp bên ngoài phủ, tin dữ lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm của thành Triệu Ấp.

Khánh vương gia hiếm con ít cháu, nhân đình hiếm mỏng, cả đời chỉ sinh được một người con trai là Nghiêm Triều Tông, Nghiêm Triều Tông mặc dù đã có một trai một gái nhưng đều do thiếp thất sinh, không được coi là danh chính ngôn thuận. Lão Khánh Vương gia người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đau khổ vô cùng, ngay đêm đó thông báo cho quan nha, yêu cầu phải điều tra căn nguyên nhân dẫn tới cái chết của ái tử.

Mới đầu khi nghe tin Nghiêm Triều Tông chết, Thu Hàn Nguyệt không tránh khỏi kinh ngạc: Một người đang sống sờ sờ vài hôm trước còn chế giễu đả kích mình, nay đột nhiên không còn tồn tại nữa sao? Người đó mặc dù hắn rất ghét, nhưng khi thật sự chết rồi, hắn cũng chẳng vui nổi.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, hắn hoàn toàn không cho rằng chuyện này có liên quan gì tới mình, cho đến tận khi Khánh Vương gia khóc lóc quỳ ngoài điện Thái Dương, cầu xin kim thượng nghiêm trị hung phạm giết người Thu Hàn Nguyệt.

“Hoàng thượng, ngày hôm đó trong quán trà có mười mấy người đều nghe thấy, lão thần đã tìm từng người một về làm chứng, ngày hôm đó, Thu Hàn Nguyệt đã buông lời tàn độc, chỉ mấy ngày sau, đại tử của lão thần chết thảm, hoàng thượng, xin hãy thay vì thần làm chủ việc này, hoàng thượng...”

Khánh Vương gia – Nghiêm Bất Quy chỉ khoảng ngoài năm mươi, nhưng vì được chăm sóc tốt, nên tóc vẫn rất đen, thân khí khỏe mạnh, nhưng giờ vì bị nổi đau giày vò trước cái chết của con ti, chỉ trong một đêm tóc đã lấm chấm bạc, vẻ già nua xuất hiện, lúc này nước mắt ròng ròng gào thét bi thảm, khiến Long Duệ đế cũng phải thương cảm.

“Khánh vương đứng dậy nói đi, cho dù khanh phải chịu ảm ức gì, đều nói rõ ràng cho trẫm biết, trẫm...”

“Hoàng thượng, hoàng thượng!” Khánh Vương gia dùng đầu gối làm chân, bò tới trước mặt hoàng thượng, không màng việc mất hết phong thái, ôm lấy hai chân Long Duệ đế thả dưới thềm, trong lúc khóc lóc, vẫn

không ngừng buông lời tố cáo. “Xin người hãy làm chủ cho lão thần, nghiêm trị hung phạm... niệm tình phụ thân của lão thần từng theo tiên đế máu nhỏ sa trường, trả lại công bằng cho lão thần... hoàng thượng... Thu Hàn Nguyệt dù là người trong hoàng tộc, cũng phải chịu tội như thường dân, mong hoàng thượng hãy giải nỗi oan khuất cho lão thần...”

“... Khánh vương muốn trẫm đứng ra làm chủ ỳnh, thì hãy kể lại ngọn nguồn câu chuyện, người kích động gào thét như thế, thì bảo trẫm phải thay người làm chủ thế nào đây?” Long Duệ đế cúi người giơ tay ra, đích thân đỡ ông ta đứng dậy, rồi lại lệnh cho thái giám đứng hầu bên cạnh mang nước mang khăn vào, để vị lão thần này lau mặt chỉnh sửa lại y phục, vờ vào nội điện, hỏi rõ nguyên do.

Khánh vương cố gắng nén đau thương, đem chuyện ái tử tình cờ gặp Thu Hàn Nguyệt ở quán trà kể lại, đã buông lời chỉ trích cãi vã nhau như thế nào, cuối cùng trước khi bỏ đi, Thu Hàn Nguyệt đã buông lời tàn độc ra sao, và năm ngày sau ái tử của ông ta bỗng dưng chết thảm... từ đầu tới cuối, kể ra cho bằng hết.

“Lão thần đã mời thái y cùng một vị khám nghiệm tử thi có tiếng trong kinh thành tới, trên người ái tử không một vết thương, chỉ có hàm răng là hơi đen, và mùi hơi khó chịu, thái y cùng người khám nghiệm tử thi đều nói ái tử chết trong trạng thái bị trúng độc, và là một loài kỳ độc...” Nói đến đây, không kìm được đau đớn, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt già nua, “Hoàng thượng, ái tử chết quá oan uổng quá thảm thương, lão thần đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, xin hoàng thượng hãy vì vi thần...”

“Được rồi.” Long Duệ đế giơ tay ra ý ngăn lại, “Theo như lời của Khánh vương thì, Thu Hàn Nguyệt bị nghi ngờ là hung thủ...”

“Hoàng thượng thánh minh, Thu Hàn Nguyệt nhất định là hung phạm!”

“Khánh vương quả quyết như vậy, có chứng cứ gì không?”

“Hôm đó ở quán trà, y buông lời dọa nạt ái tử, có không dưới mười người làm chứng.”

“Ngoài những người làm chứng ra thì sao?”

“Ngoài ra thì...” Khánh vương hơi nín thở, nhưng lại lập tức bị ai thét lên, “Lão thần già còn phải đưa tang con trai... tâm lực suy giảm... thực sự không còn sức để tìm thêm chứng cứ... chỉ mong hoàng thượng sủng ân... nghiêm trị hung phạm, soi rọi quốc pháp...”

Khánh Vương gia đứng trên cương vị của người bị hại, cáo trạng trước vua, hơn nữa lại dùng cách kịch liệt nhất để kinh động triều đình, thứ ông ta muốn đạt được chính là khiến người trong hoàng tộc là Thu Hàn Nguyệt không còn chỗ dung thân, như vậy, Thu thành chủ bỗng dưng bơ vơ, không ai bênh vực.

Long Duệ đế đã giao cho Đại lý tự xử vụ án này.

Lúc được tin mình có liên quan tới vụ án đó, Thu Hàn Nguyệt cảm thấy vừa buồn cười vừa vô vị, cho rằng chỉ vài ngày sau mình sẽ bị gạt khỏi danh sách tình nghi, nhưng cùng với sự tiến triển của vụ án, hẳn bắt đầu thấy trong vụ án này có rất nhiều điểm kỳ dị.

“Thu thành chủ, vào đêm tiểu Khánh vương gặp nạn, xin hỏi ngài đang ở đâu?” Đây là câu hỏi mà chủ thẩm của Đại lý tự hỏi hần.

Đây là trình tự thẩm vấn bình thường, hần chỉ cần cho ông ta biết hôm đó mình ở đâu, để chứng minh hần không tham gia vào việc ấy. Nhưng, khi hần định mở miệng, thì trong đầu bỗng dưng nhớ ra có một hôm hần xuất cung đến hồ Bách Liên chèo thuyền du ngoạn, bị lạc vào nơi hoa lá rậm rạp, trong lúc sương mù mịt mù không tìm được đường ra, tới tận sáng sớm hôm sau khi mặt trời lên mới có thể cho thuyền vào bờ, đêm đó... chính là đêm Nghiêm Triều Tông bị sát hại.

Việc này vốn cũng chẳng có gì nghiêm trọng, kỳ lạ là như chỉ đợi hần khai chuyện này ra, Đại lý tự nhanh chóng cho người tới đó lấy chứng cứ, sau đó đưa về khoảng mười người sinh sống cạnh hồ Bách Liên, và tất cả đều là những thuyền phu chèo thuyền cho hần ngày hôm ấy, đồng thời những thuyền phu này còn quen biết nhau, đều nói họ là những thôn dân sống cạnh hồ Bách Liên, mười ngày nay không có ai vào hồ du ngoạn...

Như thế, thì sự tình nghi nhắm vào hần càng mạnh mẽ hơn, vốn chỉ là một cuộc thẩm vấn cho có lệ theo trình tự vụ án, nay trở thành nghiêm trọng, người đứng đầu Đại lý tự bấm báo lên trên, định tiến hành

giam giữ vị thành chủ này.

Long Duệ để nghe lời bẩm báo thì kinh ngạc, nhưng cũng không thể thiên vị, chuẩn theo lời thỉnh cầu của Đại lý tự. Ngay đêm đó, Thu Hàn Nguyệt liền bị giam trong nhà lao của Đại lý tự. Hắn ngồi trước cây đèn dầu, trầm mặc suy nghĩ, suy xét kĩ càng lại chuyện đó, đột nhiên, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Rõ ràng, Nghiêm Triều Tông bị hại một cách hết sức kỳ lạ, còn bản thân hắn không tránh khỏi dính líu, không phải ngẫu nhiên mà các thế lực thù địch trong triều đều nhắm vào hắn, điều đó cũng không đáng sợ, đáng sợ hơn là... sợ người làm việc này, là vị đó...

“Cai ngục!” Hắn đứng bật dậy hét lên.

“Tiểu diệt thật sự rất cảm động, khi Hàn Nguyệt vương thúc gặp nạn, người đầu tiên vương thúc nhớ tới lại là tiểu diệt, chúng ta đúng là tình chú cháu sâu đậm, cảm động trời đất.”

Thu Hàn Nguyệt dùng miếng ngọc bội thương đấng làm của đứt lốt, để cai ngục lên gửi cho phủ thái tử một lá thư, nửa ngày sau thái tử y lời hẹn tối, mặt mày hớn hờ xuất hiện trong nhà lao của Đại lý tự, môi lưỡi vẫn hoạt động hết công suất như cũ.

“Linh Nhi có khỏe không?” Hắn hỏi

“Tối qua mẫu hậu giữ tiểu vương thẩm ngủ lại Ý An cung, sáng sớm nay lại đưa tiểu vương thẩm đi thấp hương bái phạt rồi.” Thu Minh Hạo nghiêm mặt đáp, nhưng rồi lại bắt đầu cợt nhả, cười hi hi nói: “Sao, vương thúc lo tiểu diệt đưa tiểu vương thẩm về phủ đích thân chăm sóc ư?”

Thu Hàn Nguyệt nhướng mắt, điềm đạm đáp: “Chuyện này người phải giúp ta.”

“Ồ?” Thu Minh Hạo cũng nhướng mày, “Chuyện nhỏ này mà vương thúc đã phải mượn uy quyền của bốn thái tử rồi ư?”

“Không phải chuyện nhỏ.”

“Không phải chuyện nhỏ? Vậy là chuyện lớn.” Đôi mắt đen của Thu Minh Hạo đảo quanh, tay bóp trán. “Chuyện đáng để Hàn Nguyệt thúc coi là chuyện lớn, lẽ nào kẻ gây ra chuyện này, còn là nhân vật lớn hơn bốn thái tử đây?”

“Nếu đúng thì sao?”

“Hàn Nguyệt vương thúc đùa phải không, phụ hoàng bọn rợn, làm gì có thời gian mà tham gia vào trò chơi đấy...”

“Ta không đùa.” Thu Hàn Nguyệt sầm mặt lại, giọng căng thẳng. “Hơn nữa, ta không nói đại nhân vật lớn hơn cả thái tử là lệnh thượng.”

90. Chương 091

Chương 91

Đại kiếp nạn đến (1)

“Nương nương xinh đẹp, Linh Nhi nhớ ca ca rồi, Linh Nhi đi thăm ca ca được không?”

Ăn ngon, ngủ kĩ, chơi vui vẻ, nửa ngày còn lại, Linh Nhi bỗng nhiên nhớ ra mình không được ngủ trong vòng tay ấm áp của ca ca, nên sự u buồn lan khắp khuôn mặt đẹp, nhấc đôi chân nhỏ lên, chần chừ ngượng ngừng dịch về phía hoàng hậu nương nương, nũng nịu đưa ra yêu cầu.

Còn hoàng hậu, thứ mà người lo lắng nhất chính là yêu cầu này của Linh Nhi.

Vụ án của Thu Hàn Nguyệt nếu nói là án lớn thì không lớn, nếu họ có ý thiên vị bao bọc, thì đương nhiên cũng bảo vệ được hần thoi, nhưng quốc có quốc pháp, họ thân là người cầm quyền cao nhất quốc gia, nên không thể trở thành kẻ coi thường pháp luật nhất được. Thế là vụ này liền trở thành án lớn, can hệ tới tính mạng con người.

“Nương nương xinh đẹp, Linh Nhi muốn đi thăm ca ca ~ ~”

Lương hậu nhìn vào đôi mắt mở to long lanh của nàng, trước đôi mắt trong sáng không vương tạp trần ấy, muốn biện ra một lý do để dễ dàng, thật không dễ chút nào. “Ca ca của Linh Nhi... không ở trong cung.”

“Ca ca đi đâu?”

“Ca ca của Linh Nhi... có việc ra ngoài cung rồi.”

“Có việc ư?” Linh Nhi nghiêng đầu, đôi môi hồng đào chu lên. “Ca ca cũng chẳng cho người tới báo với Linh Nhi một tiếng, ca ca xấu quá!”

Tiểu nha đầu này rõ ràng là đã quên việc mình ham chơi quên chồng như thế nào, Lương hậu cười hiền từ: “Đúng thế, vì vậy, Linh Nhi đừng thèm để ý tới hần nữa, ở đây chơi với ta, được không?”

“... Ừm... nhưng, Linh Nhi nhớ ca ca lắm, rất nhớ rất nhớ càng nói càng nhớ, nhớ tới trái tim cũng hoang mang. Nương nương xinh đẹp, đưa Linh Nhi đi tìm ca ca được không?”

Lương hậu trầm thổ dài.

“Được không được không, nương nương xinh đẹp?” Linh Nhi thấy Lương hậu không đáp, dán cả người mình vào lòng nương nương xinh đẹp, rồi như con nhộng cứ cọ qua cọ lại làm nũng. “Nương nương xinh đẹp, đồng ý với Linh Nhi đi, được không? Nhận lời Linh Nhi được không? Được không? Được không? Được không?”

“Linh Nhi à...” Lương hậu ôm nàng, vừa bắt lực vừa chua xót, thầm nghĩ sự lo lắng và hoang mang của tiểu nha đầu, chắc chắn là do đã cảm nhận được hoàn cảnh hiện nay của Thu Hàn Nguyệt mà ra. Nhưng tiểu nha đầu yếu đuối thế này, Thu Hàn Nguyệt bị giam trong nhà lao, người hần không yên tâm nhất chính là nàng, bản thân hoàng hậu không thể trả tự do cho hần, thì cũng sẽ giúp hần chăm sóc người hần thương yêu.

“Ca ca của Linh Nhi ra ngoài làm việc, làm việc lớn do hoàng thượng giao, nếu Linh Nhi đi tìm, làm phiền ca ca, ca ca sẽ bị hoàng thượng trách mắng, Linh Nhi có muốn ca ca bị trách mắng không?”

“Chuyện lớn ư?” Đôi mi dài chớp chớp như cánh của con bướm xinh, đôi mắt to tròn. “Giống như việc trị thủy đắp đê ư?”

“... Trị thủy đắp đê?” Đây là việc gì? Lương hậu lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng thuận nước thuyền. “Đúng là một việc lớn, ca ca của Linh Nhi có nói cho Linh Nhi biết, việc lớn không thể bị người khác quấy rối và chen ngang không?”

“Có chứ, ca ca đi trị thủy nói với Linh Nhi là, ca ca phải đi cứu người, phải giúp người, bảo Linh Nhi ngoan ngoan đợi ca ca quay về. Lúc này cũng thế phải không?”

“Đúng thế.” Lương hậu gật đầu, vô cùng cảm kích cái việc trị thủy đắp đê không biết ở đâu ra kia. “Lần này hần cũng phải đi làm một việc rất quan trọng, Linh Nhi hãy ngoan ngoan ở đây đợi hần về, được không?”

“Nhưng...” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên buồn bã. “Lần trước, trước khi đi ca ca còn nói với Linh Nhi một tiếng, còn thơm thơm ôm ôm Linh Nhi, lần này lại không có.”

Lương hậu không biết mình nên cười hay nên khóc, “Ca ca của Linh Nhi đi vội quá, nên quên mất, đợi hần quay về, ta sẽ thay Linh Nhi trừng phạt hần, thế nào?”

“Đừng!” Linh Nhi đỏ mặt, đôi mắt nhỏ xinh trợn lên. “Nương nương xinh đẹp đừng trừng phạt ca ca!”

Lương hậu mấp má môi định nói, thì nghe ngoài đình vang lên tiếng cười sảng khoái, đám cung nữ quỳ rạp xuống đất, Thu Minh Hạo y phục xa hoa, oai phong lẫm liệt bước lên thềm, “Bình thường hễ mở miệng là gọi ‘nương nương xinh đẹp’ rất thân thiết, nhưng đến lúc quan trọng, Linh Nhi vẫn thiên vị ca ca của Linh Nhi.”

Thấy hần tới, mặt Linh Nhi rạng rỡ, vui vẻ lao ra đón hần, “Minh Hạo ca ca, ca ca không đi cùng Minh Hạo ca ca ư?”

“Không.” Nhìn khuôn mặt xinh đẹp như xị xuống hần cũng chẳng bắt ngờ, Thu Minh Hạo bỗng thấy xót thương, nói: “Ca ca của Linh Nhi nhờ Minh Hạo ca ca nói với Linh Nhi rằng, đợi hần bận xong, sẽ lập tức quay về gặp Linh Nhi ngay, còn dặn Linh Nhi phải ngoan ngoãn nghe lời nương nương xinh đẹp, đợi hần về, nhất định phải thấy Linh Nhi xinh đẹp vui vẻ, nếu không sẽ giận Linh Nhi.”

“... Linh Nhi sẽ ngoan ngoãn nghe lời!” Giọng nàng sốt sắng, khẩn thiết. “Minh Hạo ca ca nói với ca ca hãy mau về, đừng giận, Linh Nhi nhất định sẽ xinh đẹp và vui vẻ!”

Haizz, Thu Minh Hạo cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Thu Hàn Nguyệt nguyện hy sinh cả tính mạng mình vì tiểu nha đầu này, nếu tiểu nha đầu này trong tim chỉ có hần, thì dù phải lên núi đao xuống biển lửa hần cũng cam tâm tình nguyện.

“Minh Hạo.” Lương hậu kéo Linh Nhi vào lòng, vô tình hữu ý thu hút ánh mắt nóng bỏng của con trai về phía mình, “Lần này con tới đây, chắc phải có việc gì đúng không? Chuyện đó có liên quan tới...” Hàn Nguyệt không? Người giữ lại nửa câu sau không nói, vì biết tiểu nha đầu trong lòng ngây thơ thuần khiết, nhưng lại có linh tính vô cùng mẫn cảm.

“Vâng,” Thu Minh Hạo thu lại tâm tư, đáp: “Mẫu hậu, cho người đưa Linh Nhi về nghỉ trước đi, nhi thần thấy tiểu vương thất có vẻ mệt rồi, chỉ cần hai mẹ con ta ở đây là được, lâu rồi nhi thần chưa được nói chuyện với mẫu hậu.”

Lương hậu hiểu ý, vẫy tay gọi cung nữ đến, đỡ Linh Nhi đang thiu thiu ngủ đi xuống.

“Mẫu hậu.” Thu Minh Hạo bước gần tới chỗ Lương hậu, vẻ mặt nghiêm túc, “Những gì nhi thần sắp nói đây, có lẽ...”

“Ngọc Nhị tỷ tỷ, tại sao Linh Nhi lại ở đây?” Được diu về phòng, Linh Nhi tỉnh lại, ngạc nhiên khi thấy mình không còn ở trong lòng nương nương xinh đẹp nữa.

Cung nữ Ngọc Nhị thân thiết của Lương hậu mím môi mỉm cười: “Người buồn ngủ, nên nô tỳ đưa về đây.”

“Nương nương xinh đẹp đâu?”

“Hoàng hậu nương nương đang ngồi trong vườn nói chuyện cùng thái tử.”

“Linh Nhi không buồn ngủ nữa, Linh Nhi đi tìm nương nương xinh đẹp!” Sự lo lắng bỗng dưng dồn dập dâng lên trong lòng khiến Linh Nhi muốn tìm sự an ủi ở những người mà nàng yêu quý, nàng nhảy xuống giường chạy ra ngoài.

Ngọc Nhị vội đuổi theo sau, “Thành chủ phu nhân, người hãy chậm một chút...”

Nhưng những cung nữ yếu điệu yếu đuối trong cung, làm sao đuổi kịp được một linh hồ quen nhảy nhót nơi sơn dã?

“Nếu sự thật đúng như Hàn Nguyệt suy đoán, thì tai họa phải ngồi lao lần này có liên quan tới Linh Nhi đúng không?”

“Có lẽ là thế.”

“Ý của hần là, muốn ta quay về Ngọc Hạ quốc mời bá phụ ra tay?”

“Theo như lời của tổ mẫu, thì bá phụ của mẫu hậu kiếp trước từng có quan hệ rất sâu sắc với vị đó, mặc dù chưa chắc đã có thể hóa giải, nhưng hy vọng có thêm sự trợ giúp.”

“Thế sao...”

Hai mẹ con ngồi trong đình bát giác thì thầm nói chuyện, trong lúc nói Thu Minh Hạo vẫn vô cùng cảnh giác mắt nhìn quanh, tai nghe tám hướng, đề phòng có kẻ nghe lén. Nào ngờ, cho dù sự mẫn cảm trời sinh của hần, cũng chỉ là sự mẫn cảm của người trần mắt thịt, trong lúc họ nói, tiểu nha đầu ngốc nghếch hóa thân thành hồ ly giấu mình trong khóm hoa đã nghe trọn những lời họ nói...

91. Chương 092

Chương 92

Đại kiếp nạn đến (2)

Trời tờ mờ sáng, ánh sáng lấp ló, mới sáng sớm xe ngựa đã đi lại như nước trong khắp hang cùng ngõ hẻm của thành Triệu Ấp, cho thấy cảnh sắc phồn hoa của đô thành này, chỉ có những đường cái lớn nơi tọa lạc của các sở dịch nha môn là vô cùng tĩnh mịch do được bảo vệ nghiêm ngặt, ngoài binh lính đi tuần mỗi canh giờ lại đi qua phố ra, hầu như không có bóng người nào khác.

Đúng lúc này, một bóng dáng nhỏ xíu, xuyên qua bình minh, vội vàng lao tới. Thân hình mềm mại, bộ lông màu trắng muốt được ngụy trang bằng bùn đất trộn với sương trên cây trên hoa, bốn cái chân nhỏ men chân tường không tiếng động, tránh được ánh mắt của binh lính đi tuần, đôi mắt mở to tìm kiếm Đại lý tự.

Mục tiêu của con vật nhỏ xíu đó chính là Đại lý tự.

Không cần nói nhiều bóng dáng đó chính là Linh Nhi gốc ghéech.

Phàm những người càng tâm tư đơn thuần, vào những lúc quan trọng mặc dù không túc trí đa mưu như những người thông minh nhanh nhẹn khác, nhưng lòng hướng về mục tiêu của họ, khi đã bùng phát rất đáng sợ.

Đầu tiên là hiện nguyên hình trước mặt cư dân thành Phi Hồ, sau đó lại cao giọng đối đáp với đám đạo nhân đáng sợ trên Thiên Nhạc sơn, mặc dù cũng đã được Thu Quan Vân và Ngụy Di Phương mớm lời trước đó, nhưng sự dũng cảm ấy là xuất phát từ việc kiên định bảo vệ người mình yêu thương.

“Linh Nhi, tẩu không phải sợ đám đạo sĩ đó, chỉ như thế mới có thể bảo vệ được ca ca của tẩu. Tẩu không muốn lúc nào cũng để ca ca bảo vệ mà cũng muốn bảo vệ ca ca chứ đúng không?” Thu Quan Vân đã nói như thế.

Những lời đó, đã kích động trái tim dũng cảm mạnh mẽ ẩn giấu trong cơ thể nàng, nên mới có màn diễn xuất đầy ngoạn mục như vậy trước cửa phủ thành chủ.

Và lần bỏ trốn ra ngoài cung này, cũng là nhờ những lời nói đó của Thu Quan Vân cổ vũ, hành động khéo léo từng bước từng bước một, cũng xuất sắc chẳng kém gì những kẻ nhanh nhẹn thông minh khác.

Vì Linh Nhi muốn bảo vệ ca ca.

Trong khóm hoa, nàng đã nghe rất rõ những lời mà hoàng hậu cùng thái tử nói, khi ấy chỉ duy nhất có suy nghĩ này lọt vào đầu nàng, đồng thời nàng hiểu rất rõ ràng, nếu nàng nhảy ra và cầu xin họ đưa mình đi tìm ca ca, không những họ không đồng ý, mà còn bị hoàng hậu và thái tử giám sát chặt, không thể tìm cách thoát thân. Thế là, nàng quay lại phòng, ngoan ngoãn chờ cung nữ hầu hạ đi ngủ. Cho đến tận nửa đêm, thấy xung quanh im ắng không có ai, nàng mới dùng thuật di thân do đại ca truyền thụ để ra khỏi tấm cung của hoàng hậu, hóa thành thân hồ, tìm khắp mọi góc ngách đường ra khỏi cung, qua một đêm trinh thám, cuối cùng nàng đã tìm được đường ra.

Nha môn Đại lý tự.

Trước kia, dưới sự bảo vệ của Thu Hàn Nguyệt, Linh Nhi chẳng bao giờ cần phải hỏi gì, cũng không cần phải bận tâm điều gì, chỉ cần làm một tiểu phu nhân vui vẻ xinh đẹp của hần là được. Nhưng một khi ý thức được việc ca ca cũng cần mình giúp đỡ, một khi sự kiên cường dũng cảm trong người ã bị kích thích, trái tim thuần khiết cũng có thể trở nên mẫn cảm. Nàng hoàn toàn không biết Đại lý tự ở đâu, nhưng trước lúc đi ngủ có nói chuyện phiếm với cung nô, đã hỏi dò được. Hồ ly rất mẫn cảm với phương hướng, ra khỏi cung, nàng chạy thẳng về phía bắc, không lâu sau đã đến đường lớn Dục Nghiêm, cuối cùng cũng đã nhìn thấy tấm biển đề tên “Đại lý tự nha môn” hiện ra trong ánh sáng mờ ảo của bình minh.

Ca ca ở trong đó, phải làm thế nào mới có thể vào thăm ca ca?

Linh Nhi đi loanh quanh trong con ngõ nhỏ đối diện với cổng Đại lý tự, sau một hồi trầm tư suy nghĩ, cho đến khi mặt trời lên cao, cửa nha môn đối diện mới được ánh nắng chiếu rõ ràng; Một đôi vợ chồng nông dân từ xa đến thăm cậu con trai vô tình vướng vào vụ án lớn của triều đình, miệng cầu khẩn xin xỏ mãi cuối cùng cũng được cho vào.

Lúc này, đôi mắt đẹp trên khuôn mặt nhẵn nhụi khổ sở của Linh Nhi bỗng sáng lên, nhìn quanh quất, lập tức hóa thân thành người, bước về phía nha môn, muốn cầu xin người ta cho gặp mặt ca ca một lần.

“Tiểu cô nương, cô nương muốn cứu chồng mình ư?” Phía sau vang lên một giọng nói âm áp.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, Linh Nhi phu nhân không có trong đình.”

“Bẩm hoàng hậu nương nương, không thấy Linh Nhi phu nhân đâu.”

“Bẩm hoàng hậu nương nương...”

Sáng sớm nay, cung nữ thết lên kinh hoàng, tin tức Linh Nhi mất tích bỗng chốc lan nhanh. Lương hậu ban đầu chỉ cho rằng tiểu nha đầu ham chơi, lại ra góc vườn nào đó vờn hoa đuổi bướm, nên sai người đi tìm, cho tới khi mọi người quay về báo cáo kết quả, Lương hậu mới bắt đầu thấy có gì đó không ổn ở đây.

“Ngọc Nhị, Linh Nhi phu nhân luôn do người chăm sóc, sáng sớm phu nhân đi đâu chơi, tới qua không tiết lộ cho người biết sao?”

Ngọc Nhị đang lo lắng vì sự tắc trách của mình nghe Lương hậu hỏi quỳ xuống bẩm báo: “Hôm qua hoàng hậu lệnh cho nô tỳ đưa Linh Nhi phu nhân về cung nghỉ ngơi, sau khi tỉnh dậy mặc dù phu nhân nhất định đòi đi tìm hoàng hậu nương nương nhưng nô tỳ đuổi theo được nửa đường, thì thấy Linh Nhi phu nhân đang quay về, sau khi về cung tắm rửa bèn lên giường đi ngủ, hoàn toàn không nhắc gì tới việc đi chơi.”

“... Người nói đã từng tỉnh dậy, đi tìm bốn cung?” Lương hậu giật mình.

“Vâng.”

Lương hậu chau mày, trong lòng có cảm giác bất an: “Người thấy Linh Nhi phu nhân tìm đến Tiềm Phương đình.”

“... Nô tỳ không theo kịp Linh Nhi phu nhân.” Ngọc Nhị lý nhí, “Linh Nhi phu nhân nói đi là đi, nô tỳ đuổi ra tới bên ngoài đã không thấy bóng dáng phu nhân đâu nữa... nhưng Linh Nhi phu nhân đã quay về rất nhanh, có lẽ chưa tới Tiềm Phương đình...”

“Sau khi phu nhân quay về, có nói gì không?”

“Không nói gì... ồ, trước khi ngủ, phu nhân có hỏi nô tỳ con đường nào náo nhiệt nhất trong thành Triệu Ấp, con đường nào uy phong nhất, con đường nào vui nhất, nhưng... phu nhân không thể ra khỏi cung, những câu hỏi đó...”

“Người trả lời thế nào?”

“Nô tỳ cho phu nhân biết, con đường náo nhiệt nhất là đường Phúc Soạn, đường uy phong nhất là Chu Tước, đường nhiều thứ chơi nhất là Thái Y... phu nhân còn hỏi nguyên nhân, nô tỳ... đã trả lời...”

“Trong câu trả lời của người, có nhắc đến nha môn Đại lý tự không?”

“Vâng...”

Hồng rồi, Lương hậu đứng bật dậy, “Mau truyền lệnh của bốn cung, hôm nay sau khi thái tử tan triều, lập tức tới Ý An cung kiến giá!”

92. Chương 093

Chương 93

Giữa kiếp nạn (1)

“... Làm sao đại thúc biết Linh Nhi muốn cứu ca ca?”

Người bị gọi là đại thúc kia, mặt trắng như ngọc, râu lún phún dưới cằm, áo dài màu xanh bay bay. Thấy bàn chân nhỏ của Linh Nhi bước về phía Đại lý tự bèn gọi giật nàng lại. Người này gọi Linh Nhi, mở miệng ra đã hỏi ngay điều mà nàng đang nghĩ, còn câu mà Linh Nhi hỏi lại, lại khiến người đó cười mãi không thôi.

“Cô nương gọi ta là... đại thúc?”

“Là Linh Nhi hỏi đại thúc trước mà. Đại thúc sao lại biết Linh Nhi đang muốn cứu ca ca?”

“Cô nương là Linh Nhi?”

“Linh Nhi hỏi đại thúc trước mà!” Bàn chân nhỏ khẽ giậm giậm tức giận, Linh Nhi bắt đầu thấy bức bối rồi: Người này chặn đường Linh Nhi đi tìm ca ca, là vì muốn đùa cợt Linh Nhi ư? “Đại thúc không trả lời, thì đừng chặn đường Linh Nhi nữa, Linh Nhi rất bận!”

“Bạn đi cứu chồng cô nương?”

Chồng... là ca ca chứ. “Này này này, Linh Nhi phải đi cứu ca ca!”

“... Cô nương định cứu ca ca của cô nương như thế nào?”

Cứu như thế nào? Linh Nhi bắt đầu chau mày: “Phải hỏi ca ca mới biết chứ.”

Người kia nhướn môi cười: “VẬY, cô nương định gặp ca ca của cô nương bằng cách nào đây?”

“... Linh Nhi sẽ đi cầu xin đại thúc đứng canh cửa, đại thúc cho Linh Nhi vào, Linh Nhi sẽ gặp được ca ca thôi.”

“Thế sao?” Ánh mắt người đó chăm chú nhìn khuôn mặt ngây thơ thuần khiết của Linh Nhi, nghĩ đến sự thông minh tuyệt thế và giảo hoạt của khuôn mặt nhỏ xinh ngay trước mắt ở kiếp trước cùng sự yếu ớt ngây thơ kiếp này, sắc mặt thoáng cứng lại. “Nếu người giữ cửa không cho cô nương vào, thì cô nương định cứu ca ca mình thế nào?”

“Đại thúc canh cửa sẽ cho Linh Nhi vào, Linh Nhi vừa thấy thúc ấy cho người khác vào.”

“Hắn cho người khác vào, không có nghĩa hắn cũng sẽ cho cô nương vào, cô nương không phải người khác, cô nương là Linh Nhi, không phải thế sao?”

“... Ủm?” Đôi mi dài nghi hoặc chớp chớp, đôi mắt to long lanh vẻ khó hiểu, Linh Nhi nghiêng đầu hỏi: “Bởi vì là Linh Nhi, nên không cho vào sao?”

“Đúng thế.”

“Nhưng...” Linh Nhi trong lúc buồn bã, đột nhiên nhớ ra, “Đại thúc sao biết Linh Nhi chứ? Linh Nhi không quen đại thúc.”

“Giờ thì đã quen rồi. Cô nương đã gọi ta là đại thúc, thì ta nên giúp cô nương, đúng không?”

“Đại thúc muốn giúp Linh Nhi?”

“Đúng.” Người đó gật đầu. “Hãy kể cho ta biết chuyện khiến cô nương phiền não nhất hiện nay, ta sẽ giúp cô nương.”

Sinh ra làm hồ ly, mặc dù thiên tính thuần khiết, nhưng vẫn mang trong mình bản tính của thú, không tránh khỏi vài phần cảnh giác đối với người lạ. Có điều, đối với người trước mặt, Linh Nhi lại thấy rất tin tưởng. “Đại thúc có thể giúp Linh Nhi cứu ca ca ra sao?”

“Đương nhiên có thể.”

“Thật ư?” Đôi mắt đẹp sáng lên, vô cùng vui vẻ, hai bàn tay nhỏ không kìm được mà túm chặt vạt áo người đứng trước mặt.

“Đại thúc thật sự có thể cứu ca ca ra sao?”

“Thật.” Người đó cup mắt, nhìn dung nhan xinh đẹp tuyệt thế của tiểu mỹ nhân gần ngay trước mắt, rồi từ từ ghép khuôn mặt ấy vào một khuôn mặt giống hệt thế này, đôi mắt thoáng lạnh. “Muốn cứu ca ca cô nương, cô nương phải ng lời ta, cô nương làm được chứ?”

“Được được được!” Cái đầu nhỏ gật liên tục, chỉ sợ nếu không gật ngay người kia sẽ rút lại lời hứa. “Linh Nhi sẽ nghe lời đại thúc!”

“Việc gì cũng sẽ nghe hết?”

“Chỉ cần cứu được ca ca, việc gì Linh Nhi cũng nghe lời đại thúc!”

Một câu trả lời không bất ngờ, Về điểm này thì rất giống kiếp trước, vì người mình quan tâm, sẽ hy sinh tất cả mà không màng tới hậu quả... thật là một phẩm chất khiến người ta chán ghét.

“Muốn cứu ca ca của cô nương, chúng ta phải nghĩ ra một cách chu toàn, đột nhiên xông vào sẽ làm kinh động tới người muốn hại ca ca, lỡ mất cơ hội tốt, hiểu không?”

“Ừm!”

“Cứu ca ca của cô nương, không phải chuyện đơn giản, cô nương đầu tiên phải đi theo ta, tới nơi đó rồi, thì phải kiên nhẫn chờ đợi, không được sốt sắng, không được làm loạn, hiểu không?”

“Ừm ừm!”

“Dù cô nương làm bất kỳ điều gì, cũng phải được sự cho phép của ta, có làm được không?”

“Được được được!”

“Vây, chúng ta đi thôi.” Sự ngoan ngoãn này, đúng là khác xa với kiếp trước, nói như vậy thì, cũng không còn được thông minh tuệ mẫn như xưa. Người đó nhướng môi cười... khổ.

“Linh Nhi, tìm thấy Linh Nhi chưa?” Trong Ý An cung, Thu Minh Hạo vừa xuất hiện, Lương hậu đang nằm trên sập tay chống trán suy nghĩ ngời bật dậy, đẩy cung nữ ra, vội vàng bước tới hỏi.

Thu Minh Hạo đầu tiên vội vàng đỡ lấy cơ thể đang loạng choạng của mẫu thân, sau đó mới lắc đầu đáp: “Nhi thần đích thân tới Đại lý tự, gọi đám sai dịch ngày hôm nay tới tra hỏi từng người một, nhưng họ nói đều không gặp ai như Linh Nhi. Nhi thần nghĩ, bọn họ không dám đối trá trước mặt nhi thần đâu.”

“Vây...” Lương hậu cau chặt mày, “Vây con đã cho người đi tìm chưa?”

“Nhi thần chính miệng dặn dò thị vệ trong phủ thái tử tảo đi tìm khắp nơi, hiện giờ bọn họ đang lùng sục từng ngõ ngách trong thành, một khi có tin, sẽ báo ngay. Mẫu hậu hãy yên tâm, nhi thần nhất định sẽ tìm được Linh Nhi về...”

“Con bảo ta phải yên tâm thế nào đây?” Lương hậu giậm chân, tay chống trán, buồn bã. “Chúng ta ngồi ở vị trí quyền lực cao nhất, biết rõ Hàn Nguyệt vô tội, mà vẫn phải đứng nhìn hắn vào lao tù, vương tử phạm pháp xử tội như thứ dân, tất cả đành nhờ vào luật pháp để đòi lại sự trong sạch cho hắn. Nhưng bây giờ, ngay cả người hắn thương yêu nhất cũng không chăm sóc chu đáo, con bảo ta còn mặt mũi nào để gặp Hàn Nguyệt? Con cũng không nghĩ xem, Linh Nhi dung mạo xinh đẹp, lại ngây thơ trong sáng, nếu để Linh Nhi xuất hiện ở ngoài phố, thì nguy hiểm tới chừng nào... Không được, Hạo Nhi, con nhất định phải mau chóng tìm Linh Nhi về, mau lên...”

Thu Minh Hạo sao lại không nghĩ được như thế chứ? Nhưng lúc này tâm tư mẫu hậu đang rối bời, nên hắn cần phải an ủi đã: “Mẫu hậu đừng nghĩ tới những trường hợp xấu, hiện giờ người của nhi thần đang lùng sục khắp kinh thành, không chừng sắp có tin vui rồi đấy. Nếu mẫu hậu rối bời, thì mới có lỗi với Hàn Nguyệt. Mẫu hậu cứ giao việc này cho nhi thần, người quên là mình còn phải thay Hàn Nguyệt đến Ngọc Hạ quốc mời cứu tinh sao?”

“... Sao ta lại quên mất việc này nhỉ? Lương hậu cuống quýt quay người, “Ta đi ngay...”

“Không cần đi nữa.” Ban ngày ban mặt, bầu trời tươi sáng, trước cửa cung Ý An, xuất hiện thêm một người.

93. Chương 094

Chương 94

Giữa kiếp nạn (2)

Ngay khi nhận ra sự tồn tại của người này, Thu Minh Hạo lập tức xoay người, kéo mẫu hậu ra sau lưng mình, lạnh lùng quát: “Các hạ là ai?”

“Bình tĩnh tự tại như vậy, bởi vì thái tử điện hạ là con nhà nòi, đã quen với những sự việc xảy ra đột ngột rồi sao?”

Đối phương từ từ cất bước lại gần, môi nở nụ cười dịu dàng như gió xuân.

“Các hạ... là thần hay là quỷ?”

Trong đại nội hoàng cung, thị vệ dày đặc, thế mà có thể ngang nhiên xuất hiện trong tầm cung được canh gác nghiêm ngặt của hoàng hậu, cao thủ loại này không phải trong thiên hạ không có nhưng khi người này xuất hiện, tất cả cung nữ thái giám trong cung đều rơi vào trạng thái hôn mê, riêng điều này thì không phải cao thủ nào cũng có thể làm được. Đương nhiên, đúng như đối phương đã nói hắn là con nhà nòi, từ nhỏ quen gặp những chuyện kỳ quái, nên cũng khó trách khi hắn có suy nghĩ ấy.

“Là thần hay là quỷ có gì quan trọng đâu, quan trọng là việc mà ta sẽ bàn cùng với hoàng hậu và thái tử điện hạ sau đây.”

Thu Minh Hạo nhượng mảy, “Xin kiến giáo.”

“Linh Nhi biến mất từ khi nào?”

“Người...” Thu Minh Hạo và mẫu thân cùng kinh ngạc nhìn nhau, “Đến đây là vì Linh Nhi?”

“Ta chỉ đến vì nó mà thôi.”

“Người là...”

“Phi Hồ tiên tử? Mẫu thân của Linh Nhi? Mẫu thân của Linh Nhi?” Lương hậu buột miệng hỏi. Ngày Thu Hàn Nguyệt đến kinh thành, cũng từng đem bí mật vì sao mình phải vào hoàng cung kể lại cho hoàng hậu và hoàng thượng, nhưng một người phụ nữ xuất sắc nổi bật lại thường vô tình để ý đến một người phụ nữ xuất sắc khác được người khác ca tụng, dù đối phương là tiên nhân thượng giới. Do đó, Lương hậu có ấn tượng vô cùng sâu sắc với mẫu thân ở kiếp trước của Linh Nhi. Khi người đứng trước mặt nở nụ cười chan hòa như gió xuân, cho dù không thấy người ấy có “dung nhan tuyệt thế như bá mẫu” mà Thu Hàn Nguyệt từng kể, nhưng bà vẫn cảm giác có vài phần giống. Khi người ấy thốt ra câu “ta chỉ đến vì nó”, thì bà đã khẳng định chắc chắn.

“Hoàng hậu thông minh.” Phi Hồ tiên tử gật đầu thừa nhận. “Vậy, ta không cần phải làm thêm những động tác thừa nữa, giờ hãy cho ta biết, Linh Nhi mất tích lúc nào?”

“Có lẽ là vào giờ Dần sáng nay.” Lương hậu đáp. “Nha đầu hầu hạ Linh Nhi gần giờ Dần vẫn còn đem chăn cho nó, qua giờ Dần vào thì không thấy nó đâu.”

“Quả nhiên là giờ ấy.” Tiếng thở dài vang lên, Phi Hồ tiên tử nói: “Đúng vào giờ ấy ta cũng bị người khác giữ chân.”

Lương hậu hơi sững sờ: “Tiên tử biết Linh Nhi đi đâu ư?”

“Không.” Người đó khẽ lắc đầu. “Ta chỉ biết Linh Nhi đã rơi vào tay ai thôi.”

Lương hậu vui mừng hỏi: “Vậy thì, Linh Nhi hiện giờ ra sao?”

Phi Hồ tiên tử nhìn Lương hậu, nhếch môi cười: “Không ngờ, đứa con gái ở kiếp này bị tước đoạt mất sự thông minh của ta, còn được người khác yêu quý hơn cả kiếp trước, hoàng hậu lo lắng cho Linh Nhi như thế sao?”

Lương hậu đáp lại bằng một nụ cười, “Một tiểu nha đầu xinh đẹp như ngọc, thuần khiết ngoan ngoãn như vậy, bảo người ta không yêu quý thật khó.”

Ánh mắt Phi Hồ tiên tử thoáng lạnh: “Chỉ sợ không phải ai cũng nghĩ được như hoàng hậu thôi. Ít nhất kẻ đưa Linh Nhi đi, không nghĩ như thế.”

“Sao?” Lương hậu thấy trái tim nhói đau, “Lẽ nào Linh Nhi bị...”

“Hoàng hậu là một người vô cùng thông minh. Người đưa Linh Nhi đi chính là người đã khiến Linh Nhi bị đầy xuống hồng trần. Ngoài hẳn ra, ai có thể ngăn cản ta, khiến ta không thể luôn luôn dõi theo tin tức của Linh Nhi chứ?”

Lương hậu bắt giắc hít vào một hơi mạnh, nghĩ nhanh, rồi tự an ủi mình: “Nếu là người đó, có lẽ sẽ không làm hại tới tính mạng của Linh Nhi đâu, đúng không?”

“Theo ta, chết không phải điều đáng sợ nhất.” Là thần tiên, họ có thọ mạng vô tận, có khả năng chết rồi vẫn được hồi sinh, mất đi tính mạng không phải điều quan trọng nhất, đáng sợ nhất, mà điều đáng sợ nhất là phải sống một cuộc sống vĩnh hằng, nhưng lại phải chia lỵ với những người mình yêu quý...

“Vừa rồi tiên tử ngăn không cho gia mẫu về cố hương xin trợ giúp, lẽ nào đã có cách khác để cứu Hàn Nguyệt và Linh Nhi?” Khi Phi Hồ tiên tử đang trầm tư suy nghĩ, thì Thu Minh Hạo đột nhiên lên tiếng.

“Hắn đưa Linh Nhi đi, nhằm mục đích dụ ta tới, giờ ta đã tới, không cần phải làm phiền đến quá nhiều cố nhân nữa. Cố nhân nhiều, ngược lại khiến người đó ngượng quá hóa giận. Nếu hẳn là người có trái tim quảng đại, cũng không đến nỗi gây ra chuyện ngày hôm nay, chẳng phải thế ư?”

“Vậy có cần tới sự trợ giúp của văn bối không?”

“Cần, thái tử hãy mời vị trưởng bối thuật lực sao siêu nhưng cũng ngang bướng nghịch ngợm của mình đến bảo vệ Hàn Nguyệt. Phải biết rằng, người đưa Linh Nhi đi, xưa nay chưa từng coi tính mạng của người phạm trần là quan trọng.”

“Tiên tử muốn nói tới Quan Vân?” Lương hậu hỏi: “Nhưng cho dù thuật lực của Quan Vân có cao siêu tới đâu, e rằng cũng không phải đối thủ của thần linh thiên giới.”

“Yên tâm, kiếp trước Quan Vân không phải phạm nhân tầm thường, người đó sẽ không ra tay với Quan Vân, đồng thời cũng mời luôn thủ lĩnh Vu giới, người luôn bảo vệ Quan Vân tới.”

“Văn bối tuân mệnh.”

Thu Minh Hạo nghe lệnh, lập tức cáo từ, vội vàng tới báo tin không lấy gì làm vui vẻ này cho Thu Hàn Nguyệt, hẳn vốn có ý giấu đi việc Linh Nhi mất tích, không ngờ khi Thu Hàn Nguyệt nghe tới đoạn Phi Hồ tiên tử hiện thân, thì lập tức liên tưởng đến Linh Nhi.

“Trong trời đất này, người duy nhất có thể khiến Phi Hồ tiên tử lo lắng vất vả, chỉ mình Linh Nhi mà thôi, Phi Hồ tiên tử xuất hiện trước thời hạn hẹn với thẩm mẫu, nhất định vì Linh Nhi đã xảy ra chuyện... đúng không? Đúng không? Đúng không?”

Mặc dù Thu Minh Hạo có thủ đoạn và mưu kế của một kẻ hai mặt, nhưng trước ánh mắt lo lắng tha thiết của vương thúc, hẳn nhất thời không biết phải làm thế nào. Và chỉ vì sự do dự của hẳn, mà Thu Hàn Nguyệt đã đoán ra tất cả.

“Linh Nhi của ta xảy ra chuyện gì rồi? Linh Nhi đâu? Nàng đang ở đâu? Đưa nàng tới gặp ta? Mau đưa Linh Nhi tới gặp ta!”

“... Hàn Nguyệt vương thúc!” Thu Minh Hạo biết không thể giấu được, đành mang chuyện Linh Nhi mất tích ra kể.

“Nếu mục đích của vị đó là muốn Phi Hồ tiên tử hiện thân, hơn nữa vị đó cũng có quan hệ huyết thống với Linh Nhi, chắc chắn sẽ không làm hại Linh Nhi đâu...”

“Hắn không hại ư? Hắn có thể khiến Linh Nhi đầu thai sang kiếp khác, có thể xóa sạch ký ức của Linh Nhi, có thể đưa Linh Nhi tới một thế giới mà ta vĩnh viễn không thể tới được, có thể... có thể... chuyện hắn có thể quá nhiều!” Thu Hàn Nguyệt trợn mắt, giọng sắc như dao: “Những việc ấy cũng không gọi là làm hại, đúng không?”

“Việc này...”

“Những việc này đối với Phi Hồ tiên tử mà nói, chẳng quan trọng, Linh Nhi đầu thai kiếp khác cũng được, mất trí nhớ cũng được, mất tích cũng mặc kệ, tiên tử có thể cứu vãn, lên trời xuống đất vẫn có bản lĩnh tìm Linh Nhi về, nhưng ta thì không! Ta không thể để mất một Linh Nhi ngây thơ thuần khiết như vậy!” Trong lúc gào thét, khí huyết trong máu cuộn cuộn, mùi tanh bốc lên cổ họng, hắn không kìm được, há miệng, phun ra một ngụm máu tươi lên tường nhà lao.

Thu Minh Hạo mặt biến sắc, cao giọng sai cai ngục truyền Thái y, rồi giữ chặt lấy cơ thể đang mất thăng bằng của hắn, tâm tư Thu Minh Hạo bỗng dưng thay đổi đột ngột, lần nữa khẳng định, việc mình không lạm dụng quyền thế để tranh cướp Linh Nhi là một việc làm đúng đắn, bởi vì bản thân Thu Minh Hạo hắn không thể vì một người con gái mà làm được tới mức này.

“Ta phải đi tìm Linh Nhi.” Thái y bắt mạch, cho Thu Hàn Nguyệt uống thuốc xong, hắn nói.

94. Chương 095

Chương 95

Kiếp nạn ư

“A, đẹp quá, đẹp quá!”

Suốt cuộc hành trình không biết mình sẽ đi đâu, sau hết núi lại tới sông, đột nhiên cảnh đẹp hiện ra, nhìn thấy sương mây quần quýt, thác nước tung bay, nghe thấy tiếng chim hót, tiếng nước suối róc rách, một căn nhà ngói đỏ tường xanh xuất hiện trong rừng trúc dưới chân núi, cảnh đẹp như họa, trông giống tiên cảnh hơn. Sau khi vào nhà, thấy rèm phủ màu xanh, bài trí trang nhã, càng khiến người nhìn ngắm vui hơn.

“Nhà của đại thúc đẹp quá, đẹp như nhà của Linh Nhi và ca ca vậy!” Linh Nhi quay vòng vòng, vấy tung bay, cười tươi như hoa.

Người được gọi là đại thúc kia cũng mỉm cười: “Cô nương thích không?”

“Ừm, Linh Nhi rất thích nơi này.”

“Cô nương thích thì tốt.”

“Ồ?” Linh Nhi tò mò nhìn người kia: “Một nơi đẹp thế này, mà chỉ có một mình đại thúc sống thôi sao?”

“Cô nương đến đây, chẳng phải là hai người ư?”

“Đúng thế, đúng thế... nhưng...” Nụ cười đang tươi rói của Linh Nhi bỗng dưng bị thay thế bởi vẻ ưu phiền. “Linh Nhi không thể ở đây lâu với đại thúc được.”

“Tại sao không thể ở lâu?” Vẻ mặt người đó bắt đầu xuất hiện nét không vui, “Cô nương không phải vừa nói rất thích nơi này hay sao?”

“Linh Nhi muốn về nhà với ca ca, với mẹ, không muốn ở với đại thúc đâu.”

“... Thế ư?” Người đó hỏi lại rất khẽ, “Trong lòng cô nương, họ quan trọng như thế sao?”

“Ừm!” Cái đầu nhỏ xinh của Linh Nhi gật mạnh.

“Trong ký ức của cô nương, ngoài họ ra, còn ai quan trọng như vậy nữa không?”

“... Ừm?” Linh Nhi nghe rất mơ hồ.

“... Không sao.” Người đó cười, “Không sao đâu. Đi lâu như vậy, chắc cô nương đói rồi? Dưới lồng bàn có thứ điểm tâm mà cô nương thích...”

“Thật không?” Chiếc miệng nhỏ xinh của Linh Nhi lại vui vẻ reo lên, nhảy nhót đến bên chiếc bàn tròn đặt ở giữa nhà, phía trên được phủ bởi một miếng vải đỏ, Linh Nhi mở ra, nhón một miếng bánh cho vào miệng. “Bụng Linh Nhi đói thật... ngon quá... đại thúc thật tốt, Linh Nhi thích đại thúc...”

“Cô nương... thích... ta?” Người đó thoáng ngẩn ra.

“Đúng vậy... Linh Nhi thích đại thúc... ừm, ngon quá, ngon ngon quá...” Chiếc miệng xinh hoạt động không ngừng, và cũng đang cố gắng diễn đạt tình cảm trong lòng.

“Chỉ một chút điểm tâm thế này, đã khiến cô nương thích ta quý ta ư?” Người đó khẽ hỏi, nhưng nhỏ như đang nói với chính mình.

Linh Nhi đang vô cùng cảm động trước mỹ thực trên bàn, nên chẳng nghe thấy.

Ánh mắt người đó sáng lên, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, nói: “Bên cạnh có món trà cỏ thơm mà cô nương thích nhất đấy.”

“Ừm... đa tạ đại thúc... ngon quá... trà cũng ngon... đại thúc thật tốt...”

“Ta thật tốt?” Khóe miệng người đó nhướn lên cười. “Muốn được người khác yêu quý, thì ra lại đơn giản như thế?”

Những lời này, Linh Nhi nghe rất rõ, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, Linh Nhi quý đại thúc, đại thúc đưa Linh Nhi tới một nơi đẹp thế này, cho Linh Nhi ăn những món ngon, còn giúp Linh Nhi... ồ!”

Vì mãi ăn uống mà quên mất việc chính, giờ nhớ tới cái miệng nhỏ ngừng nhai, miếng bánh chưa kịp nuốt bị tắc ở cổ, khiến khuôn mặt Linh Nhi đỏ bừng vì nghẹn bánh.

“Á... ồ...”

“Cô nương...” Người đó lo lắng, “Cô nương có chuyện gì thế?”

“A... a... a...” Linh Nhi không thể nói, chỉ có thể dùng tay ra sức chỉ vào cổ mình.

Sau khi hiểu ý, người đó lập tức cầm chén trà trên bàn lên, một tay đỡ gáy Linh Nhi, một tay bón nước cho nàng.

“A... a... Khụ khụ khụ!” Nước trà giúp miếng bánh bị nghẹn ở họng trôi xuống, sau khi ho vài tiếng, khuôn mặt của Linh Nhi bắt đầu khôi phục lại màu sắc cũ.

Người đó nhướn mày, nói: “Không ai tranh với cô nương, có cần phải ăn nhanh như thế không?”

Linh Nhi ngưng ngưng, đáp: “... Linh Nhi đột nhiên nhớ đến ca ca, đại thúc phải giúp Linh Nhi cứu ca ca... Linh Nhi nhớ ca ca rồi...”

“Cho dù muốn cứu hần, cũng không thể ăn uống lỗ mồm như thế, còn có lần sau, ta sẽ không cứu nữa!”

“Đừng mà!” Linh Nhi lo lắng, bàn tay nhỏ nắm chặt vạt áo của người đó, dịu giọng cầu khẩn: “Đại thúc, đừng bỏ mặc không cứu ca ca, đại thúc đã nhận lời Linh Nhi rồi, đại thúc, Linh Nhi cầu xin người...”

“Không được khóc!” Người đó vừa bắt gặp đôi mắt long lanh của nàng, bỗng nghiêm giọng hét.

Đột nhiên, Linh Nhi sợ tới trắng bệch cả mặt “... Không khóc, Linh Nhi không khóc!”

“Cô nương...”

Chuyện này là thế nào? Tại sao? Tại sao nước mắt của tiểu nha đầu này lại khiến hần cảm thấy khó chịu như vậy? Sự sợ hãi của tiểu nha đầu tại sao lại khiến hần không vui như vậy? Cả vừa rồi nữa, khi thấy tiểu nha đầu lâm vào tình thế nguy hiểm, trong ngực hần, thứ trong ngực hần lại thắt chặt tới thế?

Liếc thấy người đó trầm mặc không nói gì, Linh Nhi lại hỏi: “Đại thúc, người sẽ giúp Linh Nhi cứu ca ca, phải không?”

“... Ừm!” Gần như vô thức, người ấy nhận lời.

“Đa tạ đại thúc, Linh Nhi biết đại thúc là người tốt mà!” Lại là người tốt? Đây... là người thế nào chứ? Bao nhiêu tâm tư trong lòng, đều được viết hết lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, vừa khắc trước đó còn vui mừng hơn hở, ngay khắc sau đã ủ rũ u buồn, hoàn toàn chẳng có sự chuyển đổi, thuần khiết vô cùng. Có thật là tiểu nha đầu này có cùng một linh hồn với người tâm cơ như biển, mưu trí thâm hiểm ở kiếp trước không? Còn nữa...

Đứng gần thế này, dựa vào thân thiết thế này, cơ thể nhỏ bé của tiểu nha đầu gần như dựa hẳn vào cánh tay người đó... Không phải đã trải qua một kiếp luân hồi rồi sao? Thể xác này đã không còn quan hệ gì với hần nữa, tại sao nay...

“Đại thúc đừng sợ, Linh Nhi quay về với ca ca và mẹ rồi, đại thúc cũng về sống cùng, được không?”

“Hả?” Tiểu nha đầu đang nói gì?

“Đại thúc về cùng sống với Linh Nhi, ca ca và mẹ của Linh Nhi nữa, được không?”

“Cô nương... tại sao lại hỏi như thế?”

“Bởi vì...” Đầu ngón chân nhón lên, đầu rướn về phía trước, đôi mắt trong sáng nhìn thẳng vào mặt người đó, “Bởi vì đại thúc đang sợ, đại thúc không muốn sống một mình.”

“Cái gì?” Như bị một chùy giáng thẳng vào ngực, người đó sững sờ.

“Nếu đại thúc sợ sống một mình, thì sống cùng Linh Nhi, ca ca và mẹ...”

“... Im miệng!” Tiếng hét chói tai vang lên, mang theo cả sự khó chịu, sự căm hận bao lâu nay, “Sợ? Trời rộng, đất dài, tại sao ta lại phải sợ? Ta nói sẽ ở cùng các người bao giờ? Mẹ con các người hết lần này tới lần khác mưu nghịch, sỉ nhục thiên nhân, lẽ ra phải chịu hình phạt nặng nề hơn, phân ly mấy chục năm có là gì? Ta muốn các người đời đời kiếp kiếp không thể gặp nhau, muốn các người mãi mãi kẻ trên trời người dưới đất!”

95. Chương 096

Chương 96

Nói lời vô tình

Quá lo lắng quá buồn phiền, tim bị tổn thương, khiến khí huyết nghịch chuyển, tổn hao tinh thần, cần được điều hòa tính dương, an thần ổn tâm, không được lo lắng làm việc quá sức, tâm trạng không được kích động...

Ngự y dặn đi dặn lại, nên Thu Minh Hạo không dám khinh suất, vì vậy, không thể chấp nhận mong muốn đi tìm thê tử của Thu Hàn Nguyệt.

Ban đêm, nằm trên sập trong nhà lao, được thái tử đặc biệt dặn dò nên trên sập có trải một tấm thảm dày, Thu Hàn Nguyệt nhắm chặt hai mắt, vờ ngủ trước đôi mắt thăm dò chăm chú của thị vệ tâm phúc do thái tử phái tới vừa để bảo vệ vừa để giám sát hần. Hôm đó khi trời vừa hé sáng, thị vệ của phủ thái tử kinh hoàng phát hiện ra, trong nhà lao đã chẳng còn bóng người.

Thu Hàn Nguyệt vận dụng thuật co mình của sư môn để thoát thân qua khe cửa nhỏ hẹp nơi nhà lao, vừa có được sự tự do, hần lập tức tới phủ đệ của gia đình danh gia vọng tộc Âu Dương phủ đệ. Mọi quan hệ

với Âu Dương gia, bắt nguồn từ trang chủ Tĩnh Xuân Trang – Nguyên Mộ Dương, trong quá trình đi lại với Nguyên Mộ Dương hẳn đã kết giao với em rể của trang chủ, cũng chính là nhị trang chủ Âu Dương Bắc Húc. Mỗi quan hệ của cả hai mặc dù đậm bạc như nước, nhưng lại rất hiểu nhau, lần này gặp nạn, Âu Dương Bắc Húc sau khi biết tin đã cho người lén vào nhà lao thăm nom, không cần quá nhiều những lời hỏi han sáo rỗng, người đó lập tức hiểu mình có thể giúp tới đâu.

“Nhị trang chủ không cần phải làm quá nhiều, Thu Hàn Nguyệt chỉ cần một chỗ trú chân thôi.”

“Được.” Âu Dương Bắc Húc hào sảng gật đầu. “Thu thành chủ đã nói như thế, thì cứ coi nơi này là nhà của mình, bệch dịch trong viện tử đều là tâm phúc của Bắc Húc, Thu thành chủ cứ việc sai bảo, Bắc Húc không quấy rầy nữa, cáo từ.”

Âu Dương Bắc Húc rời đi, Thu Hàn Nguyệt cũng cho đám người hầu trong phòng lui ra, rồi quay người về phía bóng tối nói: “Người đi theo cũng đủ lâu rồi đây, còn không ra à?”

Chưa thấy người, đã thấy tiếng, một tràng “hê hê” vang lên, Thu Quan Vân tuyệt y ngọc mạo xuất hiện, “Hàn Nguyệt ca ca sao biết ta tới?”

Thu Hàn Nguyệt mặt không biểu cảm, điềm đạm đáp: “Vừa rồi người thỉnh thoảng lại làm gió lạnh thổi qua người nhị trang chủ, thổi sang cả ta.”

“Hê hê, nói hay nói hay, tiểu đệ cũng là muốn giúp Hàn Nguyệt ca ca thử xem gan của vị nhị trang chủ này to đến đâu, để tránh tới lúc hần co vùi sợ hãi, thì tung tích của Hàn Nguyệt ca ca sẽ bị bại lộ, hê hê...”

“Che giấu khâm phạm của triều đình tội danh này lớn thế nào, đệ còn hiểu hơn ta. Nếu ta đã dám bỏ trốn tới đây, cũng có nghĩa ta rất tin tưởng vào chủ nhân của viện tử này. Vừa rồi hành động đó của đệ, đổi lại nếu là người bình thường, sớm đã bị dọa át hồn mất vía rồi. Ta biết gần đây đệ có hiềm khích với Bách Diêu, nên muốn trêu chọc nam tử trong thiên hạ, nhưng nếu để biến thành chủ thấy hành động đó của đệ lần nữa, thì biến thành chủ không dám làm phiền Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên ra mặt nữa.”

“Hê hê hê, Hàn Nguyệt ca ca đừng giận đừng giận, chúng ta hãy nói về chuyện chính đi, giờ làm thế nào để cứu được tiểu thê tử mới là quan trọng, đúng không?”

Thu Hàn Nguyệt đúng là có ý muốn khai thông những khúc mắc trong lòng Vu giới đệ nhất mỹ thiếu niên này, nhưng giờ e không phải lúc.

“Đệ đã thăm dò được gì rồi?”

Thu Quan Vân nghiêm sắc mặt, lắc đầu: “Chẳng có tin tức gì.”

“Đối thủ quả nhiên rất mạnh.”

“Mạnh ngoài sức tưởng tượng của chúng ta.”

“Không có cách gì để đối phó?”

“Cũng không hẳn là thế.” Đôi môi xinh đẹp của Thu Quan Vân cong lên cười giảo hoạt, “Nếu Hàn Nguyệt ca ca chịu phối hợp, biến thiếu gia cũng không ngại đấu một trận với đại nhân vật kia.”

Mắt Thu Hàn Nguyệt đột nhiên sáng lên, “Nói”.

“Ừm...” Một thoáng chần chừ do dự xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của Thu Quan Vân, “Một khi dùng phép này, thì người phải chịu khổ nhất là Hàn Nguyệt ca ca, Hàn Nguyệt ca ca có muốn suy nghĩ thêm không?”

Đôi mày kiếm của Thu Hàn Nguyệt nhướng lên, không đáp mà hỏi lại: “Đệ thấy thế nào?”

“Ta đương nhiên hiểu, vì tiểu tẩu tử, Hàn Nguyệt ca ca có thể hy sinh tất cả, nhưng lần này không giống những lần trước, việc mà Hàn Nguyệt ca ca phải làm, không chỉ là chảy máu, đau đớn đôi chút thôi đâu, mà còn phải...”

“Ta muốn nghe tường tận.”

“Được!” Thu Quan Vân đập bàn đứng dậy, “Chỉ riêng sự si tình và chung thủy này của Hàn Nguyệt ca ca cũng đã đánh bại hết đám đàn ông thối trong thiên hạ rồi, bốn mĩ thiếu niên nhất định sẽ giúp Hàn Nguyệt ca ca! Đi, chúng ta hãy song kiếm hợp bích, huynh đệ đồng tâm, khiêu chiến với quyền uy của vị nhân vật trong trời đất kia, lưu danh sử xanh, tiếng thơm muôn đời...”

“...” Nhất thời, Thu Hàn Nguyệt chẳng biết phải nói sao.

Mặt trời vừa lên, những tia nắng ban mai rọi qua các lớp lá trúc, chiếu những đường vân vện lên đôi giày màu trắng thêu cánh đào, lúc này đôi giày ấy đang lê bước, đến trước một cánh cửa cũng được làm bằng trúc, rồi lại đứng im, dịch ra xa, song, lặp đi lặp lại hành động ấy, tới gần, rồi lại dịch ra xa, cứ thế, cho tới tận khi mặt trời lên cao, cuối cùng người bên trong cánh cửa không tìm được, rồi mất khỏi cuốn sách trong tay, nói: “Cô nương muốn vào thì vào đi.”

“Có được không?” Đôi giày nhỏ trước cánh cửa đứng khựng lại, gió thổi nhẹ nhàng khiến tà váy tung bay, hất tung lên trên cơ thể lung linh, chạm cả vào khuôn mặt xinh đẹp, lúc này, trên khuôn mặt ấy đang nở một nụ cười ngượng nghịu như cánh hoa đào. “Đại thúc không giận Linh Nhi chứ? Linh Nhi có thể vào không?”

“Nếu người lại hỏi nữa, thì không cần vào đâu.”

“Không hỏi không hỏi nữa, vào, Linh Nhi vào, Linh Nhi vào đây!” Vội vội vàng vàng, đôi giày nhỏ bước qua ngưỡng cửa, khuôn mặt lập tức che lấp ánh nắng ấm áp bên ngoài, đi về phía người ngồi trong phòng, khiến đôi mắt sau hút trong đó phải nheo lại.

“Chẳng phải cô nương rất thích ngủ nướng sao? Hôm nay dậy sớm vậy?” Người trong nhà hỏi.

“Linh Nhi muốn hỏi, nhưng Linh Nhi ngủ không ngon giấc...”

Người đó hừ lạnh một tiếng rất khế, “Lại đang nhớ ca ca của cô nương sao? Hay là mẹ của cô nương?”

“Cả hai...” Linh Nhi vặn chặt các ngón tay, ngượng ngùng đáp: “Linh Nhi cũng nhớ đại thúc.”

“...Ta?” Đôi môi mỏng nhếch lên cười.

“Hôm qua đại thúc rất giận, Linh Nhi cũng buồn.”

“Thế ư?” Đôi môi mỏng đó lại dịu xuống, “Vậy cô nương cần phải quen dần đi, từ nay về sau, số lần cô nương buồn, sẽ không đếm được đâu...”

Đôi mắt đẹp của Linh Nhi mở to, “Đừng mà!”

“Đừng! Đâu phải cứ ‘đừng’ mà được...”

“Linh Nhi không muốn đại thúc giận như thế!”

Đôi lông mày lạnh lùng nhướng lên.

“Đại ca ca nói, tức giận rất có hại cho thân thể, vì vậy đại ca ca chỉ muốn Linh Nhi cả ngày vui vẻ thôi. Đại thúc giận như vậy, nhất định sẽ rất có hại, Linh Nhi không muốn đại thúc bị tổn hại tới cơ thể.”

“Tại sao?” Ta không phải là kẻ người chán ghét nhất, là kẻ người không muốn gặp nhất trên đời này sao?

Ký ức của người bị xóa sạch, trí tuệ bị lấy mất, lẽ nào cảm giác cũng biến mất rồi?

“Bởi vì đại thúc là người Linh Nhi yêu quý.”

Yêu quý? Lại là hai từ đó! Hai từ này đối với người đó vừa xa lạ vừa đau đớn! Những ngón tay dài cầm cuốn sách bỗng dưng siết chặt, “Cô nương dựa vào cái gì mà nói yêu quý ta? Người đã từng thật sự yêu quý ta chưa? Nếu người biết ta là...” Thì sẽ ném cho ta ánh mắt chán ghét, sẽ dùng đủ mọi cách để thoát khỏi ta.

“Không đâu!” Linh Nhi hất cái cằm xinh đẹp lên, nghiêm túc đáp: “Yêu quý là yêu quý, không yêu quý là không yêu quý, cho dù biết hay không biết, Linh Nhi đều yêu quý! Linh Nhi có thể biết chính xác người nào mình thích người nào mình không...”

“Người có thể gì cơ? Có thể yêu quý ta không so đo sao?”

“Có thể...”

“Người có thể không đi tìm ca ca của mình, mẹ của mình, chỉ vì yêu quý ta mà ở bên ta sao?”

“Không thể!”

“Không thể phải không?” Người đó cười lạnh như dao, ánh mắt như băng, “Nếu đã vậy, ta sẽ khiến người không bao giờ gặp được ca ca, gặp được mẹ! Như thế, người sẽ chán ghét ta phải không?”

“... Không đâu.”

“Không đâu?” Người đó khẽ ngăn ra.

“Đại thúc là người tốt, đại thúc đã nhận lời Linh Nhi giúp Linh Nhi cứu ca ca, đại thúc sẽ không để Linh Nhi không được gặp ca ca không được gặp mẹ...”

Sự tin tưởng hoàn toàn này, sự nhận định mù quáng này, nếu là ở kiếp trước, hẳn sẽ yêu quý trân trọng như châu như ngọc, nhưng kiếp này, hẳn sẽ ném bỏ không thương tiếc!

“Vậy thì, lúc này, ta sẽ nói lại cho người biết lần nữa, ta sẽ không giúp người cứu ca ca, cũng không ẹ con người được đoàn tụ, cuộc sống của người vĩnh viễn sẽ ở lại đây thôi, và sự chia ly của người với họ sẽ là mãi mãi.” Đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười tàn ác, “Như vậy, người còn cho ta là người tốt nữa không?”

“Đại thúc.”

Nhìn thấy vẻ tươi sáng trên khuôn mặt của tiểu nha đầu biến mất đúng ý nguyện, hắn cười càng đắc ý hơn, ánh mắt càng khinh miệt hơn: Giờ, người sẽ lại giống như kiếp trước, hét lên một tiếng “ta hận người” phải không?

“Đại thúc... đừng như thế mà.”

“... Cái gì?”

“Đại thúc đừng giận, sẽ tổn hại tới sức khỏe, Linh Nhi rót trà cho đại thúc nhé? Uống trà xong, lửa giận trong bụng sẽ bị dập tắt, sẽ không bị tổn thương...”

96. Chương 097

Chương 97

Giai nhân vô hình

Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, Lương xứ mang mang giai bất kiến[1]

[1. Hai câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Dịch là ‘Hai nơi bích lạc, hoàng tuyền; Dưới trên tìm khắp mơ huyền thấy chi’ (Tần Đà dịch)]

Giờ thì Thu Hàn Nguyệt đã hiểu được nỗi thê lương vô vọng của câu thơ thiên cổ này.

Thu Quan Vân dùng mọi phép thuật mà y biết, thi triển mọi mảnh lối, hơn mười ngày trôi qua, vẫn không bắt được chút tin tức nào của Linh Nhi. Đường như, trong trời đất rộng lớn, vũ trụ bao la này, tiểu nha đầu bé xíu ấy chưa từng tồn tại, tiếng cười vui vẻ vô tư đó, những ân ái triền miên đó, hoàn toàn chỉ là giấc mộng xuân của hắn mà thôi... Hắn chìm trong sự tuyệt vọng vô bờ, phải dốc toàn bộ sức lực để cầm cự ý chí, nghiêm cấm mình không được nghĩ đến kết quả, ép mình phải nghĩ đến con đường phía trước, mưu kế phía trước.

“Bà nó chứ, bổn thiếu gia không tin, bổn thiếu gia đường đường là Vu tộc đệ nhất mĩ thiếu niên, là phù thủy Vu giới giỏi nhất thiên hạ mà lại bị chuyện vợ vãn này làm khó!”

Rồi lại hàng loạt những lần tìm kiếm khác tiếp tục, không có kết quả, Thu Quan Vân lúc đó buột miệng chửi rủa, Thu Hàn Nguyệt ngồi im lặng tại chỗ, chẳng nói cũng chẳng phản ứng gì.

Sự bất thường của hắn, khiến Thu Quan Vân cảnh giác, “Hàn Nguyệt ca ca, huynh... không phải vì quá nhỏ nhưng tiểu tử tử, mà nảy sinh ý định gì đấy chứ?”

Thu Hàn Nguyệt chậm rãi ngược mắt lên, “Đúng là đã nảy sinh ý định khác.”

“... Ý định thế nào?”

“Ta không nên đặt hết hy vọng vào một mình đệ.” Hắn giơ tay, ngăn cơn thịnh nộ sắp nổ ra của mỹ thiếu niên. “Không phải ta nghi ngờ khả năng của đệ, mà là, đây vốn là việc của ta, nhưng ta bằng quan khoan tay đứng nhìn, chẳng làm gì cả. Trong tình hình này, thực không xứng với danh phu quân của nàng.”

“Không thể nói thế được, Hàn Nguyệt ca ca là phạm nhân...”

“Không.” Thu Hàn Nguyệt lắc đầu. “Đã liên quan tới phụ nữ tới tình cảm, thì dù là người hay thần, cũng một trái tim đó mà thôi. Điều ta có thể làm không chỉ ngồi đợi một cách vô nghĩa thế này.”

“Hàn Nguyệt ca ca định thế nào?”

“Ta muốn đi tìm Linh Nhi.”

“Bắt đầu tìm từ đâu?”

“Tìm khắp từng tác đất, tìm từng con phố.”

“Cách ấy, thực sự không giống như cách mà Hàn Nguyệt ca ca có thể nghĩ ra.”

“Đúng là nghe hơi ngốc nghếch, cổ vẻ bất lực, nhưng đã là người phạm, thì cũng chỉ nên làm việc mà người phạm có thể làm được mà thôi. Nếu ta không có những người họ hàng như đệ, ta cũng chỉ còn cách ấy, đúng không?”

“Trước mắt Hàn Nguyệt ca ca có Quan Vân giúp đỡ, mà lại đi dùng cách ấy, chẳng phải hơi cổ hủ à?”

“Ta không định làm phiền Quan Vân nữa.” Thu Hàn Nguyệt từ từ đứng dậy, cung kính hành lễ với đường đệ luôn luôn xuất hiện bất cứ lúc nào hắn cần tới sự trợ giúp này. “Tấm chân tình của Quan Vân, sâu nặng như núi, thật làm phiền Quan Vân quá.”

Thu Quan Vân nhìn sắc mặt nghiêm túc của hắn, biết hắn đã hạ quyết tâm, bèn đáp: “Như thế cũng tốt, có câu nói rằng ‘tình cảm động trời xanh’, mặc dù lời nói ấy chưa được kiểm chứng, nhưng cũng vẫn có hy vọng. Hàn Nguyệt ca ca cứ đi làm việc mình nên làm, Quan Vân cũng làm việc của Quan Vân, chỉ là...” Ngập ngừng một lát, “Mấy ngày nữa, Quan Vân vẫn cần tới sự trợ giúp của Hàn Nguyệt ca ca.”

“Ý Quan Vân là, vẫn còn phép đệ chưa dùng tới?” Thu Hàn Nguyệt vui mừng ra mặt.

“... Đương nhiên là còn.”

“Vậy tại sao lại phải đợi thêm vài ngày nữa?”

“Bởi vì...” Thu Quan Vân hơi nheo mắt, “Trong thời gian này, Quan Vân còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Cũng bởi vì, chưa đến phút cuối cùng, phép đó không thể tùy tiện mang ra dùng.

“Tiên tử có tin tức của Linh Nhi rồi?”

Đêm khuya trăng lặng, trong Ý An cung, Lương hậu chuẩn bị đi ngủ, thì đột nhiên thấy ánh nến trên bàn nhảy nhót, định thần nhìn lại, bên bàn, Phi Hồ tiên tử tà áo tung bay, như đứng trong tiên cảnh, bất giác vui mừng, bèn ngẩn đầu lên hỏi.

Phi Hồ tiên tử lắc đầu: “Có lẽ ta đã nhận định tình hình sai rồi, mục tiêu của người đó không còn là ta nữa.”

“Không còn là tiên tử?” Lương hậu thấy nhói tim. “Vậy là Linh Nhi ư?”

“Hắn muốn ta và Linh Nhi phải đau lòng, lặp lại cảnh chia cắt hơn hai mươi năm qua.” Phi Hồ tiên tử nhếch môi lên cười, dường như sự ly biệt giữa mẹ và con, trải qua đau khổ giày vò giờ cũng nhẹ như gió như mây.

Song, Lương hậu lại cảm nhận được rõ ràng nỗi đau đớn và mỉa mai của Phi Hồ tiên tử đằng sau nụ cười ấy, “Ta có thể làm được gì cho tiên tử và Linh Nhi?”

“Phiền hoàng hậu hãy mời vị họ hàng kia ra mặt.”

“... Bá phụ của ta?”

“Đúng thế.”

“Ngày mai Quan Vân sẽ đưa ta về cố quốc một chuyến.”

Phi Hồ tiên tử trầm mặc hồi lâu, rồi đột nhiên chấp tay hành lễ, “Mong hoàng hậu hãy nhận của ta một lễ này.”

“Việc này...” Lương hậu vội đi tới, “Tiên tử sao lại làm thế?”

“Những việc hoàng hậu làm cho Linh Nhi, nghĩ cho Linh Nhi cũng đủ để nhận một lễ này của ta rồi.”

“Linh Nhi là thê tử của Thu Hàn Nguyệt, ta lại coi Linh Nhi như con gái, những gì ta làm ta nghĩ cho Linh Nhi là điều đương nhiên thôi. Huống hồ so với Quan Vân, những việc ta làm được quá ít, thực sự không dám nhận lễ này của tiên tử.”

“Nói tới Quan Vân...” Phi Hồ tiên tử vẻ mặt giãn ra, “Người đưa Thu Hàn Nguyệt ra khỏi nhà lao, chính là hắn phải không?”

Lương hậu chậm rãi lắc đầu, cười đáp: “Tiên tử nói thế, là đánh giá thấp con rể của mình rồi. Hàn Nguyệt ra khỏi nhà lao đó, không cần ai trợ giúp cả.”

“Người con rể này... nếu lệnh bá phụ đến mà không tìm ra tung tích của Linh Nhi, thì cũng đành hy vọng vào hắn và mật pháp của Vu giới mà thôi. Nhưng, không biết bình thường thê non hẹn biển, tới lúc quan trọng còn lại được bao phần?”

Lương hậu thoáng chau mày, “Tiên tử pháp lực cao thâm, chắc sớm đã nhìn thấu quá khứ của hai người họ, sao còn nghi ngờ tấm tình si của Hàn Nguyệt?”

“Bởi vì lần này thứ mà hắn phải hy sinh, nhiều gấp trăm lần so với trước kia.”

Lương hậu kinh ngạc bịt miệng: Trăm lần ư? Còn phải hy sinh gấp trăm lần so với những đêm đầu trí đầu dừng với hai quỷ sai Minh giới ư? Rốt cuộc là phải hy sinh như thế nào? “Là nỗi khổ về thể xác hay nỗi đau về tinh thần?”

“Cả hai. Mà phương pháp này chỉ được sử dụng khi đã lâm vào cảnh bất đắc dĩ. Bởi vì, nếu hắn không chịu được sự giày vò đó mà giữa đường rút lui, thì sẽ khiến Linh Nhi càng thêm nguy hiểm hơn, và nhân sinh của hắn với tiểu nha đầu, cũng sẽ chấm dứt từ đây.”

Bên ngoài cửa sổ, trắng sáng như ánh bạc, phủ xuống tây lầu, khiến bóng tây lầu đổ dài. Trong đám cây lá xum xuê, một đôi mắt thấp thoáng xuất hiện, ánh mắt tối thẫm như đêm, sâu như biển.

Người đó, chính là Thu Hàn Nguyệt.

Phương Nam hạn hán nặng, thái tử phải xuống phía nam để giám sát đôn đốc công việc, chuyện xảy ra quá đột ngột, nên đương nhiên không thể cung cấp thêm tin tức gì cho hắn. Lần này hắn tới đây, là muốn thăm dò tin tức của hoàng hậu, không ngờ có khách, khiến hắn phải làm tiểu nhân một lần, nhưng cũng thật trùng hợp, những gì hắn cần nghe đã nghe được hết, không uống chuyển đi này.

Tiếng mõ báo canh vang lên, vừa qua canh ba, mấy chú chim nằm ngủ trên cành cây tung cánh bay, gió thổi lao xao, không một bóng người.

Trong phòng, Phi Hồ tiên tử cùng Lương hậu đều im lặng, lắng nghe, rồi hai tiếng thở dài vang lên. “Hoàng hậu thật sự cho rằng hắn sẽ làm được sao?” Phi Hồ tiên tử hỏi.

“... Nếu đúng như những gì Phi Hồ tiên tử nói, nỗi đau đớn khó khăn gấp trăm lần trước đó, ta cũng không dám khẳng định điều gì, tất cả đành trông chờ tạo hóa của hai người đó thôi.” Lương hậu buồn bã đáp.

97. Chương 098

Chương 98

Nỗi đau xuyên tim

“Đại thúc, đây là trái cây mà Linh Nhi hái cho đại thúc, ngon lắm đấy, đại thúc mau ăn đi!”

“Đại thúc đại thúc, chỗ hoa này có đẹp không, tặng đại thúc đấy!”

“Đại thúc, Linh Nhi hát cho đại thúc nghe được không?”

Từ khi có mặt trong tam giới, đủ các kiểu lấy lòng, tìm cách làm thân, hấn gặp nhiều vô số, và cũng chán ghét vô cùng. Nhưng, giọng nói như chim hót, khuôn mặt tươi như hoa của tiểu nha đầu này, tìm đủ mọi cách để lấy lòng hấn, không tiếc sức để tiếp cận hấn, lại khiến hấn cảm thấy rất đối bình thường, và cũng bắt đầu ngấm...

“Người cảm nhận được như thế là bình thường, cho dù ở kiếp này người đã không còn có quan hệ máu mủ với người chuyển kiếp kia, nhưng ba hồn bảy phách vẫn là từ kiếp trước. Hồn phách đến từ thiên giới, so với những phạm hồn phạm phách trầm luân luân hồi, ít u uất nặng nề hơn và thuần khiết hơn, khiến người cảm nhận được dị cảm đó, thực ra vì hồn phách của tiểu nha đầu vẫn là hồn phách của tiên giả.”

Những lời của phụ thừa tả tướng cứ lớn vồn trong đầu, nhưng vẫn không thể khiến hấn thừa nhận. Nếu nguyên nhân hấn có dị cảm với tiểu nha đầu kia là do cả hai đều mang hồn phách tiên giả, vậy trong thiên vũ mệnh mang, có bao nhiêu vị tiên giả như vậy, sao chưa từng có ai khiến hấn thấy có dị cảm như thế?

Chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, đôi mày cau lại, đôi mắt hẹp lạnh tanh, nơi hấn nhìn, là không gian mênh mông ngoài kia...

“Đại thúc, đại thúc có ở trong đấy không?”

Đứng trước cửa sổ, hấn lạnh lùng hừ một tiếng: Thật là một nha đầu ngốc nghếch!

“Đại thúc, Linh Nhi mang nước suối rất ngọt rất trong tới cho đại thúc rửa mặt đấy.”

Hấn quay sang, liếc mắt nhìn ra cửa.

“Linh Nhi hai tay bận rộn, không trón tay nào, đại thúc mở cửa cho Linh Nhi được không?”

Hấn vẫn đứng im tại chỗ, “Không ai cần ngươi phải vào.”

“Không được, Linh Nhi mang nước suối trong vắt cho đại thúc rửa mặt, Linh Nhi còn muốn chải đầu cho đại thúc...”

Đôi lông mày của hấn hơi nhướng lên.

“Linh Nhi rất biết cách chải đầu, Linh Nhi đã từng chải đầu cho ca ca và đại ca ca rồi, đại thúc... ái da!” ngay sau đó là tiếng va chạm vang lên, rồi tiếp đấy là tiếng kêu thảm thiết.

Hai mày hấn cau chặt, thân hình thoáng cử động, chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã đứng ngoài cửa, kéo Linh Nhi vừa bị chiếc chậu đồng đựng nước rửa mặt nặng nề rơi vào chân ngồi bệt dưới đất lên, “Ngươi sao rồi?”

“... Đau... hu hu hu... đau quá... đại thúc mau thổi cho Linh Nhi...” Trong nháy mắt Linh Nhi bắt đầu khóc hu hu, ầm ỨC vô cùng dựa vào cánh tay của người đứng trước mặt, rồi giờ cánh tay bị trầy da lên trước mặt hấn.

“Đại thúc thôi đi... thôi...”

Hắn ngẩn người, cặp mắt nhìn cánh tay nhỏ nhắn mềm mại trắng như tuyết, thấy vết máu trên đó, hắn lại thôi thật, chỉ muốn thổi bay những vết thương đáng ghét kia khỏi làn da Linh Nhi.

“... Hu hu... hu hu? Không đau nữa rồi! Không đau nữa... đại thúc thôi, Linh Nhi không đau nữa!” Trên mi vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt long lanh như hạt châu, làn môi hồng hé cười để lộ hàm răng trắng, tươi tắn như hoa xuân.

Đột nhiên, chính vào giây phút ấy, bao nhiêu dằn vặt giày vò tích lũy trong lồng ngực suốt mấy ngày nay bỗng bùng vỡ vụn, hắn bỗng phá lên cười vì sự bần khổ của mình trước đó: Muốn giữ lại thì giữ, muốn trừng phạt thì trừng phạt, có gì khó khăn chứ? Nếu tiểu nha đầu này khiến người ta yêu quý như vậy, tại sao không thuận theo ý muốn của trái tim mình?

“Linh Nhi, người nói muốn chải đầu cho ta phải không?”

“Đúng thế.”

“Được, vậy hãy chải đầu cho ta đi.”

“Thật không?”

“Thật.” Hắn nắm tay lấm nhấm, chữa khỏi vết thương ở mắt cá chân cho Linh Nhi, cầm tay nàng, đưa nàng vào trong khu rừng trúc buổi sớm. “Có cô nương ở bên cạnh, cho dù có phải ở đây ngàn năm, cuộc sống vẫn thú vị.”

Linh Nhi, dừng vào đó, quay đầu, quay đầu lại, Hàn Nguyệt ca ca ở đây, Hàn Nguyệt ca ca ở đây, Linh Nhi, quay đầu, dừng đi, dừng đi cùng người khác, Linh Nhi, quay lại! Quay lại! Quay lại!

Thu Hàn Nguyệt tưởng rằng gào thét đến vỡ cả cổ họng rồi tỉnh dậy, khi cơn ác mộng qua đi, hắn mới biết mình hoàn toàn không hét được tiếng nào.

Trong giấc mơ, Linh Nhi vui vẻ, cam tâm tình nguyện đi theo một người, bỏ lại cho hắn chỉ là bóng nàng.

Hắn không hét được, cũng không đi được, gọi nàng không quay lại, cũng không thể kéo nàng quay lại, nỗi tuyệt vọng giống như ngọn núi đè nặng lên trái tim...

“Hàn Nguyệt ca ca, huynh nhìn thấy gì?” Thu Quan Vân đứng trước đầu giường, sốt sắng hỏi.

“Linh Nhi...”

Thu Quan Vân vừa kinh ngạc vừa vui mừng, “... Nhanh thế đã nhìn thấy rồi? Xem ra, tình yêu của Hàn Nguyệt ca ca và tiểu tẩu tử rất sâu nặng, còn sâu nặng hơn cả bọn ta tưởng...”

“Linh Nhi...” Hắn lấm nhấm gọi, gơ tay lau mồ hôi trên trán, “Linh Nhi không nhìn thấy ta, nàng...”

“Dừng lại.” Thu Quan Vân vội vàng kêu lên. “Trước khi thi pháp, bổn thiếu gia đã nói đi nói lại về Ước pháp tam chương này, Hàn Nguyệt ca ca đã quên rồi sao? Bổn thiếu niên nói lại lần nữa, thứ nhất, không được nóng vội...”

Hắn xua tay, “Ta hiểu, sẽ không tái phạm nữa.”

“Huynh chỉ cần miêu tả lại kĩ càng cảnh trí nơi tiểu tẩu tử xuất hiện cho ta nghe thôi, càng tỉ mỉ chi tiết càng có lợi cho việc thi pháp, mà cũng khiến Hàn Nguyệt ca ca bớt đau đớn hơn.”

“Xung quanh là những ngọn núi rất cao, cây cối rậm rạp, mây dày, hướng mà Linh Nhi đi về là...” Là gì? Thứ ghi khắc trong tâm trí hắn, là hình ảnh Linh Nhi và một người khác... Một người đàn ông khác... Hai người họ dính sát vào nhau, cùng đi... thân hình yêu kiều đó đã không còn là cảnh đẹp ngọt ngào với hắn nữa, đột nhiên biến thành một thanh đao sắc, chẳng chút do dự đâm thẳng vào trái tim hắn...

“... Á...” Hắn ôm ngực hét lên, cơ thể anh tuấn vạm vỡ ngã lăn xuống giường cuộn tròn lại, đồ đạc dưới chân giường, chăn gối trên đầu giường, lần lượt bị đập rơi xuống đất, chiếc giường rộng lớn bằng gỗ đỏ như khố có thể gánh được nỗi đau khổ quá nặng nề của hắn, hắn liên tục rên rĩ...

“Hàn Nguyệt ca ca...” Thu Quan Vân che miệng kêu, chỉ biết đứng nhìn, bất lực.

Đây là cái giá phải trả khi sử dụng “Sảo hồn đại pháp”.

Sảo hồn đại pháp của Vu giới, dù trên Bích Lạc hay dưới Hoàng Tuyền đều có thể tìm được. Đương nhiên thứ mà “Sảo hồn đại pháp” tìm kiếm không phải là thứ linh hồn bình thường. Loại pháp này cần có chất xúc tác, cầu nối, chính là một giọt máu của người tình người mất tích. Người thi pháp dùng giọt máu này để khống chế thần trí của người tình người mất tích, đưa họ vào mộng cảnh, đi tìm hành tung của người mất tích. Nếu tình cảm giữa hai người không đủ sâu đậm, yêu không đủ sâu sắc, thì pháp này không thể thi triển. Mà một khi đã thi triển, thì những gì mà người tình này phải chịu đựng, vượt khỏi khả năng tưởng tượng của con người. Nổi đau đớn như bị chùy đập vào tim, nổi khổ sở như bị dao cứa tim, thậm chí, sự khủng hoảng, lo sợ lên tới tận cùng... Mộng cảnh càng phát triển, thì nỗi thống khổ khủng hoảng ấy, càng tăng gấp bội...

Đây chính là lý do mà Thu Quan Vân không muốn thi triển pháp này ngay từ đầu. Theo ý nguyện của Vu giới mi thiếu niên, hắn muốn có năm sáu ngày để thử hết mọi khả năng của mình, nếu cuối cùng vẫn không có kết quả, thì sẽ tiến hành tới bước cuối cùng. Không ngờ, Thu Hàn Nguyệt sau đêm vào cung trở về, ý chí sắt đá, nhất định đòi hắn phải thi triển pháp này ngay.

Song, sự đau khổ giày vò trước mắt tới mức kia, sau này làm sao để chịu đựng?

Đột nhiên, Thu Hàn Nguyệt ngẩng đầu, hai mắt trợn trừng, môi tím tái: “... Quan Vân, tiếp tục thi pháp, để ta nhìn rõ nơi đó, để ta đi tìm Linh Nhi! Mau_____”

98. Chương 099

Chương 99

Nỗi khổ cắt tim

“Ca ca!”

Trong màn đêm, mái tóc không được buộc gọn gàng bay bay theo gió thành một tấm màn đen, đôi mắt tròn to đầy kinh hoàng trên khuôn mặt trắng nhợt, đôi chân trắng trẻo không giày không tất dưới tà váy đang giẫm lên thảm cỏ xanh ẩm sương, chạy về phía trước không chút do dự.

“Linh Nhi, người định đi đâu?” Một bóng người hờ hững xuất hiện, đứng chắn ngay trước mặt nàng.

“Linh Nhi...” Rất kỳ lạ, Linh Nhi biết ngay vị đại thúc này không thích việc nàng bỏ đi. “Linh Nhi... muốn đi tìm ca ca!”

Hắn nhướng mày, nhếch môi lên, “Đại thúc chẳng phải đã nói có thể giúp Linh Nhi ư? Nửa đêm canh ba Linh Nhi đột ngột bỏ đi như thế, muốn đi tìm ở đâu?”

“Nhưng, đại thúc bảo Linh Nhi phải đợi, Linh Nhi không thể đợi được. Linh Nhi muốn gặp ca ca rồi, ca ca đau lắm, lại không có ai thổi cho ca ca, Linh Nhi muốn đi...”

“Người đã nhìn thấy ca ca ở đâu?”

“Trong mơ, giấc mơ của Linh Nhi...”

“Chuyện xảy ra trong mơ, làm sao có thể đúng được?”

“Đúng lắm, mơ đúng lắm! Giấc mơ của Linh Nhi luôn rất đúng, đại thúc nếu không tin, có thể đi hỏi ca ca!”

Sắc mặt hắn trầm hẳn xuống, “Giờ người hãy nhanh chóng quay về giường, đừng nghĩ nhiều tới việc khác.”

“...” Linh Nhi thoáng co rúm người lại, nhưng rồi lại đứng thẳng lưng, “Linh Nhi muốn đi tìm ca ca!”

“Ta không cho phép.”

“... Đại thúc không cho... Linh Nhi cũng phải đi!”

“Người dám?!”

Tiếng thét chói tai vang lên, khiến Linh Nhi từ trước tới nay vẫn luôn được yêu thương sung ái mắt mờ sương, nước mắt như sắp trào ra, nhưng lập tức nàng nhắm mắt, không chịu buông tiếng thút thít, “Linh Nhi muốn đi tìm ca ca, muốn đi!” Nói rồi, đôi chân nhỏ quay ngoắt, bắt đầu chạy về hướng khác.

Hai mày hấn cau chặt, ánh mắt rõ ràng rất tức giận, giơ tay chỉ về phía tiểu nha đầu dám chống lại mệnh lệnh của mình kia, điểm vào gáy nàng.

Linh Nhi bỗng đứng ngã ngửa về phía sau.

Hắn nhanh nhẹn phóng người tới, cúi xuống, lạnh lùng nhìn khuôn mặt đột nhiên bị hôn mê trên đó vẫn còn đọng vẻ âm ức, rít qua kẽ răng nói: “Còn tưởng người đã hoàn toàn thay đổi không còn giống như người ở kiếp trước nữa, nhưng người chỉ thay đổi về bề ngoài. Liệu ta có nên rút cốt của hai mẹ con người, xem sự ương ngạnh, phản kháng ấy có thể mọc ở đâu ra nữa?”

Linh Nhi, Linh Nhi, Linh Nhi...

Linh Nhi, ca ca đến rồi, ca ca đưa Linh Nhi về nhà...

Linh Nhi đừng sợ, ca ca đến cứu Linh Nhi đây, không kẻ nào được làm hại Linh Nhi của ta. Ác mộng của Linh Nhi bắt đầu, đến, rồi kết thúc... Hai mắt Thu Hàn Nguyệt đột nhiên mở trừng, môi mấp máy, sau khi nỗ lực đè nén nội khí công tâm, lại thổ ra một ngụm máu. Rất chính xác, bắn hết lên vạt áo bào ngọc của Thu Quan Vân đang đứng trước đầu giường.

Thu Quan Vân không nói gì, vội vàng truyền cho hắn một ít chân khí để ổn định tâm mạch, rồi hỏi: “Nhìn thấy gì rồi?”

Càng về sau, những gì mà Thu Hàn Nguyệt phải chịu đựng càng trầm trọng tàn khốc, nếu người thi pháp là hắn không bình tĩnh bàng quan, thì có khi Thu Hàn Nguyệt chưa bỏ cuộc, hắn cũng đã buông tay. Thế là, Thu Quan Vân lệnh inh phải tỉnh táo, lý trí.

“Căn nhà trúc, hoa đào đỏ thắm, trên chiếc bàn vuông bằng gỗ lim chạm khắc cảnh thôn dã, chiếc gối sứ hình thỏ... giường mà Linh Nhi ngủ treo rèm san hô đỏ, và màn trướng màu trắng... Tại sao Linh Nhi không ngủ? Tại sao lại mặc phong phanh đi chân đất chạy ra ngoài, bên ngoài sương xuống rất dày, sẽ không có lợi cho sức khỏe... Người này là ai? Tại sao lại đối với Linh Nhi của ta như thế? Buông Linh Nhi ra... á!”

Đột nhiên, cơ thể hắn co giật, sắc mặt trắng như tờ giấy, mồ hôi to như hạt đậu túa ra, hắn thét lên xé gan xé phổi... nỗi đau khổ như bị cắt tim bắt đầu.

Thu Quan Vân đứng bên thấy khó lòng chịu được, đôi mắt đẹp nhắm chặt, bịt tai bỏ chạy ra ngoài, tâm trí hoang mang, vừa hay va mạnh vào người từ ngoài bước vào.

“Người... bị thương rồi?”

Nghe thấy giọng nói này, Thu Quan Vân đột nhiên mở bừng mắt, “... Người?”

“Trên người người rất nhiều máu... Người bị thương ở đâu?”

Thu Quan Vân như bị ong đốt, vội vàng hất bàn tay đang túm cổ mình ra: “Bổn thiếu gia bị thương thì liên quan gì tới người?”

Người kia sững lại, điềm đạm đáp: “Là tại hạ nhiều chuyện.”

“Hiểu được thì tốt, kể nhiều chuyện nên tránh xa bổn thiếu gia một chút...”

“Quan Vân, không được vô lễ với Bách tiên sinh.” Một giọng nói yêu kiều cất lên, Vân Thương Hải, Phi Hồ tiên tử cũng xuất hiện ngay sau đó.

“Bổn tôn đã đánh giá thấp những kẻ này.”

Trên biển có tiên sơn, được bao phủ giữa những lớp mây mịt mờ. Mây bay bay, đình đài lầu các lấp ló, quỳnh hoa ngọc thụ thấp thoáng trong mây. Nổi bật nhất trong đó, là một thân hình cao lớn đứng trên

mây cúi xuống nhìn chúng sinh bên dưới, lúc này, dáng vẻ sắc mặt toát lên sự tôn quý được tu dưỡng từ ngàn đời vạn kiếp, đột nhiên lên tiếng.

“Chỉ trong một thời gian ngắn đã tìm ra tung tích, xem ra, bốn tôn đã thật sự đánh giá thấp họ, người nói xem, Uẩn Sơ?”

Người có tên là Uẩn Sơ đang đứng bên trái, khuôn mặt thanh khiết, mỏng mày hay hạt, “Có lẽ ngài đã không tung toàn lực, nếu không, họ có muốn tìm kiếm, cũng đâu dễ dàng như thế?”

“Uẩn Sơ cũng học được cách bợ đỡ ta rồi sao?” Thân hình cao lớn kia quay đầu lại, như cười như không, “Người chẳng phải là phụ thừa tả tướng ăn ngay nói thẳng nhất ư?”

“Không phải bợ đỡ, mà là sự thật. Uẩn Sơ còn biết, đợi khi họ tìm tới nơi rồi, lúc ấy sự trừng phạt của ngài mới thật sự bắt đầu.”

“Trong trời đất này, người thật sự hiểu ta, chỉ có mình Uẩn Sơ người.”

Giọng nói ngậm ngùi cười này mang ý tán thưởng, nhưng không khiến người được tán dương vui. Uẩn Sơ sắc mặt nghiêm trọng, đáp: “Ngài nhất định phải như thế sao?”

“Hử?” Thu lại ánh mắt đang chăm chú nhìn xuống trần thế, vẻ mặt người đó thoáng kinh ngạc.

“Đáng bị trừng phạt thì đã trừng phạt rồi, đáng phải trả giá cũng đã trả giá rồi, họ chưa bao giờ thoát được. Tại sao ngài không tha cho họ một đường sống, tha cho họ lần này?”

“Uẩn Sơ là phụ thừa tả tướng của bốn tôn, nay cũng là người bạn duy nhất mà bốn tôn có thể trút bầu tâm sự, đến người cũng không chấp nhận được hành động của bốn tôn sao?”

“Bất luận là tranh thần, hay là chí hữu, Uẩn Sơ cũng thẳng thắn với ngài.”

“... Tốt lắm.” Người đó chậm chậm gật đầu, chậm chậm quay người, ánh mắt tập trung vào một chỗ, lạnh lùng. “Ngay cả Uẩn Sơ cũng đã bắt đầu bảo vệ các người rồi, bốn tôn rất tức giận đấy. Bốn tôn phải nghĩ xem, nên tiếp tục vở kịch lớn này thế nào để giúp bốn tôn hả giận.”

Uẩn Sơ thất kinh, mở miệng định nói, nhưng rồi đột nhiên dừng lại: Giờ mà khuyên can tiếp, thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, tất cả đành phải trông chờ vào tạo hóa của họ thôi.

“Cảnh sắc thế này, cách bố trí thế này, trong tam giới chỉ có nơi ấy mà thôi.” Nghe Thu Quan Vân tường thuật lại, Phi Hồ tiên tử nói.

“Tiên tử biết Linh Nhi đang ở đâu?” Thu Quan Vân vui mừng, “Những miêu tả đó đã đủ chưa? Có cần phải thi pháp thêm không?”

“Chưa đủ.” Phi Hồ tiên tử chau mày không nói, Vân Thượng Hải thở dài: “Người phải thi triển tới bước cuối cùng, chính là để Hàn Nguyệt liên hệ được với Linh Nhi, chúng ta mới có thể tìm được ra con đường đưa Linh Nhi tới đó. Bước này là bước hao tổn công lực của người nhất, còn Hàn Nguyệt... hồn phách xuất khứu, phải dùng toàn bộ tinh lực thì không nói, nhưng khi hồn phách quay trở lại thể xác, hắn sẽ phải chịu nỗi đau tan xương nát thịt khó tưởng tượng. Ta có thể giúp người một tay, nhưng Hàn Nguyệt... đành dựa vào khả năng của hắn vậy, haizzz...”

99. Chương 100

Chương 100

Trái tim thiêu đốt

“Linh Nhi, Linh Nhi, Linh Nhi, Linh Nhi_____”

“... Ca ca?” Linh Nhi đang nằm trên giường bỗng bật dậy, lắc lắc cái đầu nhỏ, lắng nghe xem tiếng gọi vừa rồi là ảo hay thật?

“Linh Nhi, ta ở đây, tới đây!”

“Ca ca!” Nàng đi ra phòng ngủ, mở tung hai cánh cửa, người đứng bên ngoài cửa kia chẳng phải là Hàn Nguyệt ca ca luôn quấn lấy nàng trong mơ hay sao? “Ca ca, ca ca...”

“Linh Nhi cứ đứng đó, đừng tới chỗ ta vội!” Thu Hàn Nguyệt giật lùi một bước, tránh vòng tay của tiểu nha đầu.

“Ồ!” Linh Nhi xưa nay rất nghe lời phu quân, ngoan ngoãn đứng khựng lại, lo lắng hỏi: “Ca ca... không cho Linh Nhi ôm ca ca, có phải là giận Linh Nhi rồi không?”

Thu Hàn Nguyệt chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mà mình đang nhưng nhớ phát cuồng kia, dịu giọng đáp: “Ca ca không giận Linh Nhi...” Ánh mắt tham lam quấn quýt lấy tiểu thê tử không rời, đột nhiên, mặt hắn biến sắc, nghiêm giọng hét lớn: “Quay vào phòng cho ta!”

“... Ca ca!”

“Mau đi giày và tắt vào!” Giờ trời đang lạnh thế này, tiểu nha đầu lại dám đi chân không ra ngoài, đương nhiên đáng đánh đòn!

“...Ồ ồ!” Linh Nhi vội vàng chạy vào phòng, đi đôi tất hồng được đặt gọn gàng trên giường vào, xỏ giày, rồi lại chạy ra. “Ca ca, Linh Nhi đi xong rồi, ca ca không giận nữa, không giận nữa nhé.”

Tiểu nha đầu này... Thu Hàn Nguyệt nhướn môi lên, cố gắng để nụ cười của mình vẫn như ngày thường, “Linh Nhi có khỏe không?”

“Ừm, khỏe... không, không khỏe lắm.”

“Không khỏe thế nào?”

“Linh Nhi cũng nhớ...” Nàng... Hự! Đột nhiên tim thành thạch, hắn ôm ngực, một tiếng hự nhẹ ép nỗi đau lại.

“... Ca ca đau ở đâu?!” Khuôn mặt hồng hào của Linh Nhi biến sắc, bước tới trước một bước.

“Đứng im đừng cử động... ca ca hỏi nàng vài câu, nàng phải trả lời cho thật, hiểu không?”

“... Vâng.”

“Nàng có thích nơi này không?”

“Thích...”

“Thích?” Trái tim hắn thất lại.

“Nhưng, không có ca ca, thì không thích.”

“... Thật không?” Đôi mắt hắn sáng lên. “Nếu ca ca muốn Linh Nhi đi, Linh Nhi sẽ đi chứ?”

“Đi đi, Linh Nhi muốn đi với ca ca, ca ca đi đâu, Linh Nhi sẽ đi đấy!”

Sự kiên định không chút do dự này, chính là thứ hắn cần, “Vây, đợi lát nữa ta gọi Linh Nhi đi theo ta, Linh Nhi nhất định phải đi theo!”

“Giờ đi luôn nhé...”

“Đi đâu?”

“Đi về nhà của chúng ta... Đại thúc?”

Người vừa hỏi, chậm chậm bước tới, gió thổi áo bay, tóc thướt tha, thần tiên một vẻ, chẳng mấy chốc đã tới bên Linh Nhi, mặt mày cũng cười, giọng vui vẻ: “Linh Nhi muốn đi đâu?”

“... Linh Nhi... Linh Nhi muốn đi cùng ca ca!” Bàn tay nhỏ nắm lại, lo sợ, thận trọng lên tiếng.

Người đó mặt buồn bã: “Linh Nhi không phải đã hứa ở lại với ta sao?”

“Ừm...”

“Chuyện đã hứa thì phải làm được, nếu không không phải đứa trẻ ngoan, Linh Nhi hiểu không?”

“Linh Nhi hiểu...”

“Vậy Linh Nhi định thất hứa ngay bây giờ sao?”

“Linh Nhi...”

Sự đau đớn trong tim càng ngày càng kịch liệt, đau đớn tới mức ngay cả thở cũng khiến nó nhói lên, mà điều khiến Thu Hàn Nguyệt buồn bực nhất bây giờ là, lúc này hắn không thể lên tiếng để cho tiểu thê tử bất kỳ lời khuyên nào.

“Tiểu tẩu tử cần phải tự nguyện tuyệt đối theo huynh quay về, như thế mới khiến ‘Sảo hồn đại pháp’ phát huy được uy lực mạng nhất, mới có thể đoạt được người từ tay vị chí tôn của tam giới kia. Đương nhiên, Hàn Nguyệt ca ca càng nhẫn nại, thì nỗi đau đớn mà hồn phách phải chịu đựng càng mãnh liệt. Nếu huynh không chịu đựng được, nhớ dùng ngón trỏ của tay trái viết hình dấu thập lên lòng bàn tay phải, ta sẽ đưa huynh về...”

Dấu thập đó, được diễn tập đi diễn tập lại khi linh hồn, cơ thể phải chịu sự giày vò đau đớn, rất muốn tuân theo sự sai khiến của cơ thể mà viết vào lòng bàn tay phải... Pháp thuật của Vu giới tại sao lại kỳ lạ như vậy? Chẳng phải nói khi hồn phách rời khỏi cơ thể, thì sẽ không còn gì nữa, sẽ không còn cảm giác gì nữa mà? Tại sao lại bắt hắn chịu đựng sự giày vò này?

“Linh Nhi muốn về cùng ca ca, về nhà của chúng ta!” Phía bên này, Linh Nhi đã ngáp ngừng, nhưng khẳng định đáp lời.

Những lời ấy, giống như làn nước ấm ào vào trong trái tim hắn, làm dịu nỗi đau, hắn nhướng môi lên, định mỉm cười với tiểu thê tử, nhưng lực bất tòng tâm...

“Ca ca làm sao thế? Ca ca cười như rất đau đớn ấy, ca ca đau ở đâu?”

Linh Nhi tiến lại gần, bắt đắc dĩ, hắn phải phản lại mong muốn của trái tim mình, giật lùi về phía sau thêm bước nữa.

Người kia bỗng mở miệng nói: “Hắn làm sao ư? Hắn đang phải chịu đau, vì ngươi, hắn đang phải chịu nỗi đau đớn lớn nhất trên thế gian này, Linh Nhi, nếu ngươi yêu người này như thế, sao ngươi nỡ?”

“Ta...”

“Nếu ngươi đi theo hắn, thì hắn còn phải chịu đau đớn nhiều hơn, ngươi có nhẫn tâm không?”

“Ta...”

“Nếu ngươi rời khỏi đây, hại hắn phải chịu khổ, mà cũng bỏ lại ta cô độc, ngươi nhẫn tâm làm được việc ấy sao?”

“Ta...”

Thấy vẻ mặt Linh Nhi ngày một hoang mang, Thu Hàn Nguyệt không thể kìm nén được nữa, định mở lời, nhưng đột nhiên ngực như bốc cháy, những ngọn lửa rừng rực thiêu đốt từng thớ thịt hắn...

“Ca ca!”

“Nếu ngươi chạm vào hắn, hắn sẽ mãi mãi biến mất tại chỗ này.” Người kia nhắc nhở.

Linh Nhi đang định lao về phía Thu Hàn Nguyệt, bỗng khựng lại.

“Ngươi muốn cứu hắn không khó, an tâm ở lại đây là được.”

“Ta...”

“Nếu không muốn, thì hãy đi theo hắn đi, để nhìn hắn vì ngươi mà chịu khổ, vì ngươi mà mất mạng...”

“Dương Hạo!”

Nghe thấy tiếng quát ấy, mọi người kia nhếch lên cười: Người nên xuất hiện, cũng xuất hiện rồi.

“Các hạ là chủ của tam giới, là bậc chí tôn, tại sao lại không chịu tha cho văn bối?” Phi Hồ tiên tử hỏi.

Trước căn nhà trúc, vốn là một khoảng đất trống, cỏ mọc rậm rạp, lúc này vì sự xuất hiện của một nam một nữ, dung mạo tuyệt thế, mà bỗng trở nên rạng rỡ huy hoàng hơn. Nhưng không khí quanh đây lại không được đẹp dễ thơ mộng như cảnh tượng của nó.

Thiên đế Dương Hạo, trong thời kì đen tối nhất, tam giới hỗn chiến, máu chảy thành sông, hắn đã đắc thành đại đạo sau khi trải qua muôn ngàn kiếp nạn, trở thành chủ của tam giới, lập ra thiên địa đại luật, tạo ra thứ tự sinh tồn trong tam giới, lúc này, đang nhàn nhã ung dung, tay chấp sau lưng đứng đó. Còn người vừa hét lên là Phi Hồ tiên tử.

“Bổn tôn cho rằng, với ngạo khí của nàng, thì phải nên đến đây một mình mới phải.”

“Ngài định thế nào mới chịu tha cho Linh Nhi đi?” Rõ ràng, Phi Hồ tiên tử không hứng thú với đề tài mà người kia vừa khơi gợi.

“Bổn tôn đã bao giờ nói không cho cô nương Linh Nhi đi đâu?” Dương Hạo giọng rất nhạt, chậm rãi: “Là Linh Nhi hiểu được đại cục, hiểu được tính mạng phụ quân đang nguy hiểm, nên không muốn manh động. Ta nói có đúng không, Linh Nhi?”

Linh Nhi cúi đầu không đáp.

“Linh Nhi, ngẩng đầu lên, nhìn mẹ.”

“Mẹ...” Linh Nhi ngẩng mặt lên, nước mắt lã lã, Linh Nhi muốn nhào vào lòng mẹ mà khóc mà trút hết mọi ảm ức tủi hờn nhưng lại bị ánh mắt nghiêm khắc đang nhìn chăm chăm vào mình kia ngăn lại: Tính mạng của ca ca, đang nằm trong tay mình, phải làm thế nào, làm thế nào?

100. Chương 101 – Hoàn

Chương 101

Chỉ còn mệnh mang

“Nói ẹ biết, con có muốn đi cùng ca ca của con không?”

“Muốn... nhưng Linh Nhi không muốn ca ca chết, cũng không muốn ca ca bị đau, ca ca rất đau, Linh Nhi buồn lắm...” Bàn tay nàng đưa lên quệt những giọt nước mắt, một tay đưa lên chỉ về phía Thu Hàn Nguyệt đang được Thu Quan Vân và Bách Diêu đỡ. “Mẹ có thể cứu ca ca, đúng không?”

Phi Hồ tiên tử không thể gật đầu. Lúc này chỉ cần bất kỳ một lời dỗ dành khuyên nhủ nào được thốt ra, thì sẽ khiến bao công lao trước đó của Sảo hồn đại pháp sẽ đổ sông đổ bể.

“Linh Nhi chỉ cần ẹ biết, con có muốn sống cùng ca ca không thôi?”

“... Linh Nhi không muốn... Linh Nhi không muốn ca ca chết... hu hu hu...” Hai tay che mặt lại, nghẹn ngào khó nói.

Tình cảnh này, khiến trái tim người yêu thương tiểu nha đầu như tính mệnh như bảo bối đau xé như bị dao cắt, đứt ruột đứt gan. Phi Hồ tiên tử mặt trắng bệch như màu tuyết, hỏi: “Linh Nhi muốn ở lại đây không?”

“... Không, không muốn!” Linh Nhi vừa khóc vừa la, “Linh Nhi không muốn rời xa ca ca, không muốn không được gặp mặt ca ca nữa!”

“Cao minh.” Dương Hạo khẽ vỗ tay. Không hỏi trực diện, cũng không dỗi dành dụ dẫn, hỏi thế này, thật hết sức ỉn.

“Vậy, nếu ca ca của con rời khỏi đây, thì con sẽ lựa chọn thế nào?”

“Linh Nhi sẽ đi theo...”

“Đi theo, nhìn hấn chết đi sống lại thế nào, rồi lại thật sự chết đi như thế nào ư?” Dương Hạo điềm điềm cất tiếng hỏi.

“... Không, không muốn!” Linh Nhi ngẩn người, kịch liệt lắc đầu. “Ca ca không thể bị đau, không thể chết, Linh Nhi... Linh Nhi...”

“Linh Nhi. Cho dù tiếng gọi đó rất yếu ớt, nhưng vẫn thu hút được sự chú ý của tiểu nha đầu. “Linh Nhi nhìn ca ca này.”

Nhìn ca ca... Linh Nhi nghe vậy thì quay lại, ngây ngô, ngờ nghệch, chăm chú nhìn hấn, như trong trời đất này, ngoài việc nhìn ca ca như thế ra, những việc khác không hề quan trọng nữa.

“Ca ca, ca ca, ca ca...” Bàn chân nhỏ do dự dịch về phía Thu Hàn Nguyệt, từ chậm tới nhanh, rồi vội vàng chạy về phía người đàn ông có ánh mắt dịu dàng ấm áp nhất thế gian ấy.

Sau lưng nàng, tiếng hét của Dương Hạo vang lên đuổi theo: “Người muốn hấn chết?”

“Không muốn!” Linh Nhi đột ngột quay đầu, đôi mắt to long lanh nước, không hề có chút bàng hoàng hoang mang nào. “Nhưng, Linh Nhi không muốn rời bỏ ca ca hơn!”

“Vì muốn được ở bên hấn, mà người để hấn phải chết vì người?” Giọng nói đó lạnh lùng vang lên.

“Ca ca đau, Linh Nhi sẽ chăm sóc cho ca ca, không để ca ca đau. Ca ca... Linh Nhi muốn ở bên cạnh ca ca... cho dù là đi tới đâu, Linh Nhi cũng vẫn ở bên ca ca!”

“Người...” Đáy mắt Dương Hạo lóe lên những tia nhìn sắc lẹm. “Các người cho rằng chỉ dựa vào lũ phạm nhân các người, mà có thể đưa người đi khỏi bàn tay của bốn tôn ư? Bốn tôn hôm nay sẽ...”

“Hạo Hạo ~ ~”

Hấn ngẩn ngơ.

“Hạo Hạo làm như vậy là không đúng rồi.”

Đôi bàn tay trong ống tay áo bỗng dưng nắm chặt.

“Hạo Hạo, người rất ngốc, trước kia người ngốc nghếch, giờ vẫn còn rất ngốc...”

“... Im miệng!” Không thể nhẫn nhịn được nữa, Dương Hạo quay người lại, đôi mắt tức giận trừng trừng nhìn về bóng hai người đang đi lại phía mình, “Sao người lại tới đây?”

“Ta à, là...” Nương tử nói, không cần phải nói quá nhiều lời với Hạo Hạo, chỉ nói những gì nên nói. “Chi Tâm rất nhớ Hạo Hạo mà.”

“Người... Người này, sao cái tật xấu đó vẫn chưa bỏ, bao nhiêu năm trôi qua, vẫn giọng điệu ấy? Người luân hồi chuyển thế ở phạm gian, lẽ nào khi xuống địa ngục người ta không cho người uống canh Mạnh Bà? Sao người còn nhớ ta?”

“Có uống mà, nhưng Chi Tâm nhìn thấy Hạo Hạo là liền nhớ ra Hạo Hạo, Hạo Hạo đừng lo, Hạo Hạo là bạn tốt của Chi Tâm, Chi Tâm sẽ không quên Hạo Hạo đâu.”

“...” Ta phải lo thế nào đây?

“Hạo Hạo vừa rồi làm rất không đúng, rất không tốt.”

“Không tốt? Không đúng?” Dám trách cứ bậc chí tôn của tam giới như vậy, cho dù người là... cổ nhân, bốn tôn cũng có cách trị người! “Không tốt không đúng thế nào?”

“Hạo Hạo rõ ràng không muốn nói như thế làm như thế, nhưng lại vẫn nói thế làm thế, đây là ngốc nghếch, vì vậy không đúng, không tốt!”

“...” Bồn tôn làm cái việc ngu ngốc ấy bao giờ?

“Ngài nhìn đi, Hạo Hạo rõ ràng rất thương Linh Nhi, còn muốn làm cho nó khóc, Hạo Hạo rõ ràng rất muốn được ở bên Phi Hồ tiên tử, nhưng vẫn ra sức chọc giận Phi Hồ tiên tử, chẳng phải là rất ngốc hay sao?”

“...” Đôi mắt phượng của hắn trợn trừng, “Suy đoán ngông cuồng, mở miệng nói bừa, bồn tôn phải trừng trị người...”

“Hạo Hạo giận rồi sao? Là bởi vì bị Chi Tâm nhìn thấu tâm can rồi phải không?” Chi Tâm, Lương Chi Tâm, trải qua năm tháng, đã không còn là thiếu niên với diện mạo mỹ miều năm đó nữa, nhưng vẫn có khuôn mặt của một mỹ nam tử khiến người khác nhìn mà say, bước lại, thân thiết vỗ vai cổ nhân, “Hạo Hạo đừng xấu hổ mà, bị Chi Tâm nhìn thấu tâm can cũng có gì đâu, Chi Tâm sẽ không cười ngài, mà sẽ giúp ngài, sẽ không để ngài giống như rất lâu rất lâu trước kia, làm cái việc ngốc nghếch, sau đó vùi mình vào chốn mà khóc lóc ân hận.”

“...”

“Đã lâu như thế rồi, những người muốn thân thiết muốn yêu thương ngài nhiều như vậy, nhưng ngài chỉ cùng Phi Hồ tiên tử sinh ra một mình bảo bối Linh Nhi, đủ biết ngài yêu thương họ tới mức nào, đừng xấu hổ, cười lên nào, cười một cái sẽ thoải mái hơn đây...”

“...”

Khi cả đoàn người ra khỏi kết giới, quay đầu lại nhìn chỉ thấy mây vờn quán quýt, và biển mênh mông, như vừa trải qua một giấc mộng, không dám tin vào mắt mình.

“Chuyện thật sự đến đây là kết thúc ư?” Đế vương Hồ giới xưa nay vẫn tự tin ung dung, mà giờ cũng phải cất giọng nghi ngờ hỏi.

“Vị đó thật sự buông tay như vậy sao?” Thu Quan Vân bóp trán, “VẬY trước đó bày đủ mọi kế sách giày vò đau khổ để làm gì?”

“Khổ sở nghĩ kế sách mấy trăm năm, khổ sở theo dõi mấy trăm năm, giờ lại dễ dàng từ bỏ vậy sao?”

Vân Thương Hải chau mày khẽ lắc đầu.

“Các vị xin cứ yên tâm.” Mỹ phu nhân La Chấn, dung mạo duyên dáng mỉm cười nói: “Có Chi Tâm nhà ta ở đây, có xảy ra nhiều bất ngờ thế nào cũng không cần lo lắng. Chính vì điểm này, nên ta mới nên đau thương mà cho vị tôn giả đó mượn Chi Tâm vài ngày, để chàng ở đó cùng cổ nhân ôn lại chuyện cũ.”

“Việc này...” Vân Thương Hải đảo mắt sang nhìn Phi Hồ tiên tử này giờ vẫn im lặng. “Nếu sự xuất hiện của vị thông gia nhà chúng ta có công hiệu thần kỳ như vậy, tại sao tiên tử không mời hắn ra mặt ngay từ đầu?”

Phi Hồ tiên tử trầm mặc hồi lâu rồi mới đáp: “Mọi chuyện đều phải do duyên, duyên chưa tới, thì chuyện khó thành.”

La Chấn gật đầu: “Câu này có lý, không có tình cảm ki định chung thủy của Linh Nhi làm bệ phóng, thì dù Chi Tâm nhà ta xuất hiện, e cũng chẳng được công hiệu như thế.”

“Đúng!” Thu Quan Vân vỗ tay reo lên. “Trong việc này, thì mấu chốt quan trọng nhất chính là Thu Hàn Nguyệt và tiểu tẩu tử, nếu tình cảm giữa họ không vững, không sâu, ý chí không kiên định, thì những người ngoài như chúng ta cũng chẳng giúp ích được gì nhiều!”

“Thật chẳng mấy khi, nha đầu điên khùng nhà ta mà cũng nói được một câu có tình có lý như vậy.” Vân Thương Hải che miệng cười.

“Có quan trọng tới đâu, thì cũng không thể qua cầu rút ván chứ! Nhìn hai người họ kia, bỏ mặc những đại công thần vì giúp họ mà tới là chúng ta đây, chỉ mãi dính chặt lấy nhau chàng chàng thiếp thiếp, bảo chúng

ta phải làm sao bây giờ? Sớm biết thế này, ta không nên cho Hàn Nguyệt ca ca ăn Xá Lợi Châu mà Phổ Hiền đại sư tặng, xem huynh ấy còn sức đâu mà ôm tiểu tử tử chặt như tên háo sắc thế kia!”

Không hẹn mà mọi người cùng phá lên cười, không hẹn mà cùng hướng mắt về phía cặp uyên ương kia.

Đúng như những lời bất bình của Thu Quan Vân, hai người mười ngón tay đan chặt, dính lấy nhau, hoàn toàn không còn biết đến trời đất, biết đến xung quanh, trong mắt chỉ có nhau.

“Ca ca, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa, được không?”

“Được.”

“Ca ca, chúng ta sẽ sống với nhau đến đầu bạc răng long, được không?”

“Được.”

“Ca ca...”

Cho dù tiểu nha đầu có nói một nghìn lần một vạn lần những lời như thế, hấn nghe mãi vẫn không thấy chán; cho dù phía trước vẫn còn vụ án mất mạng của Nghiêm Triều Tông chưa được giải oan, hấn cũng chẳng thấy phiền não. Quan trọng là, quan trọng nhất là, nàng đã ở trong vòng tay hấn, có được chỗ dựa này, thì mưa gió bão bùng ngoài kia, hấn chẳng hề sợ khi phải đối mặt.

Đây chính là...

Thành chủ phong lưu hồ ly ngọc ngách yêu kiều, viết nên mối tình nhân – hồ mãi không dứt.

Nguyện cho những người nhân duyên trong thế gian này đều kết quả ngọt.

Thiên đường địa cửu cũng có lúc tận, chỉ có triền miên yêu thương mới không bao giờ kết thúc.

Những người yêu nhau trong thiên hạ đều được thành đôi.

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-ho-ly-ngoc-nghech>